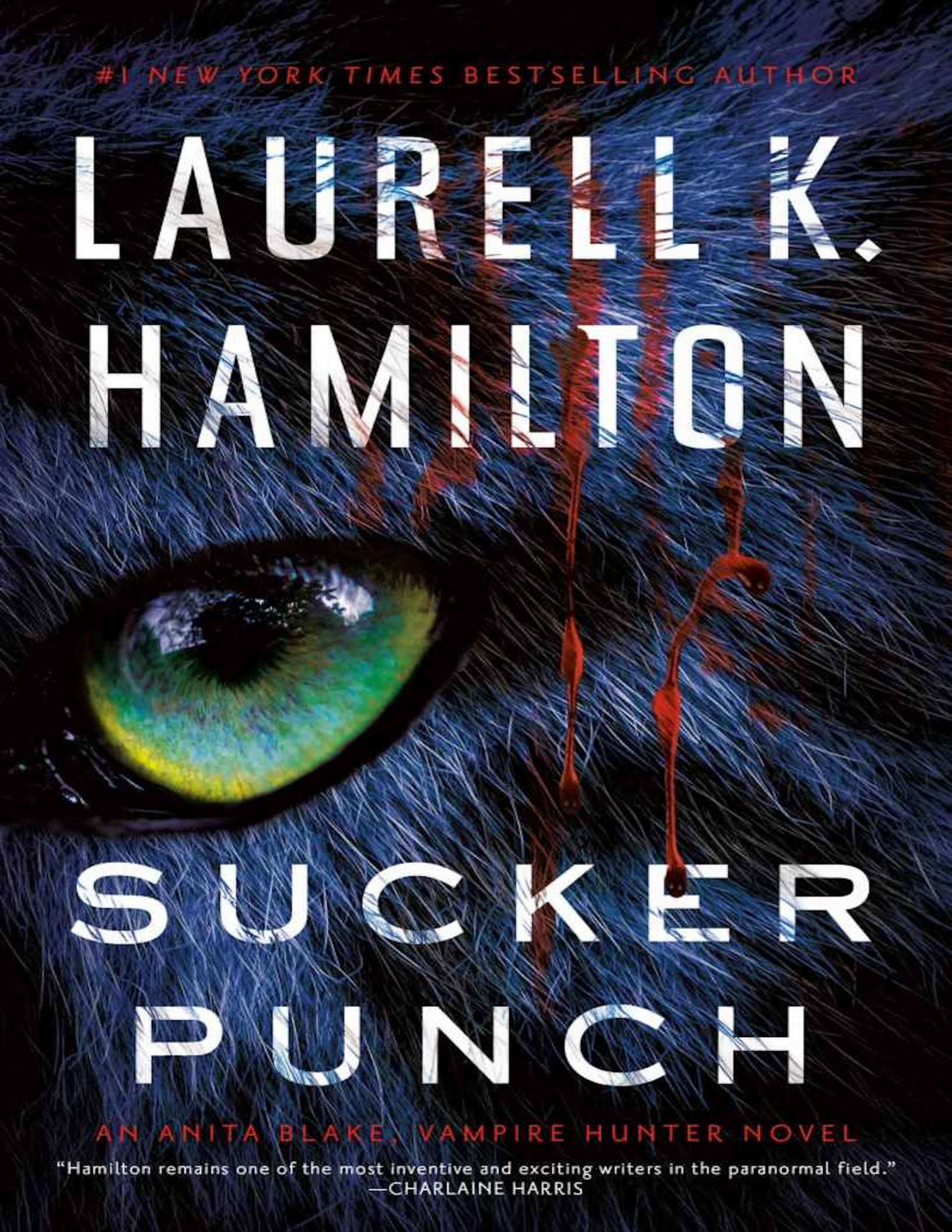
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAURELL K. HAMILTON

SUCKER PUNCH

AN ANITA BLAKE, VAMPIRE HUNTER NOVEL

"Hamilton remains one of the most inventive and exciting writers in the paranormal field."
—CHARLAINE HARRIS

Laurell K. Hamilton tarafından yazılan başlıklar

Anita Blake, vampir avcısı romanları

SUÇLU ZEVKLER
GÜLEN CESET
LANETLİLER SİRKİ
DELİLER KAFESİ
KANLI KEMİKLER
ÖLÜMÜN DANSI
SATIŞ
MAVİ AY
OBSIDYEN KELEBEK
NERGIS ZINCIRLERI
SERULEAN GÜNAHLARI
KARABASAN RÜYALARI
MICAH
MACABRE DANCE
HARLEQUIN
BLOOD NOIR
ÇAPKIN KÜRK
TICARETI
BALA
ERİŞİM LİSTESİ KISS
THE DEAD
AFFLICTION
JASON
ÖLÜ BUZ ÖLÜM
KIZIL YILAN
HEDEF

Küçük soyluların neşeli aşkları

GÖLGELERIN ÖPÜCÜĞÜ
AY IŞIĞI TARAFINDAN BAŞTAN
ÇIKARILAN BIR ALACAKARANLIK
OKŞAYIŞI
GECE YARISININ BIR
VURUŞU MISTRALIN
ÖPÜCÜĞÜ
KARANLIĞI YUTAN BIR
DON TABAKASI
İlahi Eylemler BİR
IŞIK TRAMPI

Özel Ürünler

DANS EDEN
GÜZELLİK
YARALI

Antolojiler

GARİP TATLILAR

FANTASTİK UMUT

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse. com

Telif Hakkı© 2020 Laurell K. Hamilton
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı teşvik eder, farklı sesleri cesaretlendirir, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, dijitalleştirmeyerek veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un tüm okuyucular için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.
BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.
Library of Congress Cataloguing-in-Publication Data Eserler:
Hamilton, Laurell K., yazar.
Başlık: Sucker punch / Laurell K. Hamilton.
Açıklama: İlk baskı: New York: Berkley, 2020. | Seri: Anita Blake, vampir avcısı
Tanımlayıcılar: LCCN 2020018902 (basılı) | LCCN 2020018903 (e-kitap) | ISBN 9781984804433 (ciltli) | ISBN 9781984804457 (e-kitap)
Konular: LCSH: Blake, Anita (kurgusal karakter) - Kurgu; Vampirler - Kurgu; Paranormal kurgu. | GSAFD: Fantastik kurgu. | Okült kurgu. | Gerilim kurgu.
Sınıflandırma: LCC PS3558.A443357 S83 2020 (baskı)| LCC PS3558.A443357 (e-kitap)| DDC 813/.54--dc23
LC kayıtlarına https://lccn.loc.gov/2020018902 adresinden ulaşabilirsiniz LC e-kitap kayıtlarına https://lccn.loc.gov/2020018903 adresinden ulaşabilirsiniz
Ceket tasarımı: Faceout Studio / Tim Green
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, olaylarla veya konumlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.
pid_prh_5.5.0_c0_r0

İçindekiler

Kapak
Laurell K. Hamilton tarafından
yazılan başlıklar Başlık sayfası
telif hakkı İthaf
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26

Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62

Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Yazar hakkında

Bu hepiniz için, çünkü hayali arkadaşlarımın aynı zamanda sizin de arkadaşlarınız olduğunu ve tüm iyi arkadaşlar gibi..,
zor zamanları atlatmanıza yardımcı olurlar.
Bunu yapabildiğim için çok mutluyum.
Bir sonraki macerayı seninle paylaşmak.
Umarım hepimizi sağ salim ve dünyada tekrar birbirimizi şahsen görürken bulursunuz, ama
ne kadar uzakta olursak olalım,
Başkalarının da bu kitabı eline aldığını ve sizinle birlikte aynı kelimeleri okuduğunu bilirsiniz. Okurlar asla gerçekten yalnız değildir, çünkü hikayelerde birleşmiş durumdayız
birlikte paylaştığımız ve keyfini çıkardığımız.

1

KÜÇÜK UÇAK karanlıkta, çok kısa gibi görünen bir piste indi. Uçak nihayet durduğunda, sağ elimi kolçağın üzerinden çekemedim. Kelimenin tam anlamıyla, o kadar sıkı tuttum ki elim kilitlendi, sanki uçak enkaz haline gelseydi sıkı tutmanın çok faydası olacakmış gibi. Pilot başını çevirip bana baktı ve başıyla onay işareti yaptı. Kalbim boğazımda, öylece ona baktım. Uçma fobim vardı ve dört kişilik bir Cessna'daki o sarsıntılı yolculuk korkularımı yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Kulaklığını çıkardı ve şöyle dedi: " ama, o kadar da kötü değildi, değil mi?" Bunu söylerken gülümsedi. Gülümsemesi kesilene kadar ona baktım. Kafamdaki tek mantra "Kusmayacağım" iken, ben kendimi kötü göstermeye çalışıyordum. Kusmayacağım. Bir adamın hayatının tehlikede olduğunu bilmek bile beni son uçağa kadar gittikçe daha küçük uçaklara tırmandırdı.

Pilot sonunda, "Hanuman, Michigan'a hoş geldiniz, Mareşal Blake," dedi ve kapıyı açtı.

Elimi ölümcül tutuştan kurtarırken, bunu neden yaptığımı tekrar merak ettim. Çünkü bu senin işin, diye düşündüm. Çantalarımı toplayıp büyük olanı önümdeki kapıya koyarken kendime bunu söylemeye devam ettim.

Pilot şöyle dedi: "Bu çanta bir ceset alabilecek kadar büyük".

"Sadece benim bedenimde ya da daha küçük olsaydı, ama sanırım onu kesip neredeyse herkese sığdırabilirim," dedim geri kalanımı ve küçük çantayı kapıdan çıkarıp piste doğru taşırken.

"Çok komik," dedi pilot.

"Çantada gerçekten ?" diyene kadar ona ifadesiz bir bakış attım.

"Silahlar," dedi bir adam batan güneşin son ışıkları altında bize doğru yürürken.

Ormanı görmek için sadece bir anım vardı ve sonra sanki biri ışıkları kapatmış gibi karanlık oldu. Karanlık olduğunda, ağaçlara adım atmadan önce bile içeride olduğunuzu bilirsiniz; onların gölgesinde, mağara gibi bir karanlık olurdu.

Mareşal Winston Newman'a gülümsedim. Onunla ilk tanıştığım zamanki kadar uzundu, 1.80'in üzerindeydi ama sanki kilo alıyormuş ya da kas yapıyormuş gibi kemiklerinde daha fazla et vardı. Spor salonuna mı gittiğinden yoksa çörek mi yediğinden emin olmak için onu daha iyi bir ışıkta görmem gerekiyordu. Beyaz kovboy şapkasının altındaki saçları hâlâ kısaydı ama şapka artık yeni değildi. Siperliği elleriyle işlenmişti, böylece yüzünün üzerinde neredeyse sivri bir uç oluşturmuştu. Artık ona uyuyordum. Onunla ilk tanıştığımda şapka, onu gerçekten tanımayan ya da göründüğünden daha fazla kovboy olmasını istemeyen birinin hediyesi gibi gelmişti.

Elini sıkabilmem için bir çanta almayı teklif etti ve ben de almasına izin verdim. Ben de onun için aynısını yapardım. "Son dakikada geldiğin için teşekkürler Blake."

"Bu konuda iletişime geçtiğin için minnettarım." Neredeyse "acemi" diye ekleyecektim ama o artık acemi değildi. Benden daha gençti ama doğaüstü şubedeki polislerin çoğu öyleydi. Eskiden sadece sekiz kişiydik; diğerlerinin hepsi ölmüş, ölmekten beter olmuş ya da emekli olmuştu.

Newman uçağın yanında durmuş bizi izleyen pilota, "Bana yardım ettiğin için teşekkürler Jim," dedi

"Marchand ailesi uzun zamandır burada ve Bobby benim arkadaşım, Marshal Newman. Ona bir şans vermeye çalıştığınız için minnettarım.

Newman, "Bobby Marchand yaptıysa onu idam etmem gerektiğini anlıyorsunuz," dedi.

- Eğer yaşlı Marchand'ı öldürdüyse, bunu hak etmiş olacak, ama Bobby liseden mezun olduğumuzdan beri bir Ailuranthrope.

Her şey onun kontrolündeydi.

Jim'in kedi temelli likantropi için politik olarak doğru terimi bilmesine şaşırdım. Pardon, Therianthropy için, tüm bunlar için yeni terim , çünkü lycanthropy gibi kurt anlamına gelmiyordu. Ama bunu bir ömür boyu genel bir terim olarak kullanmaktan vazgeçmek benim için zor olacaktı.

"Herkes bana böyle söylüyor. Tekrar teşekkürler, Jim. Şerif Blake ve ben şerifin ofisine gitmeliyiz. Pistin yanındaki çimlerin üzerine park edilmiş büyük bir Jeep Wrangler'a doğru ilerlemeye başladı.

"Duke iyi bir adam, Newman. Daha önce hiç böyle bir şey görmedi."

Newman omzunun üzerinden "Şerif Leduc'un yetkinliğini sorgulamıyorum Jim" diye bağırırken bizi cipe doğru ilerletmeye devam etti.

"Güzel, ama başkan yardımcısı Wagner'e dikkat edin."

Bu Newman'ın durup pilota bakmasına neden oldu. "Wagner'in nesi var?"

"Yaptıklarının kâr kalacağını düşündüğünde sertleşiyor."

"Şerif biliyor mu?" Newman sordu.

"Ben bilmiyorum ama kasabadaki herkes biliyor."

"Uyarın için teşekkürler Jim."

"Bu bir sorun değil. Umarım siz ve Marshal Blake bunu çözebilirsiniz.

"Ben de Jim. Ben de," dedi Newman arka kapıyı açıp silah çantamı içeri atarken.

Springfield EMP 9mm'yi zaten pantolonumun iç kılıfında taşıdığım ve kemerimde de polis rozetim olduğu için - yani büyük birinde rozetimi göstersem göreceklerdi - ayrıca pantolonumun kargo ceplerinde iki ekstra şarjör, başka bir cepte Gerber katlanır Emerson bıçağı, küçük bir taktik el feneri, çok ince bir erkek cüzdanı ve akıllı telefonum olduğu için, diğer silahlarımın ve zırhımın menzilinin dışında olmaktan memnundum. Yolcu kapısına doğru yürüdüm ve bindim. İki bıçak daha ekleyecek ve EMP'yi Springfield Rangemaster tam çerçeve 45'liğimle değiştirecektim.

fırsatım olduğunda. Bunun için bir kalça kılıfım vardı, ancak vücut zırhı giymek zorunda kalırsam, EMP'nin yeleğin göğsündeki MOLLE kemer sistemi üzerindeki bir kılıfa geçmesi gibi, yine de kılıfa geçmem gerekirdi. Pantolon içi kılıflar, sivilleri korkutmak istemediğinizde gizli taşıma içindi. Aktif bir arama emrim varken, tüm teçhizatımı kuşanmışken, gizli taşıma imkansızdı.

"Bu delege Wagner'in insanlara saldırmakla ünlü olduğunu biliyor muydunuz?" Ben sordum.

Newman cipinin direksiyonuna oturdu ve başını salladı. "Söylentiyi duymamıştım ve bildiğimiz kadarıyla hepsi bu kadar."

"Pilot Jim'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Cumartesi günü sizi yataktan kaldırıp ana havaalanından buraya getirmesine yetecek kadar iyi."

"Bobby Marchand ile arkadaş olduğunu biliyordunuz, bu yüzden motive olacaktı."

"Ben yaptım."

"Burası artık senin üssün

mü?" "Öyle."

"Bir şerif için pek de iyi bir pozisyon sayılmaz. Bunu sen mi seçtin yoksa birini mi kızdırdın?

Cipi asfalta çekip sanki kalkışa hazırlanan bir uçakmışız gibi sürerken benim görebileceğim kadar gülümsedi. Yakınlarda başka asfalt alan olmadığını fark ettim. Zili olan bir kulübenin yanından geçtik ama hepsi bu kadardı. Hiçliğin ortasının tanımı buydu.

"Ben seçtim."

Ona baktım ve o da güldü. "Bana öyle bakma, Blake. Bunun kariyer fırsatları için bir odak noktası olmadığını biliyorum ama bir davada bir kadınla tanıştım ve bu benim önceliklerimi yeniden düzenledi."

Ona gülümsedim. "Sanırım o da buralı."

"Evet."

"Yani hayatının aşkının peşinden Michigan çölüne gitmek için kariyerini batırdın?"

"Hayır, ama rütbelerde hızlı bir şekilde yükselmenin hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadına yakın olmak kadar önemli karar verdim."

Ellerimi açtım ve "Hey, ben kimsenin aşk hayatına taş atmam Newman. Evimde bir sürü parlak cam var, bu da bana sonunda indiğimde onlara bir mesaj göndereceğime söz verdiğimi hatırlatıyor.

Bu onu güldürdü. Sesi duymak güzeldi; bu, işlerin tamamen cehenneme dönmediği anlamına geliyordu. Durum kötüydü ama yine de gülebiliyordu. Birkaç suç mahalli diğer her şeyle birlikte kahkahaları da çaldı. "Eve mesaj göndermesi gereken tek kişinin ben olmamam iyi bir şey. Diğer şeriflerden bazıları bu konuda bana dert yanıyor.

"İlişkileri bizimki kadar iyi değilse siktirsinler gitsin" dedim.

Yine güldü. Refleks olarak gülümsedim ve telefonumda yazmaya devam ettim. Sevdiğim tüm insanlara metafiziksel olarak bağlıydım, bu da psişik kalkanlarımı bırakıp en azından bazılarıyla zihinsel olarak iletişime geçebileceğim ya da onların beni arayabilecekleri veya acil bir durumda kalkanlarımı kırabilecekleri anlamına geliyordu. Ama bu bir kavganın ortasında dikkatimi çok fazla dağıtırdı, bu yüzden normal bir Joe ya da Jill gibi mesaj atmam ve aramam gerekiyordu. Ayrıca, diğer polisler zaten doğaüstü varlıklarla, yani vampirler, şekil değiştirenler ve insan olmayan diğer her şey için kullanılan politik olarak doğru terimlerden biriyle çıktığım için bana zorluk çıkarıyorlardı. Eskiden olsa heteroseksüel insan derdim ama heteroseksüel kelimesini kullandığım için azarlandım. İşin gerçek kelime yönergeleri ve sivillerin kelime seçimlerim yüzünden incinmesi arasında, daha iyi sevip sevmediklerini görmek için lanet kelimesini sevmedikleri kelimeyle değiştirmeyi düşünüyordum. Eğer saldırgan olsaydım, her şeyi riske atabilirdim.

Birkaç mesajı sildim ve sonunda "Sağ salim indim. Seni seviyorum. Seni şimdiden özledim. Uygunsuz görünüyordu ama hepsi doğruydu ve en azından bir mesaj göndermeyi hatırladım.

Şehir dışında çalışırken iletişim halinde olmak en iyi yaptığım şeylerden biri değildi. Nişanlım Micah Callahan da en az benim kadar kötüydü ve çok seyahat ediyordu. Ortak sevgililerimiz yakın zamanda daha iyisini yapmamız gerektiğini bildirmek için bir müdahale düzenledi.

İlk geri dönüş mesajı telefonumda belirdi. Arayanın diğer nişanlım Nathaniel Graison olmasına şaşırmadım çünkü müdahalenin başlıca kışkırtıcılarından biriydi. Mesajında basitçe şöyle yazıyordu: "Mesaj attığın için teşekkür ederim. Buna neden ihtiyaç duyduğumu anlamadığını biliyorum. Ben de seni seviyorum. Beni özlemen hoşuma gidiyor. Yarın aramanı dört gözle bekliyorum, ya da o zamana kadar evde olursun. Ve işte, sevgi dolu mesaj sinir bozucu bir itmeye dönüştü. Hepimiz geldiğimde bir mesaj göndermem ve mümkünse günde bir kez aramam ya da tekrar mesaj göndermem konusunda anlaştık. Nathaniel bana yapmayı kabul ettiğim şeyi hatırlatıyordu, bu da bir sevgi mesajını veya telefon görüşmesini bir zorunluluğa dönüştürüyordu, bu da beni biraz rahatsız ediyordu. Bundan sonra geri dönüş mesajları hızlı ve öfkeli bir şekilde geldi, çünkü grup mesajında ben hariç sekiz kişi vardı. Aslında uzaktan daha fazla ilgi görmek için ısrar eden ve mevcut durumdan memnun olan bazı sevgililer beni şaşırttı. Bazıları grup metninde cevap verirken, diğerleri özel olarak cevap verdi. Her birine bir yanıt yazdım; sadece ikisi beni gülümsetti. Jean-Claude'un "Je t'aime, ma petite" ve "Beni sevdiğini biliyorum. Bunu kanıtlamak için bana sürekli mesaj atmana gerek yok.

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama sen yokken kaç kişiye mesaj atman gerekiyor?"

"Yeter," dedim ve iç çektim. Tüm mesajlara göz gezdirdim ve hâlâ burada olsaydım yarın sabah kimi arayacağımdan emin olmadığımı fark ettim. Dava hakkında daha fazla bilgi edinene kadar burada ne kadar kalacağımı bilemezdim. Telefonumu bir kenara bıraktım ve "Beni buraya özel hayatlarımız hakkında konuşmak için davet etmedin, peki suç bastırmada önce ne gelir?" dedim.

Gülümseyerek, "Şerif Leduc olay yerine gitmeden önce sizi tanıştırmamı istedi. Şerifin ofisinin önünden geçmemiz gerekiyor, bu yüzden yolumuzun dışında olmayacak. Bobby Marchand'ı görebilirsin. Belki soracak benden daha zekice sorular bulursun.

"Seninle tanıştığımda tam da adının söylediği gibiydin Newman, ama bu birkaç yıl önceydi. Davalarınızda iyi iş çıkarıyorsunuz. "Beni kontrol ettin mi?" diye sordu, gözlerini yoldan ayırarak Farlar aysız gecenin içinde yol alıyor gibiydi. "Karşılaştığım yeni gelenlere göz kulak oluyorum."

"Ve büyüdüğümde olmak istediğim mareşallerin kariyerlerine göz kulak oluyorum" dedi.

Bu beni güldürdü. " büyürsen, elini sıkmak için bir merdivene ihtiyacım olacak."

Kahkahalarıma o da katıldı ve birkaç dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde yol aldık.

"Burası karanlık bir gece," dedim.

"Bu gece bulutlar çok yoğun ama hava açılırsa, burada çöl ya da okyanus dışında hiç görmediğim yıldızları göreceksiniz."

"Bu sadece bulut örtüsü değil, Newman. Dün gece ayın karanlığıydı ve bu gece de pek net olmayacak. Bobby Marchand bu kadar uzun süre leopar-adam... pardon, Ailuranthrope... olduysa, dolunaydan bu kadar uzakta bile şekil değiştirmemesi gerekirdi.

"İnfazını ertelemeye çalışacak kadar beni rahatsız eden şeylerden biri de bu ve merak etmeyin, ben de tüm yeni terimleri hatırlamakta zorlanıyorum. Ayrıca Bobby Marchand'ın bir leopar olduğunu biliyoruz, bu yüzden birbirimize karşı genel terimler kullanmamıza gerek yok."

"Harika. Teşekkürler, dostum. Yeni kelimelerden nefret ediyorum. İdam emrini mı?

"Evet, yargıç bunu şerifin ofisine e-posta ile gönderdi ve ceset bulunduktan birkaç saat sonra DocuSign aracılığıyla imzalattı."

"Arama emrini fakslamanın yüksek teknoloji olduğu zamanları hatırlıyorum," dedim.

"Evet, artık çoğu zaman yüksek teknoloji kullanılıyor. Hızlı ve etkili, belki biraz fazla etkili." "Arama emrinde ne kadar zaman kaldı?" Ben sordum.

"Orijinal yetmiş iki saatin yaklaşık altmış saati. Seni daha önce aramalıydım.

"Bunun bir faydası olmaz, Newman. Burada ve şimdi ne yapabileceğimize odaklan. Kendinizi sorgulamanız sadece enerjinizi ve zamanınızı tüketir."

Önce bana sonra da yola baktı. "Belki, ama infaz emrinin süresini uzatma konusunda çok titiz davranmaya başladılar."

"Evet, arama izni için süreyi kırk sekizden yetmiş ikiye çıkardıklarından beri, katili yakalayamayacağınız canlı bir av olmadığı sürece süreyi uzatmayı sevmiyorlar ve elinizde bu var. hapishanede bir mahkum. Daha fazla zaman için bir neden olmayacak ve tetiği zamanında çekmezseniz, doğaüstü şubenin bir mareşali olarak görevinizi yerine getirmeyi reddetmek olarak görülecek ve bu bir kariyer katili olacaktır. "

"Kariyerim masum bir adamın hayatından daha iyidir."

"Bana onun yaptığına inanmadığını söyledin ama telefonda bana tüm nedenlerini anlatman için zamanımız yoktu."

"Hayır, bu davada neyin yanlış olduğunu bulmama yardımcı olabilmen için sana bir an önce burada ihtiyacım vardı."

"Olay yerine gelen ilk polisin onu hemen öldürmemesine şaşırdım. Açık bir atış olduğunu iddia edebilirlerdi."

"Eğer onu amcasının cesedinin yanında kanlar içinde bulsalardı, muhtemelen onu bulurlardı ama odasında sızmıştı. Kanlar içinde olmasaydı ondan şüpheleneceklerini sanmıyorum.

"Bana e-posta ile gönderdiğiniz olay yeri fotoğraflarına baktım. İlk bakışta kurban parçalara ayrılmıştı. Neden

Yerel polis onunla aynı evde yaşayan tek leopar adamdan şüphelenmez miydi? Hemen sonuca varmadıkları için şikayetçi değilim ama böyle düşünmek basit bir polis matematiği."

"Jim'in dediği gibi, Bobby buralı bir çocuk. Tatlı biri. Fazla içki içmez, hiçbir şeyi abartmaz ve ailesi birçok abartıyı karşılayabilecek kadar zengindir."

"Birçok şekil değiştiren, içki içmek, uyuşturucu kullanmak ve hatta güçlü duygular gibi içlerindeki canavar üzerindeki kontrollerini azaltacak herhangi bir şey yapmak konusunda dikkatli davranır" dedim.

Newman başını salladı. "Bu da Bobby'nin dikkatli olduğu ve canavarıyla risk almadığı anlamına geliyor."

"Örnek bir vatandaşa benziyor," dedim.

"Öyle. Seyahatte olduğunuzu biliyorum, bu yüzden sivillerin olay yeri fotoğraflarını görme riski olmadan dosyaları açamadınız, ama onlara bakma şansınız oldu mu, gerçekten bakma?

"Evet."

"Onlarla ilgili seni rahatsız eden ne?"

"Başlangıç olarak ısırık yok. Seni bir tür leopar öldürmüş olsaydı, bir ya da iki ısırık almış olması gerekirdi.

"Aile, Bay Marchand'ın eski bir sırt yaralanması ve artrit nedeniyle güçlü ağrı kesiciler aldığını söylüyor. Teori, leopar adamın vücudundaki ilaçların kokusunu alabildiği ve onları yemediği yönünde.

"Olabilir. Daha sonra arayıp herhangi birinin üzerinde ilaç kokusu alıp almadıklarını sorabileceğim bazı arkadaşlarım var ama tam reçeteleri bilmem gerekiyor.

"Yazdım. Sana listeyi vereceğim.

"İnsanların aslanları ve diğer büyük kedileri yasadışı yollarla öldürmek için leşleri zehirlediğini ve onların da yemi yuttuğunu biliyorum. İnsanlar sıçanlardan, farelerden, köstebeklerden kurtulmak için zehir kullanıyor ve sonra yerel kediler onları yiyip ölüyor. Bir leopar adamın farklı olacağından emin değilim."

"Bobby'yi yatağında baygın, çıplak ve kanlar buldular ama yatağı onun kadar dağınık değildi."

"Yani çarşaflar kanla lekelenmemişti, sadece cesedi mi vardı?"

"Evet."

"Bayılmadan hemen önce yatağa girdiği yerde kanlı el ve diz izleri var mıydı?"

"Hayır, yoktu."

"Yatağın üzerinde havalanmadı. Çoğu vampir bile bunu yapamaz," dedim.

"Biliyorum, ayrıca insan vücudu bundan daha temiz olmalıydı. Amcasını öldüren hayvani formu kana bulanmış olmalıydı, ancak tekrar insana dönüşmeden önce bölgeden ayrıldıysa, kan değişim sırasında emilmiş olmalıydı."

"Olay yerinden yatak odasına giden kanlı ayak izleri var mıydı?" Ben sordum.

"Evet, ama onlarda da bir var." "Ne demek bağlantısı kesilmiş?"

"Bilmiyorum ama ayağın numarası Bobby'ninkinden büyük gibi görünüyor. Eğer bu insanlar arasında işlenen normal bir cinayet olsaydı, adli tıpın kanıt toplaması ve haklı olup olmadığımı söylemesi için zaman olurdu, ama bu insanlara karşı işlenen doğaüstü bir suç olduğu için, onlara ihtiyacım iddia edemediğim sürece adli tıpla uğraşmayacaklar bile."

"Eğer her şey plana göre gitseydi, Bobby Marchand adli tıp işlemleri tamamlanmadan çok önce ölmüş olacaktı," dedim.

"Biliyorum ve adli soruşturma için çok küçük bir bölgeyiz. Şerifin eyalet polisinden adli tıp konusunda yardım istemesi gerekecek ve o buna gerek görmüyor. Newman tüm bunlardan son derece mutsuz görünüyordu.

"İcra emri elinize ulaşır ulaşmaz, ona göre hareket etmekle yükümlüsünüz."

"Bunu biliyorum Blake. Zaman sınırını artırabilecek tek şeyin Bobby'nin kaçması ve bizim onu yakalamak zorunda kalmamız olduğunu biliyorum.

"Bu, arama emrini tamamlamak için sahip olduğumuz süreyi artırmaz, Newman. Şüpheli sadece onu yakalamak ve infaz etmek için gereken zamanı kazanır."

"Elleri kelepçeli ve bir hücrede. Kaçmayacak, bu yüzden seni aradım. Eğer kontrolünü kaybedip amcasını öldürürse Bobby Marchand'ın idam edilmesini umursamıyorum. O kadar tehlikeliyse iyisi bu olur ama beynine bir kurşun sıkıp sonra da ayak izlerinin uyuşmadığını, üzerindeki kan izlerinin suçla uyuşmadığını.... . . Bu doğru gelmiyor, Blake.

"Bu yüzden onun yapıp yapmadığını öğrenmenize yardımcı olmak için şimdiye kadar bindiğim en küçük uçağa bindim."

"Arama emri bana ihtiyacım olan takviyeyi isteme hakkı veriyor" dedi.

"Beceri setiniz görevinizi güvenli ve zamanında, mümkün olduğunca az can kaybıyla yerine getirmenize yardımcı oluyorsa, size insanların yerini alma hakkı verir."

"Normalde bu mesajın canavarı bulmanıza yardımcı olacak daha iyi avcılar ve iz sürücüler bulmak için olduğunu biliyorum, ancak mesajın Bobby Marchand'ın hayatını kaybetmeyi hak etmediği sürece hayatını kaybetmediğinden emin olmama yardımcı olacak birini aramak için bana yeterli alan sağlayacağını düşündüm.

"Bu övgüye değer bir düşünce, Newman."

"Seninle ilk tanıştığımda hayatımı kurtarmıştın ve şimdi de bir hayat kurtarmama yardım etmek için ülkenin öbür ucuna uçtun. Bana Win de.

"Winston'ın kısaltması olduğunu hiç duymamıştım."

"Büyüme atağımın başladığı altıncı sınıfa kadar Winston'dım. Yedinci sınıfın sonunda basketbol takımındaydım."

"Sanırım kazanan bir basketbol takımı," dedim gülümseyerek ve başımı sallayarak.

"Evet, herkes bana Win demeye başladı ve ben bunu Winston'a tercih ettim," dedi bana gülümseyerek.

"Sorun değil Win. Yanlış hatırlamıyorsam sen de beni kurtarmaya yardım etmiştin ama ben buraya bir hayat kurtarmak için gelmedim. Buraya belki bir hayat kurtarmak için geldim ama eğer kanıtlara bakarsak ve Bobby Marchand bu suçtan suçluysa, o zaman infazın devam etmesi gerekecek."

Gülümsemeye dair tüm ipuçları kayboldu ve yaklaşan farlar yüzünü aydınlattığında yorgun ve yaşlanmış görünüyordu. "Biliyorum ve eğer suçluysa, görevimi yapacağım. Ama önce Bobby Marchand'ı öldürmenin benim görevim olduğundan emin olmak istiyorum.

Newman'la aynı fikirdeydim ama arama emri gelir gelmez bu işi bitirmek için büyük bir baskı olacağını da biliyordum. Bu muhtemelen bu küçük bölgenin yıllardır gördüğü en korkunç cinayetti. Katilin yakalanmasını ve cezalandırılmasını isteyeceklerdi; kendilerini yeniden güvende hissetmek isteyeceklerdi. Arama emrini iptal etmek için yeterli gerekçeler olup olmadığını öğrenmek ya da en azından kanıtlar işlenirken olağanüstü durumlarda yasal bir yürütmeyi durdurma kararı almak için birkaç saatimiz vardı.

Hanuman şerif karakolu havaalanından sonra beklediğimden daha genişti. Ön tarafta iki masaya yetecek kadar büyük bir alan vardı, kahve makinesinin etrafına dikkat ederlerse bir masa daha eklenebilirdi. Arka duvarda bir kapı vardı. Eğer bir hapishane hücreleri varsa arka tarafta olacağını düşünmüştüm ama bu kadar küçük bir yerde bunu asla bilemezsiniz.

Şerif Leduc en az iki metre boyunda olmalıydı, çünkü başım omzunun üst kısmına ulaşmıyordu, ama belinde taşıdığı ağırlık onu daha kısa gösteriyordu. Emniyet kemerini göbeğinin altından bağlamak zorunda kalmıştı, böylece belinden çok kalçalarına oturuyordu. SWAT'ta çalışıyormuş gibi spor salonuna gitmenize gerek yok ama kalp krizi geçirmeden orta tempoda koşabilmek bir polis için minimum gibi görünüyor. Leduc'un bu minimumda olup olmadığından emin değildim.

Gülümsedi ve elini uzattı, sanki aynı takımdaymışız gibi tokalaştık. Bu hoşuma gitti ve doğru olduğunu umdum. "Bana dük de. Herkes öyle der."

İçimden "Demek adın Duke Leduc" diye geçirdim ama bunu yüksek sesle söylemedim. Adamı kışkırtmak istemedim. Bana öğretilebilirdi.

"Çalışırken herkes bana Blake der," dedim. Bunu söylerken gülümsedim ama bana Anita demesini istemiyordum. Bu, rozet taktığım zaman arkadaşlarım ya da en azından tanıdıklarım için geçerliydi. Soyadı kullanmak, erkeklerin çoğunlukta olduğu bir alanda çalışan her kadının koruması gereken profesyonel mesafeyi korumaya da yardımcı oluyordu.

"Şimdi, Anita, sana Anita diyebilirim, değil mi?" Bunu söylerken bana gülümsedi.

Newman'a ilk ismiyle hitap edip etmediğini sormak istedim ama . Şerif Duke Leduc dostça davranıyordu ve bu iyiydi. Arama emrinin ertelenmesi gerektiğine karar verirsek ona yanımızda ihtiyacımız olacaktı. İlk adımı kullanmasına izin vermenin bana pek bir maliyeti yoktu.

"Elbette," dedim ve dişlerimi sıkmak yerine gülümsediğimden emin olmaya çalıştım.

Newman da gülümsüyordu ve ciddi görünüyordu. Sanki on dört saat önce önde gelen vatandaşlarından birini katledilmiş olarak bulmamışlar gibi hepimiz çok nazik davranıyorduk. Hepimiz o kadar iyi davranıyorduk ki, sanki bir suikasttan tamamen farklı bir nedenle oradaymışız gibi neredeyse sinir bozucuydu.

"Bobby nasıl?" Newman bunu söylediğinde herkesin yüzündeki gülümseme kayboldu.

Leduc -onu bir dük olarak düşünemiyordum; John Wayne değilseniz, dük olamazdınız- başını salladı. Işığı sönmüştü ve yorgun görünüyordu. "Bence onu hücresindeki ranzaya kelepçelememiş olsaydık, kendine zarar verebilirdi."

Newman, "Onunla görüştüğümde intihara meyilli görünmüyordu," dedi.

Şerif iri omuzlarını silkti ve yine cüssesine ve bir gün orada bir yerlerde bir atlet olabileceğine dair bir ima vardı. "Sanırım bunu yaptığına inanmaya başlıyor. Ray, Bobby'nin gerçekten hatırladığı tek babasıydı. Uyandığınızda ne yaptığınızı öğrenseydiniz ne hissederdiniz?

"Uyandığınızı söylüyorsunuz, ama bana Bobby Marchand'ın genellikle hayvan formuna geçtikten sonra bayıldığı söylendi.

insan," dedim.

"Çoğu likantrop için tipiktir. . Teriantroplar. İnsana dönüştükten sonra saatlerce kendilerinden geçmeleri, insanları öldürmeye başladıklarında sahip olduğumuz tek avantaj."

"Bütün şekil değiştirenler geri döndükten sonra bayılmıyor," dedim.

"Bobby onlardan biri olsaydı Tanrı yardımcımız olsun. Muhtemelen hala ormanda onu avlıyor olurduk."

"İnsan formunda büyük bir açık hava adamı mı?" Ben sordum.

Leduc başını salladı. "Ray'le birlikte kamp yaparak büyümüş. İkisi de açık havada yapabilecekleri her şeyi severlerdi, Bobby likantropi olmadan önce bile. Çocuk bu ormanı biliyor."

- Bobby'nin yaralanma konusunda ne kadar ciddi olduğunu düşünüyorsun Duke? Newman sordu.

"Şu anda bunu söylemek zor. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, size bahsetmemi gerektirecek kadar ciddi göründüğü, ama Frankie son birkaç dakikadır onunla birlikte oturuyor, bu yüzden şu anda nasıl olduğunu ona sormanız gerekiyor. Duygusal olarak kafası karışık. Bir an Bobby gibi normal görünüyor, sonra bir şeylere sinirlenmeye başlıyor ve ne söyleyeceği belli olmuyor. Ray Amca'yı öldürdüyse ölmeyi hak ettiğini söyledi. Bunu çok söyledi."

"Bu tam olarak intihara meyilli bir konuşma değil," dedim.

"Tecrübelerime göre, insanlar ölmeyi hak ettiklerini söylemeye başladıklarında, bu dileklerini gerçekleştirmeleri uzun sürmüyor. Başarılı olamayabilirler. Bu sadece bir yardım çığlığı olabilir ama bazen bu çığlıklar kalıcı olabiliyor."

"Geçici bir soruna kalıcı bir çözüm - intiharı ."

Leduc gözlerini kısarak bana baktı. "Bazen, ama Ray geçici olarak ölmedi ve Bobby'nin yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şey onun yaptıklarını geri alamaz. O çocuğu yok eden duyguların geçici bir yanı yok."

"Düzeltiyorum, Şerif. Kesinlikle haklısınız. Sanırım benden daha fazla intihar vakasıyla ilgileniyor olmalısınız."

"Bu büyüklükte bir şehirde hayal edebileceğinizden çok daha fazlasını yaşadık," dedi ve birden yorgun göründü. Yorgunluk bunu karşılamıyordu. Görev kemerini tekrar kaldırdı, sanki eskiden takılı olduğu yere geri götürmeye çalışıyormuş gibi. Artık işe yaramayan alışılmış bir hareket gibi görünüyordu, saçınızı kısa kestikten sonra yüzünüzden dışarı itmek gibi.

"Benim gözetimim altında ölen tek kişi intihar ederek ölmüyor," dedim.

"Giydiğim ilk üniforma bir ordu üniformasıydı. Savaş gördüm. Kötü olduğunu düşünmüştüm ama bazen özlüyorum. Geri kalmış bir kasabada yavaş yavaş ölmekten daha temiz." Duke bir yabancının önünde konuşamayacak kadar melankolik ya da dürüst görünüyordu.

"İyi misin Duke?" diye soran Newman'dı.

Erkeklerin böyle şeyler sorması kurallara aykırıdır, ancak bazen intihar hakkında konuşmaya başladığınızda ve birinin ağzından böyle acı bir yenilgi duyduğunuzda kuralları çiğnersiniz. Üniforma giyen çoğumuz, aramızdan biri acı çekerken sessizlik kuralına uyamayacağımızı öğrendik. Bu şekilde hem kadın hem de erkek pek çok insan kaybettik. Sadece Amerika Birleşik Devletleri'nde her gün yirmi iki muharip gazi intihar ederek ölüyor ve bu sadece görevden yeni dönen askerler için geçerli değil. Kabuslar ve depresyon için zaman aşımı yoktur. Rakamlar böyleyken birbirimizle daha fazla konuşmaya başlamamız gerekiyor.

Yine de Newman'ın ricada bulunmuş olmasından memnundum. Duke'u bu kadar kişisel davranacak kadar iyi tanımıyordum.

Duke başını salladı. "Ray'i otuz yılı aşkın bir süredir tanırım. Kız kardeşi ve kocası ölüp Bobby'yi yetim bıraktıklarında buradaydım. Çocuk o zaman iki ya da üç yaşındaydı ve Ray'in çocuk sahibi olmaya hiç vakti olmadı. Üniversiteden sonra kariyerine devam etti ama o küçük çocuğa baba olabilmek için hayatını değiştirdi. İşte o zaman şirketini sattı, çünkü hem CEO hem de baba olamazdı. Bunu bana bir keresinde durup dururken söylemişti. O dönemde şirketi satmak, şirket için alabileceği en yüksek parayı alacağı anlamına geliyordu ve kriz patlak verdiğinde şirketten çıkmıştı ama bunu bilmiyordu

o zaman. O çocuğu kendi çocuğu gibi severdi ve şimdi öldü, hem de çok öldü. Bu kadar kötüsünü son gördüğüm şey bir ayı saldırısıydı ve bu neredeyse on yıl önceydi. Ray'in ölmesine imkan yoktu ve şimdi Bobby de ölecek." Tekrar başını salladı. Şapkasını eline alıp, "Seni olay yerine götüreyim," dediğinde gözleri biraz parlıyordu.

Newman nazik bir sesle, "Yolu biliyorum, Dük," dedi.

- Öyle olduğunu biliyorum Win, ama yine de devam edeceğim.

"Ayrılmadan önce Bobby ile konuşmak istiyorum," dedi Newman. Mahkûmla konuşmak istemedim, çünkü o anda soyuttu, az önce acısını görmemize izin veren Leduc kadar gerçek değildi. Bobby Marchand'ın benim için gerçek olmasını istemiyordum. Olabildiğince fazla duygusal mesafeye ihtiyacım , çünkü şehirde duygusal olarak tehlikede olmayan tek rozetin ben olabileceğimi fark etmeye başlamıştım. Hâlâ Newman'ın görevini yerine getireceğine inanıyordum ama a anlamak o nasıl o olabilir ona pahalıya mal olur. Bu onun tutuklama emrini askıya alacaktır, ancak ikimiz de onu infaz etmenin bana daha ucuza mal olacağı konusunda hemfikir olursak, o zaman silahın namlusundan mahkuma bakan ben olabilirim. Zincirlenmiş ve kaçamayan birini öldürmek zorunda olsaydım, alabileceğim tüm duygusal mesafeyi isterdim. Beni öldürmeye çalışan bir canavarı doğrudan avlamak bana uyar ama bir hapishane hücresinde zincire vurulmuş bir balığı vurmak benim için bile bir yenilik olurdu. Mahkûmla konuşmak istemedim, daha sonra onu vurmak zorunda kalacak olsam bile, ama Newman arka duvardaki kapıdan içeri girdiğinde onu takip ettim. Bu yüksek sesle itiraf edebileceğimden çok daha fazla cesaret gerektiriyordu. Burada ne benim için ne de Newman için bir zafer vardı. Lanet olsun, burada Hiç kimse.

2

İKİ hücre vardı, dar bir koridor sonunda kapalı bir kapıya açılıyordu. Kadın bir şerif yardımcısı kucağında bir tüfekle duvarın yanındaki bir sandalyede oturuyordu. İçeri girdiğimizde kıpırdamadan durdu, tüfek bir elinde gevşekti, namlusu beton zemine güvenli bir şekilde doğrultulmuştu. Üniformasının etrafındaki tüm deri koyu kahverengi bir renkteydi. Annem gibi Meksikalı olabileceğini ya da en azından Hispanik bir tada sahip olduğunu düşünmüştüm ama ikinci kez baktığımda bu güzel koyu ten renginin sınırın güneyinden değil, daha doğudaki bir yerden geldiğini gördüm.

Saçları benimki kadar siyahtı ama düzdü ve zarif bir at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı. Buklelerim hiç bu kadar iyi at kuyruğu oluşturmamıştı, bu yüzden nişanlım uçağa binmeden önce Fransız örgüsü yapmama yardım etti. Şerif Leduc onu yardımcısı Frances (ona Frankie diyebilirsiniz) Anthony olarak tanıttı.

Sanki odada, yani hücrede başka kimse yokmuş gibi hepimiz el sıkıştık. Mahkumlar hakkında farklı düşünmeye başlamanız için uzun süre rozetinizin olması gerekmiyor. Bu kısmen kendini korumakla ilgili, özellikle de Newman ve benim gibi doğaüstü şubede çalışan polisler için. Birini sizin ve benim gibi insanlar olarak düşünürseniz onu öldürmek daha zordur. Ben hariç herkes bu mahkûmu tanıyordu ama yine de sanki Bobby Marchand duyma menzilinde değilmiş gibi beni önce polisle tanıştırdılar. Bunu yaptıklarını bilip bilmediklerini merak ettim.

Newman beni içerideki adamla tanıştırmadan hücreye geri döndü. "Nasılsın Bobby?"

Bobby Marchand, yüzüne hakim olacak kadar büyük mavi gözleriyle bize göz kırptı, sanki bir anime karakteriymiş gibi ilk başta görebildiğiniz tek şey onlardı. Elbette mavi gözlerini bu kadar çarpıcı kılan, etrafını saran kurumuş kan maskesi olabilirdi. Kan taze ve kırmızıyken kontrast daha da aşırı olmalıydı. Şimdi kahverengiye doğru ilerleyen bir tür yorgun tuğla kırmızısıydı; çoğu insan bunun kurumuş çamur olduğunu düşünürdü. Duşta olanları görene kadar bunun kan olduğunu asla tahmin edemezlerdi. Su onu hayata döndürüyor ve çamur birdenbire kirden çok daha sıvı bir şeye benziyordu. Bobby'nin kısa sarı saçlarında kurumuş kan lekesi vardı; geri kalanı dağınık ama temizdi. Etrafına gri bir battaniye sarmıştı, bu yüzden çoğu yeri örtülüydü. Görünen göğüs kısmında kurumuş kan vardı ama battaniyeyi tutan omuzları ve kolları temizdi; elleri temiz değildi. Sağ bileğindeki kelepçede bile kurumuş kan vardı. Zincir, yanındaki yatağın metal çerçevesine bağlıydı. Yatak beton zemine zincirlenmişti ve battaniyenin altından yatağın ayağına doğru uzanan ikinci bir zincir vardı, yani en azından bir ayak bileğine de kelepçelenmişti. Sıradan kelepçelere benziyorlardı, doğaüstü güçleri olan doğaüstü mahkûmlar için özel olarak tasarlanmış yeni malzemeye değil, yani Bobby zincirlerini kırmak isterse insan formunda bile kırabilirdi. Gerçekten çıkmak isterse parmaklıklar bile karşı koyamazdı, ama bu daha uzun sürerdi - gardiyan memurunun onu vurmasına ve daha da güçlü olan diğer yarısına dönüşmeyi tamamlayamadan onu öldürebileceklerini ummalarına yetecek kadar uzun. Hücrenin dışında elinde pompalı tüfekle bir gardiyan bulundurmaları, sorunun bir kısmını anladıkları ve muhtemelen yeni özel kısıtlamalar için bütçeleri olmadığı anlamına geliyordu. Bazı büyük şehirler bile birkaç komple setten fazlasını karşılayamıyordu.

Bobby huzursuzlandı ve battaniyeye daha sıkı sarıldı. Ellerini battaniyenin birkaç yerine sürterek temizlemeye çalıştı,

Ama kan tırnaklara ve derinin gözeneklerine işlemişti. Artık duş bile işe yaramayacaktı. Deneyimlerimden biliyordum ki bu kadar çok kan varken eldiven giymezseniz, kanı tırnakların etrafından temizlemek tam bir baş belası olurdu. Tırnakların altını temizleyebilirdiniz ama tırnak etleri ve tırnak kenarları çok zordu. Kurumuş kanla kaplı olan sadece elleriydi; her iki bileği de geçmiyordu. O anda Bobby Marchand'a komplo kurulduğuna inandım. Ona kan testini kim yaptıysa, birisinin çıplak ellerini hâlâ hayatta olan, hatta yeni ölmüş bir cesede daldırdığında kanın bileklerde tam olarak durmayacağını bilmiyordu. Kan kollardan yukarıya doğru akar ve göğüste, birinin Bobby'nin üzerine boyadığı kalın tabaka değil, kan sıçramaları olurdu. Her şey yanlıştı, ama benim kadar çok likantrop cinayeti görmediyseniz ya da yeterince kanlı cinayet sahnesinde bulunmadıysanız, doğru şeyleri düşünemezdiniz. Kanı nereye koyacağınızı bilemezdiniz.

"Nasıl olabilirim ki Win? Ray Amca'yı ben öldürdüm."

"Bu konuda ikna olmuş değiliz Bobby. Hâlâ kanıt topluyorum," dedi Newman.

Bobby kanlı maskeli mavi gözlerini şerife çevirdi. "Duke, bana ben olduğumu söylemiştin. Ray Amca'yı benim öldürdüğümü söylemiştin.

"Bobby. ama seni onun kanıyla kaplı bulduk ve buradaki tek insan-hayvan sensin."

Bobby Newman'a baktı. "Duke haklı. Ray Amca'yı bir hayvan-adam öldürdüyse, o zaman ben olmalıyım. Yüz mil içinde başka bir şekil değiştiren yok.

"Diğer şüphelileri bulmak için endişelenelim, Bobby. Ben masum olduğunu kanıtlamaya çalışırken senin aptalca bir şey yapmayacağından emin olmalıyım.

- "Win," dedi Leduc, "çocuğu böyle umutlandırma.

Kan delili hakkında şimdi yorum yapıp yapmamayı tartıştım ama önce Newman'a özel olarak söylemek istedim. Kanın doğru olmadığını biliyordu ama benim saha deneyimime sahip değildi.

tam olarak neden hatalı olduğunu söylemek için. Bu sizin arama emriniz, sizin davanız ve daha da önemlisi sizin memleketiniz, sizin arkadaşlarınızdı. Buradaki otoritenizi sarsmak istemedim. Sadece bir şeyi bilmek istedim: Mahkûmun kan izlerinin fotoğrafını çektiler mi? Leduc ve ekibinin polis çalışmalarını lekelemek istemedim ama infaz emri çıkarıldığını bildiğinizde, bazen en iyi polis memurları bile normal bir cinayet davasında olduğu gibi kanıt toplamaz. Yani, ne anlamı var ki? Asla bir duruşma olmayacak.

"Fazla umutlanmak istemiyorum Bobby, ama bence senin yapmamış olma ihtimalin var. Bu yüzden davanı incelemesi için daha deneyimli bir şerif yardımcısı çağırdım.

Leduc, "Emin olmak istemen takdire şayan Win, ama onu buraya getirerek Şerif Blake'in zamanını boşa harcadın," dedi.

Şerif Yardımcısı Anthony ve Bobby aynı anda "Blake" dediler. Birbirlerine ve sonra da bana bakarak, "Anita Blake mi?" diye sordu, o da "Anita Blake değil mi?" dedi.

"Evet, o benim." Doğaüstü olayların baş belasıydım, bu yüzden Bobby Marchand'ın adımı tanıması pek de şaşırtıcı değildi, ancak her zaman askeri olmayan yerel yetkililerin, özellikle de daha kırsal bölgelerdeki yerel yetkililerin, LEO'ların gözdesi değildim.

"Beni öldürmek için buradasın, çünkü Win bunu yapmak istemiyor," dedi Bobby ve tamamen yenilmiş görünüyordu. Algılayabildiğim kadarıyla hiç korku yoktu ve olmalıydı da. Suçlular bile ölmekten korkar. Ne de olsa şerif intihar riski konusunda haklı olabilirdi.

"Siz ikiniz Mareşal Blake'i nereden tanıyorsunuz?" Leduc sordu.

"O bizim öcümüz. Yasaları çiğnersen, seni öldürmesi için gönderdikleri kişi o," dedi Bobby, sesi hüzünle doluydu ama yine de gerginlik yoktu, sadece umutsuzluk vardı, sanki her şey çoktan bitmiş gibi.

"Ben doğaüstü şubede sadece bir şerifim, tek değilim," dedim.

Şerif Yardımcısı Anthony şöyle dedi: "Hala tüm Doğaüstü şubesinde en yüksek sayıda başarılı infaza sahipsiniz."

"Marshals Service'e kabul edilmeden yıllar önce eski vampir avcısı sisteminin bir parçasıydım, bu yüzden bir avantajım vardı."

Başını iki yana salladı. "Ölüm'ün bile öldürme sayısı seninki kadar yüksek değil ve o senden daha önce başladı."

Eğer Marshal Ted (Edward) Forrester ve ben en iyi arkadaş ve ortak olmasaydık, yasal öldürmelerde Ölüm'ün benden geride olması muhtemelen onu rahatsız ederdi. Tabii yasadışı öldürmeleri de eklerseniz, o benden öndeydi. Gerçek bir kıyamet dışında, hepsini dahil etseniz bile onun rakamlarına asla ulaşamazdım.

"Ölüm eninde sonunda herkesi bulur Frankie, sen neden bahsediyorsun? Kimse ölümden daha büyük sayılara sahip değil," dedi Leduc ve sesi sinirli, hatta öfkeli geliyordu. Söylediğinden daha gergindi ama sanırım herkes öyleydi. Cinayetle kişisel bir ilgisi olmayan tek kişi bendim.

"Diğer polisler doğaüstü mareşallerden dördüne Dört Atlı lakabını taktılar: Ölüm, Savaş, Kıtlık ve Salgın Hastalık" dedi.

Leduc mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Dört Atlı'ya ne dendiğini biliyorum. İncil'imi biliyorum ve Mareşal Blake orada yok."

"Tabii ki hayır, efendim. Gerçek Dört Atlı'yı kastetmemiştim."

Leduc bana baktı ve şimdi bu biraz daha farklı, daha değerlendirici bir bakıştı - bir erkeğin çekici bir kadına bakışı gibi değil, bir erkeğin başka bir erkeğe, onunla dövüşüp dövüşemeyeceğini merak ederken baktığı gibi. Leduc beni adil bir dövüşte alt edebileceğine karar verdi ve bu bilgisini yüzünden ve vücut dilinden saklamaya çalışmadı. Kazanacağını düşünmesi benim için sorun değildi. Ben daha iyi biliyordum ve bu yeterliydi.

"Eğer bir başkası Ölüm ise, sen kimsin, mı, Kıtlık mı?"

"Ben Savaş'ım," dedim.

Bu onun kaşlarını daha da çatmasına neden oldu ve sonra güldü. "Savaş olmak için çok küçüksün, Blake."

"Küçük bir savaş bile çok kötü bir şeydir," dedim ve gülümsedim.

3

NEWMAN GÜLER. Asistan Anthony güldü. Şerif Leduc gülmedi. Görünüşe göre onu eğlendirememişim. Sorun değil. Espri anlayışım pek çok insan için işe yaramadı.

"Mahkum getirildiğinde fotoğrafını çeken oldu mu?" Ben sordum.

"Gerek yok," dedi Leduc.

Ne demek istediğini biliyordum, ama onu mahkûmun ses menzilinden çıkardım, bu da onun ofis alanında olduğu anlamına geliyordu. Newman bizi takip etti ve Anthony'yi yine mahkûmla yalnız bıraktı. Gerçekten kaçmaya çalışacağını sanmıyordum. Tamamen vazgeçmiş gibi görünüyordu. Bu hapishanede pes etmemiş ve hâlâ yaşamak isteyen bir şekil değiştireni tutma fikri kötü bir fikirdi. Bu sefer şanslıydılar. Umarım, herkesin söylediği gibi, yüz mil içindeki tek likantrop buysa, başka bir zaman olmazdı.

Leduc ben konuşurken üzerimde yükselmemek için masanın kenarına yaslandı. "Fotoğraflar, arama emrinin devam etmesi konusunda herhangi bir şüphe olması durumunda, daha sonra yaraları ve diğer şeyleri değerlendirmemize yardımcı olacak."

"Bu konuda neden şüphe olsun ki?" diye sordu. "Newman'ın bana anlattığına göre, Marchand ailesi
Para ve güç için buradalar. Bu adil değil ama daha fazla avukatın işe karışması anlamına gelebilir. Hepimizin kıçını korumayı tercih ederim."

Bu Leduc'mantıklı gelmişti; Newman' gelmediyse, bunu göstermezdi. Ya onunla tanıştığımdan beri duygularını saklamayı öğrenmişti ya da benim daha deneyimli olduğuma güveniyordu. Her iki durumda da, bana yardım etmeyi kabul etti.

Olay yerinde referans olarak kullanabilmemiz için mahkumun fotoğraflarını. Saçmalıktı. Yarım insan formunda bile, ellerin, ayakların, dişlerin, ağzın boyutu, her şey tam insan formundan farklıdır. Bu fotoğrafların işe yaramasının tek nedeni, daha sonra normal bir dava olması ve birilerinin Bobby Marchand'a acemice komplo kurmaya çalıştığının kanıtı olarak kullanılabilmesiydi. Newman'ın ekstra fotoğrafları neden istediğimizi anladığından oldukça emindim. Ona daha sonra özel olarak soracaktım, çünkü anlamazsa bilgiyi paylaşacaktım ve anlarsa bana olan güven seviyesi biraz korkutucu olacaktı. Güven, ama doğrula, söz konusu ben olsam bile.

Ne kadar küçük olursa olsun, herhangi bir "cezaevi sisteminde" standart prosedür, yanınıza asla silah almamanızdır. Bir mahkumun silahınızı alıp size karşı kullanma riskini göze almak istemezsiniz. Her kuralın istisnaları vardır ama bu gece onlardan biri olmayacaktı. Silahımı
45'lik, Gerber klasör ve Anthony için iki bilek kılıfı bıçağı. Şerif sabırsızlandı ve "Tanrı aşkına, zaten yeterince silahsızsın. İçeri gir ve fotoğraflarını ya da ölçülerini falan al ki seni eve götüreyim.

Aslında çoktan silahsızlanmıştım ama bunu Leduc'a açıklama zahmetine girmedim. Başka ne taşıyor olabileceğimi merak etmesine izin verdim.

"Evi kendi başımıza bulabiliriz, Duke. Sana ," dedi Newman.

"Ben de seni oraya götüreceğimi söyledim," dedi Leduc, sesi savunmacı, kızgın ya da sadece sinirli geliyordu.

Anthony, "Eşyalarınızı yere bırakabilir miyim, Şerif Blake?" diye sordu.

Ona baktım ve yığını kollarımda taşımanın biraz zor olduğunu fark ettim. "Elbette. Sadece hiçbir şeyi kazıma.

"Dikkatli olacağım," dedi ve bu konuda çok ciddi görünüyordu. Yaşından birkaç yıl sildim. Yirmi beşinden sonra o kadar endişelenmiyorsun.

Şerif hücrenin kilidini açtı ve Newman'la ben gönüllü olarak içeri girdik. Kendimi silahsızlandırıp bir kafese girmeyi hiç sevmemişimdir. İlk başta kötü görünüyor. büyük metal kapı bundan daha fazla hoşlanmamı sağlamadı ama yıllar geçtikçe bu olaydan korkmamayı öğrendim.

Bobby'ye daha sonra kanıt olarak fotoğraflarını çekmek istediğimizi zaten açıklamıştık. O da bunu sorun etmedi. Tepkisi o kadar donuktu ki, daha fazla tepki verip vermeyeceğini görmek için ona çirkin bir şey sormak istedim.

Newman Bobby'nin battaniyeyi tutmasına yardım etti ve aynı zamanda kollarını vücudunun yanına uzattı. Görünüşe göre ona battaniye dışında giyecek bir şey vermemişlerdi ve ya Newman mütevazıydı ya da Bobby'nin öyle olduğunu biliyordu, çünkü bana ya da polise göstermemek için çok uğraştılar. Elde ettiğim görüntüler Bobby Marchand'ın spor yaptığını ve formunu koruduğunu gösteriyordu. Bazı insanlar hayvan adam ya da vampir olmanın otomatik olarak karın kaslarına ve yağsız, kaslı bir vücuda sahip olmalarını sağladığına inanıyor ama durum böyle değil. Evet, doğaüstü varlıklar normal insanlardan daha güçlüdür, ancak otomatik olarak daha büyük kaslara sahip olmazlar. Bir şekil değiştiren olsanız bile spor salonuna gitmeniz ve kendinizi geliştirmeniz gerekir. Eğer bir vampirseniz, bunu bile yapamazsınız. Güzel bir ceset istiyorsanız, geçiş yapmadan önce çalışmanız gerekir, çünkü bir kez vampir olduğunuzda, sonsuza kadar öldüğünüz günkü görünümünüze bağlı kalırsınız. Bazı vampirler, nişanlım Jean-Claude bunlardan biri, egzersiz yaparak vücutlarında insanların yaşadığı değişiklikleri yaratabilecek kadar güçlüler, ancak bu çok büyük bir enerji kullanımı demek. Ve gücü kullanmak isteseniz bile, çoğu usta vampir bunu yapamaz. Jean-Claude birçok vampir kuralının istisnasıdır.

Battaniyenin hareketindeki bir şey Bobby'nin ayaklarını ve bir bacağını görmemi sağladı, bu da bana şöyle dedirtti: "Kan olan yeri görmem gerekiyor, Mr.

"Bana Bobby de. Herkes öyle der," dedi otomatik olarak, göz teması bile kurmadan.

Daha sonra tetiği çekmem gerekebilir diye ona Bobby demek istemiyordum ama zaten santimetrelerce öteden gözlerinin bakmıştım. O benim için sadece bir iş değil, gerçek olmaya başlamıştı, neden olmasın?

"Pekâlâ Bobby, kan izi olan bir yer görmem gerekiyor. Ayaklarını aldım, ama bacaklarının daha yukarısında, bir tarafında biraz gördüm. Bunun bir fotoğrafına ihtiyacım var, tamam mı?

"," dedi tüm zaman boyunca sahip olduğu aynı duygusuz sesle. Battaniyeyi vücuduna yaklaştırdı ve neredeyse aşırı uzun bir elbise gibi yukarı kaldırdı. Sağ bacağına kan bulaşmıştı. Fotoğrafını çektim.

"Tüm kanıtlar bu kadar mı?"

Bana bakmadan başını salladı. Bütün zaman boyunca göz temasından kaçındı. Bana bir suçluyu hatırlatmıyordu; daha çok bir kurban gibi tepki veriyordu. Bir kadın ya da başka koşullarda bir erkek olsaydı, bir saldırıdan sonra kendini savunmak için öldürüp öldürmeyeceğini merak ederdim. Ondan ve tepkilerinden bu tür bir elektrik alıyordum. Çocukluğundan beri onu büyüten amcasının kendisini taciz edip etmediğini nasıl soracağımı bilemiyordum. Sonunda karşılık mı vermişti? Hayır, bu doğru görünmüyordu ve bu kadar yanıldığını gösteren kan kanıtını açıklamıyordu. Bir şekil değiştiren, insan formunda cinayetten kalan kanın olmayacağını bilirdi. Sadece şekil değiştirme hakkında fazla bir şey bilmeyen biri bunu bu şekilde yapabilirdi.

"İhtiyacım olan tüm fotoğrafların bunlar olduğuna emin misin?" Tekrar başını salladı ama yere baktı.

"Bobby," dedim, "bana söylemediğin şey ne?"

Bu sefer başını salladı, hala yere bakıyordu. "Bobby, senin üzerinde başka bir yerde kan izi var.
vücut?"

Travma mağdurlarının kendi içlerinde nasıl derinlere inebildikleri konusunda çok sessizdi, sanki yeterince sessiz, yeterince sakin olurlarsa daha fazla soruya cevap vermek zorunda kalmayacaklarına inanıyorlarmış gibi. Gözden kaybolurlarsa, en kötüsü olmayacak ya da paylaşılmak zorunda kalmayacaklar. Onunla ilgili her şey fail değil kurban olduğunu haykırıyordu. Ne haltlar dönüyordu?

Burada mı? Bobby Marchand'a ne oldu da böyle tepki veriyordu? Daha sonra Newman'a özellikle Bobby'nin eskiden bu kadar sessiz ve içine kapanık olup olmadığını soracaktım; eğer öyleyse bu genellikle uzun süreli istismara işaret ederdi. Eğer bu onun için normal değilse, o zaman yakın zamanda, örneğin dün başına kötü bir şey gelmiş olmalıydı. Belki de kanlar içinde uyanmak ve tanıdığınız tek babayı öldürmekle suçlanmak yeterliydi? Evet, bu yeterli görünüyordu. Korku aramaya alışmıştım, sanki trajedi tek başına yeterli değilmiş gibi.

"Bobby, amcanı öldürmediğini kanıtlamana yardım etmeye çalışıyoruz. Bunu kanıtlamamızı istemiyor musun? - Kurbanları korkutmak istemediğinizde yaptığınız gibi yumuşak ve nazik bir şekilde sordum.

Hâlâ yere bakarak cevap verdi: "Ray Amca'yı öldürdüysem, beni kurtarmanı istemiyorum."

"Ama Ray amcanı sen öldürmediysen, başkası öldürmüştür Bobby. Onları yakalamak istemiyor musun?

O zaman bana baktı, gözleri korkmuştu ama beni görmeye çalışıyordu, gerçekten görmeye. Gözlerimin içine baktı - sanırım ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Şerif Leduc dedi ki: "Ona yalan söylemeyin, . O yaptı ve bunun için ölmesi gerekecek. Ona boş yere umut vermek . zalimce."

Bobby Leduc'a baktı. "Ben biliyorsun, değil mi?"

"Üzgünüm, Bobby. Üzgünüm ama ne bildiğimi biliyorum. Evinde ne gördüğümü biliyorum.

Bobby tekrar yere bakmaya başladı, ama elimi yüzünün önünde o kadar yakından salladım ki irkildi. Bana , gözlerinde bir anlık öfke parladı. Ve bu öfkeyle birlikte canavarının hafif sıcaklığı geldi, tıpkı bir fırına çok yaklaştığınızda hissettiğiniz sıcaklık gibi. Sizi yakacağını bilmek için kapıyı açmanıza gerek yok.

İçimdeki canavar onunkine doğru ilerledi. Ah, fırının açık olduğunu biliyordum, ama içinde tatlı bir şeyler pişiyordu ve içimdeki leopar bunun bisküvi mi yoksa

Pasta. Normalde olduğumdan daha iyi kontrol ediyordum ama Bobby'de beni rahatsız eden bir şey vardı.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Nasıl olabilirsin? ." diye fısıldamaya başladı ve sonra durdu, parmaklıkların dışındaki polislere baktı. Benim de kendisi gibi bir leopar-adam olduğumu düşünüyordu ama beni ihbar etmek istemedi. Bu hala çoğu polis veya askeri güçten atılmak için yasal bir gerekçeydi. Doğaüstü şubesi bir istisnaydı ama Bobby bunu bilmiyordu. Tıpkı içimde birkaç lycanthropy teli taşıdığımı ama asla şekil değiştirmediğimi bilemeyeceği gibi. Doktorlar hastalığın bu kadar çok türünü birbirine bu kadar yakın bir şekilde kapmanın beni tıbbi bir mucize haline getirdiğini düşünüyorlardı, bu yüzden bir taşıyıcıydım, ancak taşıdığım iç canavarların hiçbirinin tam bir vakasına sahip değildim.

Kan çanağına dönmüş mavi gözlerine baktım ve şöyle dedim:
- Üzerinde bir yerlerde daha fazla kan var, değil Bobby?

"Evet," diye fısıldadı bakışlarımla buluştuğunda.

"Göster bana Bobby, lütfen."

"Herkesin görmesini istemiyorum," diye fısıldadı, sesi daha da kısılmıştı.

Newman, "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin Duke, Frankie?" dedi.

"Mahremiyet, için ne cehennem sen ihtiyaç mahremiyet ?

Bobby'yi buraya getirdik, Jaybird çıplak. Gösteriyi izledik.

Bobby bunun üzerine yüzünü buruşturdu ve tekrar yere baktı. Yüzündeki küçük canlılık kayboldu.

"Bize teşekkür edin Şerif," dedim.

"Sizi orada onunla silahsız bir şekilde yalnız bırakmayacağım, ama yardımı olacaksa arkamızı dönebiliriz."

"kadar mahremiyet buysa, kabul ediyoruz," dedim.

Şerif önce geniş sırtını döndü, başparmakları görev kemerinin üzerindeydi. Yardımcısına dönmesini söylemek zorunda kaldı. Kafası karışmış görünüyordu ama silahlarım hâlâ üzerindeyken arkasını döndü.

Bobby'ye yaklaştım ve şöyle dedim: "Artık göremeyecekler Bobby."

"Çoktan gördüler. Duke'u duydun. Şok olmuş görünüyordu; bunu anlatacak tek kelime buydu.

Newman yavaş ve yumuşak konuştu; ne yaptığımın farkındaydı. "Sana yardım etmek istiyoruz Bobby, ama bunu yapmamıza yardım etmelisin."

Bobby hâlâ yere bakarak başını salladı.

Tenimde kayması ve aramızda bir sıcaklık izi bırakması için sadece bir leopar dokunuşunu geri çağırdım. Bu onun bana tekrar bakmasını sağladı. "Bobby, göster bana, lütfen."

Gözlerimin içine baktı, sanki başka yere bakamıyormuş gibi ve yavaşça battaniyeyi gevşetmeye başladı. Newman bu kez anlamaya çalışmadı. Bobby Marchand'ın vücudunun ön kısmını ortaya çıkarmak için örtüyü bıraktı. Kasıklarında kan vardı, etrafındaki kısa kıllara yapışmıştı.

Titremeye başladı ve eğer Newman onu arkadan tutmasaydı, zincirlerin izin verdiği kadar uzağa düşecekti. "Ben ne yaptım? Ray Amca'ya ne yaptım? Tanrım, lütfen bunu ona benim söyle. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Böyle bir şeyi asla ama asla düşünmedim. O benim babam. Bunu asla yapmam, ama eğer , o zaman neden orada kan var? Dün gece ne oldu? Acı ve dehşet içinde feryat etti. Ağlamaktan da öte, insanlar ölüler için üzgün olduklarını söylediklerinde bunu kastediyorlardı.

Bobby'nin acısı içini parçaladı ve tüm güçlü duyguların yapabileceği gibi canavarını ortaya çıkardı. Newman hala onu zincirlerle ranzaya sokmaya çalışıyordu, Bobby'nin neredeyse ölü ağırlığı yoluma çıkıyordu, o sırada bir ısı dalgası hissettim. Sanki fırının içinden geçmek yerine onu açmış gibiydim. Bu sıcaklık dalgası tüylerimi diken diken etmişti. Bobby yüzünü kaldırdı ve tekrar ağladı ama bu sefer gözleri saf sarıydı. Leoparı insan suratından dışarı bakıyordu. Bu, insanlığının kaybolan ilk parçasıydı ama sonuncusu olmayacaktı.

4

"GÖZLERİ. Gözlerine bak," dedi Anthony. Leduc bağırdı, "O değişiyor. Çık oradan!"

Newman Bobby'yi bıraktı ve bir eliyle onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Diğer eli hâlâ yatağa zincirliydi ve yere değemiyordu. Newman kapıya doğru gitti ama sıcaklığın hâlâ yeterli olmadığını fark ettim. Bobby hâlâ canavarıyla savaşıyor, kontrolü yeniden kazanmaya çalışıyordu. Kendimi kapıya bakmaya bıraktım. Anthony tüfeğini sanki nasıl kullanacağını biliyormuş gibi omzuna dayamıştı. Leduc, Newman için hücrenin kapısını açtı. Yardımcısına bağırarak namluyu parmaklıklardan geçirmesini, parmaklıkların dışında tutmamasını söyledi. Newman açık kapıya ulaşır ulaşmaz Leduc silahını çekti ve düşmüş adama doğrulttu. Bobby'nin hâlâ insan kalmak için mücadele ettiğinden haberleri yoktu. Bunu hissedemezlerdi. Hücreden çıkarsam onu kolayca vururlardı ve onları suçlayamazdım bile.

Bobby'nin yanına diz çöktüm ve konuştum. "Buradayım Bobby. Ben burada iyiyim."

Sarı leopar gözleri santimetrelerce öteden bana bakıyordu. Sesi hırıltı şeklinde çıkıyordu. "Çık dışarı. Onu tutamazsın.

"Çık oradan, Blake!" Leduc bağırdı.

"Hâlâ değişmemek için mücadele ediyor," dedim ama gözümü o parlak sarı gözlerden ayırmadım. Bobby'nin koluna dokundum ve gücü ondan bana sıçradı. Yapacağını bildiğim gibi içimdeki leoparı çağırdı ama ben kontrolüme güveniyordum. Bu oyunu daha önce her iki tarafta da oynamıştım. Daha iyi bir kelime bulamadığım için enerjim ona çelme taktı.

"Anitta, çık oradan!" Newman'ın sesi acildi. Ona bakmadım. Onun da elinde bir silah olduğunu biliyordum. Eğer hedeflerini engellemeyi bırakırsam, Bobby Marchand ölecekti.

Yanımda diz çöken adam gözlerini kırpıştırdı, insan yüzü zaten ne diyeceğini bilemediğini gösteriyordu, çünkü leoparlar kelimelerle düşünmezler.

"İsminiz Bobby Marchand. Hanuman, Michigan'da yaşıyorsun.

Bana baktı, kaşlarını çattı, sanki onunla konuştuğumu biliyordu, ama anlayamadığı bir yabancı dilde.

"Hadi Bobby, orada olduğunu biliyorum. Konuş benimle."

"Kapı açıkken hareket ederse ateş etmek zorunda kalırız ve dost ateşi boktan bir şeydir, Blake," dedi arkamdaki Leduc.

"O zaman kapıyı kapat."

"Anitta, hayır!" dedi Newman.

Bobby'nin yüzüne bakmaya devam ettim ve bana cevap vermesini diledim. "Bobby hâlâ orada. Hâlâ insan kalmak için savaşıyor. Kimseye zarar vermek istemiyor. Peki ya sen Bobby?

Hafifçe ; bu bir başlangıçtı. Cevap verdiği için o kadar mutluydum ki, sevinç şokumu enerjiye . Elimden onun eline atladı. Ürperdi ve sonra onu hâlâ tuttuğum kolumu tekrar yakaladı. Canavarlarımızın enerjisi birbirimizin teninde dönüyordu ve bana göz kırptığında gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördüm. Fısıldamadı, sadece dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan nefes verdi. Kapıdaki insanlardan hiçbiri onun "Gözlerin" dediğini duymadı.

Gözlerimi kırptım ve o anda bir aynaya sahip olsaydım, kendi gözlerimin de insan olmayacağını biliyordum. Benim için değişen tek şey gözlerimdi. Kendini kurtarmak için kelimeleri bulamadı ama beni tehlikeye karşı uyarmak, beni kurtarmak için insan yarısını buldu.

Ona yaklaştım, gözlerimi kapıdan saklamak için bedenini kullandım, çünkü bizi insanlık dışı gözlerle görürlerse ne bilmiyordum. Hayır, biliyordum: onlar

ikimizi de vururlardı. Belki Newman beni kurtarmaya çalışacaktı ama Leduc önce ateş edip sorunu sonra çözecekti ve yardımcısı da aynı şeyi yapacaktı. Bobby'ye sarıldım, yüzümü kapının karşısındaki boynunun kıvrımına yasladım. Bu ona boğazımı parçalamak için mükemmel bir fırsat verdi ama sanki sonunda fırını kapatmak için düğmeyi bulmuşuz gibi canavarının sıcaklığının geri çekildiğini . Kapıdan insanlar adımı bağırıyor ya da ne yaptığımı öğrenmek istiyorlardı. Ama o anda, polis arkadaşlarıma leopar gözlerle bakarsam ikimizi de öldüreceklerini biliyordum.

5

Tüm polis meslektaşlarımın beni duyabildiğinden emin olmak için sesimi yükselttim ama bağırmamaya ve kollarımdaki adamı korkutmamaya dikkat ettim. "Biz iyiyiz. İkimiz de iyiyiz. Kimse şekil değiştirmiyor. Değil mi Bobby?

"Doğru," dedi, sesi kısık ve boğuktu. Onların duyabileceği kadar yüksek sesle konuşabilmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı: "Evet, yani hayır. Yani, ben iyiyim. Değişmeyeceğim."

Newman, "Gözleri yine mavi, Duke, Frankie. Hepimiz sakinleşelim ve silahları indirelim."

Bobby'nin gözlerimi görebileceği kadar geri çekildim. Tekrar insan olduklarını düşündüm ama yüzde yüz emin değildim.

Başını salladı ve "Biz iyiyiz. İkimiz de iyiyiz. Parmaklıkların diğer tarafındaki silahlı polislere bakarken ikimizin de güvende olduğunu söyleme şekliydi bu. Sözüne inandım ve onlara baktım.

Newman'ın silahı yere doğrultulmuştu. Şerif Yardımcısı Frankie'nin tüfeği indirilmişti. Şerif Leduc, metalden seken kurşunlar yüzünden bizi ıskalamamak için silahını hâlâ parmaklıkların arasına sıkıştırmıştı. Gözleri kocaman açılmıştı, dudakları aralanmıştı, nefes alış verişi biraz fazla hızlıydı. Boynunun yan tarafındaki nabzın derisine çarpışını neredeyse görebiliyordum. Üçü arasında en kıdemli subay oydu, öyleyse neden korkan oydu?

Ona baktım, kahverengi gözlerini kendi gözlerimle buluşturdum, böylece ona uzun zamandır kimseye bakmadığım kadar ciddi bakıyordum. "Hey, Duke, kendimi daha iyi hissederdim

silahını indirirsen ya da en azından bana doğrultmaktan vazgeçersen sevinirim."

"Ondan uzak dur, Blake."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Duke," dedim. Sesimi mümkün olduğunca duygusallıktan uzak çıkarmaya çalıştım. O hepimiz için yeterince duygusaldı. Benim bir şey eklememe gerek yoktu.

Newman şöyle dedi: "Duke, tehlike sona erdi. Hepimiz pes edebiliriz."

Leduc'un gözlerinden birinin altında gergin bir seğirme başladı ve ellerinden geçen titreme, silahın namlusunun parmaklıklara sürtünmesine neden olacak kadar güçlüydü. "Ray'in cesedini gördün," dedi duygu yüklü bir sesle.

"Evet," dedi Newman, sesi ürkmüş bir atla, çıkıntıdan atlayan biriyle ya da silahlı bir adamla konuşur gibi yumuşaktı.

Frankie dedi ki: "Duke, senin neyin var? Sadece silahını indir. Her şey bitti."

"Henüz bitmedi, Frankie. Biri Ray'in ölümünün ödeyene kadar bitmeyecek."

Yüzünde o kadar çok ham duygu vardı ki hepsini okuyamadım ama hâlâ tetiği çekmeyi düşünüyordu. Bobby'nin önünde diz çökmemiş olsaydım, tehlike geçmişken bile tetiği çekebilirdi. Kahretsin, beni vurmayı düşünüyordu ve gözlerimin değiştiğini bile görmemişti. Leduc'un bildiği kadarıyla, ben sadece davaya yardım etmek için burada bulunan bir ABD şerifiydim ve o hâlâ sırf mahkûmunu vurabilmek için beni vurmayı düşünüyordu. Memur olmanın bir anlamı vardır diye düşünmüştüm. Genelde öyleydi ama yüzüne baktığımda bunun yeterince anlamlı olmadığını fark ettim.

"Duke, silahını hemen indir," dedi Newman ve sesi, şerife doğrultmak için kaldırdığı silah kadar ciddiydi.

Bakışlarımı Şerif Yardımcısı Frankie'yi görecek kadar kaydırdım. Patronunu desteklemek için Newman'ı tehdit mi edecekti yoksa Duke'un kontrolü kaybettiğini anlayacak mıydı?

"Duke," dedi, "mahkûmdan gelen bir tehdit yok ve sen bir memur arkadaşına silah doğrultuyorsun."

"Duke," dedi Newman, sesi ondan hiç duymadığım kadar alçak bir perdeye düşerek, "bana bunu yaptırma."

"Seni tanıyorum, Win. Beni vurmayacaksın.

"Seni severim Duke, ama burada durup başka bir şerifi, silahsız bir polisi vurmana izin vereceğimi sanıyorsan saçmalıyorsun."

"Duke," dedi Frankie, "bana duygularımın işimin önüne geçmesine izin vermemeyi öğrettin. Bu bir çaylak hatası."

Yüzünde savaşan duyguları izledim. Ya Ray'e herkesin fark ettiğinden daha yakındı ya da likantroplarla ilgili suçlarla ilgili kişisel bir geçmişi vardı. Böyle bir tepki verebilmek için birini bir canavar yüzünden kaybetmiş ya da rüyalarınıza giren bir olaya tanık olmuş olmanız gerekirdi. Ya da Frankie'nin dediği gibi, acemi olmak. Leduc acemi değildi.

"Geri çekil dük!" Newman silahını şerifin kafasına doğrulttu. Leduc tetiği çekerse ıskalayabilirdi ama Newman ıskalamayacaktı. Çok yakındaydı. Eğer tetiği çekerse, kasaba yeni bir şerif aramaya başlayacaktı.

Leduc'un yüzündeki gerginlik kaybolurken silahını indirdi. Sanki tüm güçlü duygular akıp gitmiş ve yüzünde onlarca yıl yaşlanmış, teni solmuş bir ifade kalmıştı. Ofislere açılan kapıya doğru ilerlerken gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Kapının arkasından kapanmasını bekledim ve "Beni bu hücreden çıkarın" dedim.

Memur Frankie tüfeğini dengelemeye çalışırken bir yandan da anahtarlarını bulmak için cebini karıştırmaya başladı. Göründüğü kadar kolay değil. Newman, kadının anahtarları alabilmesi için boştaki eliyle tüfeği kaldırdı. Silahı hâlâ diğer elinde tutuyordu. Henüz kılıfına koymamış olmasını takdir ettim. Leduc hâlâ kapıdan geri gelebilirdi ve gelirse ne olacağından hiçbirimizin emin olduğunu sanmıyordum.

Bobby'ye döndüm. "Amcanı öldürdüğüne inanamıyorum, bu yüzden insanlığını koru. Değişme. Onlara bir şey verme

Masum olduğunu kanıtlamadan önce seni öldürmek için bir bahanemiz olacak. TAMAM MI?"

Başını salladı ve sonra bana sarıldı.

"Teşekkür ederim." "Rica ederim," dedim ve

ben de ona sarıldım.

Memur Frankie kapıyı açtı. Kapıdan çıktım ve uzun, keskin bir iç çektim. Birden fazla kez ölmeye yaklaşmıştım ama bu şekilde değil, dost ateşiyle değil.

Hücrenin arkamdan güvenli bir şekilde kilitlendiğinden emin olurken Frankie, "Duke'ün kontrolünü bu kadar kaybettiğini hiç görmemiştim," dedi.

"Ben de," dedi Newman.

Silahlarımı toplamaya başladım, ki onlar da şu anda yere kararsızca yığılmıştı. Frankie'nin ellerini serbest bırakması gerekiyordu. Silahlarımı yerine koymaya başladım, hatta 9mm'nin hâlâ dolu olup olmadığını kontrol ettim, sanki bir şekilde sihirli bir şekilde tüm mermiler kaybolmuştu. Her zaman bir silahın dolu olduğunu varsayarsınız, sanki mühimmat perisi gerçekmiş ve siz bakmadığınızda boş silahınızı dolduracakmış gibi, ama şimdi silahlarımı yerine koymadan önce sadece ellemenin verdiği güvenceye ihtiyacım vardı.

"Leduc hiç şekil değiştiren saldırısında birini kaybetti mi?" Ben sordum.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Newman ve sonra yardımcısına baktı. "Peki ya sen Frankie? Duke'un doğaüstü vatandaşlarla kötü bir geçmişi olup olmadığını biliyor musun?

Başını iki yana salladı. "Hayır, ya da onu yapacak kadar kötü bir şey...". Özür dilerim, Marshal Blake.

"Şerifin özel hayatında bir şeyler mi oluyor? Başka bir yerden baskı mı görüyor?" Ben sordum.

"Kızınız Lila'yı herkes biliyor. O hasta, çok hasta.

"O ölüyor," dedi Newman. "Nadir görülen bir kanser türü var."

"Bu korkunç bir şey ve bunun bir gerginlik olacağını söyleyebilirim."

"Lila iki yılı aşkın bir süredir hasta. Bildiğim kadarıyla eskisinden daha kötü değildi," dedi Frankie.

- Orada olsaydı sana söyler miydi? Ben sordum.

Frankie düşünüyormuş gibi yere baktı, sonra bana baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim." "Ray Amca bazı tıbbi faturalar için yardım ediyordu," dedi. Bobby.

Hepimiz döndük ve sanki yeni ortaya çıkmış gibi ona baktık. Bu kadar yakın olduktan ve onun için bir kurşunu göze aldıktan sonra garip göründüğünü biliyorum ama hücre kapanır kapanmaz mahkûm olmaya geri döndü. O kategoriye bu kadar kolay girmesine izin verdiğim için kendimi kötü hissettim. Belki de bu işte çok uzun süredir çalışıyordum?

"Duke'un şehirde yaptırabileceği sigortayı tükettiler."

"Duke tedavi masraflarını ödeyemezse ne olacak?" Bobby,

"Bilmiyorum," dedi. "Sanırım ... . Sanırım Lila ölecek. Bu onu rahatsız ediyor ve sonra onu muhtemelen tüm hayatı boyunca tanıdığını fark ettim.

"O zaten ölüyor," dedi Newman.

Bobby, "Ama tedaviler olmazsa daha erken ölecek... çok daha erken," dedi.

"Kızı kaç yaşında?" Ben sordum.

"Yirmi ya da belki yirmi bir," dedi Bobby. Ranzanın kenarına oturmuş, battaniyeyi yine üzerine örtmüştü.

"Yirmi bir yaşında" dedi Frankie.

"Yani Ray Marchand'ı kim öldürdüyse şerifin kızını da o öldürdü," dedim.

"Sanırım Duke da böyle düşünüyor," dedi Newman.

"Lanet olsun," dedim.

"Evet," dedi Newman.

Newman, "Git ve Duke'u bulup nasıl olduğuna bir bak," dedi.

Frankie başını salladı. "Küçük bir gücüz ama profesyoneliz. Duke bundan emin oldu. Beni burada nöbetçi bıraktı ve bana aksini söyleyene kadar emirlere uyacağım. Kaybolduğunu düşündüğünüzü biliyorum, belki de öyledir, ama emin olana kadar görev yerimde kalacağım.

"Ona bu kadar sadık olduğuna göre iyi bir adam olmalı," dedim.

"Öyle ve umarım onun ne kadar iyi bir polis olduğunu görürsünüz ve onu sadece son birkaç dakikada yargılamazsınız."

"Umarım ben de onu en iyi halinde görebilirim."

"Pekâlâ," dedi Newman, sesi ağırlaşmıştı, "Duke'u kontrol edelim ve sonra olay yerine gidelim."

"Lila'nın hastane masraflarını Ray Amca'nın ödediğini söylediğimi ona söyleme. Duke parayı almaktan nefret ederdi.

"Seni neredeyse vurduktan sonra şerifin incinen gururu için endişelendiğini mi söylüyorsun ?" diye sordum.

"bildim bileli burada şeriflik yapıyor."

"O iyi bir adam," dedi Frankie.

"Kimse oğlunu gömmek zorunda kalmamalı. Ray Amca evde Joshie ve bana bu konudan bahsederken böyle demişti.

Derin bir nefes aldım, yavaşça nefes verdim ve birinden diğerine baktım.

Newman'a baktım ve o da benim sorulmamış soruma cevap verdi.

"Evet, bu dakikaya kadar Duke'un iyi bir adam olduğunu söylerdim,

iyi bir polis, iyi bir koca ve iyi bir baba."

"O zaman onu bulacağız. Hâlâ bizi olay yerine götürmesi gerekiyor.

"Bizi götürebilirim, Anita."

Başımı salladım. "Duke'u gözümüzün üzerinde olabileceği bir yerde istiyorum."

Frankie, "Benim gözetimim altında bir mahkumun öldürülmesine izin vermeyeceğim," dedi.

Yüzünü inceledim. "Yani Duke buraya geri gelir ve Bobby'yi tekrar vurmaya çalışırsa, mahkûmunu korumak için onu vuracak mısın?"

Başını salladı. "Bu benim işim." Kendinden emin görünüyordu ama gözleri o kadar emin değildi.

"Belki Evet, ama Hayır yapmayacağız seni zorlamak a yap o seçim, şerif yardımcısı."

İçini çekti ve omuzlarındaki gerginlik biraz olsun azaldı. "Buna minnettarım, Şerif Blake."

"Rollerimiz tersine dönseydi ben de yapardım."

Newman silahı kılıfına geri koydu ve kapıya doğru gitti. "Hadi Duke'u bulalım."

Sağ elimin hareketini Frankie'den saklamak için vücudumu kullandım çünkü silahımı çekmiştim. Tehlikenin geçtiğini düşünüyordum ama Leduc için fıçıdaki balık olmak pek hoşuma gitmiyordu. Belki iyi bir adamdı, ama iyi adamlar bile kötüye dönüşebilecekleri bir noktaya sürüklenebilirler.

6

DUKE'u büyük cipinin yan tarafına yaslanmış halde bulduk. Kırmızı-turuncu ucunun nefesiyle parladığını görmeden önce sigara dumanının acı kokusunu aldım. Parmaklarının ustaca bir hareketiyle sigarasını asfalt yola fırlattı.

"Sigarayı yirmi yıl önce bıraktım ama bisiklete binmek gibi bir şey." Cebinden naneli şekerler çıkardı ve birkaç tanesini ağzına attı.

Newman sanki son birkaç dakika hiç gibi ona doğru yürüdü. Ben geride kaldım, silahım dayanmıştı. Leduc silahı kılıfına geri koymam için yeterince sakin görünüyordu ama bunu yaptığımı fark ederse biraz garip olurdu.

"O silahı sinsi bir şekilde kalçana dayıyorsun, Blake."

"Yeterince sinsi değil," dedim ve Newman'a yaklaşırken silahı tutuş şeklimi daha doğal bir pozisyona, ucu kibarca yere bakacak şekilde değiştirdim. Leduc ile aramdaki mesafeyi korudum. Silahlar mesafeliyken harikadır, ama çok yaklaşınca bir güreş müsabakasına dönüşebilir. Silahınızın kontrolü kimde diye kavga etmek kötü bir fikirdir. Ondan uzak durmaya çalıştım.

"Ben bu işte eskiyim, Blake. Tüm numaraları gördüm ve bunları anlatacak kadar yaşadım."

Artık bana Anita demiyordu. Blake'i vurmak Anita'yı vurmaktan daha kolay. İlk isimlerin önemli olmadığını düşünüyorsun, bir de yabancı birine silahın namlusundan bakmayı dene. Tetiği çekmek daha kolaydır. Bırakın "Hey, ben Jimmy, Armand ya da Gustav'ım" desinler, bunu başarmak biraz daha zordur. Leduc beni vurmaya ne kadar yaklaştığını biliyordu ve kendini yoldan çekmeye çalışıyordu.

Onun ve kızı için üzüldüm ama olanları unutacak ya da affedecek kadar değil. Onun ve kızı için üzüldüm ama olanları unutacak ya da affedecek kadar değil.

Leduc nane şekerlerini Newman ve bana ikram etti ama ikimiz de başımızı salladık. Tamamen sakin görünüyordu. Bu öylesine ani bir ruh hali değişikliğiydi ki, çoğu insana imkansız görünürdü, ama başka polislerin, askerlerin, her türden ilk müdahale ekibinin bu duygusallık düzeyinden görünüşte soğukkanlı ve kontrollü bir görünüme geçtiğini görmüştüm. Duygularımızı böylesi bir güç ve hızla doldurmak sağlıklı mı? Hayır, ama bazen işinizi yapabilecek kadar kendinizi kontrol edebilmenizin tek yolu budur. İlk müdahale ekipleri işlerini yapamadıklarında insanlar ölür.

Normalde hiçbir şey olmamış gibi davranmanız gerekir. Onlar görmezden gelir, siz de görmezden gelirsiniz ama bugün bunu yapamazdım, ya da tamamen yapamazdım. Amcasının şerife yardım etmesi konusunda Bobby'nin güvenini sarsamazdım ama ayrıca konuşmamız gerekiyordu.

"Orada neyi kanıtlamaya çalışıyordun Blake?" Leduc sordu. Sesi hâlâ sakindi; hatta içinde bir parça eğlence bile vardı. Çok iyi bir numaraydı.

"Kanıtlayacak bir şey yok. Ben sadece mahkûmumuzun vurulmasını önlemeye çalışıyorum."

"Bunu yapacaksın. Ne zaman ve nasıl olduğu gerçekten önemli mi?" Sesinden eğlence akıyordu.

"Evet, önemli," dedim.

Newman, "Bobby başka birine saldırırsa, nefsi müdafaa için onu vurabiliriz, ancak tehlike arz etmiyorsa, bu en iyi ihtimalle kasıtsız adam öldürme, en kötü ihtimalle de cinayet olur," dedi.

"Frankie ve ben Blake'in tehlikede olduğunu düşündüğümüze tanıklık ederiz. Win, silahını bize doğrultmuştun.

"Blake bana durumu kontrol altına aldığını söyledikten sonra ona inandım."

"Daha önce hiç şerifle çalışmamıştım, o yüzden kendime pek güvenemediğim için beni bağışlayın." Leduc bana baktı ve sordu:

"Bobby'nin sakinleşmesini nasıl sağladın? Bir şekil değiştirenin gözleri kaybolduğunda, gerisi genellikle gelir.

"Şekil değiştirenlerle ilgili çok deneyiminiz var mı Şerif?" Ben sordum.

Loş ışığın gizleyemeyeceği kadar sert bir şekilde kaşlarını çattı. "Kişisel olarak değil ama olay olduğunda internette biraz araştırma yaptım." Yüzümde bir şey olmalı, çünkü ekledi: "Orada okuduğun her şeye inanamayacağını biliyorum, ama böyle bir suçla, kütüphaneye koşacak zamanım yoktu."

"Gözler ilk kaybolan , ancak çoğu deneyimli therianthrope, değişen tek şey gözlerse geri dönmek için savaşabilir," dedim.

"Bir kişi kendini ya da başka bir polisi savunmadan önce ne kadar beklemelidir? Gözler mi, dişler mi, kuyruk mu? Geri dönüşü olmayan noktanın ne zaman olduğunu nasıl bileceğiz, Blake?

Güzel bir soruydu ama iyi ya da tatmin edici bir cevabım yoktu. "Duruma göre değişir."

"Neyin içinde?"

İçimi çektim ve silahımı kılıfına geri koydum. Elimde silahla sonsuza kadar orada duramazdım. Şimdi konu silahlar değildi, o kadar somut bir şey değildi. "Bireysel Therianthrope'un içindeki canavar üzerinde ne kadar kontrolü olduğu. Dolunaya ne kadar yakın olduğu."

"Bana Bobby'nin hayvani yönünü mükemmel bir şekilde kontrol ettiği söylendi ama Ray'e yaptıklarından ve hücrede olanlardan sonra kontrolünün mükemmel olduğunu sanmıyorum."

"Mükemmellik çok yüksek bir standart Şerif," dedim.

"Ayda bir kez insan yiyen bir canavara dönüştüğünüzde, bence mükemmellik en az istediğim şey."

Bu bir tartışma olsaydı bile kazanamazdım. Her ne olduysa, enerji ya da kelime harcamayı bıraktım. Leduc'u likantropların canavar olmadığına ikna etmeye çalışmaktan yorulmuştum. Birçok insan doğaüstü güç ve kudretin doğal bir vatandaşa neler yapabileceğini görene kadar doğaüstü vatandaşların da bizler gibi insanlar olduğuna inanır. Sonra aniden oylarını değiştirmek istiyorlar. Onları suçlayamam bile. Yıllarımı

İnfaz ettiğim vampirlerin ruhsuz canavarlar olduğunu, bu yüzden onları öldürmenin sorun olmadığını düşünüyordum. Onların gelecekteki kurbanlarının hayatlarını kurtarıyordum. En az bir vampir kadar kötü ve cani olan yeterince insanla tanışana kadar her şey ahlaki açıdan siyah ve beyaz görünüyordu. Sonra ahlak anlayışımı sorgulamaya başladım. Bu tür bir ruh arayışına girdiğinizde kaygan bir yokuş çıkarsınız. Aşık olmanıza ve ruhsuz ölümsüzlerden biriyle evlenmek üzere olmanıza neden olabilecek türden. Büyükannem Blake bana telefonda Jean-Claude ile evlenirsem sonsuza dek lanetleneceğimi söylemişti. Evi pek ziyaret etmememem için pek çok sebep vardı.

"Bobby suçluysa, suçu için ölecek," dedim, "ama suçlu olduğuna ikna olmadım."

"Sana söyledim Blake, bu bölgede sahip olduğumuz tek şekil değiştiren o. O olmak zorunda çünkü başka kimse olamaz."

"Cesette istismar izi var mı diye kontrol ettiniz mi?" diye sordum. Sordum. "Cehenneme kadar istismara uğramış."

Newman, "Cinsel istismardan bahsediyor," dedi.

Leduc ikimize de sanki duyduklarına inanamayacağı kadar çirkin bir şey söylemişiz gibi baktı. - Sen neden bahsediyorsun, Win?

"Bobby'nin kasığındaki kan.."

Leduc bizden birkaç adım uzaklaştı ve sonra sanki hücrelerinden birine giriyormuş gibi arkasını döndü. "Ne oluyor Win? Ray'in ölmüş olması ve bunu Bobby'nin yapmış olması yeterince kötü değil mi? Böyle bir şeyi ima ederek bile skandala ve ailenizin acısına katkıda bulunmayacağım."

"Şerif," dedim, "Bobby Marchand'ın üzerindeki kan izleri tamamen yanlış. Suçlu olsa bile doğru yerlerde değil."

"Bu sizin fikriniz, şerif."

"Bu, doğaüstü olaylarla ilgili on yıllık bir vaka çalışmasıyla desteklenen bir görüştür."

"Anita birkaç kez uzman tanık olarak çağrıldı, Duke. Yardımını istememin nedenlerinden biri de buydu.

"Pekâlâ, o bir doğaüstü uzmanı. Ama bu ona Ray'in cesedinde cinsel saldırı olup olmadığını kontrol etmemiz gerektiğini söyleme hakkını vermez. Bu saçmalık. Bobby'nin amcasını bir tür hayvani öfkeyle öldürdüğüne inanıyorum ama bunu tanıdığı tek babasına yapabileceğine inanamıyorum.

Ray Marchand'ın yeğenini istismar ettiğine dair en ufak bir işaret, hatta en ufak bir konuşma olup olmadığını sormak istedim. Sormak istedim ama sormadım, henüz değil. Bilinen gerçeklere bağlı kaldım. "Peki Bobby Marchand'ın kasıklarına kan nasıl bulaştı?"

"Bilmiyorum!" Leduc bağırdı, sesi acıdan boğuklaşmıştı.

Newman, "Dale'den cesede bakmasını isteyebiliriz," diye önerdi.

"Dale kim?" Ben sordum.

"Yerel adli tabip," diye cevap verdi.

Leduc, "Dale'i arayıp Ray'in vücudunda cinsel saldırı izleri aramasını istemeyeceğim," dedi. "Bunu yapmayacağım. Bobby zaten cinayetten elimizde. Başka bir şeye ihtiyacımız yok."

"İnfaz emri almak ve Bobby'yi öldürmek için buna ihtiyacımız yok - bu doğru. Ama adli tabip cinsel istismar olup olmadığını kontrol eder ve bulamazsa, Bobby'nin kasığındaki kanın orada olması için bir neden , tıpkı vücudundaki kan kanıtlarının çoğu gibi. Bu bize infazın durdurulması için yeterli bir sebep olabilir," dedim.

"Başardı," dedi Leduc ve bana hırlarken bir yandan da cebinden sigara arıyordu.

"Ama ya yapmadıysa?" Newman dedi ki. "Ya Bobby masumsa ve ben onu bu suç yüzünden öldürene kadar bunu öğrenemezsek? Bunun olmasına izin verirsem kendimle yaşayamam."

"O zaman arama emrini Blake'e ver."

Bobby'nin tenini, ne kadar sıcak olduğunu, ne kadar canlı olduğunu düşündüm ve başımı salladım. "Buraya Newman'ın olabildiğince gerçeği, adaleti ve Amerikan tarzını bulmasına yardım etmek için geldim. Buraya infazı devralmaya gelmedim çünkü o bundan bıktı.

"Midem bulanmıyor," dedi Newman ve bunu söylerken bana karşı çok mutsuz görünüyordu.

"Bunu biliyorum, Newman. Ben sadece emri devralmak için burada olmadığımı kastetmiştim. Birkaç yıl önce infaz emirlerine saldırmayı bıraktım. Şu anda bir emri üstlenmemin tek nedeni, ilk şerifin devam edemeyecek kadar yaralanmış olması.

"Ya da ölü," dedi Newman.

Başımı salladım. "Ya da bu."

Leduc, "Dale ile cesedin istismarı hakkında konuşmayacağım," dedi. "Onunla böyle şeyler hakkında konuşmak istiyorsan, kendin ara."

"Ben giderim," dedi Newman.

"İyi şanslar, çünkü o da size inanmayacak, bu konuda değil."

"Bobby'nin amcasını tırmalayarak öldürdüğüne inanacak ama ölümünden önce ya da sonra onu taciz etmiş olabileceğine inanmayacak mısınız?" diye sordum.

"Ölüm temiz ve bitmiştir. İma ettiğiniz şey ikisi de değil.

Newman, "Sizi olay yerine kadar takip ettiğimizde arabadan Dale'i arayacağım," dedi.

"Daha önce haklıydın, Win. Yolu biliyorsun.

"Hayır, bence ilk seferinde haklıydın Duke. Bence bizi almalısın.

Leduc birinden diğerine baktı ve sonra bir süre daha Win'in yüzünü inceledi. Orada her ne gördüyse ikinci sigarasını söndürdü ve "Bobby için artık bir tehlike olmadığıma söz vermek istiyorum," dedi.

"Bunun sözünü veremezsin Duke," dedi Newman.

"Hayır, Frankie ve diğer yardımcılarım da öyle. Eğer hücrede hareket ederse, onu vurmak zorunda kalacağız, çünkü içerideki hiçbir şey onu tutacak kadar güçlü değil, parmaklıklar bile."

Newman, "Eğer tam bir şekil değişikliği yaparsa, o zaman haklı bir atış olacaktır" dedi.

"Hücre alanında hiç kamera görmedim," dedim. "Hiç

yok," dedi Leduc.

Newman'ın hepimizin pişman olacağını düşündüğü bir şey söylemek için ağzımı açtım, çünkü "Olay yerine gidelim. Blake ve ben ne kadar çabuk karar verirsek, bu işi o kadar çabuk çözeriz.

"Nasıl istersen öyle olsun, Win." Leduc cipine bindi, camı indirdi ve bir sigara daha yakmaya başladı. Anlaşılan yirmi yıl önce vazgeçmenin bir hata olduğuna karar vermişti ve kaybettiği zamanı telafi edecekti.

Newman ve ben onun arabasına bindik ve şerifi kasabanın dışına kadar takip ettik. Sanki eski bir kovboy filminde olduğu gibi kasabadan çıkarılıyormuşuz gibi hissettim. Bunu neden düşündüğümden emin değildim. Belki çocukken babamla çok fazla kovboy filmi maratonu yapmıştım, belki de kasabaya geldiğimden beri bana çok fazla silah doğrultulmuştu. Belki de.

7

Şerifin arka farlarını birkaç dakika boyunca sessizce takip ettik. Arabanın karanlığında oturuyorduk, sadece gösterge panelinin soluk ışıltısı kasveti dağıtıyordu. Kasabayı geride bırakır bırakmaz hava iyice karardı ve ağaçlar yolun iki yanında yarı bölünebilir devler gibi görünmeye başladı. Dolunaydan bu kadar uzakta, bulutlu bir gecede, farlar karanlığın içinde tünel açıyor gibiydi.

"Kahretsin, dolunaydan bu yana burası çok karanlık," dedim.

"Yıldızlara bakmak güzeldir ve bazen Kuzey Işıklarını görebilirsiniz."

"Vay canına, bu çok karanlık," dedim.

"Bobby'nin hayvani tarafını sakinleştirmek için ne yaptın?" diye sordu.

Neden bilmiyorum ama bu soru beni hazırlıksız yakaladı. "Büyü," dedim.

"Gerçekten mi?" dedi ve bana baktı.

Başımı salladım. "Hayır, pek sayılmaz." Sonra düşündüm ve o kadar da emin değildim. Newman geçmişimi biliyordu, ben de biraz gerçeği öğrenmeye çalıştım. "Kokumu alacağını biliyordum. Kanımdaki likantropinin."

"Nasıl yardımcı oldu?"

"Bazen başka bir hayvanın kokusunu alırsanız, bu sizi kendinize getirebilir."

"Yani yapamaz mıydım?" "Hayır,"

dedim.

"Bana öğretebileceğin bir şey olduğunu umuyordum."

"Gözlerin değiştikten sonra likantroplara sarılmaya çalışma, Newman. Sende likantropi yok, o yüzden sadece yemeğin kokusunu alırsın."

"Birinin hareket etmesini engellemek için yapabileceğim bir şey var mı, örneğin hücrenin parmaklıklarını aşmak gibi?"

İşi öğrenmeye o kadar kararlıydı ki bu beni daha fazla düşünmeye ve daha iyi öğretmeye itti. "Onları tanısaydınız, arkadaş olsaydınız, insan anıları hakkında konuşabilir ve belki onları zamanda geri getirebilirdiniz."

"Ya eşlerinin ve çocuklarının isimlerini ve bunun gibi şeyleri bilseydim? Onları şahsen tanımasam bile, sadece hayatlarını hatırlatarak insan olmaya geri dönmeye ikna edebilir miydim?"

"Belki, ama sadece diğer tarafındaysanız. Bu da ne kadar süredir şekil değiştirdiklerine bağlı. Eğer yeniyseler, işe yaramaz. Gözleri kaybolur kaybolmaz, diğerleri de onu takip edecektir. İlk başta başka bir şey yapacak kontrolleri yoktur."

"Onları sakinleştirmek için aile üyelerini getirmeye ne dersiniz?"

"Kesinlikle olmaz. Onları tehlikeye atmış olursunuz. Birincisi, onlar siviller ve ikincisi, biri hayvan formuna girdikten sonra uyanıp sevdiği insanları öldürdüğünü fark ederse duyacağı suçluluk duygusunu bir düşünün. Asla kimseyi böyle bir duruma sokmayın."

"Tamam, haklısın. Bu. . korkunç olurdu." Başını, şapkasının yerinden çıkmasına neden olacak kadar sert salladı. Bir eliyle şapkasını yerine koydu, diğer eli direksiyonda kaldı ve ekledi: "Korkunç çok yetersiz bir kelime gibi görünüyor ama aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Bir şeyin ne kadar korkunç olacağını ya da neden ondan kaçınmak istediğinizi anlamak için doğru kelimeyi bulmanıza gerek yok," dedim.

"Korkunç. Bu iyi bir kelime," dedi.

"Korkunç, dokunaklı, ıstırap, eziyet, acı: Yıllar boyunca gördüğüm bazı şeyleri tanımlamak için düzinelerce var."

"Madem bu kadar korkunç, neden hala yapıyorsun?"

Bu soruyu kariyerinin bu kadar erken bir döneminde, varamadan sormuş olması da

Kariyer bir yana, Winston Newman'ın bir değişiklik düşündüğünü bana haber verdi.

"Böylece Bobby Marchand gibi insanlara yardım edebilirim."

"Seni orada kurtaramazdım. Seni zar zor kurtardım," dedi. Arabanın loşluğunda yüzünü net olarak göremiyordum ama ellerinin direksiyonu kavradığını gördüm ve onu motive eden bazı duyguları biliyordum.

"Bu işe canavarları öldürüp hayat kurtarmak için girdim ve sonra garip bir şey oldu. Canavarların kim olduğundan emin olmayı bıraktım."

"Bir vampire aşık oldun," dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Hayır, Willie McCoy adında bir adam tanıyordum. Uyuşturucu satıcısıydı, arkadaşım değildi ama onunla ölmeden önce ve vampir olarak geri döndükten sonra tanıştım. O hala Willie'ydi, hala kendisiydi. İşte bu yüzden bazı şeyleri yeniden düşündüm. Eğer vampirler ruhsuz canavarlarsa, Willie'nin öldükten sonra çok farklı olması gerekirdi, ama değildi. Eğer bu kısım yanlışsa, o zaman belki de her şey yanlıştı."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Jean-Claude ile çıkmaya başlamadan önce. Dürüst olmak gerekirse, Willie McCoy ölmemiş ve kendisi olarak geri dönmemiş olsaydı, Jean-Claude ya da başka bir doğaüstü ile asla çıkmazdım diye düşünüyorum."

"Vay canına, ne hissettiğimi hiç bu kadar net düşünmemiştim. Bu inanılmaz" dedi.

Güldüm. "Ben de öyle. Çoğu insan da öyle, ama şu anda terapi görüyorum. Birkaç şeyin farkına varmama yardımcı oldu."

"Başka bir delegeye terapi gördüğünüzü itiraf mı ediyorsunuz?" dedi ve bunu neredeyse bir şaka gibi yaptı.

"İş yerinde bir yerimi kestiğimde hastaneye gidip dikiş attırdım," dedim.

"Bunlardan biri için oradaydım," .

Karanlıkta muhtemelen göremese de biraz gülümsedim. "Evet, kendime zarar verdiğimi gördün. Hatırlıyorum. Bu iş bizi sadece fiziksel olarak mahvetmiyor, Newman. Bizi mahvediyor.

kafalarımız ve kalplerimiz. Bazı şeyler ruhumuzu lekeliyor gibi görünüyor. Bacağınız kırılsa ortopediste gidersiniz, değil mi?"

"Sanırım ," dedi.

"Öyleyse neden bir danışmana ya da terapiste ortopedi cerrahı ya da diş hekimi gibi başka bir uzman olarak bakmıyoruz?"

"Bilemiyorum. Yani, böyle söylediğinizde kulağa çok mantıklı geliyor."

"Belki de bu mantıklıdır ve geri kalan her şey mantıksız, duygusal saçmalıklardır."

O zaman güldü ve bu ağır konudan sonra neredeyse şok ediciydi. "Bu kadar komik olacağını düşünmemiştim," dedim.

"Komik değilsin. Dürüst ve açık sözlüsün, köpekbalığı gibi bir şeysin.

Gülme sırası bendeydi. "Birçok şey olarak tanımlandım ama asla bir köpekbalığı olarak değil. Sanırım bir ısırık almadan önce benden daha fazla daire çiziyorlar."

Sadece güldü ve sonra, sesi hala kulağında, "Duke'a bu kadar duygusal yatırım yapmışken ne kadar güvenebiliriz?" diye sordu.

"O senin arkadaşın, benim değil, o yüzden bunu sana sormam gerekmez mi?"

"Evet, ama seni zahmetten kurtarayım dedim. Seni bu konuda aradım. Eğer o hücrede vurulmuş olsaydın" -başını salladı- "bu benim hatam olurdu."

"Hayır, Newman, bu senin hatan olmazdı. Beni vuran kişinin hatası olurdu ve bu kişi sen olmazdın."

"Duke her zaman profesyoneldi, biraz sade ve taşralıydı, sanki küçük bir kasaba şerifinin nasıl olması gerektiğini okumuş ve rolünü doğru oynamak istemiş gibiydi, ama her zaman iyi bir polisti." "İyi polislerin bile kafası aileleri bir suçtan etkilendi," dedim.

"Sizi neredeyse vuracak olan birine bakmanın nazik bir yolu."

"Kızı ölüyor. Bu harekete geçirir."

"Sert ve nahoş bir insan olarak biliniyorsunuz ama durum öyle değil. İşinizi yapıyorsunuz ve çöplerin yolunuza çıkmasına izin vermiyorsunuz. Ve eğer birisi pisliği temizliyorsa, oldukça acımasızsınız. Ama eğer işlerini yapıyorlarsa, sorunun bir parçası değillerse, iyi birisinizdir."

"İnsanların bana izin verdiği kadar iyiyim" dedim.

"Kesinlikle," dedi Newman.

"Şerif Leduc onun için benim insani şefkat sütümü kuruttu. Bunu anlıyorsun, değil mi? Kızınız ve merhumun tedavi masraflarını ödemesi konusunda götlük yapmayacağım ama cezanın beni tekrar tehlikeye atmasına da izin vermeyeceğim.

"Ona bir şans daha vermeni beklemiyorum, Blake.
Doğrusu bir için ikinizi de öldüreceğini sandım. "Bizi kurtarmak için onu vuracağını biliyorum, Newman."

"İsterdim. Gerçekten isterdim ama lanet olsun, karına ve kızına bunun nasıl olduğunu açıklamak istemezdim."

"Onu vurmak zorunda değildin, yani açıklanacak bir şey yok."

"Hayır, ama sen biliyorsun nasıl olduğumu kendimi endişelendirdiğimi hakkında
Bu işe karışan herkesi tanıdığı için mi taviz verdi?"

"Evet," dedim.

"Ben değilim ama Duke Pazar gününe kadar kendini altı şekilde adamış durumda."

"Pazar gününe altı yol var. Bu deyimi yıllardır duymamıştım.

Beklediğim küçük kahkahayı attı ve "Nasıl ifade edersin?" dedi.

"Şerif Leduc'un duygusal durumu bozuk."

"Büyükannem bu kadar çok küfretmen karşısında sinir krizi geçirirdi." "Benimki de öyle," dedim.

"İlk eğitimimi yarıda kesemem. Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

"Hâlâ aileme karşı isyan ediyorum." "Bu kadar çok küfür mü ediyorsun?"

"Bir sürü yapıyorum," dedim.

"Duke ile ne yapacağız?" diye sordu.

"Sanırım başka bir yardımcıyı arayarak başlayacağım," dedim.

"Sence daha fazla desteğe ihtiyacımız var mı?"

"Hayır, ama bu gece ne olduğunu bizden başka birinin de bilmesini istiyorum."

"Ted Forrester'ı arayacak mısın?" diye sordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum ama cep telefonumu iş kıyafetlerimin içindeyken bulunduğu cepten çıkarmıştım bile.

"O ve sen ortağız ya da bu yalnız kurt saçmalığının izin verdiği kadar ortağımız var." Ve yine, doğaüstü şubenin nasıl yönetildiğine dair bir hoşnutsuzluk notu vardı.

Tartışmadım ya da münakaşa etmedim. Sadece telefonumdaki sık kullanılanlar listeme baktım. Ted'in adı listemin en üstündeydi. Cep telefonu numarası favorilerdeki kişiye bağlı olan numaraydı, çünkü destek için aradığınızda çocuklarla ya da eşinizle konuşmak istemezsiniz. Birincisi, bu işle ilgiliydi, sosyal değil, ama ikincisi, Newman nasıl Leduc'un ailesiyle bir "konuşma" yapmak istemediyse, ben de Edward'ın ailesiyle böyle bir konuşma yapmak istemiyordum. Birbirimizle konuşurken mezarın amacını düşünmemek daha kolaydı.

8

Aramam Ted'in telesekreterine gitti. Çok belirsiz bir mesaj bıraktım, çünkü çocuklarından birinin duyabileceği bir yerde çalıp çalmayacağını bilmiyordum. Tamam, üvey oğlu Peter'ın dinleyebileceği bir yerde. İkisinin birbirlerinden sakladıkları bir şey yok gibiydi, ki bu iyi bir şey olmalıydı, ama Peter'ın aile işine katılmasını ya da Edward müsait değilse beni kurtarmaya gelmesi gerektiğini hissetmesini istemiyordum. Peter daha on altı yaşındayken beni bir kaplan-adamdan kurtarırken neredeyse ölüyordu. Yirmi yaşına girmek üzereydi. Artık onun kahramanlıklarına ihtiyacım yoktu. Edward'ın karısı Donna'ya onun görev sırasında öldüğünü söylemek istemiyorsam, oğlunun öldürüldüğünü de kesinlikle söylemek istemiyordum.

Newman şerifin arabasının arkasına, ana yolun yanındaki geniş, çakıllı bir alana park etti. Kilometreler boyunca gördüğüm tek sokak lambası bir kapının ve her iki taraftaki ağaçların arasında görünen bir duvarın üzerinde parlıyordu, sanki duvar ormanın etrafında büyümesine yetecek kadar uzun süredir oradaymış gibi.

Şerif Leduc tuş takımında bir şeyler yazıyordu ama hiçbir şey olmuyordu. Daha büyük bir düğmeye bastı ve dahili telefona bağırdı.

Newman, "Kapı şifresi elimizde," dedi.

"Kim değiştirmiş olabilir?" Ben sordum.

Newman başını salladı. "Diğer milletvekillerinden biri dışında hiç kimse mecliste olmamalı."

İkimiz de arabadan inmeye başladık ama telefonum çaldı ve çalan Edward'ın zil sesiydi, George Thorogood'dan "Bad to the Bone".

Ben de "Hey, Ted" diye cevap verdim.

"Sen Forrester'la konuş," dedi Newman. "Ben kapıda neler olup bittiğini öğreneceğim."

Edward, "Anita, anladığım kadarıyla yalnız değilsin," dediğinde ona başımı salladım. Biraz nefessiz görünüyordu, bu alışılmadık bir şeydi.

Arabanın kapısı çarparak kapandı ve aniden gece gibi karanlık, sessiz arabada yalnız kaldım. "Artık benim."

"Sosyal mi, iş mi?" Sesi hâlâ nefes nefese geliyordu.

"İş. Seni çalışırken mi yakaladım? Dedim.

"Evet, ama iş içinse sen konuşurken ben biraz su getireyim." Arka plandaki sesleri duyabiliyordum ve bunların ağırlık makineleri mi yoksa başka bir şey mi olduğunu merak ettim.

Ona davanın ana hatlarını, özellikle de hapishanede olanları anlatırken, dinlemek için daha sessiz bir yer buldu. Sonra, ben bitirdiğimde, onun tarafında gerçekten sessizlik oldu.

Edward'ın ilk sorusu "Sence şerif seni vurur muydu?" oldu.

"Evet."

"Yedek olarak Newman'dan daha fazlasına ihtiyacınız var," dedi.

"Çocuk iyi iş çıkardı," dedim.

"Şerifin üzerine gerçekten tetiği çeker miydi?" "Evet,

sanırım çekerdi."

"Kendi kararıma güvendiğim kadar senin kararına da güveniyorum. Bunu biliyorsun," dedi.

"Bunu biliyorum."

"Ama Newman'a hayatın konusunda güvenmek istemiyorum."

"Ben de öyle, ama silahı Leduc'un kafasına doğrultmuştu. Bence tetiği çekerdi, Edward. Gerçekten öyle düşünüyorum.

"Ve yine de beni arıyorsun."

"Newman iyi bir iş çıkarıyor ama sana güvendiğim kadar güvendiğim başka bir şerif yok."

"Bence bölgede daha fazla doğaüstü polis olması sizi şeriften koruyacaktır."

"Timsahlara mı daldınız dışarı çıkıp oynayamıyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır, ama size uçarak gelmem neredeyse beş saatimi, arabayla gelmem ise neredeyse yirmi dört saatimi alır. Sizden bilmem gereken şey ne kadar çabuk desteğe ihtiyacınız olduğu."

"Ya sana saat beşten önce söyleseydim?"

"Resmi kanallar aracılığıyla genel bir çağrı yapın, bizim bölümümüzden en yakın delegeyi bulunduğunuz yere göndereceklerdir."

"Dirseğine ulaşamayacak kadar yüksek sesle konuşuyorsun. Bu sen değilsin, Edward. Newman bir köpekbalığı kadar heteroseksüel olduğumu söyledi, ama sen bana heteroseksüel olmayı öğreten şeyin bir parçasıydın. Ne söylemeye ya da söylememeye çalışıyorsun?

"Size en yakın şerif Olaf'tır."

"Hayır. Sadece hayır. O psikopatı buraya davet etmeden önce destek almadan gideceğim."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm ama emin olmam gerekiyordu." "Nerede olduğunu hemen nasıl biliyorsun? Bilmiyorum." "Ona eşlik etmeye özen gösteriyorum." "Bana bu şekilde mi eşlik ediyorsun?" "Hayır." "Yanında böyle biri var mı?" "Hayır." "Onu öldürmeye karar verirsen diye nerede olduğunu bilmek istiyorsun," dedim. "Hayır, onu öldürmek zorunda kalırsam diye nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Arkadaşlığımızın bir döneminde bu ayrımı anlayamazdım ama bu bir süre önce olmuştu. Şerif Otto Jeffries olarak da bilinen Olaf bir seri katildi. Edward ve ben bunu biliyorduk ama ikimiz de bunu kanıtlayamazdık ve bildiğimiz kadarıyla Olaf bu özel suçu Amerikan topraklarında hiç işlememişti. Onu iş üstünde hiç yakalayamadım. Edward bunu zaten bir kez yapmıştı. Eğer Edward onu tekrar yakalarsa, Olaf'ı öldürecekti. İkisi de oyunun kurallarını biliyordu. Şimdiye kadar Olaf, Edward'ın bahane olarak kullanabileceği yasadışı bir şey yapmamıştı ama Edward'ın gözü onun üzerindeydi, bekliyordu. Olaf, Edward'ın kaynaklarına rağmen ilk kez likantropi hastalığına yakalandığında radardan kayboldu. Olaf yeniden ortaya çıktığında

İçindeki canavar üzerinde çoğu şekil değiştiricinin imreneceği bir kontrol seviyesine sahipti. Olaf'ın ürkütücü bir seri katil ve sosyopat olduğundan şüpheleniliyordu ama hiç kimse onu eğitim konusunda ihmalkâr davranmakla suçlamamıştı.

"Yani genel bir yardım çağrısı yaparsam, en yakın yardım o olacak," dedim.

"Korkarım ," dedi Edward.

"Siktir," dedim. "Katılıyorum,"

dedi.

"Takviyeye o kadar da ihtiyacım yok, Edward. Newman yeterince iyi."

"Bildiğim iyi ," dedi.

"Evet," dedim ama zihnimden küfrediyordum. "Olaf'ın batıda bir yerde, üssünde olduğunu sanıyordum. Yukarı Orta Batı'da ne işi var?

"Haydut bir şekil değiştireni avlıyor." "Bana ne

kadar yakın?" diye sordum. Ben sordum. "Yakın."

"Ne kadar

yakın?" "Çok

yakın."

"Söyle bana, Edward."

"Eğer avı bırakırsa, oraya bir saatte, belki daha kısa sürede varabilir."

"Uçakla mı, mı?" Ben sordum.

"Sürmek."

"Lanet olsun."

"Bunu sen söyledin."

"Uzun boylu, karanlık ve psikopat insanlarla uğraşmak zorunda kalırsam muhtemelen çok daha fazlasını söyleyeceğim."

"Onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın, Anita. Sen ve Newman kaleyi savunabilirsiniz ve ben altı saat içinde ya da daha erken orada olacağım.

"Bence bu iş için seni yedekte tutmak biraz abartılı olabilir," dedim.

"Buna gerçekten inansaydın beni aramazdın."

"Leduc'un size burada ihtiyaç duyacak kadar tehlikeli olduğunu sanmıyorum."

"O zaman neden aradın?"

Birkaç dakika düşündüm ve sonunda dedim ki, "Eğer Newman'ın kafasında silah olmasaydı, sanırım Leduc onu hücresinde vururdu. İçeri girmeden önce tüm silahlarımı bıraktım." "Vazgeçtim . senin Silahlaré a standart standart." dedi Edward.

"Biliyorum. Bu yüzden yaptım. Daha önce de yaptım. Farklı vaka için tekrar yapacağım ama genellikle tehlike mahkumdadır, diğer polisler değil."

"Leduc seni korkutmuş," dedi usulca.

"Korkuturdu, Edward."

"Altı saat ya da daha sürede orada olurum,"

dedi. "İyi bir plana benziyor," dedim.

"Evet, ama ben havada sana ulaşmaya çalışırken işler ters giderse ve senin seçimin ben yere inmeden öldürülmek ya da daha fazla takviye çağırmak olursa, bana takviye çağıracağına söz ver."

"Hayır, Eduardo."

"Anita, ben sana ulaşamadan hastanede olursan ya da ölürsen çok üzülürüm."

"Aramızdaki mesafeyi ya da barışı korumaya yardımcı olmak için sen olmadan Olaf'la hiç çalışmadım."

"Biliyorum, benim de en sevdiğim fikir bu değil ama dövüşürken iyi bir adamdır."

"O kötü biri."

"Bazen kötülük sizi hayatta tutar."

"Hayatta olmak her zaman yeterli değildir, Edward. Sonrasında kendinle yaşamak zorundasın."

"Bana söz ver, Anita."

"Kahretsin, Edward."

"Durum tersine dönseydi ve Olaf'ın beni kurtaracak kadar yakın olduğunu bilseydin, ne yapmamı isterdin?"

"Bu adil değil. Senin onun seri katil kız arkadaşı olmanı istemiyor.

"Sadece soruma cevap ver, Anita."

"Bir keresinde bana, eğer seni görürsem vurmamı ve bana zarar vermeni beklemememi söylemiştin.

onun ellerinde ölmektense yargılanmayı tercih ederim." "Ne söylediğimi hatırlıyorum."

"Peki buna söz vermemi nasıl istersiniz?"

"Çünkü bence Olaf'ın altı saat boyunca yanında taşıdığı duygusal yükü müzakere edebilirsin, ama bir kurşundan kaçamazsın. Geçen sefer hem profesyonel olarak hem de seninle iyi iş çıkardı.

"Silahlarımı bir daha ne Leduc'a ne de onun adamlarına vermeyeceğim. Sadece seni bekleyeceğim.

"Anita, bunu yapacağına dair bana söz ver. Jean-Claude'a, Micah'a, Nathaniel'e ya da halkından herhangi birine en yakın yardımı kabul etmeyecek kadar inatçı olduğun için öldüğünü açıklamak zorunda kalmak istemiyorum.

"Bu inatçılık değil Edward, bunu sen de biliyorsun."

"Eğer korkumuzun bizi ele geçirmesine izin verirsek, Anita, o zaman çoktan ölmüş oluruz."

"Sen de büyük adamdan korkuyorsun."

"Olmadığımı söylemedim ve ben yokken onun senin yanında olması fikri beni çok korkutuyor."

Bu beni durdurdu. Kişisel olarak bir şeyden korktuğunu neredeyse hiçbir zaman yüksek sesle itiraf etmezdi. "Tamam, tamam, söz veriyorum, işler Newman ve benim başa çıkamayacağımız kadar tehlikeli bir hal alırsa, yardım için genel bir çağrı yapacağım, bu Marshal Otto Jeffries'in yardım etmesi anlamına gelse bile."

"Teşekkür ederim," dedi. "Rica ederim," dedim.

Uçuşları kontrol etmek üzere telefonu kapattı ve nihayet polis meslektaşlarıma katılmak üzere arabadan indim. bazı aile üyeleri evlerine dönmüş ve burayı koruyan polis de kapı kodunu değiştirmelerine izin vermiş. Kapılar açıldığında Leduc dahili telefondan birine bağırıyordu. Arabaya binmek için döndüğünde ağır ağır nefes alıyordu. Yüzümde bir şey belirmiş olmalı ki, "Görünüşe göre özel telefon görüşmen iyi gitmemiş" dedi.

"Benim kişisel işim seni ."

"Erkek arkadaşlarınızdan biri kontrolden çıkıyor diye bana bağırmanıza gerek yok."

Ona yaklaştım, kişisel alanını işgal ettim. Benden çok daha iriydi, muhtemelen gülünç görünüyordu ama umurumda değildi. "Pekala, nazik olmaya çalışıyordum ama nazik olmak istemiyorsan başka bir şekilde yapabiliriz. Destek için başka bir şerif yardımcısı çağırıyordum, çünkü senin tarafından bana doğrultulan lanet olası bir silahtan sonra, yanımızda daha fazla silaha ihtiyacımız olabileceğini hissettim.

Ağzımdan çıkar çıkmaz bu sözleri söylediğime pişman oldum. Pişman olmak için Leduc'un gözlerindeki acıyı görmeme bile gerek yoktu. Acının yerini alan soğuk, ölü bakış tüyler ürperticiydi, sanki biri mezarımın üzerinden geçmiş gibiydi. Ona tüm öfkesi ve korkusu için bir hedef vermiştim: ben. Çok aptalca, çok kaçınılabilir, çok benim hatam.

9

Hepimiz kendi arabalarımıza döndüğümüzde, Newman bana kızmamaya çalıştı ama üzgündü ve bunu saklayamıyordu. Sonunda onu kavgadan kurtardım ve "Orada kötü davrandım ve özür dilerim" dedim.

Sesini sakin tutmaya çalışırken Newman'ın elleri direksiyonu sıkıca kavradı. "Bana 'Özür dileme' diyen sen değil miydin? Daha iyisini yap' diyen sen değil miydin?"

"Başkalarının çaylak hatalarına karşı daha sabırlı olmamın nedenlerinden biri de benim de bu hatalardan payımı almış olmam. Ağzımın geri kalanıyla birlikte kaçmasına neden olan bir öfkeye sahip olmak bunlardan biriydi."

Artık açık olan kapılardan geçip şerifin peşinden garaj yoluna doğru yürürken, "Duke'la aramızdakileri yatıştırdık," dedi.

"Biliyorum ve kendimi kaybedip işleri tekrar daha da kötüleştirdiğim için özür dilerim." Bir hareket hissi, kapıların kapandığını görmek için zamanında geriye bakmamı sağladı.

"Seni işleri daha iyi hale getirmen için çağırdım, daha kötü değil," dedi. Çakıllı araba yolunun her iki tarafında da kocaman ağaçlar vardı. Bir kez daha, arazinin etrafımızdaki ormanla bütünleşecek kadar uzun süredir burada olduğu hissine kapıldım.

"Bunun farkındayım," dedim ve bu konuda ısrar etmesine sinirlendiğimi şimdiden hissedebiliyordum.

Öfkem birkaç yıl öncesine göre daha iyi, ancak her zaman yüzeye yakın bir yerde fokurdamaya devam edecek. Terapide öğrendiğim şeylerden biri de sorunlarınızı çözmenin onlardan kurtulmakla aynı şey olmadığıdır. Size hizmet etmeyen şeyleri atarsınız

Ama bazı şeyler o kadar sizin bir parçanızdır ki, kim olduğunuzu ve bir insan olarak nasıl işlediğinizi yok etmeden onlardan kurtulamazsınız. Öfkem bunlardan biriydi, ama bundan daha fazlası, saldırganlığımın bir parçasıydı ve saldırganlık işimi nasıl yaptığım ve sevdiklerimi nasıl koruduğum, başarısız olduğumdan daha çok nasıl başarılı olduğumdu. Toplum agresif kadınları sürtük olarak görür ama bazen sürtük olmak hayatta kalmanın tek yoludur. Hayatta kalmayı her zaman Bayan Congeniality olmaya tercih ederim.

"Telefonu kapattığınızda gözle görülür bir şekilde üzgündünüz. Bunu fark ettiği için Duke'u suçlayamazsınız."

"Hayır, ama erkek arkadaşlarım hakkında yorum yaptığı için onu suçlayabilirim."

"İnsanların size daha kötü şeyler söylediğini ve sizin de buna izin verdiğinizi gördüm," dedi.

"Evet, biliyorum."

"Peki neden şimdi? Forrester telefonda seni bu kadar üzecek ne söyledi?

Başımı salladım. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"İnsanlar Forrester'la yattığını söylediğinde seni savunuyorum. Onlara 'Karısı Blake'e güvenmeseydi sağdıç olmazdı' diyorum ama sen sanki telefon görüşmesi ortaklardan daha kişiselmiş gibi davranıyorsun.

"Ted'le yatıp yatmadığımı mı soruyorsun?"

"Hayır," dedi, "kesinlikle hayır." Gücenmiş, neredeyse paniklemiş görünüyordu, bu da ya gerçekten bilmek istemediği ya da gerçekten bildiği anlamına geliyordu.

Onunla ne kadarını paylaşmam gerektiğini tartıştım ve sonunda Olaf'tan gerçekten korkuyorsam ve yedeğimiz olabilecekse, Newman'ın bunun en azından bir kısmını bilmeye hakkı olduğunu fark ettim. Araba yolu, ortasında büyük bir çeşme bir daire şeklinde genişlediğinde hâlâ düşünüyordum. Ev bir uçurumun karanlık yüzü gibi yükseliyordu. Aydınlatılmış birkaç pencere bile evin, her tarafı çevreleyen orman kadar manzaranın bir parçası olduğu hissini ortadan kaldırmıyordu.

"Bu sadece büyük bir fıskiye mi yoksa orta büyüklükte bir havuz mu?" Ben sordum.

Biraz güldü ama bu bir başlangıçtı. "Bu bir çeşme. Etrafındaki su, yüzmekten başka bir şey için çok sığ."

Leduc arabadan inmiş, benzer üniformalı başka adama bağırıyordu. Ne dediğini duyamıyorduk ama üstlerindeki balkondan gelen ışık yüzlerini görmemizi sağlıyordu. İkinci adam şerifin göğsüne doğrulttuğu parmağı karşısında irkilmemek için kendini zor tutuyordu. Eğer bir bıçak olsaydı, tam kalbine saplanırdı.

"Leduc kime bağırıyor?" Ben sordum.

"Rico Vargas. Şerif Yardımcısı Rico Vargas." Newman'ın ses tonu bile kaşlarımı kaldırmama neden oldu.

"Sanırım en sevdiğiniz milletvekili o değil," dedim. "Hayır," dedi

Newman ve ben daha konuşamadan arabadan indi.

Nedenini sor.

İkimizin de sırlarımızı saklamaya izni olduğunu düşündüm. Arabanın benim tarafımdan indim ve onun uzun bacaklarına ulaşmak için iki kat daha hızlı gitmek zorunda kaldım.

"Aklından ne geçiyordu Rico? Troy genelde böyle şeyler yapar. Senin zeki biri olman gerekirdi," diye gürlüyordu Leduc, ya da belki de altında durdukları taş kemerin akustiği, sesini alçak bir gümbürtüye dönüştürmüştü, sanki sözlü bir kaya kayması üzerinize fırlatılıyormuş gibi.

Yardımcı Rico bir şeyler mırıldandı ama Leduc bağırdı: "Hayır, senden bir mazeret daha duymak istemiyorum Rico!"

Şerif yardımcısının şöyle dediğini duyacak kadar yakındık: "Ama burası onların evi. Onlara kendi evlerine giremeyeceklerini nasıl söyleyebilirim?"

"Burası onların evi değil. Burası bizim suç mahalimiz! Leduc şapkasının düz kenarını Rico'nun alnına doğru iterek, yüzlerinin birbirine değmesini engelleyen tek şeyin şapka olduğunu söyledi.

Şapkanın kenarının neredeyse Rico'nun alnının derisini, kaşlarının üstünü kestiğini fark etmem bir saniye sürdü. Şeriften daha uzun boyluydu, bu yüzden kafasının üzerinde durmamaya dikkat etmem gerekiyordu.

Yoksa ucu gözlerini keserdi. Bazı polis kuvvetlerinde kıçımın ısırılması ile sendika temsilcisiyle konuşmak arasındaki çizgiyi aşardım, ancak bu kadar küçük bir kuvvette sendika olmadığını düşündüm. Patrondan daha yüksekte kimse olmadığında kime şikayet edersiniz?

Şerifin kapıdaki dahili telefondan bağırması sayesinde, Şerif Yardımcısı Vargas'ın sadece aile üyelerinin eve girmesine izin vermekle kalmayıp, aynı zamanda güvenlik kodunu değiştirmelerine de izin verdiğini biliyordum; bu da, aile izin vermediği sürece polisin olay yerine erişemeyeceği anlamına geliyordu. Aile neredeyse her zaman bir cinayetin ilk şüphelisidir. Onların yapmadığından emin olana kadar olay yerinde çıldırmalarını istemezsiniz.

Newman tam olarak bağırmadı ama sesini duyulacak kadar yükseltti. "Jocelyn'i hastaneden ne zaman taburcu ettiler?"

Leduc bağırmayı kesti ve şapkasının kenarı, vurmaya hazır bir bıçak ağzı gibi şerif yardımcısının alnına dayanmış halde öylece durdu. Bir sonraki kelimeleri neredeyse hırlayarak Şerif Yardımcısı Vargas'ın yüzüne söyledi. "Şerifin sorusuna cevap ver, Rico."

Rico o kadar sert yutkundu ki metrelerce uzaklaştığını görebiliyordum. "Bilmiyorum, Şerif."

Leduc şapkasının diğer adama değmemesi için biraz geri çekildi. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Sanırım ona kadar sayıyordu. Çok dikkatli bir sesle konuşuyordu, sanki yine kendini kaybederse ne yapacağından korkuyordu. "Jocelyn ne zamandır burada Rico?"

"Joshie değil, Şerif."

Şerif kaşlarını çatarak, "Ailenin içeride olduğunu söylemiştiniz," dedi.

"Evet, Muriel ve Todd Babington içeride."

"Tanrı bana güç versin," dedi Leduc. "Muriel ve Todd burada yaşamıyor, Rico. Burası onların evi değil. Güvenliği değiştirmesi gereken tek Jocelyn Marchand, Ray'in küçük kız kardeşi ve kocası değil."

"Ray'i öldüren kişinin güvenlik kodlarına sahip olmasından ve evde çok sayıda değerli antika bulunmasından endişe ettiklerini söylediler."

"Evet ve yıllardır bu evdeki değerli eşyalara göz kulak oluyorlar," dedi Leduc, yardımcısının yanından geçerken. Tanrı'ya şükür kapı kilitli değildi. Şerif Leduc, olası şüpheliler tarafından suç mahallinin dışında bırakılmasına izin verseydi Vargas'ne yapardı emin değilim. Belki Leduc, Muriel ve Todd'u şüpheli olarak görmüyordu ama ben . Eğer Bobby bunu yapmasaydı, Muriel Teyze ve Todd Amca listemin tepesine çıkacaklardı.

10

LEDUC evin içinde o kadar hızlı hareket ediyordu ki sadece bir kısmını görebildim ama gördüklerim antika gibiydi, her lambadan ve şamdandan gerçek kristaller sarkıyordu ve her yerde bunlardan çok sayıda var gibiydi. Tablolar orijinal görünüyordu ve gerçek boyutlu insanlardan masa tasarımlarına kadar heykeller mermer ve metalden yapılmıştı. Sanki mini bir müzenin içinde koşuyor gibiydim. Leduc işini unutmuş bir tur rehberi gibiydi ama burayı çok iyi biliyordu, çünkü sadece birkaç odanın kapısını açıp boş olup olmadıklarını kontrol ettikten sonra diğerine koşuyordu.

Alt katta baktığı odalarda bir düzen yok gibiydi ve sonunda üst kata yöneldi, ancak evin önüne geri dönmedi ve ön kapının yanındaki büyük merdiveni . Bir kemerin altına gizlenmiş küçük bir koridordan geçti. Karanlık, boş bir mutfak gözüme çarptı ve sonra bizi keskin bir virajdan geçirerek çok daha küçük bir merdivene götürdü, o kadar dardı ki Leduc'un belinin sığacağından emin değildim, Noel Baba'nın bacadan geçmeye çalışması gibi. Belki de her zaman o kadar küçüktüm ki, büyükseniz dünyada nasıl gezineceğinizi anlamıyorum. Leduc'un hiçbir sorunu yoktu; sadece merdivendeki keskin virajlarda biraz eğilmesi gerekiyordu. Benden neredeyse otuz santimetre, Duke'tan ise birkaç santimetre daha uzun olan Newman'ın şapkasını çıkarması ve kafasını çarpmamak için biraz eğilmesi gerekti. Etrafında bir hareket fark ettim ve Şerif Yardımcısı Vargas'ın yerinde durmak yerine arkamızda olduğunu anladım. Newman kadar uzun boyluydu, omuzları daha genişti ama çok iyi sıkışmış görünüyordu.

Bu şerif onu azarlarken göründüğünden çok daha çevik olduğu anlamına geliyordu. Bu arada, sıvanın ne kadar sert olduğunu hissedebilmek için bir elimi her duvara dokundurmaya devam ettim, çünkü klostrofobimi mutlu etmeyecek kadar dardı. Deneyimlerimden biliyordum ki gözlerim bana duvarların üzerime çöktüğünü söyleyebilirdi ama ellerim aynı mesafede kalmaya devam edecekti. Yani ellerim hareket etmediği sürece beynimi optik paniğe inanmaktan vazgeçirebilirdim. Belki merdivenler göründükleri kadar dar değildi ama Leduc'u takip ederken parmak uçlarımı iki yanda tutabiliyordum ve küçük omuzlarımla merdivenler yeterince dardı.

Leduc sonunda bir kapı açtı ve ben derin bir nefes alıp vücudumun kıvrımlı dar merdivenler yerine geniş, zengin halılarla kaplı bir koridorda olduğumu anlamasına fırsat vermeden kapıdan içeri girdi. İri yarı bir adam açık kapıdan küçük bir bavul taşıyordu. Bizi ya da belki sadece şerifi gördü ve far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donakaldı. Gözlerini kırpıştırdı ve koyu renk saçlarından oluşan yuvarlak kafası, iri gözleri ve yuvarlak yüzüyle onu bir baykuşa benzetti. Bavulu kollarının kıvrımına doğru korumacı bir şekilde çekti.

"Selam Todd," dedi Leduc dostçasanki kasabada karşılaşmışlar gibi.

"Merhaba Duke. Seni bu saatte buraya getiren nedir? Todd'un sesi Duke'unki kadar yavan değildi ama denedi.

"İş."

"Oh." Todd açık kapıya baktı. Ray Marchand'ın kız kardeşi gizemli Muriel'i arayıp uyarmasını bekliyordum.

Leduc'un yanından geçip bavulda ne olduğunu ve Todd'un diğer yarısının onun arkasındaki odada ne yaptığını görmemek için kendimi zor tutuyordum. Newman ona bakabilmem için yeterince yaklaştı. Başını hafifçe salladı. Burası onun şehri ve onun emriydi. Rahatlayabilirdim - bir süreliğine.

Duke, Todd'un ulaşabileceği mesafede olmak için gereken birkaç adımı attı. Sözsüz bir şekilde elini uzattı. Todd çantayı kucakladı.

biraz daha sert. Duke elini ters çevirdi ve parmaklarını "bana ver" hareketiyle oynattı.

Todd açık kapıya baktı ve bağırdı: "Muriel, misafirlerimiz var".

Söylemesini beklediğim şeyler listesinde bu yoktu. Bir suçun ortasında polisle karşılaşan birinin söylediği en kibar şeydi.

"Misafirler," dedi odanın içinden bir kadın sesi. "Ne demek misafirlerimiz var? Rico başka birini evimize almadan önce bizden izin isterdi."

Şerif Yardımcısı Rico'nun Newman'ın etrafına bakmasına gerek kalmadan arkamızda huzursuzca hareket ettiğini hissettim. Şerif gözünü Todd'dan ayırmadan Rico'ya çirkin bir bakış atabilmek için hareket etti. Leduc, Todd'u hareket ederken görüş alanında tuttuğu için puanlarının bir kısmını geri kazanmıştı. Önümüzdeki adam zararsız görünüyordu ama her yıl pek çok "zararsız" insan polis memurlarını öldürüyordu. Todd'un evrak çantasını bir bebek gibi göğsüne bastırması, kemerinde bir silah olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bir kadın - Muriel olduğunu tahmin ediyordum - kapıdan içeri girdi. Kendini kontrol edip bize hoş bir şekilde gülümsemeden önce yüzünde bir öfke ifadesi belirdi ama gözlerini kontrol edemiyordu, neredeyse mükemmel olan yüzünün geri kalanı ise tamamen zarif bir ev sahibesiydi. Uzun boyluydu, sarı saçları Bobby Marchand'ınkiyle neredeyse aynı sarı tonundaydı. Aile benzerliği yeterince güçlüydü. Aile benzerliği o kadar güçlüydü ki, bilmesem onları teyze ve yeğen değil de anne ve oğul sanabilirdim. Sarışın bir Jane Russell gibi güzel bir kadındı, ama daha ince ve daha az kıvrımlıydı. Ama bazı şeyleri iyi bir estetik ameliyat bile değiştiremez, bu yüzden Leduc'a uzattığı ince kolunun bazı yerlerinde, geri kalanının vaat ettiğinden daha fazla gevşek deri vardı. Zayıf kalmıştı ama kas tonusu konusunda endişelenmemişti ve bu olmadan istediğiniz kadar kıstırıp bükebilirsiniz ama yaşlanacaktır. Belki de her zaman gelir - henüz bilmiyordum - ama Muriel Babington bunu öngörmek için elinden geleni yaptı.

Jean-Claude'un mücevher sevgisi sayesinde, tek pırlantalı altın zincirin ve bir çift altın ve daha fazla pırlantalı antika küpenin çoğu insanın yıllık maaşından daha pahalı olduğunu biliyordum. Sol bileğimdeki saat eski bir Rolex'ti. Krem rengi pantolonu ve mavi ipek bluzun üzerindeki düğmeli yeleği tamamlıyor, mavi-gri gözlerini Bobby'nin parlak mavisine daha yakın gösteriyordu. Kıyafetlerin tasarımcısını bilmiyordum ama bahse girerim ki giydiği her şey bilmem gereken bir isim tarafından tasarlanmıştı. Jean-Claude bilirdi, hatta Nathaniel bile bilebilirdi, ama ben değil. Yapabileceğim en iyi şey, gördüğümde pahalı olduğunu anlamaktı.

Muriel koridorda bize doğru süzülürken pantolonundan ince topuklu hafif deri botlar görünüyordu, gerçi topuklu ayakkabılar bu noktaya geldiğinde bence sadece önü çizme olan yüksek topuklu ayakkabılar oluyorlar. Botlar pratiklik anlamına gelir ve bu ayakkabılar öyle değildi, ancak ince vücuduna daha kadınsı bir dokunuş katıyorlardı, ki bu tür topuklu ayakkabıların amacı da buydu. Benim de aynı şeyi yapan birkaç çiftim vardı ama onlarla dans ettiğim birkaç geceden sonra seksi topuklular ve rahatlık arasındaki ilişkiyi yeniden düşünmeye başlamıştım. Düğün yaklaştıkça ve Jean-Claude beni iyi giydirmek konusunda ısrar ettikçe, kadın modasının tüm o kullanışsız fikrine daha fazla isyan etmek istiyordum.

"Seni bu saatte dışarı çıkaran nedir Duke?" diye
sordu Muriel. "Todd'a söylediğim gibi, işinin
başına dön."

"Katili tutukladınız. Dava çözüldü," dedi.

Vahşice öldürülenin kardeşi olduğunu ve yeğeninin bu suçtan tutuklandığını bilmeseydim, onun ilgisiz bir seyirci, belki de uzaktan bir aile tanıdığı olduğunu düşünebilirdim.

"Muriel, şu anda burada olamayacağını biliyorsun."

"Bunu bilmiyorum. Kardeşim öldü ve bu korkunç bir şey ama onu Bobby konusunda uyarmıştım.

"Onu ne hakkında uyardınız?" diye sordu Leduc.

Sanki konuşamayacak kadar aptalmış gibi ona acıyan bir bakış attı. Manikürlü elini kalçasına koyarken ellerinden küçümseme damlıyordu. "Bobby'nin ne olduğunu biliyorsun Duke. Ray'e yaptıklarını gördükten sonra oyun oynama.

Yüzümü ve bedenimi sabit tutmaya ve sözler yüzünden hissettiğim adrenalin dalgasını belli etmemeye çalıştım. Ray Marchand'ın cesediyle ilgili ayrıntıları biliyorlarsa, polis çağrılmadan önce çoktan buradaydılar demektir.

"Ray'e ne yaptı, Muriel?" Leduc sordu.

Bakışları küçümseyici olmaktan çıkıp sertleşti. "Hadi ama Duke. Ray'in cesedini görmedim ama öldürüldüğü ofisi görmek yeterliydi. Kanlı bir kasap dükkânına benziyor."

Duke hâlâ küçük çantayı göğsünde tutan kocasına baktı. "Ray'i gördüğünde cesedi hakkında ne düşündün Todd?"

Muriel kocasının omzuna dokundu. "Cesedi görmedik Duke. Todd benimle ofise bile gelmedi." Sesinde küçümseme ve hayal kırıklığı vardı, sanki kocası tarafından sık sık hor görülüyor ve hayal kırıklığına uğratılıyormuş gibiydi.

"Buradaki ön koridorda kanlı ayak izleri gördüm," dedi Todd. "Bu benim için yeterliydi."

"Senin için olurdu," dedi ve ses tonu aşağılayıcıydı. Yabancıların önünde ya da herhangi bir şekilde benimle bu şekilde konuşacak biriyle evli olmayı hayal bile edemezdim.

Todd karşılık olarak hiçbir şey söylemedi, sadece kollarındaki küçük bavula daha sıkı sarıldı.

Duke, "Çantada ne var Todd?" diye sordu.

Todd önce karısına, sonra yere baktı ama başka kimsenin gözlerine . Soruya da cevap vermedi.

Duke elini uzattı. "Çantayı bana ver Todd."

Muriel, Leduc'un geri çekilmesini ya da kişisel alanına girmesine izin vermesini sağlamak için kocasının önüne geçti. Adam geri adım atmadı. Önceki panik ve acının ardında iyi bir polis vardı. Onun bu yönünü daha fazla görmeyi ve kötü polisin hepimizin unutabileceği talihsiz bir an olmasını umuyordum.

Topuklu ayakkabı giydiğinde Leduc'tan birkaç santimetre daha uzundu. "Çantanın içini görmene izin vermemize gerek yok Duke. O bizim çantamız. Onu eve biz getirdik. Rico onu getirdiğimizi gördüğünü söyleyecektir. Değil mi Rico?

Şerif zaten ayaktaydı, böylece Muriel ve Todd'u çevresel görüş alanında tutabilir ve polisi görebilirdi, ancak Newman ve ben koridorun diğer tarafına, Duke'un önüne gitmek zorunda kaldık, böylece herkese göz kulak olmaya yardımcı olabilirdik.

Rico ona düşmanca bir bakış attı ve daha karanlık duygularla ilgili bir şey bunun daha iyi ya da daha gerçek görünmesini sağladı. Eski moda Latin aşığı ile Orta Batılı üniversite sporcusunun karışımını arıyorsanız, o genel Hollywood tarzında yakışıklı olduğunu fark ettim. Smokey Bear şapkasının etrafında görebildiğim saçları benimki kadar siyahtı ve kısa kesilmiş olmasına rağmen hala bukleleri vardı. Benden daha koyu bronzlaşmış görünüyordu ama bahse girerim onun soyu da benimki gibi karışıktı. Vargas soyadı bir ipucu olmalıydı. Bazen yavaş oluyorum, ama özellikle işini yapıyorsan, umursamıyorum.

Rico, "Evet, geldiklerinde onun yanındaydılar," dedi.

"Madem konuyu açtın, nereye park ettiler? Önde sadece senin araban var," dedi Duke.

"Yardımcınız garajı kullanmamıza izin verecek kadar nazikti," dedi Muriel.

Duke'ün gözleri şerif yardımcısına dikildi. "Yani evden ne alıp arabaya koymuş olabilecekleri hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

Rico, "Buranın onların evi ve onların eşyaları olduğunu anlamamı sağladılar," dedi. Yüzünden bu cevabı vermekten hoşlanmadığı anlaşılıyordu, çünkü artık yanıldığını biliyordu. Şapkasını çıkardı ve rahatlatıcı bir jest olarak ellerini şapkanın kenarında gezdirmeye başladı. Şapkasız daha iyi görünüyordu, kısa kenarlarının vaat ettiğinden fazla buklesi olduğunu gösteriyordu.

"," dedi Duke.

"Vasiyetnamenin henüz okunmadığını biliyorum ama babamız her zaman evin ve içindekilerin ailede kalmasını istedi," dedi

Muriel.

"Vasiyetin okunmasını beklememek bir şey ama kardeşinizin bedeni henüz soğumadı bile. Bu görmezden gelebileceğimden daha aceleci, Muriel.

"Bu ilçedeki en zengin kişi olmak üzereyim Duke ve şeriflik seçimle gelinen bir pozisyon."

"Beni tehdit mi ediyorsun, Murry?"

"Bana o korkunç lakapla hitap etme."

"Peki ya El? bu lakaptan rahatsız olmuyordun."

Yüzü daha da üstün bir ifadeye sahipti, ancak mükemmel alt yapısının altında hafif bir kızarıklık olabilirdi. Söylemesi zordu ama onun kendisine bu lakaplardan birini takmasından hoşlanmamıştı. Bu kesindi.

"Bu bir tehdit değil, Şerif Leduc. Sadece buradaki politikayı ."

"Evet, Bayan Babington, kardeşiniz Ray ilçenin en zengin insanıydı. Bu kesin. Ama siz ve Todd genellikle beş parasızsınız.

Kolyenin üzerine narin bir el koydu. "Siz Bayan Marchand-Babington mısınız ve ben beş parasız birine mi benziyorum?"

"Paranı kullanıyor ve yönlendiriyorsun, Muriel. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Artık koridordaki herkes biliyor. Tüm şehrin bunu bilmesini istemiyorsan, Todd'un çantayı bana vermesini öneririm, böylece içinde ne olduğunu görebilirim ve sonra arabana gidip başka bir şey saklanıp saklanmadığına bakarız.

"Buna pişman olacaksınız Dük."

"Pek çok şey için üzgünüm Muriel, ama bu onlardan biri olmayacak. Şimdi davayı teslim et, yoksa Todd'dan almak zorunda kalacağım. Alabileceğimi biliyorsun.

"Bunu yirmi yıl önce de yapabilirdin," dedi ve kocasına yönelttiği küçümsemenin aynısını göstermeye çalıştı.

Leduc ona güldü ve acı bir tonu olmasına rağmen yine de şaşırttı. Onu incitmeye niyetlenmişti. " birkaç kiloyla bile benim dengim değil, Muriel. Bunu sen de biliyorsun. Bunu kanıtlamak zorunda bırakma beni.

"Çünkü kaybedeceğini biliyorsun," dedi ve zafer kazanmış gibi görünmeye çalıştı ama başaramadı.

Bu sadece kilo ve bel ölçüsüyle ilgili değildi. Todd'un daha küçük olması onun yumuşak ve hamur gibi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Onun ağırlığının altında hiç kas yoktu, Leduc'unkinin altında ise vardı. Ama bundan da öte, adamlardan biri kendi üzerine kıvrılmış, diğeri ise dimdik ayakta, kendinden emin bir şekilde duruyordu. Fiziksel bir karşılaşmayı, hatta bir tartışmayı hangi tarafın kazanacağını bilmek için ikisini de tanımak gerekmiyordu.

"Todd, çantayı bana ver." Duke'un sesi konuşurken neredeyse nazikti.

Todd, Duke'a davayı teklif etmeye başladı ama Muriel karşılık verdi: "Sakın buna cüret etme! Onun burada hiçbir hakkı yok.

Todd çantayı tekrar sıkıca tuttu ve çekti. "Kutunun içindekiler kırılabilir mi?" Duke sordu.

"Bu seni ."

"Eğer Todd ve ben onunla halat çekme oyunu oynamaya başlarsak ve o düşerse, buna başlamadan önce kırılgan bir şey olmadığından emin olmak istiyorum."

Todd karısına baktı. "Muriel, sevgilim, ona zarar verme riskini almak istemeyiz."

İğrenir gibi bir ses çıkardı. "Tamam, tamam. Tamam, çantayı ona ver.

Beni her zaman yüzüstü bıraktığın gibi bırak.

Vay be, diye düşündüm, bu çok sert, acımasız ve yüksek sesle söylenmiş bir sözdü. Bir insan kendisiyle böyle konuşan bir eşle neden kalsın ki?

"Her şey yolunda Todd," dedi Duke ve bu kez sesi Muriel'inkinden çok daha nazikti.

Duke'ün adam için üzüldüğünü fark ettim. Sanırım üzülüyorduk ama bu Duke için daha kişisel bir şeydi. Sadece Muriel ile aralarında geçen birkaç yorum, yirmi yıldır yarı ciddi bir ilişki yaşadıklarını ima ediyordu. Todd Babington'a bakıp, "Tanrı'nın lütfu olmasaydı oraya giderdim," diye düşündü mü? Muriel Marchand-Babington gibi acı bir güzellikle evlenmek isteyecek birini hayal bile edemiyordu.

Duke çantayı Todd Babington'ın elinden nazikçe ama sertçe aldı. Nezaketinde zayıflık yoktu, sadece

farklı türde bir güç. Üçü arasında her ne oluyorsa uzun bir geçmişi vardı ve ben kendimi röntgenci ile gereksiz bir infazcı arasında bir şey, üçüncü tekerleğin polis eşdeğeri gibi hissettim.

Leduc koridorun ortasında diz çökmeye başladı ama sonra vazgeçer gibi oldu. "Buraya gel Rico. Sen de bir işe yarayabilirsin." Bavulu genç adamın kollarına yerleştirdi ve kilitlere vurmadan önce iyice kavradığından emin oldu.

Bavulun kilidi açılmadan açıldığında Muriel, "Bavulu kilitlemeyi nasıl unutursun Todd?" dedi.

"Özür dilerim Muriel," diye mırıldandı, çok sık ezilmiş bir köpek gibi yere bakıyordu. Ona verdiği tepki sevgi değildi - en azından bana göre.

Duke çantayı dikkatle açtı ve derin bir iç çekti. Newman çantanın içinde ne olduğunu görebilecek kadar uzundu ama ben göremiyordum. Duke, "Bu benim önümüzdeki on yıl içinde kazanacağımdan daha değerli, belki doğru alıcı için daha fazla. Sanırım bir alıcı ayarladınız.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum," dedi Muriel. "Polis ve diğer yabancıların erişimine açık olan en değerli parçalardan bazılarını evden çıkarmanın mantıklı olacağını düşündüm."

"Yani sadece tarafından cebe indirilebilecek küçük değerli eşyaları mı alıyorsunuz?" Duke ona bakarken sesi yorgun ve biraz da sinirliydi.

Newman'a fısıldadım: "Bu da ne?"

O da : "Porselen heykelcikler".

"Üzgünüm, Mareşal Blake. Görebildiğinizi sanmıyorum," dedi Leduc.

"Belki parmak ucunda, ama dengemi kaybedip dosyayı kapatmak istemem."

"Bu çok yazık olur," dedi Leduc ve çantayı Rico'nun kollarından aldı, böylece onları tutmak için kesilmiş gri köpüğün içine yerleştirilmiş iki heykelciği görebildim.

Bir erkek ve bir kadın figürü vardı ve bana "Bunlar Harlequin" dedirtecek kadar çok kıyafet vardı.

Şaşırmış görünüyordu. "Çin porselenini biliyorsun," dedi.

"Hayır," dedim, "ama eski İtalyan commedia dell'arte'sine dayanan bir tür harlequin olduklarını tahmin edecek kadar kostümleri ve renkleri tanıyorum."

Newman, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Oyuncuları sahnede canlı görebilecek yaşta arkadaşlarım var."

Harlequin'in aynı zamanda gizli polisin vampir eşdeğeri ve vampir konseyinin kraliçe ya da kralının korumaları için bir kod adı olduğunu eklememiştim. Bir zamanlar öcünün vampir eşdeğeriydiler ve şimdi onlardan geriye kalanlar Jean-Claude'a aitti ve sanırım teknik olarak ben de onun gelecekteki kraliçesiydim. Bunların hiçbirini diğer polislerle paylaşmamayı başarmıştım ve şimdi de paylaşmaya niyetim yoktu. Bunu yüksek sesle söylememe neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Gösteriş mi yapıyordum? Muriel'in hepimize hırsız ayaktakımı muamelesi yapması beni rahatsız mı ediyordu? Belki de ediyordu. Daha sonra heykelciklerin kaybolmasından kurtarıcılardan bazılarını sorumlu tutmayı planlayıp planlamadığını merak ettim.

"Rolleri oynayan gerçek oyunculara dayanıyorlar," dedi Todd ve bana baktı, gerçekten gözlerime baktı ve sanki duygusal istismar sisini aşacak kadar ilginç bir şey yapmışım gibi bana baktı.

"Bu filmlerin dayandığı aktörleri tanıyacak kadar yaşlı insanlar tanıyor ? Bu imkânsız. "Ah, vampirleri kastediyorsun," dedi Muriel ve sadece ses tonuyla bile beni artık daha az önemsediğini ima etmeyi başardı.

"Evet, vampirleri kastediyorum," dedim.

Todd'un gözleri buğulandı ve tekrar yere baktı. Gözleri kahverengiydi, o ana kadar bundan emin değildim. Tanrım, gerçekten de istismar kurbanıydı, o kadar incinmişti ki kimsenin gözünün içine bakmak istemiyordu. Sözlü taciz tek başına bir insanı böyle mahvedebilir miydi, yoksa Muriel kapalı kapılar ardında fiziksel tacizi de eklemiş miydi? Evlilik içi istismar, kişinin cinsiyeti ne olursa olsun yasadışıdır. Todd'un biraz kurtarılmaya ihtiyacı olup olmadığını merak ettim. Sonrası için dosyaladım. Bobby Marchand'ı kurtarmaya ve gerçek katili bulmaya yardım ettikten sonra, eğer Todd kurtarmazsa, istismara uğramış kocaları kurtarmakla ilgilenecektim.

hırsızlığa teşebbüsten daha kötü bir şeyden suçluydu. Muriel'in Ray Marchand'ı öldürmesine ve Bobby'yi suçlamasına yardım ettiyse, onu kurtaramazdım. Kimse kurtaramazdı.

"Polislerin canavarları öldürdüğünü sanıyordum," dedi Muriel.

"Bu iş tanımının bir parçası," dedim.

"O zaman senin arkadaşın olamazlar." "Bu

da işleri karmaşıklaştırıyor," dedim.

Muriel sanki onunla şakalaşıp şakalaşmadığıma karar vermeye çalışıyormuş gibi bana baktı. Şaka yapmıyordum ya da pek yapmıyordum. "Sizin gibi çalışan birinin Nymphenburg porselenlerini tanımasına şaşırdım."

"Bunun gibi heykelcikler, bazı çizimler, resimler arkadaşlarımın yüzyıllar önce tanıdığı insanlardan geriye kalan tek şey. Bu, bana bahsettikleri bazı insanların fotoğraflarını göstermelerinin bir yolu." Jean-Claude'un bir zamanlar aşık olduğu bir aktrisin heykelciği olduğunu eklemedim. Yakın zamana kadar sahip olduğunu bile bilmediğim bir hazine odasında cam bir kutunun içindeydi. Düğüne yaklaştıkça, evet demeden önce bilmek istediğim her şeyi bana anlattığından emin olmaya çalışıyordu. Ama altı yüz yaşından büyük olduğu için onun hikâyesi benimkinden biraz daha uzundu. Benden bir şeyler sakladığından değil; tam anlamıyla hatırlaması gereken o kadar çok şey vardı ki bazı şeyleri unutuyordu. Bilim insanları vampirleri incelemeye başlamış ve yüzyılları nasıl bu kadar iyi hatırlayabildiklerini bulmaya çalışmışlardı. Bunun Alzheimer'a ve beyindeki diğer bozulma sorunlarına bir çare olabileceğini umuyorlardı.

Duke, Newman'dan çantanın içindeki heykelciklerin fotoğrafını çekmesini istedi ve çantayı dikkatle kapatıp Rico'nun elinden aldı. "Bakalım arabanda biz zavallı polislerden kurtarılması gerektiğini düşündüğün ne varmış. Pardon, Blake. Polisler."

"Bu gerçekten değil gerekli, Duke," dedi Muriel. Görünüşe göre, ilk isim bazında geri döndüler.

"Bana gerekli gibi geliyor Muriel. Yani, bu değerli antikalardan bazıları kaybolsa sigorta şirketi ne derdi? Bazıları gibi yanlış kişileri suçlayabilirler.

ve yanlış kişileri suçlamalarını istemeyiz, değil mi Todd?

"Hayır, tabii ki ," diye kekeledi Todd. "Kapa

çeneni Todd!" Muriel karşılık verdi.

"Hadi hep birlikte garaja gidip bir ," dedi Duke.

Muriel gerçekten de onun koluna dokundu, vücut dili daha yumuşak bir şeye dönüştü. "Diğer memurlara ihtiyacımız yok, Dük."

"Ah, sanırım ."

Dük'e yaklaştı, öyle ki vücudu Dük'ün vücuduna o anki koşullara uygun görünenden çok daha fazla değdi. "Biz eski dostuz Dük. Kalabalığa ihtiyacımız yok."

Sanki kendisi bile onun bu durumdan kurtulmak için baştan çıkarmaya çalıştığına inanamıyormuş gibi ona baktı.

Güldüm; kendimi . Çok cesurcaydı.

Muriel sırtını Duke'a dönmeyi başardı ama yine de bana sert bir bakış attı. "Bu seni ilgilendirmez. Canavarını hapishanede kilit altında tutuyorsun. Bu normal bir polis işi, sadece Duke ve ben.

"Hiç sanmıyorum, Muriel. Sanırım biz olay yerini korurken müfettişlerin bize eşlik etmesinden hoşlanıyorum.

Smokey Bear şapkasının altındaki kulağının etrafında mükemmel bir tırnağın izini sürdü. Geri adım atıp ondan uzaklaştı ve elini onun koluna koyarak tekrar sokulmasını engelledi. "Onlara ihtiyacımız yok Dük."

"İki ABD polisi harika şahitlerdir."

"Neyin tanığı, dük?" Sesi bile alçalmış, sanki onu ikna etmek için çok büyük bir şansı olduğunu düşünüyormuş gibi duygulanmıştı. Ya bu tür şeyler onun üzerinde bir kez işe yaramıştı ya da kızın kendisiyle ilgili çok yüksek bir görüşü vardı. Belki biraz A sütunundan, çokça da B sütunundan.

"Mareşal Blake, sormaktan nefret ediyorum ama Muriel'e göz kulak olabilir misiniz? Kadınsı cazibesini senin üzerinde deneme olasılığı daha düşük.

"Bir memur arkadaşıma yardım etmekten mutluluk duyarım." Kadına yaklaştım. Topuklarının üzerinde bana doğru yükseliyordu, ama ben

gözünüz korkmasın.

"Duke, onunla gitmek istemiyorum. Seninle gitmek istiyorum."

"O vampir kız sesi üzerimde gerçekten işe yaradı mı?" diye sordu.

"Bu sadece senin ortaya çıkardığın yanım," diye mırıldandı neredeyse.

Leduc içini çekti ve Todd'u yanına çağırdı. "Hadi garaja gidelim."

Muriel elini iki adama doğru uzattı ama Duke'u hedef aldığından emindim. Kolunu nazikçe engelledim ve "Eğer ellerini uzak tutamazsan seni kelepçeleyeceğim ve hazır başlamışken üstlerini de aramalıyız" dedim.

"Buna gerek yok," dedi Rico, ama sanki yüreği buna dayanmıyordu, sanki bir şey söylemesi gerektiğini hissettiği için söylüyordu.

Duke ona döndü. "Sahip olmadıkları bir eve girmelerine izin verdin. Güvenlik kodunu değiştirmelerine ve sizinle paylaşmamalarına izin verdiniz. Yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin verdin. Elindeki evrak çantasını kaldırdı.

Rico, "Zaten kendilerine ait olan bir şeyi çalamazlar," dedi.

Acaba Rico gerçekten o kadar aptal mıydı yoksa sadece... .

. Hayır, aptal olmalıydım, çünkü aklıma başka bir açıklama gelmiyordu.

"Burası onlara ait değil Rico. Bu evdeki hiçbir şey onlara ait değil. Bu ev onlara ait değil. Ray ve Muriel ayrılmışlardı. Bu da birbirlerini sevmedikleri anlamına gelir. Vasiyet okunana kadar Ray Marchand'ın vasiyetinde ne olduğunu bilmemize imkan yok. O zamana kadar, onun evi, onun eşyaları olarak kabul ediyoruz. Jocelyn ve Bobby, Ray ile birlikte bu evde yaşayan tek aileydi ve onlar bile kişisel eşyalar dışında evden bir şey alamazlar. Anlaşıldı mı?

Rico ona baktı, alt dudağı sanki daha sonra pişman olacağı şeyler söylememek için ısırıyormuş gibi hafifçe aşağı doğru iniyordu. Uzun boylu adamın içinde çok fazla ego var gibiydi ve bu akşam patronu tarafından zaten bir kez aşağılanmıştı. alçak ve dikkatli, sözleri ise sertti: - Evet Dük, açık konuşuyorsun.

Vargas'ı tanımıyordum ama ben bile alt metindeki "Siktir git "i duyabiliyordum. Yüksek sesle söylemedikleri sürece bunun itaatsizlik sayılacağını sanmıyorum.

"Rico bunun sadece bir evrak işi olduğunu ve buradaki her şeyin benim olduğunu biliyor."

"Belki Muriel, ama evrak işleri tamamlanana kadar işi kabul et."

"Ne?"

"Ellerini düz bir şekilde duvara koy ve eğil demek istiyor" dedim.

"Ne?" diye tekrar sordu ve uygun bir şekilde kızgın görünüyordu. Ben de duvara yaslanmasına yardım ettim, ancak topuklu ayakkabılarıyla ayaklarını birbirinden ayırması neredeyse dizlerinin üzerine düşmesine neden oluyordu. Her ikisini de arayacağımızı fark eder etmez, Duke'u bu işe çekmeye çalıştı, ama o kocasıyla kaldı ve beni kadın fatma ile baş başa bıraktı. Newman desteğe ihtiyacım olursa diye yakınımda kaldı, belki de Muriel'in onu aramasına izin verip vermeyeceğini merak ediyordu ya da ona karşı çok kaba olacağımı düşündü. Bana kendisinin ya da ailesinin ne kadar önemli olduğunu ve bir gün pişman olacağımı söyleyip durdu. Ayrıca duvarı itmeye devam etti ve ben bir dirseğimle sırtındaki baskı noktasına bastırıp kelepçeleri takmakla tekrar tehdit edene kadar dönmeye çalıştı. Basınç noktası nedeniyle çığlık atarak yardım istedi ve ben kelepçeleri kemerinden çıkarırken Newman onu tutmaya yardım etti. Onu yardım almadan da tutabilirdim ama onu yere yatırmak zorunda kalırdım ve bu Bayan Marchand-Babington için çok daha zor bir yolculuk olurdu. Bilekleri için doğru ölçüyü bulduğumda kelepçeler o küçük metalik kayma sesini çıkardı. O kadar uzun boylu birine göre ince bilekleri vardı. Aslında, Newman ve ben bir elimizi kollarından birine koyarak onu duvardan çektiğimizde çığlık atıyordu. Stiletto ile ayağıma basmaya çalıştı. Ben kaçındım. Newman kaçamadı ama kalıcı bir hasar olmadı. Eğitimsiz bir kız gibi dövüştü. Ayrıca kelepçeler doğaüstü şüpheliler içindir; kaçmıyordu.

11

TODD BABINGTON'ın pantolonunun cebinde kurt adam spreyi vardı. Adına rağmen, herhangi bir şekil değiştiren için derecelendirilmişti, bu da biber gazının daha sert, daha çirkin kuzeni olduğu anlamına geliyordu. Piyasaya yeni çıkmıştı çünkü bazı insanlar şekil değiştirenler üzerinde insan savunma spreyi kullanmaya çalıştıktan sonra ölmüştü. Bu onları sadece tahriş ediyor ve daha da saldırganlaştırıyordu, bu yüzden boşluğu doldurmak için yeni bir ürün ortaya çıktı. Edward bunu denedi ve önce gaz maskesi takmadığınız sürece kapalı alanlarda çok tehlikeli olduğunu ilan etti. Bunu bir zamanlar bir grup vampirin içinde alev makinesi kullandığı için etrafımızdaki bir evi yakan adam söylüyor.

Duke, "Bunu neden yapıyorsun Todd?" dedi.

Hızla karısına baktı ve şöyle dedi: "Buraya korunmadan dönmek istemedim."

"Sen bir aptalsın Todd. Onu korumak için hiçbir şeye ihtiyacın yoktu," dedi Muriel.

"Ray bir insan-hayvan tarafından öldürüldü."

"Ray'i öldüren hayvan adamı kilit altına aldılar. Artık kimseye zarar veremez," dedi.

"Bobby Ray'i bir baba gibi severdi, Muriel. Bunu yapabileceğini sanmıyorum.

"Çocuğa karşı her zaman aşırı duygusal oldun."

"Bobby'yi kız kardeşi ve öldüğünde götürmeliydik. İki ebeveyni olacaktı ve mezun olduktan sonra asla o safariye çıkamayacaktı."

"Yani Bobby'nin Afrika'da saldırıya uğramasının bizim suçumuz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu bizim hatamız değil," dedi ama sesinde öfkeli bir güç tonu vardı ve gözleri daha az emin bakıyordu.

"Güzel. Ray'in tüm o maceralarda çocuğu tehlikeye attığı için bizi suçladığını sanıyordum.

"Hayır, biz değiliz," dedi ve bir anlığına ona olan nefreti gözlerinden okunuyordu. Bir elim kolunda orada dururken bunu gördüm. O da gördü mü?

"Dostum? Beni mi suçluyorsun?

"Evet," dedi, çok net ve kesin bir şekilde.

"Kendi çocuğumuz olmadığı için beni suçlama. İşe yaramayan senin spermin."

Todd ona vurmuş gibi irkildi, sanki karnından vurulmuş gibi biraz öne düştü ve belki de bir bakıma vurulmuştu. Bu alçakça bir darbeydi - bir kavgada asla söylememeniz gereken şeyler listesinde olması gereken bir şey. Her çiftin öfkeyle asla söylenmemesi gereken şeylerin bir listesi vardır, çünkü bir kez söylendiğinde geri alamazsınız ve olan olmuştur. Bazı sözcükler, hatta gerçek sözcükler bile ilişki yıkıcıdır.

Muriel üzgün bile görünmüyordu. Sanki son sözü söylediğini biliyormuş gibi muzaffer görünüyordu ve öyle de oldu. O küçük öfkeli meydan okuma kıvılcımı buharlaştı ve Todd bir kez daha onun günah keçisi oldu.

Ama kırbaçlansın ya da kırbaçlanmasın, Duke spreyi bulduktan sonra Todd kelepçelendi. Eğer spreyi koridorda kullanmış olsaydı, hepimizi gazla öldürmüş olurdu. Muriel ve Todd'u ana merdivenden aşağı indirdik, eğer toynakları mermerde kaymasaydı dört atın yan yana inebileceği kadar genişti. Kaygan taşta Muriel'in topuklu ayakkabılarını değil de ağır tabanlı botlarımı giydiğim için çok memnundum çünkü belli aralıklarla debeleniyordu. Newman ve ben kollarını tutmasaydık, elleri arkadan kelepçelenmiş halde sert taşa kafa üstü düşebilirdi. Henüz teknik olarak tutuklu bile değildi, bu yüzden bizim gözetimimizde ölmesi utanç verici olurdu. Gerçi, tutuklu olmadıkları ve hakları okunmadığı için, bu gözaltının yasal tanımı değildi, ama yine de

Böyle kelepçelenip yaralanırsa internete düşer. Merdivenlerden neredeyse düştükten sonra, çoğunlukla mücadele etmeyi bıraktı, ama bunu sözlü olarak telafi etti. Duke bizi evin bitişiğindeki garaja götürdüğünde Muriel'i dinlemekten çok yorulmuştum.

"Haklarımı biliyorum! Arama izni olmadan arabamızı arayamazsınız," dedi Newman ve benim aramda.

Leduc, "Öncelikle, arabanızı başka birinin garajına izni olmadan park etmişsiniz," dedi.

"Rico bizi içeri aldı. Buraya park ettiğimizi biliyordu," dedi.

"Bay Vargas ve ben bunu daha sonra daha ayrıntılı olarak tartışacağız. İkinci olarak, arabanızın arkasında daha fazla şüpheli paket var. Açıkça görülebiliyorlar, bu yüzden makul gerekçelerim var."

"Daha önce alışveriş yapmıştık. Arka koltukta sadece bu var," dedi Muriel.

Cüretkârlığı için ona puan vermek zorundaydım. İyi bir yalancı değildi ama çok ısrarcıydı. Araba boşaltıldığında, iki parça porselen daha vardı: biri kutudaki ikisine benziyordu ve bir tabak. Ayrıca eski Çin'e ait bir dizi yeşim figürü de vardı. Dört küçük yağlıboya tablonun orijinalleri ilk Marchand için Avrupa'da yapılmıştı, yani bir süredir ailedeydiler. Sandıkta ayrıca Rembrandt'ın çağdaşlarından biri tarafından yapılmış iki büyük yağlıboya tablo daha vardı. Todd ve Muriel'in küçük bir servet çaldıklarını söyleyebilirdim ama küçük olduğundan emin değildim.

Sonunda çifti ayırdık, böylece onları sorgulayabilecektik. Şerif Leduc hâlâ Bobby'nin katil olduğuna inanıyordu ama biz Muriel ve Todd'u tabiri caizse hırsızlık yaparken yakaladık. Duke bile bunun şüpheli bir davranış olduğunu düşündü. Tanımadığım tek şerif yardımcısı olan Troy Wagner, Muriel'in yanında en azından bir kadın olsun diye Şerif Yardımcısı Frankie ile görev takası yapmaktan sorumluydu. Kendisi ve küçük ekibi yeni suç için yeni kanıtlar toplamaya başlarken, bizim de ilk suçun ipuçlarına bakmamıza izin verdi. Bölgedeki cinayetler ve hırsızlıklar

aynı yerde, yirmi dört saatten kısa bir süre arayla, küçük güçlerini sınıra kadar yayıyorlardı. Newman bana olay yerini ve kan delillerini gösterdikten sonra onlara tekrar yardım edecektik.

Kanlı ayak izlerinden başladık ama "çocuk" odalarının olduğu en üst kata çıkmak kanlı bir labirent gibiydi. "Burası kaç metre kare?" Sonunda bir kapı kolunun etrafına olay yeri bandı sarılmış beyaz halı kaplı bir koridora ve üçüncü bir merdivenin direğine ulaştığımızda sordum. Bu merdivenin tepeye yakın bir yerde spiral şeklinde kıvrılan koyu renkli ahşap bir tırabzanı vardı, ahşap yılların cilası ve özeniyle parlıyordu. Ahşap o kadar parlaktı ki elimi üzerinde gezdirmek istedim ama zaten lateks eldivenler ve botlarımın üzerine çizmeler giydiğim için bunun bir anlamı yoktu. Herhangi bir kanıt bırakmamaya çalışıyordum; bu da bir şeyleri okşamamı zorlaştırıyordu.

"İnternette iki, son mimarın planlarında da bir teklif var. Hiçbiri aynı değil."

"Daha önce hiç üç ayrı merdiveni olan bir evde bulunmamıştım," dedim.

"Ben de öyle. Büyük büyükbabalardan biri evi inşa etmeye başlamadan önce burası orijinal ana merdivendi. Ebeveyn odası yeni bölüme taşındığında, çocuklar bu kanadı kendilerine ayırdılar."

Bu kadar büyük bir yeri ısıtmanın ve soğutmanın ne kadara mal olabileceğini düşündüm ve neredeyse bilmek istiyordum ama soracak kadar değil. Buraya bir cinayeti çözmeye ya da en azından Bobby Marchand'ın idamını geciktirecek kadar makul bir şüphe bulmaya gelmiştim, diğer yarısının nasıl yaşadığını araştırmaya değil. Jean-Claude'un parası vardı. Düğün için para harcamasını izlerken, ne kadar çok paraya sahip olabileceğini fark etmeye başladım. Şimdiye kadar ayrı banka hesaplarımız vardı ama bana istersem onun mali durumunu öğrenebileceğimi söyledi. Öğrenmekten neredeyse korkuyordum. O çok zengindi ve ben bunu bilmiyordum ve bu düşünce beni neden bu kadar rahatsız ediyordu?

"Sen iyi misin?" Newman sordu ve ben de birkaç dakikadır boş boş baktığımı fark . Kafamı oyuna vermeli ve evlilikle ilgili güvensizliklerime takılmamalıydım.

"Evet, ben iyiyim. Sadece çok düşünüyorum ve pek verimli değilim."

Koridordaki beyaz halıda ayak izleri görebiliyordum ama merdivenlerde de ayak izleri olması gerektiği için onlarla başlamaya karar verdim. Merdivenlerin tamamı ahşaptı ve sadece dar bir bordo halı vardı. Renk, desenleri beyaz koridordan çok daha iyi gizliyordu.

Altında ve üstünde ne daha iyi görebilmek için ikinci basamağa eğildim. Diz çökmedim çünkü çeşitli nedenlerden dolayı kazara dizlerime kan bulaşmasını istemiyordum. İşlerin çok karışması ihtimaline karşı ana ekipman çantamda tulumlarım vardı ama bunlar daha çok vampir ya da zombi kazıkları içindi. Çoğu suç mahalli, cinayeti kendim işlemekten daha az kanlıydı. Bordo koridorda ayak izi ararken eldivenli parmak uçlarımla kendimi dengelemeye çalıştım. Halı, her basamağın altına yerleştirilmiş metal çubuklarla tutturulmuştu. Çubuklar çözülebiliyordu, böylece halıyı yırtıp altındaki ahşaba zarar vermeden merdiven yollukları temizlenebiliyor ya da değiştirilebiliyordu. St Louis'deki evin merdivenlerindeki halıyı hiç değiştirip değiştirmediğimizi hatırlamak için bunu dosyaladım.

Ne olduğundan emin olmak için yeterince net görmeden önce kanın kokusunu alabiliyordum: çıplak bir ayak izi ya da en azından belirgin bir ayakkabı izi yoktu. Spor pantolonumun ceplerinden birinde taşıdığım küçük el fenerini aldım ve ışığı kana tuttum. Işık o kadar güçlüydü ki geceleri bir hapishane kaçış spotu gibi görünüyordu; loş merdiven boşluğunda, koyu renkli halıya karşı ayak izini iyi vurguluyordu. Net bir ayak iziydi ve merdivenin basamakları ayağın tamamını gösterecek kadar derindi.

"Bu çok tuhaf," dedim.

"Tuhaf olan ne?" Newman sordu.

"Cevap vermeden önce bir parmak izi daha kontrol edeyim."

Bir basamak aşağı indim, sonra daha da indim ve sonunda ayak izlerinin nerede başladığını bulmak için sonuna kadar indim. Newman merdivenlerin başında sabırla bekledi. Cinayet odasına yakın olduğumu anlamak için merdivenlerden gelen ayak izlerine ihtiyacım yoktu, çünkü kan ve et kokusunu alabiliyordum. Sadece bir odada en az bir yetişkin insanın kanı aktığı zaman ortaya çıkan o güçlü, etli koku vardı. Vampir cinayetlerinin bir avantajının genellikle daha düzenli olmaları olduğunu söylemeliyim; daha az kan, daha az koku demektir. Sonra tek kokladığım şeyin et ve kan olduğunu fark ettim. Genellikle bir insan-hayvan tarafından parçalanmış birinden gelen tuvalet kokusunu almadım. Bu, Ray Marchand'ın vücudunun kendini boşaltmadığı anlamına gelmiyordu, ki genellikle böyle olur, ama bağırsaklar delinmemişti, yoksa koku çok daha kötü olurdu. Eğer Bobby canavarının kontrolünü onu yetiştiren adamı, baba figürü olan adamı öldürecek kadar kaybetmişse, bu çok acımasızca olmuş olmalı. Eğer olay yeri fotoğraflarında görüldüğü gibi mide kesilip açılmamış ve vücudun hiçbir kısmı yenmemişse, o zaman bu kontrollü bir saldırı olmalıydı. Bobby'nin böyle bir kontrolü olsaydı, ölümü hatırlardı.

Ayak izlerine basmadığımdan emin olmak için güçlü el fenerini kullanarak Newman'a doğru basamakları tırmandım. "Ayak izi kanıtları tamamen yanlış. Leopar formunun kanın içinden geçip merdivenlerden yukarı çıktığına inanabilirim ama insan formuna dönüştüğünde ne olduğunu hatırlayacaktır.

Newman kendi plastik çizmeleriyle basamakları dikkatle indi, parmak izi bırakmamaya çalışıyordu, sanki failin iki günden kısa bir süre içinde öleceği bir suç mahallinde bu kadar çok kanıt toplayan olmuş gibiydi. "Ayrıca, Bobby hayvan formundan insan formuna geçtiğinde hâlâ bayılıyor. Kendi yatağında değil, cesedin yanında bayılmış olması gerekirdi."

"Evet," dedim. "Üstünü değiştirdikten hemen sonra bayıldığından emin misin?"

"Şimdi onun yapıp yapmadığını mı merak ediyorsun?"

"Hayır, ama kendimi garantiye almayı severim. Bobby'den hoşlanıyorum ama birinden hoşlanmam onun kötü şeyler yapmayacağı anlamına gelmez."

"Bu yeterince adil. Evde çalışan bazı kişilerle görüştüm. yaşayan üç kişi var. Onu arkadaki bahçe duvarının üzerinden atlarken ve sonra yere yığılıp tekrar eski haline dönerken görmüşler. O bir insan ama komada gibi. Saatlerce bilinci yerinde değilmiş.

"Hizmetçi Bobby'ye yalan söyler mi?"

"Bahçıvan ve karısı Bay ve Bayan Chevet, Bobby'nin çocukluğundan beri Ray Marchand için çalışıyorlar. Bobby'nin böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorlar, çünkü leopar formuna girdiğinde onu evden kovmaya alışkınlar. Onun hakkında sanki büyük bir ev kedisiymiş gibi konuşuyorlar. Bu olay olana kadar ondan korkmuyorlardı."

"Likantropi hastalığına yakalandığında ona yakın mıydılar, yoksa Bobby hastalığı kontrol altına alana kadar başka bir yere mi gitti?" Ben sordum.

"Onu eğitebilecek bir kurtadam sürüsünün yanına gönderildi, Bobby ve diğerlerinin bana söylediği buydu."

"Leopar-adamlar olduğunda buna sürü değil, pard denir. Sürü kurtadamlardır," diye düzelttim onu hiç düşünmeden.

"Bunu yazacağım," dedi.

"Yani hizmetçi Bobby'yi kontrolsüz olduğu zamanlarda hiç görmemiş," dedim.

"Görünüşe göre değil."

"Bobby'nin evin içinde leopar şeklinde koştuğunu başkaları da söyledi mi yoksa bunu sadece Şevetler mi söyledi?"

"Herkes onun hayvan kılığında evi yönettiğini söylüyor. Kedilerin bazen eve nasıl fare ya da kuş getirdiğini biliyor musunuz?

"Evet," dedim.

"Bobby'nin penceresinin önündeki ağaca asmak eve geyik getirmesi dışında, içeride kalan bir kedi gibiydi."

"Sadece kedi formu vardı, iki ayaklı formu yok muydu?" Ben sordum. İki ayaklı, kurt adam ya da bu durumda leopar adam için siyaseten doğru olan yeni terimdi. Bipedal cinsiyetçi değildi ve mümkün olduğunca cinsiyet ayrımı gözetmiyordu.

"Hayır, sadece bir tür leopar. Aslında, normal bir leoparla neredeyse aynı boyutta."

Newman'a baktım. "Wereanimals normal leoparlardan büyüktür."

"Cinayetin işlendiği ofise gittiğimizde size Bobby'nin amcası ve kuzeniyle birlikte hayvan formunda çekilmiş fotoğraflarını gösterebilirim. Eğer ortalama bir leopardan daha büyükse, bu fazla bir şey değil."

"Hmm, vahşi eşdeğerinden daha büyük olmayan bir insan-hayvanla hiç karşılaşmadım."

"Bobby hastalığı Afrika'da, hayatı boyunca orada yaşamış birinden kapmış. Bizim buradakilerden farklı bir tür leopar adam olabilir mi?

Bir iki saniye düşündüm ve sonra omuz silktim. "Bilmiyorum. İrlanda dışında ülke dışında hiçbir yere gitmedim ve o seyahatte de hayvan şeklinde likantroplar görmedim. Düşündüm de, St Louis leopar adamlarının soyu Afrika'ya değil Hindistan'a dayanıyor. Canavarlarının büyüklüğünde bir fark yaratacağını düşünmemiştim ama belki de yanılıyorumdur. Eve döndüğümde likantropi soylarının nereden geldiğine bağlı olarak bir boyut varyasyonu olup olmadığını soracağım."

"Eğer öğrenirseniz, lütfen bana söyleyin, çünkü artık bilmek istiyorum."

"Evet, ben de," dedim. El fenerini onun için parmak izlerine . "Alt kattaki ve ilk basamaklardaki parmak izleri iyi, ama buradaki" - ışığı beşinci basamağa tuttum - "yanlış."

"Yani ayağın tamamı basamağın üzerinde mi?" dedi.

"Evet," dedim.

"Bunu ben de fark ettim."

"Her adımda ayağının tamamını koymuyorsun ki böyle mükemmel bir şekilde hizalansın," dedim.

"Hayır, istemezsin," diye kabul etti Newman.

Feneri merdivenlerin tepesine doğru tuttum. "Ve burada merdivenlerde daha normal olan ön ayak üzerinde yürüyen birine geri dönüyoruz."

"Bu beni rahatsız eden ilk şeylerden biriydi," .

"Vampir avcısı olarak işe başlayan ve hiçbir kanıta bakmayan pek çok eski usul polis memuru var. Sadece likantropu öldürürlerdi ve hepsi bu kadar olurdu."

"Yeni şeriflerden biri olduğum için mutluyum," dedi.

"Evet, öyle." Eski . Ben olsaydım, yukarı çıkıp parmak izlerine gerçekten bakar mıydım, yoksa sadece arama emrini yerine getirip eve mi uçardım? Parmak izleri benim gözümden kaçmış olabilirdi ama Bobby'nin vücudundaki kan, özellikle de olduğu yerde, bana yanlış görünürdü. Edward başka bir cevap arar mıydı? Olaf'ın, tıpkı Şerif Otto Jeffries gibi, Bobby'yi şimdiye kadar idam etmiş ve bu işe bir son vermiş olacağını biliyordum.

"Bu kadar çok ne düşünüyorsun?" Newman sordu.

Başımı salladım. "Üst kattaki koridora ve Bobby'nin bulunduğu odaya bir göz atalım. Sonra ana suç mahalline ineceğiz.

Koridordaki olay yeri bandının altına girmek için çok fazla eğilmem gerekmedi. Newman ters limbo yapar gibi neredeyse ikiye eğilmek zorunda kaldı. Şeridin yanında durdu ve ayak izlerini inceleyerek tek başıma yürümeme izin verdi. Kan kuruyarak paslanmaya başlamıştı ve sonunda beyaz halıda bile kahverengiye dönüşecekti.

"Çocukların evine beyaz halıyı kim koyar?" diye sordum. Duke'e sordum. Tadilattan geçtiklerini söyledi.

Jocelyn ve Bobby lisedeyken. Burada renkleri çocukların seçmesine izin veriyorlar."

"Hangi genç beyaz bir halıyı seçer ki?"

"Belki de Jocelyn'in seçimiydi?" dedi.

"Belki," dedim ve sonra kanlı ayak izlerine dikkat ettim.

Yalınayaktılar ve Bobby'nin ayakları büyüklüğünde görünüyorlardı, ama dürüst olmak gerekirse ben ayağında kan olup olmadığına bakıyordum, ayakkabı için onu değerlendirmiyordum. Bir odanın açık kapısına ulaşana kadar fazla adım atmadılar. Gravürlerden biri eşiği geçti ama sonra zemin kısa bej ya da belki gri bir halıyla kaplandı. Koridordaki beyaz kadar güzel değildi ama çok daha kullanışlıydı. Ayrıca yatak odasının mavi duvarlarıyla da güzel bir uyum sağlıyordu. Kapıdan bakmaya devam ettim ama odaya girmedim. Beni rahatsız eden bir şey vardı ve o da odanın dışındaydı. Baskılarda beni rahatsız eden başka ne vardı?

"Yüzünde yine o dalgın ifade var," dedi Newman koridordan.

Döndüm ve koridordaki ayak izlerine geri döndüm, ama bu sefer ayak izlerinin izini takip etmeye çalıştım. Adım adım ilerlemek için neredeyse iki büklüm olmam gerekiyordu. Newman'a ulaştım, o da koridorda yürümemle ilgili komik yorumlar yapmadı.

"Bobby Marchand'ın boyu en fazla iki metre, değil mi?" Ben sordum.

Newman, "Beş-sekiz, belki de beş-dokuz diyebilirim," dedi.

"Gelin ve koridordaki ayak izlerinin yanında yürüyün ve ayak izlerinizin nereye ulaştığını izlememe izin verin."

Tartışmadı, sadece dediğimi yaptı. Koridorun sonuna ulaştığında dönüp bana baktı. Sanki bunu ona açıklayacağımı biliyormuş gibi yüzü beklenti içindeydi.

"Boyun kaç?" Sordum. "Altı

ve iki."

"Tam altı-iki mi yoksa onun altında bir kesir mi var?"

Gülümsedi ve neredeyse utanmış görünüyordu. "Tamam, teknik olarak bir metre seksen beş buçuk boyundayım."

"Ben de öyle

düşünmüştüm." "Ne

sandın?"

"Çoğu erkek bedenini büyütür."

Gülümsedi. "Söz veriyorum sadece boyumu hesaplayacağım. Diğer tüm sorular doğru yanıtlanacak."

Ne ima ettiğini anlamam bir saniye sürdü ve sonra kendimi spekülasyon yapmaktan alıkoymak için başımı şiddetle sallamak zorunda kaldım. Newman bir iş arkadaşı ve en iyi ihtimalle bir arkadaştan fazlası değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Bu da bazı şeyler hakkında spekülasyon yapamayacağım, yapmama izin vermeyeceğim anlamına geliyordu. Düşüncelerim nereye giderse, geri kalanımın da genellikle onu takip ettiğini fark ettim, bu yüzden bazı düşünceler konusunda çok daha dikkatli olmaya başladım.

"Alınma ama bu yaptığımız işle ilgili değil," dedim.

"Şakaydı, Blake."

"Biliyorum, komikti, zekiceydi, her neyse, ama Bobby'nin boyu kalçasına göre acayip uzun bir adımı yoksa, o baskıları kim yaptıysa senin boyuna ya da belki sadece bacağının uzunluğuna daha yakın."

"Sence bir yargıcın infazımı ertelemesini için yeterli mi?"

"Hayır, ama Bobby'nin ayak izlerini alırsak ve bu izlerle uyuşmazsa, bu muhtemelen bir yargıcın süreyi orijinal sürenin en az kırk sekiz saat ötesine uzatmasına yol açacaktır."

"Hiçbirimizin suçlu olduğunu düşünmediği birini öldürmeden önce sadece iki gün, dört gün daha var."

"Evet," dedim.

Klasik bir bıkkınlıkla kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Bunu kimin yaptığını ve Bobby'ye kimin komplo kurduğunu bulmak için hâlâ iki günümüz var ama bu gerçekleşmeden önce parmak izleri Bobby'nin ayaklarıyla eşleşmemeli."

"Sizce birisi unuttuğu için değil de Bobby'yi suçlamak istediği için mi kurbanın kanını karıştırdı?" diye sordu.

"Bu işlevsel bir teori," dedim.

"Sence Muriel'in boyu ne kadardır?" diye sordu. "Demek sen de ondan hoşlanmadın," dedim.

"Onu kim nasıl sevebilir ki?" dedi.

"Benden tartışma yok."

"Todd göründüğünden daha uzun. Çöküyor. Omuzlarını yuvarlar ve onu daha kısa gösterir."

"Boyunu saklamak için düşmüyor, Newman."

"Öyle olduğunu söylemedim. Sadece, eğer uygun bir izlenim edinirsek, ikisinden de eşleştirmek için örnek isteyebileceğimizi söylüyorum."

Başımı salladım. "Muriel'in boyu Bobby ile hemen hemen aynı. Yüksek topuklu ayakkabıları ona en az on iki santimetre ekliyor olmalı."

"Bana o kadar da uzun görünmediler."

"Hiç ince topuklu ayakkabı giymek zorunda kalmadın," dedim.

Bana kaşlarını çattı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Yeterince uzun süre yüksek topuklu ayakkabı giydikten sonra, diğer insanlarda onları daha iyi değerlendirebileceksin, hepsi bu. Tıpkı benim kocamın dağıldığını fark etmediğim ama senin fark ettiğin gibi.

"Ben uzun boylu ve erkeğim. Diğer erkeklerde boy fark ediyorum."

"Ayak izlerini almamıza asla izin vermezler," dedim.

"Eğer Duke onlara bunun onları şüphelerden arındırmak için olduğunu söyleseydi yapabilirlerdi. Onları evde hırsızlık bulduğumuzdan beri artık şüpheliler" dedi Newman.

"Belki, ama sadece suçlu değillerse."

"Şerif olmadan önce iki yıl boyunca sıradan bir polistim. İnan bana Blake, suçlu insanlar da masum insanlar gibi pek çok aptalca şey yaparlar.

"Pek çok şey oldum ama hiçbir zaman sıradan bir polis olmadım, bu yüzden eğer bana onların bu işe karışmasını sağlamaya değeceğini söylerseniz, size oy veririm."

"Teşekkür ederim. Güvenoyu için minnettarım."

"Bir şey değil." Odanın etrafına bakındım ve sonunda bize daha fazla zaman kazandıracak başka bir şey bulup bulamayacağımı görmek için içeri girdim. Muriel ya da Todd'un Ray'in kanında yalınayak yürüyebileceğini düşünemiyordum. Kardeşinin kanında ayakkabıyla yürümek bir şeydi ama yalınayak yürümek daha zordu. Tabii onu öldürüp suçu yeğeninin üzerine atarlarsa, kısa bir yalınayak yürüyüş nasıl olurdu?

çifte cinayete kıyasla? Çünkü hiç kuşkunuz olmasın: Bobby'yi bu durumdan kurtaramazsak, onu yaratan adam birkaç gün içinde ölecekti.

12

Yatağa baktım. Yatak örtüsü yatağın bir tarafında buruşmuş bir şekilde duruyordu. ile a en çok en çok Yastıklar. Bu çarşaflar vardı O kadar karışıktı ki, birinin onları düzeltmeden içinde ya da üzerinde uyuduğunu hayal etmek imkansızdı. Üzerlerinde kan vardı ama Bobby'yi hapishanede gördüğümüzde cildinde olan kan kadar değildi. "Birinin çarşaflara dokunduğu yerde biraz kan var ama Vücudunun ön kısmı bundan çok daha fazla örtülü" dedim. "Bir bacağından aşağı indiğini, dizini geçtiğini fark ettin mi?" Newman sordu.

"Evet."

"Peki çarşaflara daha fazla kan bulaşmadan yatağa nasıl girdi?"

"Yatağın kenarına oturup arkasına yaslanabilirdi," dedim.

Newman başını salladı. "Geri çekilmek için ellerini kullanmış olsaydı, ellerini kaplayan kan daha fazla iz bırakırdı."

"Yatağa sürünerek girseydi, bacaklarındaki ve ayaklarındaki kan çarşafları daha çok işaretlerdi," dedim.

"Aynen öyle."

"Daha önce de söylediğiniz gibi, kan kanıtı yanlış."

"Gördüm ama bunların Bobby'nin ayak izleri olmadığı aklıma gelmedi. Kan izlerinden bazıları yanlışsa her şeyin boka sardığını fark etmeliydim."

"Kendini suçlama, Newman. Hiçbirimiz her şeyi aynı anda göremeyiz. Bu yüzden normal bir cinayet davasında duruşmadan önce kanıtları incelemek için çok fazla zamanınız olur."

"Ama bu bir duruşma değil, Blake. Bu bir infaz.

"Henüz değil," dedim.

"Eğer o Bobby'nin canını almak istemiyorum."

"Eğer bu cinayetle suçlanıyorsa kimsenin onun canını almasını istemiyorum."

Newman, "İnsanlar cinayet gizemleri dışında suçu başkalarının üzerine atmazlar," dedi. "Başkalarını suçlarlar ama aslında belirli kişileri suçlamazlar."

"Bunu bazen şüpheleri atmak için yapıyorlar," dedim.

"Belki Agatha Christienin gizemlerinde," dedi.

"Bunun bir çerçeve olduğuna katılıyor musun, katılmıyor musun?" Ona bakarak sordum.

"Çok ayrıntılı görünüyor. Ray'i öldürseler ve Bobby'yi kanlar içinde bulsalar bu yeterli olurdu.

"Suç insanları aptallaştırıyor ve cinayet işlemek onları güvensiz yapıyor, bu yüzden sanırım abartmak zorundalar."

"Ancak ayak izlerinin de parmak izleri kadar bireysel olduğunu bilmeleri gerekiyordu" dedi.

"Eminim çoğu insan bunu bilmiyordur, ama belki de Bobby'nin üzerine fazla düşünmeden tetiği çekeceğinize güveniyorlardı. O öldüğünde, dosya kapanır. Halı temizlenir ya da yırtılır ve değiştirilir. Cinayetin işlendiği oda derinlemesine temizlenir ve gerçek ya da sahte tüm kanıtlar ortadan kaybolur."

"Ben sadece üniformalı bir polisken işlenen cinayetlerde her şey poşetlenir, etiketlenir ve dava için bir kenara konurdu. Olası delilleri karartmak için rozetinizi takmaya değerdi. Şimdi ise katili yakalamak ve infaz etmek dışında hiçbir şeyin önemi yok."

"Bizi çağırdıklarında morgda genellikle çok sayıda ceset olur, Newman. İşimiz, vampirleri ve şekil değiştirenleri yargılanmayı beklemek üzere normal hapishanelere koymak işe yaramadığı için tasarlandı, çünkü kaçmak için doğaüstü güçler kullanıyorlardı ve genellikle kapıdan çıkarken daha fazla insanın ölümüne neden oluyorlardı.

"Bunu biliyorum Blake. En başta şerif olmak istememin nedenlerinden biri de buydu." Sözleri gayet iyiydi,

ama ses tonunuz ve yüzünüz değil.

"Görünüşe göre kariyer değişikliğini yeniden düşünüyorsun," dedim.

Şaşırmış gibiydi ve bir an bana baktı. "Şimdi olduğu gibi, bu dava. Sadece bir kişi öldü, yani göze göz, ama ikimiz de birilerinin ikinci bir cinayet işlemek için sistemi, bizim işimizi kullandığını düşünüyoruz, çünkü Bobby'nin suçlu olduğuna inanırsak onun ölü bir adam olacağını biliyorlar. "

"Evet, sistemde yolsuzluk ve adaletin yanlış işlemesi için çok fazla alan var," dedim.

Tekrar bana baktı. "O kadar doğal söylüyorsun ki, sanki normal bir işmiş gibi."

"Evet, Newman."

"Bu nasıl iyi olabilir?"

"Her şeyin olduğunu söylemedim. Normal olduğunu söyledim. İnsanların normal kabul ettiği pek çok şey doğru değil." "O

zaman anlamıyorum," dedi.

"İyi, kötü ya da boktan olması önemli değil. Önemli olan tek şey işimizi en iyi şekilde yapmamızdır."

"Bobby Marchand'ı öldürebileceğimi sanmıyorum. Onun yaptığını sanmıyorum," dedi Newman.

"Bu yüzden, kötü kalpli teyze ve eniştenin hırsızlık suçlarını tespit etmeye yardımcı olmak için gelen adli tıp uzmanlarından, Bobby için infazın durdurulmasını sağlamak veya bunu kanıtlamak için kullanabileceğimiz bir ayak izi yapmalarını isteyeceğiz. o büyük bir yalancı ve suçlu."

"Ne demek istiyorsun, büyük yalancının bir parçası mı?"

"Eğer bunlar onun ayak izleriyse, o zaman amcasının cesedinin yanında uyandı ve oradan insan formunda kendi odasına yürüdü ve sizin ve şerifin onu 'baygın' olarak taşımanıza yetecek kadar baygınmış gibi davrandı" - son kelimenin etrafında tırnak işareti yaptım - "hapishaneye. Bu Oscar'a layık bir performans."

"Bayıldığına yemin edebilirim, Blake. Değişimden sonra bayılan birkaç insan daha gördüm. Kendilerinden geçmişlerdi. Etraflarında bir ev yaksanız bile kendilerini kurtarmak için uyanmazlardı."

"Biliyorum. Bunu ben de gördüm. Kafamda şöyle düşündüm: Birkaç yıl içinde olmaz. Bir sürü güçlü şekil değiştirenle takılıyordum. Belli bir güç seviyesine ulaştığınızda, tekrar insan olduğunuzda bayılmıyordunuz. Yorgun olabilirdiniz ama bu yeni şekil değiştirenlerin girdiği ya da Bobby gibi asla atlatamadığı koma hali değildi. Bu da onun çok düşük seviyeli bir kedi olduğu anlamına geliyordu. Canavarını kontrol etmesi için onu eğiten leopar grubuyla kalmak istememesine şaşmamalı. Kimse totem direğindeki en düşük erkek ya da kadın olmak istemez.

Newman, "Bunu taklit edebileceğini sanmıyorum," dedi.

"Hapishanedeki duygularının gerçek olduğuna yemin edebilirim ama eğer bunlar onun ayak izleriyse, o zaman yalan söylemiş ve ikimizi de kandırmış demektir."

"Yalan söylemiş olsa bile, yapmış olsa bile, ki ben hala onun yaptığını düşünmüyorum, Bobby'nin gözlerinin içine bakıp tetiği çekebileceğimden emin değilim."

"Bu çok dürüstçe," dedim.

"Tanıdığın birini öldürmek zorunda

mıydın?" Başımı salladım. "Berbat bir şey."

"Bok gibi. Yapabileceğinin en iyisi bu mu?

"Benden ne istiyorsun, Newman? Onun yüzünün kabuslarıma girdiğini bilmek mi istiyorsun? Omzunda ağlamamı ve 'Vah bana' dememi mi istiyorsun?"

"Senin kâbus gördüğünü bilmek benimkiler hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyor."

"O zaman sana da merhaba Newman, ama sen de siktir git."

"Neden bana kızgınsın?"

"Çünkü buraya seninle terapi yapmaya gelmedim. Bobby Marchand'ı kurtarmana yardım etmeye geldim, eğer yapabilirsek.

"Bunun bizim önceliğimiz olduğuna katılıyorum" .

"Harika, terapötik yardıma ihtiyacınız varsa, bir danışmana veya doktora görünün. Dediğim gibi, ben biriyle görüşüyorum.

Sadece iş yerinde değil, pek çok konuda yardımcı olmak için. Bir şey bozulduğunda yardım istemekte utanılacak bir şey yok," dedim.

"Ama sana güvenmek istediğim için bana kızgın mısın?"

"Hayır, sen kendini daha iyi hissedebilesin diye içimdeki şeytanları ortaya çıkarmamı istediğin için sana kızgınım. Bunu sana borçlu değilim.

"Öfke her zaman en sevdiğin duygu mu?" diye sordu, sesi sinirli geliyordu.

"Evet, öyle, çünkü öfke iş bitene kadar devam etmeme yardımcı olur. Üzüntü etmez. Keder değil. Kaygı da. Bizi insan yapan ya da tamamlayan ya da her neyse o olması gereken tüm o hassas duygular, bir savaşın ortasında sizi felç edecektir.

"Bu bir savaş değil," .

"Kahretsin, değil. Bobby'nin hayatı için savaşıyoruz. Bu iyi ve kötü arasındaki bir savaş Newman ve biz iyi adamlarız, bu yüzden kazanmak zorundayız."

İçindeki öfke dışarı taşmıştı ve yüzünde anlam veremediğim yumuşak bir ifade vardı. "Aldığınız onca cana rağmen hala bizim iyi adamlar olduğumuza inanıyor musunuz?"

"Evet, ."

"Yardım çığlıkları atıp onları öldürmemen için yalvardıklarında bile mi?" diye sordu ve gözleri dehşetle doldu.

Bunun için zamanımız yoktu ama bir bakıma bunu görmezden gelecek zamanımız da . Sonunda Newman'ın beni Bobby'den daha fazlasını kurtarmaya davet ettiğini fark ettim. Lanet olsun. "Bu çok kötü," dedim sonunda.

"Canavarlar hayatları yalvarıp özür dilememeli," dedi, yüzü hâlâ canavar olup olmadığını sorgulamaya başladığı o anın dehşetini gösteriyordu. O anımı hatırladım. Hâlâ hatırlıyordum.

"Her şey yaşamak ister Newman, canavarlar bile."

Bana baktı, kaşlarını çattı ve gözlerindeki kötü anılar solmaya başladı, yerini bir mareşal olarak en iyi özelliklerinden biri olan öğrenme, gelişme ve dinleme konusundaki inatçı kararlılığı aldı.

"Bir vampir, kurbanlarının kanıyla kaplıyken onu öldürmemem için bana yalvardı. Bu onun hatası değildi. Bunu ona efendisi yaptırdı," dedim.

"Bu doğru muydu? ona efendisi mi yaptırdı?

"Belki, belki de vampirler diğer suçlular gibidir. Bu asla onların suçu değildir. Birkaç yıl boyunca normal bir polistin. Suçlu olduğunu ve cezayı hak ettiğini düşündüğün birini hiç tutukladın mı?

Bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Hayır, ya onlar yapmadı ya da onların suçu değildi. Kurbanı suçlayacaklardı. Eğer çantayı bana vermiş olsaydı, ona vurmak zorunda kalmazdım. Eğer kocam beni aldatmasaydı, onu bıçaklamazdım. Ya da benim favorim: 'Ona daha önce vurdum ve hiç ölmedi' diyen adam. Bunu sanki bir tür savunma gibi söylüyordu. Sanki kadının kendisini hapse atmak için inadına öldüğüne gerçekten inanmış gibiydi. Beyni kafatasının önünden dışarı sızana kadar kafasını metal bir masanın kenarına vurmuştu ama köpeğin ölmesi onun suçu değildi. Newman son cümleyi söylerken öfkeliydi, her günkü acımasızlığına haklı olarak öfkeliydi.

"Şimdi, yasal olarak silahını çekip onu o anda öldürebilseydin, o küfürbaz pisliğin ne diyeceğini bir düşün." "Yapardı" öfkesinin derinleşmesini izledim: 'Beni neden öldürüyorsun? Ben ne yaptım ki? O kaltağın ölmesi benim suçum değil.'"

"Vampire, kurt adama ya da her neyse ona dönüşmek onları daha önce oldukları insan olmaktan alıkoymaz. Önceden kötü ve çirkindilerse, sonrasında da kötü ve çirkin olmaya devam edeceklerdir."

"Vampir olduktan sonra kötüye dönüşen iyi örnek vatandaşlar ne olacak?" diye sordu.

"Şu eski deyişi bilirsiniz, 'güç yozlaştırır ve mutlak güç kesinlikle yozlaştırır'."

"Evet," dedi.

"Bence pek çok insan sadece başka seçenekleri olmadığını düşündükleri için iyi davranıyor. Onlara doğaüstü güçler verin, insanları sadece onlara bakarak kontrol etme yeteneği verin ve artık buna ihtiyaç duymayacaklar

Kibar ol. İstediklerini alabilirler, o yüzden alıyorlar. Elbette tüm bunlar, zihinlerini geri kazanacak kadar uzun süredir ölümsüz oldukları gerçeğine dayanıyor. Yeni dirilenler derin düşünemezler."

"Yeni vampirler kuduz hayvanlar gibidir. Karşılarına çıkan her şeyi öldürürler," dedi Newman ve gözlerinde yine o lanetli bakış vardı.

"Evet, yeni ölülerin onları kontrol edecek bir efendiye ihtiyaçları vardır. Birini vampire dönüştürdüğünüzde, güvenli bir şekilde çalışabilecek kadar kontrol kazanana kadar onunla kalmanız gerektiğini söyleyen kurallar var. Eğer onları terk ederseniz, diğer efendiler peşinize düşer ve bunu bir daha yapmadığınızdan emin olurlar, ya da eskiden, kolluk kuvvetleri bunu onlar için yapmadan önce yaparlardı."

"Bazen keşke eski günlerde olsaydık diyorum," dedi sessizce.

"Bazen ben de," dedim.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Eski günlerde olsaydık Jean-Claude ile evlenmezdin," dedi.

"İşte bu," dedim ve uzun boylu, soluk benizli ve yakışıklı nişanlımı düşünerek gülümsedim.

Newman bana gülümsedi, bu da el ele tutuşmayı bırakıp işimin başına dönebileceğim anlamına geliyordu.

"Hâlâ morglarda kazık çakıyor musunuz?" diye sordu. "Hayır, zincirlenmiş vampirler, dünya için ölüler. fıçıdaki balıkları vurmak. Kolay öldürme işini yeni şeriflere bırakacağım."

"Hava karanlıkken ve onlar hayatları için yalvarırken bu hiç kolay değil."

Ona kadar saydım, çünkü yine öfkeliydim. Annem öldüğünden beri, hatta belki de daha önce, en sevdiğim duyguydu bu. Annem ölmeden önceki halimi bu kadar net hatırlayamıyordum. Bu olay olduğunda sadece sekiz yaşındaydım.

"Morgdaki kazıkları reddedin ve yeni delegelere gece ölümlerini kabul etmek zorunda olmadıklarını söyleyin."

"Seçme şansımız olduğunu fark etmemiştim."

"Bizler vampir uzmanlarıyız. Tek yapmanız gereken yerel polise uyanık oldukları zaman bunun çok tehlikeli olduğunu söylemek. Kimsenin vampirin yakalanmasını istemezsiniz. Ya da daha deneyimli bir şerif olarak, daha az tehlikeli görevleri çaylaklara bıraktığınızı söyleyebilirsiniz."

"Bir dahaki sefere bunu deneyeceğim." Yüzü ciddiydi ama aklı oyunda değildi.

"Tüm bunlar sona erdiğinde, oturup bir kahve içmekten ve sohbet etmekten mutluluk duyacağım. Bu işte kişisel korku seviyesini düşük ya da mümkün olduğunca düşük tutmak için yıllar içinde öğrendiğim tüm ipuçlarını paylaşacağım, ancak şu anda yapmamız gereken işler var. Bobby'nin sana ihtiyacı var, Newman. Kabuslarda kaybolmana değil, hazır ve sorumlu olmana ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

Başını salladı, derin bir nefes aldı ve hızla verdi. "Haklısın. Bobby'ye zaman ayırmaya çalışmalıyız. Seni daha sonra kahve içmeye götüreceğim. Öfkesini bastırdı, öyle ki bana baktığında gözleri neredeyse dostça bakıyordu. "Bakalım adli tıpçılar henüz gelmemiş mi?"

Sesi sakin ve duygusuzdu, içinde kalan öfke dışında. Yanlış anlayacağını bilmeseydim, sırtını sıvazlar ve "Aferin oğlum" derdim. Erkekler duygularını bastırır çünkü yaşam ve ölüm her türlü duygudan daha önemlidir. Eğer hayatta kalamayacaksanız, o zaman ne önemi var ki? Birden fazla yönden erkeklerden biriydim. Newman'a hayatta kalmayı öğretirdim; hayatta kalmanın neden olduğu herhangi bir duygusal hasar başkasının işiydi.

13

NEWMAN VE BEN, bazı eyalet polisleri ve Şerif Leduc ile birlikte, suç mahalli olarak da bilinen Marchand malikanesinin oturma odasında neredeyse savaşıyorduk. Oturma odası ilk üç dairemin toplamı büyüklüğündeydi ve pembe, krem ve açık nane yeşili tonlarında ipekli brokardan yapılmış zarif mobilyalarla döşenmişti. Halı koyu bordoydu ve aynı soluk renklerin dokunuşları çiçek olduğunu düşündüğüm şekillerde dönüyordu. Duvarlarda gerçek yağlı boya tablolar vardı ve bahse girerim tüm ıvır zıvırlar gerçek antikalardı. Daha önce gördüğüm herhangi bir oturma odasından çok bir film setine benziyordu, belki de bir oturma odasıydı. Sandalyeler, iki kanepe ve bir koltuk vardı ama hiçbirimiz oturmuyorduk. Sanırım hepimiz mobilyaları bozmaktan korkuyorduk.

Eyalet polisinden Yüzbaşı Dave Livingston yüksek sesle, "Çalışanlarımızdan birini, zaten birini öldürdüğünden şüphelenilen bir hayvan adamla aynı hücreye koyamazsınız," dedi. Henüz bağırmıyordu ama her hayır deyişinde daha da enerjikleşiyordu.

Sanırım Kaptan Livingston deme dürtüsü çok güçlüydü. Aslında soyadları aynı yazılmasa da ailesi ona ünlü misyoner ve kaşif gibi David Livingston adını vermişti. Orijinali Livingstone'du ama aynı şekilde telaffuz ediliyordu, bu yüzden muhtemelen bu şakayı milyarlarca kez duymuştu. Bu benim için direnmeyi kolaylaştırdı.

Bobby Marchand'ın parmak izlerini evdekilerle karşılaştırmak için almak çok basit bir fikir gibi görünüyordu ve yarısı da basitti. Eyalet polisinin adli tıp ekibi

Ama Bobby'nin cesedinden kanıt bulmamız gerekiyordu. En azından ayak izlerine ihtiyacımız vardı ve bu da ya teknisyenlerden birinin onunla birlikte hücreye girmesi ya da onun hücreden çıkıp bize gelmesi anlamına geliyordu.

Şerif Leduc da bağırmadan, "O canavarın hücreden çıkmasına ve başkalarını tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim," dedi.

Livingston, "Adamlarımdan birini bir şekil değiştirenle göndererek tehlikeye atmış olmuyorsunuz," dedi.

Boy olarak değil, çünkü sadece birkaç santimetre daha uzundu, ama Duke'ün askerlikten ayrıldıktan sonra kendini bıraktığı yerde Livingston bırakmamıştı. Yüzbaşı iri yarı, zayıftı ve kısa, neredeyse taranmış saçlarının neredeyse tamamı gri olmasaydı, en az on yaş daha genç olduğunu düşünebilirdim. Şapkasını çıkardıktan ve saçlarını görebildikten sonra, çelik grisi gözlerinin yanındaki fazladan gülümseme çizgilerini ve ağzının etrafındaki parantezleri fark ettim, bu da söylediği her cümlenin ağzının etrafında bir iz bıraktığını gösteriyordu. dudaklar. Ağzı göründüğünden daha genişti, çünkü sinirlendikçe dudakları daha ince görünüyordu. Bazı insanların kızgın ya da üzgün olduklarında ağızlarının nasıl bu hale geldiğinden hiç emin olamamıştım.

Şerif ve yüzbaşının birbirleriyle tartışmalarına izin veriyordum, çünkü ikisinin de bakış açısı Bobby Marchand'ın infaz emri konusunda daha fazla zaman kazanmamıza yardımcı olmayacaktı. İstediğimizi elde etmenin bir yolunu bulana kadar, adamların bana değil birbirlerine izin vermekle yetindim, çünkü "tartışmayı" bölen herhangi biri ikisini de kızdıracaktı. Bir şey elde edene kadar şerif ve yüzbaşıyla kavga etmek istemiyordum. Elbette, Newman her yönden benden daha gençti. Hâlâ dünya ona izin verirse dünyayı kurtarabileceğini düşünüyordu.

"Şerif Blake ve ben silahlarımızı olarak hücrede olacağız," dedi Newman. "Bobby birine zarar vermeye kalkarsa, icabına bakarız."

Livingston ona döndü, saldırganlığı için başka bir hedef bulduğu için mutluydu. "Neden arama emrinizi uygulamadınız, Şerif Newman? İşinizi yapsaydınız, bu tartışmayı yapmak zorunda kalmazdık."

Leduc, Livingston'ın bitişiğinde yaşamaya başladı. "Zaten bir keresinde Blake'in kıçını o lanet leopar adamdan kurtarmak zorunda kalmıştım."

Newman, "Öyle bir şey ," dedi.

"Duke bana yardımcısıyla birlikte seni hücreden çıkardıklarını söyledi ama şekil değiştiren Blake'i yakalamış. Hayatta olduğu için şanslı. Kendini kesmeden kurtulduğu için de şanslı. Şimdi de adamlarımdan birinin o şeyle hücreye girmesine izin vermemi istiyorsun. Hayır. Sadece hayır.

Leduc'un olayın kahramanca versiyonuna gerçekten inanıp inanmadığını ya da kendini daha iyi göstermek için bilinçli olarak yalan söyleyip söylemediğini merak ettim. Eğer hikayeye inanıyorsa, o zaman sıçmıştık, çünkü daha sonra böyle yazacaktı. Yalan söylediğini biliyorsa, belki geri adım atmasını sağlayabilir ve bunu Livingston'la aramı düzeltmek için kullanabilirdim.

"Şüphelinin size saldırdığını bana söylemediniz, Marshals." Bu sözler bize yardım etmeyi teklif eden olay yeri teknisyeni Kaitlin'den geldi. Benden birkaç santimetre daha uzundu, bir metre yetmiş beş, belki de bir metre altmış, bu da onu benim dışımda odadaki diğer herkese kıyasla kısa yapıyordu. Düz sarı saçları sıkı, gösterişli bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve konuşurken havada sallanıyordu. At kuyruğu yapan tanıdıklarımın çoğu daha uzun saçlıydı, bu yüzden saçın ağırlığı saçı daha fazla geride tutuyordu. Elleriyle konuşmuyor olsaydı belki saçları normal bir şekilde orada dururdu ama hareket ettiğinde o kadar heyecanlanıyordu ki saçları da hareket ediyordu.

Newman, "O böyle bir şey yapmadı," dedi.

Şerif, "Onun şekil değiştirmeye başladığını gördüm," dedi.

"Gözlerinin değiştiğini gördün," dedim sonunda konuşmaya girerek. Mantığımı kullanmaya çalışacaktım ama mantığın kazanacağına dair pek umudum yoktu.

Kaitlin, "Bana cinayetten sonra hücrede değişmeye başladığını söylemedin," dedi.

"Güçlü duygular nedeniyle gözler değişebilir," dedim. "Babanızı öldürmekle suçlandığınızı öğrenmek çok heyecan verici."

Livingston, "Babasını değil, amcasını öldürdü," dedi. "Bobby'yi amcası büyüttü," dedim.

"Bobby bebekken ve babası bir trafik kazasında ölmüş. Ray onun hatırladığı tek babası" diye ekledi Newman.

"Aile geçmişini biliyorum ve onu istediğiniz kadar ilk ismiyle çağırabilirsiniz. Benim için bu onu insanlaştırmayacak, çünkü sadece yarısı insan. Diğer yarısı ise cani bir hayvan" dedi Livingston.

Newman, "Yasal olarak o bir insan ve suçlu olmadığı sürece başka bir insanı öldürmek istemiyorum," dedi.

"İstediğin kadar kanayan bir yara olabilirsin Mareşal, ama o hayvan zaten bir kişiyi öldürdü ve başka bir saldırdı. Görevinizi yerine getirmeniz için daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor? Livingston sordu.

"Bobby Marchand bana saldırmadı," dedim.

"Ben oradaydım, Blake. Gördüm," dedi Leduc.

"İkimize de silah doğrulttun, Şerif." "Canavara nişan almıştım."

"Peki Newman neden hayatımı senin kurşunlarından kurtarmak için silahı sana doğrultmak zorunda kaldı?"

"İkiniz de " dedi Leduc.

"Kendi yardımcınız size sakin ve silahı bırakmanızı söyledi," dedim.

"Bobby bunu yaptığı için üzgünüm, ama senin ve Newman'ın onun için infaz ertelemesi almak gibi yanlış bir girişimle itibarımı çamura bulamanıza izin vermeyeceğim. Bobby yaptığının bedelini ödemeli."

Şerif Yardımcısı Anthony burada olsaydı, doğruyu mu söylerdi yoksa patronu için yalan mı söylerdi merak ettim. Ben şehri terk edecektim ve o da sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı. Öyle görünüyor,

Newman'ın onun doğru şeyi yapacağından hiç şüphesi yoktu, çünkü "Anthony'yi ara. Bobby'nin hapishanede kimseye saldırmadığını söyleyecektir."

Şerif yardımcısının Leduc'un ölümcül tehlikeye girene kadar bana silah doğrulttuğunu kabul edeceğini söylememiş olmasına sevinmiştim. Eğer Bobby'nin bana saldırmayacağı konusunda bizi destekleseydi, bunu kabul ederdim. Sadece Bobby'nin cesedi olduğuna dair kanıtlara dayanarak işini yapması için gösterişli at kuyruklu Kaitlin'e ihtiyacımız vardı.

"Gözleri kedi yavrusu gözlerine dönüştü. Ray'e yaptığını Blake'e de yapmasına seyirci kalamazdım," diyor Leduc.

"Sen silahını bana doğrultmaya devam ettiğinde şüpheliyi kontrol altına almıştım" dedim.

"Şekli değişmeye başlamıştı, Blake. Ray'in vücudunu görmedin. Ben gördüm. Eğer bununla vurulmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, kurşunu seçerdim."

"Bobby Marchand yüzünden değil, sadece senin yüzünden tehlikedeydim, Leduc."

"Eh, bu senin için minnettarlık," dedi ve çok sakindi - Anthony'nin onun için yalan söyleyeceğini zaten bilmiyorsa olması gerekenden daha sakindi.

"Yardımcınızı buraya getirelim. O da sizi destekler desteklemez tartışma sona erecek," dedi Livingston.

"Şerif Yardımcısı Anthony şüphelimizi yakaladı," dedi

Duke. "Memurlarımızdan birini kadının yanında kalması için

göndereceğim." "Burada zaman kaybediyoruz," dedi Duke.

"Evet, şüpheliyi öldürüp daha sonra masum olduğunu anlamak varken zaman yazık olur," dedim. İğnelemeyi içimde tutmalıydım ama bazen eski alışkanlıkların ölmesi zordur.

"Bobby ile futbol oynarken tanıştım. Onu çok eskiden beri tanırım. Onun bu şekilde idam edildiğini görmek istemiyorum ama diğer insanlarla birlikte yaşayamayacak kadar tehlikeli olduğunu kanıtladı. Başka birini öldürerek yaşama hakkını kaybetti. Bu kadar basit, şerifler. Hayatını hapiste geçirebileceğini düşünseydim, lehte oy kullanabilirdim, ama yasaların izin verdiği tek şey

bu suçun cezası ölümdür. Suçu cezalandırmak ve nüfusun geri kalanını korumak için yapabileceğimiz tek şey buysa, o zaman bunu yapmalıyız. Siz ikiniz lanet olası işlerinizi yapmalısınız.

"Bobby'yi bu kadar iyi tanıdığını bilmiyordum," dedi Newman ani ve neredeyse rahatsız edici bir sessizlik içinde.

"Oğlum Bobby ile aynı yaştaydı, bu yüzden onu ve oğlumun yaşlarında olan diğer çocukları çok gördüm."

Leduc oğlundan geçmiş zamanda bahsetti. Herhangi bir isimden de bahsetmedi, sadece oğlum dedi, sanki bu isim çok acı verici, çok gerçekmiş gibi. Oğlu Bobby'yle çocukken arkadaş olduysa ve sonra oğlu genç yaşta öldüyse, Bobby'yi bir yetişkin olarak görmek zor olmuş olmalıydı. Lila Leduc'un hastane masraflarını karşılayan adamın ölümünden Bobby'yi sorumlu tutmak eski yaralara tuz basmaktan başka bir şey değildi. Şerifin duygusal olarak kafasının karışık olmasına şaşmamalı. Kasabadaki tek şerif o olmasaydı, onu bu davadan almaya çalışırdım ama güçleri kimseyi listeden çıkaracak kadar büyük değildi.

O aniden sessizleşen odada ne söylememiz gerektiğinden emin değildim. Tek kelime bile etmeyeceğimi biliyordum. Duke'u böyle olası bir acı karşısında bir şey söyleme riskini alacak kadar iyi tanımıyordum. Çift kapının kasıtlı olarak çalınması garip duraksamaya son verdi.

"Girin," dedi Livingston, sesi biraz boğuk çıkmıştı. Bu kesintiye sevinen tek kişinin ben olduğumu sanmıyordum.

Eyalet polisi üniforması giymiş bir kadın kapıdan içeri girerken, "Bir mesaj göndermişsiniz efendim," dedi.

"Evet, Şerif Yardımcısı Frankie Anthony'nin yerine geçmeni ve onu buraya göndermeni istiyorum."

"Pekâlâ efendim," dedi ve kapıyı çaldığından çok daha nazik bir şekilde arkasından kapattı.

"Demek bana inanmıyorsun," dedi Leduc. "Ben

öyle bir şey söylemedim," dedi Livingston.

"Geçmişimi kendi mengenemle kontrol etmek üzeresin. Siktir git Dave. Sen ve ben birbirimizi sözümden şüphe duymayacak kadar uzun yıllardır tanıyoruz.

Livingston, "Sözünüzden kuşku duymuyorum," dedi.

"Peki, ne oldu?"

"Bazı vakalar bizim için diğerlerinden daha zordur, Duke," dedi. Boğuk sesin Livingston'ın nazik versiyonu olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun? Yumuşadığımı mı düşünüyorsun?

"Hayır, Duke, bunu asla düşünmezdim."

"Ne olmuş yani Dave? Frankie beni destekleyecek, ne olmuş yani? Kalbin zavallı leopar adam için de mi kanıyor?

"Beni bundan daha iyi tanıyorsun, Duke."

"Tanıdığımı sanıyordum."

Livingston'ın, belki de Duke'un cinayet soruşturmasını yürütemeyecek kadar duygusal olduğunu fark ettiğini anladım. Birinin bunu göreceğini düşünmeseydim, Livingston'ı kendi tarafımıza çekebileceğimize ve Şerif Yardımcısı Frankie'nin patronuyla iyi ilişkiler sürdürmek için bizi otobüsün altına atmayacağına dair parmaklarımı çaprazlardım.

14

YARDIMCI FRANKIE aslında güzel, sert arkalıklı sandalyelerden birinde oturuyordu. Sanki önce birinin oturmasını bekliyormuşuz gibiydi, çünkü Duke ona en yakın koltuğun kenarına oturmuştu. Kaitlin de onun yanındaki sandalyeye oturdu.

Frankie, "Şüpheli, Şerif Newman ve Şerif Blake hâlâ onunla birlikteyken hücrede dolaşmaya başladı," dedi.

"Gözlerin değişmiş, ama hepsi bu," dedim.

Livingston elini kaldırdı ve şöyle dedi: "İki sentinizi eklemeden önce yardımcının soruyu yanıtlamasını bitirin, şerif."

"Hayır, şerif bu konuda haklı. Sadece gözleri bir kedininki gibi sararmıştı, ama hepimiz bunun şekil değiştirdiklerinin ilk işareti olduğunu bilecek şekilde eğitildik, bu yüzden Şerif Leduc ve ben yardımcılara hücreden çıkmalarını söyledik. Newman çıktı ama Blake şüpheliyi bırakmadı.

"Ben de tam olarak bunu söyledim," diye ekledi Leduc.

Livingston, "Blake araya giremiyorsa, sen de giremezsin, Duke. Hepiniz içeri girmeden önce yardımcınızın işini bitirmesine izin verin.

Frankie gergin gözlerle patronuna baktı, ellerini biraz daha sıktı. Bunların gergin kıpırdanmalar olduğunu anlamak için onu tanımak gerekmiyordu. "Şerif Blake şüphelinin önündeydi, bu yüzden onu tehlikeye atmadan net bir atış imkanı yoktu."

Livingston, "Ve silahınız zaten elinizde miydi?" diye sordu.

"Evet. Özür dilerim, Yüzbaşı. Evet, hepimiz silahlarımızı çekmiştik, Newman bile. Hepimiz Blake'ten hücreden çıkmasını istiyorduk ama o bunu yapmadı. Bize hücrenin kapısını kilitlememizi söyledi, çünkü şüpheliyi hayvan formuna dönüşmemeye ikna edebileceğini düşünüyordu.

Livingston bana baktı. "Blake, şerif arkadaşın hücreden çıkarken sen neden çıkmayı reddettin?"

"Bobby Marchand'ı vurup öldüreceklerini düşündüm ve artık onun cinayetten suçlu olduğunu düşünmüyordum. Masum bir adamı öldürmelerine izin vermek istemedim."

"Hakkında infaz emri çıkarılmış bir şüpheliyi kurtarmak için kendinizi tehlikeye attınız mı?" Livingston sordu.

"Evet."

"?" diye sordu.

"Birincisi, çünkü onun kimseyi öldürdüğünü düşünmüyorum. İkincisi, diğer polislerin onu öldürmesini ve sonra masum olduğunu öğrenmelerini istemedim. Bu kimsenin hak etmediği bir suçluluk duygusu."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" Livingston sordu.

"Emin değilim ama arama emri sisteminin ilk günlerinde, eğer kanun onları suçlu bulursa, bunun bir gerçek olacağına inanıyordum. Şöyle diyelim, kanıt toplanmadan ya da o dedi bu dedi ya da görgü tanıklarının ifadeleri dışında herhangi bir kanıt olmadan, ilk infazlarımdan bazılarının haklı olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Elinizde bir infaz emri vardı. Bu da onları yasal kılıyor" dedi Livingston.

"İkimiz de biliyoruz ki hukuk ile adalet aynı şey değildir." "Biz adalet işinde değiliz, Marshal. O iş
avukatlar."

"Arama emri gelir gelmez onu öldürürsek Ray Marchand ya da Bobby için adaleti bulmamıza yardımcı olacak avukatlar olmayacak."

Newman şöyle dedi: "Bobby'nin serbest bırakılmasını istemiyorum. Sadece beynine sıkacağım kurşunu hak ettiğinden emin olmak için birkaç gün daha istiyorum."

"Ya parmak izleri onunsa?" Livingston sordu.

Newman içini çekti, "Yani o yalancı bir piç ve muhtemelen bunu yapan da o. Eğer parmak izleri ona aitse, arama emrini uygulayacağım, ama değilse, bir yargıcı arama emrini kırk sekiz saat uzatmaya ikna etmek için yardımınızı istiyorum.

"Neden sadece kırk sekiz saat?" diye sordu Kaitlin.

"Çünkü yasalar bu kadarına izin veriyor," dedim.

"Kişinin suçsuz olduğunu öğrenseniz bile arama emrini reddedemez misiniz?" - Şerif Yardımcısı Frankie sordu.

"Bölgede gidebileceği başka delegeler varsa emrini reddedebiliriz," dedim, "ama o zaman bile bunu iletmek istemeniz için iyi bir nedeniniz olması gerekir."

Newman, "Bu bölgede henüz aktif bir arama emri olmayan tek şerif bendim, bu yüzden bunu iletemedim," dedi.

"Artık Blake'e verebilirsin," dedi Frankie. "Teorik olarak, benim için arama emrini imzalayabilir," dedim.

dedi. "Arama emrinin hedefiyle kişisel ilişkinin reddedilme gerekçesi olmasına izin verecekler. Newman Bobby'yi en azından bir tanıdık olarak tanıyor ve bu da ona kurşun sıkmayı zorlaştırıyor."

Livingston, "Newman bunu size aktarmaya çalışsa ne yapardınız?" diye sordu.

"Ona, sırf genç şerifler ahlaki ya da duygusal açıdan zor buldukları için emir almayı bıraktığımı zaten söyledim. Şu anda bir arama emrini kabul etmemin tek nedeni, tecrübemin aktif bir av için daha uygun olacağını düşünmem ya da birinci şerifin kendi arama emrini tamamlayamayacak kadar aciz olması. Bu vakada bu koşulların hiçbiri geçerli değil."

"Peki Newman neden sizden arama emrini yerine getirmenizi istedi?"

Newman şöyle cevap verdi: "Daha deneyimli bir şerifin beni iki kez kontrol etmesini istedim. Davanın gerçekleri en başından beri akla yatkın değildi, ancak tanıdığım biri için ilk kez bir infaz emri aldığım için güvenmiyordum. Şerif Blake de aynı tepkiyi verince

Bu infaz emrinin üzerinde doğru ismin olduğundan emin olmanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum. İnsanları öldürmeye devam edecek katilleri öldürmek umurumda değil ama bir başkasının cinayet silahı olmak için manipüle edilmek istemiyorum."

"Cinayet silahı da ne demek?" Frankie sordu.

"Eğer Ray'in cinayeti Bobby'nin üzerine yıkıldıysa, o zaman Bobby'nin yıkanlar gerçek katillerdir ve Bobby'yi öldürmek için doğaüstü güçleri kullanıyorlar. Cinayet planlarını durdurmak için beni ve rozetimi, görevimi kullanıyorlar. Ben bunun bir parçası değilim ve yasal olarak engelleyebilirsem de olmayacağım."

"Hiç düşünmemiştim," dedi Frankie.

Leduc, "Olay yerinde bıraktığı kanlı ayak izleriyle neden bu kadar sorun yaşadığınızı bilmiyorum ama Blake bunu yapan canavara karşı yumuşamadan önce Ray'in katledildiği odayı görmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Livingston bana baktı. "Gerçek odada değil miydin?"

"Hayır," dedim.

Bana bir bakış attı. Ona bir tane uzattım ve dedim ki, "Normalde ilk durağımız orası olurdu ama zaten oradaydık, o yüzden oradan başladık. Parmak izlerini görür görmez, infaz programını geciktirmek için en iyi şansımız onlar gibi göründü. Eğer fazladan zaman kazanamazsak, her şey tartışmalı olacak."

"Arama emri henüz ofisime fakslanmadı. Ulaştıktan sonra kırk sekiz saatiniz var - bu ayak izi saçmalığıyla kaybedecek çok zamanınız var" dedi Leduc.

"Çoğu arama emri, belgenin alındığı andan itibaren değil, yazıldığı andan itibaren geri saymaya başlar" dedim.

"Yani mahkemede bir gecikme olursa, elinizde süresi geçmiş bir arama emri mi olacak?" Frankie sordu.

"Bunu duymuştum, ancak çoğu zaman arama emri, şerifin işi tamamlaması için gereken süre dolmuş olarak geliyor, ancak süresi dolmamış oluyor," dedim.

"İnfazın tamamlanması için sadece iki gün mü kaldı yoksa bu süreden sonra arama emri hükümsüz hale gelir ve şüpheliyi öldürmek cinayet olur mu?" Livingston sordu.

"Şüpheli ya da şüphelileri yasal cezasızlıkla öldürme olanağı, ölüm emri tebliğ edilene kadar devam eder" dedim.

"Peki neden arama emrinin bir zaman çizelgesi var?" Frankie sordu.

"Bazı şerifler emirlerinin yerine getirilmesini geciktiriyorlardı," dedim.

"Daha genç olanlar," dedi Newman, "benim gibi, daha önce polisti ama canavarlarla sadece sınıf deneyimi vardı. Yıllarınızı huzuru korumak ve hayat kurtarmak için eğitim alarak geçiriyorsunuz ve sonra doğaüstü şubeye katılıyorsunuz ve birdenbire her şey can almakla ilgili oluyor. Hepimiz bu geçişi yapamayız."

"Bir delege son teslim tarihine uymazsa ne olur?" Kaitlin sordu.

"Bu bir avsa ve söz konusu mareşal hedefi güvenli bir şekilde bulup yok edemiyorsa, o zaman zarar , faul yok. Ava yardımcı olmaları için daha deneyimli mareşaller gönderebilirler, ancak bu yine de mareşalin asıl görevidir ve avdan sorumlu olmaya devam ederler," dedim.

Newman sözlerini şöyle sürdürdü: "Ancak söz konusu olan Bobby gibi halihazırda gözaltında olan biriyse, o zaman şerifin arama emrini reddetmesi kayıt altına alınacaktır. Üç arama emrini yerine getirmeyi reddederseniz, normal Marshals Service'e transfer edilme şansınız olur ya da işten atılırsınız.

"Doğaüstü şubesi bu şekilde çok sayıda personel mi kaybediyor?" Livingston sordu.

Newman .

"Bazıları," dedim. "Herkesin midesi bunu kaldırmaz."

"Ama şimdi arama emrinin süresini uzatmak için makul bir neden bulmanın bizim için neden bu kadar önemli olduğunu anlıyor musunuz?" Newman sordu.

"Böylece görevi ihmal etmekle suçlanmaktan kurtulabilirsiniz," dedi Duke.

"Bu görev ihmali değil, Dük. Bobby'yi öldürmeme izin verseydin ve sonra ona komplo kurulduğunu öğrenseydik nasıl hissederdin? Bununla yaşayabilir miydin?

Duke başını salladı ama bunun soruya bir cevap olduğundan emin değilim. "Blake'in Ray'in öldüğü odayı görmesine izin ver. Koklasın. Bakalım hâlâ zavallı leopar adamı kurtarmak istiyor mu?"

", gidelim," dedim.

Livingston ve Kaitlin'i bir leopar-adamla kafese girip girmeyeceğini tartışırken bıraktık. Frankie hapishanede olanlarla ilgili soruları yanıtlamak için kaldı. Bize Duke'ün kontrolünü kaybettiğini söylemeye istekli olacağını umuyordum ama sonuçta bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Önemli olan eyalet polisinin Bobby Marchand'ı vicdanımız rahat bir şekilde öldürecek ya da kurtaracak kadar gecikmemize yardım etmesiydi.

15

OTURMA ODASI büyükse, bu oda kavernözdü. Bu kadar büyük bir odası olan normal bir evde hiç bulunmamıştım. Jean-Claude ve ben balo salonu olan birkaç düğün mekanına baktık ve çoğu bile Ray Marchand'ın ofisi kadar büyük değildi. Büyük ve karanlıktı, odanın etrafındaki sadece bir avuç lamba karanlığı aydınlatmak yerine daha çok gölge yaratıyor gibi görünen altın havuzlar yayıyordu. Belki de havadaki kan ve ölüm kokuları odayı kasvetli yapıyordu. Belki de, ama tavanda bir ışık için çok şey verirdim. Oturma odasındaki mobilyaların deri ve daha erkeksi versiyonlarına benzeyen sandalyeler ve bir kanepe vardı. İki lamba vardı: biri kanepenin yanında, diğeri de şömineye en yakın olan, odadaki en rahat, yüksek arkalıklı sandalyenin arkasına doğru kıvrılmış bir okuma lambası. Sandalye rahat görünüyordu. Fenerimi ona doğru tuttum ve yanındaki masanın üzerinde küçük bir kitap yığını buldum. Çok rahattı. Işığın kenarında bir şekil yakaladım ve silahımı çıkarıp ışığı tam olarak ona doğrultmadan önce nişan aldım.

Yetişkin bir vaşağın gözlerine bakarken kalbim boğazıma düğümlenmiş, neredeyse beni boğacak kadar hızlı atıyordu. Newman, "Ateş etme. Doldurulmuş," dedi, tam o sırada bana bakan sarı gözlerin cam olduğuna karar vermiştim.

"Kahretsin," dedim yumuşak bir sesle ama hissederek.

"Burada bir sürü tahnit var," dedi Newman ve el fenerini odanın sağ tarafına doğrultarak duvardaki hayvan kafalarını gösterdi.

Su bufalosu ve adını sayamayacağım kadar çok antilop türü tanıdım, belki de ceylanlardı, hepsi sessiz ve bakıyordu, boynuzları durgun havada zarifçe kıvrılıyordu. Gergedanın kafası zarif görünmüyordu; büyük görünüyordu. Bir çift aslan kafası vardı - büyük yeleli bir erkek ve yanında hırlayan bir dişi aslan. Eşinin yanında kırpılmış görünüyordu. İçimdeki aslan, zihnimin ya da belki de içimin karanlığında kehribar rengi gözlerin bir anlık bakışıyla canlandı. Dünyanın öbür ucunda bir insan olarak hiç hissetmediğim güneşin kokusunu ve otların sıcaklığını bir anlığına hissettim ve sonra hepsi kayboldu. Leopar kafası içimi rahatsız etmemiş gibiydi, çünkü tepki vermedi.

"Köşede ne olduğunu görene kadar bekle," dedi Newman. El fenerimin ışığını onunkiyle eşleştirdim ve neredeyse her kıtadan hayvanların kafalarını taradık ve sonra köşede bir engel vardı: tam yetişkin bir fil. Yani tam boy bir erkek fil, karanlıkta parlayan kocaman beyaz dişleri olan bir fil.

"Lanet olsun," dedim.

"Her zamanki gibi zarif," dedi Newman. Ona baktığımda gülümsüyordu.

Leduc, "Peluş oyuncaklardan hoşlanmanıza sevindim," dedi, "ama kana ve gerçek suç mahalline bir göz atabilir misiniz?"

Eskisine bakmak için yeni bir ölümün işaretlerini görmezden gelmemden rahatsız olmuş gibiydi. Ama şu anda sayamayacağım kadar çok insan-hayvan saldırısı görmüştüm. Bir doğa tarihi müzesi dışında hiç bu kadar çok tahnit edilmiş hayvan görmemiştim. Yani, kimin evinde doldurulmuş yetişkin bir Afrika fili vardır ki? Eşi benzeri yoktu.

Ama olay yerini kirletmemek için hepimizin giydiği plastik botlarla itaatkâr bir şekilde ona yaklaştım. Normal bir infaz emri olsaydı, zahmet bile etmezdik, çünkü birini vurup çekip gideceksek her şeyi kirletmemizin ne önemi vardı?

Kan, odanın ortasına hakim olan büyük bir ahşap masanın yanındaydı. Masanın antika olduğu belliydi. Evin bu tarafındaki trabzan gibi, sadece zamanın ve bakımın ahşaba verdiği o zengin patinaya sahipti. Ahşap yazıcı sehpaları güzel ama moderndi. Ahşap dosya dolapları eski ve yeninin bir karışımıydı. Büyük deri ofis koltuğunun arkasında yarım bir duvar oluşturuyorlardı. Odanın ortasında tam bir ofis vardı; "zemini" büyük bir İran ya da doğu karesi ya da artık politik olarak doğru terim her neyse onunla ayırt ediliyordu. Halı da masa kadar eski ve iyi yapılmış görünüyordu ama üzerindeki kanı asla temizleyemezdiniz.

Yetişkin bir insanın üzerinde, herhangi bir adli tıp programının televizyonda ya da bir filmde gösterebileceğinden çok daha fazla kan vardır. Abartan ve her yeri kanla kaplayan bazı korku filmleri bulabilirsiniz, ancak hiçbir kurgu gerçeğin orta noktasına ulaşamaz. CSI'ın hiçbir bölümü izleyiciye gerçekte ne kadar kan olduğunu göstermemiştir. Hiçbir görsel, çiğ et kokusunu yansıtamaz - bana göre neredeyse çiğ bir hamburger gibi kokar - ama vücudumuzun sadece etten ibaret olduğuna dair herhangi bir şüphem varsa, şiddetli cinayet sahneleri tüm yanılsamaları ortadan kaldırır.

Masanın üstü tamamen temizdi çünkü üzerindeki her şey yerdeydi, sanki kavga her şeyi yok etmişti. Küçük ofis malzemeleri ve kan arasında bir zımba, bir masa lambası ve gerçek bir kablolu telefon vardı. Ofis koltuğu, kurban masasında otururken yüzü kapıya dönük olacak şekilde yerleştirilmişti. Dosyaları kontrol etmek için arkasını dönmüş olabilirdi ama aksi takdirde odaya giren birini görmüş olmalıydı.

Yerdeki molozların arasında dikkatlice dolaştım. Hasarlı görünen tek şey masa lambasıydı. Sanki biri onu alıp yere ya da başka bir yere vurmuş gibi kırılmıştı. Kurbanımız kendini onunla savunmaya mı çalışmıştı? Kanın üstünde olması dışında. Masadan düşmüş gibi görünen şey kanın içindeydi, altında değil. Diz çöktüm.

Lambaya bakarken içeri girme ya da kanıt bulma şansımı azaltmak için parmak uçlarımda durdum.

"Lambanın üzerinde kan var,"

dedim. "Her şeyde kan var," dedi

Duke.

"Hayır," dedim ayağa kalkarak, "yok. Masadan düşen her şeyin üzerinde kan olması gerekirdi ama sanki o öldükten sonra ya da en azından o yere düştükten sonra yere düşmüşler gibi hepsi kanın üzerinde.

"Ne ?" dedi Duque.

"Yani kavga sırasında masadan bir şeyler düştüyse, bazılarının üzerinde kan olması gerekir," dedim.

Duke, "Bunu başka bir şeye dönüştürmeye çalışmakla o kadar meşgulsünüz ki önünüzde ne olduğunu göremiyorsunuz," dedi.

Onunla yüzleştim. Kahverengi gözleri loş ışıkta neredeyse siyah . "Ya da belki de yapmadığın bir şeyi yapmaya çalışan sensin. Bir hayat kurtarmaya çalışıyoruz. Senin motivasyonun ne?

"Ne söylemeye çalışıyorsunuz, şerif?"

"Sadece bir insan-hayvanı öldürmeye neden bu kadar kararlı olduğunuzu soruyorum."

"Çünkü olan bu, Blake. İşleri karmaşıklaştıran sen ve Newman'sın, ben değil."

"Her vaka basit değildir," dedim.

"Hayatınızın geri kalanını da profesyonel hayatınız kadar karmaşıklaştırıyor musunuz?"

Neredeyse otomatik olarak hayır diyecektim ama bunun doğru olmadığını fark ettim. ", çoğu insanın kişisel hayatının karmaşık olduğunu daha iyi anlıyorum, ama profesyonel olarak işim genellikle çok basit Şerif. Katilleri avlar ve onları öldürürüm."

Neredeyse kahkahaya benzeyen sert bir ses çıkardı. "Ne kadar yaşlanıyorsun, Blake? Daha otuzuna bile basmadın. Daha yaşlanmanın ne demek olduğunu bile bilmiyorsun."

"Otuz iki yaşındayım. Otuzun üzerinde olmak bana otomatik olarak daha fazla saygı mı kazandırıyor?"

"Evet, bu doğru," dedi.

"Neden? Yaşlandıkça deneyim kazandığınızı anlıyorum, ancak bir insan olarak daha bilge ve daha iyi olmak

yaşla birlikte otomatikleşen bir şey."

"Bu benim için bir darbe mi?" diye sordu, başparmaklarını kemerine takmaya çalışıyor ve ağırlık yüzünden başaramıyordu. Vücudunu hâlâ çok daha küçükmüş gibi kullanmaya çalışıyor olsaydı, kilo alımının ne kadar hızlı olacağını tekrar düşünmeme neden oldu. Kızının hastalığının stresini mi yemişti ve sonuç bu muydu?

"Hayır, ama her on yılın eziklerini ve aptallarını tanıyacak kadar uzun süredir üniformalısın. Bazı insanlar için yaşlılık daha akıllı olmak anlamına gelmez. Bazı insanlar yüzlerce yıl yaşasa da hâlâ aptaldır."

"Vampirler sayılmaz, Blake. Onlar insan değil.

"Onlardan biriyle evlenmek üzere olduğum için bana karşı bir darbe mi bu?"

Duke şaşırmış gibi baktı ve sonra kızgın, kibirli bakışını tekrar yerine koydu. "Ben senin kiminle evleneceğini nereden bileyim? Düşündüğünün aksine Blake, herkes senin özel hayatını sosyal medyadan takip etmiyor."

", ama artık bir vampirle evlenmek üzere olduğumu bildiğine göre, yorumunu yeniden düşünmek ister misin?"

"Neden, gerçek bu," dedi ve duygularımın incinip incinmediğini görmek istercesine bana baktı.

Güldüm. Sanki onu bir sopayla dürtmüşüm gibi sıçramasına neden oldu.

"Bunun komik olması gerekmiyordu," dedi ve sesi öfkeden nefrete dönüştü. Alay edilmekten hoşlandığını sanmıyorum, ki bu benim için sorun değildi.

"Az önce onlara insan değil vampir dedin. Bu, büyükannemin nişanlıma dediği ruhsuz canavara göre bir gelişme. Onunla evlenirsem sonsuza dek lanetleneceğimi söylemişti. Babam evlenebileceğinden emin değil, başında değil. Kendisi dindar bir Katolik ve Kilise hala kutsanmamış vampir ölümlerini en iyi ihtimalle intihar, en kötü ihtimalle de bir tür küçük şeytan olarak görüyor.

Duke'un gözlerindeki nefret biraz yumuşadı. Belki onu şaşırttım, belki de sempati duydum. "Her şeyi verirdim

Lila'mı sevdiği biriyle evlendirmek için. Ondan nefret etseydim bundan nefret ederdim ama Tanrı şahidim olsun ki kollarımı ona dolayarak onu koridorda yürütürdüm ve bunu yapmaktan gurur duyardım. Gözleri loş ışıkta parlıyor gibiydi. Başını biraz fazla hızlı salladı ve "Herkesin işini yaptığından emin olacağım. Bunlar Hanuman'ın gördüğü en büyük iki vaka . Belki de hiç. Başını yüzünü göremeyeceğimiz şekilde çevirdi ve geri kalanları kapıya doğru çevirip gitti.

16

"Eğer baş belası olmasaydı, şerif için üzülürdüm," dedim.

" de onun için üzülüyorum," dedi Newman.

"Evet, ben de. Hayatımı zorlaştıran insanların gerçek duyguları ve hayatları olmasından hep nefret etmişimdir. Bu beni çelişkili hissettiriyor çünkü kıçlarına tekmeyi basmak istiyorum."

Newman bir kahkaha attı. "Kelimelerle aran çok iyi, Blake."

"Evet, alaycılık en iyi yaptığım şeylerden biridir." El fenerimi odanın içinde gezdirdim. Parlak bir ışıktı ama odanın diğer tarafı onu yuttu.

"Bu lanet oda ne kadar büyük ve neden başka ışık yok?"

"Perdelerin arkasındaki tavandan tabana pencereler gün boyunca çok fazla veriyor ve daha fazla ışık var. Sadece odanın içinde dolaşın ve perdeleri teker teker açın" dedi.

"Hadi ."

"Karanlıktan korkacağını düşünmemiştim Blake."

Hayır demeye başladım ama sonra cevabımı "Normal karanlıktan korkmuyorum" olarak değiştirdim.

"Başka ne tür bir karanlık var?" diye sordu. "Güven

bana Newman, bilmek istemezsin."

Kendi sesi ve aklı olan karanlığın anısı daha net bir anı haline gelmeye çalıştı ama silah duvarının yanında yakacak bir lamba bularak onu uzaklaştırdım. O sıcak altın parıltı gerçek karanlığı kovdu ve Tüm Karanlığın Annesi'nin anısına kısa devre yaptırmama yardımcı oldu. O bir

Şimdi ölü, ya da bizim yapabileceğimiz kadar ölü. Yok edecek bir bedeni olmayan şeyleri öldürmek zordur.

Silah duvarına baktım. Yuvarlak, şimşek gibi sivri veya metalden dökülmüş bir okyanus dalgası gibi kıvrımlı bıçakları olan her şekil ve boyutta eski silahlar ve kılıçlar vardı. Hatta nasıl kullanılacağını anlayamadığım, lamine metal kırbaçlara benzeyen şeyler bile gördüm. Silahlar bilye sopası olduğunu düşündüğüm şeylerle başlıyordu, ancak bunlar kolaylıkla tüfek de olabilirdi. Edward kadar silah uzmanı değildim; muhtemelen her şeyin ne olduğunu, tarihsel doğruluğunu ya da yanlışlığını bilirdi. Silahların kesinlikle zaman dilimine, kültüre ya da duvara uygun olmaları dışında herhangi bir kritere göre düzenlenmediğini doğrulayacak kadar biliyordum. Çok fazla uyuşturucu kullanan biri tarafından tasarlanmış bir müze sergisi gibiydi - ya da belki de sanatsal bir çizim olması gerekiyordu?

Duvardan biraz daha uzakta durup silahların gözlerime anlamlı gelen bir deseni olup olmadığını görmeye çalıştım. Sadece güzel bir tasarımla yetinebilirdim, ama hayır, görebildiğim herhangi bir mantık veya sebep olmaksızın silahlarla kaplı bir duvardı.

"Yüzyıllar öncesine dayanan gerçek Marchand atalarına ait bazı silahları var," dedi arkamdaki Newman.

"Böyle şeyleri ellerinde tutmayı nasıl başarmışlar? Büyükannem ve büyükbabam Almanya'dan gelmişler ama aile mirasının büyük bir kısmı geziyi finanse etmeye gitmiş" dedi.

"Aileniz soylu muydu?"

"Hayır," dedim.

"Marchand'lar sadece toprak bakımından zengin ve para bakımından fakir değil, aynı zamanda zengin ve soyluydular. Ailenin mücevherlerini ve diğer eşyalarını bir arada tutmaya yetecek kadar paraları vardı."

"Aile hakkında tüm bunları cinayetten önce biliyor muydunuz yoksa sonradan mı öğrendiniz?" diye sordum.

"Daha önce birkaç tane. Demek istediğim, Amerika'da gerçek hayatta böyle bir odayı ne sıklıkla görürsünüz? Tonlarca ev olabilir

Avrupa'da bu tür şeyler var ama burada göremezsiniz."

"Doğru," dedim ve duvarda ilerleyerek uzak köşede yeni monte edilmiş hayvanlar buldum. Bu kez duvarda siyah bir leopar kafası ve yanında duvara gerilmiş ona uygun bir deri vardı. Pençeleri eksikti ama birisi deriyi çok fazla küçülmeyecek şekilde gererek iyi bir iş çıkarmıştı. Büyük bir leopardı, muhtemelen erkekti. Hemen yanında gerçek boyutlarda bir kaplan postu daha da etkileyici görünebilirdi. Kaplanlar en büyük kara yırtıcısıdır, sadece en büyük kedi değil. Devasa çizgili deri, leoparın zengin siyahını hayal ettiğimden daha küçük gösteriyordu, tıpkı kürkler içindeki Mutt ve Jeff gibi. Kaplanın kafası derinin diğer tarafına monte edilmişti.

Newman uzak köşedeki bir lambayı yaktı ve daha fazla hayvan "canlandı". Etkileyici köpek dişleri görünen maymun kafaları vardı. Bilmediğim parlak kuşlarla dolu bir vitrin vardı. Aslında birkaç kuş kutusu vardı. Sonra, köşede, odanın diğer tarafındaki tam vücut versiyonundan daha küçük kulakları olan bir fil kafası vardı. Kaplan bana bu hayvan grubunun Hint alt kıtasından olduğuna dair ipucu vermişti ama Asya fili de diğer ipucuydu. Dünyanın o bölgesinden kuşlar ya da maymunlar hakkında daha fazla bilgi sahibi olsaydım, muhtemelen bu örneklerden bir şeyler öğrenebilirdim. İlk dönüş bir ganimet gibi görünüyordu ama bu daha bilimsel bir havaya sahipti. Yani, hangi Büyük Beyaz Avcı kuş koleksiyonu yapar ki? Görünüşe göre bu, çünkü odadaki diğer her şeyden çok, bu köşe sanki bir el, bir zihin hepsini bir araya getirmiş gibi görünüyordu. Bu Marchand atasının kendi tahnitçiliğini yapıp yapmadığını merak ettim. Bu, neden büyük hayvanların sadece kafalarının ve derilerinin, kuşların ise bütün gövdelerinin olduğunu açıklayabilirdi. Anladığım kadarıyla hayvan ne kadar büyükse paketlenmesi ve bir araya getirilmesi de o kadar zor oluyor.

Kafaların arasına serpiştirilmiş bazı ilkel görünümlü silahlar vardı, ancak kuşları bir camından arkasında gerçekçi pozlarda düzenleyen ayrıntılara gösterilen aynı özenle daha dikkatli bir şekilde yerleştirilmişlerdi. diğer hayvanlar gibi görünüyordu.

ölü - etkileyici bir şekilde korunmuş, ama ölü. Kuşlar hareket etmiş ya da bir an önce hareket etmeyi bırakmış gibi görünüyorlardı. Buradaki sanatı tanıyabiliyordum.

Newman diğer iki lambayı da yaktı ve Muriel'in arabasına sığmayacak büyüklükte aile portreleri ortaya çıktı. Resimlerin ailelere ait olduğunu düşündüm, çünkü resimlerdeki insanlar çoğunlukla çekici olmalarına rağmen, bir resimdeki bir çift genç kadın ve bir diğerindeki beş küçük çocuklu bir çift ve ailenin köpeği dışında kasvetli görünüyorlardı. Bu en doğal olanıydı ve sadece bir yağlı boya tablodan ziyade bir yağlı boya portre hissi veriyordu. Duvarda sıralanmış dört küçük boşluk vardı, hepsi boştu ama çerçeveler o kadar uzun süredir oradaydı ki, alttaki duvar farklı bir renkteydi, bu yüzden kayıpları sanatla dolu bir duvarda bile göze çarpıyordu.

Newman, "Odayı ilk ziyaret ettiğimde buradaydılar," dedi.

"Gerçekten Muriel ve kocasının soygunlar için polisi ve acil durum ekibini suçlamayı planladıklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Bence denerlerdi," dedi kuyruklu piyanonun üzerindeki daha küçük bir lambayı yakarken.

Eğer piyano ile başlasaydık, etkilenirdim, ama diğer her şeyden sonra, ahşabın yıllar, belki de on yıllar süren cilalama ve bakımla parlamasına rağmen, önemli bir şey olmadığını düşünerek omuz silktim. Piyanonun üstünde başka resimler de vardı ama bunlar fotoğraftı. Bazıları 19. yüzyıl kıyafetleri giymiş kadınlara benziyordu. Diğerlerinde ise odada bulunan örneklerden bazılarıyla poz veren erkekler vardı, ancak hayvanlar yakın zamanda öldürülmüştü ve ölümden sarkmışlardı. Kaplanın başı kameraya bakması için yukarı kaldırılmıştı. Bıyıklı bir adamın az önce yakaladığı siyah leopar bir balık gibi baş aşağı asılı duruyordu. Korkunç derecede ölü görünüyordu. Adamın kolu askıdaydı ve yüzünün bir tarafında bandajlar vardı. Leopar ona parası ve her ikisinin de hayatı için bir şans vermiş gibi görünüyordu. Garip bir şekilde mutluydum.

Çünkü leopar adamı ölmeden önce kesmiş. Babamla birlikte avlanarak büyüdüm ama geyik ve tavşan avlardık, asla yırtıcı hayvan avlamazdık. Beni, eğer yiyemiyorsan avlanmana gerek olmadığı inancıyla yetiştirdi. Bir geyik gibi arka ayaklarından asılı duran hayvanın yanında dimdik duran o uzun zaman önceki adama bakarken leoparın tarafındaymışım gibi hissetmemeye çalıştım. Sanırım ölü et ölü ettir ve hayvan bunu umursamamıştır ama bu bana hakaret gibi geldi. Leopar onu işaretlemiş, avcıyı avlamıştı. Benim için bu onu düşman yapıyordu. Rakiplerinize ölümde bile saygı duymalısınız. Bir fotoğraf için onları büyük bir balık gibi asmak bana yanlış geldi.

Görüntüler yüzyıllar boyunca hayatta kaldı. Ailenin çoğu sarışındı. Birkaç kızıl, sonra bir ya da iki esmer vardı ama ağırlıklı olarak saçları, tenleri ve gözleri soluktu. Beyaz ekmek köklerinizden evlenmeye devam ederseniz, sonuçta bunun olacağını düşündüm, ama bu beni rahatsız etti. Belki de kişisel sorunlarımın yoluma çıkmasına izin veriyordum? Muhtemelen. Düğün planlaması yüzünden ailemle normalden daha fazla uğraşıyordum. Üvey annem Judith, kızı, babam ve ortak oğulları, yani üvey kardeşim gibi sarışın ve mavi gözlüydü. Beyaz Alman ekmeğindeki tek siyah ve etnik nota bendim ve Judith bunu asla ama asla unutmama izin vermedi. Bu konuda o kadar kabaydı ki, biz ergenlik çağındayken Judith'in ilk evliliğinden olan kızı Andrea, annesinin ve konuştuğu herkesin önünde onun ırkçılığını düzeltmeye başladı. Andrea ve ben hiçbir zaman iyi geçinemedik, bu yüzden beni savunmaya gelmesine şaşırmıştım. Düşündüm de, beni savunmaktan çok annesinin bariz beyaz üstünlükçü eğilimlerinden utanıp utanmadığından emin değildim. Her halükarda, omzumda Judith'in asla unutmasına izin vermeyeceğim etnik bir iz bıraktı.

"İşte Bobby ve ailesi," dedi Newman, işaret ederek.

Bir bebekle gülümseyen bir çift ardından bebeğin biraz daha büyük bir versiyonuyla çekilmiş bir fotoğraf vardı. Bebeğin bir sonraki fotoğrafı yalnız bir adama aitti, sadece o ve bebek.

"Bu Bobby bebekle Ray Marchand mı?" "Evet, bunlar son eski fotoğraflar."

Newman beni ofis alanına geri götürdü. Dosyalar ve masanın arasında, kan ve dağınıklığa bakmakla meşgul olduğum için unuttuğum daha küçük bir köşe masası vardı. Ray'in kendisinden yaşça büyük bir çocukla çekilmiş fotoğrafları vardı. Bobby altı ila sekiz yaşlarındaydı, elinde neredeyse kendisi kadar büyük bir levrek tutuyordu, kocaman gülümsemesi birkaç süt dişinin eksik olduğunu gösteriyordu. Ray, yüzünde saf bir mutluluk ve gurur ifadesiyle balığı tutmasına yardım ediyordu. Soğuk bir yerde kayak yaparken çekilmiş fotoğrafları ve bir de düğün fotoğrafı vardı: Ray Marchand, gerçek gibi görünmeyecek kadar güzel, heykelsi bir kadınla. Elmacık kemiklerinden özenle dalgalandırılmış saçlarına kadar mükemmel bir modeldi, bir film yıldızı kadar güzeldi. Saçları siyah, teni kahve ve krem rengindeydi. Bobby onun yanında, Ray'in giydiğine benzeyen kuyruklu küçük bir yemek ceketiyle duruyordu. Gülümsemesinde balıkçı fotoğrafındaki eksik dişlerin aynısı vardı. Elinde gevşekçe tuttuğu beyaz bir yastık vardı, öyle ki yüzükler gerçekten üzerinde olsaydı yuvarlanıp giderlerdi. Sanırım bu yüzden yüzük taşıyıcılarının minderlerinde bir kurdele var. Jean-Claude ve benim düğünüm için en kolay seçim yüzük taşıyıcısıydı. Ray'in pantolonunun paçasına yapışmış bir kız vardı. Kız Bobby'den daha küçüktü, yani belki dört ya da beş yaşındaydı. Annesinin küçük bir kopyasına benziyordu ama siyah saçları küçük bir bukle yığınıydı ve ten rengi kremden çok kahveydi. Düğüne ait başka fotoğraf yoktu. Belki de Ray ve yeni gelini de benim gibi hayatlarındaki lamaların dramından bıkmışlardı ve boş ver demişlerdi. Bir çiçekçimiz ve yüzük taşıyıcımız olacak, hepsi bu. Elbette, düğünümüzdeki çiçekçi kız pozisyonu bir drama odağı haline geldi, bu yüzden belki de sadece bir yüzük taşıyıcımız olmalı ve bununla işimiz bitmeli.

Dördünün yazın çekilmiş fotoğrafları vardı; arkalarında bir göl vardı, hepsi gülümsüyor ve mutluydu. Ray küçük kızı tutuyordu ve kadın ile ellerini Bobby'nin omuzlarında tutuyordu. Hayır hiçbiri

Makyajlı olduğu her halinden belli olan kadın yine de güzel görünüyordu, sadece daha az dramatikti. Yakın çekimlerde gözlerinin şaşırtıcı bir yeşil tonu olduğu görülüyordu. Kızının gözleri koyu, zengin bir kahverengiydi ama bunun dışında annesine çok benziyordu. Fotoğraflar sanki kronolojiden çok görüntüleme kolaylığı için düzenlenmiş gibi yıllara göre atlıyordu ya da belki de en sevilenler en öndeydi. Ray ve karısının sarıldığı, ikisinin de güldüğü bir fotoğraf profesyonel bir fotoğraf değildi ama büyütülmüş ve her şeyin ortasına yerleştirilmişti. Yanındaki aile fotoğrafında ise dördü mayolarıyla, etraflarında parıldayan mavi Karayip denizi yüzünden hâlâ ıslaktı. Çocuklar o fotoğrafta ergenlik çağındaydı ve hem Ray hem de karısı çok formdaydı. Mutlu, sağlıklı, atletik ve açık havada yaşayan bir aileye benziyorlardı. İki çocuğun büyürken çekilmiş fotoğrafları vardı - Noel, Paskalya, okul buluşmaları ve ikisinin kazandığı kurdeleler, Bobby'nin futbol forması ve takım arkadaşlarının elinde bir kupa. Fotoğraftaki amigo kızlardan birinin kızları olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı. Sonra Ray ve kızın yanlarında köpek gibi zıplayan bir leoparla koştukları bir fotoğraf vardı. Bir başka fotoğrafta ise kız uzanmış, başını leoparın yanına yaslamış, leoparın tüylü yanağı kızın siyah buklelerine değecek şekilde başını çevirmişti. Leoparın parlak sarı gözleri vardı. Sadece Ray ve çocukların olduğu fotoğraflarda Bobby'nin insan ya da hayvan formunda olması umurlarında değilmiş gibi görünüyordu. Daha önce hiçbir ailenin birinin hayvan formuna bu kadar rahat davrandığını görmemiştim. Bu çok hoşuma gitmişti, ama aynı zamanda tüm fotoğraf koleksiyonunda profesyonelce çekilmiş neredeyse hiç poz olmaması da hoşuma gitmişti. Belki bazılarını profesyoneller çekmişti, ama derece samimi görünüyorlardı, insanların hayatlarının donmuş ve mutlu anları. Babamın evindeki merdivenlerin yanındaki duvara tırmanan sert aile fotoğraflarından daha çok gerçek anılara benziyorlardı. Bu bana Jean-Claude'un düğün için istediği fotoğrafları düşündürdü. Profesyonel, poz verilmemiş, doğal görünümlü fotoğraflar mı olacaktı?

"Mutlu görünüyorlardı," dedim, sonunda fotoğraflara muhtemelen sabah baktığımdan daha uzun süre baktığımı fark ettim.

çoğu suç mahallinde. "Karısına ne olduğunu biliyor musun?"

"Adı Angela Warren'dı."

Yüzümü buruşturdum. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Düğün onu tanımamanıza şaşırdım," dedi.

"Öyle mi?" diye sordum.

Neredeyse utanmış görünüyordu. "Çocukken en sevdiğim filmlerden biri, bir aksiyon filmindeki tek başrolünüzdü."

"Ah, evet, Model ve Casus ya da onun gibi bir şey."

"Model Casus," dedi Newman.

"Neden bu senin tek başrolündü?" Ben sordum.

"Kült bir favori haline geldi, ancak gösterime girdiğinde görünüşe göre o kadar da para kazanmadı."

Düğün fotoğrafını tekrar inceledim; bu fotoğrafta diğer fotoğrafların hepsinden daha fazla makyaj yapmıştı. "En azından onu bir yerden tanıdığımı düşünmeliydim."

"Sen küçük bir çocuk değildin, bu yüzden onun iki kez yüzme kıyafeti sayısının kapağında yer aldığı gerçeği muhtemelen aklından çıkmıştır," dedi.

Gülümsedim. "Modellik yaparken bir albüm çıkarmadı mı?"

"Bunu yaptı ve tüm şarkıları yazdı, ayrıca o zamanki erkek arkadaşı Tucker B. için fazladan bir şarkı yazdı."

"Onu tanıyorum. R, B ve rap yapıyor."

Newman, "Her ikisinde de listelerin başında yer alıyor," dedi.

"Sizin şarkılarınızdan bazılarını duymadan radyoyu açamazsınız," dedim.

"Angela onun en büyük hitlerinin çoğunu yazdı ve Ray ile evlenip buraya taşındıktan sonra bile onun ve diğer liste başı şarkıcılar için yazmaya devam etti."

"Dünyanın önde gelen modellerinden, şarkıcı-söz yazarı ve aktrislerinden birinin Hanuman, Michigan'da ne işi var?" diye sordum.

Newman güldü. "Doğru mu biliyorum? Ama Ray ve kadın New York ya da Los Angeles'ta, Ray iş seyahatindeyken arkadaşlarının onu da sürüklediği bir partide tanışmışlar. İki kez boşandı

ve yerel dedikodulara göre bir daha asla evlenmemeye yemin etmiş, ancak Angela ile tanıştıktan sonra her şey değişmiş.

"Bunu hatırlıyorum. Tüm süpermarket magazinlerinde ve ünlülerin dedikodu programlarında yer alırdım. Üvey annem bu tür programlara bayılırdı. Ben hala evde onunla birlikte uzaktan kumandaya bakıyordum. 'Taşralı milyoner süper modelle evleniyor'. Bu manşetlerden biri değil miydi?

"Evet. Manşetler Ray'i münzevi olarak adlandırdı, ki anlatılanlara göre öyle değildi, ama onu olabildiğince taşralı ve ilkel gösterdiler.

"Av gezilerinde onun fotoğraflarını kullanmadılar mı?"

Newman, "Evet, sanki Angela Grizzly Adams ile evleniyormuş gibi konuştular," dedi.

"Nasıl öldüğünü biliyor musun?"

Sordum. "Bilmiyor musun? Dünya manşetlerine çıktı." Başımı salladım.

"'Ünlü model ailesiyle birlikte çıktığı Afrika safarisinde leopar tarafından parçalanarak öldürüldü' manşetlerden biriydi" dedi.

"Ve bir leopar adam olduğu ortaya çıktı, çünkü çocuklardan biri hastalığa yakalandı," dedim.

"En azından bunu diye düşünmüştüm."

"Bu olay olduğunda hâlâ üniversitedeydim ve doğaüstü biyoloji bölümünde okuyordum. Bölümümüzde konuşuluyordu, özellikle de doğaüstü konularda uzmanlaşmış saha biyologları olmak isteyen bizler için."

"Kolluk kuvvetleri dışında bir kariyer istediğini hiç bilmiyordum."

"Ölüleri zombi olarak diriltme psişik yeteneğim olmasaydı, muhtemelen en azından yüksek lisansımı yapar ve vahşi doğada bir yerde yaşar, troller üzerinde çalışır ya da gargoyleler gibi istilacı yabancı türlerin izini sürmeye yardım ederdim."

"Zombi yetiştirmek neden biyolog olmanıza engel oldu?"

"Bert Vaughn adında bir adam Animators Inc. adında bir şirket kurdu, o zamanın sloganı 'Yaşayanlar ölüleri öldürmek için diriltir' idi. Yeteneklerimi keşfetti ve bana o güne kadar girdiğim tüm yaz işlerinden çok daha fazla para teklif etti.

O yılı bulmayı başardım. Yüksek lisans eğitimim için para kazanmam gerekiyordu ve SeaWorld'de saati beş dolara fokları besleyen yüksek lisans mezunları ile tanışıyordum. Bu bana en azından bir doktoraya ihtiyacım olduğunu fark ettirdi ve bu da para gerektiriyor."

"Böylece yaz işi kariyerine dönüştü," dedi.

Başımı salladım.

"Geri dönmeyi düşündün mü?"

"Hayır, pek sayılmaz. Kamp yapmayı ve açık hava etkinliklerini özlüyorum. Uzun zamandır kuş gözlemi yapmıyorum, dürbünümün modası geçti."

"Jean-Claude kuş gözlemcisi mi?"

"Hayır. Vampir olmasaydı bile, onun şiddetten anladığı, geri dönüş hizmeti sunmayan bir otel olurdu.

"Haley yastığınızın üzerine koydukları çikolataları seviyor ama açık hava aktivitelerini daha çok sevmesine sevindim."

"Benimle birlikte yürüyüşe ve kampa gidecek birini bulmaya çalıştım. Doğaüstü biyoloji alanında yüksek lisans derecesi var ve hatta bir kuş gözlemcisi.

"Ne oldu?"

"Kendinden nefret etmen aşkımızın önüne geçti,"

dedim. "Ah, özür dilerim."

Omuz silktim. "Şu anda bir ilişkide hiç olmadığım kadar mutluyum, bu yüzden benden şikayet yok. En azından eski sevgilim kızgın ayrıldı ve Ray Marchand ve Angela Warren gibi ölmedi.

Newman, "Bir daha asla evlenmeyeceğine yemin etmişti ama bu kez evlendi," dedi.

"Öldüğünde kaç ?" "Altmış beşime yeni

bastım."

"Spor salonuna gitmeye ve bu fotoğraflardaki gibi kendine bakmaya devam etti mi?"

"Evet, Ray baktı."

"Peki neden artrit ve sırt problemleri için ilaç alıyordu? Bu onu yıpranmış ve yaşlı gösteriyor."

"Şerife Ray'in ağrı kesici ilaç aldığını hangi aile üyesinin emin değilim."

"Muriel ve Todd dışında kaç akrabanız var?" "Sadece Jocelyn ve Bobby."

"Jocelyn fotoğraflardaki kız mı?"

"Evet, gerçi birçok insanın ona Joshie dediğini duyuyorsunuz. Görünüşe göre ciddi bir çocukmuş ve Bobby'den birkaç yaş büyük olmasına rağmen ona ayak uydurmaya çalışıyormuş.

Bobby'nin leoparının üzerine uzanmış fotoğrafına baktım. Annesinin biraz daha esmer bir versiyonuna benziyordu, bu da güzel olduğu anlamına geliyordu. Yüzünde sadece yaş ve tecrübenin iyileştirebileceği tamamlanmamış bir ifade vardı ama kemik yapısından ağzının kıvrımına ve iri koyu gözlerine kadar, yıkıcı derecede güzel olmak için gereken her şeye sahipti.

Ofis sandalyesinin olduğu yerde durmak için döndüm. Sandalye o kadar yersizdi ki, ana masaya yakın olmak için yerinden oynatmama gerek kalmadı. Ray Marchand'ın çalışırken sahip olduğu gerçek manzaraya sahip olabilmek için sandalyeyi çevirip içine oturabilirdim, ancak bunun normal bir cinayette olduğu gibi kanıtların toplandığı gerçek bir cinayet davasına dönüşmesi durumunda, hiçbir şeyi kirletmek istemedim. Bot ve eldiven giyiyordum, tam bir tulum giymiyordum, bu yüzden oturmak ya da eğilmek yoktu.

"Bu odayı kapıdan giren her şeyi görebilecek şekilde hazırladı," dedim.

Newman, "Yani onu öldürmek için kapıdan giren kişi güvendiği biriydi," dedi.

"İstatistiksel olarak genellikle " dedim.

Newman, "Şiddet suçlarıyla ilgili tüm istatistiklere inansaydım, ormanda bir münzevi olur ve tüm insanlardan uzak dururdum," dedi.

"Ev kazalarından kaynaklanan ölümlerle ilgili istatistiklere bakın. Yalnız yaşamak bile tehlikeli," dedim ama bunu söylerken masadan kapıya doğru bakıyordum. Dedektiflerin suç mahallerinde bunu yaptıklarını fark ettim, size bakmadan konuşuyorlardı, sanki konuştukları şey kafalarında düşündükleri ve baktıkları şey kadar önemli değilmiş gibi. Yardım etmeye başladığımda

Polis, bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum ki bu konuşma, beyninizin kafanızı kurcalayan fikir üzerinde çalışmasına yardımcı olan bir fon müziği gibiymiş ve eğer onu zihninizin önüne getirebilirseniz neredeyse bir ipucu olabilirmiş. Ama göz ucuyla gördüğünüz şeyler gibi. Doğrudan onlara bakarsanız, kaybolurlar.

"Çekmecelere baktın mı?" Ben sordum.

"Hayır, yani... tanıdığım biriydi. Sesinin tonu yüzündeki utancı görebilmem için ona bakmamı sağladı.

" yok, Newman. Tanıdığınız birinin şiddet sonucu öldürüldüğünü ilk kez mi görüyorsunuz?

Başını iki yana salladı. "İlk öldürdüğüm kişi eğitimime yardım eden memurlardan biriydi. Bir hayvan adam tarafından öldürüldüğünü gördüğüm ilk kişiydi." Gözleri kapalıydı, yüzü hatırlamaktan dolayı kasvetliydi.

"Bu yüzden mi şubemizin mareşali olmak istediniz?"

Başını salladı, yüzü hâlâ kasvetliydi. Yüz ifadesi için kullanabileceğim en iyi kelime bu. Bazen kurbanlar ve ilk müdahale ekipleri perili görünebilir ama sadece büyük kötülükleri görmüş üniformalı insanların gözlerinde belli bir ifade vardır. Aynadaki görüntüsü için bile bulabildiğim en yakın kelime ıssız.

"Doğaüstü gücün ne kadar zarar ilk gördüğünüz anı asla unutmazsınız," dedim.

"Rayin öldürülme şeklindeki yanlışlardan biri de bu," dedi. Gözlerindeki ıssızlık, bastırılmış öfke ya da şiddetli depresyona yakın bir şeye dönüşmeye başladı. Bu işte yeterince uzun süre kalırsanız, kendi versiyonunuza sahip olursunuz.

"Olay yeri fotoğraflarını gördüm," dedim, "cinayet kanlı ve korkunçtu, ama bunu yapmak için fazla güç gerekmiyordu."

"Ray'i orada yatarken ilk gördüğümde tek gördüğümün kan ve vücudundaki hasar olduğunu itiraf ediyorum. Ancak arama emrini almamıza yardımcı olması için fotoğraf çekmeye başladığımızda fark ettim ki

Kan daha fazla hasarı gizlememiş. Genellikle koparılmış ve yenmiş parçalar vardır. Kurban saldırıya uğramış, bu yüzden onları taşımak için sarmaya başladıklarında, vücuttan parçalar düşmesini bekliyorum."

"Evet, bazen hasar siz onu hareket ettirmeye çalışana kadar belli olmaz," dedim.

"Ceset çok sağlamdı, Blake. Ayrıca. . . . hepsi. Duke'a bundan bahsettim ve bana deli olduğumu söyledi. Ray'in boğazının parçalanması yeterli değil miydi?

"Hayır," dedim, "öyle değil. Hiç bu kadar temiz öldürülen bir insan-hayvan görmemiştim. Bir vampir, evet, ama bir şekil değiştiren değil.

"Aynen öyle," dedi Newman.

"Şerif, bir insan-hayvanın neler yapabileceğini gördüğünü söylüyor. Öyle mi?" Ben sordum.

"Bilmiyorum ama neden bu konuda yalan söylesin ki?" Omuz silktim. "Bazı insanlar yapar."

"Duke en iyisi olmakla övünebilir, ama sizinle oynarken her zaman size haber verir. Bildiğim kadarıyla hiçbir zaman sahip olmadığı bir bilgiyi iddia etmedi.

"Belki de gördüğü şey tanıdığı biri değildi. Bu bir fark yaratabilir," dedim.

Sol üst çekmeceyi açtım ve her zamanki ofis eşyalarını buldum. Alttaki çekmece daha derindi ve asılı dosya klasörleri içeriyordu. Bu tür kanıtların önemli olduğu o kadar az davada çalışmıştım ki, dosyaları inceleyip incelemeyeceğimden ve bunun davayı daha sonra tehlikeye atıp atmayacağından emin değildim. Bir infaz emri neredeyse her türlü şiddet ve ölümü kapsıyordu ama normal kanıtlar konusunda emin değildim.

"Kanıtlar bir şekil değiştiren saldırısı gibi görünmeseydi, paranın peşinden gider miydin?" dedim.

"Yani, miras kime kalıyor?" Newman söyledi.

"Evet."

"Muriel ve Todd gibi mi?" dedi.

"Ah, evet. Merak ediyorum, kurbanın masasındaki dosyaları incelemek, mali bir davaya dönüşürse bizi engeller mi?

Newman, "İnfaz emirleri, suçla ilişkili hemen hemen herkesi ya da her şeyi öldürmemize izin veriyor, ancak yasal metinlerde evrak ve dosyalardan bahsedilmiyor" dedi.

"Göz önünde olan her şeyi görebiliriz ya da belirli bir şeye dair makul şüphelerimiz varsa, ama burada sadece balık tutuyoruz. Eğer bir şey bulursak, arama emri bulduklarımızı kapsamadığı için bir kenara atılabilir," dedim.

"Bu yüzden çekmeceleri yalnız bırakıyoruz," .

"İçlerine bakabiliriz ama farklı bir izin olmadan hiçbir şeye dokunmamayı tercih ederim."

"Bu davadaki kıdemli şerif sizsiniz."

"Benim kıdemim var ama bu sizin arama emriniz, yani teknik olarak bu davanın lideri sizsiniz," dedim.

"Görünüşe göre ne zaman birlikte çalışsak, yetki benim olarak başlıyor," dedi.

"Sahip olmadığınız becerilere sahip birine devretmekte utanılacak bir şey yok," dedim.

"Hiç başka bir şerif için arama emri imzaladınız mı?"

"Hayır, ama unutmayın, ben bu işin eskilerindenim. Siz genç aptalların öğrenmesi gereken şeyler var. Ben çoktan öğrendim.

"Benden sadece iki yaş büyüksün, Blake. Kendine kıdemli diyemezsin ya da bana hilekâr diyemezsin. Kim hala bu kelimeyi kullanıyor?

"Görünüşe göre öyle," dedim ama sağdaki çekmeceleri dokunmadan bakmak için açarken gülümsüyordum.

İkinci bir silah vardı. Aslında dokunmak için uzandım ama kendimi durdurdum. Görünürde hiçbir yerde yoktu ve nefsi müdafaa amacıyla ateş edilmediği için Ray Marchand'ın masasında silah olduğunu düşünmek için hiçbir nedenimiz yoktu. Kontrol etmek için Newman'ı aradım.

"Neden silahı kullanmadı?" diye sordu.

"Daha önce de söyledik: onlara güveniyordu ve bir tehdit oluşturduklarını düşünmüyordu."

Newman, "Kontrolünü kaybetmiş bir şekil değiştiren kulağa bir tehdit gibi geliyor," dedi.

"Belki Bobby silahı alamayacak kadar hızlı hareket etmiştir?" Şeytanın avukatını oynayarak sordum.

İkimiz de kapıya baktık ve sahneyi gözümüzde canlandırmaya çalıştık. Leoparın kapıdan masaya atlama ihtimali vardı. "Bütün çekmeceler böyle mi kapalıydı?"

"Hatırladığım kadarıyla, evet."

"İlk müdahaleyi başka birine sorun. Üstteki eşyaların yerde olması dışında masa alanında hareket eden, bozulan veya açık bir şey fark edip etmediklerini sorun" dedim.

"Ya kimse açık çekmeceyi hatırlamazsa?" Newman sordu. "Ray kendini savunmaya hazırdı. Leopar bile
kapıyı çaldı ve masanın üzerine atladı, çekmece açık olmalıydı. Bırakın ateş etmeyi, silahını çekip nişan alacak vakti olurdu bile demiyorum. Şekil değiştirenlerin ne kadar hızlı hareket ettiğini biliyorsun.

"Sonra çekmeceyi açıyor ve leopar ona saldırıyor. Kollarında savunma yaraları var.

"Atlama lambayı devirebilirdi ve kavga masayı devirebilirdi," dedim.

"Bobby'nin bunu nasıl yaptığını mı yoksa başka birinin nasıl yaptığını mı bulmaya çalışıyoruz?" diye sordu.

"Gerçeği öğrenmeye çalışıyoruz," dedim. Başını salladı. "PEKI. Şimdi ne olacak?"

"I gerçekten olur için olmak Tabii ki o o a silah dolu ve gümüş kaplama mühimmatı var."

Silaha tekrar baktık. Dolu bir silahı gözetimsiz bırakmak istemeyeceğimizi söyleyerek silahta mühimmat olmadığını kontrol edebiliriz. gözetimsiz içinde a ev nerede zaten olmuştur yoksa bu yasal yetkilerimizin ötesinde bir şey miydi?

Kapılar açıldı ve Şerif Leduc sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Yanlış olan her neyse, onu kutusuna geri koydu. Yine Duke Leduc'tu ve şöyle dedi: "Troy bilgisayarda arama emrinizi buldu, Şerif Newman. Görevinizi yerine getirebilmeniz için sizi şehre geri götürme zamanı geldi.

"Arama iznine sahip olmak sadece mahkumu öldürmeyi yasal hale getirir. Bu, kağıdı elime alır almaz bunu yapmam gerektiği anlamına gelmez," dedi Newman.

"Troy, arama emrindeki tarihin cinayet gecesi olduğunu söylüyor. Yani izin belgesindeki bilgilere göre yetmiş iki saatlik süreniz altmış saatin altına düştü. Son tarih geçmeden arama emrini bitirmelisin. Görevini yapmak için zamanın azalıyor, Win.

"Bobby'nin zamanının tükenmekte olduğunu mu söylemek istiyorsun?" Newman söyledi.

"Senin bir korkak olduğunu düşünmeye başlıyorum, Win."

"Ben de senin bir aptal olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedim, "ama birbirimize küfretmeyelim." Silahın fotoğrafını çekmek için telefonumu kullandım. Eğer silah gümüş mermilerle doluysa, bu Bobby'yi daha fazla suçlamak anlamına geliyordu, çünkü bu amcasının ondan korktuğu anlamına geliyordu.

"Neyin fotoğrafını çekiyorsun?" "Bir
silahın" dedim.

"Ray'in masasında korunmak için her zaman dolu bir silah bulunurdu."

"Bunu paylaştığınıza sevindim," dedim.

"Biz aptallar paylaşmayı pek sevmeyiz." "Sana küfrettiğim için
özür dilerim, ama merhamet aynı şey değil
ne korkaklık."

"Hayır, o haklı Blake," dedi Newman. "Bobby'yi öldürecek kadar cesur muyum bilmiyorum."

"Bu seni korkak yapmaz, Newman." "Bu
beni ne yapar?" diye sordu. "İnsan."

17

Cinayet gecesi başlayan arama emrinin zamanlamasıyla ilgili TEK iyi şey, Kaitlin ve Livingston'ı bize yardım etmeye ikna etmesiydi. Kaitlin evdeki kanlı ayak izlerinin izini ya da kopyasını çıkardıktan sonra bizimle hapishanede buluşacaklardı. Eğer eşleşirlerse, Bobby yalancı bir piçti ve neredeyse kesinlikle suçluydu, ama eşleşmezlerse, en azından küçük grubumuzun makul bir şüphesi olacaktı. Arama emri yargıcının kabul etmesi daha uzun sürerdi ama bir yerden başlamak gerekirdi.

Newman ve ben Duke hâlâ arabasındaydı. ışık sayesinde telefonla konuştuğunu görebiliyorduk. Sürücü kapısı çoktan açılmıştı, sanki telefon konuşması onu arabadan inerken yakalamış gibiydi. Park ettik ve ona doğru yürüdük.

Telefonu sessize aldı ve şöyle dedi: "Karım arıyor. Siz ikiniz devam edin. Troy'a arama iznine ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Sizin için yazdırdığını söyledi.

İkimiz de başımızı salladık ve binaya doğru yöneldik ama onun şu duymadan önce değil: "Olabildiğince çabuk eve geleceğim hayatım. Acı çektiğini biliyorum ama henüz palyatif bakım ilaçları istemiyor.

Newman ve ben sanki çok kişisel bir şey duymuşuz gibi biraz acele ettik ve sanırım duymuştuk da. Çocuğum yoktu ama sevdiğim birinin bu şekilde ölümünü izlemek zorunda kalacağımı hayal bile edemezdim.

Newman küçük polis karakolunun kapısında durdu. "Tanrım, palyatif bakım ilaçları."

"Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim," dedim.

Elini kapı koluna koydu ama çevirmedi. "Onlara o kadar çok ağrı kesici veriyorlar ki, sonuna kadar acı çekmeden uyuyorlar. Doktorlar size palyatif bakım önerdiğinde her şey biter. Sadece bedeninizin yok olmasını beklersiniz.

Görünüşe göre Newman bunu bir şekilde bizzat yaşamıştı. Burnumu sokayım mı yoksa asla kişisel şeyler sormama kuralına mı uyayım düşündüm. Silah sesini duyduğumuzda hala tartışıyordum. Sanki binanın içinden gelmiş gibiydi. Silahlarımız sihir gibi elimizde belirdi ve kapıdan silah seslerine doğru yürüdük.

18

Odaya girdiğimizde masanın arkasında bir şey olmadığından emin olmak için kontrol ederdim ama Newman doğruca uzak kapıya ve hücrelere doğru koştu. Onun yedeği olduğum için yanında kaldım ama dikkatsizdi ve dikkatsizlik bizi öldürebilirdi. Ofis alanının boş olduğunu görmek için birkaç saniyemiz vardı ve sonra ikimiz de hücre kapısına gittik. Newman kilitli olup olmadığını bile kontrol etmedi; sadece geri çekildi ve kapıyı kolunun ve kilidinin hemen yanına tekmeledi. Kapı içeriye doğru patladı, çünkü sadece kilitli değildi, düzgün kapanmamıştı, bu yüzden kapı duvara çarptı ve büyük bir güçle bize geri geldi. Newman bir koluyla onu yakaladı ve diğer koluyla da silahı odanın içine doğrulttu. Ben onun arkasındaydım, silahı yere doğrultmuştum ama emniyet mandalı açıktı, parmağım tetikteydi. Ateş edildiğinde "silah emniyeti" size ateş eden kişiye isabet ediyordu.

Yerel polislerin artık tanıdık gelen üniformasını giymiş bir adam, bir hücrenin parmaklıkları arasından nişan alıyordu. Adamın uzun boylu ve zayıf olduğunu fark etmem bir saniye sürdü ama ben esas olarak silahımın namlusuyla Newman'ın vücuduna çarpmadan etrafına nişan almaya çalışıyordum. Kafesin içine bakma zahmetine bile girmedim. Her ne yapıldıysa o saniyede yapılmıştı. Kısa koridorun sonunda, omuzları bükülmüş ve silahı hâlâ elinde olan adamdan başka bir şey yoktu. Silah bize doğrultulmamıştı ama Newman ve ben bağırıyorduk.

"Silahını indir!" diye bağırdı.

Ben de "Silahı bırak!" diye bağırdım.

Şerif yardımcısı arkasını döndü ve bize baktı. Bir an için solgun olduğunu, kocaman gözleriyle şok olmuş gibi görünen bir yüz ifadesi takındığını gördüm ama silahı tutan elleri hâlâ ona dönüktü ve ben de "Bırak onu!" diye bağırdım.

Newman bağırdı, "Seni vurmak zorunda bırakma bizi, Troy. Bize bunu yaptırma!

Sonunda hücrenin karşısındaki duvara diz çöktüm, böylece Newman'ı tehlikeye atmadan ya da yanlışlıkla hücreye ateş etmeden polisi net bir şekilde vurabilecektim. Kurtarmaya çalıştığımız kişiyi yanlışlıkla vurmak berbat olurdu.

Eğer ateş eden başka bir polis olmasaydı, onu birkaç dakika önce vururdum ama sonra silahını düşürdü. Onu kurtaran tek şey üniformasıydı. Newman silahı bana doğru tekmeledi. İki elle kontrolden tek elle kontrole geçtim ve yere düşen silahı aldım. Gevşek silahlar kötü silahlardı. Emniyeti açtım, ayağa kalktım ve Newman onu yere yatırıp ellerini arkasına bağlarken polis memuruna göz kulak olabilmek için hareket ettim.

Arkamızda bir şey duydum ve bir şey düşünemeden ikinci silahı doğrulttum. Sadece tepki verdim. Emniyet kilidini bile açmıştım ve parmağım tetikteydi. Wagner'in tetikle oynayıp oynamadığını ve orijinal kalıbı rahatlatıp rahatlatmadığını merak edecek zamanım yoktu. Eğer tetiği çekmişse, muhtemelen başka biri daha vurulmak üzereydi. Bu benim için sorun değildi, çünkü bir polisin silahlar ateşlenirken insanlara yaklaşmak konusunda daha iyi düşünmesi gerekirdi.

Şerif Leduc ben sormadan ellerini kaldırdı; o da yaklaşmayı kesti. Onu kendi hapishanesinde öldürmek zorunda kalmak utanç verici olurdu.

Çevresel görüşüm ortalamanın üzerindedir. Newman'ın polisin üzerine diz çökmesini ve şerifi izleyebildim. Newman kelepçeli adamı ayağa kaldırdı.

Çok dikkatli konuştum, her kelime parmağımın bilinmeyen tetiğe dokunuşu kadar . "Bunu aldın mı?"

"Onu yakaladım," dedi Newman.

Şerife döndüm, Wagner'in silahını yere indirirken silahımı ona doğrultmak için kaldırdım. Silahı aldım.

ama emniyeti kapalı bıraktım. Temsilcilerinden biri az önce kendi hapishanesinde mahkûmlarından birini vurmuştu. Bu, Duke'ün bunu kabul edeceği anlamına gelebilirdi. Ayrıca, bana zaten bir kez silah doğrultmuştu. Beni ikinci kez indirmesine izin vermeyecektim.

"Sakin ol, Anita," dedi şerif.

"Kahretsin, bu da sana Marshal Blake."

"Evet, madam," dedi.

Ellerini kaldırmış, kıpırdamadan duruyordu. Bizi daha fazla sinirlendirmemek için elinden geleni yapıyordu. Bu harikaydı, çünkü hücreye bakmamız ve ambulans mı yoksa adli tabip mi çağırmamız gerektiğini bilmemiz gerekiyordu. Daha önce hücreye nasıl bakmamıştım? Her zaman ilk önce silahlı kişi gözüme çarpar. Birçok insan size ateş ediyor ve sanki gereksiz her şeyi eleyen bir tünel görüşüne sahip oluyorsunuz. Bu kuralın istisnası sevdiğiniz birinin olaya karışmasıdır. O zaman boku yersiniz çünkü çok fazla şey fark edersiniz. Odada birini seviyorsanız, o kişi sizin kadar iyi silahlanmış olmadığı sürece asla en iyi halinizde olamazsınız. O zaman gangster randevu gecesi gibi olur.

"Sakin ol Blake," dedi Newman. "Her şey bitti."

Tutuklumuzun öldüğünü kastettiğini düşündüm, bu da hücreye hızlıca bakmamı sağladı. Bobby orada değildi. Ne oluyor lan? İyi bir çocuk gibi ellerinin hâlâ havada olduğundan emin olmak için şerife bir göz attım ve riske girerek hücreye ikinci kez, daha uzun süre baktım. Gözlerim kırık zincirleri kaydetti çünkü şimdi onları gördüğümde şaşırmamıştım. Ranzanın altındaki battaniyenin bir kenarı Bobby'nin hücrenin sunduğu tek örtüyü aldığını haber veriyordu. Dolap canavarından korkan bir çocuk gibi yatağın altına saklanıyordu ama canavarın rozeti ve silahı vardı ve saklanacak hiçbir yer yoktu. Leduc'a bakmak zorundaydım ama hücrede taze kan görünmüyordu. Bunun pek bir anlamı yoktu ama Bobby'nin hayatta kalması için elimdeki tek umut buydu, bu yüzden kabul ettim. Daha fazla ölebilirdi.

Geç oldu ama onu bu şekilde görene kadar hayatta olduğuna ve onu kurtarabileceğimize inanmaya devam edecektim.

Şerif Leduc, "Sizin için bir tehlike oluşturmuyorum, Şerif Blake, yemin ederim," dedi.

"Biliyorum, çünkü sana silah doğrultuyorum."

Belinin etrafındaki şişkinliğin yükselip alçalmasına neden olacak kadar ağır bir iç çekti. "Ellerimi indirebilir miyim?"

"Hayır. Eğer farklı bir pozisyon istiyorsan, onları başının üzerine bağla. Newman onu ayağa kaldırırken Şerif Yardımcısı Wagner saçmalıyordu. "Bunu yapamazdım. Biz takım arkadaşıydık. İlk yılımızda Amerika'ya kadar gitmiştim. Onun bir canavar olduğunu biliyorum ama o da hâlâ Bobby."

Ve işte, müstakbel bir eski yardımcının gevezeliğinde, şekil değiştirenlerle ilgili asıl sorun yatıyordu: ayda en az bir kez büyük, tehlikeli canavarlara dönüşüyorlardı, ancak geri kalan zamanlarda hala kendileriydiler. Bu onları insan formundayken alt etmeyi çok daha zorlaştırıyordu, ancak sadece ölüm arzusu olan bir aptal onları öldürmeye çalışmadan önce kıllanmalarını beklerdi.

Leduc ellerini başının üzerine koymuştu ama onları orada tutmak için çaba sarf ediyor gibiydi ya da en azından kollarını çok fazla kaldırdığında üniforması geriliyordu. Yeni üniformalara ihtiyacı vardı ya da sahip olduklarına gerçekten uyması için egzersiz yapmaya başlaması gerekiyordu. Her halükârda, hâlâ görev kemerinde duran silahını çekmek zorunda kalırsa, dar kollar ona bir ya da iki saniyeye mal olacaktı.

Newman bağırıyordu: "Bobby, Bobby, yaralandın mı?"

Bir kez daha baktım ve ranzanın altında bir kolun sallandığını gördüm. Bunun iyi olduğuma dair bir işaret olmasını umuyordum ama emin olabilmek için onu daha fazla görmemiz gerekiyordu. Ranzadan sürünerek çıkmaya başladı ve battaniyenin etrafında görünen şey hala iyi görünüyordu. İnzibatın bir hata yaptığına sevinirken, nasıl bu kadar yakından ıskalayabildiğini merak etmeye başladım.

"Bobby, iyi misin?" Newman tekrar sordu. Bobby kaşlarını çatarak, "Ne?" diye sordu.

Newman'a şöyle dedim: "Bu küçük alanda yapılan atışlar muhtemelen işitme duyuna zarar vermiştir".

Newman sorusunu daha da yüksek sesle haykırdı ve Bobby Marchand'ın şöyle dediğini duydum: "Ben..." ... Sanırım. Ben iyiyim."

"Artık kollarımı indirebilir miyim, Mareşal Blake?" Leduc sordu.

"Hayır," dedim.

"Sanırım tehlike geçti, Blake," dedi Newman.

Geriye dönüp baktığımda Newman'ı, Şerif Yardımcısı Wagner'in önünde kelepçelenmiş bir şekilde dururken buldum. Wagner'in silahının emniyetini iki kez kontrol ettim ve kemerine taktım. Mükemmel değildi ama dayanırdı. Kendi silahımı şerife doğrultarak öne çıktım.

"Yardımcınızın burada Bobby Marchand'ı öldürmeye çalıştığını biliyor muydunuz?" diye sordum. Bu aptalca bir soruydu, çünkü tek yapması gereken hayır demekti ve aksini kanıtlamamın hiçbir yolu yoktu.

"Hayır. Tüm asistanlarıma, hayvan formuna girmeye başlamadığı sürece onu Newman ile değiştirmeleri gerektiği konusunda çok nettim."

"Blake, her şey ," dedi Newman.

"Artık kollarınızı indirebilirsiniz," dedim ve silahımı kılıfına geri koydum.

Leduc sanki kendisine doğrultulmuş bir silah olmadan bile beni korkutmak istemiyormuş gibi yavaşça yaptı. Bu, onu gerçekten vurabileceğime inandığı anlamına geliyordu. Diğer polislerin sizi ciddiye alması her zaman iyidir.

"Ne oluyor Troy?" Newman söyledi. Wagner'i sarsar gibi yaptı. "Aklından ne geçiyordu senin?"

Duke dedi ki: "Raymond Marchand'ı sen bulmadın. Troia buldu. Yatakta çıplak uyuyan ve amcasının kanına çocuğu siz bulmadınız. Biz bulduk."

"Beni çağırır çağırmaz geldim, Dük," dedi Newman.

"Bunu biliyorum. Ne zaman çağırsak geliyorsun. Desteğe ihtiyacımız olduğunda arayabileceğimiz başka bir kanun adamının olması iyi oldu."

"Çalıştığımı biliyordun Troy. Benim halletmeme izin vermeliydin.

"Ama sen onunla uğraşmıyordun, Win. Blake'i canavarı kurtarmana yardım etmesi için çağırdın, öldürmesi için değil," dedi Troy Wagner.

"Eğer bunu Raymond Amca'ya ben yaptıysam, o zaman ben bir canavarım ve ölmeyi hak ediyorum." Bobby ranzaya oturmuş, battaniyeyi üşüyormuş gibi vücuduna sarmıştı. Bazen vurulmak insanı şokla birlikte üşütür. Eğer onu öldürmeyeceksek, o zaman giymesi için daha fazla giysi bulmamız gerekiyordu.

Leduc onu işaret etti. "Canavar bile benimle aynı fikirde."

"Yaparsam sana söylemiştim Duke. On yılı aşkın bir süredir kendimden geçmemiştim. Hayvan formundayken ne yaptığımı hatırlıyorum. O gece dönüşmeden önce ne yaptığımı hatırlıyorum ve bunların hiçbiri Raymond Amca'ya zarar vermeyi içermiyor.

"Seni onun kanına bulanmış halde bulduk Bobby," dedi Wagner ve sesi şimdi ağlıyormuş gibi çıkıyordu.

"Bunu açıklayamam ama amcama zarar vermem. Kimseyi incitmezdim. Gecenin çoğunda Jocelyn'leydim. Ona sorun. Şekil değiştirdiğim için bayılmaya başladığımda beni yatak odasında bıraktığını söyleyecektir.

"Joshie üvey babasının cesedini kanlar içinde bulduğundan beri ağlamayı bırakmadı. O kadar histerikti ki onu sakinleştirmek zorunda kaldılar," diyor Leduc.

"Beni suçladığınız şeyi yapmış olsaydım hatırlardım, Duke."

Wagner şunları söyledi: "Jocelyn'i yerde diz , babasını kucaklarken, her yer kan içinde, çığlık atarken, her yer kan içinde, her yerde görmeden duramıyorum."

"Raymond Amca'yı bulanın Jocelyn olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Bobby.

Wagner omzunun üzerinden diğer adama bakarak, "Evet," dedi.

Bobby Marchand şok olmuş görünüyordu. Elimdeki tek kelime buydu. "Tanrım, bu korkunç."

"Birinin bulması için evin ana odalarından birine bırakmadan önce bunu düşünmeliydiniz. Birinin bulabileceğini

O mu? Evde sadece siz üçünüz ve hizmetçiler yaşıyor," dedi Leduc.

"Dün gece hiç çalışan yoktu," dedi Bobby. "Ne dedin sen?" Ben sordum.

Şerif şunları söyledi: "Dün gece personelin çoğu için normal bir izin gecesiydi."

"Kasabadaki herkes bunu biliyor muydu?"

"Muhtemelen. ?" diye sordu şerif.

- Tüm hizmetçilerin gittiği gecenin Raymond Marchand'ın öldürüldüğü gece olması sizce de şüpheli değil mi?

"Olay sırasında evde başka kimse olmadığı için şanslıydık. Aksi takdirde elimizde bir katliam olabilirdi."

"Carmichael bile gitmiş," dedi Bobby.

"Carmichael kim?" Ben sordum.

"Yerleşik tamirci. Bilirsiniz, küçük bir köpek," dedi Newman.

"Köpek. Bu terimi eski bir roman dışında hiç duymamıştım. İngiliz gizemi."

Newman, "Eski İngiliz gizem romanlarını severim," dedi.

"Sürprizlerle dolusun, Newman. Carmichael'ın ayrılışı ne kadar sıradışıydı?

"Alışılmadık," dedi Bobby, "ya da yeni kız arkadaşıyla çıkmaya başlamadan önceydi. Neredeyse her gece orada olmak hâlâ işinin bir parçasıydı."

Şerife döndüm. "Carmichael'ın parasının biteceğini başkaları da biliyor muydu?"

Newman şu yanıtı verdi: "Carmichael, Hazel Phillips ile çıkıyor. Sugar Creek'te garsonluk yapıyor.

"Carmichael'ın özel hayatının benim sorumla ne ilgisi var?" diye sordum.

"Carmichael geceyi Hazel ile geçirdi. Sugar Creek kahvaltı ve öğle yemeği için kasabanın en popüler restoranıdır. Eğer Hazel işteyken ona geceyi onun evinde geçirme planlarından bahsetseydi, ilçenin yarısı bunu duyabilirdi.

Şerif başını gıdılarını titretecek kadar sert salladı. Bana uzun bir buldog köpeğini hatırlattı. "Ray vurulmuş olsaydı sana katılabilirdim ama pençelerle parçalara ayrılmış. Bu bölgede başka şekil değiştiren yok."

"Hadi ama Şerif. Leopar adam cinayeti olmasaydı, herkesin gittiği o tek gecede bu konuda ne düşünürdün?

buruşturdu. "Ne gördüğümü biliyorum Blake. Hiçbir insan bunu bir adama yapamaz."

"İnsanların birbirlerine neler yaptıklarına şaşırabilirsiniz," dedim.

"Benim hiçbir şey görmemiş cahil bir polis olduğumu düşünüyorsun." "Demek istediği bu değil," dedi Newman.

"Demek istediğim, normal insanların birbirlerine yaptıkları öyle şeyler gördüm ki, keşke canavar olsalardı dedim."

Leduc uzun bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Pekâlâ, ben sana bir kez silah doğrulttum, sen de bana doğrulttun. Bugünlük bu kadar yeter diyelim ve gerçek canavara nişan almaya başlayalım."

"Bunu yaparsam her şeyin biteceğini düşündüm," dedi Troy, ağlaması durmuş olmasına rağmen yüzü hala gözyaşlarıyla ıslaktı.

"Bobby ölmüş olacaktı ama sen cinayetle suçlanacaktın Troy. Senin için her şey bitmiş olmazdı," dedi Newman.

"Arama emri cebimde," dedi Troy.

Koridordaki rozetli herkes şerif yardımcısına baktı. Leduc, kötü bir şey yapmış çok küçük bir çocukla konuşur gibi yavaşça konuştu. "Troy, arama emrinin cebinde olması neyi değiştirir?"

"Buna kartı dedin," dedi ve gözleri masumdu, sanki hatasını fark etmemiş .

"Arama emrinde adı geçen şerif için evet, ama sizin ya da bir başkası için değil."

Troy Leduc'a göz kırptı. Troy'un ne kadar zeki olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Kesinlikle çabuk kavrayamıyordu.

Newman denedi. "Troy, arama emrinde benim adım var. Eğer ben de avın bir parçasıysam, ancak o zaman bu yasal bir infaz olur. Başka her şey cinayettir."

Leduc, "Şimdi Newman, Bobby hücrede canavara dönüşürse, dışarı çıkıp başka birine zarar vermediğinden emin olmak için onu vuracağız," dedi.

"Şerif Yardımcısı Wagner, onu vurduğunuzda mahkûm şekil mi değiştiriyordu?" diye sordum.

Troy başını sallayarak bana baktı. "Hayır, ama Ray'i öldürdü ve o benim cebimdeydi."

"Troy, lanet olsun. Derin düşünmediğini biliyorum ama bundan daha iyi düşünmelisin," diye bağırdı Leduc.

"Troy Wagner, sizi Bobby Marchand'ı öldürmeye teşebbüs şüphesiyle tutuyoruz," dedi Newman. Newman, normal polis memurlarının şüphelilere her zaman söylediği tüm sözleri söyledi. Aslında ben kimseye haklarını okumadım. Bunu sadece şüphelileri tutukladığınızda yaptınız. Ben öyle yapmadım. Vampirler bana Cellat lakabını taktı. Ben esir almazdım.

19

Başkomiser LIVINGSTON ve olay yeri teknisyeni Kaitlin, Şerif Yardımcısı Wagner'i Bobby'nin hücresinin yanındaki hücrede bulduklarında biraz şaşırdılar ama ne yaptığını açıkladığımızda bunu sorgulamadılar.

Livingston şöyle dedi: "Senin önce ateş edip sonra soru soran biri olduğunu duydum Blake. Troy'u vurmadığına şaşırdım.

"Biliyor musun, buna ben de biraz şaşırdım. Giydiği üniformayla ilgili bir şey olmalı.

"Şerif Blake hakkında duyduğunuz kötü şeylere inanmayın. O şimdiye kadar birlikte çalıştığım en iyi doğaüstü memurlardan biridir" dedi Newman.

Ona gülümsedim ve "Teşekkür ederim, Newman" dedim.

Livingston, "Her şeye inansaydım, burada ikinize yardım ediyor olmazdım," dedi.

"Babil Fahişesi'ne yardım etmek yerine masum bir adamın idam edilmesine gerçekten izin verir miydiniz?" diye sordum.

Livingston, "Bu kelimeyi ya da buna benzer bir şeyi hiç kullanmadım," dedi. "Ve bunu gerçekten takdir ediyorum," dedim.

Kaitlin, "Diğer polislerin yüzüne karşı böyle dediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Öyleyim," dedim ve bunu söylerken gülümsedim, çünkü bazen kötü şeyleri yüksek sesle söylediğinizde gülümsemeniz gerekir, yoksa sizi çok fazla ele geçirir. Gülümseyin ve söylerken Fuck diye düşünün.

" canına, bu . . korkunç," dedi.

"Uyan."

Livingston, "Diğer polis memurlarının elinde böyle bir profesyonellik eksikliği yaşadığınız için üzgünüm" dedi. Kendisi

Ciddi görünüyordu, ben de ona teşekkür ettim.

"Garip bir şekilde, düğünü duyurduğumuzdan beri hakaretler azaldı. Canavarlarla yattığım için üzülüyorlarsa, biriyle evlenmenin durumu daha da kötüleştireceğini düşündüm," dedim.

"Onunla evleneceksin," dedi Livingston. "Birbirimizin eşleri hakkında kötü konuşmayız. Bu biraz sınırların dışında."

"Daha önce hiç karım olmadı ama bunu bilmek güzel. Şimdi, Bobby'nin parmak izlerini almak için bizden ne istiyorsunuz? Dedim ki.

"Kanıt toplarken Kaitlin'in güvende olmasını istiyorum ve onu güvende tutmak için mahkumu öldürmekten kaçınmak istiyorum, çünkü bu, bunu yapmamızın tüm amacına aykırı olur."

"Zincirleri kırmak zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi Bobby.

"Biri sana ateş ederken sen kendini korumaya çalışıyordun. Özür dilemene gerek yok," dedim.

"Onu zincirlemek için daha güçlü bir şeyim yok," dedi Duke. "

kelepçelerim var sınıflandırılmış için doğaüstü," dedi Newman.

Livingston, "Bu bir başlangıç," dedi.

"Kelepçelerin etrafına sarmak için daha fazla zincir bulabilirim," dedi Duke.

Başımı salladım. "Bu onu tutmaz."

"Peki o zaman Bayan Uzman, sizi neyin durduracağını söyleyin."

"Bu sizin için Marshal Expert ve Newman ile benim kelepçelerimiz de o."

"Gümüş zincirlerin işe yarayacağını düşündüm," dedi Livingston.

"Öncelikle, o büyüklükte gümüş zincirleriniz var mı?" Ben sordum.

Livingston rahatsız görünüyordu ve bunun onun utanmış bakışı olduğunu anlamam bir saniye sürdü. "Hayır."

"İkincisi, gümüş hafif bir aşındırıcı madde ya da metalik bir alerjen gibi deriyi etin içinde bırakır, ancak aslında akımları onlara karşı daha güçlü hale getirmez."

"Gümüşün onları yakacağını düşünmüştüm," dedi Kaitlin.

"Hayır, o kadar olağanüstü bir şey değil. Gümüşün deriye zarar vermesi zaman alır, tabii gümüş bir bıçağın kenarı ya da gümüş bir mermi değilse.

yüksek gümüş içeriği. Yani silahlar onlara karşı sanki sadece insanmışlar gibi çalışıyor."

Bobby sözlerine şöyle devam etti: "Ne olduğumuzu gizlemek için derimizin yanına gümüş takabilir ya da metalle aramıza giysilerimizi koyabiliriz."

"Sadece yardımcı olmuyorsun," dedi Duke.

"Beni hayatımın çoğundan beri tanıyorsun, Duke. Ben hala benim.

"Amcanı öldüren şey insan değildi, bu yüzden eğitilmesine yardım ettiğim çocuk öldü. O leopar onu yakaladığında Afrika'da öldü ve eve gelen şey bir canavardı."

"Bu kadar yeter," dedim.

"Kendi hapishanemde neyin yeterli olduğunu bana söyleyemezsiniz."

"Sanırım az önce yaptım."

Livingston, "Birlikte çalışmak için birbirinizi sevmek zorunda değilsiniz," dedi.

"Oh, iyi," dedim. "Bir an için Duke ve benim iyi geçinmemiz gerekecek diye endişelendim."

"Blake," dedi Newman ve tek kelimesi bir tür yalvarış gibiydi.

"Eğer sana Şerif demem gerekiyorsa, sen de bana Şerif de."

"Dük," dedi Livingston, yalvarmadan, bir uyarı daha. İçimi

çektim, derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. "Haklısın, Newman, kaptan. İşimizde profesyonel olmak için birbirimizi sevmek zorunda değiliz."

"Pekâlâ," dedi Duke. "O zaman şu işi bitirelim, böylece sen evine gidebilirsin ve biz de uzaktan antipati kurabiliriz."

Başımı salladım. "Benim için işe yarıyor."

20

Livingston'ı Bobby'nin kafasına doğrultulmuş bir av tüfeğiyle üstlerine koyarak KAITLIN'i güvende tuttuk. Silahın namlusu Bobby'ye o kadar yakındı ki, Livingston tetiği çekse neredeyse Bobby'nin kafasını koparacaktı. Bir şekil değiştireni ya da vampiri öldürmenin kesinlikle kusursuz birkaç yolundan biriydi, bu yüzden Bobby'nin insan formunda kalması ve Livingston'a bunu yapmak için bir bahane vermemesi daha da önemli görünüyordu, bu yüzden mecazi olarak Bobby'nin elini tutmak için onlarla birlikte hücredeydim. Bunu gerçekten yapamazdım çünkü Kaitlin onun ayaklarından daha fazla kanıt topluyordu ve onun elini tutmak beni ateş hattına sokardı.

Newman, Leduc ile birlikte kilitli hücrenin dışındaydı. Şerif prosedür gereği silahlarımızı teslim etmemizi istedi. Livingston'ın canavarı vurmak için kendisininkine ihtiyacı olduğunu kabul etti, ama tıpkı hücreye ilk girdiğimde olduğu gibi benimkini vermem için ısrar etmeye çalıştı. Sadece hayır değil, siktir et hayır.

"Biri bana silah doğrulttuğunda, Duke, silahlarımı bir daha onlara vermem."

"Ve ben hücrelerime sadece mahkûmların alması için silah sokmam."

"Duke," dedi Livingston, "boş ver. Eğer mahkûm ters bir şekilde kıpırdanırsa, kimsenin silahını ele geçiremeden onu öldürürüm.

Bobby bir leopara dönüşmeye başlasaydı, silahlarımızın peşine düşmeyeceğini de ekleyebilirdim. Kendini yetiştirmekle çok meşgul olurdu. Ama söylemedim.

yüksek sesle. Ben çok fazla açıklama yapmadan da yeterince korkmuşlardı.

Şerif Yardımcısı Wagner iki hücrenin ortak olduğu duvarın parmaklıklarına ulaştı. "Gerçekten Bobby'nin yapmadığını mı düşünüyorsun?"

Newman şu yanıtı verdi: "Bunun bir olasılık olduğunu düşünüyoruz".

"Yani onu öldürebilirdim ve o masum muydu?" Sesi, daha önce hücrelerin önünde histerik bir haldeyken hissettiği suçluluk ve panik duygusuyla yükseldi.

Ona baktım. Elleri parmaklıklara o kadar sıkıca kenetlenmişti ki bembeyaz olmuşlardı. Yüzü kederli görünüyordu. Tanrım, çok duygusaldı.

"Bobby'yi sen öldürmedin," dedim. "Onu vurmadın bile."

"Ama denedim."

Bobby, "Her şey yolunda Troy," dedi ve diğer hücreye bakmak istercesine başını hareket ettirdi.

"Fazla hareket etme," dedi Livingston ve sözleri neredeyse bir hırıltı gibiydi, bu da vücudunda sakin, sessiz ve profesyonel dış görünüşünün gösterdiğinden çok daha fazla testosteron dolaştığı anlamına geliyordu.

"Onunla konuşmak için Wagner'i görmene gerek yok," dedim.

"Doğru," dedi Bobby ama nabzı kolunun yan tarafında hızlandı. Boyun. Livingston'ın o ana kadar göründüğü kadar soğukkanlı ve sakin davranıyordu.

"Duke, yardımcını sakinleştir," dedi Livingston, hâlâ o alçak hırıltıyla.

"Troy, aptal olmayı bırak."

"Yatak başındaki davranışların hep böyle inanılmaz mıdır?" Hücrede benimle birlikte kalanların duyabileceği kadar alçak sesle sordum.

Kaitlin, Bobby'nin sol elinin avucundan küçük bir iplik ya da lif parçası alırken, "Genellikle çok naziktir," dedi. Başka plastik torba ve kapları da küçük kristaller ya da belki de taşlarla doldurmuştu. İplik ve lif arasındaki fark biraz kafamı karıştırmıştı. Demek istediğim, tüm iplikler lifti, tıpkı tüm kanişlerin köpek olması gibi, ama tüm kanişler köpek değildi.

köpekler kaniş miydi, yoksa iplikler ve lifler tamamen birbirinin yerine kullanılabilir miydi?

Livingston, "Duke'u en iyi zamanlarında yakalayamazsın," diye homurdandı ve sesinde ona bakmamı sağlayan bir ton vardı. Gözleri tüfeğin doğrultulduğu yere odaklanmıştı, bunu takdir ettim ama Bobby'nin canavarını serbest bırakmaktan korkmasaydım, büyük eyalet polisine biraz enerji harcayabilirdim. Sesi o anki gerginlik yüzünden mi kısılmıştı yoksa başka bir şey mi vardı?

Ondan ya da Bobby'den herhangi bir hayvan enerjisi hissedemiyordum. Eğer kontrolünüz yeterince iyiyse, kendi canavarı olan birine bile saf insan gibi görünebilirdiniz. Bu düzeyde kontrol nadirdi ama bunu yapabilen birkaç kişi tanıyordum. Anlayamadığım tek şey, Livingston'ın iş yerindeki bir saldırıdan kurtulduktan sonra zorunlu kan testini nasıl geçebildiğiydi. Kan testi kontrolünüzün ne kadar iyi olduğunu umursamıyordu, ya da belki de ben sadece olmayan yerde canavar arıyordum. .

Bobby, Kaitlin'in tüm vücut fotoğraflarını çekebilmesi için battaniyeyi bıraktı. Bu, ayağa kalkması gerektiği anlamına geliyordu, bu da hepimizin pozisyonlarımızı yeniden ayarlamamız gerektiği anlamına geliyordu. Livingston tüfeğin namlusunu Bobby'nin kafatasının alt tarafına dayamıştı ama bana isabet etmemesi için yukarı doğru bir açıyla tutuyordu. Şimdi tetiği çekmek zorunda kalsaydım, Bobby'nin beynini duvar yerine tavana boyardım. Kaitlin Bobby'nin görsel kanıtlarının fotoğraflarını çekerken ben geride durdum, ama Livingston olduğu yerde kaldı, yani muhtemelen görüntülerin en azından bazılarında vardı. Mahkemede sunulacak olsalardı ilginç olurdu. Mahkemede kullanılmalarını umuyordum çünkü bu Newman'ın Bobby'yi infaz etmeyeceği ve cinayetten yargılanacak başka birini bulacağımız anlamına geliyordu.

Bobby, vücudunun büyük bölümündeki kurumuş kanda izler arayan Kaitlin'e iyi bir oyun oynamıştı. Hatta Kaitlin diz çöktüğünde çok utanmamayı bile başarmıştı.

başını kasıklarındaki kanlı pisliğin önüne koydu. Sonra kanın içinde bir şey buldu ve çıkarıp plastik bir torbaya koymak istedi. Cımbızın aletine doğru gelmesinden mi, yoksa üzerinde neden bu kadar çok pıhtılaşmış kan olduğunu hâlâ bilmediğinden mi bilmiyorum, ama nedeni ne olursa olsun, geri çekilmeye çalıştı, bu da Livingston'ın silahı kafasına dayamasına neden oldu. Bobby, sanki hissetmiyormuş gibi kendini Livingston'a ve silahın namlusuna doğru bastırdı.

Livingston o alçak, boğuk sesiyle, "Kımıldamayı kes," dedi.

Bobby, Kaitlin'den ve cımbızlarından kaçmaya çalışıyordu. Yüzünde görebildiğim korkuyla birlikte enerjisinin de yükseldiğini hissettim. Henüz canavar değildi - gözleri hâlâ insandı - ama enerji tenimi soğuttu ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Seni vuracağım!" Livingston hırladı ve beni tehlikeden uzak tutmak için tekrar açı değiştirmek zorunda kaldı.

Çabasını takdir ettim ama Bobby sanki tehdit arkasındaki pompalı tüfekli adam değil de önündeki kadınmış gibi davranıyordu. Bu iş kontrolden çıkacaktı ve Newman barların hemen dışındaydı, yani yasal bir ölüm bile olabilirdi.

"Bobby," dedim. "Bobby, bana bak."

Gözlerindeki sarının, insan mavisini boğan altın rengi bir su gibi akıp gidişini izledim. Leopar gözleri genişti ve Kaitlin'e odaklanmıştı.

"Gözleri altın gibi," dedi Kaitlin sessizce.

Livingston, "Bir şeyler yap Blake, yoksa onu vurmak zorunda kalacağım," dedi.

Bobby geri ittikçe nişanını değiştiren silahla kendini dengelemeye çalışırken sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyordu. Livingston'ın kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Enerji dalgasına tepki veriyordu; çoğu insan tepki vermezdi. Bobby'nin elleri Newman'ın verdiği kelepçelerin içindeydi ama dönüşmeye başlarsa ne olacağından emin değildim. Kelepçeler takılı kalacak mıydı yoksa kayan kemikler ve bağlar sahip olduğu tek kısıtlamadan kaçmasına yardım edecek miydi? Doğrusu ben bu hiç görmemiştim.

taşınma sırasında kimseye kelepçe takılmamıştı. Eve döndüğümde bunu düzelteceğime dair kendime söz verdim. Nathaniel muhtemelen ekipmanı test etmeme yardım etmek isteyecektir.

Kaitlin'e geri dönmesi için el salladım ve sanki ani bir hareketin onu korkutmasını istemiyormuş gibi yavaşça arkama çekildi. Kaçmadığı ya da kapıya koşup açmaları ve onu dışarı çıkarmaları için bağırmadığı için ona brownie puanı verdim.

Bağırdım: "Bobby!" Sonunda bana baktı, altın rengi gözleri o kadar genişti ki, etraflarındaki beyazlığı görebiliyordunuz, tıpkı kaçmak üzere olan bir atın gözleri gibi. İrislerin rengi değişmişti ama yapıları hâlâ insana benziyordu, gerçi bunu görmek için çok yakın olmak gerekiyordu. Diğer herkes için gözleri leopar gözüydü. Bu yönde beyannameler imzalayacaklar ve herkes onlara inanacaktı.

"Bunu Ray Amca'ya nasıl yapabildim?" Bobby o kadar sessiz fısıldadı ki, sanırım onu yalnızca Livingston ve ben duyabildik.

"Amcanıza bir şey yapıp yapmadığınızdan emin değiliz," dedim, "ama bunu kanıtlamak için kanıt toplamamız gerekiyor. İşimizi yapmamıza izin vermelisin, tamam mı?

"Bu bir saç teli... tüm o kanın içinde kalmış bir saç teli. Benim saçım değil.

Onunla tartışmaya çalışmadım. Bunun bir saç teli olduğunu fark etmemiştim. Sadece dedim ki, "Bu amcanın saçı olduğu anlamına gelmez. Biriyle aynı çamaşır makinesini ve kurutma makinesini kullanıyorsan, onun çarşaflarında da izler bulabilirsin ve sonra bunları kendine bulaştırabilirsin. Her lif ve saç teli bir şey ifade etmez." Ona bir şeyler geveliyor, benim bir şey eklememe gerek kalmadan enerjisini yatıştırmaya çalışıyordum, çünkü Livingston yalnızca Bobby'yi hissedebiliyorsa, beni de hissederse ne düşüneceğinden emin değildim. Ona kendimi göstermekten korkmuyordum. Benim fazladan enerjimin Bobby'nin değişimi olduğunu düşünmesinden ve bunun için onu vurmasından korkuyordum. Livingston'a metafiziği zamanında açıklayabilir miydim?

Newman şunları söyledi: "Adli tabibimiz Dale'den bakmasını istedim ve amcanızın vücudunda herhangi bir istismar izine rastlamadım."

Bobby dönüp ona bakmaya çalıştı ama tüfeğin namlusu öyle bir sıkıştı ki, parmaklıkların diğer tarafındaki Newman ve şerifi görebilmek için namluyu kafatasının ortasına kadar sokmak zorunda kaldı.

Bobby, "Sana inanmıyorum," dedi ve sanki kafasına bir silah doğrultulmamış gibi Newman'a doğru dönmeye devam etti. Livingston kendini korumaya çalıştı. Bobby'nin şakağındaki metal izini gördüm. Basit bir insan olsaydı kanaması olurdu ama silah namlusunun metali onu o kadar kolay kesmezdi. Derisinden bir damla kan akana kadar itmeye devam etti. Neredeyse hemen iyileşecekti ama kendini kesiyor olması, gerçekten kendini iyileştirmeye çalıştığı anlamına geliyordu. incindim.

Livingston'a baktım ve Bobby'nin kafasının kuvvetinin onu hareket ettirmesini önlemek için vücudunu ve silahı desteklediğini fark ettim. Livingston'ın gözleri bana döndü. Bana neler olup bittiğini soruyor gibiydi. Bobby ya acıdan tamamen habersizdi ya da polis tarafından intihara teşebbüs ediyordu. Wagner onu vurduğunda Bobby otomatik olarak tepki vermiş, saklanmaya ve kendi hayatını kurtarmaya çalışmıştı. Ama şimdi, düşünmek için daha fazla zamanı varken, kendini kurtarmaya çalışmıyordu. Belki kafasının önünde değildi ama kafasının arkası artık hayatta kalmayı düşünmüyordu. Taktik değiştirirse, yavaşça itmekten ani hareketlere geçerse, Livingston onu öldürecekti.

"Evinize gelirken arabadan adli tabibi aradık," dedim.

Bobby başını bana doğru çevirdi, bu da Livingston'ın bir santimetre daha kıpırdamamak için mücadele etmesini engellemeye yetti ya da belki Bobby'yi daha fazla incitmemek için mücadele ediyordu. Belki ikisi de.

Duke, "Ona Dale'i herhangi bir taciz saçmalığı için aramamasını söyledim," dedi.

Hâlâ Bobby ve Livingston'a bakarak, "Şimdi de bundan yakınacaksın," dedim. Duke'la kavga etmek için onu görmeme gerek yoktu.

"Bu benim davam Duke," dedi Newman.

"Burası da benim kasabam," dedi Duke. "Sen sadece kız arkadaşını ziyaret ediyorsun."

"Ray Amca'nın cesedi hakkında doğruyu mu söylüyorsun?" diye sordu Bobby. "O... değildi. . öyle acımıyor muydu?"

"Sen bir insan-hayvansın. Doğruyu söylediğimi anlayabilmen gerekir." Doğruyu söylediğimizi söylemedim çünkü bildiğim kadarıyla adli tabip henüz bize cevap vermemişti, bu yüzden Newman kurbanımızın cesedinin tecavüze uğrayıp uğramadığını bilemezdi.

"Öyle olmalıyım ama Ray Amca'ya yaptıklarımdan korkmak dışında hiçbir şey hissedemiyorum."

"Az önce itiraf etti. Hepiniz onu duydunuz," dedi Leduc. Bobby,

"Hayır," dedi ve arkasına dönüp bakmaya çalıştı
Koridor. "Hatırlamıyorum."

Leduc, "İtiraf et Bobby ve her bitsin," dedi.

Bobby ağzını açtı ama Newman şöyle dedi: "Bobby'yi idam etmeyeceğim çünkü onu itiraf etmesi için kandırdın".

"Size bu bölgede başka şekil değiştiren olmadığını söyleyip duruyorum. Bu o olmalı.

Newman, "Ve bunun bize bir şekil değiştiren ölümüne benzemediğini söyleyip duruyoruz," dedi.

Dikkatimi Bobby ve Livingston'dan ayırmadım. Kaitlin hücrenin en uzak köşesine, bizden olabildiğince uzağa gitmişti, gitmek istememişti. Birçok insan çoktan birinden kapıyı açmasını isterdi. Onun için puan.

"Win, bundan bir şey çıkaramazsın, sadece tanıdığın birini öldürmek zorunda kalmak istemediğin için değil," dedi Duke.

Bobby'nin gözleri tamamen değişti. Sadece yıllarca insanların gözlerindeki bu değişimi gözlemlemiş olmam, gördüğüm şeyden emin olmamı sağlamıştı. Tenimdeki enerji yürüyüşü bunu doğruladı. Livingston benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle iç çekti. Tetiği çekmeden önce ben de bunu birkaç kez yaptım.

"Onu vurmayın," dedim.

"Bunu yapmamam için bana bir neden söyle," dedi Livingston, sesi dikkatli ve kontrollüydü, öyle ki soluk alıp verdiği bile duyulmuyordu.

Kazara parmağı seğirdi. "Bobby, onu
kurtarmama yardım et," dedim.

"Ya beni kurtarmanı istemiyorsam?" diye sordu. Başının tepesinden ayak tabanlarına kadar vücudunda bir ürperti dolaştı. Değişime teslim olmaya başlamıştı. Lanet olsun!

Bileğini tuttum ve sanki onu ılık su dolu bir küvete daldırmışım gibi enerji elimden koluma doğru aktı. Eğer şimdi bir şey yapmazsam, daha da ısınacaktı. Kalkanlarımı indirdim ve kendi enerjimi Bobby'ninkine geri akıttım, tıpkı bir yangın başlatıcıyla yangını söndürmeye çalışmak gibi.

"Livingston, Bobby'yi insan formunda tutmak için ona enerji veriyorum. Enerjim yüzünden onu vurma, tamam mı?

"Senin enerjinle onunki arasındaki farkı nasıl anlayabilirim, Blake?" Livingston sordu. Gözleri de artık çok beyaz görünüyordu, ama ondan yanıt veren bir enerji yoktu.

"Muhtemelen yapamazsın."

"Kahretsin," dedi ve sanki çenesindeki kaslar bile hayatını kurtarmak için dayanıyormuş gibi dişlerini tekrar sıktı.

Duke kafes parmaklıklarının güvenli tarafından, "Eğer dönüşmeye başlarsa, onu vurmak zorunda kalacaksın," dedi.

"Kapa çeneni Duke," dedim.

İtiraz etti ama Newman onu geri çekti ve bizim hakkımızda yorum yapmasını engelledi ki bu iyi oldu çünkü tüm dikkatimi Bobby'nin değişmesini engellemeye vermem gerekiyordu. Normalde, ben bunu yaparken, şekil değiştiren insan formunda kalmak isterdi, bu yüzden yardımı bir can simidi olarak kabul ederlerdi, ama Bobby etmedi.

Sanki ikimizi de yakmak istiyormuş gibi kendi "ateşini" benimkinin içine döktü. Bobby'nin canavarını zapt edemezsem, onun benimkini serbest bırakabileceğini anlamam birkaç dakikamı aldı. Eğer tam bir şekil değiştirici olsaydım, canavarlarımızı getirip bizi öldürebilirdi ama ben gözlerim dışında şekil değiştirmedim.

"Blake, gözlerin. Gözlerinin nesi var böyle?
Livingston söyledi.

"O da onlardan biri!" Duke bağırdı. "Beni vurma Livingston." "Değişme, ben de değişmeyeceğim."

"Bobby, ikimizi de vurduracaksın," dedim.

"Canının yanmasını istemiyorum," dedi ama sesinde hırıltılı bir ton vardı.

"O zaman canavarını geri yut."

"Eğer Ray Amca'ya zarar verirsem, ölmek zorundayım." Sesi neredeyse insan gibiydi. Ağzını açtı ve dişlerini gösterdi.

Kaitlin bağırdı. Kapının açıldığını duydum ama önümdeki iki adama bakmaya cesaret edemedim.

Newman, "Çık oradan!" dedi.

"Defol buradan Livingston," dedim.

"Seni burada onunla yalnız bırakmayacağım."

Bobby'ninkilerle neredeyse aynı sarı tonunda olduğunu bildiğim gözlerle ona baktım ve "Onunla yalnız kalmayacağım Livingston. O benimle yalnız kalacak.

Bu onun için yeterliydi. Tüfeğini omzuna dayayarak geri çekildi, yolunun üzerinde olmama rağmen hâlâ Bobby'ye doğrultmuştu.

"Hiçbirimizi vurma," dedim. Bunu söylerken ona bakmak istedim ama gözlerimi önümdeki şekil değiştirenden ayırmamam gerekiyordu.

Livingston, "Eğer içinizden biri çubukları bükmeye başlarsa, tüm bahisler kapanır," dedi.

"Tamamdır," dedim.

Gerçekten güçlü likantroplar hızla, neredeyse incelikle şekil değiştirir, tıpkı buzun eriyerek yeni bir form kazanması gibi. Ancak geri kalanı için bu yavaş, acı verici ve korkunç bir şeydir. Daha önce bir ekleminiz çıktıysa, bir kemiğiniz kırıldıysa, bir bağınız koptuysa ya da bir kasınız yırtıldıysa, bunun ne kadar acı verdiğini bilirsiniz. Şimdi vücudunuzdaki tüm eklemlerin, kemiklerin, bağların ve kasların aynı anda parçalandığını hayal edin. Yavaş bir şekil değişikliği işte böyle hissettirir ve bu yüzden en

Deneyimli likantroplar, acı onları parçalara ayırırken saldıracaklardır. Kemikler sanki bir bıçak darbesiyle dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi derinin altına kaymaya başlar.

Bobby başını geriye attı ve acı içinde çığlık atarak göklere yükseldi.

Bobby'nin ellerinden kan damlamaya başlarken ve tırnaklarına pençeler girmeye zorlanırken elimi ondan çektim. Yıllardır böyle değişen birinin yanında bulunmamıştım. Tamamen leopar olduğunda güvende olabilirdi ama o zamana kadar.... . .

İki şeyin gerçekleşebilmesi için diz çöktüm: Livingston, her ihtimale karşı, bir parçamı içermeyen düz bir tekme attı ve ben de Bobby'nin çenesinden geriye kalanın altından, attığım kadar sert bir yumrukla geçebildim. Eğer yüzündeki kemikler hâlâ sağlam olsaydı, bu onu felç edebilirdi ama sadece sendelemesine neden oldu. Diğer yumruğumu diyaframına indirdim ve leopar ya da insan, doğru noktaya vurmayı başarırsanız nefesi kesilir. Hâlâ iki ayağı üzerinde durduğu için bu onu biraz eğdi ve dirseğimle sağ tarafına vurdum ve sonra diğer dirseğimi yüzünün sol tarafına kullandım. Yüzünün dizimle iki kez buluşmasına yardımcı olmak için başının arkasını tuttum ve hala hareket ediyordu. Ellerimden kanlar içinde kayıp gidene kadar dizlerimi yüzüne sürdüm ve yüzündeki tüm kemikleri kırıp kırmadığımı ya da yere düştüğünde hâlâ bir leopara dönüşmeye çalışıp çalışmadığını anlayamadım. Her iki durumda da dövüş bitmişti.

21

Şerifin karakolunda sadece bir tuvalet vardı, ben de ellerimdeki kanı silmek ve pantolonumun dizlerine soğuk su tutmak için oraya gittim. Kanın sertleşmemesini umuyordum. O pantolonları seviyordum. Kanın hepsi ellerimden akmamıştı, çünkü bir kısmı taze ve bana aitti. Elimi Bobby'nin derisinin altındaki sürpriz kemiklerden birinde kesmeyi başardım. Genellikle bir kavgada elinizi keseceğiniz yer çenenizin altı değildir. Genellikle elmacık kemiği ya da dişler sorun . Kahretsin, belki de çeneye taşınmış olanlardan biriydi, ya da belki de onlara vurduğumda yerlerinden çıkmış leopar kemikleriydi. Parmak eklemimdeki kesiğe baktım ve Bobby ile canavarının hangi parçasını kestiğimi bilemedim. Ve bir anda titremeye başladım. Acil durum sona ermişti. Artık kendi anımı yaşayabilirdim. Bobby'yi kontrol edebileceğimi düşünerek küstahlık ettim. Avlanırken hedefin olabildiğince güçsüz ve hayvani olmasını istersiniz ama onunla konuşmaya çalışırken hayvanla konuşmak istemezsiniz. Sizi dinleyebilecek ve neler olup bittiğini düşünebilecek bir insana ihtiyacınız var.

Pantolonumda Bobby'nin pençelerinin geçtiği yırtıklar buldum. Kavganın sıcağında bunun olduğunu fark etmemiştim bile. Elim kanamasaydı bile, likantropi testine girmek zorunda kalacaktım, ancak buna gerek yoktu. Leopar tabanlı likantropi olduğumu yıllar önce keşfetmiştim. Şanslı Newman orada değildi, ama tabii ki Bobby'nin kemikleri kaymaya başladığında onu kilitlemelerine izin verecek kadar aptal olamazdı. Hayır, sadece ben çok aptalım.

Ellerimi lavabonun soğuk kenarlarına dayadım ve parçadan sızmaya başlayan kanı izledim. İçimi çektim ve aynada kendime baktım. Tenim kâğıt beyazdı; gözlerimin koyu kahverengisi kâğıda oyulmuş delikler gibi siyah görünüyordu. Sonradan beni bu kadar solgun gösteren şeyin saçlarım olduğunu düşünmüştüm hep ama saçlarım hâlâ örgülüydü. Belki de sorun saçlarım değildi. Şok, zihniniz sizi etrafınızdaki her şeyi deneyimlemekten korumaya karar verdiğinde ya da vücudunuz aynı nedenle kapanmaya başladığında olan şeydir. Bildiğim kadarıyla Bobby'nin pençeleri kıyafetlerimden başka hiçbir şeyi kesmemişti. Şansıma kelepçeliydi. Eğer olmasaydı. . . Hayır, bunu düşünme bile. Biraz daha yavaş ya da daha az eğitimli olsaydım neler olabileceğini çok fazla düşünme. Hayır, sadece bunu çok fazla düşünme.

Edward'ın bana destek olmak için gelmesine daha birkaç saat vardı ama o bile beni kendi kibirli aptallığımdan koruyamazdı. Daha önce asla böyle korkunç bir risk almazdım.

. Neyden önce? Başlangıçta olduğum tek psişik yetenek ölüleri zombi olarak diriltme yeteneğiydi. ABD polisi olmaya geçiş yapan sekiz eski vampir avcısından üçümüz animatördük, yani ölüleri canlandırabiliyorduk, bu da muhtemelen ölüleri diriltme yeteneğimizin vampirlere karşı bize düşündüğümüzden daha fazla yardım ettiği anlamına geliyordu. Jean-Claude'un büyüsüne kapılmadan ve sonunda ona aşık olmadan önce. Vampir izlerini benimle paylaşmadan ve ben insandan daha fazlası olmadan önce. Likantropi hastalığına yakalanmadan ve içimde bir gökkuşağı kadar canavar barındırmadan önce. Neden tamamen değişmediğimi bile bilmiyorduk, ama bunun vampir işaretlerinin bana önce ulaşmasıyla ilgili olduğunu düşünüyorduk. Şimdi Jean-Claude ile evlenecektim. Evet, birbirimize aşıktık ama o aynı zamanda teknik olarak benim efendimdi, bu da beni onun insan hizmetkârı yapıyordu, her ne kadar ölülerle ilgili yeteneklerim nedeniyle kimin kimden sorumlu olduğu konusunda bazı tartışmalar olsa da. Geçen yıl, eski bir kötü vampir tarafından yaratılan bir zombi ordusuyla savaşmak için bir zombi ordusu yarattım. Peki benim küçük

Liste mi? Necromancer, vampir avcısı, Canavarların Leydisi, Şafak Kraliçesi doğaüstü topluluk arasında kazandığım unvanlardı. Çok fazla güç, çok fazla sihir vardı. Bana ihtişam yanılsamaları vermesine izin verdim ve bu yanılsamalar neredeyse beni öldürüyordu. Tüm düğün planlarım ve diğer planlarım neredeyse mahvoluyordu çünkü havuzdaki en büyük ve en kötü şeyin ben olduğumu sanıyordum. Hay sikeyim.

Kapı hafifçe vuruldu ve Newman, "İçeride iyi misiniz?" diye sordu.

"Evet, , iyiyim." Daha fazla kâğıt havlu aldım ve elimdeki yaraya bastırdım. Üzerine bir bandaj koymadan önce kanamanın durması gerekiyordu.

"İçeri gelebilir miyim yoksa Kaitlin'i mi tercih edersin?"

"Neden Kaitlin'i tercih edeyim ki?" diye sordum ve kendimi aynada kaşlarımı çatarken buldum.

"O bir kız. Bazı kadınlar incindiklerinde başka kadınları tercih ederler."

"Onu tanımıyorum," dedim.

"Peki, içeri girebilir miyim?" diye tekrar sordu.

Aynaya tekrar baktım ama yakın zamanda daha iyiye gitmeyeceğini biliyordum. "Tabii ki."

Kapıyı açtı ve yüzünde hiç görmediğim kadar nötr bir ifade vardı. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım.

"O zaman neden elini bastırıyorsun?"

Sanırım ona düşmanca bir bakış attım, çünkü küçük bir uzaklaşma hareketiyle ellerini kaldırdı.

"Neyi yanlış söyledim?"

"Cevabını zaten biliyorsan neden yaralanıp yaralanmadığımı ?"

"Bu yeterince adil, ama zaten iyi olup olmadığını sordum ve olmadığını söyledin.

Evet."

"O zaman bana zaten cevapladığım soruları sormayı bırak."

"TAMAM. Sağlıklı parçalarınızdan herhangi birinin doktora ihtiyacı var mı?

Sözleri karşısında neredeyse gülümseyecektim ama kendimi tuttum. "Hayır, teşekkür ederim."

Sonra gülümsedi ve odaya biraz daha yaklaştı. "Sağlam, yaralanmamış elinle sana yardım edebilir miyim?"

"Evet, kanama bir bandaj için yeterince azaldığında."

"Ne kadar kanaman var?"

Çöp kutusuna doğru ilerlemeye çalıştım ama bir elimle diğerine kâğıt havlu uzattığım için bu en iyi ihtimalle eksik bir hareketti. "Bir kağıt havlunun yeterli olacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre değilmiş."

Neden bahsettiğimi görmek için çöp kutusuna doğru yürüdü. "Fena değil," dedi.

"Dediğim gibi, ben iyiyim."

"Sanırım sizin iyi tanımınız benimkiyle uyuşmayabilir."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Ted buraya geldiğinde onunla iyi geçinirsin."

"Herhangi biriniz başka bir şekil değiştirenle kavga etmeye karar verirse bunu aklımda tutacağım."

İçimi çektim ve gözleriyle buluşmadan önce yere baktım. Yıllardır bir dava yüzünden bu kadar utanmamıştım. "Başka bir zaman olmayacak. Dersimi aldım."

"Seninle çalışırken ders alması gereken değil miyim?"

" kakma, çaylak," dedim.

Bana gülümsedi. "Eğer teselli olacaksa, şekil değiştirmenin ortasında bilinçsiz bir lycanthrope'u yendiğini görmek çok etkileyiciydi."

"Kibirli ve aptalcaydı ve reflekslerim insanlar için normalden fazla olmasaydı, muhtemelen o doktora ihtiyacım olurdu."

"Bir dövüşte bu kadar hızlı hareket eden birini hiç görmemiştim."

"Yeni şekil değiştiren MMA dövüşlerini hiç izlemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Onları insanları öldürmeye çalışırken görüyorum. Bu kadar yeter."

"Dövüşçüler Bobby gibi değildir. Birden fazla forma sahiptirler ve değişimlerini kontrol ederler."

"bir gösteri olduğunu duydum," dedi. Başımı
salladım. "Evet."

"Televizyondaki güreşçiler Bobby'nin o hücrede yaptıklarını gördüğümden daha mı korkunç?"

"Hayır, ama ondan çok daha iyi dövüşüyorlar."

"Gördüğüm kadarıyla seninle dövüşmedi."

"Evet, hâlâ bir yerlerde bana zarar vermek istemeyecek kadar Bobby vardı."

"Sanırım ilk yumruğunuzda neredeyse çenesini kırıyordunuz ve siz onu bayıltmadan önce size zarar verecek kadar toparlanamadı."

"Ya da bu," dedim. Kağıdı dikkatlice çekerken kağıt havlu yaraya biraz yapıştı. Bu sefer mastürbasyon yapıp kanın pıhtılaşmasını engellemek istemedim. Kağıdı da ilkiyle birlikte çöpe attım.

"Elini neyle kestin?" Newman sordu.

" gereken bir yerde olan bir kemik."

"Değişimin tam ortasındayken onlarla savaşmak her zaman böyle midir?"

"Bilmiyorum. Bunu ilk kez yapıyorum."

Newman bana baktı ve yüzündeki kanın çekilmeye başladığını gördüm. "Yüce İsa, Blake. Tanıdığım en cesur insanlardan biri misin yoksa en aptalı mı bilmiyorum."

"Bugün aptalca oy kullanacağım," dedim. "Şimdi, elimi sarmamda bana yardım et." Elim bandajlandığında, daha fazla ekipman almak için Newman'ın cipine gittim. Bu aktif bir arama emriydi ve öyle davranmaya başlamam gerekiyordu.

22

Newman'ın cipinin içinden MICAH'ı aradım, çünkü bulabildiğim en yakın mahremiyet buydu. Dışarıda hâlâ karanlık bir gece olması garip geliyordu, o kadar çok şey olmuştu ve güneşin doğmasına hâlâ saatler vardı. Kahretsin, sanki bundan daha fazla zaman geçmiş gibiydi. Micah'yı erkek arkadaşım gibi güven tazelemek için aramıyordum. Onu arıyordum çünkü o artık Therianthrope ve İnsan Toplulukları Arasında Daha İyi Bir Anlayış için Koalisyon olan Lycanthrope ve İnsan Toplulukları Arasında Daha İyi Bir Anlayış için Koalisyon'un başkanıydı. Bobby'nin desteğine ihtiyacım vardı ve Edward'ın bana birkaç saat içinde vereceği türden bir desteğe değil. Şekil değiştiren enerjisini benden daha iyi kullanabilen birine ihtiyacım vardı ve bu konuda Micah Callahan'dan daha iyisi yoktu. O bir saldırıdan kurtulup leopar-adam olmuştu; amcası ve kuzeni o kadar şanslı değildi. Koalisyon'un yaptığı şeylerden biri de hayatta kalanlara ve ailelerine saldırıların ardından yaşananlarla başa çıkmalarında yardımcı olmaktı. Uykulu sesi cevap verene kadar saat farkını düşünmedim. "Anita, sorun ne?"

"Seni uyandırdığım için özür dilerim," dedim.

"Bu iyi. Sorun ne?" Sesi normale dönüyordu, algıladığı acil duruma odaklanmaya başladıkça uyku ondan uzaklaşıyordu.

"Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü az önce şerifin işlerini halletmek için ayrıldınız. Canavarları avlarken, mesaj göndermeyi hatırlarsan şanslı sayılırız. Bir arama, bir şeylerin ters gittiği anlamına gelir."

Onunla bundan düşünceli olduğu konusunda tartışmak isterdim ama haklıydı. Hayatımdaki insanlar haklıyken ve ben haklı değilken onlarla kavga etmemeye çalışıyorum. "Şüphelimizi insan formunda tutmak için yardıma ihtiyacım var. Bu işte iyi olduğumu sanıyordum ama o sen ve Nathaniel gibi değil. O düşük seviyeli, sadece bir form. Ne kadar farklı olabileceğini unutmuşum."

"Bana neler olduğunu anlat." Micah'nın sesi ciddi, düşünceli, sırlarınızı emanet edebileceğiniz bir sesti ve ben de onunla tanıştığım andan itibaren bu konuda ona güvenmiştim.

Birine bu kadar çabuk ve bu kadar güçlü bir şekilde aşık olmam pek sık rastlanan bir şey değildi ama sanırım doğru kişi hakkında söylenenler bazen doğru çıkabiliyor. Micah benim biriciğimdi ama biriciğim olmak için hayatıma çok geç girdi. Onunla beş yıl boyunca çıktık ama hiçbir zaman geleneksel bir çift olmadık. Nathaniel ile hep üçlü olduk, çift değil. Yasal olarak yapabilseydik, dört kişilik bir düğün deneyebilirdik, ancak yasallık ve kamuoyu ne olursa olsun, ben Jean-Claude ile evleniyordum ve Micah da Nathaniel ile evleniyordu. Onlar sonsuza dek benim taliplerim olacaktı, ben de onların. Yasanın kalplerimize ulaşmasını beklerken süresiz olarak evlenmeye niyetliydik.

Micah, birkaç kez açıklama istemek dışında sözümü kesmeden beni dinledi. İyi bir dinleyiciydi ve aptalca sorularla ya da suçlamalarla zaman kaybetmedi. Bana öldürülebileceğimi bile söylemedi ya da başka bir doğaüstünün desteği olmadan bir leopar-adamla savaşırken ne düşündüğümü sormadı. Durum tersine dönseydi, muhtemelen ona bu türden bir şeyler söylerdim ama hangimizin daha iyi bir adam olduğunu hiç sorgulamadım. Micah tanıdığım en mantıklı insandı. O benden daha mantıklıydı ve ben de öfkeme yenilmediğim sürece çok mantıklıydım. İkimiz de baskı altında sakin ve soğukkanlıydık ve hayatta kalmak söz konusu olduğunda acımasızdık. Eski nişanlımın yaptığı gibi şiddete başvurduğum için beni asla canavar olmakla suçlamazdı. Ben de onun gibi şekil değiştiren biri olduğu için ona asla canavar demezdim.

eski nişanlımın yaptığı gibi. Birbirimize tamamen değer veriyorduk, diğer insanları korkutan yanlarımıza bile - belki de özellikle o yanlarımıza, çünkü gerçek canavarlar ortaya çıktığında bizi hayatta tutacak olan yanlarımız onlardı.

Sözlerimi bitirdiğimde, "Yerel makamlar bizi davet etmediği sürece Koalisyonu bu işe dahil edemem," dedi.

"Bu Newman'ın arama izni. İstersem seni içeri davet eder.

"Resmi kanallardan gönderin, iki saat ya da daha kısa sürede orada olacağım." "Daha azı, jeti ödünç aldığın anlamına gelir.
Jean-Claude özel biri," dedim.

"Üçümüzün onunla çıkmasının avantajlarından biri," dedi sanki bu bir veriymiş gibi, oysa sadece birkaç ay önce bunu bu kadar rahat söyleyemezdi.

Micah terapisinde bazı şeylerle yüzleşmek için çok çalışıyordu ve bu şeylerden biri de yüzyıllardır heteroseksüel erkekleri cinsel yönelimleri konusunda şüpheye düşüren türden bir adam olan usta vampirimizdi. Micah, Jean-Claude'un metafiziksel ya da başka türlü bir gücü olmadığı için şanslıydı çünkü Nimir-Raj'ımı, leopar kralımı ve baştan çıkarmak istediği hemen hemen herkesi alaşağı etme gücüne sahipti. Jean-Claude yatağında olmak istemeyen kimseyi istemezdi. İstekli partnerlere ve gerçek aşka inanırdı, neyse ki hepimiz için.

"Resmi kanallar ne kadar sürüyor?" Ben sordum.

"İki saatten iki güne kadar. Bu, diğer yerel polislerin Koalisyonu orada ne kadar istemediğine ve arkadaşınız Newman'ın tekneyi ne kadar sallamak istedbağlı."

Bir düşündüm. "Newman buralı bir kızla nişanlı. Burayı sonsuza dek evi olarak görmeyi umuyor, o yüzden tekneyi sallama konusundan emin değilim."

"Peki tekne sallanana kadar ne öneriyorsun?" diye sordu. "Bobby Marchand'ı hayatta tutmak için yardıma ihtiyacım var.
Geri kalanımız da onun yapıp yapmadığını ya da kendisine komplo kurulup kurulmadığını anlamaya çalışıyoruz."

"Bir avukat ihtiyati tedbir kararı aldırmayı deneyebilir... ."

"Bobby'nin hücresine dönüşmesi bize yardımcı olmaz. Yıllardır değişimi sırasında bu kadar kontrolden çıkmış bir şekil değiştirenin yakınında bulunmamıştım. Eğer orada olmasaydım, onu vururlardı ve bu net bir atış olurdu."

"Onu öldürdükleri için onları suçlamaz mısın?"

"Hayır. Onun değişmesini engelleyen tek şey benim onu dondurmamdı.

"On yıl sonra kadar da kontrollü görünmüyor," dedi. "Bu beni de şaşırttı."

"Sana zarar verdi mi?" Micah sorarken sesi nötrdü.

"Ona vurduğumda parmak eklemlerimin derisi yüzüldü ama bunun dışında iyiyim."

"Eğer diğer şerif yardımcısı bizi davaya davet eder ve yerel şerif de buna izin verirse, Bobby'nin enerjisini izlemek için adamlarımızdan birini hücrenin dışına koyabiliriz, ama asıl ihtiyacınız olan şey biz oraya ulaşana kadar arama emri için daha fazla zaman. Değil mi?"

"Evet."

"İnsanları devletin saklandığı yerlerden çıkarmak için birlikte çalıştığımız avukat Amanda Brooks, infaz emri sistemini baltalamaya çalışıyor. Ona yolunuzu göstermeme izin verir misiniz?

"Yani onun infaz emirlerini karıştırması ve işimi mahvetmesi riskini göze mi alıyorum?"

"Evet," dedi.

Bunu düşündüm ve sonunda şöyle dedim: "Yere düştüğümde insanları öldürmekten ve onların yapmadığını düşünmekten daha fazla seçeneğim olmasını isterim".

"Sorun yaratmadan ona durumun ne kadarını anlatabilirim?"

Bu farklı bir soruydu. "Emin değilim. Ona geniş bir genel bakış sunun derim. Newman'a onun adını vereceğim ve Bobby'yi arayıp arayamayacağına bakacağım.

"Dene," dedi.

"Deneyeceğim. Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum."

"En iyimiz hâlâ iş başında sanırım," dedim. "Evet, Nathaniel bu gece sahnedeydi."
"Eve döndüğünde onu benim için öp." "Öpeceğim."
"Seni seviyorum."
"Seni daha çok
seviyorum."
"Seni daha çok seviyorum," dedik birlikte.
Bu bizi güldürdü ve sesimizdeki yankıyla telefonu kapattık.

23

Bir SUV yanıma yanaştığında hala gülümsüyordum. Aracı tanımıyordum ve hala yeterince karanlık olduğu için içini göremiyordum ama sürücü muhtemelen erkekti ve uzun boyluydu. Sonra kapıyı açtı ve tavandaki ışık onu aydınlattı. Midem ayakkabılarımın içine düştü ve nabzım hızlandı. Birdenbire doğru düzgün yutkunamadım. Bu Olavo'ydu. Tamamen keldi, bıyığı ve dudaklarını çevreleyen Vandyke sakalı vardı. Onunla tanıştığımda sinekkaydı tıraş olmuştu. Sakallı daha iyi görünüyordu; yüzüne belirginlik kazandırıyor ve kaşlarının kalın siyahını tamamlıyordu. Önceleri büyük bütçeli bir aksiyon filmindeki uşaklara benziyordu. Şimdi ise baş kötü adam gibi görünüyordu. Vandyke'ı yaratana kadar diğer kadınların onda ne bulduğunu anlayamamıştım. O zaman nihayet yakışıklı olduğunu görebildim, korkutucu, şeytani bir şekilde.

Olaf, nam-ı diğer Şerif Otto Jeffries, cipten indi ve aracın diğer tarafında, benden yaklaşık iki metre uzakta durdu. Elimde bir silah vardı ve beni tehdit ettikten sonra Leduc'a yaptığım gibi kalçama dayamıştım. Olaf bana kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı; hatta bana doğru ilerlemeye başladığında bana gülümsüyordu. Yolcu kapısını açtım ve dışarı çıktım, böylece yılanın gözüne yakalanmış bir fare gibi orada oturup ona bakmayacaktım. Silahımı kılıfına bile geri koydum, çünkü rozeti boynundaki kordondan sarkıyordu. İkimiz de iyi durumda olan ABD polisleriydik. Henüz yanlış bir şey yapmamıştı, bu yüzden korkumun bana çektirdiği silahı taktım ama arkamdaki binaya doğru ilerlemeye başladım. Sanki onunla konuşmak için ışıklı balkonda duracakmışım gibi rahat olmaya çalıştım.

onunla yalnız kalmamak için. Gezegende kendimi bir suçun işlenmesini bekleyen bir kurban gibi hissetmemi sağlayabilecek yegane insanlardan biriydi. Ondan korkmaktan nefret ediyordum. Fiziksel tepkilerimi ondan saklamak için muhtemelen çok geç olsa da nabzımı sakinleştirmeye çalıştım. O artık bir kurt adamdı, bu da muhtemelen kalp atışlarım hızlandığı anda nabzımı hissettiği anlamına geliyordu.

"Anitta," dedi. Cüssesine uygun derin bir sesi vardı ve sesi bir Danua'nın gürültüsüne benziyordu.

Neredeyse ona Olaf diyecektim ama zamanla çalıştığımızı ve diğer polisler etrafta olduğunda yasal kimliğini kullandığını hatırladım. Binanın içinden gelen seslerin mırıltısını duyabiliyordum. Ne dediklerini anlayamıyordum, bu da muhtemelen ona duyulmadan herhangi bir şey diyebileceğim anlamına geliyordu, ama bu onun sırrıydı, benim değil.

"Otto, burada ne yapıyorsun?" dediğimde sesim sakin ve tarafsızdı. Başka bir yerde aktif bir arama emrin olduğunu sanıyordum.

Tekrar gülümsedi ve neredeyse gözlerinin siyah derinliklerine yolu açıyordu. İkiz mağaralar gibi yüzünün derinliklerine yerleşmişlerdi. Belki de renkleri yüzündendi? Parlak mavi gözleri olsaydı, daha az korkutucu görünür müydü? Belki de onu renkli kontakt lens takmaya ikna edebilir ve görebilirdim. Gerçi herhangi bir renk onun şık, tamamen siyah suikastçı tarzını bozabilirdi. İş kıyafetleri dışında ya da içinde olsun, onu siyahtan başka bir şey giyerken hiç görmedim. Bir keresinde beyaz bir tişört giymiş olabilir ama onu düşündüğümde aklıma hep siyah gelirdi.

"Arama emri tamamlandı." Bu da yakın zamanda birini öldürdüğü anlamına geliyordu ama bu yüzden ona taş atamazdım. İkimiz de rozetli cellatlardık.

"Aferin sana," dedim. "Ted bana buralarda haydut kovaladığınızı söyledi." Edward'dan bilerek bahsettim, çünkü Olaf'ın dünyada saygı duyduğu birkaç kişiden biriydi adamdan adama adam. gibi davranarak benim sevgilim,

Edward, Olaf'ın bana olan tutkusunun peşinden gitmesini engellememe yardım etti.

Olaf, Edward'ın yasal kimliğini konuşmaya neden dahil ettiğimi çok iyi biliyormuş gibi gülümsedi. "Ted bana senin de buralarda olduğunu söyledi."

"Hayıryapmadı," dedim ve sesim hâlâ nötrdü; nabzım ve kalp atış hızım bile aynıydı. Benim için iyi oldu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü seninle konuştuğunu bana söylerdi."

Başıyla küçük bir selam verdi. "Newman'ın tutuklama emriyle bağlantılı ikinci bir suç vardı. En yakın ABD şerifi olarak bana haber verildi."

Başımı salladım ve içimde tuttuğumu fark küçük bir gerginlik dağıldı. Beni takip etmiyordu; işinin başındaydı. "Yeni protokolün sadece ikinci bir arama emriyle ilgili saldırı olduğunda en yakın şerifi uyaracağını sanıyordum."

"Ben de, ama görünüşe göre arama emriyle bağlantılı herhangi bir ciddi suç konusunda tetikteyim."

"Yani aynı olay yerindeki soygun girişimi size kanallar üzerinden yayınlandı," dedim.

"Evet."

"Yani ikinci suçun şiddet içermeyen bir soygun olduğunu biliyordunuz," dedim.

"Evet."

"Yani Newman ve benim daha fazla takviyeye ihtiyacımız olmadığını biliyordunuz."

"Bölgeden ayrılmadan önce söz konusu milletvekiliyle irtibata geçmeli ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormalıyız" dedi.

"Sanırım bu telefon görüşmesi demek, yüz yüze değil."

Gülümsedi, sakalının ve bıyığının siyah çerçevesine karşı dudaklarının kısa bir kıvrımı. Aynı derecede siyah gözlerinin derinliklerinde duygu vardı ama bu gülümsemeye eşlik etmemeliydi. Bana bakarken içimden gelen ürperme isteğiyle savaştım.

"Yeni protokolü takip ediyorum ve seninle şahsen görüşebilirim, Irene."

"Teşekkür ederim. Sherlock."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Bir keresinde, kaçırmak, işkence etmek, tecavüz etmek ve öldürmek yerine gerçekten çıkmak istediği tek kadının ben olduğuma dair bir yorum yapmıştım. Sir Arthur Conan Doyle'un Sherlock Holmes hikayelerini hiç okumamıştı, bu yüzden yorumu anlamadı. Açıkladım ve beni şaşırtarak gidip hikayeleri okudu, bu yüzden bir sonraki buluşmamızda birbirimize sevgi dolu isimler takmamızı önerdi. Ben onun Irene Adler'ı olacaktım, o da benim Sherlock Holmes'um olmak istiyordu. Holmes yerine Moriarty olmasını önerdim, ama öykülerde hiç çift olmadıkları için bunun bir sevgi ifadesi olarak mantıklı olmadığını düşündü. Benim fikrim sadece hayır değil, elbette olmazdı. Edward, Olaf'ın hiçbir zaman bir çift olamayacağımızı nihayet anladığı ya da beni sözde kız arkadaştan kurbana dönüştürmeye karar verdiği günden kaçınmanın bir yolu olarak beni bunu kabul etmeye ikna etti.

"Biliyor musun, ben hâlâ Holmes'un bir sevgi sözcüğü olarak daha çok işe yarayabileceğini düşünüyorum," dedim.

"Adler'i Irene'e tercih etmeye mi karar verdin?"

"Bir de şöyle deneyelim, bakalım dilden daha iyi dökülüyor mu?"

"Pekâlâ, Adler." Ama o başını salladı. "Irene'i tercih ederim."

"Moriarty'yi tercih ederim ama sen hayır dedin."

"Birbirimize taktığımız lakaplar konusunda rahat görünmüyorsun." Sesi alçaldı, yumuşadı ve yüzü daha nötr bir hal almaya başladı. Bana soğuk bakmasını istemiyordum; bu ikimiz için de kötü olabilirdi. Lanet olsun.

"Hayatımdaki hiçbir insan için sevimli lakaplarım yok," dedim ki bu kesinlikle doğruydu.

"Jean-Claude sana ma petite diyor."

Kendimi durduramadan gözlerimi devirdim. "Herkes için sevimli takma adları var. O böyle biri ama ben ona takacak bir isim bulamadım.

"Ona efendi diyorsun."

"Tabii ki hayır, etrafta etkilememiz gereken başka vampirler yoksa ve o zaman bile genellikle unutuyorum."

Tekrar gülümsedi, gözlerindeki korkmuş ifadeye rağmen bu onun kendini kaybedip tam sosyopat moduna geçmesinden daha iyiydi. "Ben de hiç kimseye evcil hayvan ismi vermedim."

"Belki de biz o tür insanlar değilizdir," diye önerdim. "Sana Irene ya da Adler demeyi seviyorum."

"Ve onu benim için kullanmanda bir sorun yok, ama sadece Sherlock Holmes'un senin için pek iyi çalışmadığını söylüyorum. Hepsi bu."

"Peki Moriarty'nin daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"İstersen denemek isterim." Orada durmuş onunla evcil hayvan isimlerini tartıştığıma inanamıyordum. Ödümü koparmıştı. Hiçbir koşul altında ona benden uzak durmasından başka bir şey demek istemiyordum.

"Neden Holmes yerine Moriarty? Bana nedenlerini söyle. Sesi ciddiydi, gülümsemesi gitmişti. O acımasız gözleriyle beni inceledi.

Derin bir nefes aldım ve nabzımı ve nefesimi eşit tutmaya odaklandım. Korkumu fark hoşuna gidecekti ve ben bundan hoşlanmasını istemiyordum. "Moriarty kötü çocuk, gizemli adam. Sana Holmes'un soğuk mantığından daha çok uyuyor gibi görünüyor.

"Kokain bağımlısı. Bu soğuk mantık değil," dedi Olaf.

"Doğru, ama ben bunu zayıflık olarak görüyorum ve sen zayıf değilsin."

Gülümsedi ve bu sefer gerçek bir gülümsemeydi ya da küçük siyah kalbinin sunabileceği en yakın şeydi. Benim de ona gülümsemem yeterince iyiydi.

"Mantığınız gayet yerinde," dedi. "Senin için Moriarty olacağım."

Bu ifadenin ne kadar doğru olduğunun farkında olup olmadığını merak ettim ama gülümsememi korudum. Belki romantik olmaktan çok rahatlamıştı ama yine de bir gülümsemeydi. "Moriarty. Evet, seni arayabilir ve mutlu olabilirim.

"Haklısın. Bu, Holmes'un yaptığından daha iyi dilinizden dökülüyor. Tamamen zararsız ifadeler korkutucu cinsel çift anlamlara erkeklerin bazen yaptığı şeyi yapmayı başardı. Ama garip bir şekilde romantik olmamız gerektiğinden, onu sorgulayamadım ya da karşılığında alaycı bir şey söyleyemedim. Kendimle girdiğim irade savaşını kaybettim ve ürperdim.

Gülümsemesi bir şekilde değişti ya da belki de sadece gözlerindeki ifadeydi. Sanki tadımın nasıl olduğunu merak ediyormuş gibi bakıyordu bana, çift bir şekilde değil, sadece birinden bir ısırık alıyordu. Siktir, siktir, siktir.

"Yeni yakınlığımızın seni benden korkmaz hale getirmemesine sevindim." Küçük balkonda bana doğru bir adım attı ve üstümdeki havayı kokladı.

Kendimi durduramadan ondan uzaklaştım. Ona o kadar yakındım ki, yeni gerçek kedi refleksleriyle, asla zamanında bir silah tutamazdım. Bana burada ve şimdi zarar vermeyeceğini, vermeye karar verse bile bunun böyle olmayacağını iyi biliyordum ama siktir et.

"Korktuğun zamanki kokunu seviyorum, Adler."

"." "Moriarty" dediğimde sesimdeki öfkeyi gizleyemedim.

İleri doğru bir adım daha attı ve bu sefer ben de onu karşılamak için ileri doğru adım attım. O kadar yakındık ki dokunmamak neredeyse garipti. Ona baktım, tüm öfkemi ve meydan okumamı gözlerime yansıttım. Ondan kaçamazdım.

Bana doğru eğildi, sanki öpmek için yaklaşıyormuş gibi değil, saçlarımı koklayabilmek için. Sesi saçlarıma karşı alçak, gürleyen bir fısıltıydı. "Sana karşı içim parçalandı, Anita, Irene'im. Tüm avlarımın sona erdiği gibi sen de muhteşem bir av olurdun. İçindeki tüm o öfke ve gücü boşaltmak heyecan verici ama sana sadece bir kez sahip olabilirim ve seni sadece bir kez istediğimi sanmıyorum. Onu birden fazla kez isteyebileceğimi düşündüren ilk kadın sensin.

Sanırım nefesimi tuttum. O anda ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve silahımı çekip onu vuramayacağım kadar yakındık. Daha önce bir insan için hızlıydı ama şimdi bir kurt adamdı, göğüs göğüse dövüş eğitimi almış ve benden daha ağır basan, benden ve her şeyden daha hızlıydı.

Elim arkamdaki kapı kolunu buldu. İçerideki sesleri hâlâ duyabiliyordum, çok yakındılar ama o anda Ay'da da olabilirlerdi.

Sesimi buldum, nefes nefese ve titrekti. Bundan da nefret ediyordum. "Ve sana neden Moriarty demek istediğimi merak ediyorsun."

"Artık yok," diye fısıldadı ve dudaklarını tekrar saçlarıma götürdü.

Kolu çevirdim ve o da geri adım atmak zorunda kaldı, yoksa ikimizin de kapıya doğru tökezleme riski vardı. Neredeyse düşüyordum, kapı kolundaki elim beni yere takılmaktan kurtaran tek şeydi. Olaf yırtıcı bir kedi gibi zarifçe kapıdan içeri girdi. Kahretsin, hep böyle hareket ederdi. Pek çok şeyden şikâyet edebilirdim ama adam nasıl hareket edeceğini biliyordu.

24

Olaf onca zaman eğildiği sandalyeden, "Yani, arama emrinde adı şekil değiştiren yan odadaki bir hücrede olsa bile hâlâ hayatta," dedi. Elinde bir fincan kahve vardı ama içmekten çok tutuyor gibiydi. Tanıştığımızda kahve ya da çay içmemişti, belki de bunu sadece sosyal olmak için yapıyordu, tıpkı çıkabilmemiz için beni öldürmemeye karar verdiği gibi.

Hücre bölümünün açık kapısının yanındaki duvara sırtımı dayamış bir şekilde içiyordum. Bana sandalyelerden biri teklif edildi ama silah çekmem ya da hızlı hareket etmem gerekirse diye ayakta durmayı tercih ettim. Olaf tekrar flört etmeye çalışabilirdi ve ben de hazırlıklı olmak istiyordum. Mahkûmları korumak, Olaf'a her şeyi açıklamak ve bir sonraki hamlemizi tartışmak için yeterli sayıda insanımız yoktu, bu yüzden Duke Yardımcısı Wagner'e Bobby uyanırsa bağırmasını söyledi. Bobby basit bir insan olsaydı, onu bayıltmaktan daha fazlasını yaptığım için endişelenirdim ama beyni ve kalbi hâlâ vücudunda olduğu için, ona her ne yaptıysam eninde sonunda iyileşeceğini biliyordum.

"Evet," dedim ve kahveden bir yudum daha aldım. İyi bir kahveydi, sertti ama çok sert değildi - tadını çıkarmak ve tadını çıkarmak için acı ve çok acının tam sınırındaydı. Kötü kahve, kahve olduğu için içilir; bu ise yavaşça yudumlanacak ve her lokmanın tadını çıkaracak kadar iyiydi. Güzel ve sıcak olmasının yanı sıra sinirlerimi yatıştırmaya da yardımcı oluyordu. Leduc'u sevmezdim ama güzel bir kahve yapardı.

"?" Olavo söyledi.

"Çünkü ne?" Newman sordu.

"Neden hala hayatta?"

"Ben de bunu soruyordum. Belki Win ve Blake'in aklını başına getirebilir ya da arama emrini kendin devralabilirsin," dedi Leduc büyük masasının arkasındaki döner koltuğunda.

"Win, Marshal Newman mı?" Olavo
söyledi. "Winston'ın kısaltması," dedim.

Newman, Leduc'un masasının uzak köşesine yaslanmış, yarı oturur vaziyette olduğu yerden derin bir iç çekti. "Ama herkes bana Win der." Bana sözde sert bir bakış attı, sanki sevmediği bir ismi paylaştığı için pişmanlık duyuyormuş gibi, ama kalbi bu konuda değildi. Daha sonra, bir hayat kurtardığımızda ve gerçek katilin kim olduğunu öğrendiğimizde gerçekten oynayacaktık.

"Sana Newman diyeceğim." "Bu
bana uyar, Jeffries."

Olaf kahvesinden bir yudum aldı ve Leduc'a döndü. "Newman'ın arama emrini ondan alamam, Şerif Leduc. Onu bana teslim etmek zorunda, yoksa o kadar kötü yaralanacak ki tamamlayamayacak.

"Bir arama emrini tebliğ eden bir şerif, emir tamamlanmadan ölürse ne olur?" Kaitlin, yardımcısının masasının arkasındaki sandalyesinden sordu.

"Bu tamamlamak için çok yaralayıcı olurdu," dedim kahvemden bir yudum alarak. Yavaş yavaş içip sonunu mi, yoksa biri cezveyi boşaltmadan önce hızlıca bir fincan daha mı alsam diye düşünüyordum.

"Ah, tabii ki," dedi ve utanmış görünüyordu. Kahveyi reddetti ve su içti. İçinde berrak bir sıvı olan bardak önündeki masada duruyordu, sanki kaderinde kahveye dönüştürülmek varmış gibi kandırılmış gibi üzgün ve eksik görünüyordu. Ya da belki de Olaf'ın, Edward'ın tampon görevi görmesi ya da çift olduğum adamlardan herhangi birinin koca adamı uzak tutmaya yardım etmesi olmadan burada olması hakkında çok fazla düşünmemek için kahveye takılıyordum.

Livingston, Duke'ün büyük masasının yanına oturmak için hareket ettirdiği müşterinin diğer rahat sandalyesinden konuştu. Kahvesi masanın kenarındaki bardak altlığında duruyordu. "Artık arama emrinin hangi şerifte olduğu önemli değil, Duke. Olay yerindeki ayak izleri mahkûmla uyuşmuyor."

Duke dedi ki: - Masum şekil değiştiren hakkında mahkemede ifade vermeye ne dersiniz genç bayan?

Bir an için benimle konuştuğunu sandım ama sonra Kaitlin cevap verdi: "Duke, sana bana genç bayan dememeni söylemiştim". Onu düzeltmesi hoşuma gitti.

Gözlerini devirdi ve sanki kız aptallık ediyormuş gibi içini çekti, ama cevap verdi: "Pekala. İstediğin gibi yap, Kaitlin. Sadece soruya cevap ver.

"Parmak izlerinin Bobby Marchand'ınkilerle uyuşmadığına tanıklık edebilirim. Boyut olarak yakınlar ama ayağın şekli bile yakın değil. Bu konuda kesinlikle tanıklık edebilirim ama bu onu suçsuz ya da suçlu yapmaz. Olay yerinden yatak odasına kadar izi sürülen kanın kurbana ait olup olmadığından emin değilim. Öyle olduğunu varsayıyoruz ama mahkeme için emin olmamız gerekiyor."

Livingston, "Olay yerinde başka ceset ya da büyük kan bulunmadığına göre, kanlı ayak izlerinin Ray Marchand'ın kanıyla oluştuğunu varsayabiliriz," dedi.

"Bunu şimdi ve burada ele alabiliriz. Bobby Marchand'ın bu suçtan dolayı ölmeyi hak edip etmediğini öğrenmemiz için bize daha fazla zaman kazandırmak amacıyla Newman'ın tutuklama emrini çıkaran yargıçla konuşmaktan mutluluk duyarım ama biliyorsun ki başka geçerli şüpheliler bulursak ve bir duruşma yaparsak hiçbir şeyi varsaymayız. Bunu bana sen öğrettin. Kaitlin Livingston'a gülümsedi ve üzgün su bardağından bir yudum aldı.

Olaf, "Eğer başka bir şekil değiştirenin işlediğini keşfedersek, yine de yargılama olmayacak," dedi.

"Arama emrinde sadece bir isim var," dedi Kaitlin. "Eğer o yapmadıysa, o zaman yeni bir isimle yeni bir arama emrine ihtiyacınız var."

Başımı salladım. "Arama emri, insan olup olmadıklarına bakılmaksızın, suça karışan tüm doğaüstü varlıkları ve suça iştirak edenleri kapsayacak şekilde hazırlandı." "Ama EğerBobby Marchand é Masum, sonra o değil var suç ortakları, çünkü suçu o işlemedi," dedi Kaitlin.

"Bu doğru, gidebildiği yere kadar," dedim. Kahvemi bitirdim ve başka kimse çaydanlığa gitmiyordu. Son fincanı almak kabalık olurdu ve umurumda mıydı?

Newman şu açıklamayı yaptı: "Blake'in anlamı, adı geçen kişi suça karışmamış olsa bile arama emrinin suça herkesi kapsayacağıdır."

"Anlamıyorum," dedi Kaitlin.

Olaf, "Yeni zaman sınırlı arama emirleri, bazı genç kardeşlerimiz onları öldürmeyi reddettiği için yürürlükte," dedi ve ekledi: "ancak arama emirleri her zaman oldukları gibi kalmaya devam ediyor: işimiz sırasında işlediğimiz her türlü şiddeti kapsayan yasal belgeler."

Livingston, "Bunu anlıyoruz," dedi.

"Bobby'nin masum olduğunu kanıtlarsak arama emrinin iptal edileceğini düşünebilirsiniz," dedi Newman, "ve ben de durum böyleymiş gibi davranacağım, ama Blake ve Jeffries haklılar. Arama emrini yasallığının son sınırına kadar uygulamamak benim yapacağım bir seçim."

"Bu da ne demek oluyor?" Leduc sordu.

"Bu, Bobby'ye komplo kurulduğunu öğrenirsek Newman'ın arama emrini iptal edeceği anlamına geliyor. Katilin kim olduğunu bilsek bile onları infaz etmeyecektir," dedim.

"Bu suçu işleyen şekil değiştireni idam etmeyi neden reddediyorsunuz?" Olavo sordu.

Newman, "Kontrolünü kaybedip insanları öldürmeye başlayan bir şekil değiştireni idam reddetmezdim," dedi.

"Şimdi anlamıyorum," dedi Olaf.

"Newman ve ben cinayetin bir şekil değiştiren tarafından işlendiğini düşünmüyoruz. İnsanların bunu kasabadaki tek şekil değiştireni suçlamak için yaptığını düşünüyoruz," dedim.

"Bu durum Newman'ın arama emrini yerine getirmesini neden etkiliyor? Suç aynı kalıyor ve arama emri ona

Bu suçu işleyenlere adalet getirin."

Kaitlin, "Gerçekten de Newman'ın suça karışan herhangi bir insanı öldürmesini mi öneriyorsun?" diye sordu.

"Neden insanlar kanun tarafından şekil değiştirenlerden daha hafif muamele görmeli?" Olavo sordu.

"Çünkü insanların boğazınızı parçalayacak pençeleri ve dişleri yok," dedi Leduc, kızgın görünüyordu.

"Kendi pençelerini yaratmamış olabilirler ama eğer Bobby değilse, o zaman pençeleri taklit etmek için bir şey kullanan insanlardı ve yine de kurbanın boğazını kestiler," dedim.

"İnsanlar dediğinizde aklınızda kimler var?" Leduc sordu.

"Cinayet sebebi olan ve gözümün önünde yasaları çiğneyen tek kişiler teyze ve amcadır."

"Bobby Marchand'ı cinayetle suçlarlarsa Muriel ve Todd Babington'ı idam etmemizi mi öneriyorsunuz?" Livingston sordu.

"Hayır, sadece yasal olarak yapabileceğimizi söylüyorum." "Ben yapamazdım," dedi Newman.

"Yapamayacağınızı değil, yapmayacağınızı söylüyorsunuz," dedi Olaf.

"Evet, demek istediğim de bu. Eğer tanıdığım biri olan bir leopar-adamı öldürmekte zorlanıyorsam, hayatlarının geri kalanında güvenli bir şekilde hapiste tutulabilecek insanları öldürmek istemem. Doğaüstü varlıkları öldürmemizin tek nedeni, hapsedilemeyecek kadar tehlikeli olduklarını kanıtlamış olmalarıydı. Muriel ve Todd hapiste çürüyebilir ya da yargılandıktan sonra idam edilebilirler. Hapishane personelini güvende tutmak için onları öldürmemize gerek yok."

"Bu doğru," dedim.

"I yapmadı dedi o vardı. için onları öldürmek. Dedim ki dedi Böylece onları yasal olarak öldürebiliriz," dedi Olaf.

"Hayır, sadece hayır. Açgözlü ve aptal olmak dışında bir suçları olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Newman.

Masadan uzaklaştı ve ayağa kalkarak kapının yanındaki pencereden dışarı baktı. Pencereden bakınca gecenin o kadar da karanlık olmadığını fark ettim. Karanlık değildi.

Şafak söküyordu, hatta aydınlık bile değildi, ama daha çok karanlığın çekilmesi gibiydi. Bunu düşündüm ve şafağın baskısını dışarıda bir vaat gibi hissedebiliyordum. Kapıyı açarsak hava farklı kokacaktı, sanki gece ve gündüzün farklı kokuları vardı, tıpkı kedi ve köpeklerin farklı kokması gibi. Saat olmadan başka bir zamanı söyleyemezdim ama güneşin doğmak üzere olduğunu hissedebilirdim. Sanırım vampirlerle savaştığım ve ışığın gelip bizi kurtarması için dua ettiğim onca yıldan kaynaklanıyordu. Newman'ın dışarıda hiçbir şey göremeyeceği kadar karanlıktı ama asıl meselenin manzara olduğunu sanmıyorum. Sadece o anda hiçbirimize bakmak istemiyordu.

Leduc, "Benim gözetimim altında kimse Muriel ve Todd'u öldürmeyecek," dedi.

"Onları tanıdığın için mi? Onlarla bir geçmişiniz olduğu için mi? Newman pencereden uzaklaşmadan sordu.

"Sadece bu da değil, zararsızlar. Ray'e zarar verdiklerini sanmıyorum.

"Ama bunu yapmadıklarını bilmiyorsunuz," dedim.

"Onları tanıyorum, Blake. Paraya çok ihtiyaçları olsaydı Ray'i öldürebilirlerdi ama onu bu şekilde kesemezlerdi. Todd'un midesi kaldırmazdı, Muriel'in de gücü yetmezdi.

"Onlar ve hücredeki leopar adam dışında başka şüphelileriniz var mı?" Olavo sordu.

Newman bana bakabilmek için arkasını döndü. Ona baktım ama paylaşacak işe yarar bir şeyim yoktu.

"Hayır," dedim.

"Henüz değil," dedi Newman.

"Ya suçlayacak başka birini bulamazsan?" Kaitlin sordu.

"Newman arama emrinin süresini uzatmak için yargıçla görüşsün. O zaman suçu kimin işlediğini bulmak için endişeleniriz," dedi Livingston.

"Bunu kabul edemezsin Dave," dedi Duke.

"Duke, o arama emrinde yanlış kişinin adının olma ihtimali varsa, biri öldürülmeden önce bunu öğrenmeliyiz."

"Zavallı insan-hayvan için üzülen o liberal kalplerden biri olduğunuzu fark etmemiştim," dedi Duke.

"Beni bundan daha iyi tanıyorsun, Duke."

"Tanıdığımı sanıyordum."

"Bu parmak izlerinin kime ait olduğunu bulmamız gerekiyor,"

dedim. "Bunlar Jocelyn Marchand'ın değil. Bu kesin. O bir yüksek, ama ayakları izlere kıyasla narin," Newman.

"Evde başka kim vardı?" Ben sordum.

"Ona ve Bobby'ye göre, onlar ve Ray dışında kimse." Duke Olaf'a baktı ve ekledi: "Ray Marchand kurban - kurbandı."

Olaf kafa karışıklığını giderdiği için Duke'e teşekkür edercesine başını salladı. Önceden, sondaki cinayet dışında davanın hiçbir kısmıyla gerçekten ilgilenmediğini düşünürdüm ama aslında işinde iyiydi ve bir çatışmada yanınızda olması gereken harika bir insandı. Edward onun yeteneklerini sizinkilerin yanına koyuyordu ki bu gerçekten de büyük bir övgüydü. Size karşı bir seri katile dönüşmek istemesini engelleyebilirseniz, iyi bir destek olabilirdi. Tabii ki, bu olay gerçekleştiğinde çok ciddiydi.

Newman, "Ayak izlerini kim bıraktıysa Bobby'yi çalışıyordu," dedi.

"Belki," dedi Duke, bu Bobby'nin masumiyeti konusunda daha önce kabul ettiğinden daha fazlaydı. İlerleme kaydediyorduk.

Kaitlin, "Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey ayak izlerinin ona ait olmadığı," dedi.

"Bu bize arama emri için zaman kazandırmaya yeter mi?" diye

sordum. Hepimiz birbirimize baktık.

"Şüphelinin bölgeden kaçtığı durumlar dışında, arama emri için ek süre almaya hiç çalışmadım. Ülke çapında bir takip için belirsiz bir zaman çizelgesi alabileceğimi biliyorum. Hayır.

Eminim ki bu, suçluluk testinin uzatılması için yeterli olacaktır," dedi Newman.

Olaf, "Bana neden arama emrinde adı geçen şekil değiştireni kurtarmaya çalıştığınızı söyleyin," dedi.

Elini kaldırana kadar bunu ona daha ayrıntılı olarak açıkladık. "Eğer Anita bunun bir şekil değiştiren ölümü olmadığını düşünüyorsa, o zaman onun deneyimine güveneceğim."

"Teşekkür ederim,"

dedim. Olaf başıyla

beni onayladı.

"Blake'i araştırdığımda adın internette birkaç makalede geçiyordu. Benim tarafımda olacağını düşündüm ve bu fiyaskoyu sona erdirmek istedim," dedi Duke.

"Ben kimsenin tarafında değilim. Arama emriyle bağlantılı başka bir suç olduğu konusunda uyarıldım. Yakınlardaydım ve gerekirse yardım teklif etmek için geldim."

"Teşekkür ederim," dedi Newman.

"Bana teşekkür etme. Eğer Anita arama emrinde yer almasaydı, sadece eve giderdim."

"Blake'ten mı hoşlanıyorsun?" Duke sordu.

Olaf şerife düşmanca bir bakış attı. "Ben hiç kimseye karşı nazik olmakla suçlanmadım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Anita ve ben daha önce birlikte avlandık. Birlikte öldürdük. Yakınlardaydım, yardımıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için geldim. Hepsi bu kadar."

"Mareşal olarak senin fikrin nedir, Jeffries? Hareket tarzı konusunda Blake ve Newman'a katılıyor musunuz?" Livingston sordu.

"Suçluluğa ya da masumiyete karar vermenin bizim işimiz olduğunu sanmıyorum. Bizim işimiz, arama emri bize kimi öldürmemizi söylüyorsa onu öldürmek. Av zor olmadığı sürece işimiz çok basit. Newman her şeyi karmaşıklaştırıyor."

"Ben de öyle dedim. İşi basit tut. İçeri gir, katil canavarı öldür ve çık. Bing, bang, boom," dedi Duke.

"Bing, bang, boom?" Newman ona bakarak söyledi.

"Evet."

"Eğer bu kadar kolay olduğunu düşünüyorsan, Duke, o zaman tamam. Eğer fazladan zaman bulamazsam, bu onuru sana bırakacağım," dedi Newman. Sesindeki öfkenin biraz azalmasına izin verdi.

"Neden bahsediyorsun, Win?"

"Yargıç, Bobby'ye komplo kurulmadığından emin olmama yetecek kadar uzun bir süre infazın durdurulmasına izin vermezse, senin yapmana izin vereceğim. Gözlerinin içine bakıp tetiği çekebilirsin. Ben de yasal olduğundan emin olmak için hücrenin dışında duracağım."

"Bu senin emrin, Win."

"Bobby'nin suçlu olduğuna ikna olursam, ona göre hareket edeceğim. Ama o zamana kadar onu öldürmek ve daha sonra masum olduğunu öğrenmek istemiyorum. Ya siz?"

"Bunu yaparsam yasal olmaz. Bu sadece cinayet olur," dedi Duke. Yüzündeki ifadeyi okuyamadım ama mutluluk değildi.

"Teknik olarak, eğer atanmış delege hazırsa, o zaman her şey yasaldır," dedim. Konuşurken Duke'a baktım ve tepkisini izledim.

Duke başını salladı. "Bu doğru olamaz." Solungaçlarının etrafı biraz solgundu.

"Yasa koyucuların infaz emri sistemini hazırlarken kastbu değildi, ancak yıllar içinde mahkemelerde bu şekilde yorumlandı," dedim.

"Bakın, mahkemede bunu yapmamın yasal olmadığı anlamına geliyor."

Newman, Olaf ve ben başımızı salladık. "Bu konuda o kadar eski ve kabul görmüş yargı içtihatları var ki sorun olmaz," dedim.

Duke hepimize baktı. Yüzlerimizde gördüğü şey onu rahatlatmadı. "Bu doğru görünmüyor."

Newman, "Bak Duke, sen de tanıdığın birini vurmak ," dedi.

"Bunu yapmak benim işim değil."

Newman, "Benim işim tehlikeli doğaüstü varlıkları öldürmek, yasaları bir silah olarak kullanarak suçlanan masum insanları öldürmek değil," dedi.

"Hadi Ara için o yargıç e bkz. Eğer Newman alır sürenin uzatılmasını talep ediyoruz," dedi Livingston.

"Ya yapamazsam?"

Livingston, "köprüye geldiğimizde geçeceğiz," dedi.

"Şekil değiştiren yakın bir arkadaşın mı, Newman?" Olavo sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Newman.

Olaf ona baktı ve başını salladı. "O zaman neden onun için endişeleniyorsun?"

"Masum olduğuna inandığınız birini öldürmek zorunda kalsaydınız bu sizi rahatsız etmez miydi?" Newman sordu.

"Hayır," dedi Olaf.

"Sana inanmıyorum."

"Bana inanıp inanmamanız umurumda değil."

"Newman, işleri başlatmak için yargıcı çağırmalısın," dedim, konuşmanın arasına girmeye çalışarak. Olaf'ın da dahil olmasıyla işler korkutucu bir hal alacaktı. Bu akşam onun kurnazlıklarından bıkmıştım.

"Öldürme zevkini mi kaybettin?" Olaf Newman'a sordu.

"Gerekirse insanları öldürürüm ama kimsenin beni öldürmesine izin vermem.

cinayetini işlemek için kullan."

"Yani seni kullanmalarına itiraz ediyorsun," dedi

Olaf. "Evet. Sen etmiyor musun?

Olaf kahvesinden bir yudum aldı ve başını salladı. "Yapabilirim."

"Yani Hadi. bkz. Eğer elde ederiz zaman zaman Bobby'ye kimin komplo kurduğunu bulmak için." dedim.

Livingston, "Kimsenin ona komplo kurduğundan yüzde 100 emin değiliz," dedi.

"Fining. É zaman için öğrenmek Eğer birio Bobby'yi çerçeveliyor."

"Ve eğer suçsuzsa onu öldürmekten kaçınmak için," diye ekledi Newman.

"O da var," dedim.

Newman, tutuklama emrini veren yargıcı aramak için telefonu eline aldı. Çaydanlıktan son fincan kahveyi almaya gittim. Belki Leduc'u ikinci bir kap yapmaya ikna edebilirim. Biz

güneşin doğuşunu izliyorduk ve kimse uyumaktan bahsetmiyordu. Daha fazla kahveye ihtiyacımız var.

25

LEDUC KAHVE YAPTI ve Newman bu bölge için sahip olduğu numaralardan herhangi birinde telefona cevap verecek birini bulamadan önce ikinci bir tencereyi bitirmesine yardım ettik. Pazar günü şafaktan bir saat sonra hâlâ uyuyorlardı, sizi tembel piçler ve biz hâlâ gerçek yargıca telefonla ulaşamamıştık. Katipler yardımcı oldular ama arama emrinin parametrelerini değiştiremediler; bunu sadece emri imzalayan yargıç yapabilirdi. Canavar avladığım onca zaman boyunca, bir yargıcın arama emrini değiştirmesini hiç denememiştim, bu yüzden nasıl işlediğini ya da yasal sistemde bunu kapsayan bir adım olup olmadığını bile bilmiyordum. Kesinlikle vardı, ya da yoksa bile olmalıydı, ama dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Canavar avlarken bu kadar çok boş vaktim olmasına alışık değildim. Bu bana Edward'a mesaj atıp Olaf'ın burada olduğunu bildirmek için yeterli zamanı verdi. Cevap vermediği ya da aramadığı için uçakla buraya geldiğini düşündüm.

Olaf yanıma gelip duvara yaslandı. Korkunç ya da en azından cinsiyetçi bir şey bekleyerek gerildim ama "Normalde böyle mi beklersin?" diye sordu.

"Ne gibi bekleyeyim?"

Elindeki kahve fincanıyla Newman'ın bir telefon görüşmesi daha yapmaya çalışmasını ve Kaitlin'in birbirinden çok farklı iki ayak izinin görüntülerini bilgisayara yüklemeye çalışmasını işaret etti. Livingston ve Duke uzak köşede sessizce konuşuyorlardı.

"Onlar kanıt toplarken ve avukatlarla konuşurken, siz hiçbir şey yapmadan öylece bekleyecek misiniz?"

"Bilmiyorum."

Bana kaşlarını çattı.

"Daha önce hiç böyle bir davada bulunmamıştım. Şehre geldim, kötü adamları yakaladım, astım ve defolup gittim.

Kaşları çatıldı. - Bunu bir çeşit metafor olarak söyledin, değil mi?

Şimdi mükemmel konuşmasına rağmen ana dilinin İngilizce olmadığını hatırlamak için bir dakikamı ayırdım. Diller arasında daha az seyahat eden tek şey argodur. Ben eski western filmleri izleyerek büyüdüm, o muhtemelen izlememiştir.

"Ben bile hiçbir zaman kurbanlarımdan birini asmadım" dedi.

İçimi çektim. Kendine engel olamıyordu; her zaman bir sonraki rahatsızlık seviyesine geçmek zorundaydı.

Yüz ifademi fark etti ve mutlu olmadığımı anladı. "Seninkilerden birini mi astın? Vampirler boğularak bile ölemez. Şekil değiştirenler için bile çok verimsiz görünüyor."

Başımı salladım. "Hayır, ben hiç kimseyi asarak idam etmedim. Demek istediğim, biz Eski Batı'daki kanun adamları gibiyiz. Kasabaya gireriz, haydutları vururuz ve sonra gideriz. Ben de böyle beklemeye alışık değilim."

"Ah," dedi ve bir yudum aldı. Sanırım bir sonraki söyleyeceklerini düşünmek için kendine zaman tanımak amacıyla içmişti. Ona nasıl tepki verdiğimi önemsiyordu. Her zaman istediğim şekilde ya da seri katil olmayan birinin umursayacağı şekilde ama sınırları dahilinde deniyordu.

"Canavar kapana kısıldı ve belki de masum. Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Yasanın yazılış şekline göre, suçlu ya da masum olmanızın bir önemi yok" dedi.

"Eğer infaz emirlerinin onu öldürebileceğimiz ve hapse girmeyeceğimiz şekilde ifade edildiğini kastediyorsanız, haklısınız. Başka bir şerif olsaydınız bunu söylemezdim ama bu bizi yasal olarak korumakla ilgili değil. Bu doğru olanı yapmakla ilgili."

"Doğru ve yanlış duygusuna sahip olduğumu düşünmüyor musun?" diye sordu, sesi alçaktı ve odanın geri kalanı için bunu fark ettim,

Livingston ve Duke gibi görünüyorduk: sadece iş hakkında konuşan iki polis.

"Doğru ve yanlış anlayışınızın çoğu insanınkiyle aynı olduğunu sanmıyorum."

"Bu doğru," .

"Ray Marchand'ı öldüren kişiyi öldürmek istiyorum, suçla itham edilen kişiyi değil."

"Yani bunun katilin sizi kullanmasına izin vermemekle ilgili olduğu konusunda Newman'a katılıyorsunuz."

"Bu da işin bir parçası."

"Diğer kısmı ne?"

"Bu işi, canavarı öldürürsem gelecekteki tüm kurbanlarının hayatını kurtaracağıma inanarak kabul ettim. Canavarları öldürmek geri kalanımızı güvende tutar. Ama henüz haydutlaşmamış birini öldürmek hayat kurtarmaz. Sadece bir can alır."

"Kendinizi masumların koruyucusu olarak görüyorsunuz," dedi. "Sanırım öyle."

Derin bir nefes aldı, öyle ki göğsü gözle görülür bir şekilde inip kalktı. "İşimizi bu şekilde görmüyorum."

"Bilmediğini biliyorum."

Bana baktı, derin gözleri o kadar yoğundu ki gözlerimi kaçırmak istedim. Arkama bakıp irkilmemek için yüksek sesle itiraf edebileceğimden daha fazla irade göstermem gerekti. "İşimizi nasıl görüyorum?"

"Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

"Cevabını istemediğim soruları asla sormam, Anita."

Dudaklarımı yalama dürtüsüne karşı koydum ama kalp atışlarımı yavaş ve dengeli tutmaya çalışıyordum ve eğer bunu yaparak enerji harcayacaksam, ikincil bir gerginlik belirtisi göstermem çok kötü olurdu. "Şiddet fantezilerine dalmanın ve bunun için para almanın güzel bir yolu."

Gülümsedi ve bu ondan gördüğüm en iyi ve en normal gülümsemelerden biriydi. Tamamen farklı bir insan olsaydı yüzünün alacağı şekli bir gölge gibi değiştirmişti. "Evet, aynen öyle."

Dudaklarımı yaladım ve ekledim: "Sen de Ted gibisin. Yeteneklerini en tehlikeli avlara karşı test etmeyi seviyorsun ve

vampirlerden ve şekil değiştirenlerden daha tehlikeli bir şey yoktur.

"Erkekleri senin kadar iyi anlayan bir kadınla daha önce hiç karşılaşmadım" derken bile gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Ben sadece çocuklardan biriyim, sanırım."

Başını salladı, gülümsemesi daha ciddi bir şeye dönüşmeye başlamıştı ama henüz rahatsız edici değildi. "Bu senin için tanıdığım diğer tüm kadınlardan daha doğru."

Ne diyeceğimi bilemediğim için omuz silktim.

Hücre alanına açılan açık kapıdan bir ses seslendi. "Hey, sanırım biraz yardıma ihtiyacımız var." Bu Wagner'di, yakında gerçek bir hapishane görecek olan şerif yardımcısı.

Duvardan uzaklaşmadan geri seslendim. "Ne ?" "Bir kurt adamı öldüresiye dövebilir misin?"

"Ne? Bunu neden bilmek istiyorsun? Duvardan uzaklaştım ve Olaf'ı kapıya doğru yuvarladım.

"Çünkü Bobby hareket etmedi ve nefes alıp almadığından emin değilim."

26

BOBBY hücrenin zemininde yan yatıyordu. Kendi kanında boğulmasın diye onu yatırdım, çünkü Olaf boğulabileceklerini söylemişti. Onu yatağa yatırmadım çünkü üzerine kan bulaşabilirdi. Şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydı. Şimdi kalkmış ve hareket ediyor olmalıydı. Üzerine örttüğüm battaniyenin altında nefes alıp almadığını görmeye çalıştım. Ellerimi parmaklıklara doladım, hareket etmesini istedim.

Olaf elime dokununca sıçrayıp ona baktım. "O yaşıyor, Anita."

"Nereden biliyorsun?"

"Kalp duyabiliyorum." "Artık bunu yapabildiğini unutmuşum."

Elini benimkinin üzerine koydu. Sanırım parmaklıkların arasında boşluk olsaydı elimi tutacaktı ama metal beni daha samimi bir hareketten korudu, tıpkı bizi yerde baygın halde dövdüğüm adamdan koruması gerektiği gibi.

"Biri içeri girip Bobby'yi kontrol edebilir mi?" dedi Vagner.

Newman bağırdı: "Duke, hücrelerin anahtarlarını kullanabiliriz".

Duke'un sesi biraz boğuk çıktı. "Üzerinde çalışıyorum."

"Lütfen acele et, Duke!" -Wagner bağırdı.

"Daha önce öldürmeye çalıştığın biri için çok endişeleniyorsun," dedim ve Wagner'le olan konuşmayı Olaf'tan uzaklaşıp diğer hücreye doğru yürümek için bir bahane olarak kullandım.

Wagner, hücresini Bobby'ninkinden ayıran parmaklıkların arasına sıkışmıştı, sanki yeterince zorlarsa diğer adama dokunabilecekti. Endişesi o kadar gerçek görünüyordu ki

histeri gibi görünüyordu. Belki de kendini suçlu hissediyordu. Suçlu olduğunu biliyordum.

"Biliyorum. Aptalca ve çılgınca davrandım, özür dilerim ama Bobby sen onu orada bıraktığından beri yerinden kıpırdamadı. İyi olmak istiyorsa şimdi hareket etmesi ya da bir şeyler yapması gerekmez miydi?

"Evet," dedim ve birden Bobby'nin canavarından değil, ona yapabileceklerimden korkmaya başladım. Gerçek bir şekil değiştiren ya da vampir kadar güçlü değildim ama normal bir insandan daha güçlüydüm. Bobby'ye vurkadar sert vurdum. Hayatım için savaşıyordum, bu yüzden geri çekilmedim. Bu Bobby'nin vücudunun kaldırabileceğinden fazla mıydı? Tanrım, onu kurtarmak için bu kadar uğraşırken yanlışlıkla onu öldürseydim çok kötü olurdu.

"kırmış olabilir misiniz?" Newman sordu. "Kanca omurga yaralanmaları için en tehlikelisiydi ve
ondan sonra çok iyi hareket etti."

Livingston kapı aralığından, "Eğer insan olsaydı, bir tür beyin hasarından endişe ederdim," dedi.

"Beyin sarsıntısı mı demek istiyorsun?" diye sordum.

"Şekil değiştirenler onları alabilir mi ve eğer alabilirlerse, insanlardan daha iyi iyileşirler mi?"

"O ölmedi," dedi Olaf.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu ama bir şekil değiştirenin iyileşmesinin bu kadar uzun sürdüğünü hiç görmemiştim. Ciddi şekilde yaralanmadıysa şimdiye kadar hareket ediyor olmalıydı," dedim.

"Bir biforme dönüşebilir mi?" Olavo sordu. "Hayır seninle takip et a yeni dil politik olarak
Doğru. Biforme'nin herhangi bir şekil değiştiren anlamına geldiğini ve bipedal'in yarı insan formları için kullandığımız şey olduğunu sanıyordum.

Olaf sorum hakkında düşünür gibi oldu ve sonra başını salladı. "Bipedal leopar-adam formu için olurdu, ama bunu tartışıyor olmamız biforme ve bipedal'in birbirine çok yakın olduğunu kanıtlıyor."

"Doğru konuşma bunu, şekil değiştiren için Therianthrope'a ve sadece kedi-insanın tüm formları için Ailuranthrope'a tercih ederim

Çünkü bazı insafsız insanlar, likantropun gerçek bir kurtadam olmayan herkese hakaret olduğuna karar verdiler."

"Mahkûmun iki ayaklı bir formu var mı?" Olavo sordu.

Başımı salladım. "Leopar şeklinde ve dürüst olmak gerekirse, bir leopar-adamda gördüğüm en küçük canavar şekillerinden biriydi. Neredeyse normal bir leoparla aynı boyuttaydı."

"Bu onu çok zayıf yapar."

"Böyle bir dayaktan sonra iyileşecek kadar güçlü olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Daha güçlü bir şekil değiştiricinin iyileşeceği gibi iyileşmeyeceğini söylüyorum, hepsi bu." Hatta her şeyin yolunda olduğuna dair bir jestle ellerini bana doğru açtı. Duygusal olarak darbeyi yumuşatmaya çalıştığını fark ettim. Benim yıllar önce tanıdığım Olaf bunu dert etmezdi.

Bağırdım: "Leduc, anahtarlarla buraya gel!"

"Peki seni kafese alırsam ne yapacaksın Blake?" Livingston ona yer açmak için geri çekilirken kapı aralığından konuştu.

"Baksana ne kadar yaralı." "Ne olmuş yani?"

"Biz aradık..." Ve durdum. "Ambulans çağıramayız."

"Bunu yapmak zorundayız," dedi Wagner. "Troy'a katılıyorum," dedi Newman.

"Newman, Bobby'nin neredeyse bana ne yaptığını gördün," dedim. "Onun yanına sağlık görevlileri ya da acil yardım ekipleri koyamayız."

"Bilinci yerinde değil, Blake, senin sayende, yani kimse için tehlike yok."

Bu yorum beni sinirlendirdi ve sesimde biraz öfke belirmesine izin verdim. "Beni öldüreceğini sanmıştım Newman, seni de." Ona sesimin tonuna uygun bir bakış attım.

Newman bir iki saniye öylece baktı ve sonra tüm meydan okuması kayboldu. "Lanet olsun Blake, seni kurtarmaya çalışıyoruz."

"Bunu biliyorum ama kafeste gördüklerimiz hareket sırasında sahip olduğu kontrolün tamamıysa, şu ana kadar kimseye zarar vermemiş olmasına şaşırdım."

Newman, "Onun leopar formunda ailesiyle birlikte çekilmiş tüm fotoğraflarını gördünüz," dedi.

"Evet, ama tek söyleyebileceğim, tanıdığım iyi kontrol sahibi hayvan-adamların bu şekilde şekil değiştirmedikleri."

"Ne demek istiyorsun?" Kaitlin kapının sordu. Hücrelerin önündeki koridorda hepimize yetecek kadar yer yoktu.

"Tüm parçaların kendilerini yeniden düzenlediğini gördüğünüz gerçekten acı verici ve şiddetli bir değişim yapıyor. Bu grotesk bir şey, tıp kitaplarında bir bedenin parçalara ayrılıp yeniden birleştirilmesi gibi. Eğer herkes bu şekilde şekil değiştirseydi, kimse bunu sahnede görmek istemezdi."

Leduc, "Nişanlınızın St Louis'de yaptığı doğal olmayan işlerden bahsetmeyin," dedi.

Döndüm ve ona baktım. "Yeni siyaseten doğruculuk söylemini anlamıyor musun Duke? Çünkü doğaüstü vatandaşlara doğa dışı demek son derece duyarsızca görünüyor." Sözlerim sakindi; ses tonum biraz sıcaktı.

"Böyle küçük bir birliğin başında olmanın avantajlarından biri de siyaseten doğrucu yeni kelimelerle ilgili son notları okumak zorunda olmamam. Kimseye gerçekte oldukları gibi hitap ederek onları rencide etmek istemeyiz, değil mi?

"Hayatımdaki erkekler vampir ya da şekil değiştiren memnunlar. Hayatımdaki kurtadamların hiçbiri kendilerine likantrop denmesinden şikayetçi olmadı.

"Onlara ruhsuz iblisler ve öfkeli canavarlar demeye ne dersiniz? Maça maça diyelim," dedi Duke.

Başımı salladım, artık kızgın değildim. "İblis terimini kullanan tek insanlar, gerçek bir iblisle hiç karşılaşmamış olanlardır."

"Sen gerçek bir iblisle tanışmadın," dedi Duke, ama ses tonu sözleri kadar emin değildi.

"Ben ne yapmadım ki?" Ona yaklaştım ve "Burada böyle yaşayabilir ve sevdiğim adamlara hakaret edebilirsin çünkü benim gibi insanlar bok avlıyor ve onu senden ve bu güzel küçük kasabandan uzak tutuyor" derken sinirlenmeme izin verdim.

"Win böyle şeyler avlamaz."

"Newman'ın hangi vakalar için çağrıldığı hakkında konuşamam ama bu ve daha kötüsü gibi şeylerle uğraştığımı söyleyebilirim. Ben Savaş'ım, Otto da Veba. Kıyamet gibi bir şey olmadıkça atlıları çağırmazsınız." Olmak istediğimden daha öfkeliydim, canavarlarımın içimde gökkuşağı gibi dönmesine neden olacak kadar öfkeliydim. Leduc'a sırtımı dönüp derin bir nefes almak zorunda kaldım. Onun bağnaz, ırkçı saçmalıklarının beni bu şekilde etkilemesine izin verdiğim için nefret ediyordum. Daha iyisini biliyordum.

Leduc kendimi yeniden kontrol altına almamı izledi. Beni etkilediği gerçeğini saklayamıyordum ama o bundan memnun görünmüyordu. Kına yakmasını bekledim ama yapmadı. "Onu bunu bilmem Blake, ama bence sen ve buradaki koca adam ününüzü hak ettiniz. Biri gerçekten ortaya çıkmadığı sürece iblis gibi kelimeler kullanmamaya çalışacağım."

"Teşekkür ederim," diyebildim.

"Hücrenin kapısını aç, Duke," dedi Newman.

"Peki açtığımda ne yapacaksın?" Sözleri için özür diledi ama davranışları eskisi gibi engelleyici olmaya devam etti. Özür dilemek açık fikirli olmak anlamına gelmez.

"Bobby'yi kontrol edeceğim," dedi Newman.

"Bir ambulans çağırıp elimizdekileri anlatabilirim ama onu hastaneye götüremezler. Burası doğaüstü canlılar için sınıflandırılmamış ve zaten birini öldürdüğü için ölüm cezasına çarptırıldığı için onu en yakın doğaüstü travma merkezine götüremezler. Yolda uyanması riskini göze kadar uzak, Win.

"Kapıyı aç Duke," dedi Newman ve sesi ciddiydi.

Leduc anahtarlarla öne çıktı. "Bu senin cenazen."

Newman'ın koluna dokundum. "Duke ile aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum, biliyorsun ama bir konuda haklı."

"Ne konuda haklı?"

"Newman, hadi ama. Beni orada onunla iki kez gördün.

"Onu kurtarmak için hayatını iki kez riske attın."

"Evet, yaptım ama ikinci seferinde beni korkuttu Newman. Çok yakındım ve her şey silaha uzanmak için çok hızlı gelişti, ama ondan uzaklaştığımda düşmeseydi, yapardım.

"Onu vuracağını mı söylüyorsun?"

"Az önce ona verdiğim hasarla, eğer peşimden gelseydi, beni öldürmeden önce onu öldürecek bir silahı zamanında bulduğum için minnettar olurdum."

"Fikrini mi değiştirdin? Şimdi Ray'i onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun?

Newman sordu.

"Hayır, ben hala ona komplo kurulduğunu düşünüyorum ama bu onun tehlikeli olmadığı anlamına gelmez."

"Bunu ona çıplak ellerinle mi yaptın?" Olavo sordu.

Duke, "Ona yıllardır gördüğüm en güzel kancalardan biriyle vurdu," dedi.

"Genelde dirseklerimi ve dizlerimi kullandım ama silah kullan," dedim.

Olaf sanki tatlı sözler söylemişim gibi bana gülümsedi.

En tuhaf şeylere bile hep böyle tepki verirdi.

"Onun kadar hızlı hareket eden birini hiç görmemiştim," dedi Kaitlin. "Sen hiç gerçek bir şekil değiştirenin hareket ettiğini görmedin," dedim. "Hayır, görmedim ama senden daha hızlılarsa, hayır.

İstediğime eminim."

Livingston, "Blake daha yavaş olsaydı, onu bir ambulansa koyardık," dedi.

Wagner, "Onun bu şekilde ölmesine izin veremezsiniz," dedi.

"Kapa çeneni Troy. Zaten başın yeterince belada," dedi Duke.

"Troy haklı," dedi Newman. "Ölmesine izin veremeyiz."

"Evlat, cebinde onu ölene kadar vurabileceğini söyleyen bir arama emri var. Onu hücrede gördün. Sen de korkuyordun.

Blake'in hayatı için. Bana olmadığını söyleme.

"Evet, Blake'e zarar vereceğini düşünmüştüm ama bu bize onun böyle kanamasına izin verme hakkını vermez."

"Neler olduğunu bile bilmiyoruz," dedim.

"O zaman neden hareket etmedi? Beyin sarsıntısı geçirmediyse ya da sırtından yaralanmadıysa neden kendine gelmedi? Newman bana yaklaştı, yumrukları iki yanında sıkılıydı. Kavga çıkarmayacaktı. Sadece üzgündü ve bu bedenine yansıyordu.

"Bilmiyorum, Newman!" Kendimi kaybetmeden önce öfkemi yutmak zorunda kaldım. "İyileşeceğini düşünmeseydim ona asla o şekilde vurmazdım" dediğimde sesim daha sakindi.

"St Louis'de şekil değiştirenlere alışkınsın," dedi Olaf.

Ona baktım. "Bu ne demek oluyor?"

"Şimdiye kadar hepsi iyileşmiş olurdu."

"Bobby'nin iyileşmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"İyileşecektir ama evde alışkın iyileşme mucizelerinden biri olmayacaktır."

"Neden böyle iyileşmiyor?"

"İlk olarak, herhangi bir grubun parçası değil, bu yüzden onların büyük enerjisini paylaşmıyor. İkincisi, sadece küçük bir hayvan formuna sahip, bu da onun kendi başına güçlü bir şekil değiştirici olmadığını kanıtlıyor. Üçüncüsü, usta bir vampire bağlı değil, bu yüzden çağırabileceği bir enerjisi yok. Tüm bu nedenlerden ve daha fazlasından dolayı St Louis'in ne kadar eşsiz olduğunun farkında olduğunuzu sanmıyorum."

Olaf son kısmı söylerken bana çok keskin bir şekilde baktı. Bu bakışıyla bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi ama ne ima ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona daha sonra özel olarak soracaktım, belki de sormayacaktım. Önümdekilere odaklandım, her seferinde bir sorun, yoksa size saldırırlardı.

"Fining. Bu yüzden küçüklerle iyi oynayabilmek için birçok büyük köpekle oynuyorum. Bobby'ye burada nasıl yardım edebiliriz ve

Şimdi mi?"

Olavo . "Bilmiyorum."

"Aç şu lanet hücreyi Duke," dedi Newman ve öfkesi geri döndü. Onu gerçekten suçlayamazdım. Bobby'yi kurtarmak için çok çalışmıştık ve şimdi hepsi bir hiç uğruna olabilirdi.

"Onunla kim gidiyor?" Duke sordu. "Ben

gideceğim," dedim.

"Takviyeye ihtiyacınız olacak," dedi Livingston.

"Hayır," dedi Newman. "Kimse için böyle bir tehlike arz etmiyor."

"Eğer aniden uyanır ve seni onun üzerine eğilmiş görürse..." Duke söylemeye başladı ama Newman onun sözünü kesti.

"Aç şu lanet hücreyi, Duke!"

Livingston tüfeğini tekrar eline aldı ve nişan almaya hazır hale getirir getirmez Duke hücreyi açtı.

Newman yanından geçerken Duke tekrar, "Bu senin cenazen," dedi.

Onu hücresine kadar takip ettim. Onu korumam için bana takviye çağırdı. Olaf hücre kapısında durdu, böylece Leduc kapıyı arkamızdan kapatamadı. Bu lanet hücrede kilitli kalmaktan bıkmıştım.

27

LIVINGSTON tüfeği omzuna asmıştı ama Newman diz çöküp Bobby'nin boynunun yan tarafındaki nabzını kontrol ederken tüfek tavana doğrultulmuştu. Ben Bobby'nin diğer tarafındaydım. Bobby çok solgun ve hareketsiz görünüyordu. Sanki Newman'ın nabzı bulmasına yardımcı olacakmış gibi nefesimi tuttum. Bobby'nin yüzü kan içindeydi ve bunu ona ben yapmıştım. Daha fazlasını mı yapmıştım? Biz yargıcı aramaya çalışırken kafasının içinde yavaşça kan kaybederek mi ölmüştü? Ya da belki de omurgasını öyle bir kırmıştım ki, travma başını koparmış gibi bir etki yaratmıştı. Evet, Olaf Bobby'nin kalbinin hâlâ attığını söyledi ama ben duyamadım. Avlandığım, dövüştüğüm ve likantropi hastalarıyla çıktığım onca yıl boyunca, onlardan birinin omurga yaralanması ya da beyin sarsıntısı nedeniyle öldüğünü hiç duymadım. Bunu görmem gerektiğini düşündüm.

beynin kafatasının dışında olması, böylece beynin yaralanması
öldürmeye yetecek kadar. için korkunç bir zaman olurdu.

"Nabız yavaş gibi görünüyor ama orada."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim ama göğsümdeki gerginlik beni yanıltmadı. Nabzın sadece Bobby'nin henüz ölmediği anlamına geldiğini biliyordum.

"Sana ölmediğini söylemiştim," dedi Olaf, şerifin kapıyı tekrar kilitleyebilmek için hâlâ onu hareket ettirmeye çalıştığı kapı aralığından.

Leduc, "Eğer o canavar gelir ve içeri girerse, biz onu yakalamadan önce hepimizi öldürebilir," dedi.

"Hayır," dedi Olaf.

"Bu şeyleri avlıyorsunuz. Ne kadar hızlı biliyorsunuz" diyor Leduc.

Newman Bobby'nin gözlerinden birini açıyordu. Gözbebeklerinin düzensiz ve sabit olmaması için dua ettim çünkü bunlardan herhangi biri doğruysa onu öldürebilirdim. Sadece ölmesi normalden uzun sürerdi.

"Anita ben savaşa girene kadar onu yavaşlatırdı. Sana ve diğerlerine asla ulaşamayacaktı," dedi Olaf.

"Bunu bilemezsin."

"Blake geçen sefer onu çaresizce dövdü, Duke. Bence hücreyi güvenle açık bırakabiliriz," dedi Livingston.

Newman, "Göz bebekleri dengeli ve ışığa tepki veriyor" dedi.

Göğsümdeki gerginlik hafifledi. "İyi," diyebildim ve sesim sanki hâlâ yeterince hava alamıyormuşum gibi nefessiz çıkıyordu. Birini bilerek öldürmek bir şeydi; bunu kazara yapmak başka bir şeydi. Başınıza gelene kadar sizi neyin rahatsız edeceğini bilmemeniz çok komik.

Newman bana baktı. "Hâlâ ambulans çağırmak istiyorum."

"Eğer onu muayene etmek isteyen sağlık görevlileri bulabilirsek, bu iyi olur," dedim.

Newman, "Eğer onları çalıştırırsak işlerini yapmak zorundalar," dedi.

Başımı salladım. "Onları tehlikeye atacaksa hayır.
Yasal olarak reddedebilirler."

"Korktukları için ölmesine izin mi verdiler?" diye sordu, sesi kızgındı. Birden hayal ettiğimden yıllarca daha genç göründü, ya da belki de ben yıllarca daha alaycı hissettim.

"Eğer onları öldüreceğini düşünüyorlarsa, evet,"

dedim. "Bilinci yerinde değil," dedi Newman.

"Burada baksalar bile nakletmezler." "Taşıyabilirler," dedi ve bir kez daha kendimi çok daha yaşlı hissettim
Yıl olarak değil ama tecrübe olarak. Bu sizi herhangi bir doğum gününden daha hızlı yaşlandıracaktır.

"O haklı Newman," dedi Livingston.

Newman ona baktı, koruyucu bir el Bobby'nin omzundaydı. "Onu hastaneye kendimiz götürebiliriz."

"Onu ilçe hastanesine götürmek zorundasınız. Onu alabilecek bir travma ünitesi olan en yakın hastane orası" dedi Duke.

"Tamam. Yapacağız," dedi Newman. "Onu taşımama yardım et, Blake."

Bobby uyandığında Newman'ın arabasında olduğumu ve hücredeki kavganın ne kadar hararetli geçtiğini düşündüm. Değişmeye başlarsa arabada onunla birlikte olmak istemediğimi fark ettim. "Bir şartla."

Newman bana kızgın bir bakış attı. "Koşullar mı? Onu neredeyse öldüresiye dövüyordunuz ve hayatını kurtarmak için şartlar mı öne sürüyorsunuz?

"Belki koşul yanlış bir kelimeydi ama hastaneye gitmeden önce bir şeyi anlamanı istiyorum. Eğer hücrede yaptığı gibi arabanın içinde de hareket etmeye başlarsa, onu kafasından vuracağım, muhtemelen birkaç kez.

"Bundan asla kurtulamaz."

"Amaç da bu zaten."

"Sence o artık cani bir canavar mı?"

"Hayır, ama sanırım onu durdurmasaydım beni öldürecekti. Kendimi savunurken onu kazara öldürmediğime memnunum. Umarım masum olduğunu kanıtlarız ve Ray Marchand'ı gerçekten kimin öldürdüğünü buluruz ve Bobby arabada normal bir şekilde uyanırsa onu hastaneye götürürüz. Ama elimde bir silah olacak ve arabada ona doğrultacağım. Tekrar delirirse, onunla göğüs göğüse dövüşme riskini almayacağım.

"Bunun için Blake'i suçlayamazsın, Newman," dedi Livingston. Tüfeği hâlâ hazır tutuyordu.

"Evet, yapabilirim."

"Newman," dedim.

Öfkeli gözlerle bana baktı.

"Bobby dönüşmeye başladığında hücrede onunla birlikte siz olsaydınız ne yapardınız?" diye sordum.

"Ben olsam silahıma davranırdım" dediğinde Newman'ın gözlerindeki öfke azalmaya başladı.

"Hayatını kurtarmak için onu vururdun," dedim. İçini
çekti ve başını salladı. "Sanırım öyle."

"Bu yüzden şansımı zorlamak istemediğim ve bir şekil değiştirenle ikinci bir dövüşten sağ çıkmaya çalışmadığım için beni suçlamayın."

Newman Bobby'ye baktı, hâlâ onu koruyarak dokunuyordu. "Kimi kandırıyorum ben? Silahımı asla zamanında çekemezdim. Bu yüzden sen de silahını çekmedin. Zaman yoktu. Senin dövüş eğitimine ya da hızına sahip değilim, Blake. Bobby hayvanlaştığında onun yanında olsaydım, beni hastaneye ya da morga götürüyor olurdun.

"Ve seni kurtarmak için Bobby'yi vurmamız gerekecek,"
dedim. Başını salladı. "Biliyorum."

"Sence uyandığında eskisi gibi çıldıracak mı?" Kaitlin ofis kapısının yanında sordu. Bu kez hücre alanında fazla ilerleyememişti. Sanırım Bobby'yle aynı performansı tekrarlamak istemediğine karar vermişti. Ben de öyle.

"Uyanana kadar bunu bilmenin hiçbir yolu yok," dedim.

"Bundan önce değişimini kontrol altına almış olmalıydı," diyor Newman, "yoksa ailesi evde leopar şeklinde dolaşmasına izin vermezdi."

"Değişmeye başladığında polis tarafından intihara teşebbüs ediyordu," dedim. "Değişmeye başladığında bu düşünceyi yanında taşımış olabilir."

"Bu onun kontrolünü kaybetmesi için yeterli olur muydu?" Newman sordu.

"Sanırım öyleydi," dedim.

"Evet," dedi Olaf. Diğerleri ona bakınca açıkladı: "Polisle intihar etmeye niyetli normal bir insan olsaydı, silahını indirmek yerine kaldırırdı, bu yüzden onu vurmak zorunda kalırdık. Arbaletin senin silahın. Tek fark bu."

"Win, seni ve Blake'i onunla aynı arabaya bindirme. Bunu Haley'ye açıklamak zorunda kalmak istemiyorum," dedi Duke.

"Duke. Haley'i bu işe bulaştırma.

"Bobby'ye yardım etmek istediğini ve Ray'i onun öldürmediğine inandığını biliyorum, ama tüm hayatını sevdiğin kadınla geçirmemeye değer mi?" Duke'un sesi çok makul geliyordu, hatta

özenli ve nazikti. İyi bir insanın, iyi bir polisin orada bir yerlerde olduğunu bir kez daha gördüm. Belki de onu gerçekten en iyi halinde görmemiştim.

"Lanet olsun, Duke," dedi Newman.

"Bir ambulans çağırıp seni muayene etmek isteyip istemediklerine bakacağım. Tamam mı, Win?

Newman başını salladı ve neredeyse Bobby'ninkine değecek kadar başını eğdi. Leopar adam şimdi uyanırsa işler ters gidebilirdi. Ama Newman da en az benim kadar bunun farkındaydı, bu yüzden onu yalnız bıraktım. Bobby derin ve titrek bir nefes aldığı sırada Duke ambulans çağırmak için ofise girdi.

28

NEWMAN o kadar korkmuştu ki Bobby'nin yanına oturdu. Ben daha düşünmeden Newman'ın yanına gittim, onu kolundan tutup kaldırdım ve ikimizi de kapıya doğru taşıdım. Bir saniye önce Bobby için neredeyse ağlayacak olmasına rağmen benimle mücadele etmedi. Bobby'yi kurtarmak istiyordu, ama bu ondan korkmadığı anlamına gelmiyordu. Livingston yavaşça kapıdan uzaklaştı, böylece ikimiz de dışarı çıkabildik. Olaf kapıyı arkamızdan kapattı ve hepimiz Bobby'nin öksürüp uyanmasını izledik.

"Burnumu kırdın," dedi Bobby kan dolu bir sesle ve biri burnunu dizine defalarca vurduğunda olan her şeyle.

"Yaşıyorsun," dedim kafes parmaklıklarının güvenliğinden.

"Bu da ne demek oluyor?" Bobby yan yatarak ve kelepçeli ellerini yüzüne dokunmak için kaldırarak sordu. Ürperdi ve ellerini burnundan çekti.

"Kavga hakkında bir şey hatırlıyor musun?" Ben sordum.

Bir dirseğinin üzerine yuvarlandı, ama görünüşe göre başının aşağıda olması kötüydü, çünkü yüzü daha yukarı dönük olacak şekilde hareket etti. Kendini sertçe oturur pozisyona itti ve battaniyeyi omuzlarına sardı. Eğer onu yakında öldürmezsek, ona gerçekten kıyafet vermemiz gerekecekti.

"Hayır," dedi. "Hiçbir
şey mi?" "Hayır" diye
sordum.

"'Burnumu kırdın' dedin," dedi Newman. "Kim kırdı?"

"O yaptı."

"Kim o?"

"O," dedi Bobby ve beni işaret etti.

"Hiçbir şey hatırlamıyorsan, kırdığımı nereden biliyorsun?" diye sordum.

Bu onu durdurmuş gibiydi, mavi gözleri taze kan maskesinin içinde şaşkınlıkla parlıyordu. "Bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun Bobby," dedim.

"Bekle," dedi Olaf.

Çok fazla katılmasını beklemiyordum, bu yüzden bu kelime ona bakmamı sağladı. Bobby'yi inceliyordu. "Neyi bekliyordun?"

"Bırak deneyeyim." "."

"Bize zihninizde tam olarak ne gördüğünüzü anlatın."

"Bilmiyorum," dedi Bobby. "Karanlık ve flaşlar var."

"Bize ne gördüğünüzü söyleyin. Kendiniz düzenlemeyin. Sadece konuşun."

Bobby kaşlarını çattı ve sonra tekrar ürperdi, sanki kaşlarını çatmak bile acı veriyormuş gibi. "Öfke. Öfkelendim ve sonra leoparın görüşünü görmeye başladım."

"Leopar görüşü de ne demek oluyor?" Leduc ofisin kapısından seslendi. Sanırım şüphelimiz uyandığı ve konuştuğu için ambulansı aramayı erteledi.

"Leopar gözlerim renkleri insan gözlerim gibi görmüyor. Bu genellikle değiştiğime dair ilk ipucum olur."

"Sırada ne hatırlıyorsun?" Olavo sordu.

Bobby battaniyeyi olabildiğince kendine çekti ve titredi. Bunun soğuktan mı yoksa kafasının içinde gördüklerinden mi kaynaklandığından emin değildim. "Silahın kokusunu alabiliyordum, kafamın içinde hissedebiliyordum. Hayvan yanım korktu ama insan yanım bunu istedi." Gözlerinde şaşkınlıkla Olaf'a baktı. "Onu almaya çalıştım. . . Ray Amca'ya yaptığım şey için ölmek istedim."

Bobby saklanmak istercesine ellerini yüzüne kapatmaya çalıştı ama bu çok acı veriyordu ve battaniyesi kaymaya başladı. Battaniyenin yerinde kalması konusunda çok ciddi görünüyordu. Bir kez daha, bu beni bir tür istismar geçmişi hakkında meraklandırdı. Çok mütevazı olabilirdi ama yakışıklı bir adamdı ve iyi durumdaydı.

Otuzlu yaşlarında. Bu kadar mütevazı olan pek kimseyle tanışmamıştım. Eğer kasıklarını örtmeye çalışsaydı, belki. Ama vücudunun üst kısmını kapalı tutmaya da aynı derecede kararlı görünüyordu, ki bu da erkeği vücudundan utandıracak bir şey olmadıkça genellikle daha çok kadınların sorunudur.

"Kavgayı şimdi hatırlıyor musun?" Olaf sordu, derin sesi hiç duymadığım kadar ciddi ve sakindi.

"Evet, çoğunu. Birkaç dakika içinde hepsini hatırlayacağım.

Olaf'a baktım. "Onu böyle sorgulayacağını nereden bildin?"

Bakışlarımı kendi bakışlarıyla karşıladı ama ilk kez gözleri düşünceli ve ciddiydi, daha fazlası değil. "En iyilerimiz bile bazen uyandığımızda kendimizi yeniden yönlendirmek için birkaç dakikaya ihtiyaç duyarız."

"Onu bayıltmadığımı mı söylüyorsun? Hareketten dolayı bayıldı mı?

"Hayır, ama kısmi bir değişim bile kafa karıştırıcı olabilir. Buna bir de kafaya alınan birkaç darbe eklendiğinde, bir insan bile son birkaç dakikayı hatırlamakta güçlük çekebilir."

Olavo haklıydı. "Kahretsin, haklısın. Onu bir leopar-adam olarak düşünmekle o kadar meşguldüm ki insan tarafıyla da alay edilebileceğini unutmuşum.

"Bobby'yi sorgulamamıza yardım etmek için burada olmasaydın, hatırlamadığı konusunda yalan söylediğini düşünebilirdim," dedi Newman.

"Bu da bizi tüm hikayenizden şüphe duymaya iterdi," dedim.

Kaitlin kapı aralığında belirdi. "Sanırım o sadece güzel bir yüz değil."

Olaf'tan bahsettiğini öğrenince şaşırdım. Yakışıklı, onun için kullanacağım bir sıfat değildi.

"Ben güzel bir yüz değilim," dedi Olaf. Bir açıklama yaptı. "Güzel o zaman," dedi.

Başımı salladım. "Eğer ."

"Hoşuma gitti," dedi ve onunla flört ettiğini fark ettim.

O da bunun farkına varmış gibiydi çünkü yüzünü buruşturdu; kaşlarını çatması o bakışı örtmeye yetmiyordu. Onunla ilk tanıştığımda kadınlardan gelen iltifatlara kötü tepki vermişti ama flört edip rol yapabildiğini biliyordum çünkü bunu görmüştüm. Acaba zahmet etmemesinin nedeni Kaitlin'in en sevdiği kurban olmaması mıydı? Yani. Koyu renk saçlı, ufak tefek kadınlardan hoşlanır ve koyu renk gözleri tercih ederdi. Evet, onun tipine tam uyuyordum. Kaitlin'in uyduğu tek şey küçük olmasıydı, bu yüzden güvendeydi ve görünüşe göre onun ilgisini . Flört ediyormuş gibi bile yapmadı. Onu görmezden geldi. Kaitlin muhtemelen bunu bir hakaret olarak görürdü ama adamın kendisiyle ilgilenmediği için ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi. Saçımı sarıya boyatmamın ilgisini kaybetmesine neden olup olmayacağını merak ediyordum. Saçımı daha önce hiç boyamamıştım ama Olaf'ı üzerimden atmak için gökkuşağı tekniği rengine boyayacaktım. Bunu düğünden önce yaparsam Jean-Claude beni asla affetmezdi ama düğünden sonra kabul edebilirdi. Beni Olaf'ın randevu menüsünden çıkaracak her şey harika bir fikir gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim, şerif," dedi Bobby.

"Mareşal Jeffries," dedi Olaf.

"Marshal Jeffries, hatırlamama yardım ettiğiniz için

teşekkür ederim." "Bir şey değil."

"Artık ambulansa ihtiyacımız olmadığına göre," dedi Duke, "sırada ne var, şerifler?" Bir kez , işler farklı olsaydı göreceğim iyi kanun adamının o anlık yakaladım.

Newman, "Biri beni geri arayana kadar elimden gelen her şeyi yaptım," dedi.

"Bobby'nin ihtiyacımız olan tüm fotoğrafları ve örnekleri elimizdeyse, sanırım kıyafetlere ve belki de temizlenmek için bir şansa ihtiyacı var," dedim.

Livingston, "Kaitlin, ihtiyacımız olan her şeyi topladın mı?"

"Evet. O temizleyebilir," dedi.

Duke başını salladı ve kapıyı iterek açtı, böylece geri kalanımız koridorun ilerisine sığmak zorunda kaldı.

boşluk. "Giysilerimizi giyebiliriz ama duşu kastediyorsanız, bunun için imza atamam. Bu çok büyük bir güvenlik riski."

"Bu senin kararın değil,"

dedim. "Bu benim ," dedi.

"Oyum sayılırsa, yüzümden emin olmasam da üzerimdeki tüm o kanı yıkamak harika olurdu. Duşta acıyabilir.

"Yüzünü doğrudan suya sokma," dedim, "çünkü canın yanar."

Bobby dikkatle burnuna dokundu. "Gerçekten kırmak zorunda mıydın?"

"Seni kolayca öldürebilirdim."

"Hiç iz yok, yani o kadar da kötü olamaz," dedi.

Pantolonumun paçasını, pençelerinin açtığı deliklerden bazılarına parmağımı sokabilecek kadar yukarı çektim.

"Tanrım, seni kestim mi?"

"Şurası burası kesilmiş, ciddi bir şey yok."

Bobby gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Tamam, şimdi hatırladım."

Yüzünde mutsuz bir ifade belirdi ve gözleri hala kapalı olduğu için kabus gören birini izlemek gibiydi. Onu uyandırıp kâbusa son verip vermemeyi hep tartışmak zorunda kalırdınız. Elbette Bobby gözlerini açtığında kâbus gerçekti.

"Hayvan formunda ne yaptığımı hatırlamak için yıllarca eğitim aldım, ancak bu sizi kötü veya korkutucu gösteren bir anı olduğunda her zaman daha zor oluyor" dedi.

Newman, "Hafıza kaybının şekil değiştirenlerin kaçınamayacağı bir şey olduğunu sanıyordum," dedi.

"İlk başta, ama sonra herhangi bir travmatik anı ya da kendinizi kötü hissetmenize neden olan bir anı gibi. İnsanlar kendilerini daha iyi göstermek için onu düzenler ya da çok acı vericiyse onu görmezden gelir. Şekil değiştirenler de farklı değil."

"Bir hastalığınız var. Bu sizi farklı kılmaz," dedi Kaitlin.

Onu duyabilmem garipti ama diğerleri uzaklaşmıştı, bu yüzden onu göremiyordum. Kalabalığın içinde sadece bir ses olarak mı yer aldığımı merak ettim. Ondan yaklaşık yedi santimetre daha kısa olduğum için, muhtemelen. Tabii koridordaki diğer herkes onu görebilecek kadar uzundu, belki de sadece o ve ben birbirimizi göremiyorduk.

Bobby onun sesinin yöne baktı ama hücresinden onu görebildiğini de sanmıyorum. "Evet, doğru, çünkü artık tamamen insan değilsin."

Kaitlin onu görebilmek için adamların arasından sıyrıldı. "Elbette öylesin. Kimsenin size sırf likantropi - therianthropi- hastalığınız var diye insan olmadığınızı söylemesine izin vermeyin. Bu sadece önyargıdır."

Bobby başını salladı, sonra ürperdi ve hareket etmeyi bıraktı. Sanırım burnundan daha fazlası acıyordu. En azından hayattaydı ve onu öldürmemiş olsaydık iyileşecekti. Ona bakmak için ne kadar çok şey yaparsak, tetiği çekmek zorunda kalmamız o kadar zor olacaktı.

"Bu sadece önyargı değil," dedi Bobby. "İçimde bir leopar taşıyorum ve bu mecazi değil. Bu gerçek. Ayda bir leopara dönüşüyorum ve o formdayken, tıpkı şu anda olduğum gibi, o kediyim. Hayal edilmiş bir insan değilim. İnsandan başka bir şeye dönüşüyorum." Yüzüne ve saçlarına bulaşmış eski ve yeni kanla o kadar makul görünüyordu ki. Bir doktoru sakinleştirmeye çalışan bir kaza kurbanına benziyordu.

"Ama sen hâlâ kendinsin," dedi Kaitlin.

Bobby bana baktı. "Ben bir duş alsam da sen ona açıklasan olur mu?"

Neredeyse gülümseyecektim ama Kaitlin'in bunu yanlış anlayacağından emin değildim. Liberal ve ilerici olmak için çok çabalıyordu; iyi niyetliydi. "Therianthropy diğer hastalıklar gibi değildir. Sizi ayda bir kez hasta eden bir virüs değil. Kelimenin tam anlamıyla içinizde başka bir varlık var."

Kaitlin, "Ayda bir kez canavar formuna dönüşüyorlar ama bu arada hâlâ insan oluyorlar," dedi.

"Hem evet hem hayır," dedim.

Olaf şöyle dedi: "Canavar ayrılmıyor ve dolunaylar arasında kayboluyor. Her zaman içeride, bekliyor, izliyor, bir çıkış yolu arıyor."

"Evcil hayvanınız var mı?" "Bir kedi," dedi

Kaitlin.

"TAMAM. Kediniz hiç bir kapıdan girip çıkmaya çalıştı

mı? Başını salladı. "Bazen."

"Peki bunu durdurmak için ne yapıyorsunuz?"

"Onu yakalarım. Onu kapıdan uzaklaştıracağım."

"Şimdi, kediyi düşün. Sen onun kaçmaya çalıştığı evsin. Eğer dışarı çıkarsa, sen kedi olursun ve kedi de artık ev olur ve özgür olabilmek için seni içeride tutmak ister."

"Bu iyi bir benzetme," dedi Bobby.

"Bunun için övgü alamam. Bu Micah'nın. Açıklaması gereken çok şey var."

"Micah Callahan, değil mi? Koalisyon'un başkanı," dedi Kaitlin.

Başımı salladım.

"Benzetme çok erken bitiyor," dedi Olaf. "Canavarınızı gerçekten kontrol edecek iradeye sahipseniz, insan zihninizi her iki formda da tutarsınız."

Kaitlin, "Yani aynı anda hem kedi, hem ev, hem de sensin," dedi.

"Evet, Schrödinger'in kedisinin doğaüstü bir versiyonu gibi," dedim.

"Aşağı yukarı," dedi Bobby, "ama insan zihnini her zaman canavarına dayatırsan, o zaman iyi bir kedi olamazsın. Sürekli insan gibi düşünmeye çalışırsan avlanamaz, zıplayamaz ve bir leopar olamazsın."

Olaf, "Hayvan ve insan arasında bir denge bulmak zorundasınız," dedi.

"Evet. Şimdi duş alabilir miyim, lütfen?

Duke hayır dedi ve tartışma, müzakere ya da tartışma başladı. Bobby'nin duş almasıyla sona erdi. Livingston, Duke'ün eve gidip Bobby'yle kahvaltı yapmasını önerdi.

ve bu belirleyici bir faktör gibi görünüyordu. Duke hâlâ olay yerinde olan polislerden birini Bobby'ye giysi getirmesi için çağırdı ve onlar gelene kadar oradan ayrılmayı reddetti.

"Burası benim yerim. Bu da personelimden birinin burada olması gerektiği anlamına geliyor. Duke o kadar makul davranıyordu ki hiçbirimiz onunla tartışmadık.

Newman Bobby'ye duşa kadar eşlik etti ve kelepçeleri çıkardı, ama Olaf onunla birlikte odada kaldı. Bobby'yi zaten çıplak ellerimle bayıltana kadar dövmüştüm. Eğer bunu yapabiliyorsam, Olaf'ın mahkûmla başa çıkmakta hiçbir sorunu olmazdı. Duke, Olaf'ın çığlık atarak yardım istemesi ihtimaline karşı banyo kapısının sürekli açık kalması konusunda ısrar etti. Sanırım Duke dışında herkes Olaf'ın yardıma ihtiyacı olmayacağını biliyordu ama burası Duke'un hapishanesiydi ve ben eve döndükten sonra Newman burada yaşamak zorunda kalacaktı. Herkesi mutlu etmeye yetecek kadarını bize vermekten zarar gelmezdi.

Hareket boyunca, Newman'a Micah'nın Bobby'ye yardım etmesi için tavsiye ettiği avukatın adını vermek için bir anlık sessizlik buldum. "Bu sizin arama emriniz, bu yüzden Micah ve Koalisyon'u buna davet edemem ama siz ."

"Bobby'yi avukat için çağırırsam Duke çok üzülür. Koalisyonu davet edersem beni asla affetmez."

"Sakıncası var mı?" Ben sordum.

Başını salladı. "Hayatımın geri kalanında burada Haley ile yaşamak istiyorum, yani evet, umurumda."

"Bunu Bobby'nin hayatından daha mı çok önemsiyorsun?" "Bu adil değil, Blake."

"Değil, ama Bobby tekrar delirirse yardıma ihtiyacım olacağını söylüyorum."

"Jeffries'in desteğine sahipsiniz."

"Bobby'yi öldürmek istiyorsak tabii ki. Onu insan formunda tutmak ve sakinleştirmek için yardım istiyorum. Otto bunu nasıl yapacağını bilmiyor."

"Nişanlın biliyor mu?"

"Micah biliyor, evet."

"Neredeyse başka olsaydı, sevgilisini bir yere götürmek için bir neden bulmaya çalıştığını düşünürdüm.

şehir."

"Aslında sevgililerimden hiçbirinin bu davaya yaklaşmasını istemiyorum."

İçimden, Edward burada olmadan onları Olaf'ın yanında istemiyorum diye düşündüm. Micah'yı kesinlikle onun yakınında istemiyordum. Onu çok seviyordum ama benim boyumdaydı, birkaç santimetre ya vardı ya yoktu. Zindeydi ve dövüşmek için eğitilmişti ama Olaf da öyleydi. Eğer yetenekler eşitse, küçük olan şanslı değilse, büyük olan dövüşü kazanır. Olaf şansa yer bırakacak türden bir dövüşçü değildi. Micah'yı burada Olaf'la birlikte istemediğimi fark ettim.

"Seninle ilk tanıştığım Washington eyaletindeki dava, bu davanın güvenli görünmesini sağlıyor Blake. Bazı adamlarını davet ettin - belki Micah Callahan'ı değil ama yine de sevdiğin insanları. Peki bunu daha korkutucu yapan ne? Bana söylemediğin şey ne?

Ona Olaf hakkındaki tüm gerçeği söyleyemezdim, bu yüzden ne diyeceğimi bilemedim. Yalan söyleyebilirdim. Artık bu konuda oldukça iyiydim ama karmaşık yalanlarda iyi değildim ve Olaf hakkındaki gerçek bile karmaşıktı.

Sonunda yarı gerçekle yüzleştim. "Canavarları nasıl öldüreceğimi biliyorum ama onları hayatta tutmak daha zor Newman. Daha fazla şey ters gidebilir."

Başını iki yana salladı. "Hayır Blake, onları öldürmek daha zor. Bobby'yi kurtarmaya yardım edebilirsem, belki bu ellerimdeki kanın bir kısmını temizler.

"Newman, bu işi kabul etmeden önce ne olduğunu biliyordun."

"Ben gerçekleri biliyordum, ama hiçbir şey sizi öldürmeye hazırlamaz.

Anita, sadece onları öldürmek için."

"Yırtıcıları öldürerek gelecekteki kurbanları kurtarıyoruz,"

dedim. "Bu harika bir fikir. Bir zamanlar ben bile inanmıştım.

"Gerçek bu, Newman."

"Belki, ama kurtardığımız gelecekteki kurbanları göremiyorum. Tek görebildiğim şu anda öldürdüğüm insanlar."

"Washington eyaletinde yaptıkları gibi bir şekil değiştiren sizi öldürmeye çalıştığında, onları insan olarak mı düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Hayır, bu hayatta kalmaktır, tıpkı geceleri vampir avlamak gibi. Canavara dönüştüklerinde tetiği çekmek daha kolay oluyor ama Bobby gibi olduklarında cinayet gibi geliyor."

"Bobby'ye bu arama emrinde yer alamayacak kadar yakınsın, Newman."

"Biliyorum, ancak yeni şeriflerin çoğu arama emrini reddettiği ya da istifa ettiği için, arama emrini reddetmek için iyi bir nedene ihtiyacınız var."

"Arama emrindeki isimle arkadaş olmak, bunu iletmek için geçerli bir sebeptir," dedim.

"Ve eğer ulaşabilseydim, Jeffries'in bir sonraki en yakın kişi olduğu ortaya çıktı. Bobby'ye komplo kurulduğunu öğrenmek için gerçekten bekler miydi sence?

Dürüstçe cevap verdim: "Hayır, sadece onu idam ederdi."

"Arama emrini çıkarttım çünkü yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüm. Bobby suçluysa, ölümünün olabildiğince hızlı ve acısız olmasını sağlayabileceğimi düşündüm. Eğer bir hata olmuşsa ve masumsa, sorumlu şerif yardımcısı olarak ona yardım edebileceğimi düşündüm.

"Ne kadar ileri gittiğini düşünmek iyi oldu," dedim.

"Üçüncü seçeneği unuttum, değil mi?" dedi, çok üzgün görünüyordu.

"Evet," dedim, "unuttun."

"Masum olabilirdi ve ben yine de onu idam etmek zorunda kalırdım." "Evet, unuttuğun şey bu olurdu."

"Ne yapacağım ben Blake?"

Benim için arama emrini imzalaması gerektiğini söylemeye başladım ama Bobby'yi şimdi öldürmek de istemiyordum. O benim için çok gerçekti. Onu korumak için bedenimi tehlikeye atabilirdim. Onun için hayatımı riske attım. Onu şimdi infaz etmek yanlış, doğal düzenin ihlali gibi görünecekti. Bu dünyada üç tür insan vardır: koruduklarınız, sizinle birlikte savaşanlar ve size karşı savaşanlar. Korumanız altındakileri kurtarmak, kendi hayatınızı ve sizinle birlikte savaşan insanların hayatlarını korumak için öldürdünüz. Canavarlar arkadaşınız olana kadar bu basit bir matematikti.

Yanlarında savaşan insanlar hâlâ onları öldürmek istiyordu. Sonra her şey cehenneme döndü.

29

BAŞKA BİR sessizlik anı buldum ama bu sefer yerel polis karakolunun sunabileceğinden daha fazla mahremiyete ihtiyacım vardı, çünkü dinlemekten en çok kaçınmak istediğim kişinin kulakları süper duyuyordu. Newman'dan tekrar arabasını kullanmasını isteyebilirdim ama orman hemen şuradaydı ve kendimi garip bir şekilde klostrofobik hissediyordum. Kelimenin tam anlamıyla temiz havaya ihtiyacım vardı. Bu fırsatı taktik yeleğimi giymek için kullandım. Teknik olarak bir plaka taşıyıcısıydı ama ben bir polis olduğum ve orduda olmadığım için muhtemelen asla plaka takmayacaktım, bu yüzden ona sadece taktik yelek dedim. Yeleğin verdiği his hoşuma gitmedi ve akademide bir süre onunla dövüşmeye çalıştım, çünkü hareketlerimi kısıtlıyordu, ancak çoğu mermiyi durduruyordu ve her yerdeki MOLLE kayışları ekstra ekipman taşımak için harikaydı. Göğüs kılıfımda 9mm vardı, arabada otururken çekmek için harikaydı, ancak savaş gürültüsü başladığında ikincil silahımdı. A

Uyluk kılıfındaki 45'lik artık ana silahımdı, bacağıma yaslanmıştı ve yeleğin kabzasından uzakta duruyordu. AR-15'im taktiksel bir kayışla asılı duruyordu, böylece onu arkamdan iterek yolumdan çekebiliyor ya da omzuma takıp kullanmak için öne doğru sallanmasına izin verebiliyordum. Ormanda yürürken AR'yi ellerimde taşıdım, böylece herhangi bir şeye takılmayacaktı, ama hareket etmeyi bırakır bırakmaz arkama kaydırdım. Taktik pantolonumun ceplerinde fazladan mühimmat vardı, kargo pantolonu gibi, ama hem yararlı hem de tehlikeli şeyleri taşımak için daha sert ve daha iyi tasarlanmış. Ceketimin altında bilek kılıfı bıçaklarım vardı; hayatımı birden fazla kurtarmışlardı. Silahlar mühimmat olmadan, ise bıçaklar olarak kaldı.

keskin ve hazır. Kendime itiraf edebilirdim ki sadece aktif bir arama emri için silahlanmamıştım; Olaf için de silahlanmıştım. Sanırım ayılar için de silahlıydım ama onlar için pek endişelenmiyordum. Eğer ormanda hızlı bir yürüyüş için yeterince silahlı değilsem, o zaman sert adam lakaplarımdan vazgeçmem gerekirdi. Ben Cellat'tım. Savaş bendim. Ünümü ya hak ediyordum ya da etmiyordum. Kendimden şüphe etmeme neden olduğu için Olaf'a lanet olsun.

Havanın herdem yeşil kokmasını bekliyordum çünkü burada evdekinden çok daha fazla yeşil vardı ve Noel ağacı kokusundan daha fazlası vardı, daha tatlı sedir tonlarıyla birlikte, ama genel olarak daha topraksı bir koku vardı. Yeni dönmüş toprak ile yavaş hareket eden su arasında bir yerdeydi, çocukluğumdan hatırladığım bir bataklık gibiydi. O küçük bataklıkta kurbağalar ötmeye başladığında baharın gerçekten geldiğini anlardım. Göl gibi ama aynı zamanda toprak gibi kokuyordu. Kokusundan bile suyun göl ile toprak arasında geçiş halinde olduğunu anlardım. Şimdi aldığım koku, yakınlarda benzer bir şey olduğunu gösteriyordu, sadece daha da topraklıydı, turba gibi. Acaba ağaçların ve çalılıkların arasından yürümeye başlasam, yakınlarda bir yerde uzun zaman önceki bataklıktan daha az su ve daha fazla toprak içeren bir bataklık bulabilir miydim? O bataklık hâlâ orada mıydı yoksa bir müteahhit onu yeni bir binanın altına mı gömmüştü? Umarım öyle değildir. Kurbağaların hâlâ her bahar oraya gitmesini ve kırmızı kanatlı karatavukların hâlâ şarkı söyleyip oradaki kedi kuyruklarına yuva yapmasını umuyordum. Micah'yanımda olmasını çok istiyordum ama onun rahatlığı ve Bobby'ye sağlayabileceği yardım bile bu riske değmezdi.

Telefonu açtığında Micah'nın sesi bu kez tamamen uyanıktı. "Merhaba aşkım. Newman az önce bizden dava için yardım istedi.

"Bu harika Micah, gerçekten."

"Ses tonunuz pek iyi olmadığını söylüyor. Sorun nedir?"

İçimi çektim ve sırtımı kalın ağaç gövdesine yasladım. Tüm silahlara rağmen sağlam, gerçek ve iyi hissettiriyordu.

ve zırh, olabileceği kadar rahat değildi, ama her şeye sahip olamazsınız. Kuşlar ve rüzgâr dışında kimsenin görmediği, tek başıma huzurlu bir an geçirdim. "Bobby Marchand'ı hayatta ve insan formunda tutmak için Koalisyon'un yardımını istiyorum ve buna ihtiyacım var, böylece ona komplo kurulup kurulmadığını ve kimin kurduğunu öğrenebiliriz, ama senin gelmeni istemiyorum."

"Kafam karıştı. Koalisyon'un size yardım etmesini istiyor musunuz, istemiyor musunuz? "İstiyorum."

"Bu genellikle beni kasteder, Anita."

"Nathaniel ikimizden de işleri azaltmamızı istediğinden beri şehir dışı görevlerini daha fazla delege ediyorsun."

"Evet, ama sen oradasın ve ben gidersem orada birlikte olacağız. Genelde bunu seversin.

"Olaf burada, Micah."

"Destek için onu aradın mı?" "Hayır."

"Orada resmi olarak bir mareşal olarak mı bulunuyor?" Sesinde şimdi bir aciliyet notası vardı.

"Evet."

"Bir an için beni korkuttun, Anita." Sesindeki rahatlama ve şaşkınlığı duyabiliyordum.

" dilerim, Micah. Bunu yapmak istememiştim.

"Tamam, özürler kabul edildi. Eğer orada Mareşal Otto Jeffries olarak bulunuyorsa, o zaman neden korkuyorsun? Çünkü sesin öyle geliyor.

"Seni onun yanında istemediğimi kabullenemez misin?"

"Florida'da Edward'ın düğününde ona yakındık ve kötü bir şey olmadı."

"Hepimiz düğün için oradaydık. Sonra Olaf partiyi işgal etti. Bu kez ilk o geldi ve artık bir kurt adam olduğu için bilinçli bir karar verebilmeni istiyorum. Sen bir yetişkinsin ve tanıdığım en yetkin insanlardan birisin, bu yüzden son kararı senin vermene izin vereceğim."

"Beni arayıp orada olduğunu söylemenizi anlayabilirim, çünkü bu getireceğim güvenliği değiştirirdi, ama şahsen gelmememi söylemeniz beni şaşırttı."

Düşündüklerimi kelimelere dökmeye çalıştım ve sonunda vazgeçtim. "Bu sefer farklı olduğu dışında ne söyleyeceğimi bilmiyorum. İlişkiler konusunda daha ısrarcı. Beni ilk gerçek aşkı olarak gören son süper vahşi erkek kurt adam Haven'dı ve bunun nasıl sonuçlandığını biliyorsun.

"Kurt adam toplumunun sahip olduğumuz en vahşi kültürlerden biri olduğuna katılıyorum, ancak Haven tüm hayatını bir suçlu olarak yaşadı, Anita. Gençliğinden itibaren bir mafya infazcısıydı ve mafya patronu ve Chicago'nun baş vampiri için koruma olmaya kadar ilerledi.

"Bütün bunları biliyorum," dedim ve sesi bana bile sinirli geldi. Micah'ya kızmak için bir neden yoktu.

"Olaf askerlik yaptı, ödül avcısıydı ve şimdi ABD'de şerif. Suçlu olmanın dışında da bir şeyler yaptı. Bu ona insanları dövmek ya da öldürmekten daha fazla yaşam becerisi kazandırıyor."

"Olaf'ın gerçek orduda olup olmadığından emin değilim. Sadece paralı asker ya da bir tür müteahhit olabilir ama ne demek istediğini anlıyorum.

"Güzel," dedi.

"Ama Haven'ın beni korkutan herhangi bir hobisi yoktu."

"Seri katil olmaya hobi mi diyorsun?" diye sordu.

"Evet, sanırım öyle."

"Bu onun hobisi değil, Anita. Daha çok cinsel tercihi." "Vay canına Micah, bu her şeyi daha az korkutucu yapıyor." Güldü benim

ama ben onunla birlikte gülmedim. "Bunun gerçekten komik olduğunu düşünmüyorum."

"Anita, sevgilim, bu sefer neyi farklı yaptı? Sana özgü olmayan bir şekilde sarsılmış görünüyorsun.

"Ben onu öldürmeden önce Haven neredeyse Nathaniel'i öldürüyordu ve o Olaf kadar tehlikeli değildi."

"Gerçekten bana zarar vermeye çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Bunu öğrenmek istemiyorum ve bir cinayet soruşturması üzerinde çalışırken kendimi güvende tutmaya çalışırken senin güvenliğin konusunda endişelenmek istemiyorum."

"Olaf beni tehdit mi etti?"

"Hayır, hiçbiriniz. Aslında, çok iyi davranıyor.

"Ve hala beni onunla birlikte istemiyorsun."

"Hayır, gerçekten istemiyorum. Bunu açıklayamıyorum ve belki de paranoyaklaşıyorum ama seni seviyorum ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek istiyorum. Bobby Marchand ya da sen arasında bir seçim yapmam gerekiyorsa, ben seçimimi çoktan yaptım."

"Koalisyon'da iyi insanlar var. Nathaniel'in bizi evde daha fazla istemesi sayesinde, kendilerine daha fazla sorumluluk vermemi bekleyen bazı mükemmel insanlara sahip olduğumu keşfettim.

"O zaman bunu devredin ."

"Seni görmeyi özleyeceğim ama lütfen dediğin için sorun değil."

Sesinde hafif bir gülümseme vardı ve ben de bunu söylerken sesime aynı tonu katmayı başardım: - Ben de seni özleyeceğim ve dinlediğin için teşekkür ederim.

"Birbirimizi dinlemek çift olmanın bir parçasıdır," dedi. O zaman güldüm. "Keşke bunu daha fazla insan anlasa."

"Önemli olan bizim anlamamız."

"Bu doğru," dedim.

Gülümsüyordum ve birdenbire artık gülümsemiyordum. Bir şeyler ters gidiyordu. Ne olduğunu söyleyemiyordum ama ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Orman sessizdi, sanki her şey gizlenmiş gibiydi. O kadar sessiz konuştum ki Micah insan olsaydı duymazdı. "Gitmem gerek, aşkım." Cevap beklemeden bağlantı kesme düğmesine bastım.

Sessiz ormanda öylece durdum, gerilmemek için mücadele ettim ama kendimi ağaca yaslanıp yanındaki çalıların arasında gevşemeye zorladım. Gerginlik bir yırtıcının dikkatini çeker ve hissettiğim şeyin bu olduğunu biliyordum. Bu vampirlerin ya da canavarların gücü değildi; yıllar önce babamla ormanda bir puma varken hissettiğim duygunun aynısıydı. Orta Batı'da bulunmamaları gerekirdi ama arada sırada bir tane geçerdi. Vahşi hayvanlardan saklanamazsınız; onların duyuları sizden daha iyidir. O yüzden ses çıkar ve onlara daha fazla yaklaşamayacaklarını söyle.

sizden gizlice uzaklaşır. Pusuya yatan yırtıcıların çoğu, sürpriz unsurunun kaybolduğunu fark ettiklerinde pes eder.

"Orada olduğunu biliyorum Olaf," diye bağırdım.

"Beni duymadın," dedi ormanın içinden, bana o kadar yakındı ki sıçradım. Elimde değildi.

"Beni görmedin." Ayağa kalkıp o uzun bedenini yukarı doğru uzatırken kafası karışmış görünüyordu.

bu kadar yaklaşıp yaklaşmadığını sormak istedim ama altı metre uzakta olduğunu fark etmediğimi itiraf etmek istemedim. Nabzım sanki beni boğacakmış gibi boğazıma düğümlenmişti. Bunu ondan saklayamazdım, bu kadar yakınken olmazdı. Paniğimin kokusunu alırdı. Bu yüzden korkumun öfkeye dönüşmesine izin verdim, çünkü her zaman korkmaktansa üzülmeyi tercih etmişimdir.

"Ne istiyorsun, Ol. . . . Otto?"

"Seni," dedi.

Ve aniden kızgın ya da korkmuş değildim. Oyunlardan bıkmıştım. "Doğruca buna girdim, değil mi?"

Bana kaşlarını çattı. "Korkmuştun, sonra kızmıştın ve şimdi de . . nötr kokuyorsun. Nasıl?"

"zaman ne hissettiğimi ben bile anlamıyorum, bu yüzden size açıklayamam."

"Bu hiç mantıklı değil," .

"Duygular çoğu zaman mantıklı değildir." "Bu kadar mantıksızlığın merhametine kalmak korkunç olmalı."

"Bazen," dedim.

"Herkesin sahip olduğu gibi tam bir duygu yelpazesi istemem gerektiğini biliyorum, ama istemiyorum."

"Ne kaçırdığınızı hiç merak ettiniz mi?" diye sordum.

"Herkes merak etmez mi?" diye sordum.

Başımı salladım. "Çoğu insan bunu yapar, evet." "Sen mi?"

"Ben ne?"

"Daha az duygusal olmanın, bir sosyopat olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettiniz mi?"

"Bazen. Seni yeterince tanıyana kadar ben de öyle olduğumu düşünüyordum ama içten içe hepimizin yaptığından daha huzurlu görünüyor.

"Çok daha huzurlu," dedi bana tüm dikkatiyle bakarak. "Beni duymadıysan ya da görmediysen burada olduğumu nasıl anladın?"

"Belki kokunu almışımdır." "Ben
rüzgarın üstündeyim, rüzgarın altında
değil." "Seni hissettim."

"Beni görmediniz, duymadınız ya da koklamadınız ve ben dokunulamayacak ya da tadılamayacak kadar uzaktayım. Geriye hiçbir şey kalmadı."

"Artık çift biçimlisin, Otto. Sadece beş duyuyu saymaktan iyisini bilmelisin."

O bana baktı, ben de baktım.

"Kalabalık odalarda benden korkuyordun, şimdi ormanda yalnızız ve korkmuyorsun. Bunda da bir mantık yok."

"Tanıklar ikimizi de koruyor, Olaf."

Bana kaşlarını çattı ve sonra gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeye benziyordu, sanki gerçekten mutluydu. "Beni tehdit ediyorsun."

"Sadece açıklıyorum."

"Ben aramızdaki mesafeyi azaltmadan önce silahını çekip, nişan alıp ateş edebileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum, ama bana koşarsan öğreniriz."

Orada durdum ve içimde sessizlik hissedene kadar havanın bedenimi terk etmesine izin verdim. İçimde beyaz bir parazit gibiydi, boş ve huzurluydu. Öldürdüğümde kafam hep böyle hissederdi. Son zamanlarda buna ihtiyacım yokmuş gibi görünüyordu ama sessiz ağaçların arasından Olaf'a bakarken kafamın içinde neler olup bittiğini saklamaya çalışmadım. Beni anlayacak biri varsa o da O'dur diye düşündüm.

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Adler."

"Güzel," dedim, sesim alçak ve kontrollüydü.

Elim 45'lik full frame'in yanında gevşek ve hazırdı ve sonra fark ettim ki hayır, AR-15'im taktiksel bir askıdaydı. Her şey

Yapmam gereken şey, elime için vücudumu hareket ettirmekti. O yanımdayken nişan alıp ateş etmeye başlayabilirdim. O kadar da isabetli olmazdı ama tüfeği omzuma dayamadan önce en azından onu yaralayacağımdan emindim. Orada da işini bitirebileceğimden emindim. Plan, paraziti bile yatıştırmaya yardımcı oldu, bu yüzden kafamın içinde sakin hissettim, korku yok, hiçbir şey yok. Olaf'ın da çoğu zaman böyle olup olmadığını merak ettim. Hayatı yaşamak için huzurlu bir yol gibi görünüyordu, belki boş ama huzurlu. Belki de hem huzur hem de ilgi olamazdı.

Kıpırdamadan durdu, elleri içinde hiçbir şey olmadığını göstermek için sonuna kadar açıktı. "Bu soruyu aramızda cevaplamanın zamanı değil, Anita."

Gerçek adımı kullanması hoşuma gitmişti. O lanet takma isimden nefret ediyordum ve bunu ona söylemekte özgür hissetmemekten daha da çok nefret ediyordum. Ve böylece öfkem geri döndü ve eğer şimdi beni aceleye getirirse, biraz daha az hızlı, biraz daha az odaklanmış olacağımı biliyordum, bu da karşılayamayacağım bir lüks olduğu anlamına geliyordu.

"O zaman şerifin karakoluna geri dönelim" dediğimde sesim neredeyse nötrdü.

"buyurun," dedi.

Gülümsedim. "Birlikte gidelim ama tekrar şahitlerimiz olana kadar çok yaklaşmayalım."

"Katılıyorum," dedi.

Ağaçların arasından yola, karakola ve bizi diğerinin pişman olacağı bir şey yapmaktan alıkoyacak tanıklara doğru yürümeye başladık. Olaf gibi, hatta Edward gibi bir sosyopat değildim ama yine de bazı anlarda Olaf'ı kimsenin göremeyeceği bir yerde vurmayı düşündüğüm oluyordu. Eğer yalan söyleyip bana saldırdığını söylersem, muhtemelen onu satabilirdim. Bunu düşünmem bile Moriarty'mden kurtulmayı ne kadar istediğimi gösteriyordu. Lanet lakaplar.

30

RICO'NUN YARDIMCISI Bobby'nin giysilerini aldı ve nöbet görevini üstlendi, böylece Duke eve gidip yemek yiyebileceğini ve biraz dinlenebileceğini hissetti. Herkes Rico'nun bu pozisyonu koruyabileceğine ikna olmuş görünüyordu, Newman bile, ama o bana sessizce şöyle dedi: "Onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim, Bobby'yi birkaç saatliğine korumayı başarabilir."

"Evdeyken ondan hoşlanmadığını sanıyordum,"

dedim. "Haley'nin eski erkek arkadaşlarından biri."

"Ah," dedim, çünkü söyleyecek başka bir şey bulamadım.

"Onu aldattı. Hepsini aldatıyor ama çıkacağı kadın hiç bitmiyor gibi görünüyor."

"Taze et," dedim.

Olaf konuşmamızı duyamayacak kadar uzaktan konuştu. Onun yeni süper gizli dinleyicilerini unutmuştum. "Eminim senin ününü bilmeyenler sadece kadınlar değildir."

Newman şaşırmış görünüyordu ama Olaf'ın bizi nasıl duyduğunu sormadı. Otto Jeffries'in Washington eyaletindeki vakadan sonra likantropi testinin pozitif çıktığını biliyordu. "Haklısın ama anlamıyorum. Yani, yakışıklı ama o kadar da iyi değil."

"Kimse o kadar yakışıklı değildir," dedim.

Olaf, mesafeyi azaltıyor gibi görünen o uzun bacaklarıyla bize doğru geldi. "Çoğu kadın yakışıklı bir adam yalan söylediğinde ona inanır."

"Çoğu erkek güzel kadınlar için aynı şeyi yapar ve aynı şey her iki taraftaki eşcinsel topluluğu için de geçerlidir" dedim.

Olaf ikimizin de üzerinde yükselirken başını salladı. "Güzelliğin herkesin dikkatini dağıttığını kabul ediyorum."

"Teşekkür ederim," dedim ve ciddiydim. İlk tanıştığımızda, erkekleri kadınların hak ettiğini düşündüğü seviyeye indirmeye çalıştığımda sinirlenirdi.

"İkiniz de haklısınız. Sıradan bir polisken bunu yeterince gördüm. Kadınlar kötü bir erkeğin düzelmesinin kendi ellerinde olduğuna, asla eski karısına yaptığı gibi bana vurmayacağına ya da son kız arkadaşıyla yaptığı gibi beni aldatmayacağına inanıyor. Kadınlar bunun erkeğin değil, diğer kadının suçu olduğuna inanır. Sadece hayatında doğru kadına ihtiyacı vardır. Hayatında sadece doğru kadına ihtiyacı var ve o da onlar olacak," dedi Newman. "Başkalarını kaç kez aldatmış olursa olsun, onları aldatmayacaktır, çünkü onların aşkı gerçektir."

"Tıpkı bazı erkeklerin karşılaştıkları her zor durumdaki genç kız için beyaz atlı şövalye olmak istemeleri gibi, çünkü onları korkunç hayatlarından kurtarabilecek kişinin kendileri olacağına inanırlar. Diğer tüm erkek arkadaşların başarısız olduğu yerde başarılı olacak kadar güçlü olacaklar," dedim.

Olaf başını salladı. "Kadınlar erkeklerin iyi niyetlerinden faydalanır."

"Ve Rico gibi erkekler çıktıkları kadınları kullanırlar," dedim.

Kaitlin arkamızdan geldi ve "Amin" dedi.

Ona döndük. "Onun eski erkek arkadaşlarından biri olduğunuzu fark etmemiştim," dedi Newman.

"Sorun değil. Zaten ilçedeki flört çağındaki kadınların çoğunu etkiledi. Gülümsedi ve hem utanmış hem de gerçekten eğlenmiş görünmeyi başararak başını salladı.

"Her zaman, eğer biri beni etkilemede çok iyiyse, çok fazla pratik yapacağına ve benden bıktığında bir sonraki kişiyle de aynı derecede çekici olacağına inanmışımdır," dedim.

"Bu konuda haklısın." Kaitlin . "Senin Jean-Claude'u televizyonda röportaj yaparken gördüm. Çok çekici görünüyordu.

Gülümseme sırası bendeydi. "Başta onunla çıkmayı reddetmemin nedenlerinden biri de buydu. Altı yüz yıllık pratiği vardı.

olarak kadın düşkünü. O oldu Yani sessiz o
Hemen onun niyetinden şüphelendim."

"Ondan kuşkulanmakta haklıydın," dedi Olaf.

Yüzümü buruşturdum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Herkesten şüphelenmelisin."

"Sen de dahil misin?" Ben sordum.

Ciddi bir yüz ifadesiyle başını salladı. "Herkes, Anitta. Hepsine karşı dikkatli ol.

"Bu hayatı yaşamak için karanlık bir yol," dedi Kaitlin. Olaf ona baktı. "Gerçek bu."

Ona bakarken ürperdi, sanki bir seviyede onu korkutan bir şey görmüş gibiydi. İyi oldu. Onun tipi olmasa bile, hiçbir kadının Olaf'a bu kadar yakın olmasını istemezdim. Onun eğlence anlayışı çok korkutucuydu.

"Bence güvenebileceğin insanlar var," dedi Kaitlin ama konuşurken gözlerini ondan kaçırdı.

"İşte bu yüzden bildiğin halde MP Rico ile çıktın," dedi.

"Sanırım öyle, ama pişman değilim. Buna kesinlikle değdi."

"Neden?" Newman sordu.

Kaitlin gülümsedi. "Seks harikaydı."

Bu beni yüksek sesle güldürdü. Newman kaşlarını çattı, kızgın görünüyordu ve Olaf sadece nötr görünüyordu. Normal seks onu pek etkilememişti.

"İyi ama yeterince iyi değil," dedim, hâlâ gülerek.

"Seks çıkmak gibiydi," diyor Kaitlin. "Sizi şaşkına çeviren harika hareketleri vardı ama tüm numaraları gördükten kanıtlayacak şeyi kalmıyordu."

"Seri erkek arkadaşların çoğu böyledir," dedim.

"Seri flörtler - nedir onlar?" Newman sordu.

"Seri tek eşlilik gibi, tek farkı onlarla evlenmiyorsunuz."

"Ben de seri tek eşlilik diye bir şey duymadım," dedi.

Olaf, "Tekrar tekrar evlenip boşananlar" diye cevap verdiğinde sanırım şaşırmıştık.

"Evet," dedim, bu terimi bilmesine ya da yüksek sesle tanımlayacak kadar önemsemesine şaşırarak.

Kaitlin, "İşte böyle saçmalıklar yüzünden hiç evlenmedim," dedi. Telefonu çaldı ve mesajı kontrol etti. "Livingston bize bir masa ayarladığını söylemek için mesaj atmış."

Newman, "Masayı kurtaranın o olmasına şaşırdım," dedi.

"Beni göndermek yerine ," dedi gülümseyerek.

"Sadece seni kastetmedim, Kaitlin. Şehirde çok sayıda eyalet polisi var. Yüzbaşı Livingston'ın şu anda göreve göndereceği çok sayıda alt rütbeli var.

"Livingston ve sahibi iyi arkadaşlar. Kahvaltı telaşı sırasında bu kadar çok kişi için bir masa bulması için birini gönderseydi, öğle yemeğinde bir koltuk bulduğumuz için şanslı olurduk.

"Sanırım burası Sugar Creek," dedim.

Kaitlin, "Üç ilçedeki en iyi kahvaltı" dedi.

"Acaba evin tamircisi Marchand'la garson kız bugün çalışıyor mu?" dedim.

Newman, "Kahvaltıda biraz polis işi yapmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedim.

Kaitlin etkili olması için derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "İpucu kokusu alıyorum".

"Bu sabah Hazel Phillips'in orada olduğunu düşünmüyordum. Pastırmayı düşünüyordum," dedi Newman.

"İşte bu yüzden Anita'yı sana yardım etmesi için çağırdın," dedi Olaf.

"Sen olurdu düşündüm için
sorgulama a Garson mu?" Newman sordu.

"Bu adil değil. Marchand evindeki tüm işleri yapan adamla çıktığını bilmiyor," dedim.

"Bu doğru, ama önemli değil," dedi Olaf. "Zaten seni sorgulamazdım."

"Neden olmasın? Az önce bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünüzü ima ettiniz," dedi Newman.

"İnfaz emrini çoktan tebliğ etmiş olurdum."

"Yani kimseyi sorgulamak için bir neden yok," dedim. Olaf başını salladı.

Newman bana baktı. "Sana söyledim."

"Ona ne söyledin?" diye sordu Kaitlin.

"Newman arama emrini iletmiş olsaydı, bir sonraki en yakın şerifin Otto olduğu ortaya çıkacaktı."

"Ah," dedi Kaitlin ve önce iri adama, sonra Newman'a ve son olarak da bana baktı. Gülümsedi ve sanki arkadaşmışız gibi kolunu bana . "O zaman hayatımda yediğim en güzel krepleri kaçırmış olursun."

"Krep, ha?" dedim, kolumu tutmasına izin vererek, çünkü kadınlar bu kadar şefkatli olmaya çalıştıklarında garipleşirler ve siz istemezsiniz.

"Lütfen bana karbonhidrat yemeyen insanlardan biri olmadığını söyle," dedi Kaitlin, neredeyse bana sarılarak.

"Karbonhidrat yiyorum."

"Harika. Herkese krep!

Kaitlin bizi kapıya götürürken arkamızdan Olaf, "Ben krep sevmem," dedi.

O da şöyle cevap verdi: "O zaman waffle yiyebilirsin.

"Ben de onları sevmiyorum," dedi ama bizi kapıya kadar takip etti.

"Kahvaltıda ne seversin?" diye sordu.

"Düşmanlarınızın kanı" demekte direndim çünkü doğru değildi. Bu Edward'ın ve benim tarzımdı. Olaf daha çok masumların kanını döken bir adamdı.

31

SUGAR CREEK RESTAURANT and Bakery o kadar kalabalıktı ki, müşterilerin sesi bir spor müsabakasındaki veya konserdeki kalabalık gibi beyaz bir gürültü oluşturuyordu. Karşıdaki podyumdaki garson, "Büyük gruplar için iki saat veya daha fazla bekleme süremiz var. Kusura bakmayın."

Kaitlin şöyle dedi: "Grubumuz zaten burada, masada."

"İsim?" dedi garson kız Kaitlin'e inanmamış gibi.

"Livingston."

"Tabii ki. Mandy'yi takip et. O seni geri götürecek.

Mandy - ya ikinci hostesimiz ya da garsonumuzdu; bunu ancak zaman gösterecek - ilk kadının uzattığı menüleri aldı ve biz de onu masalar ve kabinler arasında takip ettik. Mekan, dar cephesinin gösterdiğinden çok daha derindi, bu yüzden Livingston'ı at nalı şeklindeki bir kabinin ortasında sırtını duvara yaslamış otururken bulana kadar birkaç odadan geçmek zorunda kaldık. Yanında siyah ceketli, koyu tenli bir kadın oturuyordu. Adamın kolu kadının omzundaydı ve yüzleri o kadar yakındı ki kadının gür siyah saçları öne doğru düşerek kadının yüzünü ve adamınkinin bir kısmını tamamen gizlemişti. Kadının eli, mükemmel kırmızı tırnaklarıyla adamın yüzünün yan tarafını okşuyordu. Yüzünde görebildiğim tek şey bir gülümsemeydi.

Geri adım attı ve sanki başka bir kıyafet giymiş gibi profesyonelliği devreye girdi. Bir an her şey kucaklaşmalar ve romantizmden ibaretti, sonra Kaptan Livingston yine oradaydı. "Pamela, Kaitlin'i hatırlarsın."

Pamela bize baktı ve tırnaklarıyla aynı tonda kıpkırmızı rujuyla gülümsedi. Siyah ceketi kusursuz beyaz gömleğini çerçeveliyordu ve yakasında altın bir plaket vardı ve üzerinde YÖNETİCİ yazıyordu. Restoranın en yoğun zamanında nasıl masa bulabildiğimizi anlamaya başlamıştım.

"Tabii ki onu hatırlıyorum," dedi Pamela kabinden çıkmaya başlarken. Derin bir kulübe olduğu için bu biraz uğraş gerektiriyordu ama bunu kolaylıkla, hatta zarafetle yaptı. Yemek masasından inen beş yaşındaki bir çocuk gibi görünüyordum. Tabii ki Pamela ayağa kalktığında boyu yaklaşık bir metreydi. Daha uzun bacaklar tüm bu hareketlere yardımcı oluyor, ya da bana öyle söylendi.

Pamela, Kaitlin'in elini zarifçe sıktı. Ruju ve tırnaklarıyla uyumlu kırmızı tasarım ayakkabılar giydiğini görebiliyordum, yani yükseklik tamamen ona aitti. Saçları benimki gibi siyahtı ama farklı bir renk ve dokuya sahipti. Ne tür saç ürünleri kullandığını ve saçlarını omuzlarına kadar düzleştirmek için ne tür dikkatli bir fön çektirdiğini hayal bile edemiyordum. Belki de yanılıyordum ve Pamela'nın saçları doğal haliyle benimki kadar kıvırcık değildi ama onun ten rengine ve zengin yüz hatlarına sahip olup da benim buklelerime ya da daha fazlasına sahip olmayan biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Livingston kabinin diğer tarafına geldi ve bizi teker teker tanıştırdı. Pamela elimi sıkıp büyük kahverengi gözleriyle benimle göz teması kurana kadar, kırmızı dudakları dışında çok hoş ve dikkat çekmeyen bir makyaj yaptığını fark etmemiştim. Ancak Jean-Claude'un renk ve stil konusundaki dersleri sayesinde, kırmızının siyah beyaz kıyafetin ciddiyetinin tam da ihtiyaç duyduğu renk dokunuşunu verdiğini biliyordum. Ayrıca kişiliğinin tüm gücünü hissetmek ve bunun etkisinin onu güzelden hoşa dönüştürmesine izin vermek için tam yüzüne bakıyor olmanız gerekiyordu, ya da belki de tam olarak güzellik değildi, ama her neyse, elimi sıkarken gücü beni gülümsetti.

Ona gülümsemeyen tek kişi Olaf'tı ve kaşlarını çatmıştı, bu da güzelliğini, kişiliğini, her neyse onu hissettiği anlamına geliyordu

Her neyse, ama bu konuda duygusallaşmak istemedi. Ya da belki de uzun boylu kadınlardan hoşlanmıyordu ve ben çok fazla yansıtıyordum.

"İş konuşmanıza izin vereceğim, ama ölüm kalım meselesi değilse, gelip beni bulsanız ve bana veda öpücüğü verseniz iyi olur."

Livingston gülümsedi. Şimdiden onun rujundan bir çizgi sürmüştü. "Acil bir durum olmadığı sürece geleceğimi biliyorsun."

Pamela başparmağıyla onun dudaklarındaki ruju sildi, bu garip bir şekilde samimi bir hareketti. Kendi kırmızı tonumu sürmediğim ve erkek arkadaşlarımdan hiçbirinin ağzına süremeyecek kadar uzakta olduğum için üzgündüm. Beklenmedik bir anda hayatınızdaki insanları özlemenize neden olan şeyler komik. Birdenbire evde olmayı özler hale .

Livingston tekrar oturmadan önce Pamela restoranın önünde gözden kaybolana kadar bekledi. Pamela uzaklaşırken onun kıçını izlediğinden emindim, ama görünüşe göre izlemekten çok daha fazlasını yapmasına izin vardı, bu yüzden sorun yoktu. Sonra oturmak eğlenceliydi. Bir grup polis ya da belirli tipte askeriniz varsa, toplum içinde oturmak göründüğünden daha zordur. Kabin duvara dayalıydı, bu herkes için iyiydi ama her şeyin artıları ve eksileri vardı. Kabinin ortasında oturmak, sırtınızın duvara karşı güvende olduğu ve her yönü net bir şekilde görebildiğiniz anlamına geliyordu; merkezden ne kadar uzakta olursanız, bir tarafı ya da diğerini gözden kaçırmak o kadar kolay oluyordu. Tabii ki, ortada olsaydınız ve acil bir durum olsaydı, masanın arkasında sıkışıp kalırdınız. Ne olduğuna bağlı olarak acil duruma doğru koşamaz ya da ondan uzaklaşamazdınız. Oturduğunuz yerden bir şeyler yapmaya kararlıydınız. Kabinin uç kısımlarında gerektiğinde kolayca hareket edebiliyordunuz ama sırtınız odanın bir tarafına ya da diğer tarafına dönüktü. Görüş alanınızı koruyup manevra kabiliyetinizi mi feda ettiniz yoksa görüşünüzü kaybedip hareket kabiliyetinizi mi korudunuz? Oturumların organizasyonunun şu şekilde olmasını beklerdim

Karmaşık. Beklemediğim şey ise Olaf'ın işleri daha da karmaşık hale getirmesiydi. Şaşırmamalıydım; öyle olması gerekiyordu, ben ve o hakkında biraz inkâr içindeydim.

Livingston masanın ortasına geri döndü, bu beni şaşırttı, ta ki o otururken masanın serbestçe hareket ettiğini fark edene kadar. Belli ki masa sabitlenmemişti, bu da hızlı hareket etmesi gerektiğinde ona bir seçenek sunuyordu. Basitçe masayı çevirip . Çatışma filmlerinde gördüğünüzün aksine, çoğu masa kurşunların size isabet etmesini engellemez, çünkü yumuşak kapaklıdırlar, sert kapaklı değil. Ciltli, kulağa geldiği gibi, mermileri size isabet etmeden önce emecek ya da engelleyecek kadar sert ya da yoğun bir şeydir.

Kaitlin Livingston'ın sol tarafına, Newman da sağ tarafına kaydı. Ben Newman'ın yanına oturmaya başladım ve Olaf'ın diğer taraftaki Kaitlin'in yanına oturması normal olurdu, böylece eşit olurduk, ama o benim yanıma oturdu. Olaf yaklaşana kadar Newman'a olabildiğince yaklaştım ya da yaklaştığımı sandım ve birden Newman'ın silahı kalçama dayandı. Ayrıca başımı Olaf'ın omzuna çarpma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

"Lütfen biri aşağı gelebilir mi? Eziliyorum" dedim.

Diğer herkes, Newman'ın kılıfındaki silah tarafından bıçaklanma riskine girmemem için yeterince aşağı çekildi. Ben de yüzüm Olaf'ın omzuna ya da başka bir yerine değmeyecek şekilde hareket ettim. Elbette, Newman'a tekrar çarpmadan önce ancak bu kadar ileri gidebilirdim ve herkesin tekrar düşmesine neden olmazdım. Yeterince boşluğum vardı - hepimizin yeterince boşluğu vardı - masanın altına sürünüp Kaitlin'in diğer tarafına geçmek isteyen parçamı ikna etmeye çalıştım ama ben çocuk değildim. Biraz sakin olursam bunu yapabilirdim. Elbette yapabilirdim ve midemdeki o gergin duyguya bunun sona erebileceğini ve bir yetişkin olmama izin vermesini söyledim.

Olaf'ın bu fırsatı değerlendirip oturmasını umuyordum ama kalçasını ya da koltuğunu eğmeye çalışmadı.

Bacağım. İyi davranıyor olsa da gergin görünüyordu. Sanırım boy farkından kaynaklanıyordu ve omuzları Livingston'ınki kadar geniş olmasa da yine de beni sıkıyordu. Olaf biraz yaklaştığının farkına varmış gibiydi çünkü kolunu kaldırıp taksinin arkasına koydu. Nazik ya da saldırgan olmaya çalışmıyordu; omzu bu kadar yakın olmamız için uygun bir yükseklikte değildi. Kolunu kaldırınca daha iyi uyum sağladık. Kol açıklığı o kadar uzundu ki, eli Newman'ın içinden geçerek Livingston'ın omzunun ucuna kadar uzanıyordu. Tanrım, Olaf çok büyüktü. Korkutucu olmasa bile, benim tercih ettiğim flört boyunun üzerindeydi. Birinin yanında otururken bile kendimi fiziksel olarak bu kadar yük altında hissetmek hoşuma gitmiyordu.

"Bitlenmedim, söz veriyorum," dedi Kaitlin. Şaka yapmaya çalıştı ama gözlerinin önce Olaf'a sonra da bana döndüğünü gördüm. Kafasında tür kız matematiği ya da belki de sadece kız-erkek matematiği yapıyordu. Bu konuda bir cevap vermesini istemedim.

"Anita ve ben sık sık birlikte çalışırız," dedi Olaf, "ve ben koyu renk saçı açık renk saça tercih ederim."

Bu son söz ona bakmamı sağladı. Gözlerini sıcaklıkla dolduran bir gülümsemeyi ona harcıyordu. Benim için, televizyonda çıtırdayan bir ateşin görüntülerini izleyebileceğiniz şömine kanallarından biri gibiydi. Bakması güzeldi ama ondan ısınamazdınız.

"Esmer olarak nasıl görüneceğimi hep merak etmişimdir," dedi Kaitlin ve ona "Evet, seninle flört ediyorum," diyen bir gülümseme verdi. Ciddi miydi yoksa sadece onunla oynuyor muydu? Bunların hiçbiri onun pek hoşuna gitmeyecekti.

"Esmer yeterince esmer olur," dedi ona hâlâ gülümseyerek.

Kaşlarını ona doğru salladı, bu da şaka yaptığını ama yine de hoşuna gittiğini gösteriyordu. Onun mavi-gri gözlerine baktım ve renkli kontakt lenslerden uzak durduğu sürece onun niyetlerine karşı güvende olacağını biliyordum.

Olaf'ın karanlık tarafı. Omuzlarımda birikmeye çalışan gerginlikle savaşmama yardımcı oldu.

Görünüşe göre, konuşmayı değiştirmek isteyen tek kişi ben değildim. "Nasıl dövüşüleceğini biliyorsun, Blake," dedi Livingston.

"Teşekkür ederim. İşimin bir parçası" dedim.

"Hayır, değil," dedi Newman. "Doğaüstü varlıkların hiçbirine bu kadar yaklaşmamalıyız."

Ona baktım ve başımı salladım. "Doğru, ama şimdiye kadar haydutu kafese koymayı başardığımız bir lycanthrope - Therianthrope - vakasında bulunduğumu sanmıyorum. Genelde biz onları avlıyoruz, onlar da bizi avlıyor, bu yüzden o kadar yaklaşmadan onları vuruyoruz."

"Yani iş için ciddi bir göğüs göğüse dövüş öğrenmiyor musun?" Kaitlin sordu.

"Resmi eğitimde değil," dedim.

"Bunu nereden öğrendin?" diye sordu.

"Ted bana öğretmeye başladı, Marshal Ted Forrester. İşe başladığımda akıl hocalarımdan biriydi."

Livingston, "Sen ilklerden biriydin, değil ?" dedi.

"Vampir cellatları mı?" Ben sordum.

"Size ilk başta böyle mi seslendiler?"

"Hayır, biz sadece vampir avcısıydık. Kanunlar değişip vampirleri hakları olan yasal vatandaşlar haline getirene kadar pozisyonumuz değişmedi. Vatandaşları hayvanmış gibi avlayamazsınız, bu yüzden bize cellat demeye başladılar."

"Wikipedia'da vampirlerin ona Cellat lakabını taktığı yazıyor. Bu doğru mu?" Livingston sordu.

Başımı salladım.

At kuyruğu şeklinde uzun siyah saçlı bir garson, bardaklarımıza su doldurmak ve menüleri dağıtmak için yanımıza geldi.

"Merhaba, benim adım Hazel ve bugün sizinle görüşeceğim."

Yaka kartına baktım ve üzerinde HAZEL yazıyordu, o kadar alışılmadık bir isimdi ki, Marchand'ların tamircisi Carmichael'in çıktığı garson kız olmalıydı. Servis yavaş olduğu için bu kadar uzun süre beklemiyorduk; potansiyel tanığımızın bize hizmet etmek için müsait olmasını bekliyorduk. Brownie

Livingston'ı işaret ediyor. Müdürle buluşmak bize sadece bir masa kazandırmadı; aynı zamanda başka bir ilgi odağı da kazandırdı.

Garsonun kim olduğunu bilmek onu daha çok fark etmemi sağladı. Hazel'in kahverengi gözlerinde yeşilden çok gri vardı, sanki orijinal renk solmuş gibiydi. Acaba ailesi Hazel'in göz renginin solacağını önceden biliyor muydu, yoksa Hazel böyle gözlerle mi doğmuştu? Bu mümkün müydü? Bir şey gözlerinin köşelerine ve ağzının kenarlarına talihsiz parantezler gibi sert çizgiler kazımıştı ama yine de onu otuz beş yaşında genç biri olarak görüyordum. Yaşlıdan çok yaşanmış görünüyordu. Masanın etrafında hareket ederken hafif bir sigara kokusu aldım. Ah, sigara içen biri; bu yüzünüzü ve cildinizi yaşlandırır. Muhtemelen artık üzerindeki acının kokusunu alamıyordu ama ben sigara içmediğim için kokusunu almadan edemiyordum.

Onu sorgulamaya başlayacaktım ama Livingston yemeğini sipariş , bu da geri kalanımızın bir an önce menülerimize bakması gerektiği anlamına geliyordu. İlerisi için söylüyorum, yemek seçme konusunda acele etmekten nefret ederim, özellikle de yeni restoranlarda. Sonunda krep sipariş ettim, çünkü krep kahve gibidir. Hepsi iyidir; önemli olan ne kadar iyi olduğu. Yanında ekstra çıtır domuz pastırması, portakal suyu, normal kola ve kahve ve ben hazırdım.

"Yeterince kafein sipariş ettiğini düşünüyor musun?"

Kaitlin gülümseyerek, "Muhtemelen hayır," dedi.

Bu onu güldürdü. O kadar neşeli miydi yoksa benimle flört mü ediyordu diye merak etmeye başlamıştım. Kadınların beni işaret ettiğini her zaman anlayamıyordum. Evdeki poli grubuma kadınların da dahil olması bazen beni şaşırtıyordu. Jean-Claude'a ve kadınları tercih eden yarım düzine insana metafiziksel olarak bağlanmamış olsaydım, aynı cinsi asla çekici bulmayabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Ama belki de çok geç başlamıştım.

Olaf ağırlıklı olarak et, meyve ve kahveden oluşan bir omlet sipariş etti. Acaba yanlış sipariş mi verdi diye düşündüm.

Menüyü incelemek için daha fazla zamanımız olsaydı farklı olurdu. Muhtemelen ben yapardım.

Hazel siparişlerimizi alıp gittiğinde, Livingston sanki hiç durmamışız gibi konuşmaya devam etti. "Demek vampir Cellat sensin."

"Diğer evcil hayvan adlarının yanı sıra, evet," dedim ve bir yudum su aldım. Nathaniel yeterince su içmeyerek beni kızdırmaya başlamıştı.

"Bu, krallarıyla evlenmeyi biraz garip kılmıyor mu?"

"Ben de öyle düşünmüştüm ama hükümdarlarından korkmaya alışkın oldukları ortaya çıktı, bu yüzden benim onların öcüsü ve kraliçeleri olmam muhtemelen onlara normal gelecektir."

"Hazel'i ne zaman sorgulayacağız?" Newman sordu.

"Yemeğimizi aldıktan ve yedikten sonra," dedi Livingston.

"Neden önce yemek yiyelim?" dedi Newman.

"Şerif olmadan önce normal bir polis olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleydim."

"Yani her zaman önce yemek yediğini biliyorsun, başka bir çağrı alırsan ve dışarı çıkman gerekirse diye."

Newman gülümseyerek masaya baktı ve başını salladı. "Tartışamam bile. Burada yemekler güzel. Pamela'yla çıktığını fark etmemiştim.

"İkimiz de insanlara haber vermeye hazır olduğumuza karar verdik."

"Tebrik ederim."

"Teşekkür ederim ve nişanınızı kutlarım."

Newman, "Pamela ile çıktığına göre artık tüm yerel dedikoduları biliyorsun," dedi.

"Eskisinden daha fazla, ama önce ona söylemeden duyduğum hiçbir şeyi kullanmayacağıma yemin etmek zorunda kaldım, yoksa birinin hayatı tehlikeye girerdi."

"Zeki kadın," dedim.

"Öyle," dedi Livingston, sanki kızın zeki olması onu mutlu ediyormuş gibi gülümseyerek. Güzel olmak iyidir, ama güzel ve zeki olmak daha iyidir.

Kaitlin, "Frankie bana diğer şeriflerin Ted Forrester'a Ölüm dediğini söyledi, ben de senin Savaş dediğini duydum," dedi.

"Evet," dedim, sudan bir yudum aldım ve kahvenin yakında gelmesini umdum. Eğer kendimle ilgili yirmi soruya cevap vermek zorunda kalırsam, daha fazla kafeine ihtiyacım olacaktı.

Kaitlin Olaf'a döndü. "Blake ve Forrester'ın Dört Atlı'nın yarısı olduğunu ve diğerlerinden birinin de Mareşal Jeffries olduğunu söyledi."

"Evet," dedi ve bir yudum su aldı. Belki o da daha sert bir şey istiyordu.

"Sen ve Mareşal Boyalı At. Bu kadar büyük bir ismi unutmazdım ama hangi şövalye olduğunuzu hatırlayamıyorum."

"O Veba," dedi Newman.

Livingston, "Siz dördünüze neden Mahşerin Dört Atlısı deniyor?" diye sordu.

"Wiki sayfamda yazmıyor mu?" - diye sordum ve sesimdeki alaycılığı gizleyemedim.

"Ağırlıklı olarak vampirlerle ilgili şeyler ve aşk hayatları," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Arkadaşlarım kendimi internette aramayı bırakmamı söyledi, özellikle de düğünle ilgili onca tanıtım varken, bu yüzden insanların benim hakkımda ne dediğini bilmiyorum."

"Muhtemelen bilmesen daha iyi olur," dedi Livingston.

"Arkadaşlarım da bana bunu söyleyip duruyor," dedim.

"Sorularıma cevap verirsen seni bir daha internette aramayacağıma söz veriyorum" dedi.

"Soruya göre değişir ama adil görünüyor."

"Neden Mahşerin Dört Atlısı?"

Olaf cevap verdi: "Dördümüz en çok öldürme sayısına sahibiz."

"Ve biz şu ana kadarki en deneyimli mareşalleriz. hizmet," diye ekledim.

"İkiniz de yaşlı olmak için çok genç görünüyorsunuz," dedi Livingston.

Olaf'a baktım ve o da fark etti, sonra bana baktı. Kaç olabileceğini hiç düşünmemiştim. O bir

Yaşlanmıyor gibiydi, bir vampir gibi gerçek anlamda değil, ama sanki her zaman onunla ilk tanıştığım zamanki gibi olacakmış gibi. Edward'ın yaşına mı yoksa benim yaşıma mı daha yakın olduğunu sormak hiç aklıma gelmedi. Neredeyse on yıllık yaş farkıyla bir yerlerde olmalıydı, değil mi?

"Ne?" diye sordu bana.

Başımı salladım ve Livingston'a şöyle dedim: "Hiçbir zaman sayımız fazla olmadı atış şartının yanına bir de fiziksel şart ekledikleri anda gerçek gazilerin çoğunu elediler. Atış yapabiliyorlardı ama engelli parkuru ve jimnastik bölümünü geçemiyorlardı."

Newman, "Bazıları genç marşallara ders veriyor," diye ekledi.

"Yeni çocuklara ders vermeleri için onları davet ettiklerinde çok mutlu oldum.

Bu kadar çok saha deneyimi boşa harcanmamalı."

"Birçoğu kazık ve çekiçlerle çalışan adamlar," diyor Newman. "Eski moda onların yöntemlerini kapsamıyor."

"Bana temel bilgileri öğreten avcı da böyleydi."

"Forrester'ın onun akıl hocası olacağını düşünmüştüm. Silahlar konusundaki bilgisiyle tanınıyor," diyor Livingston.

"Bunu Wikipedia sayfasından mı aldın?" Ben sordum.

"Hayır, bir arkadaşımın dahil olduğu bir dava üzerinde çalıştı. Arkadaşım silahlara bayılır ve Forrester'ın cephaneliğine bayılırdı. Forrester'ın alev makinesi bile kullandığını söyledi."

"Evet, bu Ted," dedim başımı sallayarak. "Yani

ilk akıl hocan o değil miydi?"

"Hayır, Manny Rodriguez'di. Bana nasıl zombi yaratacağımı ve vampirleri nasıl öldüreceğimi o öğretti."

"Ona ne oldu?" Newman sordu.

"Karısı çok yaşlandığını düşündü ve onu avcılıktan emekli olmaya zorladı."

"Bu yaşlılara göre bir iş değil," dedi Olaf.

"Sanmıyorum ama Manny emekli olduğunda tek başıma uçmaya hazır değildim. Başlangıçta solo iş yaparken ölmediğim için şanslıydım."

Livingston, "Forrester seni ne zaman eğitmeye başladı?" diye sordu.

"Yakında hayatta kalmama yardım edecek."

"Ted başından beri senden övgüyle söz etti," dedi Olaf. "Hak edilmemiş övgülerde bulunmaz. Alçakgönüllü mü davranıyorsun?

"Hayır, istemiyorum. . Manny emekli olduğunda gerçekten bazı sorunlar yaşadım, ya da belki de takviyeleri kaçırdım.

Hazel bize kahvelerimizi ve benim kolamı getirdi. Tekrar ayrılmadan önce "Suları ve meyve suyunu doldurmak için geri döneceğim" dedi.

Onu gerçekten sorgulamaya başlamak istedim ama bu Newman'ın arama emriydi ve Olaf dışında herkes buralıydı. Hazel'ı tanıyorlardı. Ben tanımıyordum. Şimdilik oynamalarına izin verdim.

Kahve taze ve sıcaktı ve seri üretim bir fincan için şaşırtıcı derecede iyiydi. Şeker ve krema ekledim, bu yüzden harika bir kahve değildi, ama çok fazla eklemedim, bu yüzden de kötü değildi. Olaf benden çok daha fazla şeker ekledi, bu yüzden onun fincanı benim için çok tatlı olurdu. Hiç krema koymamıştı. Daha sonra birbirimizin kahve alışkanlıkları hakkında züppelik yapabiliriz diye düşündüm.

"Ama Forrester sana eli boş dövüşmeyi öğretti mi?" Livingston sordu.

"Tanıştığımızda biraz dövüş sanatları çalışıyordum ama o beni judo minderi ya da dövüş sanatları turnuvası dışında da işe yarayan daha gerçekçi bir eğitime başlattı."

"New Mexico'dan geldiğini sanıyordum," dedi Livingston. "Öyle."

"Ve sen de St Louis, Missouri'desin."

"Öyleyim."

"Uzun mesafe antrenman yapmak zor."

"Evde birlikte antrenman yaptığım insanlar var."

"Ne sıklıkla antrenman yapıyorsun?" Kaitlin sordu.

"Vücutta ve jiletle haftada en az üç kez."

"Gerçekten bu kadar sık mı?" Newman sordu.

"Evet. Ne sıklıkla antrenman yapıyorsunuz?" "Ayda iki ya da üç kez sahaya gidiyorum." "Herhangi bir dövüş sanatı?" Ben sordum.

"Haftada üç kez spor salonuna gidiyorum."

"Ağırlık mı?" diye sordum.

"Ağırlık ve kardiyo ile aralıklı antrenman."

"Bu seninle tanıştığımda yaptığından daha fazla, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Nereden bildin?" "Kas yapmışsın." "Fark ettiğin için teşekkürler."

"Tüm yaptığın bu mu?" Olavo sordu. "Evet.

Sen ne iş yapıyorsun?" Newman sordu.

"Daha fazlasını," dedi Olaf.

"Blake haftada sadece üç gün antrenman yapıyor. Neden ona değil de bana tavır yapıyorsun?

"Haftada üç kez göğüs göğüse dövüş antrenmanı yapıyor ama tek yaptığı bu değil."

Newman bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Haftada üç gün ağırlık antrenmanı, bazen setler arasında aerobik egzersizler, bazen de düz ağırlıklarla" dedim. "Haftada en az iki kez, vaktim olursa üç kez koşuyorum. Ayda en az iki kez bir tür silah antrenmanı yapıyorum ve her hafta deniyorum.

"Haftanın her günü salonunda mısın yoksa antrenman mı yapıyorsun?" Newman sordu.

"Haftada bir gün izin almaya çalışıyorum." "Nasıl böyle devam edebiliyorsun?"

"Haftada üç gün aerobik egzersiz ve ağırlıklarla nasıl mutlu olabiliyorsunuz? Cidden, Newman, şu anda antrenmanlarda ne tür bir antrenman kullanıyorlar?"

"İkinizi yaratırken ne giyiyorlardı?" diye sordu.

Olaf ve ben birbirimize baktık. "Yeni gelenleri eğitene kadar mümkün olduğunca çoğumuzu ellerinde tutmaları gerekiyordu.

Bu yüzden fiziksel gereklilikler Polis Teşkilatı için normal ."

"Benim için de aynı şey geçerli," dedi Newman.

"Yeni işe alınanların işe hazırlanmasına yardımcı olacak bir fiziksel eğitim programı yapmaktan bahsediyorlardı. Bana bunu yapmadıklarını mı söylüyorsunuz? Ben sordum.

"Mareşal olduktan sonra, fiziksel gereklilikleri yerine getirmeye devam ettiğimiz sürece, zorunlu PT olmayacak."

Livingston, "Bu, çoğu polis yetkilisi için tipik bir durum," dedi.

"Bizi eğitmiyorlar," dedi Olaf.

"Şey, hayır, ama" - bunu nasıl ifade edeceğimi çalıştım - "ama antrenman yapmaz ve sıkı çalışmazsan bu işte başarılı olamazsın."

"Yani tekrar test edildiğinde başarısız mı olacak?" Kaitlin sordu.

"Hayır, demek istediğim, eğer koşamazsan, dövüşemezsen, sadece bir avda hayatta kalacak dayanıklılığa sahip olamazsan, yaralanırsın ya da daha kötüsü olur."

"Hepsi bu kadar değil Anita," dedi Olaf. "Yeni işkenceciler rehberlikten yoksun. Canavarlarla ilgili sadece sınıf deneyimleri var ve onlara sahada nasıl hayatta kalacaklarını gösterecek kimse yok."

Newman, "Artık genç delegeleri yaşlı delegelerle birlikte gönderiyorlar," dedi.

"Benden kimseye bakmamı istemediler, peki kime soruyorlar?" Dedim.

"Benimle temasa geçtiler," dedi Newman. "Bu işi sadece iki yıldır yapıyorsun."

"Biliyorum. Bu yüzden onlara benden daha genç birine yardım edecek tecrübeye sahip olmadığımı söyledim. Onlara senin, Forrester'ın, Jeffries'in ve Benekli At'ın bana en çok yardım edecek kişiler olduğunu düşündüğümü söyledim. Benimle aynı zamanda katılan çoğu mareşalden daha iyi olmamın nedeni olarak hepinizle birlikte çalışmamı göstermemden .

"Neden Dört Atlı'yı yeni askerlerle birlikte göndermiyorlar?" Livingston sordu.

"Bize güvenmiyorlar," dedi Olaf.

Başımı salladım ve "Evet, söylediği gibi"

dedim. "Sana nasıl güvenmem?" diye sordu

Kaitlin.

Olaf, "Acemileri yoldan çıkaracağımızı düşünüyorlar," dedi.

Ona baktım. "Benim seçeceğim kelime bu olmazdı ama evet, hemen hemen öyle. Yeni mareşalleri bizim gibi bağımsız ve yalnız kurtlar olmaları için eğiteceğimizi düşünüyorlar.

"Yapabilir misin?" Livingston sordu.

"Muhtemelen. Neredeyse hepimiz polis teşkilatında çok az çalışmış serbest memurlardık. Ben polis danışmanıydım ama diğer polis memurlarının çoğu rozet almadan önce ödül avcısıydı. Fiziksel eğitimi ve ateşli silahlar testini geçenlerimiz polis oldu ama bu bizi polis memuru yapmadı. Hiçbir eğitimimiz yok ve çoğumuz polis eğitimi bile almadık."

"Ne gibi deneyimleriniz

var?" "Askeri," dedi Olaf.

"Büyü," dedim, "ya da teknik olarak psişik yetenekler bizi ölümsüzlerle, şekil değiştirenlerle ya da her ikisiyle de iyi anlaşmamızı sağladı."

Livingston, "Yani dede olan insanların hiçbiri önce polis değil miydi?" diye sordu.

"Bildiğim

kadarıyla hayır."

"Hayır," dedi Olaf.

Livingston, "Yasalar değişip vampirler yasal vatandaş haline gelmeden önce de bazı polis memurları vampir avlıyordu," dedi.

"Aslında onlar ilklerden bazılarıydı," dedim. "Peki neden satın

alınmadılar?" Kaitlin sordu.

"Öncelikle, polis ödül avcısı olamaz.

İki, ölmüşlerdi.

Livingston, "Yani bu işte normal polislerden daha iyi olduğunuzu söylüyorsunuz," dedi.

"Evet," dedi Olaf ve ben birlikte.

Livingston, "Bu maviler içindeki tüm kardeşlerinize bir hakarettir," dedi.

"Onları aşağılamıyorum. Polisin hayat kurtarmak için eğitildiğini söylüyorum. Çoğu polis memuru kimseyi vurmak zorunda kalmadan yirmi yıl geçirebilir. Şu anda tüm silahlı saldırıların haberlerde yer aldığını biliyorum, ancak bu ülkede kaç polis olduğu ve kaç kişinin silah şiddetinden öldüğü arasında bir matematik yaparsanız, bunun çoğunlukla sivil suçlar olduğunu görürsünüz. Polis barışı korumak için eğitilmiştir. İşimizi yapmak için çok farklı düşünmek zorundasınız."

Livingston, "Şerif olmadan önce polistin, değil mi Newman?" diye sordu.

"Evet."

"İşinde iyisin."

Newman başını salladı. "Sahadaki ilk avım Dört Atlı ile oldu. Patronlarımızın işin nasıl yapılmasını istediğini değil, işin nasıl yapılması gerektiğini görmek zorundaydım."

"Ne olmasını istiyorlar?" Livingston sordu.

"Köpek takımının yarısının saldırdığı köpek gibi, emirle öldüren polisler istiyorlar, ama geri kalan zamanda, tekrar öldürmemiz söylenene kadar iyi köpekler, insanın en iyi dostu olmamız gerekiyor." Konuştukça yüzü giderek daha mutsuz bir hal alıyordu.

"Vay canına," dedi Kaitlin, "bu çok karanlık."

Newman, "Bu kasvetli bir duygu," dedi.

"Ama siz köpek değilsiniz. Siz polissiniz," dedi Livingston.

"İşte sorun da bu efendim. Zamanın kısmında çoğumuzun normal şerifler olmamızı istiyorlar, ama sonra düğmeye basıyorlar ve başka bir şey olmamız gerekiyor - nasıl olacağımı anlamadığım bir şey. Blake'in hücrede verdiği mücadeleyi Forrester, Jeffries ve onlar gibilerle yaptığı eğitimde gördünüz. Kimse bize bunu öğretmiyor."

Livingston, "Normal polisten SWAT gibi olması gerektiğini söylüyorsunuz," dedi.

Newman başını salladı. "Hayır efendim. SWAT hala hayat kurtarmayı, şiddeti kontrol altına almayı amaçlıyor ama doğaüstü şubenin yaptığı bu değil."

Livingston, "Doğaüstü şubesi, bilinen doğaüstü vatandaşlara arama emri çıkarmak için SWAT ile birlikte yola çıkıyor" dedi.

"Ancak şerif Özel Operasyonlar Grubumuz SOG'a yakın ekstra bir eğitimden geçtikten sonra. Bunu geçtikten sonra, bilinen veya şüphelenilen doğaüstü vatandaşlar için düzenli polis arama emirlerinde yerel SWAT'a eşlik etmek üzere seçilebilirsiniz.

"Alıntı yapıyormuşsun gibi geliyor," dedi

Livingston. "Alıntı yapıyorum."

"SWAT ile mi çıktın?" Kaitlin sordu. "Hayır,"

dedi Newman.

"Evet," dedim.

"Evet," dedi Olaf.

Livingston, "Doğaüstü uzmanları SWAT ile birlikte bu tür arama emirlerine göndermek iyi bir fikir gibi görünüyor," dedi.

"Bu doğru. Bu harika bir fikir," dedi Newman, "doğaüstü vatandaşın tamamen yoldan çıkıp onları öldürmeye çalışması ihtimaline karşı SWAT'ı korumamız gerektiği dışında, ama yeni polislerin çoğu benden daha acemi. Polis gibi düşünüyorlar ve canavar onları yemeye çalışırsa SWAT biriminin ihtiyacı olan şey bu değil."

"Polis memurlarından ne istiyorlar?" Livingston sordu.

"Canavarı öldürmeleri gerekiyor, onu zapt etmeleri, kelepçelemeleri, bir kafese ya da arabanın arkasına koymaları . Bu polis işi değil. SEALs ya da Delta Force gibi özel operasyon birimlerine daha yakın. Ya da belki öyle bile değildir. Belki de Blake'in dediği gibi sadece rozetli katilleriz, ama her neysek, polis değiliz. Blake'in Savaşı adını verdiklerinde, doğaüstü şubenin ne yaptığı konusunda dürüst davranıyorlardı. Bu bir savaş. Hükümetimizin Amerikan topraklarında yapmamıza izin verdiği derin, karanlık, düşman hattının gerisindeki bir şey. Ama SEAL olmayı istemeniz ve bunun ne olduğunu ve ne işe yaradığını bilmeniz gerekir. O

Hatta diğer özel operasyon birimleri için bile. Onlardan birine tesadüfen girmezsiniz. Sizi normal hizmet için almazlar ve sonra Delta Force'la birlikte karanlığa atıp iyi olmanızı beklerler. Newman konuşmasını bitirdiğinde hiçbirimize bakmıyordu, boşluğa bakıyordu ve kafasının içinde her ne görüyorsa iyi bir şey değildi.

Newman'ın yüzünün yan tarafına baktım. İyi olduğumu anlaması için koluna dokunmak istedim ama bu yalan olurdu. Livingston'ı da ona bakarken yakaladım. Gözlerimiz bir an için buluştu ve sanırım ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk: Newman'ın yeni bir işe ihtiyacı vardı.

"Newman, Win, normal polis memurluğuna geri dönebilir ya da Marshals Service'in diğer tarafına transfer olabilirsiniz," dedim.

"'Geri' dedin, sanki bir adım atmışsın gibi, daha küçük."

Ağzımı açtım, kapattım ve söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. "Ben rozeti olan bir suikastçıyım, Newman. Normal bir polis olamam. Bunun için ne mizacım ne de eğitimim var."

"Rozetli bir suikastçı olmak için gereken özelliklere değilim," dedi ve bana baktı. Gözleri parlıyordu ve izin verirseniz neredeyse ağlamak üzere olduğunu söyleyebilirim. Ama ben onları görmüyormuş gibi davrandım, o da orada değilmiş gibi davrandı. Gözyaşları başlasa bile, Newman onları fark etmemizin sorun olmayacağı konusunda bizi uyarmadığı sürece hepimiz onları görmüyormuş gibi davranırdık.

Tuvalete gitmek için izin istedi. Olaf ve ben hareket edecektik ama yarışa önce Kaitlin başladı, bu yüzden Livingston ve onun Newman'a yol açmasına izin verdik. Bir köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onun uzaklaşmasını izledim.

Yüksek sesle ne söyleyeceğimizi bilmiyorum, çünkü meyve suyu ve yemek aynı anda geldi. Pastırma mükemmel bir şekilde çıtır çıtırdı, sanki sert bir bakış onu parçalayacakmış gibi ve Kaitlin haklıydı. Krepler harikaydı. Sanki Newman dakikalar önce ruhunu ortaya koymamış gibi hepimiz yedik. Bir, hepimiz açtık ve yemekler çok güzeldi. İki, bu konuda konuşmak neyi değiştirebilirdi ki?

Newman nemli ama temiz bir yüzle masaya döndüğünde, hiçbir şey olmamış gibi yemeğe oturdu. Bu bizim de aynısını yapmamız için bir işaretti. Yemekler bitene ve Hazel başka bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sormak için masaya geri gelene kadar yemek hakkında sohbet ettik ve biraz zararsız bir şekilde sohbet ettik. Evet, vardı. Cinayet hakkında konuşalım.

32

HAZEL bizimle oturmak istemedi. "Hizmet etmem gereken masalar var."

"Kaitlin ve benim ne iş yaptığımızı biliyor musun Hazel?" Livingston sordu.

"Evet," dedi ve tek kelimesi suskunluktu, bir zamanlar olabileceği asi genç kızın gölgesi gibiydi.

"Mareşal Newman'ı tanıyor musun?" Livingston, Newman'a doğru ve yan yana oturdukları için bu küçük bir jestti.

"Onu tanıyorum." Tavrı bir kez daha suskun ve anında temkinliydi. Bu, bilmemiz gereken her şeyi bildiği anlamına gelmiyordu. Birçok insan doğal olarak polise şüpheyle yaklaşır. Anlayın işte.

Livingston masanın karşısından bize doğru işaret ederek, "Bunlar Şerif Anita Blake ve Şerif Otto Jeffries," dedi.

"Merhaba Hazel" dedim. Ben iyi polis olmaya çalışırdım, çünkü Olaf bunu kesinlikle yapamazdı.

Kendini durduramadan "Merhaba" diye mırıldandı. Eğer onlara bir şans verirseniz birçok insan size otomatik sosyal işaretler verecektir. Kaşlarını daha da çattı ve ağzının etrafındaki sert çizgilerin nereden geldiğini gösterdi. Bu kadar derin kırışıklıklara sahip olmak için gülümsediğinden çok daha fazla kaşlarını çatmış olmalıydı.

Livingston, "Sana sadece birkaç soru sormak istiyoruz Hazel," dedi.

"Hiçbir şey bilmiyorum" dedi. Bize ne hakkında olduğunu sormadı, doğrudan bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi. Ya bir şeyler biliyordu ya da daha önce polisle karşılaşmıştı.

"Eminim pek çok şey biliyorsundur," dedim gülümseyerek.

Hazel kaşlarını daha da çatarak bana baktı: "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Bunu yapmamaya çok vurgu yaptı ve bir kez daha genç kızların uzmanlaştığı kötü mizahın yankısı vardı, sanki Hazel'in bir parçası on beş ya da on altı yaşında takılıp kalmış gibiydi. Başınıza kötü bir şey gelirse, bazen o yaşta takılı kalabilirsiniz ve terapi görmezseniz hayatınızın geri kalanında da takılı . Hazel'ın çocukluğu hakkında daha fazla şey öğrenmek istemeye başlamıştım. Eğer bunu kimin yaptığını bulmamıza yardımcı olmayacaksa, bu işin peşini bırakacaktım ama onu bizimle konuşturmak için bir kaldıraca ihtiyacımız varsa, geçmişinin bize onu harekete geçirecek ya da en azından deneyecek bir kaldıraç sağlayacağından emindim.

"Bahse girerim iyi bir bahşişin matematiğini benden daha hızlı çözebilirsiniz."

Kaşlarını daha da çattı, öyle ki yüzündeki kırışıklıklar neredeyse acı verici görünüyordu, çizgilerden çok yara izlerine benziyordu, sanki mutsuzluğu yüzünde beliren bir yaraydı.

"Ve bahse girerim o menüyü tersten, ileriden ve yandan biliyorsunuzdur."

Yüzündeki acıyı yumuşatan yarım bir gülümseme verdi. "Üç yılı aşkın süredir burada çalışıyorum, yani evet."

"Lütfen otur Hazel. Sadece seninle konuşmak istiyoruz," dedi Livingston.

Gülümsemesi kayboldu ve yeniden suskun ve temkinli bir hal aldı. "Başka masalarım var Dave. Kusura bakma." Aslında, uzaklaşmaya başladı.

"Hazel, burada ya da karakolda konuşabiliriz. Bu sana kalmış" dedi.

Döndü ve hepimize baktı. Yüzündeki küçümseme efsaneviydi. Birine gerçekten kızgın olsaydı nasıl olurdu diye merak ettim ve bunu öğrenebileceğimizi fark ettim. "Beni tutuklamadığınız sürece sizinle gelmeme ya da sorularınıza cevap vermeme gerek yok."

"Bobby Marchand'ı tanıyor musun?" Newman sordu.

Hazel küçümsemesini ona odakladı. Böyle görünen ve davranan biriyle çıkmak istemezdim. "Tabii ki isterim."

"Onun hayatını kurtarmaya çalışıyoruz."

"Senin doğaüstü polislerden biri olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim."

"Yani onu öldürmek senin işin değil mi?"

"İnfazınız için elimde bir emir var."

"Peki neden benimle konuşmak istiyorsun? Anlaşma tamam. Bobby amcanı öldürdü ve şimdi sen de onu öldürmelisin ki başka kimseye saldırmasın."

"Ya Bobby masumsa?"

"Bütün kasaba onun yaptığını biliyor." Hazel, Newman'ın ne kadar aptal olabileceğini merak ediyormuş gibi gözlerini devirdi. Yine bir ergenin yankısıydı bu, çünkü kimse onlar kadar iyi küçümseyemez.

"Eğer onu öldürürsem ve daha sonra onun yapmadığını öğrenirsem, gerçek katili tanıyan ve Bobby'nin hayatını kurtarmak için ortaya çıkmayan her kimse, kasıtsız adam öldürme ve hatta üçüncü derece cinayetle suçlanabilir."

Bunun tam olarak doğru olup olmadığından emin değildim ama Hazel'ı gözlerimdeki tereddütle izlerken orada öylece oturdum ve şüphelerimi yüzümden uzak tuttum. Newman tüm bu aşağılama ve kötü tavrın üstesinden gelmenin bir yolunu bulmuş olabilirdi.

"Bu doğru değil." Ama gözleri yüzde yüz emin olmadığını açıkça gösteriyordu.

Livingston, "Otur ve konuş bizimle Hazel, böylece öğrenmek zorunda kalmayız," dedi.

Sonunda koltuğunun kenarına, Kaitlin'in yanına oturdu. Hepimize baktı ve "Konuşmak istediniz, o halde konuşun" dedi. Çoğu insan konuşur ve başını belaya sokar, ama görünüşe göre o bizi konuşturacaktı. Bunun onun ilk polis rodeosu olmadığına bahse girerdim.

Newman, "Carmichael cinayet gecesi onun evinde uyuduğunu söyledi," dedi.

"Evet, öyle yaptı. Şimdi yemeklerini bekleyen başka müşterilerim var." Ayağa kalkacakmış gibi koltuğunun kenarına doğru hareket etti.

"O ve Şevetler her ihtimale karşı evde birinin olduğundan emin olmak için genellikle birbirlerini kontrol etmezler mi?"

"Evet. Bir kez yapmazlarsa, ortalık karışır." Hazel ayağa kalktı.

"Carmichael neden Chevet'lerle koordineli çalışmadı?" Newman sordu.

"Ben nereden bileyim?"

"Onunla birbiriniz hakkında ciddi olduğunuzu sanıyordum," dedi.

"Öyleydik. Öyleyiz." Son kısmı hızlıca söyledi, sanki dilbilgisi değişikliğini kaçırmamızı bekliyormuş gibi.

Livingston, "Bitirdin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Hazel. Arkasına baktığında başka bir kabinde durması için ona el sallamaya çalışan insanlar vardı.

"Geçmişte ciddi olduğunu söylemiştin," dedim.

"Ciddi olduğumuzu söyledim. Şimdi yemek ve bilet için bekleyen insanlar var. Bahşişlerim her geçen dakika azalıyor."

"Pekala Hazel. Bizimle konuştuğun için teşekkürler," dedi Newman.

Hazel diğer masalara servis yapmak için koşarak uzaklaştı. Ses menzilinden çıktığında Kaitlin, "Hazel'ın bundan daha iyi yalan söylediğini sanıyordum," dedi.

"Bunu genellikle yapar," dedi Livingston.

"Çok yalan söyler mi?" Ben sordum.

İkisi de başını salladı. "Bir garson olarak çok iyi rol yapabilir. Daha fazla bahşiş almaya çalışırken bal gibi tatlı davranabilir," dedi Kaitlin.

"O iyi bir garson," dedi Livingston, "ama işe neden geç kaldığı konusunda Pamela'ya yalan söyledi. O kadar iyi yalan söyledi ki Pamela ona birden fazla kez inandı, ancak haftalar ya da bir vakada aylar sonra bunun doğru olmadığını anladı.

"saklıyordu," dedi Newman. "Ve kötü saklıyordu,"

dedim.

"Genelde çok yetenekli bir yalancı olduğunu mu söylüyorsunuz?" Olavo söyledi.

"Bir müşteriye gülümseyerek bir dahaki sefere onunla görüşmek istediğini söyleyebilir ama perde arkasında sürekli ondan şikayet eder. Bunu gördüm. O sadece iyi bir yalancı değil. Duygularını saklamakta da çok iyi."

"Peki bugün neden gergindi ve hatalar yapıyordu?" Ben sordum.

"Numara yapıyordu," dedi Olaf.

"Neden gerginmiş gibi davranıyorsun?" diye sordu Kaitlin.

Newman, "İşe neden geç konusunda patronunuza yalan söylemek başka bir şeydir," dedi. "Bir cinayet soruşturması hakkında yalan söylemek farklıdır."

"Sence aklını mı kaçırıyor?" Ben sordum.

Newman, "Carmichael'ı sorguladığımda, Ray'in ölümünden ve Bobby'nin ölüm cezasına çarptırılmasından dolayı gerçekten yıkılmış görünüyordu," dedi.

"Peki kız arkadaşının saklayacak neyi var?" Ben sordum.

Livingston, "Daha önce katillerde gerçek bir pişmanlık görmüştüm," dedi. "Ray'i Carmichael'ın öldürdüğünü sanmıyorum," dedi Newman.

"Bir şey sakladığını hissettin mi?" Ben sordum.

Newman başını salladı. "Hayır."

Masanın karşısındaki Livingston'a baktım. "Carmichael iyi bir yalancı mı?"

"Onu Hazel'i tanıdığım kadar iyi tanımıyorum ama her zaman oldukça açık sözlü biri gibi görünmüştür."

"Dürüst mü demek istiyorsun?"

"Evet."

"O kadınla ne yapıyor?" Olavo sordu. "Kadın ondan yirmi yaş küçük," dedi Livingston.

"Yani yaşlarında mı?" diye sordum. "Hayır, ellili yaşların sonunda." dedim.

"Tamam, ona vereceğim - kaç yaşında?" "Otuzuma yeni bastım."

Ona göz kırptım. "Ben ondan büyüğüm. Ona böyle hitap etmezdim.

"Ben de," dedi Kaitlin. "Seni benim yaşımda sanıyordum."

"Kaç ?" "Yirmi beş."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Sana yedi yıldır sahibim."

"Vay canına, bir ara bana sırrını anlatmalısın. Lütfen bana bunun tamamen doğal bir diyet ve erdemli bir yaşamla ilgili olmadığını söyle."

Güldüm. "Pek sayılmaz. Kısmen iyi genetik, kısmen de sigara, içki ya da parti yapmamak. Güneşte yanıyorum ve bronzlaşmıyorum, yani bronzlaşmak yok. Ve spor salonuna ciddi şekilde giden benim yaşımdaki ya da daha büyük tüm arkadaşlarım, egzersiz yapmayan arkadaşlarımdan daha iyi yaşlanıyor. Yarı sağlıklı beslenmeye çalışıyorum ama fast-food hamburger ve cipslere bayılıyorum. Mecbur kalmadıkça onlardan vazgeçmeyeceğim."

Kaitlin güldü. "Yaşasın! Fast food'a bayılırım. Cips ve tatlı gibi abur cuburlara ne dersin?"

"Cips ve tatlıları gerçekten sevmiyorum. Üzgünüm."

"Talibini televizyonda gördüm, yüzden erdemli yaşam hakkında soru sormayacağım. Eğer o muhteşem vampirden uzak duruyorsan, bilmek istemiyorum ve eğer internette iddia edildiği gibi vahşi ve çılgın seks yapıyorsan, bunu da bilmek istemiyorum. Bu sadece beni kıskandırır. Kaitlin son kısmı söylerken gülümsedi, çünkü bunu gerçekten kastetmemişti.

"Burası çok kırsal bir bölge ve sen de sevgili bulmakta zorlanmayacak kadar tatlısın."

Bana gülümsedi, mütevazı görünmeye çalıştı ama başaramadı. "Randevulaşma konusunda iyiyim ama yuva kuracak birini bulmak farklı bir hikâye. Dediğiniz gibi, burası oldukça kırsal bir bölge, bu yüzden küçük bir flört havuzu, mantıklı bir şekilde seçip seçebileceğim anlamına geliyor, ancak 'birini' bulmak" - ifadenin etrafında küçük ters virgüller yaptı - "aynı küçük grupta daha zor. ."

"Doğru adamı aradığınızı fark etmemiştim. Yuva kurmaya hazır birkaç erkek tanıyorum," dedi Livingston. Bunu söylerken sanki kızın kabul etmeyeceğini düşünmüş gibi gülümsedi.

Güldü. "Hazır değilim."

"Anita ve Jean-Claude'u kıskandığın konusunda şaka yapıyordun," dedi Olaf ve bir gerçeği mi ifade ediyordu yoksa bana takıldığını yeni keşfettiğini mi itiraf ediyordu karar veremedim.

"Evet. Yuva kurmaya hazırsa mutlu olurum ama ben istediğim kişiyle çıkabilmek, istediğim kişiyle birlikte olabilmek, istediğim kişiyle eğlenebilmek istiyorum." Kaitlin kahvesinden bir yudum aldı ve iri mavi-gri gözlerini fincanın kenarına dikti.

Olaf'ın yanında oturmuyor olsaydım bakışlarının boyutunu kaçırabilirdim ama ben gördüm ve onun da görmüş olması gerektiğini biliyordum. Kaitlin'in onun tipi olmadığına bir kez daha sevindim. Ondan hoşlanıyordum ve onu koca adamdan korumak zorunda kalmak utanç verici olurdu. Kendi sınırlarımı ondan korumakta yeterince zorlanıyordum. Sanki bu düşünce buna neden olmuş gibi, dizimde bir el hissettim. Aşağıya baktım, adamın eli kılıfımın ve silahımın etrafında manevra yapmak zorunda kalmıştı ama yine de o koca el sanki bana dokunmaya hakkı varmış gibi dizimi tutuyordu.

Gözlerinin içine baktım ve dostça görünmeye bile çalışmadım. "Çekil" derken sesim alçak ve dikkatliydi.

Mağarayı andıran karanlık gözleriyle bana baktı ve ilk kez korkmadım. Bunun bir nedeni toplum içinde olmaktı ama diğer nedeni de artık bir sınır koymam gerektiğiydi çünkü o, ben kadar zorlamaya devam edecek adamlardan biriydi. Fısıltılar, tehditler, ama bana daha önce hiç böyle dokunmamıştı. Küçük bir şeydi. Göğsümü falan tutmadı. Ama bazı erkekler için, dizlerinizin üzerinde hayır demezseniz, bir dahaki sefere bir göğsünüzü ya da daha fazlasını tutarlar.

"Şimdi," diye fısıldadım, çünkü onu memur arkadaşlarımızın önünde küçük düşürmek istemiyordum. Bu tehlikeli olabilirdi.

Elini hareket ettirdi ama kızgın değildi. Sanki bir ipucu arıyormuş gibi yüzümü inceledi.

"Orada iyi misin?" diye sordu Livingston.

"Evet, iyiyim."

"Konuşmamız gerek," dedi Olaf. "Evet,

var."

"İyi olduğuna emin misin?" Livingston sordu.

"Otto ve benim bir dakikaya ihtiyacımız var," dedim. Bir itme hareketi yaptım ve ben peşinden koşarken Olaf kabinden dışarı kaydı.

Newman, "Ön sundurma mahremiyet için iyi," dedi.

Balkon, masa bekleyen birçok müşterinin oturduğu yerdi. Sohbet etmek için özel bir köşe bulabilirdik ama etrafımız insanlarla çevrili olurdu. Newman'ın bunu önermiş olması, Olaf'la aramızda bir şeyler olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Bana çok ciddi bir bakış attı ve Livingston ile Kaitlin'in göremeyeceği şekilde başını çevirdi. Olaf'ın elini üzerime koyduğunu gördüğünü fark ettim. O anda, görmüş olmasından dolayı mutsuz değildim. Şimdi ona Edward'ın sağdıcı olduğum düğünde bir polis arkadaşına anlattığı hikâyenin aynısını anlatabilirdim: Olaf benden hoşlanıyordu ve hayır cevabını kabul etmemeye başlamıştı. Bu yüzden Edward, Olaf'ı başından savmak için diğer polislerin önünde bile erkek arkadaşımmış gibi davranmıştı. Bu ; tek yalan Edward ve benim bir zamanlar en iyi arkadaştan daha fazlası olduğumuzdu. Newman'ın benim için beyaz atlı prensi oynamasını istemiyordum ama Edward gelene kadar Olaf'la yalnız kalmamam için bana yardım etmesi faydalı olacaktı.

Ama şimdi koca adam için bazı temel kurallar koyacaktım. Benimle çıkmayı denemek istiyordu. Benimle çıkmasına izin vermem için cehennemde soğuk bir gün geçirmem gerektiği gerçeği konunun dışındaydı. Eğer ciddiyse, temel rızayı anlaması gerekiyordu. Bana sormadan yerime dokunamazdın.

dokunmayı kabul et. O zaman, ancak o zaman, bunu yapabilirdiniz. Bir cinsel sadist ve seri katile bir kadına dokunmadan önce sormayı öğretmeye çalışacaktım. O ana kadar harika bir randevudan anladığı adam kaçırma, işkence ve tecavüz olduğu için bu dersi nasıl karşılayacağından emin değildim ve daha da kötüsü umursamamaya başlamıştım. Daha önce de çok daha korkunç şeyler yapmıştı ama nedense masanın altında, sanki erkek arkadaşımmış gibi, orada oturan diğer polislerle birlikte bana dokunması beni rahatsız etmişti.

33

Çığlık atan çocuklardan ve kiliseden yeni gelmiş gibi giyinmiş ailelerden yeterince uzakta, balkonun ucunda durduk. Newman, Livingston ve Kaitlin balkonun diğer tarafında durdular, böylece mahremiyetimiz olacaktı, ama bizi izliyorlardı, bu yüzden neyi görmelerine izin verdiğimize dikkat etmeliydik ve bağırmak olmayacaktı.

"korku yok, sadece öfke var. ?" Olavo sordu. "Neden kızgınım?

Ya da neden korkmuyorum?" "İkisi de."

"Bak, eğer gerçekten benim... senin için Kadın olduğumu, senin Irenie'n olduğumu falan söylemek istiyorsan, rızanın temellerini anlaman gerekir.

"Dizine dokundum. Orası cinsel bölge değil."

"Kahretsin, değil" dedim, peşinde taciz edilmiş bir kadınla yanımızdan koşarak geçen bir çocuk görünce sesimi alçaltarak. "Teknik olarak erojen bölge olmayan bir yerime dokunmana izin verirsem, iznim olmadan bana yine dokunursun ve belki bir dahaki sefere daha cinsel bir yer olur. Erkeklerle uzun zaman önce öğrendim ki sınırları en baştan koymalıyım, yoksa zorlamaya devam ederler."

"Önemli şey değildi."

"Bu benim bedenim, dolayısıyla bana dokunmak istiyorsan önce bana sormalısın ve ben de evet demeliyim."

Bana baktı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır, değilim. Jean-Claude'un da ellerini kendine saklamayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Sana dokunmak için izin almak zorunda mıydı?"

"Başladığımızda, evet. İşin içine metafizik girdiği için bazı insanlarla aramdaki sınırlar konusunda kafam biraz karışık ama seçme şansım varsa ağırdan alırım. Ayrıca, Newman seni gördü ve diğer ikisi bir şeyler olduğunu biliyordu."

"Eğer tepki vermemiş olsaydınız, bunu bilemezlerdi."

"Belki, ama biri iznim olmadan bana dokunurken uslu bir kız gibi kıpırdamadan oturmayacağım. Hayatımdaki herkes bana dokunma hakkını kazanmalı."

"Ama bana dokunma hakkını kazanmana gerek yok. Kadınlar bir erkekle her şeyi yapabilir ve bu ilgiden gurur duymalıyız."

"Hayır, bu da doğru değil."

"Her konuda yanılıyor muyum?" Artık sinirlenmeye başlamıştı.

"Hayır. Yani, bu adil değil. Kadınların erkekleri taciz edebilmesi ve başlarının belaya girmemesi, ancak tam tersi durumda erkeklerin başlarının belaya girmesi çifte standarttır. Bence herkes karşısındakinin rızasını alana kadar ellerini kapalı tutmalı. Bu, birbirimizin bedenine ve kişisel alanına karşılıklı saygı duymakla ilgilidir."

"Dizime dokunmanızın bir sakıncası yok."

"Böyle gündelik bir temasımız olsa bile, bunu diğer polis memurlarıyla birlikte bir iş kahvaltısında yapmazdım."

"Yani itirazınız bunun profesyonelce olmadığı

yönünde mi?" "Bir kısmı, evet."

"Profesyonelce olmadıysa özür dilerim."

Bağırmaya başlamaya hazırdım ama özrü beni hazırlıksız yakaladı. "Bir daha yapmazsan özrünü kabul ediyorum ve söylediğin için teşekkür ediyorum."

"Rica ederim, Anitta. Rızadan anlamadığımı biliyorsun. "Sanırım bunu anlıyorsun, Ol. . Otto. Sen sadece

şimdiye kadar görmezden geldim.

Bunu düşünüyor gibiydi ve sonunda başını salladı. "Bunu kabul ediyorum. Kadının rızası umurumda değildi çünkü buna gerek yoktu."

"İstediğini aldın," dedim.

Başını salladı. "Senden hiçbir şey almak istemiyorum, Anita."

"Yani bu, onu vermem gerektiği anlamına geliyor. Kişisel yakınlık birbirinize verdiğiniz bir hediye gibidir. Bu size mantıklı geliyor mu?"

"Sanırım ne demek istediğinizi anladım."

"Güzel," dedim.

Olaf eğildi ve şerifin ofisinde yaptığı gibi saçlarımı kokladı, ama bu sefer korkmuyordum. Güneş ışığından mı, çocuklu ailelerin kalabalığından mı, yakınlardaki diğer polis memurlarından mı, yoksa sadece ondan korkmaktan yorulduğumdan mı bilmiyorum.

"Artık korku kokmuyorsun. Beni evcilleştirdiğini mi sanıyorsun?" "Asla. Sen her zaman olduğun şeysin: büyük, tehlikeli

Yırtıcı. Kadınlar konusundaki tercihlerin beni korkutuyor mu? Evet, ama sürekli benimle çıkmak ya da bir ilişki yaşamak istediğini söylüyorsun. Sonunda bana dokunduğunda fark ettim ki, sana büyük kötü kurt gibi davranmakla o kadar meşguldüm ki, sana tercihlerimi söyleyecek zamanım olmadı. Eğer bu bir tür ilişkiyse, o zaman benim flört kurallarımı bilmen gerekir, tıpkı benim seninkileri bilmem gerektiği gibi.

"Hiç kimseyle için herhangi bir flört kuralım olduğunu sanmıyorum."

"Yeterince adil, ama senden daha fazla insanla çıktığım için, belki de flört kurallarını belirlemene yardımcı olmak benim işimdir."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Seninle çıkmak zor olacak."

"Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin."

"Benimle çıkmak zor olmaktan çok daha fazlası, Anita."

"Evet, potansiyel olarak ölümcül olduğunu biliyorum."

"Evet," dedi ciddi bir ifadeyle, sanki bu cevap onu üzmüş gibi.

"Sadece bana söz ver." "Ne?" diye

sordu.

"Konu ben olduğumda seri katil dürtülerinle savaşamayacağını fark edersen, bana haber ver."

"Bana başka bir konuda söz verirsen ben de sana söz veririm."

"Ne?" diye sordum.

"Seninle çıkmam için bana bir şans vereceğini."

"Belki de söz vermeden önce flörtün bizim için ne anlama geldiğini öğrenmeliyiz. Bir şey için söz verip sonra çok farklı bir şey kastettiğinizi öğrenmekten nefret ederim."

"Bu adil ve mantıklı," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Bu yüzden öncelikle flörtün benim ne anlama geldiğini tanımlamamız gerekiyor" dedi.

"Sadece sen mi?" Ben sordum.

"Biriyle çıkmanın senin için ne anlama geldiğini biliyorsun, çünkü bunu sen yaptın. Senin onaylayacağın şekilde biriyle çıkmadım. "Hiçbir zaman bir kadını yemeğe, sinemaya ya da başka bir yere götürmedin.

hiç böyle oldu mu?"

"Bunu sadece başka biri gibi davranıyorsam ve kadın kimliğimi korumak için gerekliyse yapıyordum."

"Ted'le aynı işi yaptığınızı hep unutuyorum." Kafamda onları süper gizli katiller olarak düşünmüştüm.

"Hâlâ öyleyiz."

"Tamam, o zaman flörtün sizin için gerçekten ne anlama geldiğini öğrenmeliyiz."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Başkasının sizinle birlikte , yapmaktan hoşlandığınız şeyleri bulun."

"İkimizin de hoşuna gidecek bir şey mi?" diye sordu. "Tercihen, evet."

Tekrar başını salladı. "Bunu düşüneceğim."

"Güzel. Şimdi diğerlerine katılalım ve işimize dönelim." "Seninle birlikte insan öldürmeyi seviyorum. Bu sayılabilir

Randevu mu?

Başımı salladım. "Hayır, yasadışı hiçbir şey sayılmaz."

İçini çekti. "B çıkmak düşündüğümden daha zormuş." "Her zaman," dedim.

34

NEWMAN OLAF'a nişanlısı ve kariyerini ciddi bir ilişkiyle nasıl birleştireceği konusunda benden tavsiye almak istediğini söyledi. Sanki benimle yalnız kalmak istemesinin tek nedeni buymuş gibi bir giriş sorusu bile hazırlamıştı.

"Yani, nişanlılarınızın her hafta spor salonunda bu kadar çok zaman geçirmenizi kabul etmesini nasıl sağlıyorsunuz?"

"Benimle birlikte antrenman yapıyorlar ya da ben kendi antrenmanımı yaparken onlar da kendi antrenmanlarını yapıyorlar."

"Basit," dedi, "ama birkaç konuda daha fikrinizi almak isterim."

"Elbette," dedim.

"Jeffries, Livingston ve Kaitlin'le birlikte gelmende bir sakınca yoksa, arabadaki çiftle konuşacağım ve böylece şerifin karakoluna döndüğümüzde çalışmaya hazır olacağız."

Olaf şüpheliydi ve bu konuda pek mutlu değildi, ama Newman samimiyetle titriyordu, sonunda o eyalet polisiyle gitti ve ben de Newman'la arabaya bindim. Onların gözden kaybolduğunu görene kadar gülümsedi ve gayet normaldi; sonra bana döndü. Artık gülümsemiyordu.

"Gerçekten ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Ona sordum.

"Jeffries'in kahvaltıda bacağına dokunduğunu gördüm."

"sanmıştım."

"Ona söyledin, o da çekti." "Evet."

"Normalde bu konuyu burada bırakırdım. Yani, tek eşli olmadığını biliyorum ve bunu hallettin."

"Birinin geldiğini duyuyorum," dedim.

"Ama onun sana dokunmasından hoşlanmıyordun ve ikinizin arasında, sizi her birlikte gördüğümde daha da kötüleşen bir gerilim var."

Bu, Newman'ın rahatlığı ya da güvenliği için fazla anlayışlıydı. Yapmasını istediğim son şey benim yerime Olafla konuşmaya çalışmasıydı. "Dediğin gibi Newman, ben hallettim."

"Gezegendeki her erkekle başa çıkabileceğini söyleyebilirim, ama Jeffries korkunç bir orospu çocuğu."

Beni güldürdü. Neden güldürdüğünden emin değildim.

"Bu neden komikti?" Newman sordu. "Senin küfür ettiğini duyduğumu hiç sanmıyorum," dedim.

"Şerif olmadan önce dört yıl polislik yaptım. Beni pek korkutmuyor ama Jeffries korkutuyor.

"Sevindim, Newman. Onun korkutucu olduğunu anlamana sevindim. Burada ve şimdi ne konuşursak konuşalım, aramızda bir şeyin netleşmesini istiyorum: hiçbir koşulda beyaz şövalyeyi oynamayacak ve benim için Otto ile konuşmayacaksın. Bir, bu onun gözünde bana zarar verir ve ona karşı zayıf görünmeyi göze alamam. İki, eğer bir şekilde yoluna çıktığını düşünürse sana ne yapacağından emin değilim.

Newman, "Sizden ve ondan başka biri olsaydı, evet, onunla profesyonel davranış hakkında erkek erkeğe bir konuşma yapardım," dedi.

"Ama o ve ben," dedim.

"Evet," dedi. Ellerini direksiyonun soğuk, yumuşak plastiğinin üzerinde gezdirdi ve sanki önemliymiş gibi hareket etmelerini izledi. Sanırım düşünmek için kendine zaman tanıyordu. Sessizce oturdum ve düşüncelerini düzenlemesine izin verdim. "Biri sana böyle dokunmuş olsaydı restoranda konuşurdun diye düşünmüştüm."

"Gezegende başka biri olsaydı muhtemelen suyumu kucağıma atar ya da masada olay çıkarırdım ama Otto'yu küçük düşürmek istemiyorum. Onu asla böyle bir duruma düşürmek istemiyorum."

Newman biraz ürperdi ve omuzlarını ceketinin içine daha da yerleştirdi. "Lütfen bunu yapma, çünkü seni korumam gerekiyormuş gibi hissederim ve onunla gerçekten kavga etmek istemiyorum."

"Bunu çoktan hallettim, Newman. Hiçbir koşul altında beni Otto'dan korumaya çalışmamalısın. Newman'ın Olaf'a karşı benim lehime cesurca davrandığını düşününce midemde bir sıkışma hissettim. Newman'ın onurumu korumak için ölmesini istemiyordum. Bunu biri yapacaksa, ben kendim yapardım.

"Seninle arasını bozarsa ikinizi yalnız bırakmamı istediğini mi söylüyorsun? Sert biri olduğunu biliyorum Blake, tanıdığım en sert insanlardan birisin ama.... . . Sana zarar verebileceğini düşünseydim seni onunla yalnız bırakamazdım. yalnız bırakamam."

"Bunu takdir ediyorum, Newman. Gerçekten minnettarım. Ama Otto'ya benim için aşık olduğun için incinmeni ya da daha kötüsünü istemiyorum.

"Bu bir aşk mı? İlkokuldaymışsın gibi görünüyorsun ve seni okul dansına davet etmek istiyor. Jeffries senden her ne istiyorsa, bu kadar masum bir şey değil.

Newman bana baktı ve kahverengi gözlerinde kısmen acı, kısmen de gerçekten kötü şeylerin bilgisi olan bir şey vardı. Benim gördüğüm her şeyi görmemiş olabilir ama o kendi payına düşeni görmüştü. Gözlerinde ham bir şey vardı. Ya bunu görmeme izin vererek beni onurlandırıyordu ya da o anda bunu saklayamıyordu. Her iki durumda da, bunu önemli bir şey olarak ele alırdım. Bizim işimizde acınızı herkese göstermezsiniz.

"Haklısın. Değil." Ben de ona Edward'ın beni Olaf'tan korumak için uydurduğu yalanı söyledim.

"Yani Forrester erkek arkadaşın değil mi?"

"Hayır, ama Otto'nun öyle düşünmesine izin veriyoruz, çünkü Ted'e saygı duyuyor. Tüm bu dinamiği fark eden polislerin çoğunun Ted ve benim hakkımda istediklerini düşünmelerine izin veriyoruz çünkü Otto'ya gerçeği söyleme riskini göze alamayız. Ted'le sevgili olduğumuz konusunda yalan söylediğimizi öğrenirse ne yapacağını bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

"Neden sadece hayır diyemiyor ve bunu gerçekleştiremiyorsunuz?" Newman sordu.

Bu harika bir soruydu ve Olaf'ın sırrını söylemeden nasıl cevaplayacağımı bilemedim. Bu, Olaf'ın gizli kimliğini açıklamak gibi olurdu.

Joker, eğer . Olaf'ın, her iyi kötü adam gibi, kendi gizli kimliği alevler içinde kalırsa Edward'ınkinin de alevler içinde kalmasını sağlayacağını açıkça belirtmesi dışında buna katılırdım. Olaf'ı yakmak bir şeydi. Edward'ın Donna ve çocuklarla olan hayatını yok etmek ise tamamen farklı bir şeydi.

"Karmaşık bir durum," dedim sonunda ve bu sözlerim bana bile saçma geldi.

"Hayır dedin, değil mi?" diye sordu.

"Dedim."

"'Hayır'ını kabul bir kadın varsa o da sensin diye düşünmüştüm."

"Ben de." Böyle söyleyince daha da nefret ettim. Olaf'ın onunla çıkmam için beni manipüle etmesinden ya da en azından onunla çıkacağımı düşünmem için beni manipüle etmesinden nefret ediyordum.

"Bana söylemediğin şey ne Blake?" Newman yine rahat olamayacak kadar anlayışlıydı.

"Tamam, sana karşı olabildiğince açık olacağım. Otto'nun benimle çıkmak istemesini engellemek için onu öldürmek zorunda kalmak istemiyorum.

"O noktaya geleceğini düşünüyor musun,

gerçekten?" Omuz silktim. "Bence gelebilir."

"Tanrım, Blake, onu üstlerine rapor et. Ona geri çekilmesini söyleyeceklerdir."

"Polistin, değil mi?"

"Evet."

"Kaç kadının çantasında 'beni rahat bırak' mahkeme kararıyla öldüğünü gördünüz?"

Newman tekrar direksiyona baktı. "Hatırlamak istediğimden daha fazla." Bu cümlede o kadar çok duygu vardı ki, cümleye bağlı hayaletler olduğunu fark ettim: kurtaramadığı tüm insanlar. Bir polis için en zor ders budur: herkesi kurtaramazsınız.

"Yetişkin bir büyük mareşal olduğuma karar verdim ve Otto ile kanallara başvurmadan ilgileneceğim."

"Forrester'ın sana yardım etmesine izin verdin," dedi Newman ve bana tekrar , gözlerindeki öfke hâlâ canlıydı.

Neredeyse soracaktım: Kimi kurtarmayı başaramadınız? Kimin ölümünü hatırlıyor ve suçluyorsun? Ama sormadım. Küçük yaşlardan itibaren bazı soruları sormamayı öğreniyorsunuz.

"Ted benim akıl hocam. Ben de onun akıl hocasıyım. Çırağımın bunu takıma taşımasına izin vermeyeceğim. Senin için endişelenmeme gerek kalmadan da yeterince karmaşık bir durum Newman. Senin ve nişanlının mihraba gittiğinizden emin olmak istiyorum."

"Jeffries'in beni öldüreceğini mi söylüyorsun?" "Öldürmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Tehlikeli biri, evet, ama bence öldürmeden önce tecavüz eder."

Yüzümü soğukkanlı tutmak için mücadele etmek zorundaydım, çünkü Newman gerçeğe olmasını istediğimden daha yakındı. "Önce yağmala, sonra yak' sözünü bilirsin." "Şaka yapma, Blake."

"Başka ne yapabilirim bilmiyorum, Newman. Yardım etmeyi teklif ettin. Ben reddettim. Bana yardım etmeye devam edersen, yetkimi elimden almış olursun. Aslında bana, beni kurtarmana ihtiyacı olan çaresiz bir kurban olduğumu söylüyorsun ve bu doğru değil.

"Jeffries erkeklerden hoşlansaydı, Blake, kıçımı kurtarmak için onun yardımını kabul edebilirdim."

Bu cümle bende gülme isteği uyandırdı ama bu dürtüye karşı koydum. "Bunu itiraf etmeni takdir ediyorum Newman, ama ben bir kadınım ve ergenlik çağında böyle şeylerle uğraşmaya alışmak zorundaydım."

"Bu üzücü bir ifade, Blake."

"Bu üzücü bir gerçek. Şimdi, Jeffries'e bunca zamandır nerede olduğumuzu açıklamak istemiyorsan, arabayı çalıştırıp bizi buluşmaya götürmen gerekiyor.

Arabayı çalıştırdı ama vitese takmadı. "Bundan hoşlanmadım, Blake."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum ama çözmemiz gereken bir suç ve kurtarmamız gereken hayat var. Diğer şeyleri sonra düşünürüz.

Newman vites değiştirdi. "Pekâlâ. Cinayeti çözmede sırada ne var?

"Sanırım cinayet işlendiğinde evde olan tek kişiyle konuşmanın zamanı geldi."

"Jocelyn Marchand'ı mı kastediyorsunuz?" Arabayı otoparktan çıkarıp kasabanın içinden geçen tek yola sürdü.

"Evet."

Newman, "Evde Ray'le birlikte Bobby ve ondan daha fazlası olmalı, çünkü ayak izleri ikisine de ait değil," dedi.

"Tamam, cinayet işlendiğinde evde olduğunu bildiğimiz tek kişiyi sorgulayalım."

"Bunu yapabilir miyiz?" dedi.

"Sen ortalama Yani, izin ver Otto dışarı ve çözüm ve Suç mu?" Ben sordum.

"Neden olmasın?"

"Birincisi, kavgada gerçekten iyi bir adam ve olay yerinde başka kimsenin göremeyeceği şeyleri görüyor. Eğer işinde iyi olmasaydı, başka şeylere tahammül edemezdim."

"Yani işe düşünüyorsunuz."

"Yapıyorum. Keşke yapmasaydım ama yapıyorum."

"Şey, sen benim akıl hocamsın, o yüzden hadi büyük ve korkunç bir sikiş yapalım ve hastaneye gidelim."

"Kahretsin, Newman, benim gibi konuşmaya başladın."

Bu onu güldürdü. Telefonum bana bir mesaj olduğunu söyledi. Nicky'den gelmişti. "İndik. Bir araba kiralar kiralamaz size doğru yola çıkacağız. Kısa mesajdan sonra bir kalp emojisi ve boynuzlu mor bir gülen yüz vardı. Şeytan emojisi beni gülümsetti, çünkü o idi. Eğer Nathaniel olsaydı, mesaj daha uzun olurdu ve çok daha fazla emoji ya da GIF içerirdi. Micah bir sürü kalp yapardı. Jean-Claude kısa mesajları pek sevmezdi.

Telefonuma bakıp cümledeki biz'in kim olduğunu merak ettim. Bu üç adamdan hiçbirini içermeyeceklerini ve daha fazla koruma içereceklerini biliyordum, çünkü Micah'ya Olaf'ın burada olduğunu söylediğimde daha fazla adama ihtiyacımız olduğunu mesaj atmıştım. Nicky bir kurt adamdı ve gerekirse Olaf'ı alt edebilecek cüsseye ve eğitime sahipti. Nicky ve Micah'nın bu iş için doğru kişileri göndereceklerine güveniyordum.

"Gülümsediniz ve şimdi yüzünüzde bir ifade var. İyi misin?" Newman sordu.

"Evet, Nicky ve adamlarının geri kalanı en yakın havaalanına indi. Kiralık arabayı alır almaz buraya gelecekler.

"Duke üzülecek."

"Ona telefon etmem gerektiğini söyle." "Daha da

üzgün," dedi Newman gülümseyerek.

"Bobby'yi kontrol etmek için daha fazla Teriantropos istediğimi söyle."

"Bu doğru, buna inanacaktır." Newman gözlerini kısarak bana baktı. "Benden sadece Koalisyon'u davaya yardım etmesi için davet etmemi istemedin. Jeffries'le arana daha fazla insanın girmesini istedin.

"Son kısım doğru ama Otto buraya gelmeden önce senden Koalisyon'u davet etmeni istemiştim. Hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum, ama yine de Jeffries'le aranızdaki ilişkiyi güçlendirecek bir şey daha."

"Ted muhtemelen önce gelecek ama evet."

"Normalde hakarete uğramış ya da beni manipüle ediyormuşsun gibi hissederdim ama Jeffries ile aramızda fazladan lycanthropes - Therianthropes - olması kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

Kabul ettim. Cipi vitese taktı ve Olaf'ı almaya gittik.

35

Hastane otoparkına girdiğimizde iyi haberler aldık. Yargıç, Kaitlin'in ayak izi sayesinde infaz emrine sekiz saat daha eklemeyi kabul etmişti ama o zamana kadar emre ekleyecek başka bir isim bulamazsak, süre dolduğunda Bobby Marchand ölmek zorunda kalacaktı. Daha fazla uzatma olmayacaktı, bu yüzden bir ipucu bulmamız ve bir suçu ortaya çıkarmamız gerekiyordu. Newman Bobby'ye Micah'nın tavsiye ettiği avukatın adını da verdi. Her şey başarısız olursa, belki de hukukun diğer kolu geciktirici bir taktik bulabilirdi.

Jocelyn Marchand bembeyaz hastane yatağında, Uyuyan Güzel'in ırksal çeşitliliğe sahip oyuncu kadrosunun prensesi gibi yatıyordu. Evdeki fotoğraflar onu genç ve güzel bir kadın olarak gösteriyordu ama bu onun hakkını vermiyordu. Annesi kendini klonlamış gibi görünüyordu. Yani, fotoğraflardan annesine benzediğini biliyordum ama onu yakından gördüğümde benzerlik neredeyse korkutucuydu ya da belki de rahatsız edici olan kendi güzelliğiydi. Cildi kusursuzdu ve kusurlarını gizlemek için bir damla bile makyaj yapmamıştı, gerçi görebildiğim kadarıyla kapatılacak hiçbir kusuru yoktu. Saçları yüzünün etrafında neredeyse mükemmel bukleler halindeydi. Buklelerimi hiç bu kadar düzgün yapmayı başaramamıştım. Buna yaklaşmanın tek yolu başka birinin çok dar bir saç maşasını tekrar tekrar kullanmasıydı, ta ki her bir kıvrım ehlileşene ve spiral, kabarık bir sihir gibi sarkana kadar. Saçları fotoğraflarda görüldüğü gibi siyah değil, neredeyse kırmızımsı bir kahverengiydi. Doğal görünüyordu ama özel bir boya olmadan siyahtan bu hale gelemezsiniz. O kadar saçı almak için ne yaptıklarını hayal bile edemiyordum.

koyu ve neredeyse kırmızı. Kirpikleri kalın siyah danteller gibi yüzüne düşüyordu, kaşlarının mükemmel kıvrımı kadar koyu renkti.

Olaf eğilip Newman'la benim aramda fısıldayarak ikimizin de duymasını sağladı. "Uyandı."

Newman fısıldayarak cevap verdi: "Nereden biliyorsun?"

Yüzünden vücuduna baktım ve uykunun derin, eşit nefes alışını taklit ettiğini fark ettim. Boynunun yan tarafındaki nabız sanki hızlanıyormuş gibi derisine çarpıyordu. Gergindi, hatta belki de korkmuştu. korkuyordu?

"Nabız ve solunum yanlış," dedim.

Newman başını salladı ve şöyle dedi: "Jocelyn, üzgünüm ama seninle konuşmamız gerekiyor."

Uyuyormuş gibi davranmaya çalıştı ama boynunun yan tarafındaki nabız o kadar güçlü atıyordu ki, derisinin altında sıkışmış ve kaçmak için kanat çırpan bir kelebek gibi hissediyordu. Göğsü yükselip alçalmaya çalışmayı bıraktı ama daha sığ bir yere gitti.

"Jocelyn, biz burada yokmuşuz gibi davranamazsın. Üzgünüm ama seninle konuşmamız gerekiyor," dedi Newman.

Arkamızdaki kapıda bir hareket oldu ve uzun boylu bir hemşire kapıdan içeri girerken hem Olaf hem de ben kapıya doğru döndük. Beni uyaran odanın içindeki hareket değildi. Hareket hissettiğime yemin edebilirim ama belki de Olaf'ın koridorda onu duyunca verdiği tepkiydi dönmeme neden olan. neyse. Hemşire kapıdan içeri girerken o da ben de ona baktık.

Boyu bir metrenin çok üzerindeydi. Şahsen ondan daha uzun tek bir kadın tanıyordum: St Louis'deki Claudia. Claudia aynı zamanda ciddi bir halterciydi, bu yüzden fiziksel olarak tanıdığım en korkutucu kadındı. Hemşire formda görünüyordu ama kendi boyundaki çoğu insan kadar inceydi. Aklıma söğüt gibi kelimeler geldi. Açık kahverengi saçları makyajsız bir yüzün etrafında kısa kesilmişti. Belirgin, yontulmuş elmacık kemikleri ve kahverengi gözlerini olduğundan daha küçük gösteren geniş bir ağzı vardı. Bir önlük giymişti

Sanki bu onun boyutunu gizleyecek ve onu daha erişilebilir kılacakmış gibi yavru kedilerle pembe ya da belki de sadece yavru kedileri seviyordu.

"ama hâlâ uyutuluyor," dedi hemşire. "Uyuyormuş gibi yapıyor," dedi Olaf.

"O ne dediyse," dedim.

"Jocelyn ile gerçekten konuşmamız gerekiyor. Bekleyemeyeceği için üzgünüm," dedi Newman.

Hemşire, ailesiyle dedikodu yapacak biri gibi, "Doktoru arayacağım," dedi, sanki doktor bizi Jocelyn'in uyuduğuna ikna edebilirmiş de basit bir hemşire edemezmiş gibi. Doktor aramaya gitti.

"Merhaba, Jocelyn. Ben Marshal Anita Blake. Bu da Marshal Otto Jeffries. Seninle gerçekten konuşmamız gerek.

Newman yatağa doğru eğildi ve "Jocelyn, özür dilerim. Çok şey yaşadığını biliyorum ama seninle konuşmam gerek.

"Beni yalnız bırak" derken gözlerini kapalı tuttu.

Newman, "Yapabilsem yapardım ama bu bir ölüm kalım meselesi," dedi.

Bu Jocelyn'in gözlerini açmasına neden oldu. Annesine o kadar çok benziyordu ki, gözlerinin olağanüstü yeşil yerine kahverengi olması neredeyse şok ediciydi. Gözlerini görene kadar annesinin yüzünü ne kadar iyi tanıdığımı fark etmemiştim. Annesini süpermarket magazinlerinde ve üvey annem Judith'in sevdiği ünlü dedikodu programlarında görerek büyüdüm. Neredeyse bir arkadaşımın yanlış gözlerle ortaya çıkması gibi bir şeydi.

"Ne demek istiyorsun, Win? Başka kimse ölemezdi. Sadece... Babamdı." Son kelimeyi söylerken gözlerindeki acı parıltısını izlemek çok zordu ve onunla daha yeni tanışmıştım. Newman için daha da zor olmalı.

Newman, "Hayır, başka kimse ölmedi ve bu şekilde kalmasını istiyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Jocelyn sordu.

Sesi soluk soluğaydı ve hayal ettiğimden çok daha genç çıkıyordu, yoksa derin bir kontralto duymayı mı bekliyordum?

annenin yüzüne çok benziyor? Öyle olduğunu düşünmekten nefret ediyordum ama Jocelyn'in gözlerinin renginin farklı olmasına verdiğim tepkiden sonra bunu göz ardı edemezdim. Annesini, takması gereken bir maske gibi takmaya çalışıyor olabileceğimden nefret ediyordum ama bunu yapıyor olabileceğim fikrini aklımda tutarsam belki gerçekten yapmaktan kaçınabilirdim. Bunun mantıklı olup olmadığından bile emin değildim ama hayatımın büyük bir bölümünde ölmüş annemin hayaleti olarak yaşamıştım. Babamın soluk teni dışında, ben de annemin klonuna benziyordum.

Newman, "Sana neler olduğunu sormamız gerekiyor, Jocelyn," dedi.

"Polise çoktan söyledim."

"Biliyorum, ama ilk görüşmede orada değildim, bu yüzden bana anlatmanız gerekiyor. . . bize anlatmanız," dedi Olaf'a ve bana bakarak.

"Bir daha asla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Bitti, her şey bitti. Babam öldü ve Bobby öldü. Ben hariç herkes öldü," dedi. Gözlerinde yaşlar parlıyordu; parmakları sanki tutunacak bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi çarşafları kazıyordu.

"Bu doğru, Jocelyn. Bobby ölmedi.

Gözlerini kocaman açarak ona baktı ve gözyaşları yüzünden akmaya başladı. "O babamızı öldürdü. Babama yaptıkları için onu öldürmelisin.

"Ve eğer Ray'i öldürdüyse, o zaman bunu yapacağım. Ama geri alamayacağım bir şey yapmadan önce Bobby'nin suçlu olduğundan kesinlikle emin olmak istiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun? O . Cesedi ben buldum. Pençelerinin ne yaptığını gördüm" - sanki onu parçalıyormuş gibi havada bir hareket yaptı - "babama yaptı. . . babamıza! Bunu babama nasıl yapabildi? Bir insan kendi babasına bunu nasıl yapabilir? Nefes alış verişi düzensizdi, gözleri kocaman açılmıştı, nabzı hızla atıyordu. Panik atağın eşiğinde gibi görünüyordu.

Newman'ın geri adım atacağını düşünmüştüm ama . Buraya sormak için geldiğimiz sorulardan birini sordu. "Bobby o gece seninle birlikte olduğunu, şekil değiştirdikten sonra bayılmak üzereyken onu odasında bıraktığını söyledi. Bu doğru mu, Jocelyn?"

"Onunla birlikte değildim. Ne korkunç bir şey söyledin! O benim kardeşim."

Newman onu hem fiziksel hem de sözlü olarak destekledi. "Tabii ki hayır. Demek istediğim şuydu: yatak odasında bayılmaya başladığını gördünüz mü?

"Hayır, tabii ki hayır! Koridorda onun kanlı ayak izlerini gördüm ve babama ne yaptığını gördüm! Gördüğüm şey buydu!" Ayağa kalktı ve kollarını sallamaya başladı, bu da serumun geri çekilmesi riskini doğurdu.

Daha kısa boylu, siyah saçlı bir hemşire kapıdan girdi, Jocelyn ile yumuşak bir şekilde konuşarak gitmemiz gerektiğini söyledi. Serumu çıkarmamak için bir kolunu Jocelyn'in kolunu aşağıda tutmak için kullandı ve sonra onu tekrar yatırmaya çalıştı.

Pantolon üzerine beyaz bir önlük ve iş ayakkabıları giyen siyah saçlı adam, arkasında ilk hemşireyle birlikte kapıdan içeri girdi. Anlaşılan doktoru bulmuştu. Hemşirenin Jocelyn'i sakinleştirmesine yardım edebilmek için bizi yatağın arkasına iterken, "Hastamın gözünü böyle korkutamazsınız," dedi.

Newman şöyle dedi: "Onu korkutmadık". Sesi sert ve ikna ediciydi, ancak Jocelyn bağırdığı için doktor ve hemşireler muhtemelen onu duymadılar.

Bizi ilk karşılayan uzun boylu hemşire, sanki asi bir çocukmuşuz gibi kollarıyla bize vurma hareketleri yaptı. Konuyu zorlayabilirdik, ama bu tam anlamıyla güç gerektirebilirdi ve serum tüpüne bir iğne daha koyarlardı. Uzun boylu, kahverengi saçlı hemşirenin bizi dışarı çıkarmasına izin verirken Jocelyn sessiz ve pasifti. İsim etiketinde PATRICIA yazıyordu. Patricia görünmüyordu, çok atletik ve enerjikti. Belki bir Pat ya da Patty?

Koridorda kulak misafiri olmayacak kadar sonra bir futbol takımı gibi birbirimize sokulduk. Az önce ne olduğunu ve bundan sonra ne yapmamız gerektiğini öğrenmemiz gerekiyordu.

Newman, "Bobby ile bir çift olduklarını kastetmedim," dedi.

"Tepkisi biraz abartılı değil miydi sizce de? Yoksa hep böyle gergin midir? Ben sordum.

"Hayır, Jocelyn'i gergin ya da sinirli biri olarak tanımlamazdım. Genelde çok sakin, soğukkanlı ve kontrollüdür."

"Ailenizin öldürülmüş cesetlerini bulmanın herkesi üzeceğini düşünüyorum," dedim.

"Dengesiz derken histerik mi demek istiyorsun?" Olavo sordu.

"Evet," dedim, sanki kelimeye uyması gerekiyormuş gibi başımı sallayarak.

"Histerik değildi."

Newman ve ben birbirimize baktık. "Az önce onu histerik davranırken gördük," dedi.

"Onu gördüm, evet, ama duyguları sizin gördüklerinizle uyuşmuyordu."

"Tamam, açıkla," dedim.

"Newman ona sorunuzu sorduğunda korktu." "Bunu nereden biliyorsunuz?" Newman sordu.

"Kokusunu alabiliyorum."

Newman ona göz kırptı ve yoluna devam etti. Aferin ona. "Korkunç bir olay yaşadı. Bunu hatırlamaktan korkmaz mıydı?

Olaf başını salladı. "Ona sorunun ilk kısmını sorduğunuzda korkunun doruğuna ulaştınız."

"'Bobby dün gece seninle olduğunu söyledi' mi demek istiyorsun?" diye sordum.

Olaf başını salladı.

"Kızgın görünüyordu," dedi Newman.

"Öfkeliydi ama asıl duygusu korkuydu."

"İğrenme, kızgınlık, öfke görebiliyordum ama neden korku?" diye sordum.

"Belki de cinayetle bağlantılı herhangi bir anı korku uyandırıyordur?" Newman önerdi.

Olaf, "Buna inanabilirim, ancak daha sonraki duyguları üzüntü ve duygusal acı gösterisiyle uyuşmuyordu," dedi.

"Nasıl yani ya da nasıl değil?" Ben sordum.

"Korku kokusu aldım ve içinde panik vardı ama sonra geçti. Bize bağırırken sakin kokuyordu."

"Bunun bir oyun olduğunu mu söylüyorsun?" Ben sordum.

"Ben onun hareketlerinden farklı koktuğunu söylüyorum. İnsanların vücutlarının büyük bir kısmını kontrol edebildiklerini ama koku değişimini kontrol edemediklerini öğrendim."

"Tüm duyguların bir kokusu var mıdır?" Newman sordu.

"Hayır, ya da varsa bile henüz öğrenmedim. Şekil değiştiren olma konusunda hâlâ nispeten yeniyim. Anita nişanlılarından birine sorabilir. Onlar benden çok daha uzun süredir bu şekilde yaşıyorlar."

Olaf'ın Micah ve Nathaniel'in bir konuda kendisinden daha fazla şey biliyor olabileceğini kabul etmesini takdir ettim. Benim yıllar önce tanıdığım Olaf, zayıflıklarını kabul edemeyecek kadar güvensiz ya da öfkeliydi. Ya da belki de bunları bir kadına itiraf etmezdi. Her halükarda, bu bir gelişmeydi.

"Bir sonraki görüşmede onlara soracağım."

Newman Olaf'ın üzerine yürüdü, ben de ikisinin üzerine yürüdüm. "Jocelyn'in gerçekte olduğundan daha üzgünmüş gibi davrandığını mı söylüyorsun?"

"Öyleydi."

Newman bana baktı. "Sence duyguları dışında başka bir konuda yalan mı söylüyordu?"

"Bir soru sordun Newman, sadece bir soru. Sonra histerikleşti ve görüşme sona erdi. Doktor bir daha onun yanına yaklaşmamızı istemeyecek," dedim.

"Belki de onu tekrar sorgulamak için mahkeme emri çıkartmalıyım."

"Bu zaman alır," dedim.

"Sekiz saatlik fazla mesaimiz var, hepsi bu. Daha fazla hakimi dahil ederek harcamak istemiyorumAyrıca, mahkeme kararı olsun ya da olmasın, Jocelyn yine histerik bir olay çıkarırsa, onu yine de sorgulayamayız.

"Katılıyorum," dedim.

Doktor köşeyi döndü ve üzgün olduğunu anlamak için şekil değiştiren biri olmanıza gerek yoktu. Yüzünden ve duruşundan belli oluyordu. "Hastaneme gelip hastamı tehdit etmeye nasıl cüret edersin?"

Newman, "Biz onu tehdit etmedik," dedi.

Doktor sanki artık konuşmamamız gerekiyormuş gibi elini kaldırdı. "Hemşire Brimley sizi duymuş. Bu yüzden beni geldi.

"Hemşire Brimley en uzun boylu olan mı Patricia?" Ben sordum. "Evet."

"Gerçekten onu tehdit ettiğimizi mi söyledi?"

"Hastamı histerik hale getirene kadar ona zorbalık yaptığınızı söyledi. Doğaüstü işlerle uğraşan sizlerin başka yerlerde hangi Gestapo taktiklerini kullandığınızı bilmiyorum ama bu hastanede kimsenin gözünü korkutamazsınız. Onu tekrar sakinleştirmek zorunda kaldık."

Newman, "Size yemin ederim, bir soru sorduk," dedi.

"Hepinizin ismini istiyorum. Sizi şikayet edeceğim. Doktor telefonu açtı - sanırım not almak için.

"Ne için?" diye sordum.

"Hastamı tehdit ettiğin için. Yeterince şey yaşadı.

Newman, "Size yemin ederim ki onu tehdit etmedik," dedi.

"Üçünüzün yatağının üzerinde dolaşmanız yeterli bir tehdit olacaktır," dedi doktor. Telefon elindeydi ve başparmaklarıyla yazmaya hazırdı. "Bana isimlerini verin."

"Yatağının üzerinde gezinmedik," dedim.

Doktor telefonu hâlâ elinde tutan Olaf'ı işaret etti. "Nasıl olur da gelmez? Orada onunla asla yalnız kalmamalıydın!

"Belli bir boydan uzun birinin sırf çok uzun olduğu için korkutucu olduğunu mu söylüyorsunuz?" Ben sordum.

"Hayır, ama öyle." Doktor haklıydı, ama beni kızdırdı, o yüzden . . .

"Birinin fiziksel görünüşünün, ten rengi gibi değiştiremeyeceği ya da üzerinde hiçbir şey yapamayacağı bir şeyin, ondan korkmanız için yeterli olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordum.

Doktor kaşlarını çatarak bana baktı ve söylediklerimi . "Ten rengi hakkında hiçbir şey söylemedim. O beyaz.

"Beyaz olduğu için bir sorununuz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır, elbette yok."

"Beyaz olmasaydı sorun yaşayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır. Tabii ki hayır, Tabii ki Tabii ki Hayır!" O doktor oldu başlangıç a almak kızgın.

"Blake," dedi Newman yumuşak bir sesle. Sanırım doktoru dürtmeyi bırakmam için beni uyarıyordu.

Doktor telefonuna bir şeyler yazdı. "Marshal Blake, ilk adınız ?"

"Anita," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, adının Blake olduğunu söyledi."

"Hayır, Şerif Blake ile konuşuyordum. Ben Marshal Win Newman.

"İlk adınızı heceleyebilir misiniz, lütfen?"

Newman yaptı. Sonra doktor bana döndü. "Nesiniz sizMarshal Anita?"

"Blake, Mareşal Anita Blake, e sen é o Doktor o Ne?" diye sordum.

"Dr Jameson" demeden önce adımı yazdı. "Dr.

Jameson, ne? Ben sordum.

"Corbin Jameson. Adımın ne olduğu neden önemli ki?

"Sadece adınızın bizimkiyle birlikte kasıtsız adam öldürme davasında da geçtiğinden emin olmak istiyorum. Ne kadar çok o kadar iyi, bilirsiniz.

Bu onu bana bakmasına yetecek kadar durdurdu, gerçekten bana baktı, belki de ilk kez. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ona neden burada olduğumuzu söyle, Newman," dedim.

Newman çok kısa bir şekilde, bir zaman sınırına karşı savaştığımızı ve bu süre dolduğunda Bobby Marchand'ı infaz etmek zorunda kalacağını, ancak onun suçlu olduğuna ikna olmadığımızı açıkladı. "İşte bu yüzden buradayız, Dr Jameson: sanığı suçtan aklayacak yeterli bilgiyi toplamaya çalışmak, böylece yanlış adamı öldürmemek ya da suçluluğunu kesinlikle kanıtlayacak kanıtlar toplamak. Jocelyn Marchand, sanık dışında o gece olanlara tanıklık eden tek kişi. Verdiği bilgilerin çıkar amaçlı olmadığına güvenemeyiz ve bu yüzden buradayız."

"Hepiniz sadece rozetli katillersiniz," dedi Dr.
Jameson.

"Bazen öyle görünüyor ama bu sefer bir hayat kurtarmaya çalışıyorum. Bir hayat kurtarmama yardım etmeyecek misiniz, Dr Jameson? Newman söyledi.

Doktor hepimize baktı, düşündüğümden daha uzun süre düşündü ama artık öndeydik. Çenemi kapalı tutmaktan başka bir şey yapmama gerek yoktu. Sanırım hepimiz zararsız ve samimi görünmeye çalıştık. Bazılarımız diğerlerinden daha iyiydi ama Olaf elinden geleni yaptı.

Dr. Jameson Olaf'a bakarak, "Ben de senin adını istiyorum," dedi.

"Ben Otto Jeffries, Mareşal Otto Jeffries."

Dr. Jameson ismi telefonuna yazdı ve ceketinin cebine geri koydu. Bize teker teker baktı ve uzun süre teker teker inceledi. Sanki değerimizi tartmaya ve ölçmeye çalışıyordu ya da belki de bize yeterince uzun süre bakarsa, çelik gibi bakışları altında kırılacağımızı düşünüyordu. En azından ikimiz ona sakince baktık. Newman bugün ifadesiz polis yüzüyle sorun yaşıyordu.

"Pekâlâ. Sizinle irtibata geçebileceğim bir numara verirseniz, Bayan Marchand'ın sizinle konuşabilmesi için sakinleştiricinin etkisi geçtiğinde size haber , ancak sadece ben ve en az bir hemşire . Anlaşıldı mı?" O

sert bakışlarını tekrar fırlattı. Stajyerlerinizin sinirleri bozulmuş olmalı ama üçümüz sakin kalmayı başardık.

Newman ona kendi cep telefonu numarasını ve yedek olarak benimkini verdi. Doktor bize Jocelyn uyandığında onu sorgulamamıza izin vereceğine dair güvence verdi. Alabileceğimiz en iyi teklif buydu, bu yüzden kabul ettik ve ayrıldık.

36

Otoparkı geçerken Olaf, "BU ÇOK ," dedi.

"Ne?" diye sordum.

Bana baktı. "Bu kadar alçakgönüllü olma Anita. Doktorun öfkeyle irkilmesini ve bizi dinlemesini sağladın.

Newman, "Başta ondan hoşlanmadığın için onunla şakalaştığını sanmıştım," dedi.

"Açıkçası ben de nasıl emin değildim ama geciktirmenin bir yolunu bulmayı umuyordum. Bazen insanları sözlü olarak kandırabilirseniz, bu bir kavgadaki tokat gibi olur. Tökezlemelerini ya da dengelerini kaybetmelerini sağlayabilir ve ardından açılışa geçebilirsiniz."

"İlk tanıştığımızda sözlü olarak bu kadar iyi miydin?" Olavo sordu.

"Hayır, yakın bile değil."

"Güzel. Kadınlara olan nefretimin birçok yeteneğinizi kaybetmeme neden olması fikri hoşuma gitmedi.

"Kadınlardan nefret ediyorsun ve bunu bir kadına mı söyledin?" Newman söyledi.

"Otto'nun kadınlar hakkında ne hissettiğinin farkındayım," dedim.

Olaf bana bakarak, "Birbirimizden gizlimiz saklımız yok," dedi.

Gözlerine baktım, omuzlarımı silktim ve "" dedim. "Sanki bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum," dedi Newman.

"Pek çok şeyi kaçırıyorsun ama bu Bobby'nin hayatını kurtarmaya yardımcı olmayacak, o yüzden buna odaklanalım," dedim.

Newman cipinin dışında duraksadı ve sonunda başını salladı. "Sırlarınızı saklayın. Bugün umurumda değil. Sadece gerçek katili bulmama yardım et ki Bobby'yi öldürmek zorunda kalmayayım.

"Bu cinayet değil, Newman," dedim.

"Bobby'nin yapmadığını bilerek tetiği çekersem, rozet, arama emri, yasal sistem, bunların hiçbiri önemli değil, Blake. Masum olduğunu bilerek onu öldürürsem, bunun ahlaki açıdan yanlış olduğunu bilirim ve bu da benim için cinayet anlamına gelir."

"Burada katil biz değiliz, Newman. Bobby'ye kim komplo kurduysa katil odur."

"Sen cinayetin yöntemi olacaksın, katili değil," dedi Olaf. Bu,

Newman ve benim Olaf'a bakmamıza neden oldu. "Ne?"
Newman sordu.

"Şerifin ofisinde, katilin suçu tamamlamak için sizi kullandığını söylediniz. Bu seni cinayet yöntemi ya da katilin ikinci kurbanını öldürmek için kullandığı silah yapar ama katil sen değilsin" dedi Olaf.

"O haklı," dedim.

"Bobby'yi öldürmek için kullandıkları silah ben

olmayacağım." "O zaman polisi bulalım," dedim.

"Nasıl?" Newman sordu. "Ah, işte

sorun da bu," dedim.

37

XERIFE LEDUC bizi ofisinin kapısında karşıladı. "Ne halt ettiniz siz? Amanda Brooks adında bir avukattan müvekkilini infaz edemeyeceğimizi söyleyen bir telefon aldım."

"Bu gri bir alan, Duke. Bobby bir süre hücresinde oturacaksa, o zaman belki de yasal bir temsile ihtiyacı vardır? Newman söyledi.

"Hayır," dedi Duke. "Hayır, şimdiye kadar çoktan ölmüş olmalıydı ve ölü adamlar işlerini engellemek için süslü avukatlar çağıramazlar." Newman'ın yüzüne bakıyordu, tıpkı Şerif Yardımcısı Rico'ya yaptığı gibi, Smokey Bear şapkasının kenarını yüzüne kapatmaya çalışıyordu.

Newman yana doğru bir adım attı ve Duke neredeyse tökezliyordu, sanki destek için şapkasının kenarını kullanıyordu. Odaya girdi, şerifi geçti ve ben de onu takip ettim. Leduc Newman'a o kadar kızgındı ki beni fark etmedi bile. Odanın geri kalanını görebiliyordum. Livingston, Leduc'un masasının yanındaki müvekkil koltuğunda oturuyordu ve Olaf da şerif yardımcılarının ortak masasındaki sandalyedeydi. Kaitlin, Olaf'ın yanındaki masanın köşesine yaslanmıştı. Yüzünde, bazı insanların flörtlerinin iyi gittiğini düşündüklerinde takındıkları o dostça ve rahat ifade vardı. Olaf ona bakıyordu. Yüz ifadesi hoş olmalıydı, yoksa bu kadar memnun görünmezdi.

Newman kapının yanında kaldı ve şerifle konuştu. Olaf ve Kaitlin yeterince güvende göründükleri için, takviyeye ihtiyaç duyması ihtimaline karşı Newman'ın yakınında kaldım.

"Üzgün olduğun için üzgünüm Duke, ama yapılması gereken doğru şey buymuş gibi geldi."

"Yapılacak en doğru şey lanet olası işini yapmak, Win!"

"Doğaüstü işlere girmeden önce polistim. Hâlâ polis olmaya çalışıyorum.

"Polis olmayı hiç bırakmadın, Win," dedi Duke.

"Hâlâ bir rozetim var ama aynı görünen tek şey o." "Oğlum, çok fazla düşünüyorsun."

Newman gülümsedi ama kendinden memnunmuş gibi değil. "Biliyorum. Babam hep böyle yaptığımı söyler.

Duke, "Bir şeyin zayıflık olduğunu biliyorsanız, onu düzeltmek için çalışmanız gerekir" dedi.

"Bunun bir zayıflık olduğunu düşünmüyorum. Bu sadece benim kim olduğumun bir parçası."

"Çok fazla düşünen bir kanun adamı, harekete geçme zamanı geldiğinde tereddüt edecektir."

"Newman'la birlikte sahadaydım. İşler sarpa sardığında gayet iyidir," dedim.

Olaf ayağa kalkarak Kaitlin'i flörtün ortasında bıraktı. "Newman bir avın ortasında tereddüt etmez."

Livingston, "İkinizden de bir sürü iltifat aldım," dedi.

"Övgüyü hak ediyorsunuz," dedim.

Olaf, "Yeni marşalların birçoğu bu işte kendileri için iyi olandan daha fazla düşünüyor ve ahlaklarını değerlendiriyor, ancak Newman zamanı geldiğinde savaşacak" dedi.

Kaitlin, "İş yerinde hepimizin ahlaki yargılarımızı kullanmamız gerekmez mi?" dedi.

"Sizin işinizde belki, ama bizimkinde olmaması daha iyi."

"Neye sahip olmamak? Ahlak mı demek istiyorsun?

"Evet," dedi Olaf.

"Ama vicdan sahibi olmaktan kaçamazsınız," .

Olaf ona gülümsedi ve gülümsemesini gözlerinin siyah boşluğuna itmeye çalışmadı. Kız bir an ona baktı ve sonra ürperdi. Gülümsemesi genişledi ama gözleri aynı kaldı: bir köpekbalığının gözleri gibi siyah ve boş.

"Sadece benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Kaitlin sordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Numara yapıyorsun, değil mi? Bana bir tür psikopat gibi ölü görüntüsü veriyorsun.

Olaf ona gülümsedi ve bu kez onunla flört ediyormuş gibi yapmak için kullandığı gülümseme değil, gerçek gülümsemelerinden biriydi. Yıllar boyunca bana verdiği gülümsemelerden biriydi - sadece seni kıyafetsiz düşündüğünü değil, derini yüzdükten sonra ya da belki de sana gerçek bir tekme ve ısırık attıktan sonra nasıl görüneceğini söyleyen bir gülümsemeydi. Bu senin içindeki kurt adamın konuşması değildi. Likantropi olmadan çok önce böyle şeyler düşünürdü.

Kaitlin'in gözleri büyüdü ve nefes alış verişi hızlandı. Korkusunu, etrafındaki havadan çekip çıkarabileceğim elle tutulur bir şey gibi hissedebiliyordum. Kendimi aralarına soktum, göz temasını kestim ve onu oyundan çıkardım çünkü Olaf şimdi onunla oynuyordu.

"Evdeki suç mahalline geri dönelim. Herkesi kontrol etmem gerekiyor," dedi Livingston.

Livingston, Olaf'ın Kaitlin'e attığı bakışı görmemişti. Olaf çoğu zaman göz önünde saklanmakta iyiydi. Kaitlin'i, Livingston'ın ona uzattığı ceketine doğru ittim. Kaitlin kıpırdandı ve ceketi ondan aldı.

"Belki senin için bir istisna yapabilirim, Kaitlin," dedi Olaf.

Ceketini giyiyordu ve "Ne tür bir istisna?" diye sordu. "Sarışınlar.

Belki de bir kez olsun sarışınları denemeliyim."

Bir kez dediğinde bana baktı. Bir kadınla bir kez birlikte olmanın onun için ne anlama geldiğini biliyordum. Tüm bu zekayı, beceriyi ve neşeli güzelliği işkence yoluyla alması fikri midemi bulandırdı ve sonra korku büyüdü. Ondan ve onu neyin tahrik ettiğinden korkuyordum. Arzuları o kadar korkunçtu ki, istediği şeyi evcilleştirmenin bir yolu yoktu, onu flört etmeye yönlendirmenin bir yolu yoktu. Bir zamanlar benden aldığı tepkiyi başka bir kadından almak için yüzüne boyadığı gerçeği gördüm ve ondan nefret ettim. Onun gibi birinin bu işte benim kadar iyi olan birkaç doğaüstü polis memurundan biri olmasından nefret ediyordum. Olaf gibi birinin bu işte bana denk birkaç kişiden biri olması benim için ne anlama geliyordu?

ya da benim ondan daha fazla resmi öldürme sayısına sahip olduğumu mu? Hiç iyi değil.

Arkamızda Newman, Livingston'a yardımı için teşekkür ediyordu. Kaitlin korkmamış olsaydı, Olaf'ın maskesinin ne kadar düştüğünü sadece Olaf ve ben bilebilirdik. Sizi tedirgin etmek için olayların ortasında bunu göstermeyi severdi, ama yalnızca o sırada sizi avlamıyorsa. Eğer sadece bir avsanız, uzun otların arasında bir aslan gibi saklanır, antilop biraz daha yaklaşana kadar beklerdi. Kaitlin benim eski kategorime transfer edildi. O daha çok antilopların arasında gizlenmeden, rol yapmadan yürüyen bir çita gibiydi. Antiloplar, çitanın ne zaman koşmaya başlayacağını ve hangisinin peşinden gideceğini bilmiyordu. Ben lanet bir antilop değildim.

İçimdeki canavarları kontrol altına almak için çok çalıştım ama o anda Olaf'ın artık yiyecek olmadığımı hatırlamasını istedim. Evet, benden daha büyük ve güçlüydü ama bu onu kral yapmıyordu.

Sanki düşünce dişi aslanımı çağırıyordu ya da belki de düşünce ondan geliyordu. Bir insan gibi değil ama kendi tarzıyla beni ve dünyamı içimdeki diğer hayvanlardan daha iyi anlıyordu. Kendini bana, bedenimin hapishanesinden çıkmaya ve daha gerçek olmaya çalışmaktan çok bir iletişim meselesi olan yollarla tanıttı. Geçmişte ihtiyaçlarını bana iletmişti ve bunlar benim ihtiyaçlarım değildi ama bu sefer onunla aynı fikirdeydim: Seni ve hayvan kralını sikeyim, ikimiz de avlanmanın çoğunu kimin yaptığını biliyoruz.

Olaf havayı kokladı ve Kaitlin'den bana doğru baktı. "Kokuyorum... Yeni parfümünü beğendim, Anita. Sırrımızı ifşa etmemek için söyleyeceği şeyi değiştirdi. Evet, diğerleri ikimizin de likantropi taşıdığını biliyordu ama bu insanlara aslan gibi koktuğumuzu söylemekle aynı şey değildi. Sadece likantroplar - Therianthroplar - hayvanlar yüzeye yaklaştığında o hayalet parfümün kokusunu alabiliyor gibiydi.

"Bunu sadece senin için kullanıyorum," dedim ve sesim normalden bir oktav daha alçaktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Kaitlin birimizden diğerine bakarken.

Livingston üşümüş gibi kollarını ovuşturdu, ama bahse girerim kollarındaki deri tüyler ürperticiydi. Bobby ve benimle birlikte hücredeki gücü hissetmişti, ama bu yüzeye çok daha yakındı. Eğer şimdi hissedebiliyorsa, düşündüğümden daha da duyarlıydı.

"Başka yardıma ihtiyacınız var mı, memur beyler?" diye sordu.

"Hayır," dedim, "ama teklifiniz için teşekkürler. Bizde var.

Son kısmı söylerken doğrudan Olaf'a bakıyordum.

"Biz mi?" Olaf sordu ve sesi de biraz daha alçaktı.

"Evet," dedim.

Dişi aslanım o uzun yolu içimde kat etti, her adımı sanki bir su kuyusundaki ceylanın üzerine tırmanıyormuş gibi dikkatlice yerleştirdi. Ona gizlice yaklaşamayız diye düşündüm. Dişi aslanım o altın sarısı gözleriyle bana baktı ve birden ne demek istediğini tam olarak anladım: Olaf onunla dövüşmemizi beklemiyordu. Ona göz göre göre yaklaşıyorduk.

"Siz ikiniz öyle diyorsanız," dedi Livingston ve sonra diğer adamlara dönerek ekledi: "Duke, Newman, neden dışarı çıkıp bize katılmıyorsunuz?"

"Devam et," dedi Newman. "Sadece polis arkadaşlarımla bir şeyi kontrol etmek istiyorum."

Duke itiraz etmeye başladı, ama Livingston onun omzunu tuttu ve yerel spor takımının bu yılki şansıyla ilgili bir şeyler anlatmaya başladı. Bu, Duke'ün dikkatini dağıtmaya ve onu kapıdan geçirmeye yetti.

"Sen de onlarla gitmelisin Newman," dedi Olaf.

"Ben buradayım."

Bir an tereddüt ettim. Bir yandan Olaf'la gereğinden fazla yalnız kalmak istemiyordum; diğer yandan Newman'ı sıfır noktasında istediğimden emin değildim. Dişi aslan altın sarısı gözleriyle bana baktı ve sorularımı düşündü/sorguladı/tercüme etti.

Newman'ın bizim yavru köpeğimiz olduğunu, büyük, yetişkin bir erkek köpek yavrusu olduğunu ama yine de korumak istediğimizi hissetti. O haklıydı. Newman'a bir çocukmuş gibi davranıyordum ama o öyle değildi. Kafa karışıklığım onu şaşırttı ve içimdeki karanlıkta kaybolmaya başladı, ama beni bir düşünceyle baş başa bıraktı: Bir eş istiyordu, ama yavruları öldürecek birini değil. Hayır, kelimesi kelimesine bir çeviri değildi ama özü buydu.

Orada durdum, sadece ben, onun kokusu ve hissi etrafımda kayboluyordu. Ama o olmadan da mesajımı almıştım. "Diğerleriyle birlikte dışarı çık, Newman."

"Blake, emin misin?"

"Evet," dedim. Olaf'a bakarken garip bir şekilde sakindim.

Hâlâ oturuyordu; dişi aslanım havadayken bile, onun ya da benim savunulacak kadar tehlikeli olduğumuzu düşünmüyordu. "Onu duydun," dedi Olaf.

"Sana sormuyordum," dedi Newman.

"Devam et, Newman," dedim. "Sadece birkaç dakikalığına odaya ihtiyacımız var. Uzun sürmeyecek.

"Yapmasam iyi olur. Duke'ün dikkatini süre dağıtamam."

Hareket ettiğini hissettim ve kapının arkasından kapandığını duydum ama dikkatimi Olaf'tan ayırmadım.

"Dişi aslanın nereye gitti, Anita?"

"Hâlâ orada, burada ve sana bir mesajı var. İkimizin de var.

Çok kibirli bir şekilde gülümsedi. Hayatının büyük bölümünde oyun parkındaki en büyük çocuk olmuştu ve şimdi bir kurt adamdı. Onlarda da belli bir kibir var, çünkü genellikle en büyük ve en acımasız hayvanlar onlar. Acaba bir kurda ya da leopara dönüşseydi tavrı daha mı iyi olurdu diye merak ettim ama artık bunu asla bilemeyecektik. Karar . Aslan oldu.

Gülümsemesinin kenarları soluyordu. Sanırım uzun süre ona baktım. Ne yaptığımdan emin değildi ve şimdi ne yaptığımla ilgileniyordu. Bu bir

tıpkı benim ondan korktuğum gibi, onun zırhında da bir boşluk vardı.

"Mesaj nedir, Anita?"

"Senden hoşlanıyor. Benim aslanım ve onun eşi olmak için yeterince güçlü olacağını düşünüyor.

Kibirli gülümsemesi geri döndü. "İçindeki aslan çok bilge."

"Seni Florida'ya getirme şansını neden değerlendirmediğimi anlamadı ama şimdi neden tereddüt ettiğimi anlıyor. Bütün yavruları öldüren bir erkeğe sahip olamayız. Bunun olmasına izin vermeden önce yalnız kalacağız.

"Yavru köpekler mi? Senin çocuğun yok ki.

"Kaitlin bir yavru ya da dişi aslan ve onunla kedi fare oynamanızı kabul etmiyoruz."

"Şaka yapıyordum. Sarışınlardan hoşlanmadığımı biliyorsun. "Bir keresinde sen de bana aynı şekilde takılmıştın." "Kıskandın mı?"

İçimi çektim ve bunu ona nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalıştım. "Bak, Moriarty. Eğer ben gerçekten senin Adler'ınsam, o zaman başka kadınları tehdit etmeni hoş karşılamadığımı biliyorsun. Böyle şeyler yapmanın kalbime giden yol olmadığını biliyorsun."

Şimdi bana kaşlarını çattı. "Yani şimdi başka kadınlara sataşamıyor ve hakaret edemiyor muyum? Onlarla başka şeyler yapmaktan vazgeçtim çünkü onaylamayacağını biliyorum. Bazı şeylerden vazgeçmenin bana neye mal olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. . şeyler."

Derin bir nefes aldım ve daha da yavaş bir şekilde verdim. "Bir fikrim var ve uslu durmaya çalıştığın için sana gerçekten minnettarım."

Sonra ayağa kalktı ve sinirlendi. Neden sinirlendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sanki termostatı açmış gibi odadaki ısının yükselmesine neden oldu. Canavarının enerjisi tenimi dondurdu. Tanrım, çok güçlüydü. Dişi aslanım içimde kıpırdandı, altın gözlerini bana dikti. Eğer onu evcilleştirebilirsek, ondan hoşlanacaktı ama sonunda onun bir yavru katili olduğunu düşündüğümü anladı ve bu onun da hoşuna gitmedi.

"Ben çocuk değilim, Anita, uslu dur!" "Öyle demek istemedim."

"Evet, yaptın. Tüm adamlarınız kırbaçlandı, ama ben parçalanmayacağım, sizin tarafınızdan bile.

Olaf bana doğru sert bir adım attı, iri elleri iki yanında yumruk olmuştu. Bir adım geri çekilmek istedim. Oda o kadar büyük değildi ama çok öfkeliydi. Sanki öfkenin bir kokusu varmış gibi havayı koklamama neden oldu ve bir bakıma bu şimdi bana oldu. Hayvanı sıcaktı ama öfkesi daha sıcaktı. İçmek için çok iyi olacak bir sıcaklık. Böyle bir ödülün yakınlığı neredeyse midemi ağrıtıyordu. Tek yapmam gereken tenine dokunmaktı ve tüm o öfkeyle beslenebilirdim.

Kendime sarıldım, aramızdaki mesafeyi geçerse tam olarak bunu yapmayacağıma güvenmiyordum, çünkü beni onun zihninde sözde kız arkadaştan kurbana itecek bir şey varsa, o da onu benim ceylanım haline getirmek olurdu.

Aramızdaki gerçeği denemeye karar verdim. "İçimizden birini kurban yapmamaya çalışan tek kişi sen değilsin, Olaf." Yalnızdık, bu yüzden diğer adını kullanabilirdim.

Yavaş bir adım daha attı. Korkmalıydım ama beni bu şekilde öldürmeyeceğini biliyordum. Benden hızlı bir ölümün tatmin etmeyeceği pek çok şey istiyordu. "Seninle çok uğraştım, Anita. Diğer herkesten daha çok.

"Biliyorum ve ben de size aynı nezaketi göstermeye çalışıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu ve sesinde artık bir hırıltı vardı.

Dişi aslanım içimde çömelmiş, saldırmaya hazırdı, ama bu beni ondan daha fazla incitir miydi? "Bu, seks dışındaki şeylerle beslenebileceğim anlamına geliyor ve senden beslenmemek için çok uğraşıyorum."

"Benimle seks yapmamaya çalıştığını biliyorum."

Bu harika. Sanki söylediklerimi montajlamış ve sadece cinsel kısmını duymuş gibiydi. Bunu yapacağını bilmeliydim. "Ben öyle demedim, Olaf."

"Gerçek bu."

"Evet, çünkü basit bir seksle tatmin olacağınızı garanti edemezsiniz. İkimiz de bunu yaparsak

"Sana söyledim Anita, seninle yapmak istediğim şeyler var.
canlı ve bütün olmanı gerektiriyor. Seninle sadece bir gece değil, birçok gece geçirmek istiyorum ve bunun için seninle farklı bir yol bulmalıyım."

Öfkem biraz yatışmaya başlamıştı. Bu, içimde sızlayan bırakma ihtiyacına yardımcı oldu. Son zamanlarda fiziksel yemek yedim. Evden ayrılmadan önce ardeur'u besledim. Henüz bu kadar sorun yaşamamalıydım. Genelde yirmi dört saat boyunca hiçbir olumsuz etki olmadan iyi olurdum. Öyleyse öfkesi neden bu kadar cazipti?

"Bunu yapmana izin vermeye çalışıyorum ama aynı zamanda öfkeyle doluyum. Olaf, bunun senin ve benim için ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Bana kaşlarını çattı. "Öfkeyle besleniyorum da ne demek?"

"Yani, duygularımla beslenebilirim."

Kaşlarını daha sert çattı. "Anlamıyorum."

"Hiç korkuyla beslenen bir vampirle dövüştün mü?" Başını salladı.

"Bu yüzden korku yerine öfkeyle besleniyorum." "Az önce öfkelendiğimde, bu seni baştan çıkardı mı?" "Evet."

"Ama benden beslenmek istemezsin."

"Hayır, öyle değil."

"Öfkeyle beslenerek bunu ne kadar zamandır yapabiliyorsunuz?"

"Birkaç yıl."

"Bu da Jean-Claude'la paylaştığınız başka bir yetenek mi?"

"Hayır."

"Peki bunu nereden aldın?"

"Başka bir usta vampir düşünüyoruz ama bu sadece bana özel bir şey olabilir. Reklamını yapmıyoruz ve ben de kullanmamak için elimden geleni yapıyorum."

"? O kadar korkunç mu?

"Her şey başladığında, bir kişinin kısa süreli hafızasını siliyordum ve bunu açıklamak biraz zordu."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bu onları fiziksel olarak zayıflatıyor gibi görünüyor ve her halükarda artık sinirlenmiyorlar. Bir süreliğine o duyguyu içlerinden çekip alıyor."

"Korkuyla beslenen vampirler kurbanlarını daha çok korkutuyor ve beslenecek daha çok vampir var."

Başımı salladım. "Evet. Yaptığım şeyden rahatsız olan bir adam vardı ve gittikçe daha da sinirleniyordu. Artık ayakta duramayacak hale gelene kadar onu boşalttım."

"Bunu bilerek mi yaptın?"

"İlk başta değil, ama son seferinde, evet."

"Neden?"

"Diğer gardiyanlardan birine cinsel tacizde bulundu ve ona kim olduğumu söyledikten sonra bile bana saygısızlık etti."

"Kendi korumalarından biri mi ?" Başımı

salladım.

"Onun üzerinde hakimiyet kurman gerekiyordu, Anita."

"Evet, yaptım ama birbirimize yapmaya çalıştığımız şey bu değil. Eğer senin öfkenden beslenseydim, bu saygısızlık olurdu ve bundan daha fazlası olurdu. Bence sen de benim gibisin. Bence öfke senin için merkezi bir duygu."

"Merkezi duygulardan ne kastettiğinizi anladığımdan emin değilim."

"Başka ne hissedeceğimi bilemediğimde öfkeleniyorum. İçimde en azından annemin ölümünden beri var olan büyük bir öfke kuyusu var. Sanırım siz de bu öfkenin kendi versiyonuna sahipsiniz."

"Dünyaya kızgın zavallı küçük bir çocuk olduğumu mu söylüyorsun?"

"Annemin ölümünün çocukluğumdan beri beni incittiğini seninle paylaşıyorum ve sen bunu hakaret olarak algılamaya çalışıyorsun." Kendi öfkem her zaman olduğu gibi yükselmeye başladı.

"Yapmak istediğim şey bu değildi," .

"O zaman ciddi olmadığım halde hakaret etmeyi bırak. Sana açıklamaya çalıştığım şey ikimizin de

öfke.

"Belki," dedi, yüzü düşünceli, sanki benimle birlikte düşünmeye, anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Eğer ikimiz de sinirlenirsek, seninkinden beslenmek ruhundan beslenmek gibi olur. Bunu yapmak istemiyorum.

Beni inceledi ve düşünce tarzımı takip etmeye çalışırken beyninde dönen dişlileri neredeyse duyabiliyordum. "Bence işleri karmaşıklaştırıyorsun, Anita."

"Evet, ama bu anlamına gelmez."

"Bu yeteneğini benden saklayabilir ve sana gerçekten saldırırsam kullanabilirdin. Bu iyi bir savunma olurdu."

"Bunu düşündüm ama o noktaya gelmemeye çalışıyoruz, değil mi?"

"Doğru," dedi.

"Bu öfkeyle beslenme olayını her zaman kontrol edemiyorum. Bu konuda daha iyiyim, ama bunu kazara yaptım, sahip olduğum diğer tüm becerilerden daha fazla ve şu anda öfken güzel kokuyordu.

"Şerif çok kızgın. Neden onu beslemedin?

"Bunu düşündüm ama öfkesi beni . Beni ." "Ama benim öfkem seni cezbetti?"

"Evet. Az önce söyledim, değil mi?

Gülümsedi. "Sen . Güzel koktuğunu söylemiştin.

Ona gözlerimi devirdim. "Belki başka bir kelime daha iyi olabilirdi ama anlamını taşıyor."

"Öfkemi lezzetli bulman hoşuma gidiyor, Anita." Bana bir adım daha yaklaştı ama bu sert ve öfkeli bir adım değildi. Elini bana doğru uzatırken neredeyse nazikti.

Geri çekilmek istedim ama teslim olmak istemiyordum ve henüz beni incitecek bir şey yapmamıştı. Bir parçam şöyle dedi: Geri dön! Lanet olsun, kaç! Ama sonsuza kadar kaçmaya devam edemezdim. Ya onunla barışacaktım ya da onu öldürecektim. Üçüncü bir seçenek varsa bile, onu düşünemiyordum.

Yüzüme dokunmaya başladı ve sonra tereddüt etti. "Yüzüne dokunabilir miyim?"

Eğer bana dokunmuş olsaydı, onu kahvaltıdaki sohbete dikkat etmemekle suçlardım ama önce o sordu. "Elbette," dedim. Sesim kesinlik taşımıyordu ama yapabileceğimin en iyisi buydu.

O büyük elini, yapabileceğini düşündüğümden daha yumuşak bir dokunuşla yüzümün yanına koydu. Kalkık yüzüme baktı. Birbirimizi inceledik; bunun için sahip olduğum tek kelime buydu. Aramızda cinsel bir gerilim olduğunu kabul ediyorum, benim açımdan bile, ama ne yazık ki bu kadar kırılmış düşündüm. Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum ama o kadar da kötü olamazdı çünkü sordu: "Seni öpebilir miyim?" "Normalde en azından ilk buluşmaya kadar öpüşmem."

Şaka yapmaya çalışarak söyledim ama sesim soluğum kesilmişti. Doğru cümle olmadan şaka yapamazsınız ve ben beceremedim.

"Seni öpebilir miyim?" diye tekrar sordu.

Ne diyeceğimi bilemedim. Evet, mantıklıydı ama artık güvenli değildi ya da belki de tam tersiydi. Nabzımı ve kalp atışlarımı dengede tutmak için verdiğim mücadeleyi kaybetmeye başlamıştım. Yüzümün yan tarafındaki eli o kadar büyüktü ki boynuma uzanabilirdi ama o anki dokunuşu nazikti. Kısa süre önce ona verdiğim kurallara uyuyordu. Her zaman çabanın ödüllendirilmesi gerektiğine inanmışımdır.

Fısıldadım: "Evet."

Bana doğru eğildi. Daha önce sadece iki kez öpüştüğümüzü hatırladım; ikisinde de bir vampirin kalbini ve kafasını çıkarmıştık, böylece kollarımız kan içinde kalmıştı. Şiddet ve pıhtılaşmış kan onu heyecanlandırmıştı. Şimdi beni öpmesine nasıl izin verebilirdim? Ama öptüm. Sanki eli yüzümdeydi, en nazik dokunuşlarıydı ve nabzım boğazıma kadar yükseldi, böylece dudaklarını hissedebiliyordum ama kalp atışlarını dilimde hissedebiliyordum.

Benden uzaklaştı ve fısıldadı: "Şimdi benden korkuyorsun. Neden korkuyorsun?"

Cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kaldım, çünkü ağzım kurumuştu. "Daha önce öpüştüğümüz zamanı hatırladım."

Gülümsedi ve bu gülümseme gözlerinin karanlık dehlizlerini mutlulukla doldurdu. "Ben de."

Ondan uzaklaştım ve arkamızda açılan kapının altında kaldım.

"Dışarı geliyor musun, Blake?" Leduc ikimize de bakarak sordu.

Başımı salladım. "Evet, sadece biraz hava almaya ihtiyacım var." Onun yanından geçip dışarıdaki soğuk havada durdum, derin ve eşit nefes aldım.

"Sen iyi misin?" Newman sordu.

Ne derdim bilmiyorum, çünkü kiralık bir cip yanaştı ve o Edward'dı.

38

Bunu düşünmeden önce ona doğru koşuyordum. Kot pantolon ve yıpranmış kovboy çizmeleri giydiğini görecek kadar zamanım vardı ama kısa sarı saçlarını genellikle örten kovboy şapkası yoktu. Kahverengi deri ceketi de dahil olmak üzere tüm kıyafeti Edward'a değil, Ted Forrester'a benziyordu. Kollarımı beline doladım, çünkü Edward'ın orada bir yerde olduğunu biliyordum. O da bana sarıldı, ama vücudundaki o tereddüt anını hissettim, çünkü birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca onu hiç böyle selamlamamıştım. Bu tereddüt beni geri çekmeme neden oldu ama bana daha sıkı sarıldı ve saçlarıma fısıldadı: "Ne oldu? Ne yaptı o?"

İkimiz de onun kim olduğunu biliyorduk. Yüzünü görecek kadar uzun süre arkamı döndüm. Mavi gözlerinin rengi çoktan kış gök mavisine dönüşmeye başlamıştı. Öldürdüğü zaman gözlerinin rengi buydu. Sırf sinirlerim gergin diye talihsiz bir şey yapmasını istemiyordum. Eğer Olaf'ın el bombasının pimini çekecek olursak, bunun gerçek bir şey için olmasını istiyordum.

"Hiçbir şey. Aslında, iyi davrandı.

Edward bizi şerifin ofisindeki kimsenin yüzünü göremeyeceği şekilde hareket ettirdi ve sonra rol yapmayı bıraktı. Yüzü hâlâ aynıydı ama ifadesi soğuktu ve kış gökyüzünün gözleriyle eşleşiyordu. "Bana gerçeği söyle, Anita."

"Size yemin ederim ki Olaf iyi davrandı. , makul ve kararlı olduğu iki güzel sohbetimiz oldu."

Gözleri kısıldı. İfadesini okumak için onu iyi tanımak gerekmiyordu. Bana inanmıyordu.

"Şeref sözü veriyorum, Edward - Ted - çok iyi iş çıkardı, beklediğimden çok daha iyi."

Kollarını daha rahat bir şekilde bana doladı ve kaşlarını kaldırdı. Sarılmaktan vazgeçmeye çalıştım ama kollarımı yerinde tuttu. "Bana neden sarıldığımızı açıkladığında sarılmaktan kurtulabilirsin. Gidip onu vurmayayım diye yaptığı şey hakkında yalan mı söylüyorsun?

Edward'a yüzümü buruşturdum, kollarım hala belindeydi. Eğer o tutuyorsa, ayakta durmanın en rahat yolu buydu. "Eğer gerçekten onu tanıkların önünde öldürecek kadar aptal olduğunu düşünseydim, bunu , ama hayır, yalan söylemiyorum."

Bana alaycı bir bakış attı ve kaşlarını tekrar kaldırdı. "Peki neden ilk kez kollarıma koştun?"

Güzel bir soruydu. İyi bir cevap düşünmeye çalıştım. Hayatta her zaman cevaplardan çok iyi soruların var gibi görünüyor. Kelimelere dökmeye çalışırken gözleriyle buluşmak yerine başka tarafa baktım. "Belki de çok mantıklı davrandığı içindir diye düşünüyorum."

"Bunun mantıklı olmadığının farkındasın, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve Edward'ın yüzüne baktım. "Onun seri katil kız arkadaşı olduğumu ya da olacağımı düşünmesine izin vermeye başladığımızda, bunun sadece sınırlarını aştığı için onu öldürmek zorunda kalana kadar bir oyalama taktiği olduğunu düşündüm."

"Öyleydi," dedi Edward.

"Ama gerçekten makul davranıyor, Edward. Yani, makul bir terapi, makul bir çift gibi. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim, rol yapabileceğini bile.

"O da benim kadar iyi bir aktör, Anita. Sakın aldanma.

"Donna'yı kandırdığın gibi mi?" diye sordum.

"Donna benim hakkımda ne kadarını bilmek istiyorsa o kadarını biliyor."

Düğünlerinde bulunduğum ve onlarla ve çocuklarla çok zaman geçirdiğim için sadece aynı fikirdeyim. "Yeterince adil ve eğer onları

Olaf'la aynı kategoridesiniz ama o gerçekten çabalıyor gibi görünüyor."

"Nasıl deniyorsun?"

Edward'a kahvaltıda dizime dokunan eli ve Olaf'a okuduğum isyanı anlattım. "Ve şimdi de yüzüme dokunmadan önce izin istedi."

Aslında Olaf'ın öpücük istediğini ve benim de evet dediğimi itiraf etmek istemedim. Utanmıştım, korkmuştum ya da öyle bir şeydi. Olaf'la geçirdiğim son birkaç dakika hakkında ne kadar çelişkili olduğumu fark ettiğim an, neden zor durumdaki bir genç kız gibi Edward'a koştuğumu anladım.

"Daha sakin görünüyorsun," dedi.

"Sanırım artık sarılmayı bırakabiliriz," dedim. "Neden?"

diye sordu.

"Çünkü öğrendim."

Sarılmaktan vazgeçmeme izin verdi ve "Ne öğrendin?" diye sordu.

"Olaf kötü davrandığı için üzgün değilim. Korkuyorum çünkü çok iyi davranıyor.

"Bunu zaten söylediniz ve hala bir anlam ifade etmiyor."

"Evet, bu doğru, eğer kafamın içindeyseniz."

Edward aslında buna gülümsedi. "Şey, değilim, o yüzden yüksek sesle söyle."

"Açıklamaya çalışıyorum." ona baktım. "Bir keresinde bana Olaf'ın benimle vanilya seksi denemeyi kabul ettiğini ve bunu ilk kez denemek istediğini bildiğini söylemiştin."

"Hatırlıyorum."

"Onunla seks yapacağımı düşünmesi için beni teşvik ettin mi yoksa onunla seks yaptın mı hatırlamıyorum."

"İkisi de farklı zamanlarda, sanırım," dedi.

"TAMAM. Şu anda bu konunun neresindesiniz?

"Gerçek seks yok. Sadece oyun.

"Öyle davranmaya devam edemem, Edward. Olaf gerçekten de istediğim şeyi yapıyor, böylece ayrılma noktasına gelebileceğiz.

"Hayır, Anitta."

"Seksten bahsetmiyorum, çıkmaktan bahsediyorum, birbirimizi daha iyi tanımak için birlikte bir şeyler yapmak gibi."

"Bunun ne anlama geldiğini anlamayacak, Anita."

"Katılıyorum, ama benimle yarı yolda buluşmak için bu kadar çok çalışıyorsa, devam etmemek boktan görünüyor."

Edward yüzümü inceleyerek, "Yavaşça söyle," dedi.

"Eğer onunla gerçekten çıkmayacaksam, benim çıktığıma inanmaya devam etmesine izin vermek saçmalık olur."

"Sana söyledim, eğer senin onun seri katili olmadığını düşünürse, seni kurban kutusuna koyacaktır. Muhtemelen önce beni öldürecek, hızlı ve etkili bir şekilde, çünkü ona ne yapacağımı biliyor. Ama o zaman sen ölürsün, Anita. Ama sonra öleceksin, Anita, ama bu hızlı olmayacak. Uzun sürecek ve hayal edebileceğinden çok daha korkunç olacak."

"Onun kadınlara neler yaptığını gördüğünü biliyorum."

Edward kolumu tuttu ve gözlerinde öfke vardı ama aynı zamanda korku da vardı. Edward neredeyse hiçbir şeyden korkmazdı. "Onu gördüm ve bir daha asla görmek istemiyorum. Sana bunu yaptığını düşünmek, tanık olsun ya da olmasın gidip onu öldürme isteği uyandırıyor bende.

Yutkundum, çünkü ağzım aniden kurumuştu. "İşte bu yüzden, daha önce kimsenin sormadığı kadar kibar bir şekilde beni öpüp öpemeyeceğini sorması beni çok korkuttu."

"Ona bir cevap vermeden mi kaçtın? Bundan hoşlanmayacak, Anita.

"Ona bir cevap verdim," dedim. "Hayır

demenden nefret edecek."

"Hayır demedim."

"Ne dedin sen?" "Hayır

demedim."

Edward bana baktı.

"Bana öyle bakma, Edward. Kendimi yeterince kötü

hissediyorum.

Gözlerini kırpıştırdı ve ben de onun her şeyi anlamaya çalışmasını izledim. "Yani onu öpmeyi kabul ettin?"

Başımı salladım.

"Anita, senden bunu yerine getirmeni

bekliyor." "Yaptım bile."

"Ne?" Şaşırmış görünüyordu. Onu hiç bu kadar kaybolmuş gördüğümden emin değildim.

"Evet dedim ve beni öptü."

Edward birkaç saniye bana baktı ve sonunda sordu: "Bununla ne yapmam gerekiyor Anita? Sana nasıl olduğunu sorabilir miyim?

"Nazik."

"Ne?"

"Nazikti. Öpücük, yüzüme dokunuş - ikisi de ." "O nazik değil.

Onu gördüğüm gibi seni kandırmasına izin verme.

diğer kurbanları kandırmak. Hepiniz onun ne olduğunu biliyorsunuz.

Başımı biraz fazla hızlı salladım. "Bu doğru, Eduardo. Bunu biliyorum. Peki sadece numara yapıp beni cinayetle suçladığını ya da olabildiğince samimi olduğunu nereden bileceğim?

"O normal bir ilişki yaşayabilecek kapasitede değil, Anita."

Başımı tekrar salladım. "Sanırım haklısın."

Bu Edward'ı biraz sakinleştirmiş gibiydi. Sakinliğinin bu kadar bozulduğunu görmek nadirdi. Geçmişte onu sinirlendirebildiğim anlar olmuştu ama şimdi değil, Olaf yüzünden değil.

"Güzel. O zaman hâlâ aynı ."

"Evet, ama hissetmediğim şeyleri hissetmiş gibi yapmakta iyi değilim. Bunu daha fazla sürdüremeyeceğim, Edward. Olaf'a katlanmak ya da susmak zorunda kalmama çok yaklaştık ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Derin bir nefes aldı ve sanki seçeneklerimizi düşünüyormuş gibi yavaşça bıraktı, çünkü risk altında olan sadece benim hayatım değildi. Evet, bunu yaparsam metafiziksel olarak bana bağlı insanlar ölebilirdi ama hepsi bu değildi. Edward

Olaf'ın muhtemelen onu öldürerek başlayacağı konusunda haklıydı. Olaf bizim sevgili olduğumuzu düşünüyordu, bu yüzden Edward'ın kız arkadaşını kaçıracak, tecavüz edecek, işkence edecek ve öldürecek ve bundan kurtulacaksa, işe Edward'ı öldürerek başlamak zorundaydı. Bu basitçe mantıklıydı ve patolojinin ardında Olaf soğuk, tarafsız ve mantıklıydı, tıpkı Edward ve benim gibi. Pratikti, çoğu zaman hayatta kalma konusunda tamamen pratiktik. Elbette Edward'ın Olaf geri çekilsin diye sevgilimmiş gibi davranmaya çalışması mantıklı değildi. Benim de ona ayak uydurmam ya da Olaf'la konuşmaya devam etmem mantıklı değildi, sanki Olaf'taki herhangi bir değişiklik onu benim için bir erkek arkadaş haline getirebilirmiş gibi. Olaf'ın benim öpüşmeyi kabul edeceğim bir noktaya gelmek için uzlaşmaya ve bir insan olarak büyümeye istekli olması pratik ya da mantıklı değildi.

"O kadar ileri gitmeden önce seninle sınırı aşacağını düşünmüştüm, Anita. Bu kadar zorlayacağı hiç aklıma gelmemişti."

"Ben de öyle, ama o öyle, peki şimdi ne halt edeceğiz?"

Edward başını salladı. "Bilmiyorum."

Newman'ın sesi söylediklerinden olması gerekenden çok daha yüksek çıkmıştı. "Evet Duke, Şerif Ted Forrester az önce geldi. Blake ona dava hakkında bilgi veriyor. Newman bize şerifin bizi hedef tahtasına oturtmak üzere olduğunu söylüyordu. Onun görmesini istemediğimiz hiçbir şey yapmıyorduk ama Newman bunu bilmiyordu. Tanrı kalbini korusun, iyi bir eküriydi.

Hızlıca fısıldadım: "İçeri girdiğimizde ne yapacağım?" "Onu herkesin önünde öptün mü?"

"Hayır, tabii ki anlatmadım. Ona diğer polislerin önünde aşk romanları anlatmadım.

"O zaman hiçbir şey olmamış gibi davranın ve biz bir şeyler öğrenene kadar diğer insanlardan uzak durun."

Dağınıklık hakkında daha fazla söyleyebilirdim ama şerifin ayaklarının otoparkın çakıllarına bastığını duyabiliyordum. Neredeyse gelmişti; kişisel karmaşa hakkında daha sonra konuşmamız gerekecekti. Polis gibi görünmeli ve kötü adamları yakalamalıydık.

39

Cipten indik ve Leduc bize doğru gelirken ona doğru yürüdük.

"Newman ve ben bu davanın başından beri sahadayız, Marshal Forrester. Size Blake'in burada olmadığı şeyler söyleyebiliriz. Leduc kavgacı ve yardımsever görünmeyi başardı, sanki işbirliği yapmaya ya da savaşmaya hazırmış gibi. Bu bizim seçimimizdi, daha doğrusu Edward'ın.

Edward, kocaman bir gülümseme, sıcak bir el sıkışma ve Teksas'a özgü ya da insanların Teksas kovboylarının sesinin nasıl düşündükleri bir aksanla tam Ted moduna geçti, bana abartılı geldi. "Çok naziksiniz Şerif. Şapkamı alayım.

Elini uzattı ve kıyafetlerinin geri kalanıyla uyumlu krem rengi bir kovboy şapkası çıkardı. Ona beyaz bir şapka demeyi reddediyordum - en iyi ihtimalle kirli beyazdı - ama çok sevilmiş ve yıpranmıştı, siperi tam olarak elleriyle şekillendirilmişti. Yıllarca kullana kullana kafasına oturan şapka ona çok yakışıyordu. Onu Ted Forrester olarak ilk kez şapkayı takarken gördüğümde çok ileri gittiğini düşünmüştüm. Giydiği diğer her şey siyah olsa bile şapkayı çıkarmadı. Sadece Edward olduğu zamanlarda şapkayı sevmezdi bile, sevseydi de siyah olurdu. Edward beyaz şapka sevmezdi ama garip bir şekilde Ted severdi, sanki Clark Kent ve Süpermen için gözlük neyse Ted için de şapka oydu.

Ted şerifin omzunu sıvazladı ve onu konuşturarak ofise doğru yürümesini sağladı. Leduc ona açıldı, bölgeyle ilgili sorulara cevap verdi ama suçla ilgili bir şey söylemedi. Ted suçla savaşmaya başlamadan önce onu rahatlatıyordu.

Newman bana eşlik etti. "Forrester'ın böyle bir cazibesi olduğunu fark etmemiştim."

"Ted sürprizlerle doludur," dedim.

Newman sadece başını salladı.

Ted ve şerif kapıdan geçtiler ve Olaf dışarı çıktı. Edward ve o el sıkışırken hafif bir trafik sıkışıklığı oldu, ama sonra Olaf geçip küçük balkona çıktı. Birdenbire bizimle ofis alanı arasında kalmıştı. Aynı zamanda Edward'la benim de aramdaydı ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

İlerlemeyi bıraktım. Ben durunca Newman da durdu ve benden iri adama baktı. Başını eğdi ve bana yumuşak bir sesle, "Burada seninle kalmamı mı yoksa içeri gelmemi mi istersin?" diye sordu.

Kolunu okşadım. "Teklifin için minnettarım ama sakalımın bir parçası olmanı istemiyorum."

"Sakal mı?" Biraz düşünür gibi oldu ve sonra "Ah, tür sakal" dedi.

Benimle balkona kadar yürüdü ama merdivenlerde durduğumda Olaf'a şapkasını çıkardı ve ofise doğru yürümeye devam etti. Edward hâlâ bizi görmeye gelmemişti ve buna sevinip sevinmemekte kararsız kalmıştım ama herkesin gözü önünde Olaf'ın yanında duramayacağım bir noktaya , geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmiştik. Henüz o noktaya gelmemiştik.

Bir an için balkona çıkan basamaklarda durdum, bu da Olaf'la aramızdaki boy farkını daha da gülünç hale getirdi. Daha ileri gitmek istememenin bir nedeninin de bir öpücüğe bir kez evet demiş olmam olduğunu fark ettim. Tekrar sormasını istemiyordum, çünkü aynı cevabı vermek istemiyordum ve bunun akıllıca olup olmadığından emin değildim. Tuhaf bir cinsel taciz oyunu gibiydi, tek fark birimiz kaybedersek bir işten çok daha fazlasını kaybedecektik.

Sonunda balkona çıktım, direklerin arasındaki boşluğu aramızda tutarak, bir omzumu rahat bir şekilde onlardan birine yasladım. Sağ elimi de yanımdaki ana silaha yaklaştırdı. Muhtemelen abartıyordum ama olmasa bile saniyeler sayılırdı. Bu öpücüğün nedenini bilmiyordum.

Nezaket kaygımı çok arttırdı ama duygularımı anlamak zorunda olmadığımı öğrendim. Sadece onları tanımam gerekiyordu. Nabzım sabit ve yavaştı ama Olaf'ın yanındayken öpücükten öncesine göre daha endişeliydim.

Koyu renk gözlük taktığı için yüz ifadesini göremedim. Yüzünde hiçbir şey yoktu. "Adler."

"Moriarty," dedim, o saçma lakabı kullanarak ve bu taviz bile beni kızdırdı.

"Ted'le sevgili olduğunuz konusunda bana yalan söyleyip söylemediğinizi merak etmeye başladım. Birbirinizden etkileniyordunuz, evet, ama Florida'daki düğünde Donna'ya ne kadar değer verdiğini görmeye başladım. Onu gerçekten seninle aldatıp aldatmadığını merak ettim.

Güneş gözlüklerimin binanın içinde olmamasını diledim, çünkü yüz ifademin boşlukta kaybolduğunu hissedebiliyordum. Benim için her zaman iyi bir sığınak olan öfkeyi seçmeye karar verdim. Korkudan daha iyiydi. "Donna'da ne bulduğunu ben de anlamıyorum ama onu çok seviyor." Bir seri katille konuştuğum için bunun talihsiz bir cümle olabileceğini fark ettim ve bunu düşünmek bile beni güldürdü. Sanırım bu bir stres tepkisiydi ama Olaf alay edilmekten hiç hoşlanmazdı.

Öfkesi canlandı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayır, yani..."

Öfkesi daha da alevlendi ve canavarının ilk hareketinin tenimi gıdıkladığını hissettim. Bu beni doğruyu söylemeye itti çünkü aklıma iyi bir yalan gelmiyordu. "Seni çok sevmesiyle ilgili yorumumdu. Bir an için bunun senin için ironik bir ifade olabileceğini düşündüm.

Onun gücüyle tüylerimin diken diken olduğu kollarımı ovuşturmamak için kendimi zor tuttum ve dişi aslanım enerjisiyle uyandığında içimde ilk kıpırdanmalar başladı. O, içimdeki karanlık sığınakta, benden başka hiçbir şeyin olmaması gereken yerde sadece bir anlık altın kürktü.

"Kadınlarımı böyle parça parça mı seviyorum sanıyorsun?" Olaf dedi ve sesi birkaç oktav alçalmıştı. Canavarının mı güçlendiğinden yoksa içine bir şey mi girdiğinden emin değildim.

Heyecanlıydım. Mantıken aksini dilemem gerekse de o anda canavarını bekliyor gibiydim.

Omuz silktim. "Cesetleri parçalamayı sevdiğini biliyorum, o yüzden belki de teknik olarak parça değillerdir."

"Bunu söylediğinizde hiç korkmuyorsunuz."

Dişi aslanım kehribar rengi gözlerini bana doğru dikmiş, canavarların yaşadığı yer olarak hayal ettiğim o uzun karanlık çukura bakıyor gibiydi. İmgelemimin bir parçası olarak aniden ortaya çıkan yere büyük bir pençe koydu. Kapalı bir hayvanat bahçesinde aklı başında kalmanın yollarından biri, insan zihninin anlayabileceği bir vizyona sahip olmaktı, bu yüzden hayvanlarım her zaman bana doğru yürüdü. Bu, onları ayrı varlıklar olarak tutmama ve bademciklerim veya apandistim gibi içimde oldukları gerçeğiyle uğraşmamama yardımcı oldu, ancak hayvanlar çıkarılamazdı ve bademcikler vücudumdan çıkamazdı.

"Birlikte vücutlarımızı parçalara ayırırken yüzünü izledim Otto. Bunun seni tahrik ettiğini biliyorum. Bu düşünce öfkemi ve sinirlerimi yatıştırdı, böylece dişi aslan patikada çömeldi ama karanlığın içinde kaybolmadı. Bekliyordu. İkimiz de bekliyorduk. Sadece ne olduğundan emin değildik.

"Bunu seninle birlikte yapmak beni tahrik ediyor, Adler."

"Hadi ama Moriarty, bunu tek başına yapmak da düğmeyi tetikler."

Başını salladı. "Öldürdüklerime çok düşkünüm." Son iki kelimeyi söylerken sesi daha da derindi.

"Ted'in Duke'a söyleyecek çekici sözleri bitmeden içeri girsek iyi olur," dedim, nabzım hızla atmasına rağmen rahat görünmeye çalışarak. Kapıya doğru gitmek için direkten uzaklaştım.

"Bence sen ve Ted artık arkadaştan daha fazlasısınız."

"Güzel," dedim ve gözlerimi ondan ayırmadan elimi kapıya doğru uzattım.

Sonunda, gerginlik beni ele geçirecek ve bunu çözmek için harekete geçmem gerekecekti. Kapıdan içeri girmeye ya da dövüşmeye hazırdım - bir şey, herhangi bir şey, yükselen gerilimi ve canavarının tenime değen neredeyse yakıcı enerjisini durdurmak için.

"Ve sakin ol, yoksa burada balkonda değişeceksin," dedim alçak bir sesle.

"Aslanımın kontrolünü kaybetmeye yakın değilim ve bunu sen de biliyorsun, tıpkı senin bilmediğin gibi," dedi ve sanki lezzetli bir parfümden daha güçlü bir koku almaya çalışıyormuş gibi havayı kokladı. "Ama dişi aslanının kokusunu alabiliyorum." Sanki başka bir şeye dokunuyormuş gibi parmak uçlarıyla kendi kolunu okşadı. "Gücünü tenimde hissedebiliyorum, tıpkı senin benimkini hissettiğin gibi."

Eğer nişanlılarımdan biri olsaydı, bu iyi bir ön konuşma olabilirdi, ama o olduğu için, o kadar heyecan verici değildi. Nabzım hızlandı, kalp atışlarım çarpmaya başladı, ama korkuyu seksi bulmadığınız sürece cinsel çekimden dolayı değil. Bir dakika. O seksi buluyordu.

Kapı yanımda açıldı ve ben Olaf'a o kadar odaklanmıştım ki şaşırdım. Sadece kadınların çıkardığı o küçük sesi bile çıkardım. Nabzım sanki bir şey sıkışmış gibi boğazımın kenarına çarpıyordu. Yutkunamadım ve kapıdaki Edward'a bir şeyler söyledim.

Sesi Ted'in bulamaçlı konuşması gibiydi. "Burada bize katılacak mısınız, dostlar?" Yüzündeki ifade saniyeler içinde Ted'in sıcak gülümsemesinden Edward'ın soğuk sırıtışına dönüştü, yani sevgisi sözleriyle hiç uyuşmuyordu.

Olaf alçak sesle, hırıltılı bir fısıltıyla konuştu. "Ona, bir kadının kendisini koruyacağını düşündüğü bir adama koştuğu gibi koştun. Sadece avlar korunmak için başka insanlara koşar."

İşte o anda tehlikeyi gördüm. Eğer kafasındaki listeyi yırtıcılardan avlara çevirirsem, başımız ciddi bir belaya girecekti - öyle bir bela ki, üçümüzden en az biri bu kasabadan sağ çıkamayacaktı ve işler gerçekten kötüye giderse, üçümüzden ikisi olacaktı.

40

Olaf'a baktım ve tek düşünebildiğim şuydu: İşte bu. Onu öldürmek zorundayız. Dişi aslanım sanki gerçek bir sıçramaya hazırlanıyormuş gibi, sanki onunla savaşmama yardım edebilecekmiş gibi içimde çömeldi. Elim silahıma dokundu ama Edward'ın daha iyi bir fikri vardı. Ofisteki diğerlerine seslendi ve "Bize bir dakika verin, ortaklar," dedi ve biraz yalnız kalabilmemiz için kapıyı kapattı.

"Anita, Florida'da o araba neredeyse bizi ezecekken onu güvende tutman için sana güvenmişti," dedi Edward, Ted'in ses tonu da tıpkı yüzü gibi kaymıştı.

Olaf gerçekten korktu, tüm vücudu buna tepki verdi. Nabzım yavaşladı, o anki korkunun yerini daha eski bir korkunun anısı aldı. Florida'da bir av için bir arabaya tıkış tıkış doluşmuştuk. Uzun lafın kısası, başka bir yere sığamadığım için kendimi Olaf'ın kucağında bulmuştum. Şimdi aptalca ve dikkatsiz görünüyor ama o zamanlar mantıklıydı. Bir araba neredeyse bize çarpıyordu ve sadece sürücünün araba kullanma becerisi devrilmemizi ya da devrilmemizi engelledi. O sırada emniyet kemeriyle ilgili katı kuralımı çiğnemiş olmam . . Öleceğimi sandım ama Olaf kollarını bana doladı. Ellerinin, kollarının ve vücudunun gücüyle beni güvende tuttu. Bacakları ve vücudu bizi yerimizde tutmak için hazırdı. O anda ona doğru kıvrıldım, yüzümü boynuna gömdüm ve ona tutundum ve hepsinden tuhafı, vücudunu tehlikeye atmak anlamına gelse bile beni güvende tutacağını biliyordum. O anda, normalde korktuğum tüm güç benim kalkanım olmuştu.

"Evet," dedim, sesim biraz soluksuz çıkmıştı.

Dişi aslanım içimdeki yola karşı rahatladı; Olaf'ın gücünün kesinliğini hatırlayarak o karanlık zeminde yuvarlandı. Onun aslanını sevdiğini ve bir eş istediğini saklamadı. Ona Olaf'la kalamayacağını söyledim ama onun yerine koyacak başka birini bulamadım. Tüm eşsiz hayvanlarım arasında diğer yarısını özlediğinden en çok bahseden oydu.

"Anita'yı arabada kurtardıktan sonra onu bir av olarak görmedin." Edward onun sözlerini bir ifadeye dönüştürdü.

"Hayır," dedi Olaf, sanki bu cevaptan olup olmadığından emin değilmiş gibi, ama yine de gerçek buydu.

"Değer verdiğin birini koruyabilmek seni zayıflatmaz, Olaf. Seni daha güçlü yapar," dedi Edward.

Olaf kaşlarını çattı ve güneş gözlüğü takmış olmasına rağmen bu kavramı kavramakta zorlandığı anlaşılıyordu. "Anita'nın onu güvende tutmam için bana güvenmesi . . iyi görünüyordu."

"Değer verdiğiniz bir kadını korumak işte böyle bir şey."

Olaf ona baktı, kaşlarını öyle bir çattı ki yakışıklı yüzünde daha önce hiç fark etmediğim çizgiler oluştu, sanki birkaç on yıl sonra nasıl görüneceğinin bir önizlemesi gibiydi. "Daha sonra restoranda garson kıza işkence yapmama yardım etti." Sesi tereddütlüydü, neredeyse sesli düşünüyordu. Mantık treninde beni kaybetmişti ama görünüşe göre Edward hâlâ trendeydi çünkü Olaf'ın düşüncesini açıklamıştı.

"Olaf ile arabada o güven anını yaşamamış olsaydınız, şüpheliyi tehdit etme rolünüzü oynar mıydınız?"

Bunu düşündüm, gerçekten düşündüm. Garsonu korkutmak hoşuma gitmedi ama korkunç ölümlere maruz kalacaklarını bile bile başka kadınların kaçırılmasına yardım etti. Eğer o anda bildiklerini bize anlatmasını sağlamasaydık, daha fazla masum kadın ölecekti. Bu gerekliydi ve Olaf'la birlikte onun hakkında bilgi almak için bu kadar kolay çalışmamız beni korkutmuştu. O bir likantroptu, bu yüzden kestiğimiz hiçbir şey tekrar büyümeyecekti ve hala kayıp olan kadınları kurtardık, sonra olarak a

ama bu benim en gurur duyduğum anlardan biri değildi. Aslında, bunu düşünmemek için çok uğraştım.

"Hayır, sanmıyorum, ama hepsi bu değil. Onu çocuklarıyla birlikte gördüm. Düğün gezisine kadar benim onlar için Anita Teyze olduğum gibi onun da Otto Amca olduğunu fark etmemiştim." İri adama baktım. "Ne kadar rol yaptın bilmiyorum ama Becca Peter sana güveniyor ve seni seviyor. Florida'da kadının diğer tarafında durmaya ve yaptığımız şeyi yapmaya istekli olmama yardımcı oldular." İşte, mutlak gerçek buydu.

Olaf başını salladı. "Çatışmada yanımda durdun ve hiç korkmadın. Bu kadar cesur bir kadınla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim."

"Teşekkür ederim." Şimdi ona kadınların da erkekler kadar cesur olabileceği konusunda ders vermenin sırası değildi. Edward ve ben bu tartışmayı kazanıyorduk; kazanırken asla tartışmayın. "Dövüşte de beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum."

"Bana güvendin," dedi Olaf. Başımı

salladım. "Evet."

Yüz ifadesindeki kırışıklıklar düzeliyordu ama kafasının içindeki dişlilerin yeniden çalıştığını neredeyse duyabiliyordunuz. Bazen yeni düşünceler neredeyse acı verici olabilir, özellikle de eski düşüncelerle ya da daha kötüsü artık kesin olmayan eski kesinliklerle savaşıyorlarsa.

"Kadınlar geçmişte bana güvendiler ama hakkımdaki gerçeği bilmiyorlardı."

"Gerçeği onlardan saklıyordun," dedim.

"Saklıyordum."

"Aslan uzun otların arasına saklanmalı ki ceylan onu görmesin," dedim.

Olaf başını salladı. "Evet."

Edward dedi ki: "Ama aslanlar birbirlerinden saklanmazlar."

Olaf ve ben ona baktık. İçimden şöyle düşündüm: Bazen ormanda diğer sürüleri pusuya düşürüyorlar. Ama yine de biz kazanıyorduk, bu yüzden öndeyken gerçek aslanların biyolojisi hakkında konuşmaya gerek yoktu.

"Hayır, istemiyorlar," dedi Olaf.

"Aslanlar avlanırken birbirlerine güvenirler," dedim.

"Ceylanları avlamama yardım eder misin, Adler?"

"Bu ceylana bağlı, Moriarty."

"Anlamıyorum."

Bunu ona hakaret etmeden nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalıştım. "İnsanları yaralamak ya da öldürmek başka hayatları kurtardığında yasal avlarda size yardımcı olabilirim."

Edward, "Masum olduğunu düşündüğü kurbanları avlamak için hiçbirimize yardım etmeyecek," dedi.

Olaf alaycı bir ses çıkardı. "Kimse masum değildir."

"Peki ya çocuklar?" Bunu yapmanın iyi bir fikir olup olmadığını düşünemeden sordum.

"Ben çocuk avlamam."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu çünkü bu benim için de zor bir çizgi olurdu."

"Çocuk vampirler bir istisnadır," dedi Edward.

Olaf ve ben birlikte "Onlar çocuk değil," dedik. Bu beni gülümsetti ve bir an sosyal işaretini kaçırdıktan sonra o da gülümsedi.

"Vampirler yine de çocuk getirdikleri için kendi türlerini öldüreceklerdir.

Çeşitli nedenlerden dolayı yasak" dedim.

Bu bilgiye eşlik eden düşünceler yüzümdeki gülümsemeyi sildi. Çocuk vampirler her zaman lanet olası delilerdi ve genellikle sadist ya da başka önemli bir yönden bozuk olurlardı. Bazen gençler hayatta kalmayı başarırdı ama kurbanlar ergenlik çağından küçükse vampirlik onları sadece mahvederdi.

"Bu davanın canavar adamı hayatta tutmakla ilgili olması beni hayal kırıklığına uğrattı," dedi Olaf. "Onu öldürmenize yardım etmeyi umuyordum."

"O değil de olsa bile mi?" Ben sordum.

"Sana daha önce de söyledim, birlikte öldürdüğümüz sürece en sevdiğin kurbanı öldürmene yardım edeceğim."

Olaf'tan yine büyük bir iltifat aldı, sadece büyük ve korkutucu bir iltifat.

"Dava hakkında anladığım kadarıyla, şüphelinin hayatını kurtarabilmek için gerçek katili bulmaya çalışmıyor muyuz?" Edward sordu.

"Evet," dedim.

"Anita'nın yapmak istediği de bu," dedi Olaf.

Edward, "İnfaz emrinin üzerinde şüphelinin adı yazıyor olabilir, ancak yazıldığı şekliyle, yasal olarak cinayete karışan herkesi avlamamıza izin veriyor" dedi.

O kadar ilerisini düşünmemiştim. Bobby Marchand'ı kurtarın ve sonra yasal olarak nerede olduğumuzu görelim.

Olavo gülümsedi. "Yani gerçek katili hâlâ idam edebilir miyiz?"

"Yasal olarak," dedi Edward.

"Newman ve ben katilin insan olduğunu düşünüyoruz. Cinayetten yargılanabilirler.

"Yapabilirler," dedi Edward, "ama zaten bir kez öldürdüler ve ikinci bir kurbanı öldürmek için polis sistemini kullanmaya çalışıyorlar. Doğaüstü olmadıkları için kanundan daha fazla ilgi görmeyi hak ettiklerini mi düşünüyorsun gerçekten?

"Yasal olarak, kanun bu şekilde yazılmıştır," dedim.

"Onları burada ve şimdi idam etmek ve vergi mükelleflerini bir duruşmadan kurtarmak da aynı derecede yasaldır" dedi.

Edward'a baktım, Olaf'ı memnun etmeye mi çalışıyordu yoksa söylediklerine gerçekten inanıyor muydu anlamaya çalışıyordum. Sonunda, "Gerekçen hakkında ne düşündüğümden emin değilim," dedi.

"Yasal konulardan bahsettiniz, Anita. Kanun bizim tarafımızda."

İçimi çektim ve sırası bana gelmişti. "Seni öldürmek benim için sorun değil.

bizi ya da başkalarını öldürmeye çalışıyorlarsa. Hayat kurtaracaksa sorun yok, ama sırf yapabiliyoruz diye soğukkanlılıkla öldürmek, eğer başkaları için tehlike arz etmiyorlarsa . . Bunu onaylayabileceğimden emin değilim.

"O zaman umarım katil daha fazla kurbanı tehdit eder," dedi Olaf. "Daha fazla insanı öldürmelerini umduğunu söylemediğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedi.

Edward'ın bütün bunları Olaf'a yeniden bir çift olarak işkence edip öldüreceğimiz umudunu vermek için mi söylediğinden, yoksa söylediği her kelimede ciddi mi olduğundan hâlâ emin değildim. Umarım öyle demek istememiştir. Daha sonra zamanımız ve yalnızlığımız olursa Edward'a soracaktım. Cevaptan hoşlanmayabilirdim ama soruyu sormaktan korkarsam kendimi daha az severdim.

41

MARSHAL Ted Forrester'ı Bobby'ye takdim ettik. Giysileriyle bir kurbandan çok bir insan gibi görünüyordu. Sanki yakında buradan ayrılacakmış gibi kot pantolon, tişört ve koşu ayakkabısı giymişti. Bu doğru değildi ama kıyafetleri onu bir şekilde daha gerçekçi gösteriyordu. Bobby'nin tavırları da artık daha sağlamdı, sanki kıyafetler ona daha fazla güven vermişti ya da belki de sadece kıyafetlerin içinde kendini daha fazla kendisi gibi hissediyordu. Kıyafetlerini getiren polis kemerini unutmuştu, bu yüzden Bobby hücrede dolaşırken pantolonunu yukarı çekmeye devam etti. Cinayet gecesiyle ilgili daha fazla ayrıntı vermesini istediğimizde volta atmaya başladı. Bobby'nin gergin olduğunu ve bizden bir şeyler sakladığını anlamak için Olaf'ın doğaüstü hislerine ihtiyacım yoktu. Bobby elini düz sarı saçlarında o kadar sık gezdiriyordu ki, eğer saçlarında bir vücut olsaydı, dağınık olurdu, ama şansına, saçları o kadar düz ve o kadar güzeldi ki, her zaman yerli yerine oturuyordu.

Beşimiz de sanki bir hayvanat bahçesindeymişiz gibi parmaklıkların arkasında bir ileri bir geri volta atmasını izledik. Newman, "Bobby, burada senin hayatını kurtarmaya çalışıyoruz. Duke sana yardım etmek isteyen bir avukatın adını verdiğim için üzgün ama sen kendine yardım etmezsen bizim ne yaptığımızın bir önemi yok.

"Size o gece neler olduğunu anlattım." Bize kısa bir bakış attı ve sonra yürürken yere bakmaya devam etti. Kimsenin gözlerinin içine bile uzun süre bakamıyordu. Pokerde blöf yapma konusunda berbat olmalıydı.

"Tekrar insan olduktan sonra Jocelyn'in seni odanda bayılırken gördüğünü söylemiştin."

Başını salladı ve bana bakacak kadar yürümeyi bıraktı, sonra gözleri tekrar yere kaydı ve sanki küçük bir şey kaybetmiş de onu bulmak için yere bakması gerekiyormuş gibi ritmi yeniden başladı.

"Onunla konuştuk ve o gece sizi odanızda görmediğini söyledi."

Bu, bir adımla diğeri arasında tereddüt etmesine ve sonra tökezlemesine neden oldu. Yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için yüzümü inceledi. Yüzümü sakin tuttum çünkü yalan söylemiyordum, bu yüzden bir şüpheliyi sorgulamak normalden daha kolaydı.

"Ama bayıldığımı ya da bayılmaya başladığımı gördü. , bayılmaya başladığımda onu kapı aralığında gördüm."

"Jocelyn o gece odanızda olmadığınızı söyledi."

"Odamda olduğunu söylemedim, sadece beni bayılırken gördüğünü söyledim. Beni yeniden insan olurken gördü ve her zaman yaptığım gibi pencereden içeri girdiğimi biliyor. O gece bir leopar gibi aşağı inmedim bile. Joshie bunu biliyor.

Omuz silktim. "Senin söylüyor Bobby, babasını senin öldürdüğünü."

"Beni yaparken gördü mü?" dedi ve sonunda kızgın görünüyordu.

"Hayır, sadece cesedi buldu," dedi Newman.

"O zaman anlamıyorum. Bunu düşünüyordum ve ormanda ava gittiğimi hatırlıyorum. Öldürdüğüm geyik hala penceremin önündeki ağaçta olmalı. Tek seferde yiyemediğim yiyecekleri oraya saklıyorum."

"Afrika'daki leoparlar, aslanlar ve sırtlanlar onlara ulaşamasın diye ağaçları öldürür. Ölümün hakkında buradan ne saklıyorsun? Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Çakallar başta olmak üzere pek çok hayvan yiyecek arar. Tırmanabilen ya da uçabilen hayvanların bile leş eve bu kadar yakınken bunu yapmaya çalışma olasılığı daha düşüktür. Eğer ağaçta taze bir geyik varsa, hatırladığım şey doğrudur ve Ray Amca'yı ben öldürmedim demektir."

"Hücrede uyandığında bunu yaptığından emin gibiydin," dedi Duke ofis kapısından.

"Kanlar içinde uyandım ve sen bana Ray Amca'yı öldürdüğümü söyledin. Başka ne düşünebilirdim ki? Sen sadece diğer babalardan biriyken, küçükler futbol liginden beri senin fikirlerine güveniyordum. Takımdaki hepimize . takımdaki hepimize nasıl oynamamız gerektiği konusunda koçumuzdan daha iyi tavsiyeler verdin." Bobby neredeyse oğlunun olduğunu söylüyordu, sanırım. Leduc'un ölen oğlunun hikayesini öğrenmek istiyordum ama bu kadar acı verici bir şeyi araştıracak kadar değil.

"Daha önce hatırlamadığını söylemiştin," dedim.

"Anlık görüntüler dışında bunu yapmadım - bazen gerçek anılardan çok rüyaları hatırlamaya benziyor."

Olaf, "On yılı aşkın bir süredir şekil değiştiriyorsun ve hâlâ bunu bir rüya gibi hatırlıyorsun," dedi.

"Evet. Dolunaylarını hatırlıyor musun?"

"Senden daha net hatırlıyorum."

"Bobby de sadece normal bir leopar büyüklüğünde bir leopara dönüşüyor," dedim.

"Gerçekten mi?" dedi Edward. "Bu tipik bir şey değil," dedi Olaf.

Newman, "Bobby'nin çok güçlü görünmemesinden kaynaklandığını düşünmüştüm," dedi.

"Sadece kaç şekil değiştirdiğinizi etkiler, her birinin boyutunu değil," dedim.

Bobby bize baktı, elleri hücrenin parmaklıklarına dolanmıştı ve birden ellerinin parmaklıkların arasından geçtiğini ve koridorun dar olduğunu fark ettim. Eğer normal bir şekil değiştiren olsaydı, bu kadar yakın olmak istemezdim. Edward'ın parmaklıklardan daha uzakta durduğunu fark ettim. Olaf benimle gelmişti ama Bobby'nin ekstra gücü ya da hızı konusunda endişelenmesine gerek yoktu, çünkü onun kendi gücü vardı. Benim de kendime göre bazı korkularım vardı, bu doğru, ama hepsi bu . Onu o kadar tehlikeli görmüyordum, çünkü muhtemelen amcasını öldürmemişti ve aynı güç seviyesinde değildi.

Düzenli olarak birlikte yaşadığım ve çalıştığım şekil değiştirenlerden. Ama küçük köpekler hala ısırabilir. Bobby'nin şüpheliden çok insan olduğuna ne zaman karar verdim? Ah, şimdi hatırladım: Vücudumu onunla bir kurşun arasına koyduğumu. Evet, onu kurtarmak

Birisi genellikle o kişiye karşı korumacı hissetmeme neden olurdu.

Bobby yüzünü parmaklıklara yaklaştırdı ve yüksek sesle burnunu çekti, sonra yüzünü parmaklıklara sürttü. İkinci kısmı yaptığının farkında olup olmadığından bile emin değildim. "Benim leoparımın küçük olduğunu düşünüyorsan sadece gerçekten güçlü şekil değiştirenlerle çıkmalısın."

Edward'la daha iyi göz teması kurabilmek için parmaklıklardan uzaklaştım. Olaf benimle geri geldi. Newman parmaklıklara yakın durdu. O da yeterince temkinli davranmıyordu, özellikle de Bobby'nin daha önce çıldırdığını gördükten sonra.

"Yani sen de normal hayvanlar kadar küçük hayvan formlarına sahip çok fazla şekil değiştiren görmedin mi?" Ben sordum.

İkisi de başlarını salladı.

Bobby, "Akıl hocam olan leopar adam benim hayvan formundaki bedenimdi," dedi.

"O da mı Afrika'da likantropiye yakalandı?" Ben sordum.

Bobby başıyla onayladı. "Ray Amca'yla iletişime geçmiş çünkü benim saldırımı haberlerde duymuş. Onun hikâyesi de benimkiyle neredeyse aynıymış ama ona ve arkadaşlarına saldıran şekil değiştireni öldürmeyi başaramamışlar.

"Acaba burada, Amerika Birleşik Devletleri'nde var olandan farklı bir tür mü diye merak ediyordum," dedim.

"Afrika'da hiç avlanmadım," dedi Edward.

"Orada çalıştım," dedi Olaf, "ama oradayken hiçbir therianthrope ile ilişkim olmadı."

"Evde normal bir leopardan çok daha büyük olmayan bazı düşük seviyeli insanlarımız var, ama Bobby'nin canavarından bile daha büyükler."

Olaf, "Haklı olabilirsin: Afrika'daki tür Amerika'dakinden farklı bir tür olabilir," diye öneride bulundu.

Edward, "Ayrıca Avrupa'nın çoğundan farklı olması gerekir," dedi.

"Tanıdığım tüm therianthrope'lar Avrupa'nın bazı bölgelerinden geldiler, yani evet, katılıyorum," dedim.

"Onları Avrupa'da görmüştüm. Temelde buradakilere benziyorlar," dedi Edward.

Olaf başını salladı.

"Ne kadar büyüdüğü ya da başka bir şey neden önemli olsun ki?" Duke sordu.

"Belki önemli değil ama bazen ezoterik şeyler bir davayı çözüme ulaştırır ya da bir sonraki avda hayatta kalmamızı sağlar." diye cevap verdim.

"Burada ne olursa olsun, Duke," dedi Edward son birkaç dakikadır kullanmadığı bir aksanla, "başka davalara, başka canavarlara devam edeceğiz. Burada öğrendiğimiz şeyler daha sonra hayat kurtarmamıza yardımcı olabilir."

"Likantropi için bir tedavi üzerinde çalışıyorlar," dedi Olaf. "Belki de Afrika türünü araştırmak ve diğerleriyle karşılaştırmak bu arayışa yardımcı olabilir."

"Onlarca yıldır bunu arıyorlardı," dedi Duke alaycı bir tavırla. "Eskisinden çok daha yakınlar," dedi Olaf.

"Gerçekten mi?" diye sordu Bobby.

Olaf başını salladı.

"Nereden biliyorsun?" Yalnız olmadığımızı ve bunun beklenen bir şey olduğunu hatırlamadan önce sordum.

"Bazı araştırmalarda yer almam teklif edildi."

Gerçekten daha fazla soru sormak istiyordum ama sadece üçümüz kalana kadar bekleyecektim çünkü buradaki herkesten riske atamayacağımız kadar çok sırrımız vardı.

"Bir tedavi denediniz mi?" diye sordu Bobby. "Hayır," dedi Olaf.

"Neden olmasın?" Duke sordu.

"Bence bazı yan etkiler hastalıktan daha kötüydü."

"Ne gibi yan etkiler?" diye sordu Bobby.

Olaf başını salladı. "Programa kabul edilmek için bir gizlilik anlaşması imzalamak zorunda kaldım."

Bütün bunlar benim için yeniydi. Bunu göstermemek ya da Edward'a bakıp bunun onun için yeni olup olmadığını görmemek için mücadele ettim. Biliyordum ki

Olaf'ın benden çok Edward'la konuştuğunu fark ettim. Ona sonra sorarım.

"Canavar olmayı tercih ettiğine göre bazı ciddi yan etkileri olmuş olmalı," dedi Duke.

Olaf diğer adama baktı ve şöyle dedi: "Ben her zaman canavar olmayı tercih ederim."

Duke buna ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Peki, istediğin gibi olsun."

"Her şeyde," dedi Olaf.

"Hiç evlenmemiş bir adam gibi konuşuyordu," dedi Duke.

"Ya da ciddi bir ilişki içinde," dedi Newman ve Edward birlikte. Newman Edward'a gülümsedi, Edward da ona otomatik olarak gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Newman fark ettiyse de belli etmedi.

"Biri bir kadından geçmişte sahip olduğumdan daha fazlasını istiyorsa, bazı tavizlerin gerekli olabileceğini öğreniyorum."

"Sonunda kendini adamak isteyeceğin birini mi buldun, Jeffries?" Duke sordu.

"Evet," dedi Olaf ve bana baktı. Bana bunu acı verici bir şekilde belli ediyormuş gibi geldi.

Duke Olaf'tan bana baktı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama Edward araya girip önce konuştu.

"Şüpheliyi özel olarak sorgulayabileceğimiz bir oda var mı? Sanırım hepimizin dikkati dağılıyor," dedi Edward.

Aksanı biraz daha az güçlü ve daha çok kendisine aitti. Eskiden sadece duygular yükseldiğinde aksanını kaybederdi, ama son zamanlarda sürekli karaktere bürünmekten yorulup yorulmadığını merak etmeye başladım. Ted'in onun yarı zamanlı karakteri olması bir şeydi, ama şimdi her şeyden çok mareşal işi yaptığından, Edward'dan daha çok Ted'di. Belki de kendisi olmaya hazırdı, rozeti olsa bile.

"O hücreden çıkmasının tek yolu bir yargıcın emretmesi ya da Win'in sonunda görevini yerine getirmesi. Burası kadar güvenli başka bir yerimiz yok," dedi Duke.

"O zaman belki de burada daha fazla mahremiyete ihtiyacımız var," dedi Edward ve aksanından bir ipucu vardı.

"Beni kendi hapishanemden atamazsınız," dedi Duke.

"Biz öyle demiyoruz Duke," dedi Newman.

"Forrester'ın söylediği buymuş gibi geldi."

"Ben sadece hepimizin odağını ve elimizdeki işe konsantre olması gerektiğini söylüyorum. Afrika likantropisi ve diğer şeyler hakkında daha sonra konuşabiliriz," dedi Edward.

"Katılıyorum," dedim.

Olaf başını salladı. "Anlaştık."

Edward, Newman ve bana baktı. "Ağaçta bir geyik gören oldu mu?"

Newman başını salladı. "Ama biz de tam olarak bunu aramıyorduk."

Edward, "Bölgede hâlâ çalışanlarınız varsa, arayın ve kontrol etmelerini isteyin," dedi. Kelimeler ona aitti ama Ted'in aksanını koruyordu. Aksan orta Amerikalıydı, sanki herhangi bir yerden gelmiş olabilirdi.

"Ben ayrıldığımda Rico hâlâ oradaydı. Kontrol etmesini isteyebilirim," dedi Şerif Yardımcısı Frankie ofisten.

Görünüşe göre, tüm zaman boyunca şerifin arkasındaymış. Onu orada göremeyecek kadar kısaydım. Hepimize yetecek kadar yer olmadığı için hücrelerin önündeki koridoru terk etmiş olsa da, tamamen terk etmediğini bilmeliydim. Karşısında Mahşerin Dört Atlısı'ndan üçünün olduğunu fark eder etmez sessizce titremeye başladı. Üst düzey bir subayla tanışacağı için heyecanlı olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre öyle değilmiş. Ben atlılardan biriydim!

"Bu çok hoş olurdu, genç bayan - özür dilerim, Şerif Yardımcısı Frankie." Edward ona Ted gibi gülümsedi, bu da onun Leduc'u geçtiğini görecek kadar uzun boylu olduğu anlamına geliyordu.

"Sorun yok, Marshal Forrester. Ben sana Ted diyebilirsem sen de bana genç bayan diyebilirsin.

"Ben Ted, genç bayan."

Onunla flört mü ediyordu? Yoksa kahramanlara tapıyor ve hepimizle flört mü ediyordu? Bazen aradaki farkı anlamak garip bir şekilde zor olabiliyor.

Şerif Yardımcısı Frankie güldü; neredeyse kıkırdıyordu. Bu Edward'a kaşlarımı çatmama neden oldu ama o fark etmedi ya da umursamadı, muhtemelen sonuncusu.

Rico'yu yeterince çabuk yakaladı ama sonra konuşma daha da kötüleşmeye başladı. Rico ağaçta geyik arama fikrine bir anlam veremiyordu. "Rico, çok fazla düşünmeyi bırak ve şu lanet ağaçta bir geyik ara," dedi. Rico onu dinlerken birkaç dakika sessizlik ve sonra, "Çünkü şüphelinin anlattıklarını doğrulamaya çalışıyoruz, işte bu yüzden. Şimdi git ve dediğimi yap. Sesini biraz ve "Bizi federallerin önünde kötü gösteriyorsun Rico" dedi.

Duke ofise taşınmıştı - daha fazla kahve yapmak için, umarım. Daha fazlasına ihtiyacım olmaya başlamıştı. Bu Frankie'yi kapıda görebileceğimiz anlamına geliyordu. Telefonu kapattı ve iç çekti, omuzları çökmüştü.

"Sorun değil Frankie," dedi Newman. "Rico aptalın teki olduğu için seni suçlamıyoruz."

Edward ve ben ona baktık ama Edward en iyi Ted sesiyle Newman'ın sözlerini . "Şimdi, dostum, bunun pek politik olduğundan emin değilim."

"Rico'yu şahsen tanıyorum Forrester. Güven bana. Daha kötüsünü de söyleyebilirdim ve yine de doğru olurdu."

"Win, Rico'dan hoşlanmadığını biliyorum ve nedenini de biliyorum. O her zaman bir kadının peşinde, ama genellikle işinde bundan daha iyidir," dedi Frankie.

Hepimizin görmezden geldiği diğer hücreden bir kahkaha geldi. Şerif Yardımcısı Troy Wagner ciddi gibi güldü. "Tanrım, Frankie, bu şimdiye kadar birinin Rico ve kadınlar hakkında söylediği en kibar şey. O bir dolandırıcı ve kasabadaki herkes bunu biliyor.

"En azından Rico kafasında cinayete teşebbüs suçlamasıyla bir hücrede değil," dedi.

Kahkahalar kesildi ve Troy başının üst kısmını hücrenin parmaklıklarına yasladı. "Evet, sanırım bu konuda haklısın."

"Özür dilerim Troy. Sana bağırmamalıydım," dedi Frankie.

"Haklı olduğun halde özür dileme," dedi. "Yine de bunu sana söylememeliydim."

"Troy'un hapse girmesini istemiyorum," dedi Bobby.

"Seni öldürmeye çalıştı," dedim.

"Biliyorum ama beni vurmanın yasal ya da yasadışı olması arasındaki tek fark doğru rozete ve arama emrinde doğru isme sahip olmaksa, Troy'u cezalandırmak neredeyse yanlış gibi görünüyor."

"Çok naziksin Marchand," dedi Edward. "Senden merhamet görmeyi hak etmiyorum, Bobby," dedim.

Wagner.

"Merhametin hak ettiğiniz bir şey olduğunu düşünmüyorum. Bence insanlara vermeniz gereken bir şey" dedi Bobby.

Duke, "İşini düzgün yapmış olsaydın, Troy aptalca bir şey yapmaya kalkışmazdı," dedi.

Newman, "Ne yaptığım ya da yapmadığımdan bağımsız olarak, Troy'un yaptığı yasalara aykırıydı," dedi.

"Bunu telafi edemem, Bobby. Tek söyleyebileceğim yapamadığım. Roy'u öldürdüğünü düşündüğümde bile seni vuramadım," dedi Wagner.

"Biliyorum Troy," dedi Bobby, paylaştıkları hücrelere yaklaşırken.

"Seni hücrende yatağa zincirliyken vurdu Bobby. Sanırım ilk atışı kazayla ıskaladı," dedim.

"Onu affetmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Evet, onu affetmeyeceğimi söylüyorum."

Bobby başını salladı. "Hayatım mahvolduysa, Troy'u yanıma almamın bir anlamı yok."

"Troy' yanında götürmüyorsun. Zaten bir hücrede zincirlenmiş olan bir mahkûma nişan aldığında bunu kendi başına yaptı. Zincirleri kırıp yatağın altına saklanmayı başaramasaydın, ikinci kez ateş edemeyeceği bir yere, şimdi ölmüş olabilirdin," dedim.

"Bazı şeyleri yapmazsın dostum. Hücrede zincirlenmiş birini vurmak bunlardan biridir.

"Kafeste avlanmak gibi bir şey," dedi Olaf. "İçinde hiç spor yok."

"Hayır," dedi Wagner, "yemin ederim ilk dozu bitirdim. Bunu yapmak beni kendime getirmiş gibi görünüyordu. Tanrı'ya şükür kaçırmışım."

"Evet, aksi takdirde cinayete teşebbüs yerine cinayet suçlaması olurdu," dedim.

"Doğaüstü polislere atılacak çok fazla taş var," dedi Duke. Frankie'nin omzunun üzerinden bize bakmak için geri döndü. Demlenen kahvenin kokusunu alabiliyordum, bu da beni daha iyi bir ruh haline sokuyordu, bu yüzden bıraktım, ama Newman bırakmadı.

"Bu ne anlama geliyor Dük?"

"Morgda ya da tabutlarında zincirlenmiş ve kutsal eşyalarla kaplanmış vampirlerin göğüslerine kazıklar saplıyorsunuz. Bu herhangi bir hücreden çok konserve avına benziyor."

Ona baktık. Duke yüzlerimizde her ne gördüyse, ellerini bir reddetme jestiyle kaldırdı. "Eğer hatalıysam, özür dilerim."

"Haksız değilsin," dedim ama bundan mutlu olmuş gibi değil.

"Şerif Yardımcısı Wagner'in işini bitiriyoruz dostum, çünkü morgdaki kazıklar doğaüstü polisler olarak yeminli görevimizin bir parçası. Wagner mahkûmu korumalı, öldürmeye çalışmamalı," dedi Edward, Ted gibi gülümseyerek, ama gözleri mutlu olduğu zamanki parlak mavilikten solmaya başlamıştı.

"Morgdaki infazlar yeni şeriflere verdikleri ilk ölümlerdir," dedi Newman, sesi benimki kadar mutluydu.

"Yani bu, zincirlenmiş olsa bile Troy'un hücrede birini vurmaya çalışmasından daha kötü değil mi?" dedi Duke.

"Evet, zincire vurulmuş ve kutsal eşyalarla kaplı bir vampir buradaki hücrede Bobby'den daha fazla kapana kısılmış durumda," dedim.

"Ama dediğim gibi dostum, bunlar yasal olarak onaylanmış infazlar," dedi Edward, aksanı hâlâ güçlüydü ama gözleri mavi aralıktan çıkıp griye doğru kayıyordu. Gözleri en açık grimsi maviye ulaştığında, tıpkı başınıza bir kar fırtınası düşüp dünyanızı yok etmeden önceki kış gökyüzü gibi, size kızmasını istemediniz.

"Yani Troy sizin şeriflerinizden biri olsaydı ve Bobby'yi hücresinde öldürseydi, bu yasal mı olacaktı?" Duke sordu.

"Evet, bu olurdu," dedim.

"A yasal yasal gerçekten yapar daha iyi ateş et at kafesteki biri mi?" Duke sordu.

"Şef," dedi Şerif Yardımcısı Frankie, sanki onu uyarmak istiyormuş ama bunun kendi görevi olduğundan emin değilmiş gibi.

"Daha önce hiç kafeste bir şekil değiştirenim olmamıştı. Onunla ilgili her şey farklı," diyor Newman.

"Senin bir vampir gibi bağlandılar mı?" Frankie sordu.

"Hayır ve her zaman doğaüstü mahkumlarla birlikte zincirlenirler. İp pratikte işe yaramaz," dedim.

"Eğer zincirlenmemişlerse ya da bir hücrede değillerse, şekil değiştirenleri genellikle nasıl infaz ediyorsunuz?" Frankie sordu.

"Öldür ya da öldürül," dedi Edward, Ted aksanı hâlâ oradaydı ama kelimelerin temposu tamamen Edward'a aitti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Genellikle onlar bizi avlarken biz de onları avlarız," dedim.

"Onlar bayıldıktan sonra onları öldürmezsiniz.
insan formuna dönmek mi?" Duke sordu.

Dördümüz birbirimize baktık. "Genelde böyle olmaz," dedim sonunda.

"Evet," dedi Olaf, "ama en sevdiğim bu değil."

"Neden tercih edilmiyor? Bunu yapmanın en güvenli yolu bu gibi görünüyor," dedi Duke.

Omuz silktim. "Bunu yapmayacağımı söylemiyorum. Hiç olmadı diyorum.

"Yeniden insan olduktan sonra hepsinin bayıldığını sanıyordum," dedi Duke.

Hepimiz planlanmış bir koreografi gibi başımızı salladık ve dedim ki, "Eğer canavarını kontrol edemeyecek kadar acemi olan yeni bir şekil değiştiren ise, o zaman o kadar delidirler ki, siz, yerel polis, genellikle hayat kurtarmak için onları vurmak zorunda kalırsınız, uzun bir süre boyunca. Dönüştükten sonra bayılma olasılığı en yüksek olanlar onlardır.

"Eğer bir şekil değiştiren geri döndükten sonra bayılacak kadar zayıfsa, genellikle kimseyi bilerek öldürmez. Biz genellikle ancak birkaç ceset olduktan sonra çağrılırız," dedi Edward. Kelime dağarcığı Ted'in aksanıyla neredeyse yanlış gibiydi.

"O halde bu kadar çok kişi tarafından nasıl onurlandırılıyoruz?" Dük sordu.

Newman, "Blake'i yedek olarak davet ettim," dedi.

"Ama bu neden dört kişiye ihtiyacımız olduğunu açıklamıyor."

Edward ona, yüzünü mavi gözlerine kadar ısıtan gerçekten muhteşem bir gülümseme verdiTed gibi davrandığında gözlerinin daha da mavileştiğini biliyor muydu acaba? "Şimdi, Şerif, Dört Atlı'dan üçüne sahipsiniz. Ülkenin her yerinde yardım edersek çok mutlu olacak vakalar var."

"Üçünüz de sanıldığı kadar ateşli , o çoktan ölmüş olurdu." Duke başparmağıyla Bobby'ye bakmadan onu işaret etti. En azından ona şüpheli demek yerine bir zamir kullanmış ve hücreden kaçmaya çalışmayacağına güvenmişti. Duke'ün Bobby'yi hâlâ bir canavar olarak gördüğü söylenebilirdi ama artık ona bundan daha fazlası gibi davranmaya başlamıştı.

"Arama emri sistemini size zaten açıklamıştım Şerif. Bu Newman'ın arama emri," dedim.

"Biliyorum, . İşi yapamayacak kadar sakatlanana kadar infazın nasıl gerçekleştirileceği Win'in seçimi, sonra biriniz devralırsınız.

"Evet, söyledim.

Newman, "Ayak izi kanıtının başka şüpheliler aramamız gerektiği anlamına geldiği konusunda hemfikir olduğunuzu sanıyordum, Duke," dedi.

"Tam olarak öyle demedim Win. Sadece bunun tuhaf olduğunu iddia etmedim, hepsi bu."

"Sen de tetiği çekmek istemedin Duke," dedim. "Tetiği çekmek benim işim değil, Blake."

"Hayır, o benim ve Bobby'yi öldürüp sonra da masum olduğunu öğrenmek istemiyorum," dedi Newman.

"Eninde sonunda zaman sınırı dolacak Win ve o zaman seçeneklerin tükenecek."

"Önce başka uygun şüpheliler bulursak olmaz." "Ya bulamazsanız?"

"O zaman rozetimi alabilirler. Emin olmadığım sürece Bobby'yi infaz etmeyeceğim."

"Newman," dedim.

"Hayır, Blake, hayır, bu yanlış. Hem de çok yanlış. Daha önce öldürdüğüm doğaüstü vatandaşın idam edilmesi gereken kişi olup olmadığını merak etmiştim ama en azından onları tanımıyordum. Bobby'yi tanıyorum ve yüzünün kabuslarıma eklenmesine izin vermeyeceğim.

Başka bir şey söyleyecek sandım ama sonra gözlerinde bir parıltı fark ettim, gözyaşı olabilirdi ya da belki de sadece hücrelerin ışıklarıydı. Her iki durumda da aniden döndü, Leduc'un yanından geçti ve gitti. Dış kapının açılıp kapandığını duydum. Newman'ın peşinden mi gitsem yoksa onu biraz rahat bıraksam mı diye düşünürken bir an sessizlik oldu.

Edward, "Gidip onu edeceğim," diyerek beni çok şaşırttı. "Onun akıl hocası ben olmalıyım," dedim.

Omzumu tuttu ve bana gülümsedi. "Bunu bir çiftler maçı gibi düşün. Benim sıram."

Edward'ın onun peşinden gitmesine izin vermek korkaklık mıydı? Hayır, çünkü Newman'ı rahatlatacak yollarım tükeniyordu.

"Bu iş için biçilmiş kaftan değil," dedi Olaf.

"Bu iş için fazla yumuşak," dedi Duke.

"Hayır," dedim, "yumuşak değil, kastettiğin gibi değil. Kurşunlar havada uçuşurken ve canavarlar bizi avlarken Newman korkak değildir, ama ateş altında öldürmek bundan farklıdır." Bobby'yi işaret ettim.

"Ne farkı var?" Olavo sordu.

Birkaç cevap düşündüm ama sonunda karar verdim: "Benim için tehlike arz etmeyen birini öldürmek beni daha çok rahatsız ederdi."

Olaf başını salladı. "Neden?"

Önceden sinir bozucu olmaya çalıştığını düşünürdüm ama şimdi aradaki farkı gerçekten anlamadığını fark ettim.

"Bunu size açıklayabileceğimden emin değilim."

"Dene. Bunun senin için neden önemli olduğunu anlamak istiyorum." "Bunu düşüneceğim ve daha sonra açıklamaya çalışacağım. Şu anda
Nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

Olaf söylediklerimi düşündü ve sonunda başını sallayarak onayladı. "Tartışmayı dört gözle bekliyorum."

Birimizin bunu yapmış olmasına sevinmiştim. Vicdan sahibi olmayan birine vicdan sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmaya hevesli değildim. Nicky ile evde denedim. Nicky ile evde denedim. Bana metafiziksel olarak bağlıydı ve duygularımı hissedebiliyordu, bu yüzden duygulara sahipmiş gibi davranıyor ama onları . O bir sosyopattı ve duygularımı hissetse de hiçbirini anlamıyordu. Hayatı boyunca renk körü olan birine kırmızı rengi açıklamak gibiydi. Nereden başlayacaksınız?

Frankie'nin telefonu çaldı. Rico geyik avından dönüyordu. Bu harika. Belki de gerçek polis işi, sosyopatlara ya da kıdemsiz yardımcılara duyguları açıklamayı engelliyordur.

42

FRANKIE'nin "Emin misin?" dediğini duydum. Hmm sesleri çıkardı ve sonra aramayı sonlandırmak için düğmeye bastı. Yüzü ciddiydi ama bunu olumlu ya da olumsuz olarak yorumlayacak kadar iyi tanımıyordum onu.

"Rico ne dedi?" diye sordum.

Başını salladı.

"Geyik bıraktığım ağaçtaydı, değil mi?" Bobby cep telefonundan sordu.

"Hayır, Bobby. Üzgünüm ama Rico ağaçta hiç geyik bulamadı."

"Yatak odamın penceresinin dışındaki ağacı kontrol etti mi? Kaçma konusunda her zaman harika olan bir üye var."

"Rico evin yakınındaki tüm ağaçları kontrol ettiğini ve içlerinde ölü hayvan bulamadığını söylüyor."

"Bu mümkün değil. Avı hatırlıyorum. Çenemin altında kaybolan geyiğin kalp atışlarını hatırlıyorum. Pençelerimin altında çırpınışını, ağzımdaki kılların hissini hâlâ hissedebiliyorum. Rüya olamayacak kadar gerçekti."

Duke yeniden ortaya çıktı. "Bazen her şeyi olduğu gibi değil de olmasını istediğimiz gibi hatırlarız evlat. Özür dilerim."

"Bu da ne demek oluyor? Bana ne anlatmaya çalışıyorsun Duke? Bobby'nin elleri parmaklıkları tuttuğu yerde lekelenmeye başlamıştı.

"Bir geyik mi hatırlıyorsun Bobby, yoksa pençelerinin ve dişlerinin altında başka bir şey mi?"

Bobby yüzünü kaldırdı, mavi gözleri büyük ve neredeyse tamamen yuvarlaktı, sanki gördüğü ya da

Korkunç bir şey olduğunu hatırlıyordu. Başını sallamaya başladı. "Hayır, hayır, bir geyik ile ... arasındaki farkı hatırlardım. . Ray Amca."

"Eğer bir anı çok korkunçsa, onu değiştiririz, hatta yalan gerçeğin yerini alana kadar kendi kafamızda düzenleriz. Bunu kendiniz söylediniz," dedi Duke bana.

"Ne dediğimi hatırlıyorum."

"Anılarınızı mi düzenliyorsunuz?" Olavo sordu. "Hayır, ama birçok kişi yapıyor."

"Ben değil," dedi Olaf.

Bobby başını sallamaya devam etti ve uzaklaştı. "Hayır, sonunda yeniden hatırlamaya başladım. Daha önce hiç yanlış bir şey hatırlamamıştım.

"Daha önce hiç birini incittin mi?" Duke sordu.

Bobby başını salladı. "Hayır, akıl hocam, sponsorum, ilk dolunayımdan beri benimle birlikte."

"Ayın karanlığında neden şekil değiştirdin? Yeni bir Therianthrope bile güvende olurdu, dolunaydan çok uzakta," dedim.

Belki Bobby'yi işe yarar başka bir şey hakkında konuşturabilirsem, yüzündeki ve vücut dilindeki duyguları dağıtabilirdim. Sevdikleri birini kazayla öldürdüklerini anlayan başka şekil değiştirenleri de görmüştüm. Farkına varmak hiç hoş değildi ve şok da aynen böyleydi.

Bobby sanki aklındakinden kurtulmakta zorlanıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne?"

Olaf denedi: "Neden dolunaydan bu kadar uzağa taşındınız?"

"O sordu," dedi Bobby ve sonra cevap vermeye niyeti yokmuş gibi konuşmayı kesti.

"Kim sordu?"

Bobby sadece başını salladı.

"Kim o?" Olavo sordu.

Bobby tekrar başını salladı, dudakları ince, sıkı bir çizgi halindeydi, sanki başka bir şey söylememek için dudtam anlamıyla kapalı tutuyordu. Birini koruyordu ve bunun kendisi olduğunu sanmıyordum.

"Ray'i parçaladığını hatırlıyorsun, Bobby," dedi Duke.

"Hayır, o bir geyikti!"

"Bundan emin , değil mi Bobby?" dedi Dük. Bobby kaşlarını çattı. "Öyleydim."

"Kes şunu Duke," dedi diğer hücredeki Wagner.

"Sen zaten benim bok listemdesin Troy. Daha fazla üstüme gelme.

"Hayır Duke, bunu benimle, Bobby'yle ve diğer çocuklarla her zaman yapabilirsin. Bizi bir oyuna ikna edebilir ya da yanlış yaptığımızı düşündüğün bir şey için bizimle konuşabilirsin, ama Bayan Bunny'nin penceresinden topu atan o değil, Duke. Söz konusu olan Bobby'nin hayatı. Onunla taşak geçme.

"Eyaletler ayrılırken seni de yanlarında götürmelerine izin vermeliyim Troy."

"Wagner'e ne olacağı size kalmış ama bu sıradan bir suç değil Şerif. Bobby'ye itiraf ettirirseniz, mahkemeye . İçimizden biri onu yakalayacak ve öldürecek," dedim.

"Win bunu Ray'in cesedini temizlerken yapmalıydı."

Leduc'a baktım, kahverengi gözlerine gerçekten baktım, ciddi bir göz teması kurdum. Bakışlarıma sıkılmış bir ifadeyle karşılık verdi. Bahse girerim bu onun ifadesiz polis yüzüydü; eğer uzun süre görevde kalırlarsa her memurun böyle bir yüzü olurdu. Düşündüğümüz her şeyi saklamak için kullandığımız bir yüzdü bu. Bazıları sıkılmış, ilgisiz, dikkati dağılmış ve hatta biraz eğlenmiş görünürdü, ama hepimizin bir versiyonu vardı, arkasına saklanabileceğimiz bir maske gibi. Şüphelilerin ne düşündüğümüzü bilmediği ya da diğer polis memurlarının bir şeyler sakladığımızda bizi okumadığı ortaya çıktı. Bazen sakladığımız tek şey, söz konusu suçtan korktuğumuz ya da tiksindiğimiz ve bunun zayıf olacağını göstermekti, ancak bazen bizi kötü polis yapan ve diğer polislerin öğrenmesini istemediğimiz şeyleri sakladık.

Leduc'un gözlerini aradım ve polisin yüzüne maske gibi bakmasına neden izin verdiğini anlamaya çalıştım. Ben şüpheli değildim ama Bobby şüpheliydi ve Leduc zaten her türlü duyguyu önünde onun ve bizim göstermişti,

marshals. Duygularını maskenin arkasına saklamak için biraz geç kalmış gibiydi.

Bobby ranzada oturmuş, başını ellerinin üzerine koymuştu. Anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu.

"Özür dilerim Bobby. Bunu anlamamıştım," dedim.

Yukarı baktı. "Geyiği hatırlıyorum. Ağaçta olmalıydı.

Frankie, "Belki Rico kaybetmiştir?" dedi.

Duke şöyle dedi: "Rico ile geyik avına çıktım. Bir geyiğin neye benzediğini biliyor ve siz yardımcılar arasında en iyi atışı o yapıyor.

Frankie, "Aramızda seni kürsüde alt edebilecek tek kişi o, Duke," dedi.

"Bizi kovalıyorsun, Frankie. Tüm bunlar bittiğinde seni antrenmana götüreceğim."

"Teşekkürler Duke," dedi gülümseyerek. Babasının beni fark etmesinden ve benimle gurur duymasından memnun görünüyordu. Bu sadece patronunuz olan birine atacağınız bir bakış değildi. Belki de bu yüzden Duke ve memurları birbirlerine ilk isimleriyle hitap ediyorlardı? İşten çok ailevi bir şeydi. Bunu daha önce de küçük birliklerde görmüştüm ama bu kadarını hiç görmemiştim.

"Senden leopara dönüşmeni kim istedi?" Olavo sordu. Ortada hiçbir tehdit yokken sorguyu onun yönetmesine şaşırmıştım. Genellikle tehdit içermeyen sorgulamalardan hoşlanmazdı.

Bobby başını salladı. "Bunu söylememeliydim. Öyle demek istemedim.

"Bobby, sadece itiraf et ve her şey ," dedi Duke.

"Burada gerçeği bulmaya mı çalışıyoruz Şerif, yoksa Ray Marchand'ı gerçekten kimin öldürdüğü umurunuzda değil mi?" diye sordum.

"Onu olay yerinde kanlar içinde bulduk, Blake.
Bu davayı karmaşık hale getiren tek kişi sen ve Win'sin."

"Madem her şey bu kadar açık ve netti, neden Bobby baygınken tetiği çekmedin Duke? Eğer amcasını öldürdüğünden bu kadar eminsen, o zaman onu oracıkta vurmakta haklı olurdun. Kimse bunu sorgulamazdı. Raporu istediğin şekilde yazabilirdin. Burası sizin şehriniz. Senin

Milletvekilleri seni bir baba figürü olarak görüyor. Madem bu kadar basitti, neden daha basit bir çözüm seçmedin Duke?

Sıkılmış polis yüzüyle bakışlarıma karşılık vermeye çalıştı ama zorunda kaldı. O anda her ne düşünüyor ya da hissediyorsa, bunu benden saklayabileceğinden emin değildi. Bu da güçlü bir duygu olduğu anlamına geliyordu. Asıl soru şuydu: hangisi?

"Bilinçsizlik, bir hücreye ateş etmekten çok daha az sportmenlik dışı görünüyor," dedi sonunda.

"Bunu yapamazsın," dedim.

"Öyle değil, hayır." Duke gözlerini kaldırdı ve gözlerindeki öfke ve şaşkınlığı görmeme izin verdi. "Koçlarıyla" geçmişi olan sadece iki genç adam değildi. Leduc'un da onlarla bir geçmişi vardı. Tanrım, sanki bir aile gibiydiler. Nasıl biterse bitsin, en azından ilişkiler zarar görmüştü.

Duke o öfkeli gözlerini ilkokuldan beri tanıdığı mahkûma çevirdi. "Ama Bobby bir erkek olsaydı ve Ray'i yok eden, kanını ve bağırsaklarını odanın her tarafına saçan canavar oysa, onu vurabilirdim."

"Yemin ederim, tek hatırladığım geyik," dedi Bobby.

"Ayın karanlığında kontrolün daha iyi olmalı," dedi Olaf.

"Öyle."

"Peki neden şekil değiştirdin?" Olaf parmaklıklara yaklaşmıştı ve Bobby'ye, hedef alınmadığı ya da kurban edilmediği zamanlarda birine gösterdiğini gördüğüm en ciddi ilgiyi gösteriyordu.

"Ben ...

istedim."

"Neden?"

"Ben ... söyleyemem. Bobby'nin gözleri şerife döndü.

"Duke, sanırım bunun için daha az seyirciye ihtiyacımız var," dedim.

"Forrester'a beni kendi hapishanemden atamayacağınızı söyledim, özellikle de benim mahkumumu sorgularken."

Kapıda bir hareketlenme oldu. Sonra Newman kafasını içeri uzatıp, "Ama o senin tutsağın değil, Duke. O benim. Sen bıraktın

Tabii ki o benim çözmem gereken bir sorun.

"İnfaz etmek size ait, ama benim hapishanemde olduğu sürece benim tutsağım olacak."

"Burada bir sorgu odanız var." "Bir şekil

değiştireni tutacak olan değil."

"Seni banyoda izlememize izin verdin," dedim.

"Bu farklıydı. Eğer onu öldürmeyecekseniz, kim bilir belki de zalimce ve olağandışı bir şekilde oturmasını sağlayın," dedi Duke.

Newman, "Eğer şekil değiştirmeye ve kaçmaya çalışırsa, tıpkı senin istediğin gibi onu vururum," dedi.

"Peki siz onu vurmadan önce daha kaç kişi yaralanacak, ölecek ya da kirlenecek?"

Leduc'un ölümü likantropi hastalığına yakalanmaya tercih ilginçti. Birden fazla kez neredeyse ölüyordum ve sonunda likantropi testim pozitif çıktı. Ölmekten daha kötü değildi.

"Ben zaten kirliyim, bu yüzden kanımın saflığı konusunda endişelenmeyin," dedim.

"Ben de kirlendim," dedi Olaf.

"Bahse girecek olsaydım, Duke, Bobby şakacı biriyse paramı Şerif Jeffries'e yatırırdım," dedi Edward, Ted'in gülümseyen moduna geri dönmüştü. Newman'ı kapıya doğru itti, böylece küçük koridorda hepimizin rahat etmesi için yer kalmadı. Sanırım bunu açıklığa kavuşturmak için bilerek yaptı.

"Kız arkadaşın üzerine bahse girmiyor musun?" Leduc söyledi.

Edward, "Mareşal Blake'i kastediyorsan, o ve ben her zaman Otto'nun diğer doğaüstü varlıklarla göğüs göğüse dövüşmesine izin veririz. O, dövüşün çoğunu onlardan alır ve sonra Anita ve ben içeri girip ortalığı temizleriz."

"Onları çıplak ellerimle öldürmeme asla izin vermiyorsunuz," dedi Olaf ve yemin ederim sesi somurtkandı. Şaka yapıyordu, çünkü bir şüpheliyle dövüşmesine asla izin vermezdik.

"Biliyorum. Bütün eğlenceni mahvettik," dedi Edward yavaşça, ya da belki Ted yavaşça dedi. Ben bile biraz

Bir süre sonra kafam karıştı.

"Güç'ün en iyi doğaüstü polislerinden üçü desteğim olarak yanımda Duke. Bobby'yi sorgu odasında halledebileceğimizi düşünüyorum," dedi Newman.

Olaf'ın Bobby'yle yüz yüze gelmesine izin verme fikri karşısında gözünü bile kırpmadı. Bu bana Edward'ın Newman'a dışarıda moral vermekten daha fazlasını yaptığını düşündürdü; bir plan yapmışlardı. Benim bir planım olmadığı için, birinin bunu yapmış olması beni rahatlatmıştı, özellikle de bu kişi Edward ise.

Leduc biraz daha itiraz etmeye çalıştı ama Newman direndi. Edward Bobby'ye silah doğrultmayı başarırken, Newman ve ben ona yeni doğaüstü güç kelepçelerini taktık, yani bileklerine ve ayak bileklerine metal, aralarına da hareketini kısıtlayacak şekilde zincir taktık. Sonra Bobby'yi sürükleyerek hücre bloğundan çıkardık, gerçi bu iki hücreden daha fazlasını ima ediyor gibiydi ve onu dolap olduğunu düşündüğüm bir kapıya götürdük. Oda bir odadan daha büyük değildi, ama elimizdeki tek sorgu odasıydı, bu yüzden hepimiz içeri sıkıştık ve kapıyı kapattık. Hemen klostrofobik oldum. Evet, çok küçüktü.

43

Odanın ortasındaki masa alanın çoğunu kaplıyordu. İki sandalye vardı. Bobby'yi bir tanesine oturttuk ve sandalyenin arkasında yürümek için zar zor yer vardı. Kalçalarımı sandalyenin arkasıyla duvar arasına sıkıştırabiliyordum ama zar zor. Newman Bobby'nin karşısındaki sandalyeye oturdu ve geriye nerede duracağımıza karar verme görevi kaldı. Çok fazla seçenek yoktu.

Edward, Bobby'nin yüzünü izleyebilmek için Newman'ın arkasında bir köşede durdu ve sonra Olaf ve ben, ikimizin de Bobby'yi izlememize izin verecek diğer köşeye gitmeye çalıştığımız o komik anlardan birini yaşadık. Başka koşullarda olsa onu beni etkilemeye çalışmakla suçlardım ama ikimiz de gerçekten aynı yeri istiyorduk. Edward sanki onun yetişkinine karşı çocukmuşuz gibi davrandı.

"Anita bir tüfek alacak," dedi ve bu onun yanında olduğum anlamına geliyordu. Olaf oldukça zarif bir şekilde kabul etti ama o bile Bobby'nin sandalyesinin arkasına zarif bir şekilde oturamadı. Bunu başardı ama bu Olaf'ın yaptığını gördüğüm fiziksel olarak en garip şeylerden biriydi. Sonunda kapıya en yakın köşeye oturdu, böylece o ve ben birbirimizi görebildik.

Newman, "Bobby, amcanın öldüğü gece olan her şeyi bilmem gerekiyor," dercesine Bobby'ye gülümsedi.

- Diğer şerifler gelmeden önce sana söyledim, Win. Sana hatırladıklarımı söyledim.

"Bobby, bazı şeyleri atladığını biliyorsun."

"Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Bobby'nin sesinde daha fazla duygu vardı, tam olarak öfke değil, ama bir şey.

"Hayır, ama bence bize şimdi her şeyi anlatmazsanız, birkaç saat içinde bir önemi kalmayacak. İnfaz emrinde sadece sekiz saatlik bir uzatma aldım. Süre dolduğunda başka seçeneğin kalmayacak Bobby. Bunu anlıyor musun?"

"Beni öldüreceğini sanmıyorum, Win."

"Belki yapamam, bu şekilde olmaz ama arama emrini diğer şeriflerden birine teslim etmek zorunda kalacağım. Rozetimi bıraksam bile, arama emri bir sonraki şerife gidecek. Kabul etmeyerek hayatını kurtaramam Bobby, çünkü ben kabul etmezsem bu odadaki şeriflerden biri kabul edecek.

Bobby Edward ve bana baktı, sonra Olaf'ı görebilmek için başını çevirdi. Dönüp bana baktı. "Senin de yapabileceğini sanmıyorum, Anita."

"Belki olmaz, ama Ted olur, Otto olur, ama dürüst olmak gerekirse Bobby, bir onu kurtarırken neredeyse vuruluyordum, eğer bu boşuna olursa çok üzülürüm, çünkü bize tüm gerçeği anlatmayacaksın."

Şaşırmış görünüyordu. Belki sesim niyetimden daha kızgın çıkmıştı ama söylediklerim hâlâ doğruydu.

"Ayın karanlığında neden şekil değiştirdin?" Olavo sordu.

"Keşke." Bobby masaya baktı.

"Senden şekil değiştirmeni isteyen kadın kimdi?" Newman sordu.

Bobby başını salladı.

"Hâlâ polis tarafından intihara mı teşebbüs ediyorsun?" diye sordum.

Bobby başını kaldırdı ve yüzünde yine şaşkınlık ya da belki de kafa karışıklığı vardı. Emin olmak için onu yeterince iyi tanımıyordum. "Ben değil"

"Saçmalık. Kontrolünü kaybedip seni vurmamıza izin seni korurken neredeyse ölüyordum.

Tekrar yere baktı ama bu sefer mırıldandı: "Özür dilerim. O anda sağlıklı düşünemiyordum."

"Şimdi sağlıklı düşünebiliyor musun Bobby?" Newman sordu.

"Evet, öyleyim."

"Peki daha önce bahsettiğin kadın kim?" "Fark etmez."

"Buna karar verelim."

"I söz verildi o Ben olsam yapmazdım. söyle a herhangi biri kadarBiz ikimiz de hazırdık."

"Neyi söylemeyeceğine söz verdin?" Newman yumuşak bir sesle sordu.

"Söz verdim."

Olaf köşeden konuştu. "Onun sırrını saklamak için ölecek misin?"

"Öyle bir şey değil."

"Neredeyse hiçbir şeyin sana bunu yaptıramayacağı birkaç geceden birinde neden leopar formuna ?" diye sordum.

Bobby dudaklarını yaladı ve yutkundu. Buraya geldiğimizden beri onu bir şey yerken ya da içerken görmediğimi fark ettim. Sanırım başka birinin onunla ilgilendiğini düşünmüştüm ama emin değildim. Esirlere alışık değildim ve cesetlerin beslenmeye ihtiyacı yoktu.

Edward da fark etmiş olmalı ki, "Bir içkiye ihtiyacın var mı, dostum?" dedi.

"Bu olur. Teşekkürler," dedi Bobby.

Beni geçmek için birkaç manevra yapması gerekti ama Edward sonunda masaya çarpmadan kapıyı açmayı başardı. Kapıyı arkasından dikkatlice kapattı.

Bobby çok rahattı. Korkmuş olması gerekirdi ama korkmamıştı. Hücrenin dışında çok daha rahat olduğunu fark ettim. Onu o durumdan çıkarmak bir hata mıydı? Onu her zaman geri alıp başka bir şekilde de yapabilirdik ama gardını indirecek kadar rahatlamasını sağlamalıydık ya da heyecanını korkutarak konuşturmalıydık.

Newman Bobby'yle sohbet etti ama Edward elinde meşrubatla dönene kadar fazla ısrar etmedi. Bobby kutuyu açıp birkaç yudum alırken sessizce bekledik. Aslında güldü ve şöyle dedi: "Hepiniz bana bakıyorsunuz. O kadar da ilginç bir şey yapmıyorum."

"Yedi saat içinde. ." Saatime bakarak büyük bir yaygara kopardım. "Bekle, altı saat kırk dakika sonra öleceksin, çünkü bize o geceyle ilgili tüm gerçeği anlatmayacaksın."

"Ama beni kurtarmaya yardımcı olabilecek hiçbir şeyi saklamıyorum." "Nereden biliyorsun?" Edward sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bize söylemediğin şeyler hakkında herhangi bir ipucu bulamayacağımızı nereden biliyorsun?"

Bobby meşrubatını yudumlarken bunu düşünüyor gibiydi.

"Biz polisiz Bobby," dedi Newman. "Böyle şeyleri anlamlandırmak bizim işimiz. Sana yardım etmemize neyin yardımcı olabileceğini asla bilemezsin.

"Sen hiç polis olmadın, değil mi?" "Beni mi kastediyorsun?" diye sordu Bobby.

"Odadaki herkes polis, yani evet, sen."

"Özür dilerim, evet. Sadece hepinizin odanın dört bir yanından sorular sorması biraz kafa karıştırıcı."

Bu düşünceyi ileride sorgulamak üzere bir kenara koydum ve "Yani işimizi nasıl yapacağımızı bilmiyorsunuz, öyle mi?" diye sordum.

"Hayır, ben değilim."

"Öyleyse neden polisi bulmamıza neyin yardımcı olup olmayacağına karar vermeyi bırakıp bize bildiğin her şeyi anlatmıyorsun ki biz de işimizin suçla mücadele kısmını yapmaya çalışabilelim?"

"Suçla savaşmanın senin işin olduğunu sanıyordum." Sanki onu eğlendirmek için bir şey söylemişim gibi konuşurken gülümsedi.

"Sadece bir kısmı," dedim.

"Diğer kısmı ne?" "İnsanları infaz etmek," dedim.

"öldürmek," dedi Edward.

"Öldürmek," dedi Olaf.

Bobby odanın içinde hepimize teker baktı. "Beni korkutmaya çalışıyorsunuz."

"Eğer seni konuşturacaksa, elbette, ama bu son kısmı planlamamıştım. Bu sadece gerçek," dedim.

Bobby, aramızda ona bu gerçeği söylememiş olan tek kişi olan Newman'a döndü. "Sen de beni korkutmak istemiyor musun?"

"Hayır, hayatını kurtarmak ve Ray'i kimin öldürdüğünü ve suçu senin üzerine attığını bulmak istiyorum, çünkü tüm bunları yaparlarsa şehrimizdeki diğer herkes için tehlike arz edecekler."

"Ray Amca'yı kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Sadece ben olmadığımı biliyorum.

"O zaman bize bildiklerini anlat Bobby, lütfen. Sen bu suç için öldükten sonra soruşturma sona erecek ve kasabamızda yeniden cinayet işleyecek bir çifte katil serbest kalacak."

"Çifte katil mi? Sadece Ray Amca öldü, başka kimse ölmedi, değil mi?" Şimdi korkuyordu, diğer insanlar için endişeleniyordu.

Terlemesine izin verip kim için endişelendiğini sorabilirdim ama Newman baş şerifti ve benim fikrimi sormadı. "Sen ikinci cinayet kurbanısın, Bobby."

"Ama ben hayattayım, Win. Buradayım."

"Bize yardım etmezsen çok uzun sürmeyecek Bobby." Bobby'nin duyguları rüzgârlı bir gökyüzündeki bulutlar gibi yüzünde dolaşıyordu, yakalayamayacağım kadar hızlıydı ama savaşırken gölgeleri yüzünde . Sakladığı her neyse önemliydi. ve bunun duygusal bir bedeli vardı.

"Troy kasabadaki en büyük dedikoduculardan biri. Onunla orada konuşamazdım. Bu konuda hala kendimi doğru hissetmiyorum. Söz verdim."

Newman, "Bobby, şu anda sadece biz varız ve yemin ederim ki bize söyleyeceğin hiçbir şey cinayetle doğrudan ilgili olmadığı sürece bu odadan çıkmayacak," dedi.

Bobby önce ona, sonra da hepimize baktı. "Söz veriyor musun?"

Hepimiz söz verdik. O kadar ciddiydi ki, serçe parmaklarımızla küfretmemizi isteyecek sandım.

"Jocelyn ve ben birlikte büyüdük. Annesi Ray Amca ile evlendiğinde o beş, ben sekiz yaşındaydım.

Hiçbir şeyle ilgisi yokmuş gibi görünüyordu ama "o "nun kim olacağına dair bahse giriyordum.

"Kazadan sonra beni her ay leopar formunda gördü. Ailemle birlikte her iki formda da fotoğraflarımı gördüğünü biliyorum Win. Geri kalanınızdan emin değilim.

"Onları gördüm. Senin leoparının normal bir leoparla aynı boyutta olduğunu bu şekilde anladım," dedim.

"Fotoğraflarda ailenin köpeği olarak yer aldığımı biliyorsunuz. Joshie beni hayvan formumda çok gördü ama değiştiğimi hiç görmedi. Bunu hep özel olarak yapardım, kıyafet değiştirmek gibi. Tüm değişimi bir kerede görmek istedi." Olaf'a baktı. "Dediğin gibi, ayın karanlığında daha fazla kontrolüm vardı, bu yüzden bunu o zaman planladık."

"Neyi planladın?" diye sordum. Bana cinayetten bahsederse hem kızacak hem de sevinecektim: Bir katili korurken neredeyse öleceğim için kızacak ve davayı çözebileceğimiz için sevinecektim.

Bobby bana baktı. Böylece şekil değiştirdiğimi görebilecekti.

Olaf Bobby'nin sandalyesine yaklaştı ve ona doğru eğilerek "Yalan söylüyorsun" dedi.

Bobby ona baktı ve sonra uzaklaştı. "Yalan söylemiyorum. Gerçek bu."

"O zaman neden nabzın hızlandı? Vücudun sanki bir şey saklıyormuşsun gibi tepki veriyor." Olaf daha yakına eğildi, iri gövdesini diğer adamın başının üzerine eğdi, böylece Bobby sanki çatı alçalıyormuş gibi tepki verdi.

"Gerçek bu," dedi Bobby.

"Eğer doğruysa, hepsi bu kadar değil," dedi Olaf, yüzü neredeyse diğer adamın yanağına dokunarak.

"Win, ona geri çekilmesini söyle."

"Ben onun patronu değilim," dedi Win.

Bobby'nin gözleri Win'i görünce donuklaştı ve Olaf'ın vücudu neredeyse ona değecek şekilde dik oturmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Küçük odaya girdiğimizden beri Bobby ilk kez güvende olmadığını, belki de kötü şeyler olabileceğini fark etmiş gibiydi.

Newman ona yardım edemeyebilir. Güzel. Belki de oynamayı bırakıp bize gerçeği söyler.

Olaf bir sonraki soruyu neredeyse Bobby'ye sarılmış halde sordu. "Kız kardeşin neden senin şekil değiştirdiğini görmek istedi?"

"O benim kız kardeşim değil," dedi Bobby ve öyle aniden doğruldu ki, Olaf geri çekilmeseydi, Bobby'nin kafası yüzüne çarpabilirdi. Bu soru Bobby'yi neden üzmüştü?

"Birlikte büyüdünüz," dedim.

Bobby bana baktı ve öfkelendi. "Bu bizi kardeş yapmaz. Ray Amca Joshie'yi hiçbir zaman resmen evlat edinmedi, sadece beni, yani yasal olarak bile akraba değiliz.

Newman, "Kasabadaki herkes ona Jocelyn Marchand diyor," dedi.

"Biz Marchand ailesiyiz ve Joshie ve ben daha gençken onun soyadının Marchand olmadığını bile bilmiyorduk."

Bir fikrim vardı. Biraz çarpıtılmıştı ama öfkesi ve savunmacı tavrı bir yerlerden geliyordu. "Birlikte seks yapmaya ne zaman başladınız?"

Newman, "Blake!" derken aynı anda Bobby de "Öyle değildi" dedi.

"Yani sen ve Jocelyn birlikte seks yapmadınız mı?" Ben sordum.

Bu sefer Newman hiçbir şey söylemedi. En iyi polis yüz ifadesini takınmaya çalışıyordu, çünkü zihni dikkat dağıtıcı şeylerle baş etmekte zorlanıyordu.

"Birbirimizi seviyoruz," dedi Bobby.

"Birbirinizi ne zamandır seviyorsunuz?" Ben sordum.

"Küçüklüğünden beri ona aşıktım ama o beni hala kardeşi sanıyordu, bu yüzden bir şey söylemedim. Bunun yanlış olduğunu düşündüm. Yani haklısın, birlikte büyüdük ama kendimi bir kardeş gibi hissetmiyordum. Ama o benim kız kardeşim gibi hissediyorsa, o zaman bununla yaşayabilirdim."

"Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Bana karşı hisleri olduğunu söyledi ve ben de sonunda ona nasıl hissettiğimi söyledim."

"Peki ne oldu?" diye sordum. - Sordum, çünkü görünüşe göre bu soru sorma tarzı benim yönelimimdi, yoksa Newman

ona dokunmak istedi.

"Tam olarak çıkamıyorduk çünkü buradaki insanlar bizi kardeş olarak görüyordu. Ray Amca'ya nasıl hissettiğimizi söylemeyi ve ardından kimsenin bizi tanımadığı büyük bir şehre taşınmayı planlıyorduk. Yanlış bir şey yapmıyorduk ama Jocelyn birlikte büyüdüğümüz insanlara bunu açıklamak zorunda kalmak istemiyordu. Bu onu benden daha çok ediyordu. "Kabul etseydi herkese söyler miydin?" diye sordum.

Başını salladı. "Ona aşığım. Yıllardır ona aşığım. Bir keresinde nişanlanmıştım ama Joshie'nin benim ilk aşkım olduğunu ve hala da öyle olduğunu fark ettim, bu yüzden onu gerçekten sevemedikten sonra başka biriyle evlenmek adil olmazdı.

"Asilce," dedi Olaf. "Birçok erkek evlenir ve sahip olamadıklarını unutmaya çalışırdı."

"Hiç asil görünmüyordu. Belki başka birini bulup evlenirse sonunda unutabilirim diye düşündüm ama o da kimseyi bulamadı. Sonunda ikimiz de bunun birbirimiz için yaratılmış olmamızdan kaynaklandığını anladık."

"Ama kimseye söyleyemedin," dedim.

Bobby başını salladı. "Gerçekte kardeş olmadığımızı biliyordu ama kasabanın geri kalanı için öyleydik, bu yüzden kimseye aşık olduğumuzu söylememem için bana yemin ettirdi."

"Ya da sevgili olduğunuzu," dedim.

Başını salladı. "Ya da bu."

Jocelyn'in hastanede neden biraz histerik davranmış olabileceğini anlamaya başlamıştım. Kardeşi olarak yetiştirdiği adamla bir ilişkisi olduğu gerçeğini saklıyordu; bu güzel, ama bu konuda çelişkili hissetmeseydi, Bobby'ye kimseye söylememesi için yemin ettirmezdi.

"Neden insandan leopara dönüşümün tamamını görmek istedi?" diye sordum. Belki de bilmediğimiz şeylere odaklanırsam, yeni öğrendiğimiz şeylere takılıp kalmazdım. Kan bağınız yoksa bu ensest olur mu? Yani, teknik olarak, yasal olarak hayır, ama birlikte büyüdüyseniz, yanlış görünüyordu. .

"Evlenme teklif ettim ve benim değiştiğimi görmediği için karar veremediğini söyledi. Erkek kardeşi gibi bir erkek-hayvan olmam konusunda rahattı ama bir koca olarak emin değildi."

"O gece ne oldu Bobby?" Ben sordum.

Hikâyeyi başından belli bir noktaya kadar Newman'a anlattığı gibi anlattı. Her zamanki gibi saat yedide Ray Amca ile yemeğe oturdular, ama sonra tüm yardımcılar, hatta arazideki küçük bir evde yaşayan Carmichael bile ayrıldı.

"Carmichael'ın ayrılışı dışında, o ana kadar normal bir Cuma akşamı olmuştu. Ray Amca hemen hemen her akşam yaptığı gibi stoklara bakmak ve günlüğüne yazmak için ofise gitti. Birlikte izlediğimiz birkaç televizyon programı vardı ve bazen ailece bir film izlerdik, ama bunun dışında ofise gider ve Jocelyn ile beni kendi kendimizi eğlendirmekle baş başa bırakırdı. Hep böyle söylerdi: 'Siz çocuklar eğleneceksiniz. Ben sıkıcı yaşlı adam işleri yapacağım.

O anda Bobby'nin gözleri parladı. Gözyaşlarını silmek ya da gözlerinde bir şey varmış gibi için ellerini kaldırdı ama kelepçeler onu felç etti ve hareketi tamamlayamadı. "Bana bir daha asla sarılamayacağına ve bunu söyleyemeyeceğine inanamıyorum. Cesedini görmedim, o yüzden öldüğüne inanamıyorum. Bu mantıklı mı?" Bana baktı.

"Evet, çok mantıklı," dedim.

Başını salladı ve gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. " et Bobby," dedi Newman. "Sonra ne oldu?

Ray'in ofise gittiğini biliyor muydun?"

"Odama çıktık ve seviştik. Bir süre onu tutmama izin verdi ve sonra üzerimi değiştirmemi istedi." Cümlesini bitirirken gözyaşları yüzünde kurumaya başlamıştı.

O kadar uzun süre tereddüt etti ki, kelimeleri bulmakta zorlanırken ona bir soru sormayı düşünüyordum ama Edward önce davrandı. "Daha sonra onu tutmana izin verdiğini söyledin. Bu alışılmadık bir şey miydi?

Bobby başıyla onayladı. "Benim kız olduğum konusunda şaka yaptı, çünkü seksten sonra ona sarılmayı seviyordum ve o sadece kendine sarılmayı seviyordu," dedi.

temizlen ve bir çocuk gibi yapıl." Konuşurken gülümsedi, yüzü anının etkisiyle yumuşaklaştı.

Kafamda iki şey düşündüm. Birincisi, eğer bu kadar çabuk kaldırabiliyorsa, o zaman pek eğlenmiyordu. İkincisi, eğer seksten sonra sarılmak istemiyorsa, o zaman her şeyle ilgili ciddi sorunları vardı ya da bunu seks için ya da genel olarak kullanıyordu.

"Senin şekil değiştirdiğini görünce nasıl tepki verdi?" Olaf çekildiği köşeden sordu.

Bobby ona baktı ve yüzünde tedirgin bir ifade vardı ama sanırım bu her şeyden önce Olaf'ın gözünü korkutmasıyla ilgiliydi. "Çığlık atmadı ya da kaçmadı. Mutlu görünüyordu, hoş kokuyordu. Bacaklarına sürtündüm. Leopar formundayken her zaman yaptığı gibi beni okşadı ve sonra her zaman yaptığım gibi açık pencereden çıkıp penceremin dışındaki ağaca tırmandım."

"Geyiğinizi koyduğunuz ağaç mı?" Ben sordum.

Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Bölgedeki diğer hayvanlardan biri geyiğin yerini değiştirmediyse, orada olmalı."

"Rico ağacın içine baktı. Ormanda aramadı," diyor Newman.

Bobby gülümsedi ve sonra tamamen ciddi göründü. Önce bana, sonra da Newman'a . "Gerçekten onu benim öldürdüğümü mü düşünüyor?"

"Üzgünüm Bobby, ama evet, istiyor."

"Win, ben yapmadım. Belki geyik ağaçtan düşmüştür. Rico'ya yere bakmasını söyle. Geyik oradaysa, tek öldürdüğüm odur." Sesi çok emin geliyordu.

"Rico'dan tekrar kontrol etmesini isteyeceğim," dedi Newman.

"Teşekkürler, Win." Bobby bana baktı. "Ben de teşekkür ederim, Anita, kendime inanmadığım zamanlarda bana inandığın için. Size de teşekkür ederim, Marshal Forrester ve Marshal Jeffries." Ellerini sallamak kaldırmaya başladı ama kelepçeler onu durdurdu.

"Bize henüz teşekkür etme, dostum," dedi Edward, köşeden uzaklaşıp Ted gülümsemesiyle Bobby'ye bakarak.

Onu cep telefonuna geri götürdük ve sonra Newman'ın telefonu çaldı. Hastaneden Dr. Jameson'dı. Jocelyn uyanıktı ve bizimle konuşabilecek kadar uyanıktı.

"Birkaç dakika içinde orada olacağız, Doktor. Aradığınız için teşekkürler. Newman telefonu kapattı.

"Mükemmel zamanlama," dedi Edward.

"Mükemmel zaman nedir?" - Şerif Leduc arabalara doğru giderken ofis alanından geçerken sordu.

"İpucu aramak için yola çıktık," dedim.

"İpucu kovalamak mı? Kimsin sen, Nancy Drew
mu?" "Ben her zaman daha çok Hardy Boys
hayranı olmuşumdur," dedim. "Ben de," dedi
Edward.

"Çocukken Nancy'ye aşıktım," diyor Newman.

Olaf, "Bu Nancy Drew ya da Hardy adamlarının kim olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Sherlock Holmes'özlediğini biliyordum ama çocukken hiç gizem türünde bir kitap okumadın mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi ve bu tek kelime konuşmaya son noktayı koydu.

Ceketlerimizi aldık ve hastaneye doğru yola çıktık. Edward'ın kiralık arabasının yolcu koltuğuna yerleşirken, Olaf'ın bakışlarını başımın arkasında hissettiğime yemin edebilirdim. Belki Olaf'la kahve içersek ona ne okumaktan hoşlandığını sorabilirdim. Evet, kulağa harika geliyordu.

Koltuğumda döndüm ve gülümsemeyi başardım. "Eğer gelip Edward'ın arkasına otururbut, yolda konuşurken sana bakabilirim."

"Bana bakmak seni memnun eder mi?"

"Evet," dedim, daha da parlak bir şekilde gülümseyerek.

Ona bakmamın neden hoşuna gittiğini sormadığı sürece sorun yoktu. Korkunç görüntüsüne hayran kalmam ve arabada sırtıma yaslanmadan kendimi daha güvende hissetmem için olduğunu düşünmüş olabilir. Neden hareket etmesini istediğimi sorgulamadı. Sadece yaptı. Mükemmeldi.

44

BİRİSİ Jocelyn'in yastıklarını arkasına desteklemişti, bu yüzden bu sefer oturuyordu. Kırmızımsı kahverengi bukleleri hâlâ ürkütücü derecede mükemmeldi, sanki biz buraya gelmeden önce biri saçlarını taramıştı. Belki başının arkası benim yattığımda saçlarımın dağıldığı gibi dağılmıştı ama ön tarafı kabarıktı ve yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. Eğer bir cinayet soruşturması için orada olmasaydık, ona bu bukleleri elde etmek için hangi saç ürünlerini kullandığını sorabilirdim. İri kahverengi gözleri beni hâlâ rahatsız ediyordu, sanki hâlâ annesinin yeşil gözlerinin yüzünde belirmesini bekliyordum. Geniş, kavisli ağzı parlaktı ve sanki dudak parlatıcısı kullanmış gibi bir renk tonu vardı. Renk ıslak ve eşitti ve pipetle diyet soda içerken bile kalmıştı, yani kaliteli bir dudak parlatıcısıydı.

Jocelyn önündeki hastane yemeği tepsisinde çatalını gezdirdi ama hiçbir şey yememiş gibiydi. Bunun üzüntü mü yoksa yemeği eleştirmek mi olduğundan emin değildim. Herhangi birimiz yerine yemeğe baktı. Bu bana Bobby'nin daha önce gözlerimizi kaçırmasını hatırlattı. Belki de bu bir aile özelliğiydi? Annesinin ya da Ray Marchand'ın bunu yapıp yapmadığını ve Jocelyn ile Bobby'nin bunu çocukken öğrenip öğrenmediğini merak ettim. Her iki ebeveyn de öldüğüne göre bunu asla bilemeyeceğimi düşündüm.

Bu kez Olaf hastanın üzerinde "kule gibi" durmamak için kapıya yakın durdu. Edward da yataktan biraz uzakta durdu. Newman ve ben yatağın hemen yanında durduk. Yolda hepimiz stratejimizi tartıştık. Jocelyn'e fazladan korkması için yapmadan önce neden vermek istemedik.

Sorular. Newman ve ben fiziksel olarak en az korkutucu olanlardık ve o da baş şerifti, bu yüzden sorguyu bizim yönetmemiz gerekiyordu.

Dr. Jameson yatağın diğer tarafında, ilk ziyaretimizde onu karşılayan uzun boylu hemşireyle birlikteydi. Onu Hemşire Trish olarak tanıttı, sanki ilk adı onun soyadıymış gibi. Hemşire Trish doktordan bir baş daha uzundu, bu da ya onun düşündüğümden daha uzun ya da doktorun göründüğünden daha kısa olduğu anlamına geliyordu. Bir an Olaf'ın yanında dururken görmeyi arzuladım, böylece boyunu tam olarak görebilecektim. Açık kahverengi saçları bugün daha şekilliydi, öyle ki kısa saç kesiminin uçları RN'den çok kulüp çocuğu gibi görünen narin elf benzeri sivri uçlarla yüzünü kasıtlı olarak çerçeveliyordu. Önlüğü yine pembeydi ama yavru kediler yerine tek boynuzlu atlarla kaplıydı. Hayır, gerçekten tek boynuzlu atlar.

"Potansiyel olarak hayat kurtarmak adına hastamı sorgulamanıza izin vereceğim, ancak dikkatli davranmanız konusunda sizi uyarıyorum, aksi takdirde güvenlikten size eşlik etmesini isteyeceğim."

Dr. Jameson ciddi görünüyordu. Neredeyse hastane güvenliği bizi dışarı atmaya kalkarsa ne olacağını görmek istiyordum. Düşündüm de, ben istemedim. Buraya ABD polisi olarak gelmiştik. Uslu durmak zorundaydık ve bu hiç eğlenceli olmazdı.

"Teşekkürler, Dr Jameson, Hemşire Trish. Bunun ne kadar önemli olduğunu anladığınız için gerçekten minnettarız," dedi Newman.

Ted'in "Oh, bu çok kötü, hanımefendi/beyefendi "sinin kendi versiyonuna sahip olduğunu fark ettim, ancak bu gerçekten Newman'ın bir parçasıydı ve insanları manipüle etmek için bir rol değildi. Newman göründüğü kadar iyi biriydi, ki bu iş için pek de iyi bir şey sayılmazdı, ama her seferinde bir sorun.

"Trish, sadece Trish," dedi hemşire gülümseyerek, ama kahverengi gözlerini doldurmuyordu. Gözlerinde bir rahatsızlık vardı. Belki de Hemşire Trish olarak tanıtılmaktan hoşlanmamıştı. Doktoru düzeltmek konusunda kendini rahat hissetmiyordu,

Ama görünüşe göre bir şerifi düzeltmenin sorun olmayacağını düşünmüş. Hastane dünyasında, doktorun daha fazla etkisi vardı.

"Trish, bugün bize yardım ettiğin için teşekkürler," dedi Newman, iyi bir erkek arayan kadınların kalplerini eritmiş olması gereken güven verici bir gülümsemeyle.

Ona bir yanağındaki gamzeyi gösteren bir gülümseme fırlattı. Bu onu daha genç, daha hafif gösteriyordu, sanki gülümsemesi taşıdığı ciddiyetin ağırlığını biraz hafifletmişti. Yüzü aydınlanana kadar onun güzel olduğunu fark etmemiştim. Kısa saç kesimi ve koyu renk tonuyla dansa gidebilecek bir kadın görüntüsü vardı. Bir gece kulübünde kıyafetlerine kedi yavruları ve tek boynuzlu atlar giymeyeceğine dair bahse girmiştim ama işiniz başkalarının mutsuzluğuyla uğraşmak olduğunda kendinizi neşelendirmek için elinizden geleni yaparsınız.

Dr. Jameson hemşireye kaşlarını çattı, sanki onu flört ederken yakalamıştı ve belki yakalamıştı. "Jocelyn'e bazı sorularınız olduğunu söylemiştiniz."

"Evet, efendim," dedi Newman.

"Benimle neden tekrar konuşmak istediğini anlamıyorum," dedi Jocelyn, hâlâ tepsisindeki yemeği karıştırarak.

"Sana birkaç sorumuz daha var Jocelyn," dedi Newman.

"Ne sorusu? Babama ne olduğunu ve Bobby'nin yaptığını . İşini yapmak için başka neye ihtiyacın var?

Bize baktı ve gözlerine düşündüğümden daha fazla makyaj yaptığını fark ettim. Belli belirsizdi ama gözlerini vurguluyordu. Tüm bu güzelliği bir kalkan gibi bize doğrultmuştu. Gözleri derin, zengin bir kahverengiydi ve yüzünün yumuşak mükemmelliği içinde iriydi. Eskisinden daha da güzeldi ve ancak ne kadar kızgın olduğunu hissettiğimde bunun böyle olduğunu anladım. Kadınlara kızgın olduklarında güzel olduklarını söylemek bir klişe haline geldi, ancak bazı kadınlar için bu doğruydu. Jocelyn Marchand onlardan biriydi. Bobby için onu sadece kız kardeşi olarak görmenin ne kadar zor olabileceğini fark etmeye başladım ve bunu düşündüğüm anda bunun doğru olmadığını anladım. Birçok güzel kadın ve yakışıklı erkeğin erkek kardeşleri vardır.

onlar hakkında tek bir ensest düşünce. Farkı yaratan güzellikten daha fazlasıydı.

Newman, "Biz sadece gerçekleri kontrol etmek istiyoruz, Jocelyn, hepsi bu," dedi.

"Hangi gerçekler, Win?" diye sordu, sesi sabırsızdı. Yemek tepsisine çatalını fırlatırken yarı düşüyor yarı kalkıyordu, sanki gerçekten yapmak istediği şey hepsini odanın diğer ucuna fırlatmakmış gibi. Öfke kederin ikinci aşamasıydı ve yasını tutması gereken çok şey vardı.

Newman, "Bobby yemekten sonra birlikte biraz zaman geçirdiğinizi söyledi," dedi.

Jocelyn başını buklelerini sallayacak kadar sert salladı. Kollarını hastane önlüğünün önünde kavuşturdu.

"Peki, Ray ofise gittikten sonra Bobby ile ne yaptınız?"

"Birlikte hiçbir şey yapmadık!" dedi ve bu neredeyse bir çığlıktı. Gözlerini kapattı, başını eğdi ve ona kadar sayar gibi derin ve yavaş nefes aldı. Çok öfkeliydi ve tam oradaydı.

Tek yapmam gereken elimle çıplak koluna dokunmaktı ve tüm o öfkeyle beslenebilirdim. Ben de birkaç derin aldım, çünkü bir suç kurbanını yiyecek olarak görmek benim doğamda yoktu. Radarıma yiyecek olarak takılıyordu ve nedenini bilmiyordum. Tüm metafiziksel açlıklarımı kontrol altında tuttuğumu sanıyordum ama belki de öyle değildi. Kahretsin, şu anda buna ihtiyacım yoktu. Jocelyn Marchand yeterince kurban edilmişti. Korkunç, kuduz bir vampir olduğum için buna bir şey eklemeyecektim. Sürekli bunu düşünmek bile benlik duyguma biraz zarar veriyordu. Zamanımın yarısını çoktan bir canavara dönüştüğümü düşünerek, diğer yarısını da bunu gerçeğe dönüştürmemek için mücadele ederek geçiriyordum. Bazı doğaüstü yeteneklerim konusunda biraz çelişkideydim. Belki de Jocelyn Bobby ile seks yapmak konusunda daha fazla çelişki yaşıyordu?

Newman nazik bir sesle, "Bobby geceyi birlikte geçirdiğinizi söyledi," dedi.

"O bir yalancı!"

"Senin arkadaşlarınla dışarı çıktığını ve Bobby'nin evde kaldığını biliyorum."

"Yani bütün geceyi onunla geçirmediğimi biliyorsun. Yalan söylediğini biliyorsun. Jocelyn o iri kahverengi gözleriyle Newman'a baktı, o güzel yüzünün tüm etkisini göstererek ona inanmasını diledi.

"Yani evden ayrılmadan önce leopar formuna dönüştüğünü görmediniz mi?"

"Hayır, koridorun karşısında bir şey görmemek için yatak odamın kapısını kapattım."

"Odalar olduğu için zor olmalı," dedim.

Jocelyn o zaman bana baktı, gözlerinin ve yüzünün tüm ağırlığını bana verdi. İnsanlar üzerindeki etkisini biliyordu. Bunda yanlış bir şey yoktu. Ben de bunu bilen biriyle evleniyordum.

"Bir iş bulmayı ve kendi evime çıkmayı umuyordum ama şimdi ne olacağını bilmiyorum." Kucağına bakmadan önce gözlerini kayıp ve kafa karışıklığı doldurdu.

"Bobby'nin o gece leoparına dönüşmeyi planladığını biliyor muydun?" Newman sordu.

Başını kaldırmadan salladı. "Ayın karanlığıydı. O zamanlar hiç şekil değiştirmezdi."

"O gece neden üstünü değiştirmeye karar verdiğine dair bir fikrin var mı?" Newman, Bobby'nin neden kürk yerine kıyafet değiştirmeye karar verdiğini merak ediyormuş gibi sordu.

Jocelyn beyaz çarşafı çekiştiren ellerine baktı. "Sanırım . Korkarım ." Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Öfkesi başka bir şeye dönüşüyordu ama başka hiçbir duygudan beslenmediğim için onun ne hissettiğini bilmiyordum.

"Sana fantezisini anlattı, değil mi?" diye sordu, sesi biraz alçaktı, sanki sözlerini çok yüksek sesle söylemek istemiyordu, çünkü bu onları daha büyük, daha gerçek hale getirecekti.

Newman, "Bize aralarındaki ilişkiden bahsetti," dedi.

Jocelyn o sırada gözlerinde parlayan yaşlarla başını kaldırdı, ama öfkesi yeniden alevlenmişti, öyle ki

İlk gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanırken kahverengi gözleri neredeyse güneş ışığında parlayan kara su kadar siyah görünüyordu. "Bobby'yle olan tek ilişkim abi-kardeş ilişkisi."

"Özür dilerim, Jocelyn. Bobby bundan biraz daha fazlası olduğunu söyledi," dedi Newman ve neredeyse özür diliyor gibiydi.

"Daha fazla olmasını istedi ama ben hayır dedim."

"Bobby ikinizin genetik olarak akraba olmadığınızı ve Ray'in sizi değil Bobby'yi evlat edindiğini söylüyor, yani yasal olarak kardeş bile değilsiniz."

Ellerini havaya kaldırdı, öfkeli gözlerinden daha fazla yaş . "Bobby benim kardeşim. Bana akraba olmadıklarına dair bir sürü şey söyledi ama annem amcasıyla evlendiğinde sadece beş yaşındaydım. Benim için onlar babam ve ağabeyim."

"Yani sen ve Bobby hiç seks yapmadınız mı?"

İğrenmiş görünüyordu. "Hayır, bunu asla yapmam... Bunu söylemek korkunç bir şey ve Bobby'ye de söyledim. Ona babama söyleyeceğimi söyledim.

"Ray'e söylemeyi mi planlıyordun?" Newman sordu.

"Ona söyledim. Şok oldu ama Bobby'yle konuşup beni rahat bırakmasını sağlayacağını söyledi."

- Öldüğü gece Ray'e Bobby'nin seninle çıkmak istediğini söyledin mi? Newman sordu.

"Evet. Babam ben yattıktan sonra Bobby'konuşacağını söyledi. Gerçekten ağlamaya başladı. "Anlamıyor musun? Hepsi benim suçum."

"Bu nasıl senin hatan oluyor?"

"Babam Bobby'yle yüzleşmiş ve ona beni bırakmasını, ona karşı aynı şeyleri hissetmediğimi söylemiş olmalı, o da deliye dönüp babamı öldürdü." Yüzünü ellerinin arasına sakladı. Tırnakları bana her zaman tuhaf gelen açık pembe ve beyaz Fransız tırnaklarıydı, düğünde yapılan bir şey gibi, ama gerçek hayatta değil.

Newman yardım ister gibi bana baktı, ben de ipucunu aldım ve "Bobby bana evlenme teklif ettiğini söyledi, sen de bu konuda rahat olup olmayacağını anlamadan önce onun bir leopara dönüştüğünü görmen gerektiğini söylemişsin" dedim.

Yüzünde kuruyan gözyaşlarıyla başını kaldırdı ama yeni gözyaşları yoktu. Sesi nihayet daha önce içinden çıktığını hissettiğim öfkeli küçümsemeyi içeriyordu. "Bu çok saçma. On yıldır senin leoparınla yaşıyorum. Onun bir hayvan-adam olmasıyla ilgili bir sorunum yok. Aslında yoktu, ama gördüklerimden sonra . ..babamıza yaptıklarından sonra. Aman Tanrım! Hepsi benim suçum. Babama daha önce söylemeliydim ya da evde kalmalıydım ama Bobby'nin ona zarar vereceğini hiç düşünmemiştim. İkimiz de babamızı seviyorduk, ya da ben öyle sanıyordum. Sanki bizim göremediğimiz şeyleri görüyormuş gibi boşluğa baktı: belki babasının kanlı bedeninin görüntüsü, belki de bizim tahmin edemeyeceğimiz şeyler.

"Bobby'nin sana karşı... uygunsuz davranmaya çalıştığını başka birine söyledin mi? - İşleri onun için daha da kötüleştirmeyecek kelimeler bulmakta zorlanarak sordum.

Başını salladı. "Helen'e yatak odasının kapısını açık bıraktığını, böylece yanından geçerken onu soyunurken görebileceğimi ve benimkini açık bırakırsam beni gözetleyeceğini söyledim. Ona daha kötüsünü söyleyemedim. Bu çok yanlış ve utanç vericiydi." Ürperdi ve kollarını kendine doğru sardı.

"Helen Grimes, aşçı olan mı?" Newman sordu.

"Evet, kızlar gecesinden birkaç gün önce öğle yemeğinde arkadaşım Marcy'ye söyledim. Bobby denedi. . . Odama zorla girdi ve he.... fantezisini gerçekleştirmeye çalıştı. Bu yüzden sonunda babama söylemeye çalıştım. Bana inanıp inanmayacağını bile bilmiyordum. Her zaman ailelerine birinin kendilerini taciz ettiğini söyleyen kadınlar duyarsınız ama kimse onlara inanmaz. Babam bizi seviyordu, bizi seviyordu ve bu onu aramızda seçim yapmak zorunda bırakmak gibiydi."

"Sana inanıyoruz Jocelyn," dedi Newman.

Ona gülümsedi ama gözleri boş ve hüzünlüydü. "Bobby'ye sen de inandın mı?"

"Söylediklerine inanıyor," dedi Olaf.

Bu yorum onun bizden öteye, Olaf'ın kapının yanında tehditkâr olmamaya çalıştığı yere bakmasına neden oldu. "Öyle olduğunu biliyorum ve beni korkutan da buydu ama leopar-adam olduğu için korkmadım. Korktum çünkü öz kardeşim

beni zorlamaya çalışıyordu, onunla evlenmemi istiyordu. Bu delilik ve babam bu konuda onunla yüzleştiğinde, Bobby onu öldürdü. Gördüğünüz gibi, ben yaptım. Bobby'yi öldürdüğüm gibi babamı da öldürdüm. Onu birlikte öldürdük! Son iki cümleyle birlikte sesi histerik bir hal aldı ve hıçkırmaya başladı - büyük, derin, nefes nefese hıçkırıklar.

"Bu kadar yeter," dedi Hemşire Trish.

"Katılıyorum," dedi Dr. Jameson.

Newman başını salladı. "Şimdilik işimiz bitti."

Hemşire gözleri yaşlarla parlayarak ona baktı ve "Ondan daha ne kadar istiyorsun?" dedi.

Newman başını salladı. "Bir şey yok. Biz .

Jocelyn yatakta hıçkıra hıçkıra ağlayıp çığlık atarken Dr. Jameson serumuna bir iğne takmaya başlamıştı bile. Sanırım sözsüz çığlıklar arasında nefesi kesiliyordu: "Ben yaptım. Onu öldürdüm. Onu ben öldürdüm."

Onların bağırışları arkamızda yankılanırken koridora çıktık.

45

NEWMAN hastane koridorunda koşmak istiyormuş ama buna izin veremiyormuş gibi hızlı adımlarla yürüdü. Üçümüz de onu takip ettik, ancak ona yetişmek için çok hızlı bir çaba sarf etmem gerekti. Biz oraya vardığımızda Newman çoktan açık asansördeydi. Edward bir kolunu kapıya dolayarak ona katılmamıza yetecek kadar açık tuttu. Asansörde zaten iki kişi vardı, bu yüzden henüz konuşamıyorduk.

Newman bir köşeye sıkışmış, solgun ve gergin görünüyordu. Asansörün aynalı yüzeyinde, geri kalanımız aşağı inerken sıkılmış görünüyordu. İnsanlar rozetlerimizi görerek bize bakıyor ama hiçbir şey söylemiyorlardı.

Kapılar açıldı ve Newman hepimizin yanından geçerek otoparka doğru yürüdü. Onu takip ettik ve geriye dönüp baktığımızda çiftin bizi izlediğini gördük. Hastanedeki söylentilere göre delegeler üzgün görünüyordu ya da belki de olay büyüyecek ve silah sallamakla suçlanacaktık. Sakin olmamız gerekiyordu.

"Newman," diye bağırdım, "senden neredeyse otuz santimetre daha kısayım. Sana yetişmek için koşmamı istiyorsan koşabilirim ama kendimi aptal gibi hissederim."

Tökezledi ve bana bakmak için döndü ve bir araba neredeyse ona çarpmadan önce korna çaldı. Bunun üzerine üçümüz koşarak onun yanında kaldık. Dikkatsizliği yüzünden otoparkta yaralanması onun için utanç verici olurdu. Bizim işimizde yaralanmanın çok daha ilginç yolları vardı; araba çarpması çok sıradan bir şeydi.

Newman araçlarımızın yanına geçti, elleri belindeydi ve şapkası sanki çok ağırlaşmış gibi elindeydi. "Tanrım," dedi Newman, "bu davadan nefret ediyorum."

"Sıradan polis işlerinin ve doğaüstü tüm dehşetini barındırıyor," dedim.

"Ensest. Kahretsin, bunu raporuma yazmak istemiyorum. Bobby'nin ölmesi gerekiyorsa ve Ray zaten ölmüşse, bunun onları mezara kadar takip etmesini istemiyorum."

"Jocelyn'in de hayatının geri kalanında onu takip etmesine gerek yok," dedi Edward.

"Aslında birbirleriyle akraba değiller," dedim.

İkisi de bana baktı.

"Bu yasal olarak ensest değil," dedim.

"Kontrol ettim: Annesi Ray ile evlendiğinde Bobby yedi, Jocelyn ise sadece beş yaşındaymış. Kardeş gibi yetiştirilmişler. Jocelyn muhtemelen Bobby'nin kardeşi olmadığı bir zamanı bile hatırlamıyor," diyor Newman.

"Yani kadın ağladığı için doğruyu mi kabul edeceksiniz?" Olavo sordu.

Ona baktım. "Yalan söylüyormuş gibi koktuğunu söylüyorsun?"

"Evet ve hayır."

"Bu ne anlama geliyor?" Edward sordu.

"Bobby'den iğreniyordu. Bobby'ye karşı onun kendisine karşı hissettiği gibi hissetmiyordu ama babasını öldürdüğünü söylediğinde de gerçeğin kokusunu almıştı."

"Onu öldürdüğünü düşündüğü için onu suçlayabilir misin?" Ben sordum.

Olaf bana baktı ve sonunda şöyle dedi: "Eğer anlattıkları doğruysa, neden kendini suçlu hissettiğini anlayabiliyorum."

Edward: "Ama Bobby'nin de doğruyu söylediğini söylemiştiniz." dedi.

Olaf başını salladı. "Söylediklerine inanıyor. Kız kardeşiyle arasındaki aşktan bahsederken içinde hiçbir şüphe ya da yalan yok."

"Sayıklıyor mu?" Newman sordu.

"Bunu mahkemenin atadığı bir terapist söyleyebilir," dedi Edward.

"Bobby insan olsaydı onu profesyonellerle görüştürürdük ama o bir leopar-adam. Onunla psikoterapi yapan bir doktor olmayacak," dedim.

Newman cipinin yan tarafına yaslandı, başı eğikti. "Tanrım, başından beri yanılıyor muydum? Ray'i Bobby mi öldürdü?

Yanına gittim ve koluna dokundum. "Üzgünüm Newman, ama eğer arkadaşı ve aşçı Jocelyn'in hikayesini doğrularsa, hiçbir yargıç infazın ertelenmesine izin vermez."

Gözlerinde ıstırapla bana baktı. "Ama Bobby ?
Ölmeyi hak ediyor mu?

"Eğer sayıklıyorsa, babasını öldürdüğünü hatırlamıyor olabilir."

"Yani onu vurduğumda, hayatı için yalvaracak ve masum olduğuna ve onu bir hiç uğruna öldürdüğüme inanacak."

"dilerim, Newman," dedim. Çok yetersiz görünüyordu ama bazen elinizden gelenin en iyisi budur.

Ağlamaya başladı ve polis hayatının tüm erkek kurallarına aykırı olmasına rağmen ona sarıldım ve bir Newman olarak o da bana sarıldı. Otoparkta ona sarıldım, o da 1.80 boyundaki polis memurunu bana sarıp ağladı. Şimdi acı içinde ağlıyordu, bu yüzden belki, sadece belki, daha sonra işini yapabilirdi.

46

NEWMAN biraz sakinleşince Edward benim yerime geçmeye çalıştı. Newman ona bana sarıldığı gibi sarılmadı. Belki de bu bir erkek ya da kız meselesiydi? Edward onu Jocelyn'in tanığı olan aşçıyı ve arkadaşını arayıp en kısa zamanda bir görüşme ayarlayıp ayarlayamayacağımızı düşünmeye ikna etmeye çalıştı. Jocelyn'in Bobby'nin kendisini taciz ettiğini sadece bir kız arkadaşına, Marcy'ye anlatmış olmasını ilginç buldum. Neden ikisine de söylememişti? Öğrenirdik. Ama sonunda Newman, Ted ve Otto'yla birlikte beni şerifin ofisine bırakıp bırakamayacağını sordu.

"Gelip Haley'i kontrol edebilirim ama uzun sürmez."

"Elbette, Newman, neye ihtiyacın varsa."

Başını salladı, zayıf bir gülümseme verdi ve sonra cipine gitti. Edward beni ve Olaf'ı cipine doğru götürdü.

"Haley kim?" Olaf sordu.

"," dedim.

Olaf kaşlarını o kadar sert çattı ki güneş gözlükleri bunu gizleyemedi. "Kadınlar erkekleri zayıflatır."

"Gerçekten eve gittiğinden emin değilim," dedim. "Kendine

biraz zaman ayırmak istedi," dedi Edward.

"Neden bunu söylemedi ki?" "Gurur," dedim.

"Herkes arabaya," dedi Edward, "doğruca şerifin ofisine ihtimaline karşı."

"Hayatındaki kadını bahane olarak kullanmasaydı Newman'a daha çok saygı duyardım," dedi Olaf arka sürücü kapısını açarken. Edward'ın arkasına oturacaktı, tıpkı benim istediğim gibi.

Yolda yapması için. Bu konuda onunla tartışmama gerek kalmadan bunu yapması iyi oldu. Bu sefer beni kızdırmamak için gerçekten elinden geleni yapıyordu.

Emniyet kemerimi taktım ve Edward daha motoru çalıştırmadan Olaf: "Sanırım Newman'ı zayıflatıyorsun" dedi.

Ona bakabilmek için koltuğumda döndüm. Köşemde otururken onunla konuşmak gerçekten daha kolaydı. "Zayıflamak mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bazı erkekler, erkeklerin yanında asla göstermeyecekleri duyguları ve zayıflıkları kadınların yanında gösterirler. Newman'ın artık zayıf değil, güçlü olması gerekiyor."

"Son kısma katılıyorum ama ilk kısma katılmıyorum."

"Sen bir kadınsın. Erkekler üzerinde etkiyi anlamıyorsun."

Edward otoparktan çıkmaya başladı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. Ses tonum biraz sinirliydi.

Olaf yüzünü buruşturdu. "Tam olarak söylediğim şey anlamına geliyor."

"Bu bir cevap değil," dedim.

Edward bizi hastane otoparkından çıkarmaya çok dikkat ediyordu. Hiçbirimizle göz teması kurmaya çalışmadı. Ben onun yanında oturuyordum, bu yüzden bana bakmamak için kendini zor tuttu.

"Bu tartışmanın dışında kalmaya çalışmanızın bir nedeni var mı?" diye sordum.

"Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek."

"Şaka yapıyorsun," dedim.

"Olaf haklı olabilir, Anita."

"Olaf'la aynı fikirde olmanı gerçekten beklemiyordum," dedim.

"Senin yapmadığını biliyorum. Bu yüzden fikir beyan etmedim."

"Bu işte gerçekten benim tarafımda olacağını düşünmüştüm." "Ben Newman'ın tarafındayım ve o iyi değil."

"Biliyorum," dedim. "Bu iş için hazır olduğunu sanmıyorum."

"Kurbanı öldürecek kadar güçlü olduğunu sanmıyorum," dedi Olaf.

Kurban kelimesinin kullanımı hakkında tartışmak istedim ama Edward sanki cellatlarımızı çağırmak iyi bir şeymiş gibi devam etti.

"Ben daha çok Bobby'yi işi bitirmesi gerektiğini düşünmesinden korkuyorum," dedi Edward.

"Neden korkuyorsun?" diye sordum.

"Bir insanın yapabileceği ve sağlam bir şekilde hayatta kalabileceği şeyler vardır ve onları kıracak şeyler vardır. Bence Bobby Marchand'ı öldürmek Newman'ı bir daha toparlanamayacağı bir şekilde yıkacak."

Olaf başını salladı. "Katılıyorum."

"Kahretsin, onu şu anda öldürmek zorunda kalırsam iyi olacağımdan emin değilim," dedim.

"Onunla çok fazla konuştun, Anita. Darbeden önce hedefle etkileşime girmemen gerektiğini biliyorsun," dedi Edward.

"Onlarla iletişim kurmak beni rahatsız etmiyor,"

dedi Olaf. "Sen bir sosyopatsın. Anitta değil."

"Bazen konuşup etkileşime girdiğimde öldürmekten daha çok

zevk alıyorum." "Sen bir seri katilsin ve Anita değil."

"O da bizim kadar, belki daha fazla öldürüyor."

"O da benim gibi bir suikastçı, senin gibi değil."

Onlara burada oturduğumu hatırlatırım diye düşünmüştüm ama sanki ben burada değilmişim gibi konuşmalarını ilginç buldum. Kendi aralarında böyle mi konuşuyorlar? Muhtemelen hayır. Deneyi gözlemlemenin her şeyi değiştirdiği o eski muammaydı - sadece orada bulunarak etkileşimlerini değiştirdim.

"Katılıyorum," dedi Olaf.

"Sanırım Newman'la biraz zaman geçirsem daha iyi olacak," dedi Edward.

"Sırf kız olduğum için Newman'a bilmesi gerekenleri öğretemeyeceğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır, sorun sen değilsin Anita. Sorun o. Olavo haklı. Bazı erkekler kadınların yanında . kadınlara karşı daha hassas. Bence Newman'ın erkeksi bir dokunuşa ihtiyacı var."

"Bu çok şovenistçe."

"Newman'a erkek olmayı öğretme konusunda senden daha iyi olacağımı söylemek neden şovenistlik olsun?"

"O zaten bir erkek, çoktan büyüdü. Ona bu işi nasıl yapacağını öğretmekten bahsediyoruz. Evet, bana öğretmekte yardımcı oldunuz ama artık bu işte iyiyim. Peki neden benden daha iyi bir öğretmensin?

"İnsanların temel bilgileri öğrenmelerine yardımcı olma daha iyi olduğumu söylemiyorum. Şu anda Newman için daha iyi olabileceğimi düşündüğümü söylüyorum."

"Hala senden duymayı beklemediğim cinsiyetçi saçmalıklar gibi geliyor."

"Burada egolara ve duygulara ayıracak vaktimiz yok, Anita. Bence Newman'ın ne yapması gerektiğini bulmasına yardım etmek için Newman ve Marchand'a çok fazla sempati duyacaksın. Etmeyeceğim.

Öfkem bir sıcaklık gibi beni ele geçirdi ve sanki ruhum öfkemin ritmiyle kıvranıyormuş gibi içimdeki canavarların kıpırdadığını hissettim. Lanet olsun. Şu anda buna ihtiyacım yoktu ve aynı anda şunu düşündüm: Ama Newman'ın neye ihtiyacı var? Edward haklı mıydı? Erkek erkeğe bir konuşma Newman'a benim onunla olan mareşalden mareşale ilişkimden daha fazla yarar sağlar mıydı? Bobby'yi şimdi öldürmek istemiyordum. Onu yakınımda tuttuğumda boynundaki derinin nasıl koktuğunu biliyordum. Belli bir fiziksel yakınlıktan sonra birini incitmek benim için her zaman daha zor olmuştur. Sanki bir seviyede fiziksel yakınlığı duygusal yakınlıkla bir tutuyordum. Terapistim ve ben diğer şeylerin yanı sıra bu konu hakkında da konuşuyorduk.

Hayvanlarım için çok karmaşık olan şeyler hakkında düşünmek onları ya sakinleştirir ya da hayal kırıklığıyla patlamalarına neden olurdu. Bu sefer onları sakinleştirdi. Neredeyse şöyle düşündüklerini hissedebiliyordum: Hayatını zorlaştırıyorsun, insan. Onlarla tartışamadım bile.

Başımı salladım. "TAMAM. Bir soruşturmanın ortasında sizin için nasıl bire bir görüşme ayarlayabiliriz?

"Böyle mi teslim oluyorsun?" Edward sanki bir tuzaktan şüpheleniyormuş gibi kaşlarını çatarak sordu.

"Haklısın. Bobby Marchand'a çok yaklaştım. Bir keresinde bedenimi onunla silah arasına koyarak hayatını kurtarmıştım. Şimdi onu öldürmek benim için garip olurdu, bu yüzden belki de Newman'ın bu konudaki duygularıyla başa çıkmasına yardımcı olamam. Bu kadın ya da erkek olmakla ilgili değil. Senin olmadığın bir şekilde duygusal olarak bağlı olmamla ilgili, bu da seni şu anda bu davada Newman için daha iyi bir ortak yapıyor."

"Aynen öyle," dedi Edward.

Olaf bana "Öfkenizi bu kadar çabuk atlatmanızdan etkilendim," dedi.

"Teşekkür ederim. Terapi muhteşem bir şey.

"Hangi alet işinize yararsa," dedi. "Teşekkürler."

"Bir şey değil."

"Normalde Newman'la tekrar karşılaşır karşılaşmaz onunla giderdim ama bu sizi yalnız bırakır," dedi Edward.

Olaf ve ben birbirimize baktık. Onunla bir arabada sıkışıp kalmak istiyor muydum? Hayır, tabii ki istemezdim. Bir an tereddüt etmeme neden olan şeyin bana bir seri katil gibi saldırması olmadığını fark ettim. Dava sonuçlanana kadar uslu duracağına inanıyordum. Sorun, bir şekilde beni manipüle etmesine izin verdiğim ya da bir şekilde vermeye razı olduğum öpücüktü. Rızamı sordu. Ben de evet dedim. Ama bir kez evet dediğinizde, daha sonra söz konusu adam üzülmeden hayır demek daha zordur. Bana kızdığında Olaf'la arabada yalnız kalmak istemiyordum ve onu tekrar öpmek istemiyordum. Bundan sonra hayır demeye ve yoluma devam etmeye karar verdim ama çizgiyi hiç aşmamış olsaydım hayır çok daha güçlü olurdu. Ne düşünüyordum ki ben?

"Bence kendi başımıza iyi olacağız ama Anita'nın yüz ifadesi aynı fikirde olmadığını gösteriyor."

Beni bu şekilde okuyabilmesi hoşuma gitmemişti ama haksız da sayılmazdı. "Kafamı karıştırıyorsun, Olaf."

"Ne şekilde?"

Edward şerif karakolunun önündeki çakıllı otoparkta durdu ve bu beni ürküttü. Newman ve Olaf için o kadar endişelenmiştim ki orada olduğumuzu fark etmemiştim. Kahretsin, bundan daha iyisini yapmalıydım. "Birçok yönden." Newman'ın cipinin arkamızdan geldiğini gördüm. Başımı o yöne çevirdim. "Newman burada. Eve kucaklaşmak için gitmedi."

"Yalnız kalmak istedi," dedi Olaf.

Sadece başımı salladım ve omuz silktim - bu konuda haklıydı. Daha cipten yeni inmiştik ki Newman park etmiş ve bize doğru geliyordu. Bir şey için heyecanlanmıştı.

Newman bağırdı: "İki kadın evlerinde. Marchand'ların evindeki aşçı Helen Grimes'a mesaj bıraktım. Onlarla şimdi görüşebiliriz ve Helen'in yakında bize geri döneceğini umuyorum. Jocelyn'in hikayesini mümkün olduğunca çabuk doğrulamak istiyorum. Eğer hikâyesini doğrularlarsa Bobby delirmiş demektir ve neyin gerçek neyin hayal olduğunu bilmiyor demektir." Son kısmı söyleyene kadar kendinden daha emin görünüyordu. Kendini toparladı ve bize o sert polis bakışını attı. Bazen bakışlar dolandırıcılar ya da başkalarından bir şeyler saklamak için değildir. Bazen kendinizi gerçekten olmanız gerektiği kadar sert olduğunuza ikna etmeye çalışmak size kalmıştır.

Newman'ın cipine gittim, ama bana şöyle dedi: "Sen ve ben ayrılırsak daha mantıklı olur, böylece davaya daha aşina olan birimiz her görüşmeye katılır. Ben Jeffries'i yanıma alacağım, sen de Forrester'la gidebilirsin."

"Bence Newman'la gitmelisin," dedi Edward.

Ve böylece karar anı geldi. Ya susacaktım ya da bir şey yapacaktım.

Newman başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Anita önceki davranışımın neden profesyonelce olmadığını açıkladı. Bu durumun bir daha yaşanmayacağına dair söz veriyorum" dedi.

"Seni çok iyi tanımıyorum Jeffries."

"Otto söz verirse iyi olur," dedi Edward.

Nabzım hızla atıyordu ama sesim sabitti: "Şeref sözünüz gerçekten çok iyi, garip bir şekilde."

Newman, "Harika, ama bu onunla seyahat etmeniz gerektiği anlamına gelmez," dedi.

Ne derdim bilmiyorum, çünkü biri beyaz diğeri kırmızı iki SUV küçük otoparkı doldurmuştu. Beyaz olanı Nicky ve o sarı saçları, Nicky'ninki gibi gözlerini saklayan aynalı güneş gözlüklerini fark ettiğim anda yolcu koltuğunda oturanın Ethan olduğunu anladım; beyaz-sarı saçlarında gri röfleler ve insanlarda doğal olarak bulunmayan koyu kırmızı bir çizgi vardı. İnsanlar genellikle bunun harika bir boya işi olduğunu düşünürdü. Saç rengi doğaldı ama insanların kuaförünü onlarla paylaşmak istemediği için ona kızdıklarını görmek her zaman eğlenceliydi.

Merdivenlerden aşağı koştum ve neredeyse arabalar durmadan önce otoparka girdim. Eğer Edward Ted'ken onun kollarına koşabilseydim, Tanrı şahidim olsun ki gerçek sevgilimin kollarına koşardım. Eğer diğer polisler benim hakkımda daha az şey düşünüyorlarsa, siktirsinler. Beni ikilemde bırakmayacak bir sarılma ve öpücük istiyordum.

47

NICKY ARAÇTAN INDI. Bir an için yüzüne baktım ve yeni kısaltılmış saçlarını, çenesinin güçlü, erkeksi çizgisini, yıllardır saçlarını neden uzun tuttuğunu gizleyen güneş gözlüklerini gördüm ve sonra öpüşmeye başladık. Dudaklar ve diller öpüşüyorduk ve sonra alt dudağımı hafifçe ısırdı. Bu benim biraz endişeli bir ses çıkarmamı sağladı ve bu da ellerini vücuduma bastırmasına neden oldu, böylece parmakları içeri girdi ve bu da ağzımdan onunkine başka bir ses çıkardı. Beni kollarının arasına aldı ve benden yirmi santimetre daha uzun olduğu için kelimenin tam anlamıyla beni yerden kaldırdı. Eğer ikimiz de daha az silah kullanıyor olsaydık, bacaklarımı onun beline dolayabilirdim ama yapabildiğim en iyi şey dizlerimi havada diz çöküyormuşum gibi bükmek oldu. Eğer zaman bulabilirsek daha sonra gerçekten diz çökmeyi düşündüm ve bu da başka bir endişeli ses duymama neden oldu. Dudağımdaki acı çok arttı ve birisine rahatlamam gerektiğini yoksa kendimi gerçekten incitebileceğimi bildirmek için dojo'da yaptığım gibi hafifçe vurdum. Beni öyle ya da böyle suskun bıraktığında bu bizim işaretimizdi.

Beni tekrar yere yatırdı ama kollarını üzerimden çekmedi çünkü dizlerimin bağının çözüldüğünü biliyordu. İstenmeyen diğer öpücüğün hissini yok etmek için tam da ihtiyacım olan şeydi. Olaf'ın öpücüğünün az önce aldığımdan çok daha nazik olması ironikti ama nazik öpücük beni korkutmuştu ve bu öpücük kendime gelmeme yardımcı olmuştu.

Arabaların diğer tarafındaki seslerin mırıltısını duyabiliyordum. Ethan ve yanlarında getirdikleri diğer kişiler Edward'ın benim için diğer polislere müdahale etmesine yardım etmeye çalışıyorlardı. Bu

Koalisyonu Şerif Leduc'tanıtmanın en iyi yolu değildi. Ben onlardan birine yalakalık yapmadan hepsinin davasına karışmasından nefret ederdi. Rozetimi takarken toplum içinde bu kadar kontrolsüz olmak bana göre değildi.

Edward cipin önünde döndü. "Sana burada ihtiyacımız var, Anita. Merhaba Nicky.

"Ted," dedi Nicky onaylayarak. Edward Nicky'ye, ben gidemesem bile onu yedek olarak almaya istekli olduğu için en büyük iltifatı etti.

"Yeni adamlarınızın her yerinde eski özel yazıyor."

"Eski SEAL'ler," dedim.

"O zaman buraya gel ve hepimizin pişman olacağı bir şey yapmadan önce Duke'u onlardan uzaklaştırmama yardım et. Ayrıca Otto'nun getirdiğin kadınlara bakışını da beğenmedim."

"Hangi kadınlar?" Nicky'ye bakarak sordum.

"Angel, deneyimsiz şekil değiştirenlerin insan formlarını korumalarına yardımcı olma konusunda en iyilerden biri," dedi.

"Angel'ı haklı çıkarmana gerek yok. Acemi Therianthrope'ların insan formunda kalmalarına yardım etmekte çok iyidir. İkinci kadın kim?

"Petra," dedi.

Bir an ona baktım, çünkü şaka yapıyor olmalıydı. Petra'nın gerçek adı Pierette'ti. Petra onun Clark Kent takma adıydı, tıpkı Edward'ın Ted ya da Olaf olması gibi. Onlarınki gibi Petra da yasalara uyan, devlete layık bir kimliğe sahipti ama Pierette yüzyıllardır casusluk ve suikastçılık yapıyordu. Dürüst bir vatandaştan acımasız bir katile dönüştüğünde istikrar açısından Edward ve Olaf arasında bir yerdeydi, bu yüzden seyahat arkadaşı olarak benim seçimim değildi. Ayrıca benden biraz daha uzun boyluydu, kısa siyah saçları ve kahverengi gözleri vardı. Olaf'ın kurban profiline en az benim kadar uyuyordu.

"Onu neden buraya getirdin? Onun ne olduğunu biliyorsun. Nicky başını salladı. "Hepimiz biliyoruz."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum Nicky, ama siktir, siktir."

"Bunu sonra tartışırız, Anita. Şimdi adamlarını ve kadınlarını kontrol etmeni istiyorum," dedi Edward.

"Kahretsin," dedim ve sorunlara doğru ilerlemeye başladım.

İşleri ne kadar çabuk yoluna koyarsam ve hatta belki de alenen sevgi gösterisi (PDA) için özür dilersem o kadar iyi olacaktı. Hoşgörülü davranmıştım ama yine de kendimi daha iyi hissediyordum, hatta kafam daha berraktı. Sırtımda Nicky ve Edward'la arabaların etrafında yürüdüm. Onların desteğiyle, eğer şiddetse her şeyi yapabilirdim, ki bu Leduc için harika değildi ama Olaf için mükemmel olabilirdi.

Leduc kelimenin tam anlamıyla Milligan ve Custer'ın yüzündeydi, koca göbeği onları agresif bir şekilde itiyordu, neredeyse ilk olay yerinde Rico'ya yaptığı gibi. Ethan ve Newman ortalığı sakinleştirmeye çalışıyor, Angel ve Petra'yı Olaf'la yalnız bırakıyorlardı. Angel'ın omuz hizasındaki saçları neredeyse doğal beyaz sarısına dönmüştü; sadece son birkaç santimetresi hâlâ boyadığı kuzguni siyaha dönmüştü. Saçları çok düzdü ama 1940'lardan kalma sahte bir saç modeliyle şekillendirmişti.

Kıyafetleri saç modeliyle uyumluydu. Kalın siyah ve beyaz topuklu ayakkabılar, kalçalarının cömert kıvrımlarını saran ve uyluklarının dolgunluğundan aşağı akan siyah kalem etek, onu hayal ettiğimden daha da kıvrımlı gösteriyordu. Kısa, kabarık kollarında siyah danteller olan beyaz bluzu onu soft-core porno filmlerdeki seksi retro sekreterlere benzetiyordu. Beş on bir yaşındaydı; topuklularla en az bir metre doksan olmalıydı. Bana, bize baktı ve makyajı, kıyafetleri görür görmez yapacağını bildiğim koyu gotik makyajdı. Koalisyon işleri için şehir dışına çıktığında genellikle giydiği kıyafet bu değildi ama randevu gecesi için en sevdiği kıyafetlerden biriydi. Neden bir Koalisyon iş toplantısı için giyindiğini onunla daha sonra tartışacaktım.

En azından Pierette iş için giyinmişti, siyah kot pantolonu ve benimkinin aynısı taktik botları vardı. Kot pantolonla benim taktik pantolonumdan daha güzel görünüyorlardı ama taktik pantolonun

daha fazla cebi vardı. Kısa bir ceket giymişti ve vücudunun alt kısmı sadece dar kot pantolonuyla kalmıştı. Bir an için onun kot pantolonlu poposunu Angel'ın kalem etekli poposundan daha çok beğendiğimi fark ettim. Kadınlarla çıkmak benim için hâlâ o kadar yeniydi ki, kadınları fark etmek beni hâlâ korkutuyordu. Sadece erkeklerin yaptığını düşündüğüm gibi ikisini karşılaştırıyor olmam beni rahatsız ediyordu ama Olaf'ın yüzündeki ifade kadar değil. Topuklu ayakkabı giymese bile Angel onun hoşuna gitmeyecek kadar uzundu. Saç rengi ve mavi gözleriyle ideal bir kurban değildi ama bir şey söylemiş ya da yapmıştı, belki de Pierette yapmıştı. Durum ne olursa olsun, yüzündeki ifade her ikisine de yönelikti. Bunu nasıl bildiğimden bile emin değildim ama biliyordum.

Arkasını döndü, böylece iki kadından başka kimse onu göremedi. Maskesini indirdi, böylece onları zihninde soymakla kalmayıp vücutlarındaki deriyi yüzen bir yüze bakabildiler ya da belki de onlar hakkında düşünmeyi hayal bile edemeyeceğim şeyler düşünüyordu. Yüzündeki ifade tuhaftı, farklıydı, cinsel sadist bir katil olmayan biri için anlaşılmazdı.

İçgüdülerim doğruca iki kadının yanına gidip bölgemi güç kullanarak işaretlemekti ama Olaf onlara orada, tanıkların önünde saldırmayacaktı. Bunu daha önce ormanda kanıtlamıştık. Gizli kimliğini saklı tutmayı severdi, bu yüzden şimdilik güvendelerdi.

İki SEAL'den yayılan enerji o kadar şiddetliydi ki, canavarları derilerinin yüzeyinin altında neredeyse kahve, çay ya da üçüncü derece yanıklar için yeterince sıcak su gibi kaynamaya başladı. Canavarlarım kurdu ve sırtlanı kışkırttı çünkü Milligan ve Custer sırasıyla her ikisinden de birer taneydi. İçimdeki kurt ve sırtlan tam olarak kendi türleri değildi, bu yüzden çağrı asla o kadar güçlü olmadı, ama enerjisi hala taşıdığım hayvan kuzenlerimde yankılanıyordu. Eğer Leduc'la kavga etmeye başlarlarsa, Koalisyon'dan kimsenin hapishanesine girmesine asla izin vermezdi, bu yüzden erkeklerle başladım. Canavarı ve güzelleri ikinci planda bırakacaktım.

Kendimi Leduc ile iki adamın arasına sokmaya çalıştım ama şerif tam anlamıyla onlara doğru bastırmıştı, ben de yaklaştım

ona. Ona vurmadım, güç kullanmadım, sadece vücudumun ön kısmı vücudunun yan tarafına değecek şekilde yürüdüm ve ben ilerlerken iki SEAL geri çekildi. Leduc'un üzerine yürürken enerjileri tenimi dondurdu, kollarımdaki tüyleri kabarttı. Bunun olması için hiçbir şey yapmamış olmama rağmen geriye doğru tökezledi. Sanki onu ürkütmüştüm.

"Senin derdin ne Blake?" Leduc bağırdı ama sesi bir an önceki gücünden yoksundu. Tökezlemem ve ona çarpmam dengesini bozmuştu. Başka bir erkek olsaydım, bu manevra bana saldırmasına neden olabilirdi, ama ben küçük ve kadınsıydım ve bazen bu durumları etkisiz hale getirmeye yardımcı oluyordu.

"Halkıma, milletvekillerinize davrandığınız gibi davranamazsınız, Dük," dedim. "Onlar senin şamar oğlanların değil."

"Çocukları kırbaçlamak mı? Bu da ne demek oluyor? Orada durmuş koca adamı öpüyorsun ve bana profesyonel olmayan davranışlar konusunda ders mi veriyorsun?

"Bu konuda haklısın. Abartılı PDA için özür dilerim. Bunun için özür dilemeye bile çalışmayacağım."

Özür de onu yakalamış gibiydi. "Özrünü ve hatalı olduğunu kabul etmeni takdir ediyorum."

"Ama lütfen şu andan itibaren kötü davranışlarımın acısını çalışanlarımdan çıkarmayın."

"Koalisyon çalışanları olduğunu sanıyordum."

"Micah Callahan'dan adamlarını buraya göndermesini istedim. Hepsi benim için en azından iş arkadaşı, bu yüzden Micah burada olmadığına göre onlar benim adamlarım, tıpkı sizin temsilcileriniz gibi. Senin benimkilere yaptığın gibi ben de senin adamlarına saygısızlık etmem.

Duke bir an düşünür gibi oldu ve sonra başını salladı. "Yeterince makul, Blake."

Elimi uzattım ve bir anlık tereddütten sonra elimi sıktı, biraz tereddütle, çünkü eli benimkinden çok daha büyüktü. Birçok erkek benimki gibi küçük ellerle sorun yaşar, bu yüzden bunu kişisel olarak algılamadım.

"Bu dava hepimizi derinden sarstı," . Ben
başımı salladım. "Beni de etkiliyor."

Birkaç hoşbeş daha ettik ve sonra hoşbeş sona erdi. Olaf'a ve balkondaki diğer kadınlara döndüm. Newman ve Edward'a en iyi profesyonel gülümsemelerimden birini gösterdim. "Siz ikiniz içeri gelseniz de Duke harika bir kahve yapsa ve bu lanet olası davada birbirimize nasıl yardımcı olabileceğimizi konuşsak nasıl olur?"

Newman herkesi içeri sokmaya çalışmaya başladı. Gülümsemeye inanmıştı. Edward daha iyi biliyordu.

"Ben burada kalıyorum," dedi.

"Gözlemlendi. tanıştırmaya yardım edeceksin. Nicky ve Ethan yanımda.

"Biz de patron," dedi Custer.

Başımı salladım ve kimsenin duyamayacağı kadar onlara yaklaştım. "Neredeyse yerel polisin seni kavgaya kışkırtmasına izin verecektin. Şu anda ihtiyacım olan destek bu değil."

"Anitta. . . ." Milligan
söyledi. "Patron," dedim.

Bana göz kırptı ve ben de onun içindeki ego mücadelesini izledim. Milligan genelde Custer'dan daha makul biriydi ama Leduc'un özel ekibin tüm ego sorunlarını gündeme getirecek ne söylediği konusunda endişelenecek vaktim yoktu. Şu anda bu tür bir egoyla ilgilenecek zamanım yoktu, bu yüzden ona baktım. Agresif değil, sadece sert, ki bazı insanlar bunu agresif olarak değerlendirir, ama yanılırlar, çünkü doğrudan ve agresif arasında bir fark vardır. Milligan aradaki farkı bilirdi; takımdaki herkes bilirdi.

Milligan sanki üniformasına geri dönmüş gibi, "Evet, madam," dedi.

"Bu da olur. Şimdi siz ikiniz içeri girin ve işleri daha iyi hale getirmek için burada olduğunuzu unutmayın, daha kötü değil.

"LEO'nun başlattığını söylesek kızar mıydınız?" Custer her zamanki gülümsemelerinden biriyle sordu.

Ben de gülümsemedim. "O başlattı, sen başlattın - kimin umurumda değil. Eğer tekrar başlarsam, herkes için bitiririm."

İkisi de bir an bana bakıp o adam için matematik yaptılar. Fiziksel olarak beni kesinlikle yenebilirlerdi - bunu hepimiz biliyorduk - ama bu fiziksel yetenekle ilgili değildi. Bu başka tür güçlerle ilgiliydi.

"Görevimizi tehlikeye atıyorsunuz," dedim, "bu yüzden üstün yetenekleriniz artık benim için bir bok ifade etmiyor. Otto orada durup Angel ve Pierette'e biftekmiş gibi bakarken siz beni egolarınızla ilgilenmeye zorluyorsunuz. Önceliklerinizi sıraya koyun beyler ya da ekibimden defolup gidin.

"Onu duydun," dedi Nicky. "Git biraz kahve yap."

Custer ve Milligan sakinleşiyorlardı ama birden sinirlendiklerini hissettim. Parmağımla Nicky'yi işaret ettim. "Başlama yine. Şimdi 'En büyük sik kimde?' oynamayalım."

"Özür dilerim," dedi, ama sanki istiyormuş gibi değil ve bu kadar çok büyük, baskın erkeğin birlikte çalışmasının bir sorunu vardı. Hakimiyet kurulana kadar ve hatta bazen sonrasında bile birbirlerini itip kakıyorlardı. Buna bir de hepsinin şekil değiştirici olduğu gerçeği eklenince durum daha da kötüleşiyordu.

Olaf ve kadınlara doğru yürüdüm. Herkesin onlara söylediğim şeyi yapıp yapmadığını görmek için arkama bakmadım. Ya onların patronuydum ya da değildim. Tekrar kontrol etmek için arkama bakmak beni zayıf gösterirdi ve bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Micah yeni çocuklar üzerinde liderliğini çoktan kurmuştu. Ben de öyle düşünmüştüm ama görünüşe göre sahada bunu yapamamışım. Micah'ya evde kalmasını söylediğimde, bunun takımın geri kalanı için ne anlama gelebileceğini düşünmemiştim. Ethan bu adamların patronu olacak kadar baskın değildi ve bazen Nicky ve ekipteki çocuklar çatışıyordu, bu da beni patron olarak bırakıyordu. Lanet olsun, bir sorunu çözerken başka bir soruna neden oluyorsun. İstenmeyen sonuçların canı cehenneme.

48

"ANGEL, PETRA, siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" dedim gözlerime ulaşmayan kocaman bir gülümsemeyle. Sesimin tonu gözlerimle uyumluydu, gülümsememle değil.

Angel gözlerimdeki bakışı görene kadar gülümseyerek arkasını döndü ve sonra gülümsemesi biraz soldu. "Merhaba, Anitta." Olaf'a göz kulak olabilmek ve arabaların yanından geçerken beni ve yanımdaki adamları görebilmek için yana doğru hareket etti. Baz makyajı, kırmızı rujunu ve siyah-kırmızı göz makyajını vurgulamak için neredeyse beyazdı. Beyaz düğmeli bluzunun yuvarlak yakasının ortasında küçük bir sahte kiraz kümesi vardı. Yakayı daha fazla siyah dantel çevreliyordu. Bluzunun sol tarafında kırmızı kalp şeklinde emaye bir saat broşu vardı. Kırmızının küçük dokunuşları makyajının kırmızısını ya da belki de tam tersiydi. Her iki durumda da çok hoş ve seksiydi.

Pierette'in makyajı, koyu renk gözlerinin etrafındaki eyeliner dışında, doğal bir görünümdeydi. Gözlerindeki hafif çekiklik vurgulanmış ve onu asıl Fransız ve İngiliz kökeninden daha egzotik göstermişti. Her iki ülkeden de daha yaşlı olabileceği halde, Fransa ve İngiltere'nin resmi olarak ne zaman ülke olduklarından emin değildim. Pierette, vampir efendisinin işaretleri sayesinde, o narin üçgen yüzün göründüğünden çok daha yaşlıydı.

Yüksek sesle sormak istedim: Burada ne halt ? Onun mükemmel kurbanı olduğunuzu biliyorsunuz, ama bu biraz kaba göründü, bu yüzden denedim: "Size bir soru sordum bayanlar. Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?

Angel gülümseyerek, "Yeni Therianthrope'ların değişimlerini kontrol etmelerine yardımcı olmak için Koalisyon'la birlikte seyahat ettiğimi biliyorsun," dedi.

"Sen ve Ethan yeni gelenlere yardım etmek için elimizdeki en iyi iki kişisiniz. Bobby konusunda yardıma ihtiyacım var, harika.

Melek bana gülümsedi. Daha önce çok gördüğüm bir gülümsemenin bir versiyonuydu - şeytani bir dokunuşla birlikte yaramazlık. Bu ifade bana ikiz kardeşi Mephistopheles'i o kadar çok hatırlatıyordu ki rahatsız ediciydi. İkisinin de artık sevgilim olmasıyla ilgili hâlâ bazı sorunlarım vardı. Biraz ensest gibi hissettiriyordu. Bu gülümseme Olaf'ın kuyruğunu çekip ne olacağını görmek için miydi, yoksa sadece onun gülümsemesi miydi? Biraz yalnız kaldığımızda, iyi kalpli Melek ve ben konuşacaktık.

Döndüm ve dedim ki, "Ama Petra küçük, zayıf Therianthrop'ları insan formunda tutacak becerilere sahip değil, bu yüzden soruyu bir kez daha soracağım. Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?

Pierette bana o iri kahverengi gözlerinin tüm ağırlığını verdi ve şöyle dedi: "İhtiyacın olan her şey olmaya geldim dostum...". Anitta. İster kılıçla ister etle, ben seninim."

Neredeyse kraliçem unvanını kullanacaktı. Krallar ve kraliçelerle başkanlardan daha fazla yüzyıl yaşamıştı ama Leduc'un ya da hatta Newman'ın önünde bana kraliçe demeyi unutmayacağını umuyordum. Lanet olsun, uçakta onunla birlikte gelenler dışında herkes.

"Bununla ne demek istiyor?" Olavo sordu.

"Ah, izin verin açıklayayım," dedi Melek ve sözlerine eşlik eden muzip sırıtış daha çok yaramazlığa dönüştü. Bu, Mephistopheles'in, bizim Şeytan'ın, kısaca Dev'in, talihsiz bir şey yapmak üzereyken takındığı gülümsemeydi.

Ona başımı salladım. "Hayır. Her ne düşünüyorsan, yapma.

"Eh, benden sen sorumlusun," dedi Angel, ama ses tonu beni memnun ettiğini ima ediyordu.

"Sen benim patronum değilsin," dedi Olaf, sesi neredeyse alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

Ona baktım ve bir anlığına tüm o korkunç, öldürücü arzuyu görmeme izin verdi. O anki şaşkınlık

Pierette'in sözleri onu yumuşatmaya yetmemişti, sanki Edward'ın çoğu zaman Ted olmaktan yorulduğu gibi o da medeni maskesini takmaktan yorulmuştu.

"Hayır, değilim ama Duke'a SEAL'ler hakkında söylediklerimi duydun."

"Ben yaptım."

"Bu Angel ve Petra için de geçerli." "Ne

demek istediğini anlamıyorum," dedi.

"Tabii ki bilmiyorsun," dedim.

Olaf bana gülümsedi ve genellikle beni korkutan o mutlu ürpertiyi verdi ama o anda yeterince korkmuştum. Belki daha sonra beni yine korkuturdu ama şimdi değil. Şimdilik bu saçmalıktan bıkmıştım. Dişi aslanım altın gözlerini kaldırdı ve içime baktı.

Nicky bana biraz daha yaklaştı ve Ethan diğer tarafa ilerledi, böylece beni çevrelediler.

Olaf küçümseyerek baktı. "Seninle savaşmalarına izin verirsin."

"Korumalar bunun için var," dedim.

"Senin için bundan daha iyisini düşünmüştüm, Anita."

"Eğer bir gün seni öldürmek istersem, bunu kendim yaparım, ama o noktaya kadar, seninle bilek güreşi yapmak için yardıma ihtiyacım olacak."

Dudakları yukarı doğru hareket etti. Başkaları buna gülümseme diyebilirdi ama bu bir hırıltı, bir uyarıydı. "Diğerlerini içeri gönderdiğini biliyorum. Tanık olmadan. Bedenin, uzaya fırlamadan önce nefes almak gibi derin bir durgunluğa büründü.

"Kadınlar benim. Onlarla oynayamazsın. "Ya önce

onlar bana dokunursa?"

Anjo'ya baktım. Bana yine gülümsemeye çalıştı ama ona karşı ne kadar mutsuz olduğumu görmesini sağladım ve o da bunu riske atmamaya karar verdi. "Angel'la daha sonra özel olarak konuşacağım. Sen sorun çıkarmadıkça o da sana sorun çıkarmaz.

"Anita," diye başladı Angel.

"Size söz veriyorum," dedim.

"Sözün güzel," dedi Olaf, "ama senin şu meleğini tanımıyorum."

Ona baktım. Artık sesinde ya da yüzünde kahkaha yoktu. Bana kelimeler olmadan bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama onunla ağabeyiyle kurduğum bağa sahip değildim. Mesajını onun gibi kafamın içine fısıldayamıyordu. Tek yapabildiği bana bakmak ve gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışmaktı.

Parmak uçlarını koluma yerleştirdi. Altın kaplanının sıcaklığı, ister endişeden ister bilerek olsun, anında ortaya çıktı. Angel içindeki canavar üzerinde neredeyse mükemmel bir kontrole sahipti, bu yüzden muhtemelen kasıtlıydı. Olaf'ın yanından uzaklaşabilir ve neyin bu kadar önemli olduğunu bana yüz yüze anlatmasına izin verebilirdim. Birkaç dakika önce orada olmasaydı, flört etmeseydi ya da onun damarına . Pierette orada olmasaydı

Büyük adam için mükemmel bir av. . eğer, eğer, . Her şey

Angel'a kızdım. Yardım istedim ve şimdi sadece daha fazla sorunum vardı.

"Ben söz verdim meleğim. Bunu onurlandırmalısın."

O sıcak enerji dalgasının tenimden nefes almaması için ondan uzaklaştım. İyi hissettirdi ama enerjisini beni sakinleştirmek için kullanmasını istemiyordum. Tüm bu durum karşısında öfkemi içimde tutacaktım. Koalisyon'u işleri yoluna koyması için kasabaya davet ettim; bu daha iyi olmadı.

"Ona söz verdirme Anita, ," dedi Ethan.

Ona baktım, şaşırmıştım. Bunun sadece Angel'ın Angel'lığı olduğunu sanıyordum, ama Ethan soruyorsa, o zaman bu bir plan, bir komployduu. Ne haltlar dönüyordu?

"İkimizle de oynuyorlar, Adler," dedi Olaf. "Haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum, Moriarty." "Seninle oynamıyorlar, Anita," dedi Nicky.

"Neler olduğu umurumda değil. Ben söz verdim. Benim olan herkesin buna saygı duymasını ve beni lanet bir yalancıya dönüştürmemesini beklerim." Anjo'ya baktım.

"Eğlencemi bozuyorsun," dedi ama sözlerine eşlik eden alaycı bir bakış yoktu.

"Onun senin olduğunu söyleyip duruyorsun," dedi Olaf. "Nasıl senin oluyor? Metreslerinden biri mi? Son kelimeyi birkaç dakika önce beni kızdıracak bir şekilde dilinden yuvarladı, ama ben

Nicky'nin ağzının tadı benimkindeydi ve Olaf beni hep becerirdi. Kendi insanlarımın bunu yapmasına alışık değildim.

"Leduc'a Milligan ve Custer'ın da benim adamlarım olduğunu söyledim.

Sevgilim olup olmadıklarını sormadın.

Şehvetli katilin bakışları öfkeli katile kaydı; bu gerçekten bir gelişme değildi. "Onlar senin sevgililerin mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

Öfkelenmeye devam etti, gerginlik ellerinden yumruk haline gelene kadar aktı. Dövüşmeye hazırlanmıyordu; o kadar öfkeliydi ki fiziksel olarak dışarı çıkmak zorundaydı. Ben de bazen böyleydim. "Bana hangilerinin sevgilin olduğunu söyle, Anita."

Ona cehenneme gitmesini söylemek isterdim çünkü bu onu ilgilendirmezdi ama davranışlarında bana oyun oynamamamı söyleyen bir şey vardı. Eğer bu el bombasının pimini çekeceksek, bunun önemli bir şey yüzünden olmasını istiyordum.

"Nicky'yi biliyorsun ve Ethan'la tanıştığımda Washington eyaletinde benimle aynı tutuklama emri altındaydın, yani yakın olduğumuzu biliyorsun." Sonradan bir karışıklık olmasın diye ekledim: - Ethan'ın şu anda ciddi bir kız arkadaşı olmasına rağmen, o ardeur için acil durum yemeği, ana listede değil.

"Bu yüzden mi Ethan'ı değil de Nicky'yi öptün?"

"Evet."

"Yani kadınlar senin de sevgilin değil mi?"

İçimi çektim ve gerçekten bu konuşmadan çıkmak istedim ama gerçek . Sevgililerimden utanmıyordum ama bunlar hayatımda kendimi en rahat hissettiğim kadınlar değildi. En gençlerinden ikisi onlardı ve henüz tüm sorunları çözmemiştik. Angel benden çok Jean-Claude ve Richard'la, yerel kurtadamlardan Ulfric'le yattı. O ve ben hayatımdaki erkeklerle birbirimizden daha fazla seks yaptık. O da tıpkı kardeşi gibi mutlu bir biseksüeldi. İkizler kadar gerçek biseksüel olan, her iki cinsiyet için de güçlü bir tercihi olmayan tanıdığım diğer tek kişi Nathaniel'di.

"Sorun değil, Anitta. Hissetmediğin bir şeyi iddia etmek zorunda değilsin," dedi Angel ve artık ne alay ediyor ne de gülümsüyordu. Mavi altın kaplan gözlerindeki ışığın bir kısmı sönmüştü, çünkü onlar insan yüzüne hapsolmuş bir kaplanın gözleriydi. Çoğu insan gözlerinin egzotik insan gözleri olduğunu düşünse de, safkan klanının tüm kaplanları hayvan gözleriyle doğmuştu. İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyi görürler.

Mutsuz yüzüne baktım ve onun mutsuz olmasını istemedim. Aramızdaki mesafeyi ve kollarımı benden çok daha uzun boylu biri için şaşırtıcı derecede ince olan beline doladım. Erkeklere dokunmaya daha da alışmıştım. Bana gülümsedi ve kollarını omuzlarıma doladı.

"Öpücük nazik olmalı," dedim, "yoksa rujun üzerime dökülür."

Etrafıma daha sıkı sarıldı, göğüslerini yüzüme bastırdı, böylece ağzımı onunkilere değdirmemek için çenemi daha fazla kaldırmak zorunda kaldım. Yüzündeki o muzip gülümseme geri gelmişti ve bunu görmek beni mutlu etmişti. Kalçalarını biraz oynattı, bu genellikle ellerimi belinden poposuna doğru hareket ettirmem için bir davetiye olurdu ama bunun yerine ellerimi sırtından aşağı doğru hareket ettirdim. Sırtı ellerimin altında güçlü ve sıkıydı. Parmaklarımı içine sokmamak için kendimi zor tuttum çünkü ikimizin de bundan zevk alacağını biliyordum. Yaramazlığı birden hınzırlığa dönüştü ve öpücüğün ne kadar nazik olacağını düşündüğünü biliyordum.

"Ben ciddiyim meleğim. Yerel halk bu metamorfoz olayını zaten garipsiyor. Heteroseksüel güvensizlik çanlarını çalmamıza da gerek yok."

"Baş başa kaldığımızda bana Nicky'ninki gibi bir öpücük sözü verir misin?"

"Özelde daha iyi öpüşürüz, söz veriyorum," dedim ve ona gülümsemekten kendimi alamadım.

"Tamamdır," diye fısıldadı ve eğildi.

Hayatımdaki uzun boylu erkeklerle yaptığım gibi parmak uçlarımda yükseldim. En büyük fark, benimkilere sürtünecek göğüslerin olmasıydı, ancak benimle of armour not was as fun as of

özel. Dudakları yumuşak ve dolgundu ve kendi rujumu sürmediğim için onun tadını alabiliyordum. Kollarını bana doladı ve bizi sıktı, ben de ona karşılık . Dudaklarını açtı ve dilimi yavaşça içeri kaydırdım. Bir an dikkatli olmayı unuttum ve onu istediğim şekilde öpmeye başladım, ağzıma karşı küçük bir ses çıkarana kadar dişlerimle dilimi ve dudaklarımı karıştırdım. Ben de ona karşılık verdim ve sonunda parmaklarımın sırtına girmesine izin verdim. Elleri bana karşılık verdi, sanki zırhımın altında beni bulmaya çalışıyormuş gibi zırhımın üzerinde kayıyordu. Elleri kıçıma dokunduğunda, gülerek ve biraz da nefes nefese kalarak önce ben geri çekildim.

"Şimdilik bu kadar yeter," dedim.

Olaf'a bakmamak için kendimi zor tuttum. Eğer bize bir seri katil gibi baksaydı, bu havayı bozardı. Bize lezbiyen fantezisi olan pek çok erkek gibi baksaydı, bu beni rahatsız ederdi, bu yüzden sadece Angel'ın gözlerindeki heyecana konsantre oldum, yüzü az önce yaptığımız şeyle aydınlanmıştı.

Ethan'ın elinde ikimize de ikram etmek için mendiller vardı. Erkeklerin cepleri kadınların ceplerinden çok daha fazla yer tutar.

"Teşekkür ederim," dedim.

Angel kıyafetiyle uyumlu kirazları olan küçük bir çantadan pudra kompaktını çıkarırken güldü. Makyajını dikkatlice silmeye başladı. Ben de rujumu silmeye başladım. Makyaj yapmadığım için bu kadar dikkatli olmama gerek yoktu.

Nicky ve Ethan'a döndüm. "Her şeyi anladım mı?"

Ethan başını salladı. Nicky mendili alıp ağzımın kenarını ve biraz da çenemi kurulamaya başladı, bu da kötü bir palyaço makyajı yapmışım gibi göründüğüm anlamına geliyordu. Parmak uçlarını çeneme koydu ve yüzümü başka tarafa çevirdi. "Temizlen."

"Teşekkür ederim," dedim ve Pierette'e döndüm.

Ona elimi uzattım ve o da gülümseyerek elimi tuttu. Gözlerini bulmak için uzağa bakmama gerek yoktu. Onlar

Benimki kadar koyu olmasa da benimki kadar koyu kahverengiydi. Elimi yüzünün yan tarafına koydum; diğer kolum yukarı ve omzunun üzerinden geçti. Kolları belime dolandı ve sırtımdan aşağı indi. Yatağımda bana narin, zarif, küçük gibi kelimeleri düşündüren kadınlardan biriydi. Santimetrelerce öteden gözlerinin içine bakarken bana böyle kelimeler düşündürmesi hoşuma gidiyordu. Birbirimize yaslandık ve Pierette'in bunu yapmayacağını bildiğim halde gözlerimi kapattım. Güvenlik nedeniyle bundan kaçınmak için kendini eğitmişti ya da bir öğleden sonra böyle açıklamıştı.

Ruju nötrdü, çoğunlukla parlak bir dudak parlatıcısıydı. Bu da bulaşmasından endişe etmeden öpüşebileceğimiz anlamına geliyordu, ben de öyle yaptım. Onu sanki kollarında olmak istiyormuşum gibi öptüm. Yanağının narin kemiklerini tutan elime, ağzının benimkine yaptığı baskıya değer verdiğimi bilmesini sağladım. Dilim dudaklarının arasına kaydı ve daha da açıldı, böylece birbirimizin ağzını keşfettikçe öpüşmemiz büyüdü. Onu neredeyse her öptüğümde düşündüğüm şeyi düşündüm: Ağzı çok küçüktü. Pierette sert öpücüklerden hoşlanmazdı, bu yüzden kullanmamaya ya da tırnaklarımı sırtına geçirmemeye dikkat ettim. Kolları sırtıma sıkıca sarıldı. O narin görünen vücudun ne kadar güçlü olduğunu hissetmek için bir anım oldu ve sonra sanki hava almaya çıkıyormuş ve ben de kurtulması gereken bir suymuşum gibi öpüşmeyi kesti. Orada öylece el ele tutuşarak kaldı, sanki öpüşmekten fazlasını yapmışız gibi düzensiz nefes alıp veriyordu. Onunlayken Angel'la olduğum kadar nefes nefese değildim. Dişlerini ve tırnaklarını özlemiştim.

"Bu sizi rahatsız etmiyor, değil mi?" Olavo söyledi. Kime sorduğunu bilmiyordum ama Nicky cevap verdi.

"Neden olalım ki?"

"O sadece bir kadın. Onu bu kadar çok insanla paylaşmaktan nasıl mutlu olabiliyorsun?

Nicky gülümsedi ve memnun görünüyordu. "Seks yaptığım tek kişinin Anita olduğunu mu düşünüyorsun?"

Olaf ona baktı. "Ben yaptım."

Nicky'nin silahlı elini tehlikeye atmamaya dikkat eden Angel yaklaştı ve kolunu Nicky'ninkinin arasından geçirdi. Ruju bir kez daha kıpkırmızıydı; ben Pierette'i öperken o da rujuna dokundu. Ruju bir kez daha kıpkırmızıydı; ben Pierette'i öperken o da rujuna dokundu. Angel sanki bir çift fotoğrafı için poz veriyorlarmış gibi başını Nicky'ye doğru eğdi. Göz açıp kapayıncaya kadar yapabiliyormuş gibi görünen o gülümsemeyi yaptı. Nicky de ona gülümseyerek karşılık verdi. "Bunu doğru yapabilirim ve henüz ana ilişkimi bozmadı" diyen bir gülümseme. Bu bir kedi-krem gülümsemesi değildi; bu bir "pastanı al ve onu da ye" gülümsemesiydi.

İkisine de baktım ve birlikte olduğumuz tüm zamanları düşündüm, genellikle Dev ya da Nathaniel ile, bazen de her ikisiyle. Bu eğlenceliydi. Tepeden tırnağa küçük bir ürperti hissettim ve şimdi bunu düşünmek bile nefes alışımı hızlandırıyordu.

"Şimdi neye tepki veriyorsun?" Olavo sordu.

"Olasılıklar," dedim ve gülümsedim, belki de gülümsememin "pastanı al ve onu da ye" türünden bir gülümseme olduğunu fark ettim.

"Nicky'nin diğer tüm kadınlarla seks yapıyor olması seni rahatsız etmiyor mu?"

Nicky onu düzeltti. "Angel ve ben birlikte seks yapıyoruz. Petra ve ben .

Bu bir müzakeredir."

Olaf bana baktı. "Nicky'nin başka bir kadınla seks yapıyor olması seni rahatsız etmiyor mu?"

Beni dürüst olmaya iten neydi bilmiyorum. Belki de Pierette'in elini elimde hissetmem ya da Nicky ve Angel'la birlikte olduğum anılardı. " yaptığında ben de oradaydım, yani hayır."

Olaf bana baktı. "Şimdi de benimle alay ediyorsun."

"Sana mutlak gerçeği söylüyorum Olaf... Otto," dedim, diğer polislerin yanına dönmeden önce doğru ismi kullanma alışkanlığını tekrar kazanmaya çalışarak.

Nicky'den bana, sonra kadınların her birine ve sonra tekrar bana baktı. Ethan'a baktı. "Siz de bireysel olarak pazarlık yapıyor musunuz?"

"Az önce Anita ve kız arkadaşımla seks yaptım. Bu benim için yeterli.

"Aynı anda mı?" Olavo sordu.

Ethan endişeyle güldü, "Nilda ve Anita değil. Hayır, sadece.
. hayır."

Hepimiz onunla aynı fikirdeydik, çünkü Nilda terapi gerektiren öfkeli ve yaşlı bir kurt adamdı. Ethan'la birbirlerini çok seviyor görünmelerine sevinmiştim, çünkü Nilda Harlequin'in en dengesizlerinden biriydi. Nilda ve Ethan bir çift olarak geri kalanımızın daha güvende olmasına yardımcı oldular.

"Petra sadece seninle mi seks yapıyor, Anita?" Olaf'ın bana ve erkeklere sorular sorduğunu ama diğer kadınlardan hiçbiriyle doğrudan konuşmadığını fark ettim. Benimle ilk tanıştığımızda da böyle konuşmuştu: bana yakındı, benden çok Edward'la konuşuyordu.

Başka biri olsaydı, onları doğrudan kadınlarla konuşmaya zorlardım, ama Olaf beni ve diğer erkekleri kadınlara açılan bir kapı olarak gördüyse, bu benim için işe yaradı. Belki de bizden biri olmadan onlarla konuşmazdı. Özellikle Pierette'le yalnız konuşmasını istemedim.

"Sadece ben değil."

"Yani onunla seks pazarlığı yapmak isteseydim, itiraz etmez miydin?"

aniden boynumdan fırlamaya çalışıyordu. Yanlış bir şey söylememişti, gerçekten. Son derece kibardı, öyleyse neden korkuyordum?

"Onunla yatmak istemiyorum kraliçem. Lütfen beni buna zorlamayın" dedi.

Sesinde korku vardı. Ona baktığımda oldukça şaşırmıştım ve yüzündeki ifade de sesiyle uyumluydu. Olaf'tan korkuyordu. Yani, Olaf korkutucuydu ama yüzlerce yıldır ondan daha korkunç şeyleri avlıyordu. Onu korkutsa bile, bunu göstermesine gerek yoktu. Ne yapıyordu ve neden? Sanki ben onun kalkanıymışım gibi arkamda hareket ediyordu, bu da korumam olması gereken biri için garip görünüyordu.

Moitiés bêtes'lerine, yarı canavarlarına köle gibi davranan birçok yaşlı vampir tanıyordum ama Pierrot ona bu şekilde davranmıyordu ya da ben öyle olduğunu düşünmüyordum. Onların hem sevgili hem de efendi ve hizmetçi olduklarını sanıyordum. Şimdi, birdenbire, onu istismar edip etmediğini merak ediyordum. Eski vampir toplumunda, çağrılacak hayvanların hiçbir hakkı yoktu. Jean-Claude ve ben bunu öğrendiğimizde bunu değiştiriyor ve istismarı durduruyorduk, ancak bazı çağrı hayvanları yüzyıllardır efendileri için ortak olmaktan çok eşya olmuşlardı. Pierrot için daha iyisini düşünmüştüm ama Pierette'in tepkisi daha iyinin iyi ile aynı şey olmadığını anlamamı sağladı.

"Kimse seni biriyle seks yapmaya zorlamayacak Petra. Sana sürekli bizde işlerin böyle yürümediğini söylüyoruz." Yüzünü okşadım, diğer elim hâlâ onun elinin içindeydi. Gözlerimin içine bakmıyordu. Omuzları yuvarlanmıştı; tüm duruşu kendi üzerine kamburlaşmıştı. Oh, kahretsin.

Aslanın sıcaklığını hissettim, acımasız güneşin altında kavrulan otların kokusunu aldım. Olavo'ya baktım. Pierette'i sanki bir su birikintisinde yaralı bir ceylan görmüş gibi izliyordu. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Verdiği tepki onu daha da mükemmel bir kurban haline getirmişti.

49

LEDUC binayı terk etti ve sanki bir amacı varmış gibi bize doğru ilerledi. Bu amaç muhtemelen bize bağırmaktı. Ya Edward ve Newman onu oyalayacak kadar samimi değillerdi ya da Edward Leduc'un bizi Olaf'la bölmesinin daha az kötü olduğuna karar vermişti. Şerifin beni kadınlardan birini öperken görmemiş olmasını umuyordum ama tabii.... . .

"Ne oluyor Blake? öpecek misin? Telefon etmek istiyorsan, kasabamdan defol ve evine git.

Harika, sadece harika, en azından bir kısmını görmüştü.

Edward Leduc'un arkasındaydı ve hareketleri bana Olaf'ın dikkatini dağıtmak için şerifi dışarı çıkardığını ya da belki de koca adamla yalnız kaldığımızda yapacaklarımızdan korktuğunu söylüyordu. Gerçekten Olaf'ı öldüreceğimizi ve "Nereye gittiğini bilmiyoruz" oyununu oynayacağımızı mı düşünüyordu? Yoksa Edward'ın kendi kendine yapmayı düşündüğü şey bu muydu? Ona daha sonra bu lanet davada hiç yalnız kalıp kalmadığımızı soracaktım.

Herkesten uzaklaştım ve Nicky beni takip etmeye çalıştığında, "Kal, bu hepiniz için geçerli" dedim.

Üzgündüm, çok üzgündüm ve öfke sorunlarımı çözmeden önce Leduc'a saldırır ve her şeyi daha da kötüleştirirdim, ama burada yanılmıştım. Biz bir cinayet soruşturmasının ortasındayken ve Bobby'nin hayatı tehlikedeyken başka bir polisin biriyle öpüştüğünü görseydim, onu paramparça ederdim, peki ne yapabilirdim? Gerçeğin bir versiyonunu bulmaya çalıştım, çünkü içine düştüğüm profesyonel olmayan çukurdan çıkmama yardımcı olabilecek bir yalan düşünemiyordum.

"Özür dilerim Şerif. Profesyonelce davranmadım ve bundan utanıyorum," dedim hızlıca, bana tekrar bağırmak için nefes aldığında.

Sanki söyleyeceklerini yeniden düşünüyormuş gibi duraksadı, ki ben de bunu yapmasını bekliyordum. "Kahretsin Blake, tüm o abartılı PDA için özür dileyip duruyorsun ama yine de yapıyorsun."

"Biliyorum ve üzgünüm, ama . . Senin bir karın var, değil mi? Dedim ki.

Leduc kaşlarını çattı. "Evet."

"İş yerine gelse ve ona sarılmanızı istese ne yapardınız?"

"Karım bunu asla yapmaz. Çalıştığım zaman çalıştığımı bilir."

"Çıkmaya başladığınızda bunu biliyor muydu?"

Kaşlarını daha sert çattı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Blake."

Sanki ona güveniyormuşum gibi ona doğru eğildim ve o da dinlemek için eğildi. Sosyal şartlanma için bir alkış alalım. "Nicky'ye karşı profesyonel değildim. Bunu kabul ediyorum. Ama sonra kadınları aynı şekilde selamlamadım, çünkü kendime izin verdiğim tek şey aptalca bir andı."

"Peki neden ikisini de öptün? Bu kadar çok kişiyle çıkıyor olmanı bile anlayamıyorum.

"Bu benim için bile çok fazla insan demek Şerif, inan bana." "O zaman neden yapıyorsun?"

İki kadına ve Nicky'ye dönüp baktım. "Bisküvi yediği için hangisini yataktan atardınız?"

Leduc arkasına baktı ve yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Sonra gülümsedi ve başını sallamaya başladı. Bana, hayatımdaki bazı kadınlarla karşılaştıklarında memleketteki bazı polislerden gördüğüm o erkek erkeğe bakışı attı. İçlerinden ikisi bana "Seni köpek" dedi. Bunun bir iltifat olduğunu biliyordum ama bunu alacağımı hiç düşünmemiştim.

"Buna itiraz edemem ama bu kadar göz damlası dikkat dağıtıcı olacaktır." Leduc'un gözleri kısıldı ve

şüpheci polis gözlerine dönüştü. "İşinizi yapamayacak kadar dikkatiniz dağınık mı "

"Bunu hak ediyorum ama söz veriyorum, davaya bir çözüm bulana kadar kamuya açık sevgi gösterilerine son vereceğim."

"Büyük adamın senin hatan olduğunu söyledin, madem biliyordun neden diğerlerini öptün?"

Bu yüzden yalan söyledim ve uzun süredir evli olan bir erkeğin, ancak kadınlarla çıkarsanız öğrenebileceğiniz bir şeyi anlaması için şansımı denedim. "Beni de onu sevdiğin kadar sevseydin "in bir versiyonu. Kısacası, o iki öpücük beni iki kadınla birlikte olmaktan kurtardı."

Cevabım tam olarak doğru değildi. Angel ne benimle ne de başkasıyla ciddi değildi. Pierette ondan asla faydalanmazdı. O kendini kraliçesine, yani bana hizmet ediyor olarak görüyordu. Kendini sunmuş ve bir ilişki istemişti ama yine de ısrar etmemişti. Ama tüm bunları Leduc'a açıklayamazdım. Hayatındaki kadınları nasıl mutlu edeceğini açıklayabilirdim.

"Ama sen de bir kadınsın, Blake."

"İnanın bana, benim hangi cinsiyetten olduğum önemli değil, sadece onlarınki önemli."

"Peki ya incinirlerse ve tekrar romantik bir güvenceye ihtiyaç duyarlarsa? Senin dikkatini davadan uzaklaştıracaklar.

"Bunun bu yolculuk için tek PDA olduğunu açıkça belirteceğim ve eğer bunu anlayamazlarsa, eve döndüğümüzde köpek kulübesinde kalacağım."

"Bir erkeğin köpek kulübesine düştüğü gibi bir kadının da oraya düştüğünü hayal edemiyorum."

"Güven bana Duke" - evet, takma adını bile kullandım - "eğer kadınlarla ve bazı erkeklerle çıkıyorsan, köpek kulübesi kadın ya da erkek olmanı umursamaz".

Bana kaşlarını çattı. "Görünüşe göre kadınlar beladan uzak duracak kadar akıllı olmalı."

Başımı salladım. "Belki, ama ben değilim."

Gülümsedi. "Biriyle yattığına dair söylentiler duydum ama değil. Bu sıradan bir şey ve sıradanlık insanlara

az önce yaptığın gibi aptalca şeyler yaptırma gücü.

"Her ne yapıyorsam, sıradan değil."

"Bir polis meslektaşımın aynı anda iki kadınla birlikte olmasını istemezdim."

"Teşekkür ederim Dük. Gerçekten minnettarım."

Başını salladı ve omzumu okşadı. "Bir kadınla birlikte olmak yeterince zor, Blake. Sana iyi şanslar."

"Teşekkürler ve yolculuğun geri kalanında PDA'nın sonunu açıklamak için birkaç dakika yalnız kalabilir miyim?"

"Kaç tanesi konuşma için kalacak?"

Onlara baktım ve Milligan ile Custer dışında herkes olduğunu fark ettim. "Sanırım Otto Jeffries hariç hepsi."

Güldü. "O zaman seni yalnız bırakabilirim Blake, ama bu yalnız olmanın tanımı değil."

"Tartışma yok," dedim.

Leduc içeri girdi ama Olaf bizsiz gitmek istemedi - iyi, özellikle de ben - ben de Leduc'a söylediğim şeyin bir versiyonunu ona söyledim. "Hayatımdaki kadınlarla konuşmak için biraz mahremiyete ihtiyacım var Otto. Ben çalışırken bunun son PDA olduğunu açıkça belirtmeliyiz. Leduc ile her şeyi zaten bir kez hallettim, ama bunu ikinci kez yapamam.

"Bunu onlara sen açıkladın," dedi.

Başımı salladım. "Kadınlarla çıkmanın zor yanlarından biri de bazı şeyleri, özellikle de duygusal şeyleri açıklamanın daha fazla zaman almasıdır."

Bana baktı, kaşlarını çattı, derin derin düşündü. "Kadınların mantıklı olmadığını mı kabul ediyorsun?"

"Hayır, ama konu flört ve romantizm olduğunda erkeklerden daha karmaşıklar."

Bunu düşünüyor gibiydi ve sonunda başını salladı. "Kabul edeceğim ve hayatındaki kadınlarla konuşmana izin vereceğim. . hayatındaki kadınlarla konuşmana izin vereceğim."

Olaf ofislere doğru yürümeye başladı. Kapıdan geçerken Edward şapkasını çıkarıp bana uzattı.

balkondan içeri girdi.

Onlar içeri girer girmez ve biz mümkün olduğunca yalnız kaldığımızda onlara döndüm ve şöyle dedim: "Pierette'in neden burada olduğunu söylemek için bana birkaç dakikanız var. Onun kurban profiline uymam yeterli değil mi? Başka birini daha tehlikeye atmak zorunda mıydın?

"Ben senin korumanım. Seninle tehlike arasına girmek benim görevim," dedi Pierette ve şimdi hiç de korkmuş görünmüyordu. Uzun boylu ve kendinden emindi, sanki az önce arkamda saklanan kadın başka biriymiş gibi. Bu bana Edward'ın nasıl Ted'e dönüşebildiğini hatırlattı.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Ben sordum.

Pierette, evde hiç sürmediği göz kalemiyle büyüttüğü kahverengi gözleriyle bana baktı. "Kraliçeme istediği her şekilde hizmet ederim."

Bana gerçeği söylemesi gerektiğini bildiğim tek kişiye döndüm. "Neler oluyor Nicky?"

"Bu benim fikrim değildi. Nefret edeceğini biliyordum," dedi.

"Senin fikrin olmayan neydi?"

"Pierette ve Angel'ı buraya getirip Olaf'la başa çıkmana yardım etmeleri için." Sonra aklıma bir fikir geldi ve haklıydı. Nefret ettim. "Pierette,

Az önce ondan korkuyormuş gibi davranıyordun. Onun en sevdiği kurban gibi görünmen yeterli değil. Bu konuda şaka yapıyorsun.

"Ondan korkuyorum kraliçem. Onun ellerinde çaresiz istemem. Korkumu saklamak yerine görmesine izin veriyorum." Konuşurken o kadar sakindi ki.

"? Bunu neden yaptın?" "Seni baştan çıkarmak için."

"Ne?" Angel kolunu omuzlarıma dolamaya çalıştı, ben de ondan uzaklaştım. "Peki ya sen, neden onunla flört ediyorsun?"

"Kıyafetleri kastediyorsanız, gösterideydim. Onları buradaki kimse için giymedim.

O zaman sinirlenmiş görünüyordu, ama son şantaj anımı yaşadım duygusal of any a of them. I already had me

herkesle geceyi kaybettiğim için bir kez özür diledi. Benden bu kadar.

"Kıyafetlerden bahsetmiyorum, bunu sen de biliyorsun. O kadar insan varken neden onunla flört ediyorsun?

"Normal flörtleşmeye tepki verip vermeyeceğini görmek istedik," dedi sanki yaptığı şey doğal bir şeymiş gibi.

"Neden buna cevap vermesini istiyorsun?"

Ethan, "Üzerinizdeki baskıyı biraz olsun azaltmak için buradalar," dedi.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verirken ona kadar saydım. "Eğer beni Olaf'tan korumaya geldiysen ve Bobby Marchand'ın hayatını kurtarmama yardım etmeyeceksen, doğruca havaalanına geri dönebilir ve buradan defolup gidebilirsin."

"Onunla flört ettiğimde karşılık veriyorsa, belki de garip, psikotik bir şekilde flört ediyordur," dedi Angel.

"O psikopat değil ve sen Olaf'la çıkmaya gönüllü müsün?"

Güldü. "Çok uzun boyluyum, çok sarışınım ve çok mavi gözlüyüm, ama kurbanlarına takıntılı olmasaydı, o zaman tamamen seksi olurdu."

Yüzümdeki ifade her neyse onu yine güldürdü ama bu gergindi. "Hadi ama Anita, sadece fiziğine bakarsan çok seksi olduğunu görürsün."

"Sanırım kadınları kaçırmaya, bağlamaya, işkence etmeye ve tecavüz etmeye olan düşkünlüğünüz bunu benim için bozuyor."

"Aslında bence seni tahrik eden şeylerden biri de tehlike."

Angel'a sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktım. "Peki, Kurbanınızın profiline tam olarak uyan bir kadın olarak bunu ilgi çekici bulmazsam beni bağışlayın."

"İşte Pierette de bu yüzden burada," dedi Angel.

"Bu çok saçma. Bunu yapmayacağız. Bu aptalca ve tehlikeli bir plan."

"Aptalca değil," dedi Nicky, "ama nefret edeceğini biliyordum."

"Bu çok aptalca. Pierette'in kendini tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim. Kimsenin Olaf'ın merhametine kalmasını istemiyorum, hele ki

Kiminle seks yaptığımı ve kimden hoşlandığımı."

"Beni bu kadar önemsediğiniz için onur duyuyorum kraliçem, ama size yönelik bu tehdidi sonsuza dek sona erdirebilirsem, bu tehlikeye değer."

"Onun ne olduğunu anlamıyorsunuz, yoksa söylemezdiniz."

"Benim ne olduğumu bilmeyen tek kişi o," dedi. Yüzünde yüzyıllardır dünyanın en korkulan katillerinden biri olmanın verdiği güven vardı. O ve diğer tüm Harlequin'ler o kadar korkutucuydu ki, adlarını anmak bile kötü küçük vampirlerin idam edilmesine neden olabilirdi. Şimdi ise korumalarımızın bir parçasıydılar ve casusluk yaparlarsa bunu Jean-Claude ya da Micah için yapıyorlardı. Ah, kudretli olan nasıl da düşmüştü ama Pierette'in gözlerindeki çıplak kibir en azından egonun o kadar da düşmediğini gösteriyordu.

"Kendi başına korkutucu olmadığını söylemiyorum Petra, ama onun ne olduğunu anlayamazsın, yoksa kendini yem olarak kullanma konusunda bu kadar sakin olmazdın."

"Onun ne olduğunu çok iyi anlıyorum ve sizin için korkunç bir tehdit olduğu halde yaşamasına izin vermiş olmamız affedilemez."

"Size neyin mazur görülebileceğini neyin görülemeyeceğini söyleyeyim," dedim.

"Kraliçe olarak bu sizin ayrıcalığınız, ama biri eski kraliçemizi bu şekilde tehdit etmeye cüret etseydi, buna müsamaha gösterilmezdi."

"Ben artık kraliçeyim ve Olaf'a böyle davranılmasını istemiyorum. Tanrı aşkına, o bir mareşal. Onu öylece öldüremezsiniz.

"Beni kaçırmaya ya da tecavüz etmeye kalkışmadığı sürece ona hiçbir şey yapmayacağız."

"Ama onu bunu yapmaya teşvik ederseniz, onu öldürülmeye hazırlıyormuşsunuz gibi olur."

"Önce o bana zarar vermeye çalışmadıkça ona vermeyeceğim, sonra da kendimi savunacağım. Kendimi savunmaya iznim var."

"Tabii ki ."

"Yani uslu durur ve yemi yutarsa yakalanıp öldürülmeyecek," dedi Pierette ve hâlâ çok sakindi.

Onu yakalamak ve korktuğunu belli edene kadar sarsmak istedim. Rol mü yapıyordu? Edward'dan bile daha iyi bir oyuncu muydu? Eğer öyleyse, bana söylediği ya da yaptığı hiçbir şeye güvenemezdim. Kahretsin, bunun ondan şüphe etmeme neden olacağını fark etmemiş miydi?

Nicky şöyle dedi: "O anlıyor.

"Aklımı okudun," dedim.

Başını salladı. "Ve hem Angel hem de Pierette Olaf'ın tehlikesini ve seninle olan ilişkilerini tehlikeye atabileceğini anladılar."

"Hepimiz risklerin buna değeceğine karar verdik," dedi

Ethan. Yumuşak gri gözlerine baktım. "Yanılıyorsun."

"Neden, kraliçem?" diye sordu Pierette. "O ne

istediyse," dedi Angel.

Bunu nasıl söyleyeceğimi düşündüm ve sonunda şöyle dedim: "Bu.. . . onursuzca. Eğer Olaf'ı öldürmek zorunda kalırsam, neyin neden geldiğini bilmesini isterim."

Nicky, "Kız arkadaşlarından birini kaçırırsa, onu neden öldürdüğümüzü anlar," dedi. Bu şekilde söyleyince mantıklı gelmişti ama yine de kulağa yanlış geliyordu.

"Bu konuda daha fazla tartışacak zamanım yok. İçeri gireceğiz ve bana bu davada değerli olduğunuzu kanıtlayacaksınız, yoksa sizi eve gönderirim.

"Nasıl isterseniz kraliçem," dedi Pierette.

Boynunu bile eğdi, bu benim toplum içinde en fazla izin verdiğim şeydir. Özel hayatında ise sanki kutsal bir şeyin önünde kendini küçük düşürüyormuş gibi yüzünü yere bastırırdı. İnsanların onun önünde yere düştüğünü görmek inanılmaz derecede rahatsız ediciydi. Ne yapacağımı hiç bilemedim. Onlara durmalarını ve kalkmalarını mı söylemeliydim, yoksa yerden kalkıp görmezden mi gelmeliydim ve kalkmalarına yardım mı etmeliydim? Bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Sadece alışkanlıklarını durdurmak istiyordum.

"Diğer polislerin görebileceği şekilde önümde eğilme."

"Nasıl isterseniz, kraliçem."

"Ve burada olduğumuz sürece Marshal dışında hiçbir unvanımı kullanma."

"Elbette. Marshal."

"Birlikte uyuyoruz. Sanırım bana Anita diyebilirsin.

"Teşekkür ederim kraliçem."

Pierette'i düzeltmeye başladım ama sonra şerifin ofisine doğru yürümeye başladım. Çözmem gereken bir suç ve kurtarmam gereken bir hayat vardı. Kimsenin - ne Olaf'ın, ne korumalarımın, ne sevgililerimin, hatta ne de menfaatçi arkadaşlarımın - bu davaya karışmasına izin veremezdim. Dikkatimi bu kadar dağıtmaya devam ederlerse onları evlerine gönderirdim, Olaf'ın seri katil bıçağına kanmaya razı olan iki kadını bile. Onunla daha önce sadece Edward'ın araya girmesiyle başa çıkmıştım. Gerekirse yine yapabilirdim. Küçük bir parçam bundan pek emin değildi ve büyük bir parçam da bir gün Olaf'ı öldürmek zorunda kalacağımı ya da onun beni öldüreceğini biliyordu. Öyleyse onu eski cani yöntemlerine geri dönmesi için hazırlıyor olmamız beni neden bu kadar rahatsız ediyordu? Bilmiyordum ve öğrenmeye çalışmayı bıraktım. Bunu daha sonra düşünecektim. Daha sonra düşünecektim. Önce suç, sonra ahlaki ikilemler. Bir dakika. Dava da ahlaki bir ikilemdi. Her şeyin canı cehenneme.

50

HEPİMİZ OFİSTE Duke'un lezzetli kahvelerinden içiyorduk ama yeni personelimden hiçbirinin hücrelere yaklaşmasına izin verilmiyordu. Hücreler bizden sadece bir kapı ötedeydi ama ayın karanlık yüzünde de olabilirlerdi. Bobby'nin idamına saatler kala, diplomatçılık oynamaya çalışmak zorunda kalmıştık. Leduc'la dışarıda "erkekler" arasında bir kaynaşma anı yaşadığımızı düşünmüştüm ve o da PDA'yı affetmişti ama Therianthrope ve İnsan Toplulukları Arasında Daha İyi Bir Anlayış İçin Koalisyon üyelerini şehrine getirdiğimiz gerçeğinin üzerinde durmaya başlamamıştı bile. Yasal olarak, Newman onları sadece hücreleri gösterebilmek için davet etmişti, ancak dava bittikten sonra burada yaşamak zorunda kalacaktı ve sonunda babasının kendisini daha çok sevmesini isteyen kara bir koyun gibi Leduc'un onayını kovalıyor gibiydi. Ya da belki de bu sadece benim doğal sabırsızlığım ve kötü mizahımdı. Ağzımdan çıkan her şey Leduc'u daha da kızdırırken, tüm odayı ve içindeki insanları gözlemleyebilmek için kapının yanında bir duvar parçası buldum. Edward, Newman, Ethan ve Angel'ın şerifi bize iyi davranması gerektiğine ikna etmelerine yardımcı olmak için Ted'i sonuna kadar oynayarak diplomatik çabalarını sürdürdü. Diplomat rolünü oynamakta o kadar da iyi olmayan bizler ise sadece yoldan uzak durmaya çalışıyorduk.

Olaf küçük masanın yanındaki sandalyeye oturmuş, Leduc büyük masasında bir ileri bir geri volta atıyor ve içki teklifleri arasında öfkeyle el kol hareketleri yapıyordu. Şerif ev sahibesi ve sinirli polis karışımı biriydi. Ethan son derece kibardı ve Angel da öyle.

Her ikisi de Leduc'un Susie Homemaker'ı oynamak isteyen programlanmış bir parçasını ortaya çıkarıyor gibiydi.

Milligan ve Custer Olaf'ın yanında yaslanacak bir duvar parçası buldular. Onlar kayıtsızca gözlerini ondan ayırmamaya çalışırken Olaf onları dikkatle görmezden geliyordu. Bu, büyük bir partiye muhteşem görünerek gelen ve umutsuzca diğer kadınlardan daha güzel olmak isteyen ama bunu bir şeymiş gibi göstermeye çalışan kadınların alfa erkeği eşdeğeriydi. Milligan beyaz-sarı saçlarını o kadar kısa kestirmişti ki neredeyse Olaf kadar kel görünüyordu. Custer'ın kahverengi saçları nihayet kısa bir at kuyruğu yapacak kadar uzamıştı. Gizli bir yerdeki likantropik terörist hücresinden kurtulan diğer üç eski SEAL, büyüdükleri için ona çok sıkıntı veriyordu. Millie daha uzundu, boyu 1.80'in üzerindeydi. Custer'ın boyu iki metrenin biraz ve omuzları ile kalçaları daha genişti. Custer'ın lakabı neden Pud'du? Puddin' kelimesinin kısaltmasıydı ve Custer'ın Custard olmasıyla ilgili bir şakaydı. Bazı askeri lakapların ömür boyu sizinle kaldığı söylenir. Millie ince yapılıydı. Etnik kökeni ne olursa olsun birlikteki tüm askerler benzer yapıdaydı. İkisi de takımdaki çoğu kişi gibi odadaki en büyük köpek benim havasındaydı ama ilk kez öyle değillerdi. Olaf ayağa kalkmaya zahmet etseydi hepsinin üzerinde yükselirdi; zahmet etmemesi bir hakaretti. Onlara kanıtlaması gereken bir şey yoktu, çünkü kendisinin daha büyük ve daha iyi olduğunu zaten biliyordu. Elbette, tüm SEAL'lar güvenlik ekibimize katıldıklarında egolarını yutmak için çok çalışmak zorunda kaldılar, çünkü çok daha büyük köpeklerimiz vardı.

Bram'in Micah'yı eve kadar takip ettiği gibi Nicky de bana yaklaşıyordu. Nicky, Bram'in Micah'a yaptığı gibi benimle seyahat etmiyordu, ancak benimle birlikteyken genellikle benim için ana koruma pozisyonunu üstleniyordu. Aynı zamanda sevgililerimden biri olması ve bana metafiziksel olarak bağlı olması, yaptığı işle neredeyse alakasızdı. Muhtemelen benimle aynı boydaydı.

Custer'ın boyu iki metreden kısaydı ama o kadar kaslıydı ki her zaman daha iri görünürdü. Güneş gözlüklerini çıkardı ve gömleğinin ön kısmına soktu. Yeni kısalttığı sarı-sarı saçlarını sağ gözünde kalan yaraları gizlemek için kullanamıyordu. Onunla ilk tanıştığımda, saçlarını bir anime karakteri gibi uzun bir üçgen şeklinde uzatmıştı. Elbette o zamanlar yaklaşık on kilo daha az kası vardı, bu yüzden daha çok bir kulüp çocuğu gibi görünüyordu, ancak ağırlık odasına olan bağlılığı onu kulüp çocuğu kılığına uymayacak kadar sertleştirdi, bu yüzden saçlarını kesti. Dünyaya yalınayak bakıyordu. İnsanlar baktıklarında ya da bakarken yakalandıkları için utanmış gibi hızla başka tarafa baktıklarında onun yanındaydım. Nicky'nin yara izlerini göstererek dünyayı dolaşmasını izlemek onu daha da çok sevmemi sağladı. Cesaret en sevdiğim şeylerden biriydi.

Olaf sadece yanındaki iki adamı görmezden gelmiyordu; aynı zamanda Nicky'yi değerli bir rakip olarak görmüyormuş gibi davranıyordu ve ben bunun doğru olmadığını biliyordum. Bunu benim önümde tartışmış değillerdi ama birbirlerine savaşçı olarak saygı duyuyorlardı.

Pierette odanın hepimizden uzak bir köşesini buldu. Bulunduğum yerden onu göremiyordum bile, Olaf da göremiyordu, sanırım bunu kastediyordu. Onun için sözde kurbanı oynamaya geri dönmüştü. Hâlâ hoşuma gitmiyordu ama kesinlikle yasaklamamıştım da. Her seferinde bir felaket. İlk olarak, Bobby'yi görmeleri için adamlarımı aramak zorunda kaldım.

Newman Leduc'la konuşmayı bırakıp benimle konuşmaya geldi. "Bütün bunlar sona erdiğinde Duke'la ilgilenmesi gereken kişi benim, bu yüzden o kısımda burada olmalıyım. Sen git ve kadınlardan birini sorgula. Görüşmeyi bitirdiğinde bana mesaj at ya da ara, ikinci görüşmeyi yapıp yapamayacağımı ya da ikisini birden yapıp yapamayacağını sana bildiririm."

"Yardım edemeyeceğime emin misin?"

Ethan yanımıza geldi ve Angel'ı Leduc'la flört etmesi için yalnız bıraktı. Çoğu erkeğin çekici bir kadınla, özellikle de flört etmeye istekli bir kadınla konuşmayı tercih etmesi şaşırtıcıydı

O bunu yaparken biraz. Angel neredeyse benim kadar tavizsiz olabilirdi ama amacına uygun olduğunda yumuşak, baştan çıkarıcı yolu benden çok daha iyi kullanırdı. Şimdi de amacına uygundu. Flört edebildiğini biliyordum ama bunu bir pazarlık stratejisi olarak kullanabileceğini fark etmemiştim. Ben asla bu şekilde kullanamazdım. Ya çıkma niyetiyle flört ederdim ya da etmezdim. İkisinin arasında bir şey için yeterince iyi flört edemiyordum. Duke yaşlı bir adamdı; genç ve güzel bir kadının kendilerine ilgi göstermesi her zaman hoşlarına giderdi. Bence kadınlardan hoşlanan çoğu insan hoşlanır, ama belli bir yaşın üzerindeki erkeklerin bir şey olmasını beklemeden buna daha yatkın olduğunu gördüm.

"İyi bir takım oldunuz," dedim.

Ethan, "Aramızda sosyal hizmet ve psikoloji alanında üniversite diploması olan tek kişi o," dedi. "Bu konuda benim olabileceğimden daha zeki."

Sesini alçalttı ve "Git tanığını sorgula. Avukat buraya geldiğinde ona vermek için daha fazla yasal mühimmat bulmaya çalış. Angel ve ben Bobby'yi görmeye gidiyoruz.

O bana doğru eğilmişken, aniden şampuanının kokusunun ve bana bu kadar yakın olmasının sıcaklığının farkına vardım. Ethan'a aşık değildim ama o benim moitiés bêtes'lerimden, çağırdığım hayvanlarımdan biriydi, bu da ona dokunmanın rahatlatıcı olduğu anlamına geliyordu. Çağrı hayvanlarımdan herhangi birine, hatta aynı türden bir şekil değiştirene dokunmak kaygı seviyemi düşürürdü. Bize bağlı olan şekil değiştirenlere dokunmak güzeldi. Ethan'ı diğerlerine yaptığım gibi öpmek istemedim ama el ele tutuşmadan ya da romantikleşmeden dokunabilmek için ona yaslanmak iyi olurdu.

"PDA ile işinin bittiğini sanıyordum, Blake," dedi Leduc.

"Sözünü kesmemek için sakince konuşmaya çalışıyoruz Duke. Hepsi bu, el ele tutuşmak yok.

Leduc gözlerini bize dikti. "Normalde ofiste konuştuğum insanlara dokunmam. Belki Flynn ve

Bayan Angel düşündüğümden daha profesyonel, ama hala bunun cinsel bir ziyaret olmadığı konusunda yalan söylemiş olabileceğini düşünüyorum, Blake.

"Benim hakkımda iyi şeyler düşünmek zorunda değilsin Şerif. Ethan ve diğer adamlarımızın Bobby konusunda bize yardım etmesine izin verirsen, benden istediğin kadar nefret edebilirsin.

"Senden nefret ettiğimi söylemedim,

Blake." "Teşekkürler, Le. . Duke."

" ederim ama bu davada size nasıl yardımcı olabileceklerini tam olarak anlatmanızı istiyorum."

Ethan bir şeyler söylemeye başladı ama Leduc elini kaldırdı. "Senden değil, Blake'ten." Leduc beklentiyle bana baktı.

"Bobby ile kafese geri dönersem, daha fazla hayvan-adam takviyesi istiyorum."

"Therianthrope'un güçlendirilmesi," diye düzeltti Angel otomatik olarak.

"Evet, öyle, ama daha iyi bir destek olmadan hayatımı tekrar riske atmayacağım."

Olaf, "Ben de buradaydım ve Marchand gibi bir hayırseverim," dedi.

"Evet, ikiniz de kedilere dayanıyorsunuz."

"Micah'ın ya da Nathaniel'in gelip kafesteki leopar konusunda size yardım edeceğini umuyordum. Aynı canavarı içeride kontrol etmek her zaman daha kolaydır, ama başka bir aslan, kurtlar, sırtlanlar ve bir kaplan getiriyorsunuz. Benim yapamadığım neyi yapabilirler ki?"

"Ben de senin tutsağın gibi bir leoparım," dedi Pierette. Sanki konuşmak cesaret istermiş gibi sesini kararsız çıkarmayı başarmıştı. Rol yapmakta iyiydi - tıpkı Edward gibi. Belki de onu tanımadığımı bir kez daha fark ettim. Olaf'ın onun kokusundan hangi hayvan olduğunu anlayamaması ilginçti. Yoksa herkesle daha önce tanışmış mıydı? Milligan ve Custer'la tanışıp tanışmadığını hatırlayamadım.

"Seni görebileceğim bir yere çık, kedicik," dedi Olaf, sesi zaten alaycıydı. Bana hep tehditkâr gelirdi.

"Beni gördüğüne sevinmediğini mi söylüyorsun Otto?" Nicky yakınındaki duvar parçasından, ama Olaf'a fazla yaklaşmadan konuştu.

Konuşurken bile gülümsüyordu. İkisi de kariyerlerinin bir noktasında aynı paralı asker çevrelerinde - pardon, özel müteahhitlerde - çalışmışlardı. İkisi de müteahhit arkadaşları arasında belli bir üne sahipti ve hiç birlikte çalışmamış olsalar bile birbirlerinin işlerine hayranlık duyuyorlardı. Böylece Nicky, Olaf'ın dikkatini Pierette'ten uzaklaştırıp doğrudan kendi üzerine çekti.

Olaf sandalyesinden kalktı ve aniden normalden daha uzun göründü, sanki çoğu zaman biraz çökmüş gibiydi. Ondan olduğunu sanmıyorum, ama odadaki herkesin üzerinde yükseldiğini açıkça belli edecek bir şey yaptı. Nicky duvardan uzaklaştı, hâlâ gülümsüyordu. Milligan ve Custer daha dik durdular; duvar parçalarını seçmeden önce dövüşmek için yer açmak üzere aralarına mesafe koymuşlardı bile. Ethan iyi bir koruma olarak yanımda kaldı; Olaf'ın yanında kırılgan görünüyordu ama Nicky'nin yanında da kırılgan görünüyordu. Sanırım bunu herkes yaptı, SEAL'ler bile.

"Herkes sakin olsun," diyen Leduc, işinde ne kadar iyi olduğunu ve bu vakanın gösterdiğinden daha iyi bir gözlemci olduğunu kanıtlıyordu. Bir kez daha, yıllar geçtiğinden mi yoksa duygusal sorunlardan mı bilinmez, olayı mümkün olan en iyi şekilde yakalamayı başaramadığım fikrine kapıldım.

"Biz kolayız," dedi Nicky, mutlu bir şekilde gülümseyerek, sanki şöyle gibiydi: eğlenelim ya da şiddet uygulayalım ya da her ikisini de yapalım. Onunla tanıştığım ilk andan beri bu gülümsemeye sahipti.

Newman şunları söyledi: "Anita, cinayet gecesi Jocelyn'le birlikte kulübe giden arkadaşlarını sorgulayacak."

"Ben de onunla gideceğim,"

dedi Olaf. "Ben de onunla

gideceğim," dedi Nicky.

"Herhangi bir rozetiniz var mı?" Leduc sordu.

Nicky ona gülümsedi ve tüm dikkatini ona verdi. Leduc'un gözleri Nicky'nin yüzünde nereye bakacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi kayıyordu, çünkü çoğu kibar insan gibi o da yara izlerine bakmak istemiyordu. Nicky sayesinde, tanıştığım herkesin sadece bir gözüne baktığımı keşfettim.

göz teması kurardım ve bu hep sağ gözüm olurdu. Nicky için bunu değiştirmeye çalıştım ama o da herkes gibi garip davrandığımı düşündü. Sonunda keşfimi açıkladım ve ikimiz de onun yüzüne herkes gibi bakmaya karar verdik, bu onun yara izlerine bakıyormuşum gibi görünmesine neden olsa bile.

Newman, "Doğaüstü şubenin üyeleri olarak, bir davada faydalı olacağını düşündüğümüz kişileri görevlendirebiliyoruz," dedi.

"Bu sizin davanız, onun değil ve tanımadığınız birinin yerine geçmediğinizi biliyorum."

"Onunla Forrester, Jeffries ve Blake ile tanıştığım aynı davada sahada tanıştım."

Leduc sanki ölçü alıyormuş gibi Nicky'yi bir aşağı bir yukarı süzdü. "Peki Blake'in seni bu kadar sık davalarında istemesine neden olan uzmanlığın nedir?"

Nicky, yüzü ciddi bir ifadeye bürünmüĢ, doğrudan ve ciddi bir Çekilde, "Sert orospu çocuğu," dedi.

Custer duvara doğru güldü.

"Şaka mı yapıyorsun?" Leduc sordu. "Hayır,"

dedi Nicky.

Gülümsedim; elimde değildi.

"Nicky kavgada iyi bir adamdır," dedi Edward, sonunda bizi izlemek yerine bir adım öne çıkarak.

"Seni eğlendiriyor muyuz, Blake?" Leduc sordu.

"Hayır efendim."

"Peki neden gülümsüyorsun?" "Nicky'nin

bazen böyle bir etkisi oluyor."

Olaf, "Onun poli grubunun bir parçası," dedi ve bu beni yapabileceği her şeyden daha çok şaşırttı. Ben onunkileri söyleyemezken, onun benim sırlarımı polise ifşa etmesini beklemiyordum. Yani öpüşme bazı şeyleri açığa çıkardı ama polivokabüler kullanması muhtemelen Leduc'a yardımcı olmazdı.

Olaf'a düşmanca bir bakış attım.

"Poli grup nedir?" Leduc sordu.

Ethan şu yanıtı verdi: "Poligrup ve polikül, tek eşli olmayan bir grubun daimi üyeleri, ikiden fazla kişiden oluşan bir çift için kullanılan terimlerdir."

Artık hepimizin çok amaçlı soruları var ama görünüşe göre Ethan, Micah'nın bu soruya cevap verdiğini defalarca duymuştu çünkü Micah muhtemelen hayat kurtarmaya ya da likantropların - pardon, Therianthropların - daha net bir cevap almasına yardımcı olmaya çalışırken kameralar önünde cevap vermek zorunda kalacak olan kişiydi. olumlu kamu imajı.

"Onun poli grubunun bir üyesi misiniz?" Leduc sordu.

Ethan başını salladı. "St Louis'deki kız arkadaşımla mutlu tekeşliliğim var." Yüzünde neredeyse parlayan bir mutluluk ifadesi belirdi. Ethan Nilda'yı daha yeni çıkmaya başladıkları dönemde çift danışmanlığına gidecek kadar seviyordu.

İsteyen çalışanlarımız için terapi masraflarının karşılanmasına yardımcı olma teklifi son yılların en iyi yeni politikalarından biriydi. İnsanlar başarılı oldukça ve iyileşme gösterdikçe, diğerlerini de sorunlarını çözmeye ve daha sağlıklı olmaya teşvik ediyorlardı. Bu poliçeyi diş veya göz sağlık sigortası planlarıyla aynı şekilde değerlendirdim; vücudumuzun bakıma ve ilgiye ihtiyaç duyan bir başka parçasıydı.

"Peki tüm bunları nereden biliyorsun?" Leduc sordu. "Patronum da dahil olmak üzere poli olan pek çok insanla çalışıyorum.
. patronlar." Ethan ona gülümsedi.

Leduc onun gülümseyen, hoş yüzüne şüpheyle baktı. Ethan yakışıklıydı ama geleneksel şekilde değil. Sanırım saç rengi de buna karışıyordu. Leduc muhtemelen bunun asi bir ifade olduğunu düşünmüştü. En azından Ethan'ın gözleri düz griydi ve klandaki diğer kaplanların sahip olduğu daha egzotik renklerden bazılarına sahip değildi. Kaplan gözlerinin neye benzediğini bilmiyorsanız, çoğu insanın zihni Ethan'ın yüzünde sadece insan gözleri görüyordu, çünkü görmeyi bekledikleri şey buydu.

Angel yanımıza geldi ve şerifin koluna hafifçe dokunarak yardım etmeye çalıştı, bu çoğu erkeğin flört mü ediyorsunuz yoksa sadece alıngan bir insan mısınız diye tartışmasına neden olacak kadar yeterliydi.

Başını salladı ve kadının kolundaki elini okşadı. "Genç ve hoş bir hanımefendinin ilgisini takdir ediyorum Bayan Devereaux, ama bu mahkûmu görmenizi sağlamayacak."

"Ne yapacaksın? Bir dakika önce bana Bayan Melek diyordun. Hoşuma gitti," dedi ve gerçek olmayan ama St Louis'deki erkeklerin ayaklarını yerden kesmek için kullandığını gördüğüm o birini takındı. Sanki o ve ikiz kardeşi dünyaya nasıl flört edileceğini bilerek gelmişlerdi.

Leduc tekrar elini okşadı ve ulaşamayacağı bir yere çekildi. "O zaman Bayan Angel, yardım edebileceğinize ve buraya sadece infaz emrini mahvetmek için gelmediğinize dair kanıta ihtiyacım var. Koalisyonunuz hakkında bir şeyler okudum. Saldırıdan kurtulanlar ve aileleri için yaptığınız kadar doğaüstü haklar için de politika yapıyorsunuz. Ray'in ölümünün siyasi sloganlara dönüşmesini istemiyorum."

"Onları geri götürelim Bobby'yle tanışsınlar, oradan devam ederiz," dedim.

"Hadi ama Duke, onları tanıştırmanın ne zararı olabilir ki?" Newman sordu.

"Onunla konuşmamıza izin verirsen flört etmeyeceğime söz veriyorum," dedi Angel, yüzü ciddi ve gözleri çok genişti, sanki masum ve samimi görünmeye çalışıyordu. Başarısız oldu ama çok tatlıydı.

Leduc güldü, yere baktı ve başını salladı. "Kahretsin, sorun değil. Konuşmak acıtmıyor."

Kapıyı çaldı ve Şerif Yardımcısı Frankie'nin kilidi açtığını duydum. Burada olduğum süre boyunca hiç kilitlemediler ya da kilitlediklerini sanmıyorum. Görünüşe göre, karakolda bu kadar çok likantrop olması daha fazla güvenlik gerektiriyordu. Onları daha iyi hissettiren her neyse. Kapının Koalisyon'un hiçbir şekil değiştirenine dayanamayacağını vurgulamamaya karar verdim. İstesem bile bana karşı çalışacağından emin değildim. Newman, Troy'un Bobby'yi öldürmesini engellemek için tekmelediğinde kilitli olsaydı, yeni bir kilide ya da yeni bir kapıya ihtiyaçları olurdu.

Daha önce bir hücre bloğunun dışındaki güvenlik kapısından geçmeyi hiç denememiştim. Kapıya spekülatif bir şekilde baktım.

Leduc'u takip ederken. Hâlâ bir insan gibi güçlü olmaktan daha fazlasına alışamamıştım. Hâlâ zarar görmeden yapabileceğim her şeyi bilmiyordum. Yeni bir süper kahraman olmak gibiydi. Yapana kadar ne yapabileceğini asla bilemezsin.

51

FRANKIE bizim için kapının kilidini açtı, ancak hepimiz hücrelerin önündeki alana sığamadık, bu yüzden Leduc kapıdan izlerken ve Frankie odanın uzak köşesinde küçük kalmaya çalışırken herkesi her seferinde bir çiftle tanıştırdım. dış kapı.

Nicky ve SEAL'lerle tanıştırıldığında Bobby'nin gözleri biraz açıldı. Nicky oldukça iriydi, bu yüzden pek çok insan ona çok fazla yer veriyordu. Güneş gözlüğü takmadığı ve kayıp gözünü saklayacak saçları olmadığı için bazıları onun bir korsan ya da bir film kötü adamı olduğunu düşünüyordu. Bobby'nin Milligan ve Custer'a neredeyse aynı şekilde tepki vermesi, adamları sadece cüsseleri ve korkutucu görünen yaralarıyla değil, fiziksel potansiyelleriyle de değerlendirdiğini gösteriyordu. Ethan'a bu şekilde tepki vermemiş olması Bobby'ye karşı bir işaret değildi; Ethan'ın göz önünde ne kadar iyi saklanabildiğinin kanıtıydı. Ethan diğer adamlar gibi hızlı, tehlikeli ve iyi eğitimliydi ama temel enerjisi hoş, neredeyse nazikti. Koalisyon için çalışmaya başlamasının nedenlerinden biri de buydu: enerjisini boşa harcamıyor ya da kimseye hükmetmeye çalışmıyordu. Bu onun için önemli değildi.

Angel da tahakküm oyunları oynamazdı ama Bobby onu gördüğünde, Angel'ın onun kıçını tekmeleyip tekmeleyemeyeceğini değil, giydiği kalem eteğin içinde kıçının nasıl görüneceğini düşündüğü belliydi. Güzel ve derli toplu görünmek iyidir, ama birçok insan sanki elbisenin içinde ya da makyajın arkasında kimse yokmuş gibi sadece o kısmı görme hatasına düşer. Belki de erkekler makyaj yapmadıkları ve güzel kıyafetler giymedikleri için bununla çok fazla uğraşmıyorlar. Kim bilir? Her neyse. Bobby kesinlikle o kamptaydı.

kişiyi değil, güzelliği görmek için. Parayla büyümüş yakışıklı bir adamdı. Belki de görmesi gereken tek şey görünüşüydü?

Pierette'le de tanıştı ama uzun boylu kadınlardan ya da Angel'ın daha gösterişli moda anlayışından hoşlanıyordu çünkü Angel'a gösterdiği ilginin yarısını Pierette'e göstermedi. İçindeki leoparı hissedemeyen sadece Olaf değildi, Bobby'nin de onunki gibi bir hayvanı hissedemediği için puan kırdım. Çoğu kendi lezzetini diğer hayvanlardan daha çabuk hissederdi. Pierette, eski kraliçenin korumalarının çoğu gibi, ne olduğunu gizleme konusunda mükemmeldi. Bu kadar korkak ve zayıf oynarken canavarını saklamakta bu kadar iyi olması oyunu Olaf'a verir miydi?

Elbette güzelliği gören tek kişi Bobby değildi. Frankie Angel'a rüyalarının aşkını gören bir genç gibi bakıyordu. Bu durumda, bu onun rüyalarıydı. Normalde polislerin - ya da kadınların, özellikle de küçük Orta Batı kasabalarında polis olan lezbiyenlerin - iş başında bu kadar açık davrandıklarını görmezdim. Sanki Angel, Frankie'nin tüm savunmalarını aşmış ve onu şaşkına çevirmişti. Çok eğlenmiş görünmemek için yüzümü başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. Frankie'nin o bakışla ne kadar çok şeyi açığa çıkardığının farkında olup olmadığından emin değildim.

Angel fark etti, çünkü bu tür şeyleri her zaman fark ederdi. Frankie'ye, kadının koyu ten rengine rağmen kızarmasına neden olan bir gülümseme attı. Kızıl saçlı birini herkes kızartabilirdi ama koyu tenli bir esmeri kızartmak yetenek isterdi.

Leduc, Angel'dan Frankie'ye sanki bütün bunları yeni duymuş gibi kaşlarını çatıyordu ve bu durumdan pek de memnun değildi. Umarım Frankie, Hanuman'da kolluk kuvvetlerinde kariyer yapma şansını tehlikeye atmamıştır.

"Eh, şimdi hepimiz iyi ve arkadaş canlısıyız," dedi Leduc, "ama bana ve bu soruşturmaya ne faydanız var?"

"Bobby," dedim, "Angel'ın elini parmaklıkların arasından tutarsan, o da gösterebilir."

Bana kaşlarını çattı. "Elime ne yapacak?" "Acımayacak. Söz veriyorum," dedi Angel.

"Daha önce nasıl kontrolünü kaybettiğini ve sakinleşmen için canını yakmak zorunda kaldığımı biliyor musun?" Ben sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Nasıl unutabilirim ki? Futbol oynamayı bıraktığımdan beri hiç bu kadar sert darbe almamıştım."

Bu iltifata gülümsedim, çünkü atletik adamdan duymak iltifat sayılırdı. "Angel ve Ethan şiddete başvurmadan canavarını kontrol etmene yardımcı olabilirler."

"Nasıl?" Bobby sordu ve kuşkuyla baktı.

"Yumruk yerine enerji kullanacak."

"Acıyacak mı?"

"Benim senin burnunu tekrar kırmam kadar değil."

Bu onu gülümsetti, neredeyse utandı. Parmaklıklara doğru yürüdü ve elini uzattı. Angel avucunu yukarı çevirdi ve biraz daha küçük olan elinin üzerine koydu. Enerjisi ılık bir bahar rüzgârı gibi bedenimde nefes alıp veriyordu. Kulağa geldiği kadar nazikti. Tam gelişmiş altın kaplan modundayken, enerjisi elinizi ateşe sokuyormuşsunuz gibi hissettirebildiğinden, onu bu kadar narin hissetmek her zaman harikaydı.

Bobby gülümsedi. Anlaşılan Angel'ın enerjisi bana olduğu kadar ona da iyi geliyordu. "Sanki leoparımı okşuyormuşsun gibi. Yani, tam olarak öyle değil ama öyle hissettiriyor."

"Bu iyi bir benzetme," dedi Angel, sanki zekice bir şey söylemiş gibi ona gülümseyerek.

Bobby de gülümsedi. Frankie köşede, Bobby'nin zamanını boşa harcadığını düşünürcesine kaşlarını çattı. Bu tür bir sinirlilik için çok erkendi, en azından bana göre, ama ben bir polonyalıyım. Çoğu kişiden daha iyi paylaşıyoruz.

"Canavarını kontrol etmene yardım edebilirim ama Angel ve Ethan kadar iyi değil ve Petra da başka bir leopar-adam," dedim.

Bobby ona daha ciddi baktı. "Hissedemiyorum."

Pierette, "İltifatın için teşekkürler Bobby," dedi ve o alçakgönüllülük ve hafif bir flört dokunuşu vardı.

Yanında durmuyor olsaydım, başını hafifçe çevirdiğini, gülümsemesinin utangaç bakışıyla birleştiğini fark etmeyebilirdim.

yere bakıyordu. Bu kendi beden dilinin bir parçasıydı ama tamamen değil. Olaf'ın görmesine izin verdiği korkuyla eşleşiyordu. Rolünü oynamakta ustaydı, Edward'dan ve onun Ted kişiliğinden çok daha incelikli bir gerçek ve yalan karışımı.

Bobby utangaç flörtçünün yemini yuttu ve ona güzel bir gülümseme harcadı. Bazen günü kazanan büyük, gösterişli bir gül değildir. Bazen ayakların altındaki menekşe ya da rüzgarda sallanan nergistir. Bu benzetmeyi düşündüğüm an, ne tür bir çiçek olduğumu merak ettim ve bunun bir devedikeni olacağına karar verdim. Büyük dikenli mor bir devedikeni kesinlikle bir buket için seçilecek bir çiçek değildir.

"Bana enerjini gösterecek misin?" diye sordu Bobby.

Pierette ona o utangaç bakışını attı ve başını sallarken biraz daha gülümsedi. "Sadece leoparının yükseldiğini hissedersem müdahale edeceğim. Angel ve Ethan o zamana kadar enerji işini yapacaklar."

Bobby Ethan'a baktı. "Senin enerjin de Angel'ınki kadar yumuşak mı?"

Angel cevap verdi: "Kinder.

Bobby ona inanmıyor gibiydi. Başını salladı ve, "Nazik olmayı öğrendim ama Ethan da bu yolu izliyor gibiydi. Öyle değil mi, sevgilim?

Elini Ethan'ın koluna koydu, bu da silah tutan elini tehlikeye atıyordu ama koridorun dar sınırlarında işler ters giderse silahlar değil, boş eller ya da bıçaklar olacaktı. Ethan'ın da benim gibi her iki eliyle de ulaşabileceği bıçakları olduğunu biliyordum. Hepimiz iki elimizle atış talimi yapardık ama çoğu insan baskın elini taşırdı.

"Nazik bir adam mısın, Flynn?" Olaf kapı aralığından sordu. Kelimeyi ikiye ayırdı -beyefendi değil, nazik bir adam- ve her ikisinin de hakaret gibi görünmesini sağladı. Ethan'ın bu sözlü yemi yutmayacağını biliyordum.

Ethan gülümseyerek, "Öyle olmaya çalışıyorum," dedi.

Olaf övgü dolu olmayan bir ses çıkardı. Garip bir şekilde Ethan'ı savunmam gerektiğini hissettim. Aslında, Ethan'ın kolları ve vücuduyla ne kadar iyi olduğu hakkında bir şeyler söylemek için ağzımı açtım.

Ama Angel elini koluma koydu ve bizi yakınlaştırdı, neredeyse tekrar PDA olacak kadar yakınlaştık. Bu sadece çoğu şekil değiştirenin sıradan bir dokunuşu muydu yoksa bana bir şey mi anlatmaya çalışıyordu? Ona özel olarak sorana kadar bu işin peşini bıraktım. Ayrıca, Olaf'ın önünde halkımı savunmama gerek yoktu. Dövüşmekte iyiydiler, yoksa bizim için koruma olarak çalışmazlardı. Angel bir istisnaydı. Gerekirse dövüşebilirdi, çünkü altın kaplan klanından geliyordu ve erkek ya da kadın, temel bilgileri bilmeniz gerektiği konusunda ısrar ediyorlardı, ama onu Koalisyon'da iyi yapan başka becerileri de vardı. Sosyal hizmet ve psikoloji diploması bunlardan sadece ikisiydi.

" kadar mı? Tüm yapabildiğin bu mu? Leduc sordu.

Angel gülümseyerek ona baktı ve Ethan'la ben yalnız kalmak için uzaklaştık. "Özür dilerim Şerif. Enerjiyi hissedemediğini fark etmemiştim.

"Hissedecek fazla enerji yoktu," dedi Olaf ve neredeyse suskun görünüyordu. Diğer şekil değiştirenleri çağırdığım için bana gerçekten bu kadar içerlemiş miydi?

Nicky, "Bunun ne kadar etkileyici olduğunu anlamak için çok gençsin," dedi.

"Benim kontrolüm yeni gelen birinin kontrolü değil."

"Sorguladığım şey senin kontrolün değil Otto, eski dostum. Benim sorguladığım sizin deneyimsizliğiniz."

Olaf Nicky'ye yüzünü buruşturdu ve bir aslanın pençesinin darbesi gibi bir enerji patlaması oldu. Gerçekten acıtmamıştı ama iyi de değildi.

"Şimdi senin kontrolünü sorguluyorum," dedi Nicky.

Olaf boğazından neredeyse hırlamaya benzeyen alçak bir ses çıkardı. "Bu kadar yeter Nicky," dedim.

"Peki, soyadın ?" Leduc sordu. Nicky cevap verdi: "Murdock, Nicky Murdock".

Şerif bana döndü, "Peki Murdock, senin enerjin de Bay Flynn'inki gibi yumuşak mı?"

"Hayır," dedi.

Leduc bana baktı. "Murdock da Jean-Claude ya da Callahan gibi başka bir 'nişanlı' mı?" Nişanlı kelimesini söylerken küçük ters virgüller yapmak için eliyle işaret etti.

"Hayır," dedim.

Nicky'nin Drakula'nın Gelinleri'ndeki gibi nişanlım olduğunu düşündüm. Anita'nın gelinleri kulağa aynı gelmiyordu ve Nicky daha çok bir damat olurdu, ama Drakula bile bir damadı bu kadar havalı yapamazdı. Eğer gerçek bir kan emici vampir olsaydım, Nicky de bir vampir olurdu ama her isteğime itaat eden zayıf bir vampir. Ben körü körüne itaat istemedim, onun şansına, ve bir şekilde aşık olduk, vampir gelinlerle asla yapmamanız gereken bir şey. Onlar gerektiğinde kendini kurtarmak için feda edeceğin birer top yemi olmalı. Her zaman daha fazlasını kazanabilirsin.

Leduc, "Peki Callahan ve Jean-Claude sizin için neyse o değilse, o sizin için nedir?" diye sordu.

"O benim sevgilim," dedim, ama hâlâ kıvranmamak için kendimi zor tutuyordum.

İnsanları bu şekilde tanıştırmaktan gerçekten nefret ediyordum, çünkü çoğu yabancı için bu sadece seksi ima ediyordu. Nicky ve poli grubumuzdaki diğerleri sevgilinin hem aşk hem de seks anlamına geldiğini düşünüyordu, biz de buna karar verdik. Nicky belirli bir etiket olmadan da iyi olurdu, ancak grubumuzun geri kalanının çoğu düğünler yaklaştıkça tuhaflaşmaya başladı, çünkü çoğunun parmaklarına yüzük takmıyorduk. Eğer kocam ya da nişanlım olamıyorlarsa, o zaman bir şey olmak istiyorlardı.

"Peki sen Petra?" Olavo sordu.

Kadın ilgiden çekiniyor gibiydi. Evdeki antrenmanlarda insanların kıçını tekmelerken görmüştüm onu ama şimdi uysal fareyi mükemmel bir şekilde oynuyordu. Bu kadar iyi olmasından nefret ediyordum. Ondan giderek daha fazla şüphe duymama neden oluyordu, ama aynı zamanda Olaf takdire şayan bir şekilde davranırken onu manipüle ediyormuşum gibi hissediyordum.

"Ben çıkarları olan bir arkadaşım," dedi sanki doğruymuş gibi, hiçbir duygu . Pierette'in hoşuna gitmişti.

çoklu grubumuzun kenarı. O ve efendisi o kadar uzun süredir hem savaşta hem de yatakta partner olmuşlardı ki başka biriyle çıkmak istemiyordu. Benim için sorun yoktu; yeterince insanla çıkıyordum.

"Peki sen nesin, melek mi?" Olaf sordu ve adını romantik ya da muzip bir takma ad gibi söylemeyi başardı.

Ona, içinde biraz muziplik barındıran o muzip gülümsemesini takındı, çünkü her şeyi onun başlattığını düşünüyordu. Olaf'ın yaptığı şeyi hiçbir şeyin başlangıcı olarak görmediğini biliyordum.

"Ben harikayım. Sen nasılsın?"

Custer güldü ve ben de iç çektim. Olaf'ın kendisiyle alay ettiğimizi düşünmesini istemedim ama beni şaşırttı çünkü şakayı anladı ve çıtayı yükseltti.

"Ben iyiyim," dedi ve sesi sanki testosteronunu istediği zaman yükseltebilecekmiş gibi biraz daha alçaktı. Bunu görmezden gelemezdim.

Angel'ın ağzının kenarı düştü ve birden yüzünde daha önce St Louis buluşma grubunda dolaşırken gördüğüm bir ifade belirdi, hem erkek hem de kadın, çünkü o da kardeşi kadar biseksüeldi. Düşünceli bir bakıştı bu, bir tür "övünebilir misin?" bakışı. Olaf'ın kim ve ne olduğunu biliyordu, bu yüzden daha iyi bilmesi gerekirdi, ama bakışı samimi görünüyordu.

Yalnız olsaydık ona ne düşündüğünü sorardım ama yalnız değildik, o yüzden işime odaklandım. "Otto, tanıkları sorgulamak için benimle gelir misin?"

"Belki Angel da bizimle gelmek
ister?" "Ona burada ihtiyaç var,"
dedim. "Ya Petra?"

"Peki ya o?"

"O da bizimle gelebilir."

"Hayır, gelemez," dedim.

Olaf bana gülümsedi ve o bakıştaki bir şey bana şunu söyletti: Seni ve diğer kadınları kıskanmıyorum. Onlar için korkuyorum. Ama Leduc ve Newman oradaydı. Onların önünde konuşamazdım.

Şerif, bu yüzden denemedim. Nicky peşimdeyken kapıya doğru gittim.

Olaf bize seslendiğinde neredeyse Nicky'nin kullandığı SUV'a varmak üzereydik: "Bu resmi bir milletvekili işi. Birimiz sürmeli.

"Kiralık arabam yok, yani benim kullanmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?" dedim arkamı dönerek.

Gözlükleri gözlerini gizleyerek güneşin altında öylece durdu ve bana baktı. Birinin göz kırpması için ne kadar beklememiz gerektiğini bilmiyorum çünkü Nicky aramıza girdi ve göz temasını tam anlamıyla kesti

"Kurtarmak istediğin hayat için zaman daralıyor, Anita." Haklıydı, çok haklıydı.

", sen ."

"Anita bir tüfek alıyor," dedi Olaf, Edward'ın eskiden söylediği gibi.

Belki de bu yüzden onunla tartışmadım. Benim için tuttuğunda yolcu kapısından içeri yeni girmiştim. Nicky kapıyı açtı ve Olaf'ın arkasına oturdu.

"Anita'nın arkasına otururbut daha fazla bacak boşluğun olur."

"Senin kadar bacak boşluğuna ihtiyacım yok. I
Ben iyi olacağım."

"Hayır," dedi
Olaf.

Nicky gülümsedi, ama bu kez dişlerini göstererek, hırlayan bir köpek gibi.

"Kesin şunu, siz ikiniz," dedim.

Nicky, "Durmak zorunda kalmam için yeterli değil," dedi.

"Bana itaat etmen için bunu yapmamı mı istiyorsun?"

"Pek sayılmaz," dedi.

"O zaman lütfen şimdilik dur. TAMAM MI?"

"Ben senin nişanlınım. Dileğin gerçekten benim için emirdir."

"Senin üzerindeki kontrolü bu kadar mı tam?" Olavo sordu.

"," dedi Nicky.

", ama değil mi?" Olavo sordu.

"Köleleri sevmem Olaf," dedim, "ve Nicky ile olan gücüm bunu kabul ediyor gibi görünüyor. Şimdi, arabayı sen mi kullanacaksın yoksa Nicky'nin kullanabilmesi için diğer arabaya mı binmemiz gerekiyor?

"Ben sürüyorum."

"Güzel. Sür o zaman.

"O senin arkanda oturuyor, benim değil."

Nicky itiraz etmek için derin bir nefes aldı ve ben de: "Nicky, lütfen arkama otur" dedim.

Bunu ben söylediğim için mi yoksa "" dediği için mi yaptı? Hangisi olduğundan emin değildim ve bilmek istediğimden de emin değildim. Nicky'nin neden Olaf'a her zamankinden daha fazla sataştığını ya da Pierette'in neden kendini en sevdiği kurbana olabildiğince yakın gösterdiğini de bilmiyordum. Ne haltlar dönüyordu ve neden benim bundan haberim yoktu? efendisi olmak buraya kadarmış.

52

Adresi telefonuma girmiştik, bu yüzden metalik ses bize yol tarif ediyordu. Bunun dışında sessizlik içinde sürdük. Normalde Nicky ve ben çok sessiz süreriz, Olaf da öyle.

Ormanı ve ağaçları gün ışığında görebilmek hoşuma gidiyordu. Tatil için yeterli zamanım olursa ya da benimle kamp yapmaya istekli birini bulursam ya da kamp yapmayı hala seviyorsam kamp yapmak için iyi bir yer gibi görünüyordu. Yani, benim için gerçekten önemli olsaydı, bunu şimdi yapmaz mıydım? Neredeyse on yıldır kamp yapmamıştım. Bu artık geride bıraktığım eski bir hobim miydi ve ilgim sadece nostaljiden mi ibaretti, yoksa zaman ayırıp yeniden keyif almam gereken bir şey miydi?

Düğünü planlamakla ilgili bir şey bana böyle şeyler düşündürdü. Jean-Claude asla bilerek kampa gitmezdi. Gün ışığı onun için bir tehlike oluşturmasa bile, sırt çantası ve yürüyüş botları giyecek türden bir adam değildi. Benden daha fazla yüksek topuklu botu vardı. O sadece görünüşe önem veriyordu, bense vermiyordum. Benim istediğimden çok farklı bir evlilik isteyene kadar bunun bir sorun olduğunu düşünmemiştim. Eğer o kız olsaydı, her şey daha kolay olurdu. O zaman o muhteşem elbiseyi giyerdi, ben de bir ceket giyerdim.

"Siz ikiniz ben orada olduğum için konuşmuyor musunuz?" Olavo sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım ve hiçbir şey göremediğimi fark ettim: ne ağaçlar, ne araba, ne Nicky, ne de Olaf. Kahretsin, Olaf'ın yanında avantajımı tamamen kaybetmeyi göze alamazdım. Düşünce nasıl bilinçsiz ben onunla kalmamı sağladı.

Yanımda oturmak boğazımdaki nabzın zonklamasına ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"Seni korkutacak ne yaptım?" diye sordu ve gerçekten kafası karışmış görünüyordu. Korktuğunda kokumu sevdiğine dair ürkütücü bir yorum bile yapmadı.

Nicky cevap verdi: "Sen yanında otururken dikkatinin dağılmasına izin verdi. Dikkatsiz olduğunu düşünüyor.

"Onun tam arkasındasın. Tam anlamıyla onun arkasındasın.

"Ben başımın çaresine bakarım, lanet olsun ve eğer takviyeye ihtiyacım varsa bu dikkatsiz olduğum için değildir."

Kendime öfkeliydim ve bu öfke arabadaki adamlara da yayılmak istedi. Mantıklı değildi ama öfke nadiren mantıklıdır. Neyse ki hepimiz için, terapide öfke sorunlarım üzerinde çalışıyordum. Aksi takdirde ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı Tanrı bilirdi: Nicky ile ilişkimi kalıcı olarak zedeleyecek ya da kazara suçu Olaf'ın üzerine çekecek bir şey. Eğer ikincisini yaparsam, bunu bilerek yapmak isterdim.

Olaf Nicky'ye baktı ve "Onu neyin üzdüğünü nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Onun düşüncelerini hissettim." Nicky bunu tamamen normalmiş gibi söyledi.

Olaf yola değil Nicky'ye bakıp duruyordu. Şeridinden ayrılmıyordu. Görünürde hiç araba yoktu ama...

. .

"Araba kullanıyorsun," dedim, "araba kullanıyorsun. Yola baksan iyi olur, Olaf."

Bir süre daha Nicky'ye baktı ve sonra tekrar yola döndü. "Araba rotasından saptı mı?"

"Hayır."

Nicky dedi ki: "Anita arabalarda gergin

oluyor." Olaf başını salladı. "Hatırlıyorum."

Telefonumdaki, belli belirsiz bir İngiliz hanımefendisine benzemeye çalışan mekanik ses bize bir sonraki sapağı tarif etti. Olaf bir sonraki yola bakmak için yavaşladı ama tek görebildiğim ağaçlar ve daha fazlasıydı

Ağaçlar. Çok güzeldi ama birden klostrofobik hissettim, sanki başka bir yol ya da ev rahatlatıcı olabilirmiş gibi.

"Sen olabilir duymak ve düşünceler Anita'nın Anita mı?" Olavo sordu.

Nicky, "Bazen, ama duyguları sabit," dedi. "Sen de onunla birlikte bir şeyler hissediyor musun?"

"Hayır, ama hala onlardan etkileniyorum."

"Nasıl etkilendin?"

"Anita onun hakkında bu şekilde konuşmamızdan rahatsız oluyor, bu yüzden detaylandırmamı kabul edip etmediğini sormam gerekiyor."

"Detaylandırmak mı? Senin bu kadar büyük kelimeler bildiğini hiç hatırlamıyorum," dedi Olaf.

"Artık daha çok okuyorum."

Orada oturup bu konuşma hakkında ne hissettiğimi tartıştım ve bu beni rahatsız etti. Sonunda dedim ki, "Olaf'ın sorusuna cevap ver ve nasıl hissettiğime bakayım."

"Ben onun nişanlısıyım. Görünüşe göre bu da benim asıl işimin onu mutlu ve güvende tutmak olduğu anlamına geliyor. Mutluluk işin zor kısmı."

"Onu neyin mutlu ettiğini neden anlamıyorsun?"

"Hayır, onu neyin mutlu ettiğini tam olarak anlıyorum ya da artık anlıyorum. Eğer onu mutsuz edersem, sorunu çözene kadar bu bana duygusal ve neredeyse fiziksel olarak zarar verecektir. Mesela şu anda bunu söylediğimi duymaktan rahatsız ama cevap vermemi istedi, bu yüzden işler karışabilir.

"Berbat görünüyor. . korkunç görünüyor," dedi Olaf. Girmemiz gereken virajdan bir arabanın yola girmesine izin vermek için yavaşladı.

"Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedi

Nicky. "Ama bu Anita'nın mutluluğu, senin değil."

"Öyle mi? Bazen söyleyemiyorum ama mutlu hissettiğimi biliyorum. Sevildiğimi hissediyorum. Güvende hissediyorum. Çocukken bir aile içinde hissetmeniz gerektiğini ya da TV filmlerinde ve okuldaki aile etkinliklerinde nasıl gösterdiklerini hissediyorum. Kendimi hep bir yabancı gibi hissettim ya da diğer ailelerin

benimkinden daha fazla. Anita ile tanışana kadar aileye ya da aşka inanmıyordum."

"İkimiz de sosyopatız. Böyle şeyleri hissedemezsin," dedi Olaf.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama Anita ile aramızdaki bağ beni bir şeyler hissetmeye yöneltti."

"Nicky bana Pinokyo'daki gibi onun Konuşan Cırcırböceği olduğumu söyledi," dedim.

"Pinokyo'yu tanıyorum," dedi Olaf.

"Özür dilerim. Kullandığım kültürel referansları her zaman anlayamıyorsunuz."

"Doğru. Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedim.

Yol genişledi ve aniden, sanki biri onu ulusal bir ormanın ortasına bırakmış gibi etrafını saran her daim mevcut ağaçlar dışında, ülkenin herhangi bir yerindeki milyonlarca başka mahalleye benzeyen küçük bir mahalleye geldik.

Olaf "Bacağına dokunabilir miyim?" diye sorduğunda o bölgenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum.

Ona söylediğim gibi izin istedi ama bana dokunmasını istemiyordum. Yani, bana dokunmasına izin verirsem, gerçekten izin vermiş mi olurdum yoksa zorlanmış mı olurdum?

"Vücudun strese girmiş gibi tepki veriyor. Ben hiçbir şey yapmadım."

"İzin istedin ve bu harika. Bunu takdir ediyorum, ancak işle biraz meşgulüm ve randevu hakkında bir şey sormanı beklemiyordum, bu yüzden beni şaşırttı.

"Bu neden sorun olsun ki? İş yerinden kimse bizi görmeyecek, bu yüzden profesyonel konumumuzu tehlikeye atmayacak. Nicky aldırmaz.

"Daha az umurumda olabilirdi," dedi Nicky.

"Elimi onun kalçasına koymamın ne sakıncası var?"

"Çünkü o önemsiyor ve bunu yapmanı istemiyor."

"Genelde birkaç randevuya çıkana kadar insanların bacağıma dokunmasına izin vermem." diye ekledim.

"Hayatında bu kadar insan varken, hâlâ bu kadar katı kuralların mı var?" Gözlerini kısarak bana baktı ve dikkatinin yarısını sokağa verdi.

İçimi çektim; haklıydı. "Kişiye ve ilişkiye göre değişir."

"Tüm ilişkilerin hakkında çok fazla mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet, aslında, ama beni kaçırmak, tecavüz etmek, işkence etmek ve öldürmekle tehdit etmeye başlayan sendin, bu yüzden seni hangi kategoriye koyacağım konusunda biraz kafam karıştı." Kafa karışıklığımın alaycılığa dönüşmesine izin verdim.

Olaf bunu anlamadı ya da görmezden geldi. Gergin olduğumda ya da sırf yapabildiğim için zekice laflar ettiğimi bilecek kadar iyi tanıyordu beni. "Bunun ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlayabiliyorum. Sen de benden farklı bir kategoridesin ve bu işleri daha da zorlaştırıyor. Daha önce hiç bir kadına bana dokunması için yalvarmak zorunda kalmamıştım. Bundan hoşlanmıyorum ama sıradan flört kurallarını öğrenmeye çalışıyorum. Bana rızayı öğrenmem gerektiğini söylediniz, ben de öğrenmeye çalışıyorum."

"Öylesin, Olaf. Yani, gerçekten öylesin. Bu kadar çaba göstererek beni gerçekten şaşırttın."

"Fark ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Ama bana dokunmanı istediğim için değil de sadece sen bana dokunmak istediğin için 'Evet, bacağıma dokun' dersem, o zaman bu gerçekten rıza mıdır yoksa bana zorbalık yapmana izin mi vermiş olurum? Ve eğer bunu yapmana izin veriyorsam, bu gerçekten rıza mı yoksa zorlama mı?"

"Bu o kadar karmaşık ki sana ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Evet, Anita'nın kafasının içine hoş geldiniz," dedi Nicky.

"Bütün kadınlar düşünce süreçlerinde bu kadar karmaşık mıdır?"

"Daha fazlası. Aslında kadın mantığı için çok kolayım," dedim.

"Sizin cinsiyetinize bir özür borçlu olabilirim. Derin düşünmediklerini sanıyordum, ama belki de hepiniz erkeklerden o kadar farklı düşünüyorsunuz ki yüzeysel görünüyor, ama

Gerçek, hiçbir anlam ifade etmeyen bir şekilde oldukça derindir."

Bir iki saniye düşündüm ve sonra "Teşekkür ederim. Sanırım."

"Bir şey değil."

Telefonumdaki metalik ses: "Varış noktanız ileride solda" dedi.

Tanrı'ya şükür buradaydık. Belki de gerçek işimizi yapmak Olaf'ın dikkatini büyücü olmaya çalışmaktan uzaklaştırırdı. Beni öldürmeye çalışmasından daha iyiydi ama bunun kurallarını biliyordum ve biriyle çıkmak her zaman kafamı karıştırırdı. Olaf'la çıkmak Godzilla'yla çıkmaya çalışmak ve Tokyo'yla birlikte ezilmeyi beklememek gibi saçma bir şeydi.

Nicky uzanıp omzumu sıkarak orada olduğunu hissettirdi. Hayatımın en az karmaşık ilişkilerinden birinin parçasıydı. Bunu Olaf'a açıkladığını duymak, benim için basit olanın Nicky için çok karmaşık olduğunu bir kez daha fark etmemi sağladı.

"Benim için fark etmez. Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum, çünkü bunu hissedebiliyorum," dedi Nicky, emniyet kemerinin izin verdiği kadar yakınına eğilerek.

"Neden umursamıyorsun? Neden böyle söyledin?" Olaf gideceğimiz yerin garajına park ederken sordu.

"Anita'nın düşündüklerine yanıt veriyorum."

Olaf önce Nicky'ye sonra bana baktı. "Bana yapabileceklerinden korktuğun için öfkemi beslememeye çalıştığını söylediğinde bu muydu?"

Başımı salladım ve omuz silktim. "Sayılır. Nicky'yi bana bağlayan şey sadece öfkeyle beslenmek değil, ama bu beni herhangi bir şey için kimden beslendiğim konusunda temkinli hale getirdi. Nicky'yi bilerek yuvarladım. Bunu kazara yapmaktan nefret ederim."

Nicky, "Seni kaçırmıştım ve sevdiğin adamları öldürmekle tehdit eden kurtadam sürüme yardım ediyordum," dedi.

"Bana bıraktığın tek silahı seni müttefikim haline getirmek için kullandığım için pişman olduğumu söylemedim ama sana gerçek bir köle gibi davranabileceğim ve senin bu konuda hiçbir şey yapamayacağın düşüncesi beni çok korkutuyor."

"Sen bundan daha iyi bir insansın," dedi Nicky.

"Şanslısın ki," dedim.

"Nicky'yi senden önce tanıyordum. Eğer pozisyonlar ters olsaydı, o en iyi kişi olmazdı," dedi Olaf.

Nicky'ye baktım. O da bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. "Nicky ve ben bunu konuştuk."

"Peki eski alışkanlıkları hakkında ne düşünüyorsun?" Olavo sordu. "Bence o orospu tarafından bir sosyopata dönüştürüldü. kendisine anne diyordu. Sanırım benimle olan bağları sadece istismarın zarar verdiği kendi duygularını bulmasına yardımcı oldu."

"Yani Nicky benim gibi değil, Anita. Senin bulman için içimde sakladığım duygularım yok.

Nicky, "Düşündüğünden daha fazlasına sahip olmasaydın, Anita'yla çıkmaya çalışmazdın," dedi.

Olaf gözle görülür bir şekilde irkildi, elleri direksiyonu o kadar sıkı kavradı ki sanki kıracakmış gibi protesto sesleri çıkardı. Ellerini direksiyondan çekti. "Ben aşık olamam."

"Emin misin?" Nicky sordu.

Olaf ona baktı, güneş gözlükleri yüzünden yüzü okunmuyordu. Nicky'nin sorusuna cevap verip vermeyeceğini görmek için bekledik. Cevap vermedi. Sadece arabadan indi ve onu takip etmemize izin verdi.

"Bu ilginçti," dedi Nicky.

Tartışmak istedim ama nasıl olsa hissedebileceği için ona gerçeği söyledim. "Garip, rahatsız edici ama ilginçti."

"Sanırım az önce Olaf'ı tarif ettiniz."

Bir kez daha itiraz edemedim, bu yüzden arabadan indim ve Nicky de beni takip etti, çünkü buna mecburdum ve bunu istiyordum. Bir sosyopatla çıkıyordum; elbette bu benim sınırımdı. Olaf'la gerçekten çıkmaya hiç niyetim yoktu, o zaman birbirimizle ne yapacaktık? Flört geçmişime göre bile bu garipti.

53

BRIANNA GIBSON çiftlik evinin zemin katının kapısını mor bir spor sütyeni ve tayt giymiş, ayağında da lila ve beyaz spor ayakkabılarıyla açtı. En az bir metre boyundaydı, belki biraz daha uzundu ve spor kıyafetleri içinde iyi görünecek kadar zayıftı. Neredeyse siyah olan saçları kısa bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, vücudu kadar düzgün ve pürüzsüzdü, bu yüzden spor salonunda geçirdiği bir öğleden sonradan çok bir hafta sonu kulübündeymiş gibi görünen tam bir makyaj yapmış olması biraz şaşırtıcıydı, sanki spor mu yapacağından yoksa akşam için şehre mi ineceğinden emin değildi.

Kendimizi tanıttık ve ona birkaç soru sorup soramayacağımızı sorduk. Kapıyı daha geniş açtı ve bizi içeri aldı. "Tabii ki. Jocelyn'in babasına ne olduğu hakkında benimle konuşmak isteyeniniz var mı diye merak ediyordum."

Oturma odasına girdiğimde neredeyse oyuncaklara takılıp düşüyordum. Brianna Gibson temiz, düzenli ve dünyayı selamlamaya hazırdı. Aynı şey evi için söylenemezdi. Her yerde oyuncaklar ve bebek eşyaları vardı, bu yüzden biyolojik bir saat mayın tarlasında parmak ucunda yürümek gibiydi. Evin içinden bir bebek ağlamaya başladı ve ardından ikinci bir ağlama ilkine katılarak mutsuz bebeklerden oluşan bir koro oluşturdu.

"Kahretsin, uykularından uyandılar. ama gidip onları kontrol etmem gerekiyor. Yer açın ve oturun," dedi kadın ve ardından doğrudan oturma odasına açılan bir koridora doğru yürüdü.

Duvarda muhtemelen mutfağa açılan bir kapı da vardı ama kim bilebilirdi ki? Dürüst olmak gerekirse, biri molozları temizleyene kadar kapı zaten açılmayacaktı.

Oyuncaklar ve bebek kıyafetleri tarafından yutulma tehlikesiyle karşı karşıya olan adalara benzeyen kanepeye ve iki döşemeli sandalyeye baktık. Bebeklerin atıştırmalıklarını yerken ya da küçük oyuncaklarla oynarken yürüme alıştırması yapmalarına yardımcı olan tepsili ve tekerlekli bebek sandalyelerinden iki tane vardı. Yerdeki dağınıklık o kadar fazlaydı ki sandalyeler hareket etmiyordu. Bebekler ayakta durma alıştırması yapabiliyorlardı, ancak biri birkaçını kaldırana kadar yürüme gerçekleşmiyordu.

Olaf kanepeden bir şeyler almaya başlayınca Nicky ve ben de ona katıldık. Her birimizin elinde bir kucak dolusu oyuncak ve diğer bebek artıkları vardı, ama şimdi onları nereye koyacağız? Onları diğer her şeyle birlikte yere mi atacağız yoksa biraz düzeltmeye mi çalışacağız? Dünyadaki en düzenli insan ben değilim ama oturma odasındaki dağınıklık beni etkiledi. En azından zemin temiz olsun diye eşyaları duvara fırlatmaya başlayasım geldi.

Fısıldadım: "Onu nereye koyacağız?"

Olaf yürümeyi zorlaştırmamak için kolunu kanepenin köşesine koydu. Daha iyi bir fikrim yoktu, ben de kolumu onunkine ekledim. Yığın eriyen dondurma gibi kaymaya başladı ve ben buna dayanamadım. Onu itmek için diz çöktüm ve yığın biraz dengeye kavuşup çökmeye çalışmayana kadar eşyaları yerine koydum.

Nicky kollarındaki eşyaları kanepenin arkasına bıraktı. Bunu yapmak için yeterince yer olduğunu fark etmemiştim. Bir kucak dolusu daha alıp onu da oraya koymayı düşündüm.

Olaf fısıldadı: "Geri geliyor."

Kanepede ona katılmak için ayağa kalktım. Ellerimi önümde kavuşturmuştum, çünkü karmaşayı daha fazla düzeltmeye çalışma dürtüsü neredeyse dayanılmazdı. Kadının bundan rahatsız olacağını düşünmeseydim, bunu yine de yapabilirdim ama Bayan Gibson'dan her şeyden çok bilgi almak istiyordum. Nathaniel, herhangi bir şeyin cevap vermeye başlamama neden olacak kadar karışık olmasını eğlenceli bulurdu. Genellikle o ya da Jean-Claude, biz daha düşünmeden cevap vermeye başlardı. Bu, Jean-Claude'un biz daha düşünmeden

İnsanlara onun için evcil olmaları için para ödüyordu ama Nathaniel kaostan ev düzeni çıkarmayı seviyordu. Bu konuda ne düşünürdü merak ediyorum.

Bayan Gibson iki kolunda birer bebekle koridordan geri döndü. Biri lavanta rengi, diğeri sarı giysiler içindeydi. Her ikisinin de başlarının üzerinde saat beş gölgesi gibi siyah saç başlangıcı vardı. Büyük koyu renk gözleri annelerine benziyordu ama yüzleri başka , muhtemelen babalarına benziyordu, gerçi hiçbir yerde fotoğrafları yoktu, bu yüzden bu sadece bir tahmindi. Tek bildiğim, ikizlerin yüzünün büyükbabalarına ait olabileceğiydi. Genetik bazen böyledir.

Bayan Gibson her bebeğe leylak rengi ve sarı bir kuşak takmak için zaman ayırdı. Taçların üzerinde küçük çiçekler ve kurdeleler vardı. Kıyafetler de aynı derecede kadınsı ve güzeldi. Çoğu insanın bebek fotoğrafları ya da kilisedeki Paskalya ayini için ayıracağı türden bir şeydi. Yani bebekler harika görünüyordu. Pembe yanakları vardı, sağlıklıydılar ve en az anneleri kadar iyi giyinmişlerdi. Görünüşe göre Brianna'nın öncelikler listesinde kıyafetler ev işlerinin üstünde yer alıyordu. Bebekler oturma odası kadar bakımsız çıksalardı üzülürdüm ama gülümsüyorlardı ve mutluydular, ben de ve ebeveynlik beklentilerimi bir kenara bıraktım.

Gülümseyerek her birine baktı ve onlar da gülümseyerek karşılık verdi. "Kimmiş benim güzel kızlarım? Siz benim güzel kızlarımsınız, değil mi?

Sarı bebek ona bir ses çıkardı ve leylak bebek de ona katıldı. Jargondu, ama sanki iki bebek aynı gizemli bebek dilini konuşuyormuş gibi aynı jargona benzediğine yemin edebilirdim.

Onları şişme koltuklarına oturturken onlarla konuştu. Onunla ve birbirleriyle konuştular. Hayal mi görüyordum yoksa konuşurken daha mı ciddiydiler? Sanki annelerine gülümsüyor ve onunla konuştuğu gibi konuşuyorlardı, sanki o bir bebekti ve onları anlamıyordu.

"Onlar için atıştırmalık, kendim için de diyet bir şeyler alacağım. Senin için bir şey alabilir miyim?

Tam diyet değil de diyet meşrubat aldığını anlamam bir saniye sürdü, bu yüzden önce Olaf cevap verdi. "Hayır, teşekkür ederim." Sesi her zamankinden daha da derindi.

Ona bakmama neden oldu ama yüzünde hiçbir şey yoktu. Ben de onun içindeki aslanı hissetmiyordum. Omuz silktim ve "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim," dedi Nicky.

Bize göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi, makyajı biraz daha hafif olsaydı daha çok hoşuma giderdi. Gülümseme mutlu komşununkini andırıyordu; makyaj ise daha burleskti. "Oturun ve fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin." Kapıya doğru gitti ve kapıya yığılmış oyuncaklar sorun olmadı, çünkü kapı içeri doğru itiliyordu.

Olduğumuz yere, kanepenin yanına oturduk, böylece ben iki adamın arasında kaldım. Normalde ortada olmayı severdim. Olaf'ın yanına oturmamak için Nicky'nin de benimle birlikte üstünü değiştirmesini sağlamayı düşündüm ama bu bana çok ikinci sınıf geldi. Ben yetişkin bir vampir avcısıydım, çocuk değil, lanet olsun. Nicky rahatsızlığımı fark etti ve uyluğu benimkine değecek şekilde biraz daha yaklaştı ve bu tek başına merkezimi bulmama yardımcı oldu. Olaf'ın tuhafına gitmeden Nicky'nin eline dokunup dokunamayacağımı merak ediyordum ki küçük bir ses bana bebekleri hatırlattı.

Önce anneme sonra da bize baktılar. Sarı giysili olan bize gülümsedi ve ben de gülümsedim, çünkü insan böyle yapar. Nicky de onlara gülümsedi. Leylak rengi ikiz de bizimle birlikte gülümsedi ve sonra sarı olan Olaf'a baktı. Bu benim de ona bakmama neden oldu. O gülümsemiyordu.

Bunu komik bulacağını düşünseydim, ona bir bebek ona gülümsediğinde ne tür bir sosyopatın gülümsemediğini sorardım. Ama şakayı anlamayacağından emindim. Neyse ki hepimiz için, annem odaya geri geldi. Bebeklerin önündeki tepsilere Cheerios serdi ve sonra odadaki tek temiz koltuğa, Olaf'ın yanındaki kanepenin köşesine yerleşti.

Bu, onun sadece başını çevirip ona bakabileceği anlamına geliyordu, ancak onu görmek için tüm vücudumu çevirmem gerekiyordu.

ve onun bakışlarını yakaladım. O kadar çok silah kullanmıyor olsaydım, sanki spor kıyafetleri içindeymiş gibi kanepenin kenarına kıvrılırdım. Olaf sorunu fark etti ve kanepenin arkasında daha dik oturdu, böylece onun arkasını görebildim.

"Şimdi, Bayan Gibson..."

"Bana Brianna de lütfen."

"Pekala Brianna, Jocelyn ile ne zamandır arkadaşsınız?"

"Oh, ortaokuldan beri. Hatta aynı üniversitede okuduk."

"Yani siz ikiniz yakın mısınız?" Dedim.

Diyet kolasından bir yudum aldı ve soruyu düşündüğümden daha fazla düşünmüş gibi . "Öyleyiz. Yani eskisi kadar yakın değiliz. Ben evlendim, o evlenmedi ve sonra ikizlerimiz oldu. Marcy - Marcy Myers - ve ben yakınlaştık çünkü kocalarımız ve çocuklarımız var. Jocelyn'in kendini dışlanmış hissettiğini biliyorum ama o bizim sahip olduğumuz şeyi istemedi. Yuva kurmaya hazır değil ve çocuk istediğinden de emin değilim."

"Bazı arkadaşların evlenip aile kurarken diğerlerinin kuramaması çok zor," dedim.

Başını salladı, diyet sodasından bir yudum aldı ve şöyle dedi: "Hiçbiriniz alyans takmıyorsunuz ama arkadaşlarımızdan biri polis ve birçoğunuzun işe giderken alyans takmadığını söyledi. Siz evli arkadaşlar mısınız yoksa grubunuzdaki bekar arkadaşlar mı?

"Nişanlı ve onunla birlikte yaşıyor,"

dedim. "Birlikte yaşıyor," dedi Nicky.

"Bekâr ama çıkıyor," dedi Olaf.

Nicky bacağını benimkine daha sert bastırdı, bu da gergin olduğum anlamına geliyordu. Rahatlamak ve Olaf'ın en azından tek bir parça eklemiş olmasına minnettar olmak için elimden geleni yaptım.

Brianna yine o gülümsemeyi takındı ama bu kez gözlerinde biraz muziplik vardı. "Annemin deyimiyle günah içinde yaşamak."

"Babam da pek sevmez," dedim.

Olaf bana baktı. Aslında bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçer gibi oldu.

Brianna etkileşimi görmüştü. "Babasının onaylamadığını bilmiyor muydun?"

"Birbirimizin her zamanki ortakları değiliz. Cinayet gecesi hakkında," dedim, bize yöneltilen daha kişisel sorulardan kaçınmayı umarak.

Sanki yüzündeki tüm ışık gitmiş gibiydi. Makyajı düz görünüyordu ama sert değildi, bu da ilk başta düşündüğümden daha basit bir makyaj yaptığını anlamamı sağladı. Günün ortasında evdeyken neden bu kadar çok makyaj yapıyordu? Gözlerindeki kasvetli bakışa uyacak şekilde solup solmadığını gizliyordu. Belki de biz onu sorgularken yüz ifadesini gizlemek için makyajı kamuflaj olarak kullanıyordu?

"Jocelyn, Marcy ve beni bekârken yaptığımız gibi şehirde bir gece geçirmeye ikna etti."

"Sizinle konuştu mu? Yani bu üçünüz için ortak bir şey değil miydi?" diye sordum.

"Artık değil. İkizler doğduğundan beri üçümüzün de eşsiz ya da çocuksuz kaldığını sanmıyorum." Yiyebileceklerinden daha fazla Cheerios yiyen ve birbirleriyle çocukça bir dille sohbet eden bebeklerine gülümsedi.

"Yani bir yıldan fazla," dedim.

Brianna başını salladı ve yüzünde hâlâ gülümsemesinin ışıltısıyla bize baktı. "Jocelyn eski günleri özlediğini söyledi, ben de özlüyorum. Marcy konusunda emin değilim. Vahşileşmek için hep biraz sarhoş olması gerekirdi ama Joshie ve ben de zamanında vahşiydik." Yüzünde ciddi bir ifadeyle tekrar bebeklere baktı. "Tanrım, umarım hiçbiri beni takip etmez, en azından bu şekilde." Neredeyse korkmuş görünüyordu. Eğer bir cinayeti araştırmıyor olsaydık, yüzündeki bu ifadeye neyin sebep olduğunu sorabilirdim ama bunu bir kenara bırakıp söz konusu geceye konsantre olmak zorundaydım.

"Jocelyn bir kulübe gittiğinizi söyledi."

Brianna bana yine o gülümsemeyi verdi. Bu kez gözlerindeki bakış yaramazdan da öteydi - evcilleşmemiş, yaramaz bir şey, şeytani değil, ama daha önce gerçekten vahşi olan insanlarda gördüğüm bir bakış. Sarhoş olan ya da kafayı bulup çılgınca şeyler yapan türden değil.

Pişman olacağınız türden ama bahaneye değil, fırsata ihtiyacı olan türden. Nathaniel'de o bakış vardı, Nicky'de de. Ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Eğer bu gerçekten Brianna'nın kişiliğinin bir parçası olsaydı, geleneksel bir eş ve anne olmakta zorlanırdı.

"Üçünüzün ne tür bir kulübe gittiğini sorabilir miyim?"

"Striptiz kulübü," dedi Brianna. Bu iki kelime, vücudunda küçük bir hareket başlayana kadar onu dolduran bir zevk ve mutluluk vardı, sonra ellerini veya ayaklarını kullanmadan kanepede hareket etti, sadece dalgalı çekirdeği.

Hem kadınlarla hem de erkeklerle çıktım ve birden Brianna'nın ticari olmayan bir şekilde ilginç olabileceğini düşünmeden edemedim. Bu düşünceyi bir kenara ittim ama artık oradaydı ve düşünmeden edemiyordum. Harekete geçmemiş olsam bile, bu düşünce hala oradaydı ve görüşmenin geri kalanını benim için garip hale getirecekti. Beni seks hakkında düşündüren bir erkek olsaydı daha az garip olur muydu? Evet. Flört havuzuma kadınları sadece son yıllarda ekledim. Hâlâ bazen dengemi kaybedecek kadar gençtim.

"Erkekleri izlemek," dedi Olaf ve hafif bir onaylamama iması vardı.

Brianna'nın duyduğundan şüpheliyim, çünkü gülümsemesini ona yöneltti.

"Hayır, kocam başka erkekleri izlememiz fikrinden hoşlanmadı, bu yüzden uzlaştık ve kadınların kıyafetlerini çıkarmalarını izlemeye gittik."

Kahverengi gözleri bunu söylemenin ya da yapmanın verdiği mutlulukla parlıyordu. Çoğu insanın açık saçık bulduğu şeyleri yapmaktan hoşlanan insanlardan biri miydi? Başkalarını şok etmekten hoşlanan insanlar tanırdım. Üç erkekle nişanlı olduğumu ve üçünden ikisinin egzotik dansçılar olduğunu bilseydi.... . . Brianna beni şok edemez ya da heyecanlandıramazdı, ama bunu yapmak istiyordu, ben de çenemi kapalı tutup ona izin verirdim.

Olaf ve ben Brianna ve arkadaşlarının kulübe ne zaman geldikleri, ne kadar kaldıkları gibi rutin sorular sormaya başladık,

vb.

"Biri ne kadar süredir kulüpte olduğunuzu kontrol edebilir mi?" Ben sordum.

"Sanırım kulüpteki çoğu kişi bizi hatırlayacaktır."

"Striptiz kulüpleri çok kalabalık oluyor," dedim, "özellikle hafta sonları."

"Oh, bizi hatırlayacaklar," dedi Brianna o kadar keyifle ki, bize ayrıntıları anlatmak istediğini anladım, ya da belki de bize değil de birilerine ayrıntıları anlatmak istiyordu.

Ona gülümsedim, çünkü bu onu ikizlerine sevgiyle bakmaktan daha canlı kılıyordu. Bazı insanlar bu şekilde programlanmıştır.

Olaf, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

Brianna ona baktı, kahverengi gözleri bu anının heyecanıyla parlıyordu. "Erotik danslar yapan striptizciler kadar ya da onlardan daha ateşli kadınlar yapmıyorlar."

İkizlerden biri küçük bir ses çıkarınca Brianna onlara baktı ve ben de onun bakışlarını takip ettim. İkizler oturdukları yerde zıplıyorlardı. Sarılı ikiz kollarını coşkuyla sallıyor, diğer ikiz ise büyük bir ciddiyetle dinliyordu. Kişilikler bu kadar çabuk mu belirleniyordu? Dünyaya zaten böyle şekillenmiş olarak mı geliyorduk, yani biz?

Brianna bacaklarını açtı ve yan sehpanın üzerindeki küçük kaptan bir bardaklık almak için belinden döndü. Meşrubatı dikkatlice içine doldurdu ve koltuktan kalktı. Bardak altlığı kullanacak kadar dikkatli olan biri nasıl olur da zeminin bu kadar izin verirdi? Yerden birkaç küçük oyuncak aldı ve onları bebek tepsilerine koydu. Cheerios'lar çoktan gitmişti. İkizler oyuncaklarla mutlu görünüyordu, onlara yeni ve harikalarmış gibi bakıyorlardı. Bu kadar küçükken her günün Noel olduğunu düşünüyorum, çünkü görecek, dokunacak ve yapacak çok fazla yeni şey var.

Kanepeye dönen Brianna bir oyuncağa küfretti, sonra suçlulukla bizi görmezden gelip yeni oyuncaklarına odaklanan bebeklere baktı. "A

Oda genelde böyle değildir. Söz veriyorum. Ama Daryl, kocam ve ben, ailelerimiz kızlar için ne kadar çok şey aldıklarını görürlerse belki durur lar diye düşündük. İkizler ailenin her iki tarafının da ilk torunları ve her iki büyükanne ve büyükbaba da onlar için bir şeyler almaktan deliye döndü. Yerimiz kalmadı."

Birdenbire endişeli ve kaygılıydı ve birkaç dakika önceki parlak, heyecanlı kadın . Çocuk sahibi olmak insanlara hep bunu mu yapardı, onları oldukları kişiden uzaklaştırıp ebeveynlere mi dönüştürürdü? Çocuk sahibi olmak için gözlerinizi ışıldatan şeylerden vazgeçmek zorunda mıydınız? Kesinlikle böyle olması gerekmiyordu ya da ben öyle olmamasını umuyordum.

"Bunun senin tarzın olmadığını bilmek güzel," dedi Olaf, derin sesi de tonu kadar ciddiydi.

Brianna ona doğru gülümsedi ama dikkati hâlâ bebeklerde ve dağınıklıktaydı. Gazoz kutusunu aldı ve kanepenin kenarına kıvrıldı, ama daha önce duruşu seksi ve zahmetsizdi. Şimdi ise daha çok ağlıyor gibiydi. Meşrubatından bir yudum aldı ve bize baktı ama yüzündeki ifadeden bizi gerçekten görmediği anlaşılıyordu. O anda aklında her ne varsa mutlu değildi.

Sonunda ona sordum: "Yani siz, Jocelyn ve Marcy Myers erotik dansların parasını ödediniz".

Brianna bana odaklanmıştı ama sanki iç diyaloğu buna ayak uydurmakta zorlanıyordu. Onu bu kadar ciddileştirecek ne olmuştu? Bir şeyi gözden kaçırmıştım. Olaf ve Nicky'ye daha sonra soracaktım ama bir kadının tepkisini anlayamazsam bana pek yardımcı olacaklarından şüpheliydim.

"Evet, evet" - tereddütlü bir gülümsemeyle - "Jocelyn'i dansçılarla birlikte izlemek çok eğlenceliydi."

Gözlerindeki ışık geri gelmeye başladı. Meşrubattan bir yudum aldı, sanki tadı hayal ettiğimden daha iyiydi, ya da belki de bu sadece benim fikrimdi. Belki de gerçekten hoşuna gitmişti. Çoğu alkollü içecek için de aynı şeyi hissediyordum, bu yüzden belki de iyi bir hakem değildim. Hem diyet alkolsüz içecekleri hem de alkolü seven bir arkadaşım şunu önerdi

O kadar çok kahve içmiştim ki başka bir şey için damak tadımı . Belki de kahve sadece lezzetliydi.

"Jocelyn'i izlemek neden bu kadar eğlenceliydi?" Sordum, çünkü sormak için aklıma gelen diğer tek şey izlemekten hoşlanıp hoşlanmadığıydı, ama bu kulağa flört etmek ya da Brianna hakkında gerçekten bilmem gerekmeyen şeyleri öğrenmek gibi geliyordu.

"İlgiyi seviyor. Bu onun içindeki bir şeyi ortaya çıkarıyor. . Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama şov yapıyor. Dansçılardan birini o kadar iyi tanıyordu ki onu sahneye çıkarmayı planladılar. Çok ateşliydi."

Son cümle onun mutlu enerjisini geri getirdi. Yüzü ve gözleri arkadaşını sahnede görmenin anısıyla ışıldıyordu. Jocelyn ile arkadaş olup olmadıklarını ya da en azından arkadaştan öte bir şey olup olmadıklarını merak ettim.

"Dansçı için gerçek bir gelir kaynağı olmalı," dedim.

Brianna mutlulukla başını salladı ve mutlu, seksi bir köpek yavrusu gibi yine o küçük hareketi yaptı. Bende böyle bir hareket olduğunu sanmıyordum ama aşklarımdan birinde vardı. Ciddi bir röntgenci ve teşhirciydi. Bu hareketin o anlama geldiğini söylemiyorum ama bazı tavırları bana Nathaniel'i düşündürüyordu ve onun nelerden hoşlandığını biliyordum. Eğer Brianna'nın tercihleri de ona benziyorsa, heteroseksüel, banliyöde yaşayan, evli bir anne olmanın ona ne kadar uyacağından emin değildim. Elbette, belki de o ve kocası bir tür rızaya dayalı tek eşlilik dışı ilişki yaşıyorlardı. Geleneksel olmayan gruba katılmadan önce düşündüğümden daha yaygındı. Ama Brianna'ya tek eşli olup olmadığını sormadım, çünkü bazıları bunu aşağılayıcı bulurken, bazıları da çapkınlık olarak değerlendiriyordu. Ben ikisini de söylemek istemedim.

"Erkekler sahnede iki seksi kadını bir arada görmeye bayılıyordu, üstelik bunlardan biri müşteriydi..." İç çekti ve yine o küçük hareketi yaptı.

"Muhtemelen çoğu erkeğin aynı anda iki kadına sahip olma fantezisine en çok yaklaştığı andı," dedim.

Brianna, "Çoğu erkek yatakta bırakın iki kadını, tek kadınla bile ne yapacağını bilmez," dedi ve sonra kendini durdurdu. Erkeklerin önünde korkmuş, hatta utanmış görünüyordu. "Özür dilerim. Bu hiçbirinize yönelik değildi, sadece benim flört geçmişime yönelikti.

Gözlerini devirdi ve bana baktı. Benim üzerimde işe yaramayabilecek bir kadın bağını deneyeceğinden korkuyordum. Bana doğru olmayan bir şeyi kabul ettirmeye çalışmasını engellemek için ne söyleyeceğimi düşünürken Nicky araya girdi ve üzerimdeki baskıyı kaldırdı.

"Yanlış erkeklerle çıkmışsın," dedi ve ona yabancı kadınların yüzünü kızartabilecek o baştan çıkarıcı gülümsemesini verdi. Gözlerini gizlemek için hâlâ güneş gözlüğü takıyordu, bu yüzden bir film yıldızı anıydı.

Olaf beni şaşırtarak şunu ekledi: "Hepimizi birkaç kişinin hatalarıyla yargılamayın".

Brianna güldü ve utandı mı yoksa memnun mu oldu anlayamadım. "Olabilir. Ben evlenip yuva kurmadan önce neredeydin?

"Tüm yanlış insanlarla çıkıyorum," dedi Nicky.

"Belki ben de senin gibi yanlış insanların peşindeydim," dedi Olaf.

Brianna yutkundu ve bir an için nefesini tutar gibi oldu. "Ben kocamı kovalamadım. O beni takip etti. Sözleri iyiydi; onlara evli olduğunu ve takip edilecek kadar çekici olduğunu hatırlattı.

"Ama sana ulaşmasına izin verdin," dedi Olaf, sesi alçalmış, neredeyse boğuklaşmıştı. Bunu bilerek mi yapıyordu?

"Evet, ama bunu kocama söyleme. Beni baştan çıkardığını düşünmek onu iyi hissettiriyor. Sonunda nedenini tam olarak bilmesem de gergin bir kahkaha attı.

"Onu güzelliğinle cezbetmişsin," dedi Olaf o derin, hırıltılı sesiyle.

"Sence ben güzel miyim?" Brianna sordu, ama ses tonundan güzel olduğunu bildiği ve bunu daha çok formalite icabı söylediği anlaşılıyordu. Geçmişte olsa aradaki farkı anlayamazdım ama

Diğer kadınlarla çıkmak bana kadın olmaktan çok kadın olmanın farklı yollarını öğretti.

"Güzel olduğunu biliyorsun, güzel yem," dedi Olaf ve sesi neredeyse acı verici bir şekilde alçaktı, ama canavarından onu hırlatan bir sıcaklık yoktu - bu testosteron ya da bir roldü. Belki daha sonra sorardım.

"Yem," diye fısıldadı ve sanki bunu yaptığının farkında değilmiş gibi vücudunun üst kısmını ona doğru eğdi, sanki yerçekimi ve onu içine çeken göksel bir cisimmiş gibi.

Bir ipucu için Nicky'ye baktım. Beklediğim son şey Olaf'ın bu kadınla flört etmesiydi. Nicky kaşlarını gözlüklerinin üzerinden kaldırdı, bu onun için bir tür omuz silkme anlamına geliyordu.

Bebeklerden biri ağlamaya başladı ve birden büyü ya da başka bir şey bozuldu. Brianna ayağa kalktı ve bebeğini görmeye gitti. Ağlayan bebeklerden sarı giysili olanı kucağına aldı, ama sonra leylak giysili olan dikkat çekmek için ağlamaya başladı. Brianna ikinci bebeği almaya çalıştı ama çocuk bacağını bir şeye kaptırdı ve sıkıştı.

Brianna bana döndü. "Onu bir saniye tutabilir misin? İki ele ihtiyacım var. Cevap vermemi beklemedi, bebeği bana doğru itti. Sanki sana bir şey fırlatılmış gibiydi. Otomatik olarak ellerinizi kaldırdınız. Birdenbire ben bir bebeği tutarken Brianna diz çöküp diğerinin bacağını kurtarmaya çalıştı.

Sanki kırılacağından korkuyormuşum gibi bebeği tuttum. Bu aptalca görünüyordu, bu yüzden onu daha yakın tutmaya çalıştım, patlayacağını düşündüğümden biraz daha az ve muhtemelen onu tutan yetişkinin düşmesine izin vermek istemediğini hissetmeye ihtiyaç duyan küçük bir insan gibi. Bebeğin gözyaşları hala yüzünde kuruyordu ama ağlamayı kesti ve sanki annesi olmadığımı biliyormuş gibi iri kara gözleriyle bana baktı. Ben de ona baktım. Ne zaman bu kadar küçük bir bebeği kucağıma aldığımdan emin değildim. Belki de küçük kardeşim bebekken, ki o da ben çocukken olmuştu.

Bebek yuvarlak, güçlü ve çok sağlamdı ama yine de garip bir şekilde narindi. Bunu bile açıklayamıyordum, ama kollarımda olacağı her şeyin potansiyelini hissedebiliyordum, sanki yetişkin benliği içindeydi ve onu dışarı çıkaracak zamanı bekliyordu, ama aynı zamanda kırılgan görünüyordu ve tüm bu vaatlere doğru büyüyebilmesi için korunmaya ihtiyacı vardı. Her zaman şimdiki gibi ciddi mi olacaktı, yüzümü ezberlemek istercesine inceliyor muydu? Sanki beni yargılıyor gibiydi. Bu yetişkin ona bakacak mıydı? Onu terk edecek miydi? Onu besler miydi? Onu bir yamaçtaki vahşi hayvanlar için mi terk edecekti yoksa onu sevip koruyacak mıydı? Onu koruyacağımı biliyordum, çünkü o küçüktü ve kendini koruyamıyordu ve bebeklere yapılması gereken de buydu. Sanki içimdeki bir düğme açılmıştı ve aniden merak ettim, eğer bir yabancının bebeği için böyle hissediyorsam, kendi çocuğuma bakmak nasıl bir şey olurdu? İlk defa bu düşünce beni korkutmuyordu. Bebekler feromon ya da kendi çocuğuna sahip olmayı daha iyi bir fikir gibi gösteren bir şey mi yayıyordu? Orospu çocukları, ama yine de vakur bebeği kollarımda tuttum ve bana.... . bir şekilde doğru geliyordu. Aptal biyolojik saat.

Buna kızmaya çalıştım ama yapamadım, onu tutarken olmazdı. "Adı ne?" diye sorarken duydum kendimi.

"Heidi," dedi Brianna.

Bebek bana bir Heidi gibi görünmedi, ama o zaman bir Heidi neye benzeyebilirdi ki? Yeni doğanların hiçbir isme düşünmüyorum; arkadaşlarımı ve onların yeni doğan bebeklerini ziyaret ettiğimde hepsi çok bitmemiş ve küçüktü. Bir isim verilecek kadar kişilik sahibi olduklarında artık çok geçti ve onlar Heidi, Frankie ya da Anita oldular. Benim olduğunu düşündüğüm ismin muhtemelen bana da uymadığını düşünmek garip.

"Senden hoşlanıyor," dedi Brianna, diğer ikiziyle birlikte yanımda dururken.

"Ciddi düşünüyor gibi görünüyor," dedim.

Brianna kaşlarını çattı ve "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Bunu kayınvalideme de söyledim, o da bana bebeklerin bu yaşlarda çok derin düşünmediklerini ama Heidi'nin her zaman gözlem yaptığını, sanki her şeyi ezberliyormuş gibi dünyayı incelediğini söyledi. Clara her şeyi ilk yapan kişi ve Heidi geride kalıp ne görmek için bekliyor. Annem Heidi'nin utangaç, Clara'nın ise dışa dönük olduğunu söylüyor ve haklı da, ama daha çok Heidi Daryl gibi temkinli, Clara ise benim gibi her şeyi bir kez deniyor."

"Heidi ve Clara, Heidi kitabındaki karakterler gibi," dedim.

Brianna biraz utanmış görünüyordu ama başını salladı. Clara'ya sarıldı ve şöyle dedi: "Küçükken en sevdiğim kitaptı. Çoğu insan isimleri bile tanımıyor ya da kitabı hatırlamıyor."

"Çocukken okumuştum ve Shirley Temple filmini hatırlıyorum."

Brianna, "O filme bayıldım," dedi.

"Ben küçükken eski kablolu kanallardan birinde öğleden sonra tüm Shirley Temple filmlerini gösterirlerdi."

"Tüm bunları yaz öğleden sonraları kız kardeşim ve annemle birlikte izlemeye bayılırdım." Brianna gülümsediğinde yüzü bu anıyla daha genç ve mutlu görünüyordu.

Onun tepkisi de beni gülümsetti. "Onları annemle birlikte izledim." Kafamın içinde diye ekledim: Annem ölmeden önce, ama yaz öğleden sonraları onunla birlikte izlediğimiz bu filmler hâlâ mutlu bir hatıraydı. "Shirley Temple film festivalini tamamen unutmuştum. Öyle demiyorlar mıydı?

"Evet, sanırım haklısın. En sevdiğin film hangisiydi?"

"Küçük Prenses, sanırım."

"Oh, bu iyi bir tane. Benimki Heidi'ydi," dedi gülerek ve ben de kendimi onunla birlikte gülerken buldum.

Clara da kahkahalara katıldı ve bir saniye sonra Heidi de güldü. Nicky de güldü, çünkü sosyal bir hayvan olarak yapmanız gereken şey budur. Bebeğin yüzünün kahkahalarla aydınlanmasını izledim ve bu beni mutlu etti. Lanet olsun, hormonlar. Hayatım bebeklerle yürümezdi, değil mi?

Brianna, "Sonra ergenlik geldi ve Heidi ile Shirley Temple'ı tamamen unuttum," dedi.

"Annem ben ergenliğe girmeden önce öldü ve bir süre sadece babam ve ben kaldık."

" özür dilerim," dedi Brianna ve uzanıp elini koluma koydu.

Normalde yabancı biri olsaydı bu beni rahatsız ederdi ama bu sefer sorun yoktu. Ciddiymiş gibiydi ve annemle geçirdiğim onca zaman için gerçekten çok üzgündü.

"Babam avlanmayı Shirley Temple'dan daha çok severdi, ben de ateş etmeyi öğrendim."

Brianna elini çekip beni inceledi ve aniden Heidi'nin sadece babasına benzemediğini görebildim. "İşlerin böyle yürümesi çok komik. Sen büyüyüp polis oluyorsun, ben de kocasıyla iş yerinde tanışan bir emlakçı oluyorum.

" yoluna giriyor sanırım," dedim, "bize kulübün ve Jocelyn'i sahneye çıkaran dansçının adını yakandan düşeriz."

Olaf kanepeden, "Ve kulübe geliş ve gidiş saatiniz," dedi.

Arkamdan ona baktım ve ben bir bebeği kucağıma alıp annemi hatırlarken onun hala orada olması neredeyse şok ediciydi.

Benimkinden farklı bir hayata ait gibi görünüyordu. Annem ve Shirley Temple maraton yapıyorlardı.

Brianna bize bilgiyi verdi. Biz kızlar bebekleri tutmaya devam ederken Olaf telefonuna not aldı. Normalde Heidi'yi annesine geri verirdim ama o memnun görünüyordu ve Clara da annesinin kollarında mutluydu. Biz diğer bilgileri alırken bebekleri mutlu ve sessiz tutmak mantıklı görünüyordu. Evet, sadece mantıklıydı, bebeği tutmaktan hoşlandığımdan değil.

Heidi'yi kapıda annesine geri verdim, sonra Brianna her iki kolunda birer bebekle durdu. Onları vedalaşmaları için cesaretlendirdi. Önce Clara, sonra da Heidi el salladı. Olaf'ın kiralık arabasına binerken ben de onlara el salladım. Elini onlara doğru kaldırdı.

Heidi el sallamayı da bu Brianna'yı daha da gülümsetti. Akıllı olan o olacaktı.

54

Arabadan EDWARD'ı aradım ve doğrudan telesekretere düştü, sonra ona bir mesaj gönderdim. Eğer ikinci arkadaşı sorgulamamıza gerek yoksa, striptiz kulübüne gidip Jocelyn'in mazeretinin bir parçası olan dansçının adresini öğrenmeye çalışacaktık. Striptiz kulübünün adresini telefonuma yazdım, böylece onu bulabilecektik. Dansçıyı bulmak için oradan başlamamız gerekecekti, çünkü hepsi sahne isimleri kullanıyordu.

Olaf'ı bir striptiz kulübüne götürmek konusunda ne hissedeceğimden emin değildim. Bu, tilkiyi kümese götürüp hiçbirini yemeyeceğine güvenmek ama uslu duracağına dair söz vermek gibi bir şeydi. Ya sözünü tutacağına güvenecektim ya da güvenmeyecektim. Brianna ile görüşmeden sonra, sınırlarını test edeceği bir gün gibi görünüyordu.

"Bebeği kucağına almak hoşuna gitti," dedi Olaf ve sesinde emin olamadığım bir şey vardı: suçlama mı, şaşkınlık mı?

söyleyeceğimi bulmaya çalışırken kıvranmamak için kendimi zor tuttum. Sonunda "Korkunç değildi," dedim ve bu bana bile saçma geldi.

Olaf homurtu ile hırıltı arasında bir ses çıkararak umursamaz bir tavır takındı. "Bana mı yoksa kendine mi yalan söylüyorsun?"

"Yalan söylemiyorum. Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyorum, tamam mı? "Bu seni rahatsız ediyor," dedi.

"Evet, doğru, konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Bebeği kucağına almaktan hoşlanman seni neden rahatsız ediyor?"

"Bu seni neden rahatsız ediyor?" Sordum.

"Beni rahatsız ettiğini söylemedim."

"Şimdi kim yalan söylüyor?"

Olaf arka koltuktaki Nicky ile konuştu. "Bebekle etkileşime girmekten hoşlandığını hissetmiş olmalısın."

"Anita'nın dediği gibi, nefret etmiyordu ama gerçekten sevmek için fazla çelişkiliydi."

Biyolojik saatimle ilgili sorunlarımı Olaf'la paylaşmak istemedim. Ya da nişanlılarımdan birinin bebek için bastırdığını. Nicky bu konuda neredeyse tarafsızdı, bu da rahmimle ne yaptığım konusunda fikir sahibi olan diğer herkesten güzel bir değişiklikti.

Telefonum Edward'ın zil sesiyle çaldı, "Bad to the Bone", bu yüzden cevap vermem gerektiğini biliyordum.

Merhaba deme zahmetine girmedi, doğrudan konuya girdi. "Şerifin karakoluna geri dönüyoruz. Bizimle orada buluş.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Marchand'ların aşçısı Helen Grimes karakola geldi ve Jocelyn Marchand'ın hikayesini destekledi. Bobby Marchand'ın telefonunu ve ona karşı daha fazla delil getirdi.

"Ne tür bir kanıt?" Ben sordum.

"Şerif o tarafa gidip görmemiz gerektiğini söylüyor. Bunun davayı güzel ve düzenli bir şekilde kapatacağını gibi görünüyor.

"Kahretsin," dedim.

"Davanın kapanmasını istemeliyiz, Anita." "Genelde

öyle yaparım."

"Şerifin Marchand'ın oğlunu öldürmek gibi bir derdi var, bu yüzden biz kendimiz karar verene kadar kanıtları kesin saymayın." Sanırım bunu benim kadar ya da benden daha çok Newman'ın iyiliği için söylüyordu.

"Haklısın. Tamam, dönelim ve o yöne doğru gidelim."

Olaf ben başka bir şey söylemeden en yakın caddeyi buldu. Şerifin karakoluna doğru gidebilmek için bir araba yolunu kullanarak geri döndü. Sonra ne yaptığını fark ettim.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" Ben sordum.

"Şerifin karakoluna dönüyoruz," dedi, gözleri yolda, iri elleri direksiyonda dokuz ve üçte, hava yastıkları sayesinde

yeni güvenli pozisyonlardır.

"Yeri yüksek sesle söylemedim." "Edward'ın telefonda söylediğini duydum." "Konuşmanın iki tarafını da duydun mu?" "Evet."

Nicky'ye dönüp baktım. "Her şeyi duydun mu?"

"Evet."

"Gerçek bir lycanthrope'un bazı özel yeteneklerine sahibim, ama konuşmanın tamamını duyamazdım."

Olaf, "Belki de sadece hastalığın taşıyıcısı olmanız, ancak şekil değiştirmemeniz ikincil yeteneklerinizi sınırlıyor," dedi.

"Muhtemelen. İnsan formundayken bile duyma yetisi bir aslanınki kadar iyi değil.

"Bunu test etmedim. Ben aslan formundayken çoğu insan yanımda konuşmaz."

"Eminim değildir."

"İnsanların hayatlarındaki tüm likantroplara aynı şekilde davranacağını düşünüyorum."

Kendisini hayatımdaki diğer şekil değiştirenlerle aynı statüye koyması gerçekten hoşuma gitmedi ama buna izin verdim. Bazen savaşlarınızı savaşı kazanmak amacıyla seçersiniz. "Aslında herkesle telefonda konuşuyoruz zaten."

"Yani ikincil formları üzerindeki kontrolleri, diğer insanların onlara bu kadar normal davranabilmesi için gerçekten mükemmel olmalı."

"Hepimiz senden daha uzun süredir likantropuz. İçindeki canavara hükmetmek zaman alır," dedi Nicky.

"Bu kadar genç biri için kontrolümün takdire şayan olduğu söylendi."

"Bu doğru. En son birlikte çalıştığımızda Florida'daki kontrolünüzden çok etkilenmiştim," dedim.

"Teşekkür ederim."

"Övülmesi gereken yerde övgü," dedim.

"Çocuk sahibi olmak istiyor musun?"

"Hayır Hadi. konuşmak hakkındao dava veya spekülasyon hakkında ne tür kanıtlar ortaya çıkmış olabilir?" Ben sordum.

"Yakında öğreneceğiz ve karakola döndüğümüzde dava hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmayacağız, bu yüzden başka şeyler hakkında konuşurdum." "Seninle bebekler hakkında konuşacağımızı gerçekten düşünmemiştim, Olaf."

"Ben de öyle, ama seni bebekle gördüm ve içindeki sert bir şey yumuşadı. Bunu görmeyi beklemiyordum."

"Bu beni de şaşırttı," dedim ve bunu dürüstçe söyledim. "Kadınla beni de şaşırtan bir şekilde konuştunuz. şaşırdım."

"Brianna'yı mı kastediyorsun?" "Evet."

Dedim ki: "Beni şaşırttı çünkü çocuklarına en sevdiği kitaptaki karakterlerin isimlerini vermiş. Onu gerçekten bir okur olarak düşünmemiştim."

"Çocukken farklıydı. Onu duyardınız. Erkeklerle tanıştı ve kitaplar unutuldu," dedi Olaf.

"Eğer unutulmuş olsalardı, ikizlere başka bir isim verirdi," dedim.

"Bu beklenmedik bir şeydi," diye itiraf etti.

"Biliyorum. Onun sadece seksi bir mankafa olduğunu sanıyordum ama striptiz kulüpleri ve arkadaşları dışında bir şeylerden bahsetmesini sağlarsan derinliği var.

Olaf sanki doğruymuş gibi, "Kocasını aldatır," dedi. "Bunu bilemezsin."

"Sanırım onu baştan çıkarabilirim."

"Onunla flört etmek için çaba sarf ettiğinin farkındayım."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Kıskanmadım, eğer kastettiğin buysa." "Ben onu kıskanıyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden görmezden geldim ve şöyle dedim: "Senin kurban profiline uyuyor, biraz fazla uzun olması dışında, bu yüzden onunla flört etmeye başladığında kıskanmak yerine, onu potansiyel bir hedef olarak görmenden daha çok endişelendim."

"Yani onun güvenliği için duyduğun endişe kıskançlık sorunlarından daha mı ağır ?"

"Evet, kıskandım. Düşündüm: Seni kıskanacağımı sanmıyorum, ama bu gerçeği kendime saklamak muhtemelen en iyisiydi.

"Neden onun için endişeleniyorsun? O senin arkadaşın değil. Senin için bir hiç.

"Brianna bir insan, Olaf. Bebeğini kucağıma aldım ve çok sevdim. Çocukluğundan beri en sevdiği kitabın ne olduğunu ve çocuklarına adını verdiğini biliyorum. Annesi ve kayınvalidesinin bebekler için o kadar çok şey aldığını ve onları durdurmak için oturma odasını mahvettiğini biliyorum. Muhtemelen kulüplerde röntgencilik yaptığını biliyorum. O artık benim için gerçek ve senin için aynı şekilde gerçek olmadığını düşünmek üzücü."

"Ben bir sosyopatım, Anita. Empati kurmam. Bunu biliyorsun."

"Entelektüel olarak bunu biliyorum ama bu seni anlamama yardımcı olmuyor."

"Az önce ayrıldığımız kadına duyduğunuz sempatiyi nasıl anlamıyorum."

"Sanırım aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaştık,"

dedim. "Çok sessizsin Nicky," dedi Olaf.

Nicky, garip bir sessizliğin hakim olduğu arka koltuktan, "Sadece dinliyorum," dedi.

"Sen bir sosyopatsın. Az önce ayrıldığımız kadına karşı bir şeyler hissediyor musun? Olavo sordu.

"Anita'nın hissettiklerini hissedebiliyorum."

"Artık ait duyguların yok mu? Anita için sadece bir yankı odası mı oldun?"

Nicky'nin iç çektiğini duydum. Bu, elimi tutabilmesi için koltuğun üzerinden uzanmamı sağladı. El ele tutuşmak için garip bir pozisyondu ama herhangi bir dokunuş hiç dokunmamaktan daha iyiydi. Bu ağır iç hoşlanmamıştım ve buna benim neden olmuş olabileceğimden de hiç hoşlanmamıştım.

"Kendi düşüncelerim ve duygularım var." "Onlara göre

hareket edebilir misin?" Olavo sordu.

"Tabii ki."

"Brianna Gibson'ın peşine düşmek isteseydin, Anita'nın onaylamayacağını bile bile bunu yapabilir miydin?" Olaf diğer adama bakmak için dikiz aynasını kullandı.

"Brianna Gibson'a karşı bir ilgim yok, o yüzden fark etmez." Nicky konuşurken başparmağını parmaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Muhbirlerden zorla bilgi alma konusundaki şöhretin neredeyse benimki kadar iyiydi. İşkenceden zevk almadan bu kadar iyi olamazsın, Nicky.

Bu ifadeye karşı bir şey hissetmemeye çalıştım, çünkü Nicky bunun beni ne kadar mutsuz ettiğini hissederse, cevabının önüne geçebilirdi. Eli benim elimde hareket etmeyi bıraktı.

"Bir süre keyif aldım," diyor Nicky, "ama belli bir noktadan sonra eğlence olmaktan çıkıp işimin bir parçası haline geldi."

Olaf aynaya tekrar bakarak, "Sana inanmıyorum," dedi.

"Bana inanıp inanmamanız umurumda değil."

Dedim ki, "İşinizin bu kısmıyla gurur duyduğunuzu biliyorum. Kötü adam olarak bilinmek hoşuna gidiyordu."

Nicky başını salladı ve başparmağıyla parmaklarımı tekrar ovmaya başladı. "Diğer dolandırıcıları korkutan bir üne sahip olmak hoşuma gidiyordu. Evet, o kısmı sevdim.

"Acı çektirmeyi seviyordun," dedi Olaf.

"Bir noktaya kadar, elbette, ama o noktadan sonra, o da değil."

"Hangi noktaya kadar?" Olavo sordu.

"Benim için tam olarak hangi noktada eğlenceli olmaktan çıktığını öğrenene kadar Anita'nın iş hakkında sohbet etmekten hoşlanacağını sanmıyorum."

"Bu hoşuma giderdi," dedi Olaf.

Nicky, "Belki bir ara gece geç saatlerde bir şeyler içerken, ama şimdi değil," dedi.

"Birbirimizden ne kadar farklı olduğumuzu anlamak istiyorum."

"Bunu daha önce konuşmuştuk. Sen doğuştan sosyopatsın, ben ise bu şekilde yaratıldım. Bu muhtemelen senden daha fazla duygusal menzile sahip olduğum anlamına geliyor.

"Kurbanlarınıza sempati duyuyor muydunuz? Bu yüzden mi senin için eğlenceli olmaktan çıktı?

"Hayır, sadece artık hoşuma gitmiyor. Şiddet içeren seksi severim, çoğu insandan daha çok severim ama belli bir noktadan sonra işkence benim için cinsel olmaktan çıkıyor. Bu sadece bilgi toplamak. Birini ne kadar uzun süre hayatta tutabileceğimden, ne kadar acı çektirebileceğimden ve onlardan gerçeği öğrenmekten gurur duymakla ilgili. Sektörde herkesi konuşturacak şeyler yapan insanlar gördüm ama onları konuşturmak gerçeği öğrenmekle aynı şey değil. İnsanlar kendilerini kurtarmak, işkenceyi sona erdirmek için yalan söyleyeceklerdir. Size duymak istediğiniz her şeyi söylerler ama yalanlar sizi ve birlikte çalıştığınız insanları hayatta tutmaz. Yalanlar görevinizi yerine getirmenize yardımcı olmaz. İnsanlara yeterince acı çektirirseniz halüsinasyon görmeye başlayabilirler. Bu olduğunda, verdiğiniz bilgiler işe yaramaz hale gelecektir."

"Onları iyileştirebilir ve daha sonra sorgulayabilirsiniz," dedi Olaf.

"Çetemin işlerinin çoğu acildi. Esirlerimizi geri alana kadar onlarla ilgilenecek vaktimiz yoktu. Benim işim yararlı bilgiler, birliğimizin hayatta kalmasına ve hedeflerimizi gerçekleştirmesine yardımcı olacak ayrıntılar elde etmekti."

"İhtiyacınız olan tüm bilgileri aldıktan sonra insanlara ne yaptınız?" Olavo sordu.

Hissetmemek için mücadele ettim, Nicky'nin doğru cevap verebilmesi için duygularımdan arınmaya çalıştım. Birinin tetiğini çekmek zorunda kalacağımı bildiğimde gittiğim o büyük statik boşluğa girmeye çalıştım. Orası boş, sessiz bir yerdi.

"Onları öldürdünüz ya da başkasının
öldürmesine izin verdiniz." "Hızlı mı yavaş
mı?" Olavo sordu. "Hızlı. Onlar konuştuktan
sonra her şey bitti." "Öldürmekten
hoşlanmadın mı?"

". O noktada onları öldürmek sadece işin bir parçasıydı. Bazen onları öldürmekten mutlu oluyordum."

"Hoşuna gitti."

"Kastettiğin şekilde değil," dedi Nicky. Elimi bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Onları öldürmekten mutlu olduğunu söylemiştin," dedi Olaf. "Bu, öldürmekten zevk aldığınız anlamına gelir."

"İyi bir avı severim. Beni öldürmeye çalışan insanları öldürmeyi severim. Onlardan daha iyi olduğumu kanıtlamak hoşuma gidiyor ama zincirlenmiş ya da size karşı hiçbir şey yapamayacak kadar yaralı birini öldürmek konserve avı gibi bir şey. Benim için bundan zevk almıyorum."

"Peki neden mutluydun?"

"Bittiği için memnunum," dedi Nicky. "İşimizin bir sonraki bölümüne devam edebildiğimiz için mutluyum. İnsanların acılarını dindirebildiğim için mutluyum."

"Onlar için üzüldüğünü mü söylüyorsun?"

"Belki."

"Videolarından bazılarını izledim Nicky. Bunu yapan adamın kurbanlarına hiç acıması ."

"Senin videolarını da izledim, Olaf. Bu işi benden çok daha fazla seviyorsun.

"Hoşuna gitmediği için kurbanlarının daha az acı çektiğini mi düşünüyorsun, Nick?"

"Hayır."

"Çığlıklarından hoşlanmadığınız için daha az korktuklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Nicky ve bu sözde hiçbir duygu yoktu.

"Kurbanlarınız için daha fazla şey hissettiğiniz için benden daha iyi olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır. Eğer paylaşmak istediğiniz ahlaki değerlerse, o zaman ben daha kötüyüm, çünkü biraz merhametim, biraz duygularım vardı ve yine de yaptım. Bence bu beni daha kötü yapıyor."

Koltukların arasından ona baktım. "Benimle metafiziksel bir bağın olması mı seni şimdi bu konuda kötü hissettiriyor?"

Nicky küçük, tereddütlü bir hareket yaptı. "Daha önce bu konuda kötü hissettiğimi hatırlamıyorum, muhtemelen, ama belli bir noktadan sonra verdiğim zarardan hoşlanmadığımı biliyorum. Artık heyecan verici, cinsel ya da sana açıklayabileceğim bir duyguya benzer bir şey olmaktan çıktı Anita.

"Sen bir kurt adamsın. Kan ve et seviyorsun," dedi Olaf.

"Yemeğimde, seksimde değil."

"Sana inanmıyorum."

"Daha önce de söyledim, Olaf: Neye inandığın umurumda değil."

Aklıma bir fikir gelmişti ama bunu yüksek sesle paylaşıp paylaşmamam gerektiğinden emin değildim. Nicky bu kadar yakındayken tek yapmam gerekenin net bir düşünce olduğunu ve bunu söylemek zorunda olmadığımı unutmuştum.

"Evet, sanırım haklısın," dedi. "Bunu kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi Olaf.

"Seninle konuşmuyordum, Olaf. Anita'yla konuşuyordum.

"Hiçbir şey söylemedi... Ah, yine aklını okudun."

"Okudum."

"Neyin bu kadar doğru olduğunu düşünüyordu?"

"Agresif oyunları ve risk bilincine sahip esareti sevdiğimi, ama senin bir seri katil olduğunu, bu yüzden kurbanlarım belli bir noktadan sonra yaralandığında, bunu seks olarak görmediğimi ve hala öyle gördüğünü."

"Bunlar Anita'nın sözleri gibi gelmiyor."

"Nicky yorumluyor," dedim.

"Gerçekten ne düşünüyordun?" Olavo sordu.

"Nicky bunu en iyi şekilde açıkladı. Düşünceler siz onları söylemeden önce her zaman tam olarak şekillenmez."

"Nicky ile radikal oyunlar ve risk bilincine sahip uyguluyor musunuz?"

"Evet dersem, bu konuşmayı bırakacak mısın?" "Hayır," dedi.

"O zaman soruya cevap vermeyeceğim." dedim.

"Nicky, seks yapmak için köleliğe ihtiyacın var mı?"

"Seks yapacak kadar heyecanlanmaktan mı bahsediyorsun?" Nicky sordu.

"Evet."

"Hayır, onsuz da kalkabilirim. Peki ya sen? Bunu yapmak için şiddete ihtiyacın var mı?

"Fiziksel eylem için değil."

"Tadını çıkarmaya ne dersin?" Nicky sordu.

Olaf, "İsterseniz soruyu ben yanıtlayayım," dedi.

"Kaba olmadan eğlenceli değil ama vanilya yapabilirim. Bunu gizli bir iş için yaptım," dedi Nicky.

"Tıpkı benim gibi, ama dediğiniz gibi vahşi olmadan, tatmin edici değil."

Açıkçası Olaf'ın aşırı şiddet kullanmadan ayağa kalkabileceğinden emin değildim. Yapabilecek olması garip bir şekilde olumluydu, alternatifinden daha iyiydi.

şerifin karakolunu görebiliyordum. Yeni kanıtın ne olduğunu öğrenmek üzereydik ve ben de bu konuşmadan kurtulacaktım. Çifte zafer!

"Anita'dan çocuk sahibi olmak istiyor musun?" Olavo sordu.

Ve böylece yine o cehennemî konuşmanın içinde sıkışıp kaldık. "Hayır," dedi Nicky.

"Neden olmasın?"

"Kendisine annem diyen kadın, ben on dört yaşındayken gözümü oyan kadın ve bu sadece saklayamadığım bir yara izi. Tek yara izi bu değil. Küçük erkek ve kız kardeşlerimi de istismar etti ama ben onun özel çocuğuydum. Babam biliyordu ve bizi korumak için hiçbir şey yapmadı. Soyağacım böyleyken, üremem gerektiğini düşünmüyorum."

"Yani Anita'nın hayatındaki diğer erkeklerden birinden çocuk sahibi olmasının bir sakıncası yok mu?"

"Bu seni ," dedim.

"Hayır, değil," dedi Nicky. "Sormak istiyorum."

İç çekmemeye çalıştım ve devam etmesi için işaret ettim.

"Onun en yakın olduğu erkekler benim için aile gibidir. Nathaniel bana kardeş-kocalarından biri diyor, tıpkı çok eşli bir terim olan kardeş-karısı gibi. Eğer Anita kardeşlerimden bazılarıyla çocuk sahibi olmak isterse, o zaman bu sevilecek başka bir aile olur."

Olaf karakolun önüne park etti ve motoru kapattı. "Peki onları gerçekten Anita'yı sevdiğin gibi seviyor musun?" diye sorduğunda kapı koluna uzanmıştım bile.

"Hayır, ben ona aşığım. Bazı erkekleri kardeş gibi, bazılarını da arkadaş gibi severim."

"Peki ya hala St Louis'de olan poli grubunuzdaki kadınlar?"

Nicky gülümsedi ama bu daha çok diğer formlarında daha keskin dişleri olduğunu hatırlatan bir diş gösterisiydi. "Çoğu benden korkuyor, bu yüzden hayır, hiçbirini sevmiyorum."

"Peki ya onlarla seks?"

"İlk cevaba bakın: benden korkuyorlar. Ve hiçbiri şiddet içeren seks ya da kölelikten hoşlanmıyor, öyleyse ne anlamı var?

"Angel ve Petra bile mi?"

Siktir, diye düşündüm.

"Hiçbirini sevmiyorum," dedi Nicky. "Onlarla

seks yaptın mı?" Olavo sordu.

Arabadan inmek istedim ama konuşmanın bitmeyeceğinden ve Nicky'nin verdiği cevapları öğrenmek için burada olamayacağımdan korktum. Belki de cevapları ve Olaf'ın bu cevaplara verdiği tepkileri bilmem gerekiyordu, bu yüzden kaldım. Lanet olsun.

"Angel'la seks yaptım."

"E?" Olavo söyledi.

Nicky, "Ve Anita bu sorgulama çok rahatsız," dedi.

"Bu bana cevap vermeyeceğin ya da veremeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Bu da Anita'nın cevap vermemin sorun olmayacağını söylemesi gerektiği anlamına geliyor."

Özlemle şerifin karakoluna baktım; tam oradaydı. Görülecek ipuçları vardı ama Olaf'ın bu sorunun peşini bırakmayacağını biliyordum. İki kadın yem olarak kullanıldığına göre, bu cevaplanması gereken bir soru gibi görünüyordu. Hay aksi.

"Angel benim kim ve ne olduğumu biliyor mu?" Olavo

sordu. Bu benim dönüp ona bakmamı sağladı.

"Biliyor."

"Ama yine de benimle flört ediyor." Başımı

salladım.

"Köleliğini ne kadar sert seviyor?"

Kıvranmamak ya da kızarmamak için mücadele ettim ve ikinci kısımda başarısız oldum. Bu Olaf'ı gülümsetti ve ben de ona baktım. Sinirlenmeye başladım ve

Kabul ettim. Utanmaktan çok daha iyiydi. "Senin kadar kaba değil." Sesim öfke doluydu, tenim de öfkeyle ısınmıştı.

Dönüp arka koltuktaki Nicky'ye daha yakından bakabilmek için emniyet kemerini çıkardı. "Ama seni tatmin edecek kadar kaba mı?"

"Anita'nın da dahil olduğu bir grup sahnesinde, evet."

Solmakta olan yüz kızarması yeniden canlandı. "Ve bu konu hakkında konuşmayı bitirdik," dedim.

Olaf güneş gözlüklerinin ardında kaybolmuş gözleriyle bana bakıyordu ama ilgisinin yoğunluğu hâlâ tenimde ağırlık gibiydi. "Eğer çıkmak istiyorsak, Adler, birkaç şeyi bilmem gerekiyor."

Nicky, "Sen etrafta yokken onlara sorabilir, Anita," dedi.

"Hayır, eğer cevap verecekseniz, o zaman ne söylendiğini bilmem gerekiyor, sanırım."

"Sizi inanılmaz derecede rahatsız etse bile mi?"

"Öyle olsa bile," dedim ve böylece kendimi kontrol ettim. Bu da cesaretin başka bir türüydü ve ben cesur olacaktım, lanet olsun.

"Sor," dedi Nicky.

"Başka kadınlarla sadece Anita varken mi seks yapıyorsun?" Olavo söyledi.

"Angel'la, evet."

"Peki ya Petra?"

"O benden korkan ve zor durumlardan hoşlanmayanlardan biri."

"Yani onunla seks yapmadın mı?"

"Hayır."

"Tamam, işimiz bitti, değil mi? Bizi bekleyen bir ipucu var, unuttun mu? Dedim ve kapı koluna uzandım.

"Bir soru daha," dedi Olaf.

Aslında, alnımı pencerenin camına dayadım. "Ne?" - diye sordum, sesim kendime bile yorgun geliyordu.

"Anita gerekir gibi seks seks e esaret o yeterli ama benim için yeterince hoşuna gidiyor mu?"

"O benim için harika biri," diyor Nicky. "Kıvrımlarımız birbirine çok iyi uyuyor."

"Videolarınızı gördükten sonra Anita'nın bunu kabul etmesine şaşırdım."

"Videolarım çoğunlukla işle ilgiliydi, insanları eski aslan sürümün tehdidinin iyi bir tehdit olduğuna inandıracak kadar korkutucu olmakla ya da potansiyel müşteriler için neler yapabileceğimizin reklamını yapmakla ilgiliydi. Anita'nın yara izi ya da daha kötüsü olmadan hayatta kalamayacağı şey, bilgi almak ya da bir iş pozisyonunu savunmak için işkence yapmaktı. Daha önce sorgulamadan bir noktaya kadar zevk aldığımı söylerken kastettiğim buydu. O noktadan sonra sadece işti."

Orada oturup o durağan, beyaz gürültülü, boş parçama ulaşmaya, aşık olduğum bir adamın böyle korkunç şeyler söylemesini umursamamaya çalıştım. Nicky'nin ne olduğunu ya da onunla tanıştığımda ne olduğunu biliyordum. Onu ele geçirmemiş olsaydım, muhtemelen hâlâ eski paralı asker çetesiyle dünyanın dört bir yanında mutlu bir şekilde işkence ediyor ve öldürüyor olacağını biliyordum ama yine de konuda bu kadar rahat konuştuğunu duymak zordu. Nicky'nin Talking Cricket'ı olmadığımı fark ettim. Ben daha çok onun Şam yolundaki kurtuluşuydum.

Olaf, "Videolarım sevdiğim şeylerdir," dedi.

Nicky, "Kimse buna dayanamazdı, yani hayır, Anita onu mutlu edecek kadar zor şeylerden hoşlanmıyor," dedi.

"Denemek isterim," dedi Olaf.

Nicky, "Cinsel tercihlerini nasıl test edebileceğimizden ve Anita'yı nasıl güvende tutabileceğimizden emin değilim," dedi.

Olaf, "Eğer böyle bir şey varsa, tercih ettiğim şeyin basit bir versiyonunu yapmaya hazırım," dedi.

Huzurlu, beyaz gürültülü yerimde kalamazdım.

"Anita o çok mutsuz ile Bu konuşma için o devam etmemi istedi" dedi Nicky.

"Hemen binmemiz gerekiyor," dedim. Kapıyı açtım, emniyet kemerimi çözdüm ve derin sesten önce dışarı bir adım attım

Olaf beni geri sürükledi.

"Sorunlarımızın eşleşip eşleşmediğini görmek için Nicky ile daha sonra daha ayrıntılı konuşmak için izninizi istiyorum."

"Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum. Nicky'nin sana bu kadar çok kişisel detay vermesi fikri beni inanılmaz derecede rahatsız ediyor.

"Ama gerçek bir buluşma ve seks pazarlığı yapıyorsak, o zaman daha fazla bilgi paylaşımı daha iyidir, değil mi?"

Ona baktım ve yüzümdeki paniği belli etmemek için mücadele ettim.

Sonra gülümsedi, geniş, mutlu, yırtıcı bir gülümseme. "Korkunu benden saklama, Anita. Bunu sevdiğimi biliyorsun.

Ve benim için bu kadardı. Arabadan indim ve yürümeye devam ettim. Etrafımda daha fazla insana ihtiyacım vardı. Sohbetteki tek sosyopat olmayan kişi olmamalıydım.

55

LEDUC, Nicky de dahil olmak üzere Koalisyon'dan hiç kimsenin yeni kanıtları görmesine İZİN VERMEDİ. Bu polis kanıtıydı ve onlar polis değildi. Hiçbirimiz buna itiraz edemezdik, bu yüzden Newman yolun hemen bir pansiyonu önerdi. "Hem en yakını hem de en güzel odaları var. Yakınlarda bir motel ve bazı Airbnb'ler var ama onlar kadar güzel değiller ve hiçbirinin odası olduğunu garanti edemem."

Leduc isteksizce kabul etti ve hatta herkesi tanıdığı gibi onları da tanıdığı için hanın sahiplerini aradı. Bu gece için iki odaları vardı ve üçüncüsü de yarın açılacaktı. Nicky bu üç odayı müsait oldukları sürece tuttu ve Angel da moteli aradı. SEAL'lar güvenlik nedeniyle grubu bölmekten hoşlanmıyordu.

Olaf Nicky'ye sordu: "Neden endişelenmiyorsun?"

"Bu gece Anita neredeyse ben de orada olacağım, böylece o korunmuş olacak."

Diğer iki kadını kimin güvende tutacağı konusunda bir an endişelendim. Pierette muhafızlarımızdan biriydi; herkes Olaf'ı yakalayabileceğini düşündüğü için kendini yem olarak kullanmıştı. Karnımdaki sert his o kadar da emin değildi. Angel onun profiline uymuyordu, bu yüzden onun için daha az endişeliydim, ama Nicky herkese uyuduğum zaman ve uyursam yanımda olacağına dair güvence verir vermez, herkes güvenlik konusunda tartışmayı bıraktı ve caddenin aşağısındaki pansiyondaki odaları kontrol etmeye gitti. Yerel motelde yeterince oda vardı ve başka bir yer aramalarına gerek kalmadı. Kimse bana veda öpücüğü vermedi, çünkü Leduc oradaydı.

Daha fazla PDA bekliyordum. Ethan ve Angel kanıt ortaya çıktığında mesaj atacağıma ya da arayacağıma söz verdirdiler.

Angel, "Burada olmazsak Bobby konusunda sana yardımcı olamayız," dedi.

"Biliyorum ve söz veriyorum," dedim ve bunda .

Leduc yeni kanıtları bizimle paylaşmadan önce onlar kadar bizi bekletti. Bir telefonun kilidini açmak için bir kod yazdı ve bize Bobby aleyhinde daha ikna edici kanıtlar gösterdi: Jocelyn'in uyurken birinin ona baktığı veya yanında durduğu açıdan çekilmiş fotoğrafları. Leduc, fazladan parmak izi sayısının daha az olması için geri kalanımızın telefona dokunmasına izin vermedi. Mantığına itiraz edemezdim ama sanki kanıtlar gerçekten bir mahkeme salonu görecekmiş gibi davranıyordu. Her fotoğraf Bobby'nin tabutuna bir çivi daha çakıyor, üvey kız kardeşine takıntılı olduğunu gösteriyordu. Bobby'nin Jocelyn yanında uyurken kameraya gülümseyerek çektiği bir selfie bile vardı. Görünüşe göre en az bir aydır, belki de daha uzun bir süredir, Jocelyn uyuduktan sonra odasına gizlice girip fotoğraf çekiyordu. Hatta videonun sonunda Jocelyn'in darmadağınık yatağında yattığı, çarşafların ve örtülerin üzerine buruştuğu ve kameraya konuştuğu bir video bile vardı.

"Ne o?" Ben sordum.

"Fark eder mi?" - Şerif Leduc sordu.

Muhtemelen haklıydı, ama... . . "Onu öldürmekten bahsediyoruz, yani evet, bu önemli."

Leduc yine tartışmadı; sadece sesi açtı.

"Az önce seviştik ve inanılmazdı. Ona çok aşığım!" Bobby'yüzü sözlerine uygun olarak duygu doluydu. Sesi yükseldi. "Yok bir şey. Hayır, sadece kendi kendime konuşuyorum Joshie. Evet, garip olduğumu biliyorum. Beni sevdiğin için çok mutluyum. Güldü ve sonra oturdu, telefonu elinde yarı unutulmuştu, böylece açı aniden . En azından gömleksizdi ve kız duyma mesafesi içindeydi. "Sen nasıl istersen Joshie," dedi ve sonra video sona erdi.

Leduc, "Kendi kız kardeşine takıntılı olduğuna dair daha ne kanıt istiyorsunuz?" diye sordu.

Newman solgun görünüyordu.

"Telefonu nasıl aldın?" Ben sordum.

Leduc, "Marchand'ın aşçısı Helen Grimes, kovalamacaya dair kendi görgü tanığı anlatımıyla birlikte onu getirdi," dedi.

"Sorgu odasında dördümüze kendini tekrar etmeyi bekliyor," dedi Edward.

"Önce videoyu tekrar oynatın," dedi Olaf. "Her gördün

ve duydun," dedi Leduc.

"Bütün bunları ben duydum ama hiçbiriniz ."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Benim işitme duyum seninkinden daha üstün. Videoda başka bir ses var."

Şerif, "Hepinizden daha ama işitme duyumu kaybetmiyorum, henüz değil," dedi.

"Otto'nun işitme duyusu herhangi bir heteroseksüel insanınkinden daha iyi, Şerif," dedim.

"Yani bir insan-hayvan olduğu için mi?" "Evet."

Edward dedi ki: "Hadi videoyu sesi sonuna kadar açarak tekrar dinleyelim."

Leduc sanki hepimiz inanılmaz derecede talepkâr davranıyormuşuz gibi iç çekti ama Edward'ın istediğini yaptı. Video tekrar oynatıldı, neredeyse çok yüksek sesle. Bobby'nin aşk ilanı daha kötü, daha çılgın, daha delice görünüyordu ve sonunda bir kadın sesi duydum.

"Tekrar oynat," dedim.

Edward kulağını neredeyse telefona dayamıştı. Tek söylediği "Anita" oldu ama duymak için neredeyse telefona dokunacaktım, bir kadın sesiydi. Jocelyn Marchand'ın sesi olduğuna yemin edemezdim ama ne dediğini duyabiliyordum: "Ne yapıyorsun orada?"

Bobby: "Hiçbir şey. Hayır, sadece kendi kendime konuşuyorum Joshie."

Kadın, belki de Jocelyn: "Bobby, çok tuhafsın. Bazen seni neden sevdiğimi bilmiyorum. Güldü ve bunun seksi bir gülüş olduğunu biliyordum.

Daha iyisi, seks sonrası bir kahkaha. Suyun akmaya başladığını duydum. "Gel duşta bana katıl, ucube." Yine o seksi, samimi kahkahasını attı.

"Sen ne dersen Joshie." Edward,

"Newman ya da Duke." dedi.

Newman sonra şerifin gitmesine izin verdi. Duke daha dinlemeyi bitirmeden kaşlarını çatmıştı. Tek kelime etmeden ayağa kalktı. "Bu da ne böyle?" dedi usulca.

Newman dinledi ve ilk başta rahatlamış görünüyordu. "Jocelyn'in sesi olduğuna yemin edebilirim."

"Ben de öyle olduğuna yemin edebilirim," dedi Duke. "O zaman yalan söylüyor," dedim.

"Hayır, sadece yalan söylemiyor. Ona tuzak kuruyor," dedi Edward.

"Bunu neden yapsın ki?" Newman sordu.

"Eğer bu doğaüstü varlıkların dahil olmadığı normal bir vaka olsaydı, ne derdiniz?" Edward sordu.

"Para," dedi Leduc.

Hepimiz ona baktık. "Ray vurulmuş, bıçaklanmış ya da başka bir şey olmuş olsaydı paranın peşine düşerdik," dedi.

"Avukatlar bize Ray ve Bobby'nin ölümünden kimin kazançlı söyleyebilir mi?" Newman sordu.

"Resmi olarak, sanırım bir arama iznine ihtiyacımız var, ama Ray'in kullandığı avukatları tanıyorum. Çocuklarını ben eğittim.

Newman, "Bobby de Ray ile birlikte ölürse nelerin değişeceğini bilmemiz gerekiyor," dedi.

Leduc başını salladı. "Öğrenmeye çalışacağım. Joshie'nin soğukkanlılıkla böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum."

"Aşçıyla konuşacağız ve sonra Bobby'yle tekrar konuşmamız gerekecek," dedim.

Newman, "Bu, infazın bir kez daha ertelenmesi için yeterli olmayabilir, Anita," dedi.

"Biliyorum."

"Bobby'yi öldüremeyiz, eğer elimizde cinayet komplosunun başka bir kişi tarafından işlendiğine dair kanıt varsa," dedi

Leduc.

"Komplo mu?" Ben sordum.

"Joshie arkadaşlarıyla dışarı çıktıysa, Ray'i öldürmek için evde değildi. Bobby yapmadıysa, başka biri yapmıştır. Bir suç ortağı olmalı, yani bu bir komplo."

"Tabii bunu kendi başına yapabilecek kadar uzun süre kulüpten ayrılamazsa," dedim.

Newman, "Birlikte olduğu dansçıyla konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Dur bir dakika," dedi Leduc. "Videoda duyduklarıma inanacağım, yani o da işin içinde ama Ray'e bunu o yapmış olamaz. İnsan eli ve tırnakları bunu yapamaz."

"Duke haklı," dedi Newman.

Edward, "Cesedi ve yerini görmemiz gerekiyor," dedi.

"Yaraları açıklamak için bir cinayet silahı gerekiyor," dedim.

Newman, "Cinayet işlemek için bir şey kullanmış olsaydım, şimdiye kadar onu terk etmiş olurdum" dedi.

"Bobby'ye yardım etmek için neye ihtiyacın var?" Duke sordu.

Newman, "Dumanı tüten bir tabancaya ihtiyacımız var ve bunu bir an önce yapmalıyız," dedi.

"Paranın peşinden gidiyorum," dedi Duke.

"Helen Grimes ile konuşalım," dedim. Olaf,

"Suç ortağı o olabilir mi?" dedi.

"Hadi ," dedim. "Evet," dedi,

"öğreneceğiz."

Ve sonra gülümsedi, beklenti dolu, yırtıcı bir gülümseme. Gerçeği söylemesi için aşçıya zarar vereceğimizi umuyordu. Birkaç dakika önce, başka birine işkence etmesine asla yardım etmeyeceğimden emindim, ama hiç tanımadığım bir kadını korkutmakla Bobby'yi öldürmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, seçimimin ne olacağını biliyordum. Bazen cehenneme giden yolun aslında iyi niyetlerle döşenmiş olmasından nefret ediyorum.

56

MARCHANDS'IN AŞÇISI Helen Grimes, küçük sorgu odasındaki masanın arkasında oturuyordu. Biraz kiloluydu - bu şekilde inşa edilmiş gibi değil, ama sanki kendi yemeğinden belki de onun için iyi olandan daha fazlasını yiyor gibiydi. Yüzündeki kırışıklıklar sert görünüyordu, derisi sarkmıştı ama bunu ona karşı kullanmadım. Keder her yaştan insana bunu yapar. Normal bir günde on yaş daha genç görünebilirdi ama bugün normal bir gün değildi. Aslında o kadar titrek görünüyordu ki, Olaf kendisine sorulmadan ondan olabildiğince uzakta bir köşeye çekildi. Edward başka bir köşeye geçerek Newman ve beni ona daha yakın bıraktı.

Helen birinin ona verdiği su bardağına doğru eğildi; elinde buruşmuş bir mendil vardı. "Bir gece Bobby'yi Jocelyn'in kapısının önünde yakaladım. Bir bahane uydurdu ama doğru gelmedi. İkisi arasında yanlış bir şeyler olduğuna dair ilk ipucum buydu."

"Bu saatte orada ne yapıyordun Helen?" Newman sordu.

"Efendim. Ray iş için şehir dışındaydı ve çocukların bir şeye ihtiyacı olursa diye evde kalmamı istedi.

Newman, "Carmichael'ın yerleşik tamirci olduğunu sanıyordum," dedi.

"Carmichael çoğu geceyi yeni kız arkadaşıyla geçiriyor. Zaman zaman misafir odalarından birinde kalmaya başladım ama Bay Ray geçen sefer şehir dışındayken özel bir istekte bulundu. Sanırım bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeye başladı." Sonunda sesi titredi,

Omuzları sanki bir bardak suyun üzerine yığılacakmış gibi daha da öne doğru kıvrıldı.

"Kahve ister misiniz?" diye sordum. Belki biraz kafein onu canlandırmaya yardımcı olurdu. Bana her zaman yardımcı olmuştur.

Başını salladı ama bana zayıf bir gülümseme verdi. gözleri kızarmıştı. "Teşekkürler ama kafein bugünlerde beni sinirlendiriyor ve sinirlerim şu anda oldukça kötü durumda."

"Biraz daha sert bir şeye ne dersin?" Edward köşesinden sordu.

Helen ona baktı ve gülümsemesi biraz gerginleşti. "Bir yudum hiçbir şeyi geri çevirmem."

Edward ona en iyi Ted gülümsemesini verdi, parlak ve güven verici. Sadece bununla bile biraz sakinleşmiş görünüyordu. "Bir tercihiniz var mı, genç bayan?" diye sordu.

Güldü ve neredeyse sıçrayacaktım çünkü tepkisi beni korkuttu. "Birisi bana genç bayan demeyeli uzun zaman oldu."

Edward tüm iyi çocuk cazibesini kullanarak ona gülümsedi. Yüzüne renk gelmişti; gözleri kahverengiyle karışık koyu yeşil olduğunu fark etmemi sağlayacak kadar parlaktı, muhtemelen ehliyetine bunlardan herhangi birini koyabilirdi. Edward'a neredeyse gülecekti ve ifadesi aptalca görünmüyordu. Sanki daha genç bir kadının, adının ardındaki hikâyeye daha yakın olabileceği bir zamanın görüntüsü gibiydi. Helen, kaçırılması Truva Savaşı'nı başlatan güzel, her zaman çok zor görünmüştü ama aniden Helen Grimes'ta bir ışıltı vardı. Belki de mesele daha genç olmak değil, daha mutlu olmaktı.

"O zaman bu şehrin erkekleri kendilerinden utanmalı Helen. Sana Helen diyebilir miyim?

Yüzündeki ifade, ona neredeyse her şeyi diyebileceğini ve bunu istediğini söylüyordu, ama yüksek sesle şöyle dedi: - Helen iyi olacak, Marshal.

"Ted. Benim adım Ted. Ve onun için kovboy şapkasını çıkardı. Benim için abartı olurdu ama Helen hepsini yuttu.

"Sana hangi sert aromayı getirmemi istersin, Helen?"

O bir adım öne çıktı ve ben de geri çekilerek masanın diğer tarafında, Helen'in önünde durdum. Helen ona gülümsedi, her geçen dakika daha iyi görünüyordu. Biraz flört etmenin tanığı canlandıracağı hiç aklıma gelmezdi ama işte bu yüzden hâlâ Edward'dan bir şeyler öğreniyorum.

Scotch ve çavdar viskisi arasındaki tercihini belirtirken neredeyse gülümsüyordu. Çoğuna yetişecek kadar içmedim. Edward siparişini almaya gittiğinde yüzünde daha sağlıklı bir renkle dik oturuyordu.

Newman Helen'e gülümseyerek, "Keşke içkini bekleyebilseydim Helen, ama Bobby'nin zamanı dolmadan gerçeği öğrenmemiz gerekiyor," dedi.

Yüzü bulutlandı ve omuzları çökmeye başladı, ama sonra doğruldu ve kendini Newman'ın gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bobby'yi öldürmek zorunda kalmanız fikrinden nefret ediyorum ama sanırım içindeki hayvan çok güçlendi."

"Ne demek istiyorsun... Helena mı?" diye sordum. Kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa ilk adını kullanabilirdim. Acaba ona ilk adımla hitap etmeyi teklif etsem mi diye düşündüm ama cevap veriyordu, ben de geçiştirdim.

Bana bakarken yüzü kasvetliydi. Ellerini derisi lekelenecek kadar sıkıca kavradı ve şöyle dedi: "Önce öz kız kardeşi Jocelyn'i koklamaya başladı, sonra da kontrolünü kaybedip amcasını öldürdü. Bobby iyi bir insandı ama tüm hayvani dürtüleriyle savaşacak kadar güçlü değildi."

"Bobby ne zaman iyi bir insan olmayı bıraktı Helen?" Newman sordu.

Şaşırmış görünüyordu. "Öyle olmadığını söylemedim. Kötü olan içindeki canavar."

"Geçmiş zaman kullandın: 'Bobby iyi bir insandı'," dedim. "Onun iyi bir insan olmadığına ne zaman karar verdin Helen?"

Newman sordu, sesi nazikti.

"Gece yarısı banyoyu kullanmak için uyandım ve Jocelyn'in odasından gelen bir ışık parıltısı gördüm. Kapı kısmen açıktı. Yaklaştım ve Bobby dışarı çıktı, üzerinde sadece bir pantolon vardı. Elinde telefonu vardı. Bunun tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

"Seni gördüğünde ne dedi Helen?" Newman sordu.

"Kulaklığını onun odasında unuttuğunu sandığını söyledi. Uykusuzluk çekiyordu ve onu uyandırmadan müzik dinlemek istiyordu."

"Ona inandın mı?" Ben sordum.

"Hayır... belki... Bilmiyorum." Yüzündeki gözyaşlarını buruşuk mendille sildi ama mendil çoktan yıpranmıştı. Newman cebinden mendillerle dolu plastik bir seyahat paketi çıkardı ve ona uzattı. Taktik pantolonumun ceplerinden birine mendil koymayı hiç düşünmemiştim. Bunu daha sonra iyi bir fikir olarak kullanmak üzere bir kenara koydum.

"Teşekkür ederim," dedi Helen ve gözleriyle burnunu sildi.

Kendini kontrol etmesini umduk. Bazen tanıkların kontrollerini yeniden kazanmalarını istemezsiniz, çünkü çöküş bildiklerini ortaya çıkarmalarına yardımcı olur, ancak Helen bizimle konuşmak istedi. Hikayesini anlatmak ve yeni kanıtlar getirmek için karakola geldi. Bizi susturmayacaktı.

"Sonra ne oldu?" Newman çok nazik bir sesle sordu. Benimkinden daha hafif, hoş bir dokunuşu vardı.

"Jocelyn'e Bobby'nin kulaklıklarını odasında bulup bulmadığını sordum. Eğer evet deseydi, onu rahat bırakacaktım. Onlar kardeş. Eşyalar çeşitli masum nedenlerle yanlış odaya girebilir ama o neden bahsettiğimi bilmiyordu, ben de ona söyledim." Helen yutkundu ve sanki bir sonraki bölüm daha zor olacakmış gibi derin bir nefes almaya çalıştı. "Jocelyn kollarımın arasına yığıldı ve ağladı. Bir keresinde Bobby'nin yatağında yattığını görerek uyandı ve Bobby onu giyinirken ya da duş alırken o kadar çok buldu ki kapıyı kilitli tutmaya çalıştı ama onu gördüğüm geceyi unuttu. Ona üvey babası Bay Ray'e söylemesi gerektiğini, Ray'in bunu bilmesi gerektiğini söyledim. Bobby'nin bakmaktan daha fazlasını yapıp yapmadığını sormaya çalıştım ve tamamen çöktü. Helen tekrar ağlamaya başladı.

"Bobby'nin ne yaptığını söyledi?" - Sesimi Newman'ınki kadar yumuşak tutmaya çalışarak sordum.

Helen başını kısa saçlarını yüzüne savuracak kadar sert salladı. "O kadar üzgündü ki konuşamıyordu ama verdiği tepki daha kötü olduğunu anlamamı sağladı. Ona dokunduysa polise gitmesini söyledim ve tamamen yere yığıldı. Onunla gidebileceğimi, bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını söyledim ama polise gitmeyi reddetti. Eğer onsuz polise gidersem yalan söyleyeceğini ve her şeyi benim uydurduğumu söyleyeceğini söyledi. Herkesin bilmesini istemiyordu ve eğer polis olaya karışırsa, mahkemeler ve avukatlar devreye girecekti. Utanıyordu, bunun kendi hatası olduğunu söylüyordu. Onu kendi hatası olmadığına ya da polise gitmesi gerektiğine ikna edemedim, bu yüzden üvey babasına anlatmasını söyledim. Manevi destek almak için ona eşlik etmeyi teklif ettim ama o bunu tek başına yapmak istedi. Çok cesurdu."

Helen yüzünü kaldırdı ve sanki Jocelyn'in o cesur anını hatırlamak muhteşem bir jestmiş gibi neredeyse ışıltılı bir ifadeyle bana baktı. Parlayan kardeşlik anının Helen'in yüzünü doldurmasına ve gözlerinin daha da yeşil görünmesine izin verdim.

"Ray'e söyleyip söylemediğini biliyor musun?" Newman sordu.

"O sabah mutfağa geldi ve bana sarıldı, Bay Ray'in ona inandığını ve o gece Bobby ile konuşacağını söyledi. Çok mutluydu. O gece kalmayı teklif ettim ama arkadaşlarıyla dışarı çıkacağını ve Bay Ray'in konuşmak için Bobby ile yalnız kalmak istediğini söyledi.

Newman'a baktım ve gözlerimiz buluştu. Acaba o da benim düşündüğümü mü düşünüyordu diye merak ettim: Her şey çok makul görünüyordu. Eğer Olaf videoda Jocelyn'in sesini duymasaydı, eğer onun Bobby'yi baştan çıkardığını duymak için kulaklarımızı neredeyse telefona dayamasaydık, Helen'in hikâyesine inanırdık. İçimizden birinin hücreye girip Bobby'nin hayatına son vermesi yeterli olurdu.

"Şerife gitmeli ve Bobby'nin kız kardeşini taciz ettiğini söylemeliydim. Jocelyn benden nefret etse ya da beni işten atsalar bile bunu yapmalıydım. Birine söylemeliydim.

Bunu yapmış olsaydım, belki Bay Ray hâlâ hayatta olurdu." Helen yeniden daha sert ağlamaya başladı, omuzlarını büktü ve titremeye başladı.

Edward sonunda içkisiyle döndüğünde Helen'i bunun onun hatası olmadığı konusunda rahatlatmaya çalışıyorduk. Edward'ın tatlı Ted sihrini onun üzerinde uygulayabilmesi için Olaf'ın yanında durmaya geri döndüm. Bu dava hakkında konuşacak bir şeyim kalmamıştı.

Yani Jocelyn kardeşiyle olan ilişkisi hakkında yalan söyledi çünkü utanıyordu. Bu amcasını öldürdüğü anlamına gelmiyordu. Ray Marchand bunu ensest ilişki olarak görmüş ve Bobby'ye o gece Jocelyn'den ayrılmasını söylemiş olabilir. Bulduğumuz hiçbir şey - Jocelyn'in yalanı bile - Bobby'nin cinayetten aklanmasına yardımcı olmadı. Bobby'nin yerine koyacak başka bir katile ihtiyacımız vardı, yargıcı ikna edecek yeterli kanıtla birlikte, yoksa onu yine de öldürmek zorunda kalacaktık.

Aniden başımı Olaf'ın koluna yaslama isteği duydum çünkü birine dokunmak için omzuna ulaşamıyordum. Bu, likantropların sakinleşme yollarından biridir ve ben de düşünebilmek için bir anlığına birine yaslanmak isteyecek kadar canavar taşıyordum içimde. Sanki Olaf aklımı okumuş gibi, kolu omzuma değene kadar bana yaklaştı. Evet, onun Olaf olduğunu ve korkunç bir adam olduğunu biliyordum ama kendimi bir an için başımı koluna yaslamış, ağırlığımı ona vermiş buldum. Bu iyiydi, rahatlatıcıydı, evde polycule'ımla birlikteyken güvenmeyi öğrendiğim yoldu. Bunun bana metafiziksel olarak bağlı olmalarından kaynaklandığını düşünmüştüm ama belki de sadece fiziksel yakınlıktı, sokak köpeklerinin rahatlamak için birbirlerine sokulmaları gibi.

Her neyse, düşünmeme yardımcı oldu. Leduc, Helen Grimes'ın Bobby'nin telefonunu getirdiğini çünkü içinde Jocelyn'in doğruyu söylediğini kanıtlayan bir delil olduğunu söyledi. Helen telefonda ne olduğunu nereden biliyordu? Polise götürmeye değeceğinden nasıl bu kadar emindi?

Bunlar güzel sorulardı - daha önce düşünmemiz gereken sorular. Neyin iyi neyin kötü bir fikir olduğu konusunda kendimle tartışmayı bıraktım ve Olaf'a yaslandım, sonunda kafamın arkasında zaten fark ettiğim şeyi kafamın önünde hissettim, hafif bir enerji vızıltısı: onun aslanı benim aslanıma karşılık. Canavarlarımızı o yaratmadı, kötü bir şey yapmadı, sadece öyleydi ve o anda bu yeterliydi. Şu seri katil olayını bıraksa belki sarılabilirdik.

57

Edward Helen'ı sakinleştirmeyi başardığında, Olaf'a yaslanmayı bırakmıştım. Gerçek erkek arkadaşım olsa bile, bir sorgunun ortasında kendime sevgi gösterisinde bulunmama izin vermezdim. Diğer polisler benimle alay ederlerdi.

Helen Edward'gülümsüyordu ama Newman'a döndüğünde gülümsemesi kayboldu. "Neden görevini yapmadın, Win?"

"Ne demek istediğinden emin değilim Helen."

"İçindeki hayvanın onu bir canavara dönüştürmesi Bobby'nin suçu değil ama yine de bu bir gerçek. Her şey kendi kız kardeşini istemesiyle başladı ve Bay Ray ona bunun günah olduğunu söylediğinde hayvani tarafı çıldırdı ve onu öldürdü. Ray Marchand o çocuğu kendi çocuğu gibi büyüttü, evlat edindi ama Bobby yine de bir hayvana dönüştü ve onu öldürdü. O artık güvende değil, Win.

"Ray'i öldürdüğünü gördün mü?" Newman sordu.

"Hayır, o gece orada değildim. Bunu sana söylemiştim."

"Evde güvende ve rahat mıydın, Helen?" Edward en iyi taşra aksanıyla sordu.

"Yorgan grubumla birlikteydim. Bir katedral pencere deseni yapıyoruz. Hiçbirimiz daha önce bu kadar karmaşık bir şey denemedik."

"Lutheran kilisesinin bodrum katında toplanan mı?" Newman sordu.

"Evet," dedi gülümseyerek ve hobisinden bahsederken rahatlamıştı. "İçki getirmek senin gecen miydi?" diye sordu.

"Hayır, bu hafta temizlik görevindeydim."

"Demek kapıyı kilitlediniz ve eve çok geç geldiniz," dedi Newman.

İkisinin Helen'in mazeretine sahip olduğunu fark ettim. Helen Grimes'ın cinayetin olası bir suç ortağı olabileceğini düşünmemiştim bile, düşünmeliydim de. Katilimi sıradan insanlarda aramaya alışık değildim. Pençelerle öldürülen bir kurbanınız olduğunda, normal insan tırnakları bu işi yapamazdı.

Helen masanın üzerinden eğildi ve Newman'ın koluna dokundu. "Yapmak zorunda olduğun şeyin korkunç olduğunu biliyorum Win, ama geri kalanımızı canavarlardan korumak senin görevin ve Bobby de şu anda öyle, bir canavar."

Elini okşadı ama tekrar dokunamaması için geri çekildi. "Bobby söylediğin her şeyi yaptıysa, o zaman haklısın Helen."

"Eğer" mi? Ne demek eğer, Win?

"O hücreye girip birini öldürmek zorunda kalsaydınız, önce emin olmak istemez miydiniz?"

"Jocelyn ona inanmadığınızı, Bobby'nin ona yaptıkları hakkında yalan söylediğini düşündüğünüzü söyledi, ama şimdi telefonundaki fotoğrafları ve videoları gördünüz. Onu takip ettiğini biliyorsun, ya da ne yaptığını tanımlayacak bir kelime bile bulamıyorum.

Ona gülümsemek için kendimi zorladım. "Fotoğrafların onun telefonunda olduğunu nereden biliyordun Helen?"

"Jocelyn söyledi."

"Sana telefondan ne zaman bahsetti Helen?" Newman sordu.

"Bugün onu hastanede ziyaret ettiğimde. Artık ailesi kalmadı.

Newman şöyle dedi: "Hala Muriel ve Todd Babington var".

Helen kızgın görünüyordu ve başını salladı. "Jocelyn'e asla bir yeğen gibi davranmadılar, Bobby'ye davrandıkları gibi değil, Tanrı biliyor ya ona da pek iyi davranmadılar. Muriel'in kız kardeşi, yani annesi öldüğünde Bobby'yi almaları gerektiğini ama onu istemediklerini biliyor muydunuz? Bay Ray onu aldı çünkü

Muriel geriye kalan tek kız kardeşti ve çocuk istemiyordu. Devletin Bobby'yi almasına ve onun sadece bir bebek olmasına izin verirdi."

"Marchand ailesi için hikâyeyi bilecek kadar uzun süre çalıştığını sanmıyordum Helen," dedi Newman.

"Bobby'nin annesinin öldüğü zamanı hatırlıyorum. Hepimiz bebeği kız kardeşinin alacağını düşünmüştük. Ray Marchand kariyeriyle evli olduğu için iki kez boşanmıştı. Bunu herkes biliyordu. Çocuğu aldığına inanamadık. Muriel Babington'a Bobby'yi neden almadığı çok soruldu ve o da soran herkese kendisinin ya da başkasının çocuğunu hiç istemediğini söyledi. Bobby'nin sonunda dadılar ya da başka bir şey tarafından yetiştirileceğini düşündük ama Ray çalışma saatlerini azalttı ve seyahatlerin çoğunu durdurdu ve nasıl olacağını bildiği en iyi baba oldu. Helen tekrar ağlamaya başladı. "Ve tüm bu şefkat ve sevginin, yetiştirdiği çocuğun onu öldürmesiyle sonuçlandığını düşünmek."

Edward onun elini okşadı ve o da Edward'ın elini tuttu. Bunu nasıl yapmıştı? "Jocelyn fotoğrafların telefonda olduğunu nereden biliyordu?"

"Bir şeye bakmak için telefonunu ödünç aldı ve fotoğraflardan biri onun geçmişiydi, inanabiliyor musunuz? Yani, bu çok cesurca.

"Bu konuda seninle yüzleşti mi?" Edward sordu.

"Ona bu fotoğraflar üzerinde hiçbir hakkı olmadığını, bunları çekmesi için ona asla izin vermediğini söyledi."

"Telefonun kilidini açacak şifreyi nereden biliyorsun?" sordu, hâlâ onun elini tutuyor ya da tutmasına izin veriyordu.

"Şerif için telefonun kilidini açabilmem için Jocelyn verdi."

"Bobby onun fotoğraflarını saklıyor olsaydı, telefonunun kilit kodunun onda olmasını istemezdi."

"Bobby ona onu çok sevdiğini ve kodu doğum tarihiyle değiştirdiğini söyledi."

"Çok romantik," dedi Edward.

Helen elini onunkinden çekti, yüzü kırgındı. "Kendi kardeşinse değil, değil."

"Özür dilerim Helen. Elbette bu konuda haklısın.

"Artık Jocelyn'in doğruyu söylediğini biliyorsun."

"Bobby için durum kötü görünüyor," dedi Newman.

Helen'in yüzü bulutlandı, yüzünde okuyamadığım bir duygu belirdi. Ruh hali rüzgarlı bir günde hızla değişen bulutlar gibiydi. "Onun ölmesi fikrinden nefret ediyorum ama içindeki hayvan öldüğünde kendimi daha güvende hissedeceğim."

"Hayvan ve insan aynı şeydir," dedi Olaf, hâlâ duvara yaslanarak.

Helen ona baktı ve sonra hızla gözlerini kaçırdı, sanki onunla gereğinden fazla yüzleşmek istemiyordu. Ya içgüdüleri iyiydi ya da onun cüssesinde bir adamdan doğal olarak korkuyordu. "Bobby'nin amcanı öldürenle aynı şey olduğuna inanamıyorum."

"öldürmeden canavarı öldüremezsin." "Bunu biliyorum," dedi savunmacı bir sesle.

"Sen mi?" Olaf sordu ve karanlık, yarı kapalı gözleriyle uzun uzun baktı.

Bakışlarını tutmaya çalışmadı ama masanın üstünü çok daha ilginç buldu.

Edward gülümseyerek arkasını döndü. Güçlü bir Ted aksanıyla, "Neden siz ikiniz gidip Bobby'yle o korkunç fotoğraflar hakkında konuşmuyorsunuz? Birkaç dakika sonra size katılırız. Gözleri ses tonu kadar dostça değildi. Sanırım Olaf'ın Helen'i sinirlendirdiğini düşünüyordu ve koca adamın Bobby'yle yalnız konuşmasını istemiyordu.... . . Onunla koridorda kalmak zorunda kaldım. Harika, Bobby'nin savaş arkadaşıydım.

Olaf. Ne yanlış gidebilir ki?

58

EDWARD elbette beni Olaf'la yalnız kalmam için göndermiyordu. Dış ofiste hâlâ bir sürü arkadaş vardı. Nicky boş masalardan birinde, koridorun sonundaki sorgu odasından geldiğimizi görebileceği şekilde eğilmiş bir sandalyede oturuyordu. Ayrıca ofisin geri kalanını, ön kapıyı ve küçük koridordaki hücreleri de görebiliyordu. Onu orada otururken görmek beni gülümsetti. O da bana gülümsedi.

Yanına gidip onu öpmeyi o kadar çok istedim ki. Bir odaya girip sevdiğin birine dokunmamak çok yanlıştı, ama çalışırken PDA'yı soğutacaktık. Nicky ve ben bu gece aynı odayı paylaşacaktık, sonra da sevgi gösterileri hakkında özel olarak konuşacaktık.

Ona dokunacak kadar yaklaşmadan, "Yatak odalarında çok hızlıydı," demeyi başardım.

"Ethan ve diğerleri onunla ilgileniyor. Hepimiz tutsağınızı insan formunda tutmak için yardıma ihtiyaç duymanızın ve hiçbirimizin yardım etmek için burada olmamasının berbat olacağına karar verdik.

Şerif yardımcısı Frankie sabit hattaydı. Ahizeyi omzuna koyarak şöyle dedi: "Herkes telefonlara bakıyor. Ben telefonlara bakıyorum ve mahkûmları koruyorum."

kapısının açık olduğunu fark ettim, böylece masanın üzerinde durup diğer alanı görebiliyordu, ancak belki de iyi bir görüşe sahip olmak istemesinin birden fazla nedeni vardı.

Angel'ın sesini duyabiliyordum. Küçük koridorda, Frankie'nin daha önce nöbet tutarken kullandığı sandalyede oturuyordu. Öne doğru eğilmiş, Bobby ya da Troy'la konuşuyordu; ilk bakışta hangisi olduğunu anlamak zordu. Angel bir şeye güldü

Kadınlardan biri, genellikle şakanın olması gerektiği kadar komik olmadığı anlamına gelen çok kadınsı bir kahkaha attı. Ya birçok kadın sosyal olarak erkeklerin şakalarına gülmeye şartlandırılmıştır ya da flört etmektedirler. Bir kız olarak, neredeyse hiçbir şey için sosyal olarak koşullandırılmadım ve hiçbir zaman sahte bir kahkaha atamadım ve artık hiçbir şeyi taklit etmemeyi bir kural haline getirdim, ancak başkaları yaptığında bunu anlayabiliyordum.

Şerif Yardımcısı Frankie telefonu kapattı ve koridora baktı. Belki de Angel'ın flörtleri hücrelerdeki erkeklere yönelik değildi. Angel hem erkeklerle hem de kadınlarla çıkıyordu, bu yüzden hangi yöne gideceğini asla bilemezdiniz. Belki de üniformalı kadınlara karşı bir şeyler hissediyordu?

"Bobby'ye birkaç soru daha sormamız gerekiyor," dedim.

Telefon çaldı ve Frankie cevap verirken açık kapıdan bize el salladı. Hücre bloğuna girdiğimizde Angel ayağa kalktı. İki hücre bir blok mu sayılıyordu? Olaf'a ve bana gülümsedi. Flörtten kalan bir enerji ona yapışmış gibiydi ya da belki de kalem eteğiyle bize doğru sallanırken kalçalarında yaptığı ekstra hareketti.

"Kuralları biliyorum: Şerif Bobby'yle oturmamıza izin veriyor, ama mahkûmları sorgulamak gibi resmi polis işlerine katılmamıza izin verilmiyor." Angel son kelimeyi söylerken sanki sapıkça bir şeymiş gibi kaşlarını oynattı.

O giderken Olaf ve ben kaşlarımızı çattık. düşündüğünü bilmiyordum ama yine de Pierette'le onun için yem olmalarından hoşlanmamıştım. Ofisle aramızdaki kapıyı, sağladığı mahremiyet için kapattım. Dışarıdaki herkes, şerif yardımcısı hariç, bir şekil değiştirendi. Kapı kalındı ama kalın olduğundan emin değildim. Angel'odada kalmasına izin vereceğim için bu konuda pek endişelenmedim. Kapıyı kapattım çünkü Leduc'la sadece resmi rozeti olan kişilerin resmi ve profesyonel sorgulamalara katılacağına dair bir anlaşma yapmıştım.

Bobby ve Troy hücrelerin izin verdiği ölçüde birbirlerine yakın oturmuş, ortak hücrelerin parmaklıklarını ziyaret ediyorlardı. İçeri girdiğimizde Olaf ve bana baktılar ve ifadelerinde aynı tarafta olduklarını gösteren bir şey vardı. Tüm o polis ve suçlu meselesi artık geçerli değil gibiydi. Belki ortak bir geçmişleri vardı, belki de biri diğerini neredeyse öldürdüğü için bir araya gelmişlerdi. Erkekler bazı garip şeyler yüzünden birbirlerine bağlanabilir. Elbette, belki de sadece sıkılmışlardı ve birbirleriyle konuşmaktan başka yapacak bir şeyleri yoktu ve ben çok fazla düşünüyordum. Evet, muhtemelen öyledir.

"Sorun ne?" diye sordu Bobby. Hücresinin önüne doğru ilerlemeye başladı.

"Neden bir olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Kasvetli görünüyorsun." Bize doğru ilerlemeyi bıraktı ve öylece bize baktı. Solgunlaştı ve "Şimdi beni öldürecek misiniz?" diye sorarken sesi nefes nefese çıkıyordu.

Başımı salladım.

Uzun bir iç çekti ya da belki de yeniden nefes aldı. Bir an için dizlerinin üzerine düşeceğini sandım ama kendini toparlayıp yatağa oturmayı başardı. "İçinizden biri buraya her geldiğinde bunun son kez olacağını düşünüp duruyorum."

Ona sunabileceğim dürüst bir teselli yoktu, çünkü haklıydı. İnsanlar beni öldürmeye çalıştığında, başka insanları korumam gerektiğinde, hatta birinin başka insanları öldürdüğünden ve bunu tekrar yapacağından emin olduğumda öldürebilirdim, ama bu... bu doğru değildi.

"Haklısın Bobby. Zamanımız azalıyor, o yüzden sormam gerekenleri soracağım. Mahremiyetimiz olmadığı için üzgünüm ama sorgu odası dolu."

"Bana yardım etmek istediğini anlıyorum Anita, o yüzden sadece sor. Troy sırlarımı birine anlatırsa, balomuzda olanları herkese anlatırım.

"Oh, adamım, bu çok alçakça," dedi Troy.

Bobby ona gülümsedi. "Sadece cesetlerinin nereye gömüldüğünü de bildiğimi hatırlatıyorum." Bobby kaşlarını çattı ve

Biz. "Vay canına, kulağa çok daha hoş geliyordu. Şimdi korkutucu geliyor.

"Bu tür şeyler hakkında," dedim, "Jocelyn ile rızaya dayalı bir ilişki yaşadığınızı söylüyorsunuz."

"Birbirimize aşığız," dedi

"Tamam, peki neden telefonundaki tüm fotoğraflar sapık fotoğrafları gibi görünüyor?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hepsinde uyuyor gibi görünüyor, sanki odasına girip ondan habersiz çekmişsin gibi. Çift fotoğrafları öyle görünmüyor Bobby.

Sinirli ve utanmış görünüyordu. "Kulağa çok zayıf geliyor ama biz ilişkimizi kamuoyuna açıklayana kadar fotoğraf çektirmek istemedi. Samimi fotoğraflar konusunda çok kararlıydı."

"Yani gece gizlice odasına girip fotoğrafları mı çektiniz?"

"Hayır, sevişirdik ve o uyuyakalırdı, ben de fotoğraflarını çekerdim. Onu o kadar çok seviyordum ki - onu o kadar çok seviyorum ki - bunun gerçek olduğunu kendime kanıtlamak için bir şey istedim. Fotoğraf çekmeyeceğime söz verip sonra yine de çekmenin iyi bir bahane olmadığını biliyorum ama hepsi böyle değil. Bazıları gün içinde bana gülümsüyor ve bu iyi bir şey."

"Uyurken çektikleriniz ve o video dışında ona ait hiçbir fotoğraf bulamadık."

Bana kaşlarını çattı. "Gülümsediği ve benimle konuştuğu düzinelerce fotoğrafım var. Onları bana durmamı söylemeden önce çektim.

Olaf'a baktım ve o da başını salladı, ben de bunu Bobby'nin doğruyu söylüyor gibi göründüğü şeklinde . Yani ya Bobby gerçekten hayal görüyordu ya da Jocelyn telefonu açıp diğer fotoğrafları silecek zamanı bulmuştu. Helen Grimes'ın Jocelyn'i bunu yaparken görüp görmediğini ya da Helen'ın telefonu diğer kadınla bir süre yalnız bırakıp bırakmadığını bilmemiz gerekiyordu. Jocelyn videoda kendi sesini duyamıyordu, bu yüzden nasıl sileceğini de bilmiyordu. Bu kanıtı duymamış olsaydık, Bobby'nin gerçekten sayıkladığına inanmak zorunda kalacaktık.

ve muhtemelen ikisinin de tanıdığı tek babayı öldürdü. Ama hepimiz onu seks için duşa davet eden sesini duyduk, yani deli değildi. Jocelyn tanıdığım en manipülatif ve soğukkanlı insanlardan biri olabilir. Yıllar boyunca uğraştığım bazı insanlar düşünüldüğünde, bu bir şey ifade ediyordu.

"Tamam Bobby, telefonu kontrol edelim. Belki onları kaçırmışızdır.

Onları kaçırdığımıza inanmıyordum. Jocelyn'in onları yok ettiğine inanıyordum. İyi bir adli tıp uzmanı muhtemelen bazı teknolojik sihirlerle onları tekrar bulabilirdi ama Bobby'yi yakında öldüreceğimiz için diğer fotoğrafları bulacak zamanları olmayacaktı ve o öldüğünde de aynı şey olacaktı.

Kapıya doğru gittim ve Olaf büyük, solgun bir gölge gibi beni takip etti. "Anita, bekle," diye seslendi Bobby.

Ona bakmak için arkamı döndüm. Hücrenin ön parmaklıklarını tutuyordu. "Ne kadar zamanım var... biliyor musun?"

Ona geri sayımı verdim. "Gerçekten başka bir yol bulmaya çalışıyoruz Bobby."

"Sen ve Win'in öyle olduğuna inanıyorum, Anita. Ben inanıyorum." Ağzı kurumuş gibi dudaklarını yaladı.

"Su ya da ister misin?"

"Hayır, Frankie önceden bir şeyler almamızı sağladı."

"Dayan, Bobby. Sana seçeneklerimizin tükendiğini söylemeden buraya girmeyeceğiz. TAMAM MI? Kapıdan her girişimizde korkmana gerek yok.

"Son bir yemek ya da sipariş ya da alabilir miyim?"

Bu işi yaptığım onca yıl boyunca bu konu hiç gündeme gelmemişti, çünkü infazdan önce hiç kimseyi bu kadar uzun süre hayatta ve gözaltında tutmamıştım. Ben Olaf'a baktım, o da Bobby'ye. "Bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Bunu düşüneceğim. Yani, son öğününde ne yedin?

Komşu hücreden Şerif Yardımcısı Troy, "İş oraya varmayacak Bobby," dedi.

"Yakın zamanda onu öldürmeye çalıştınız, şerif yardımcısı. Bu duruma yardımcı olabilecek bir pozisyonda olduğunuzu sanmıyorum.

"Haklısın. Ben bir aptalım ve muhtemelen kariyerimi ya da tüm hayatımı mahvettim. Ama beni bu hücreden çıkarırsanız, kaçmayacağım. Sadece Bobby'ye yardım etmek istiyorum. Ona yapmaya çalıştığım şeyi telafi etmek için bir şans istiyorum, lütfen."

"Sen Leduc'un sorunusun, bizim değil," dedim ve tekrar kapıya yöneldim.

Bu sefer kimse bizi geri çağırmadı ve sorgu odasına geri döndük. Kapıyı yumuşak bir şekilde çaldım, ki bu polisin içerideki birini korkutmaya çalışıyormuş gibi kapıya vurmadığı tek andı.

Edward kapıya geldi ve gitti. Bobby'den öğrendiklerimizi ona anlattım. "Ona sormak mı istersin yoksa benim yapmama izin vermek mi?" diye sordum.

"Ben yaparım ama sen salonda kalabilirsin. Otto'nun burada beklemesi gerekiyor."

"Onu sinirlendiriyorum," dedi Olaf.

"Ediyorsun."

"Göründüğü kadar saf değil," dedim.

Olaf başını salladı. "Benim ne olduğumu bilmiyor. Sadece uzun boylu ve erkek olduğum ve onunla flört etmediğim için korkuyor."

"Senin flört tarzının Helen'da işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Edward.

"Hayır, olmaz," dedi Olaf.

"Bir kahve ya da başka alabilirsin," dedim.

"Ben 'falan'ı getireyim," dedi ve ofis alanına döndü.

Oturma odasına geri döndük ve Edward işe koyuldu, Helen'in ona bir şeyler anlatmasını sağlamaya çalıştı.

Helen bizden bir şeyler saklaması gerektiğini bilmiyordu, bu yüzden doğruyu söyledi. "Telefonu Jocelyn'e verdim, böylece onun kodu değiştirmediğinden ya da kanıtları silmediğinden emin olabilirdi. Fotoğraflar kaybolursa kimsenin ona inanmayacağından korkuyordu."

"Ve şifresini mi değiştirdi?"

"Hayır, yine de doğum tarihiydi."

"Odadan ayrılmanın bir nedeni var mı Helen?" Edward sordu.

"Jocelyn'in daha fazla suya ihtiyacı vardı. Çağrı düğmesine bastı Ben gelmeden yarım saat önce hemşire gelmişti ve kimse onu kontrol etmemişti. Yarım saat boyunca hemşirenin olmadığını düşünebiliyor musunuz? Helen hemşirelerin Jocelyn'i görmezden gelmesine çok kızmıştı. Jocelyn'in düğmeye basmamış olabileceği ve sadece bazı fotoğrafları silebilmek için Helen'in odadan çıkmasını istemiş olabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Yardımların için çok teşekkür ederim Helen," dedi Newman ona. "Bunun korkunç olduğunu biliyorum, ama geri dönüp Jocelyn'e onun
artık korkmanıza gerek olmadığını, ona inandığınızı ve yapılması gerekeni yapacağınızı söyleyebilir misiniz?"

Newman ona göz kırptı ve sonra yüzüne tekrar bir gülümseme yerleştirdi. Neredeyse gözlerine ulaşıyordu. "Buradan hastaneye geri mi dönüyorsun Helen?"

"Evet, Jocelyn taburcu olacak. Ona eve gitmesine yardım edeceğimi söyledim."

"Çok naziksiniz." "Eh, artık hiç ailesi
kalmadı." "Sanmıyorum," dedi
Newman.

Helen ayağa kalktı ve sorusunu tekrar sordu. "Jocelyn'i ona inandığınıza ve artık her şeyin yoluna gireceğine ikna edebilir miyim?"

"Bunu ben alayım, Newman," dedim. "Kendini
evindeymiş gibi hisset, Blake."

"Jocelyn'e yasalara uyacağımızı söyleyebilirsiniz ve o da işimizi yapacağımızdan emin olabilir."

Helen bize gülümsedi. Duymak istediğini duymuştu. Hala gülümseyerek ve sakin bir şekilde ayrıldı. Edward bana ne demek istediğimi anladığını belirten bir bakış attı.

Newman kapıyı arkasından kapattı ve kaşlarını çatarak bana döndü. "Bu da ne demek oluyor?"

"Tam olarak ne dediğimi duydun."

"Jocelyn'e zarar vereceğimi düşünüyor olamazsınız."

"Bobby'yi öldürmek zorunda kalırsanız, bundan sorumlu olan kişinin bedelini ödediğinden emin olmak istemez misiniz?"

"Eğer onu öldürmek zorunda kalırsak, o zaman her şey biter. Farkına vardılar."

Başımı salladım. "Arama emri bize suça karışan herkesi öldürme özgürlüğü veriyor."

"Cidden ima ettiğini düşündüğüm şeyi mi ima ediyorsun?"

"Diyorum ki, Bobby Marchand onun yapmadığını kanıtlayamadığımız için ölürse, Ray Marchand'ı öldüren ve Bobby'yi öldürmek için bizi kullanan kişinin cezasını çekmesini istiyorum."

"Bobby öldüğünde dava kapanacak, Anita." "Onun tetiğini çekebilecek misin?"

Newman gözlerini kaçırdı ve sonra tekrar bana baktı. Elleri iki yanında yumruk halindeydi. "Beni ya da bir başkasını öldürmeye çalışsaydı evet ama onu bir kafesin arasından vurmak.... Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"O zaman emri imzala."

"Ben de tam bu konuşmayı yapacaktım. Şimdi onu sana verirsem, korkarım Jocelyn ve Bobby'yi öldürmek için kullanacaksın. Bana baktı. Bakışlarını karşıladım ve tuttum. Sonunda gözlerini kaçıran o oldu. "Siktir, Anita, sadece siktir. Biraz hava almam lazım. Kapıyı açtı ve Olaf'ın yanından geçti.

"Sorun nedir, Newman?" diye sordu.

"Ona Noel Baba'nın var olmadığını söylemek zorunda kaldım," dedim. "Anlamamıştım."

"Çok fazla şey paylaştı. Şimdi korkuyor ve hiçbirimiz için arama emrini imzalamayacak, Anita," dedi Edward.

"Olmasını istediğim şey bu değildi."

Eduardo içini çekti, "Benimle, Olaf'la ya da Bernardo'yla çalışmaya alışkınsın. Bunu diğer delegelerin, özellikle de geleneksel polis kanallarından gelen yenilerin önünde açıkça söyleyemezsin."

"Anita ona ne dedi?" Olavo sordu.

Olaf'a söyledik ve bize kadar büyük bir gülümseme verdi ki kara gözlerini iyi bir mizahla doldurdu. Onu daha önce hiç bu kadar içten mutlu gördüğümden emin değildim. "Gerçekten kızı öldürmeye niyetli misiniz?"

"Eğer utancından kardeşiyle olan ilişkisini saklıyorsa, o zaman hayır, ama Bobby'nin komplosunun arkasında o varsa, o zaman Bobby ölürse, o da ölür."

"Ancak Newman arama emrinden vazgeçerse," dedi Edward.

"Kahretsin Ted, bu çok yanlış, hepsi. Jocelyn ya da biri bizi cinayet silahı olarak kullanıyor.

"Bir yolunu bulacağız, Anita. Her zaman çözeriz."

"Normalde canavarı nasıl bulup öldüreceğimizi buluruz ama canavar bir hücrede kilitli ve örnek bir vatandaş gibi idam edilmeyi bekliyor."

"Bu sefer canavarın değil, güzelliğin peşindeyiz," dedi Olaf. "Şiirsel,"

dedim.

"Teşekkür ederim."

"Peki. Striptiz kulübünde bir grup güzel bulalım ve Jocelyn'in mazeretinin geçerli olup olmadığını görelim," dedi Edward.

" kurtar. Güzelliği öldür," dedi Olaf ve tekrar gülümsedi. "Bunu sevdim."

"İlk seferinde şiirseldi. Şimdi ise sadece korkutucu" dedim.

Gülümsemesi azalmadı ama gözleri daha yırtıcı bir mutluluğa, Noel sabahındaki bir çocuktan çok bir seri katile döndü. "Bunu bana söyleyen ilk kadın sen değilsin."

"Eminim , koca oğlan. Eminim yoktur.

Bana koca oğlan deme."

"Özür dilerim. Seni çok iyi anlıyorum. Ben de insanların bana küçük kız demesine izin vermiyorum."

"Siz ikiniz küfür meselesini hallettiğinize göre, bizsiz gitmeden önce Newman'ı bulalım, çünkü bu küçük kadın onu korkutmuş."

Son kısmı söylerken Ted'in mutlu aksanından eser yoktu. Bana kızgın olduğunu ve haklı olduğunu anladım. Eğer çenemi kapalı tutsaydım, Newman muhtemelen benim için arama emrini imzalardı. O zaman soruşturmayı istediğim gibi yürütebilirdim. Newman'ın vicdanı hâlâ elimizi kolumuzu bağlıyordu. O iyi bir

Ama belki de bu davanın ihtiyacı olan bu değildi. Belki de kötü bir polise ihtiyacı vardı, hatta belki biraz daha kötüsüne.

59

Newman'ı tüm bu olanlara sadece kızgın olduğuma ve önce beni öldürmeye çalışmadıkları sürece heteroseksüel insanları öldürmek için arama iznini gerçekten kullanmayacağıma İNANDIRDIM. Bu doğruydu ama masum olduğundan yüzde doksan sekiz emin olduğum Bobby Marchand'ın gözlerinin arasına bir kurşun sıkan ben olsaydım, bu durum değişebilirdi. Jocelyn'i soğukkanlılıkla öldürebileceğimden emin değildim ve onu kesinlikle Olaf'a teslim edemezdim, peki cinayetten suçluysa onunla ne halt edecektim? Kahretsin, bu davadan nefret ediyordum. En az onun kadar nefret ettiğim şey ise Leduc'un ayak diremesi ve Koalisyon'un herhangi bir üyesinin dışarı çıkıp başka birini sorgulamasına izin vermemesiydi.

"Anlaşmamıza göre Bobby'ye karakolumda sizin adamlarınızın bakmasına izin vereceğim, ancak onları başka hiçbir polis meselesine karıştırmamanız şartıyla."

"Nicky benimle ve Otto ile birlikte bir tanığı sorgulamaya gitti. Kötü bir şey olmadı.

Leduc başını salladı. "Söz verdin Blake, yani anlaşma tamamlandı."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım, ama haklıydı.

"Ayrıca Blake, burada Mahşerin Üç Atlısı ve Win var. Sence bu yeterli bir ateş gücü değil mi?" Leduc bir kez daha haklıydı.

Dördümüz bölündük ve fethettik, ancak sonunda Jocelyn'in kız arkadaşlarını ve sözde mükemmel mazeretini tartışmak için bir otoparkın kenarında buluştuk. Neden bir otopark? Çünkü artık St Louis çalışanlarımdan hiçbirinin otoparka girmesine izin verilmemesine rağmen, nedenini bilmiyorduk.

Davaya aktif olarak dahil olan Leduc, ofiste davayla ilgili yaptığımız her türlü tartışmaya müdahale etmekte kendini son derece hissediyordu. Dördümüz Duke ve temsilcilerinden biraz mahremiyet istiyorduk.

Otoparkın yanında, geçen arabaların gürültüsünden uzakta bir ağaç bulduk; sadece açık alan konuşmak için bize mahremiyet sağlıyordu. Newman ve Edward, Jocelyn'in cinayet gecesi onunla birlikte dışarı çıkan diğer arkadaşı Marcy Myers'dan edindikleri bilgileri paylaştılar. Marcy, Brianna'nın söylediği her şeye katılıyordu, ancak Marcy bir striptizcinin kendisi için erotik dans yapmasına izin vermeyecek kadar sarhoştu, bu yüzden detayları en iyi ihtimalle bulanıktı.

Newman, "Jocelyn kulüpten ayrılıp birkaç kez geri gelebilirdi ve Marcy muhtemelen bunu fark etmezdi," dedi.

"Yani yine de yardımcı olmuyor," dedi Edward. "Brianna Gibson parlak gözlü ve gür kuyrukluydu.
gecesi için. Paylaşmasını istediğimden daha fazla ayrıntı hatırlıyor" dedim.

"Yani Jocelyn'e kefil mi oluyor?"
Newman söyledi. "Striptiz kulübünde bir
gece için, evet."

"Jocelyn'in ona Bobby'nin kardeşi yerine erkek arkadaşı olmak istediğini söylediğinden bahsetti mi?" Newman sordu. İçimden şöyle düşündüm: Teknik olarak ikisi de olabilirdi ama bunu yüksek sesle söylemedim. Ayrıntılara girmeden de durum yeterince korkutucuydu. "Hayır, Jocelyn ona hiç böyle bir şey söylemedi çünkü söyleseydi Brianna bundan bahsederdi.
Ayrıntıları paylaşmaktan çekinmez. Sanırım bundan bahsederdi.

Newman, "Jocelyn Marcy'ye kulüpten yaklaşık bir hafta önce söyledi," dedi.

"Neden ikisine de söylemiyorsun?" Ben sordum.

"Marcy ikizlerin Brianna'yı sosyalleşemeyecek kadar meşgul ettiğini söyledi. Onun iki çocuğu daha büyük, bir oğlan anaokulunda, bir kız ise anaokulunda okuyor," diyor Newman.

"Bir yaşından küçük ikizlerin meşgul edeceğini düşünüyorum."

Üçümüz de başımızı salladık. Olaf pencereden hareket arayan bir kedi gibi etrafını izliyordu, sanki her şeyi aynı anda görüyordu. Arada bir yorum yapmasa, hiçbir şey dinlemediğini düşünebilirdim.

Newman, "Eğer Jocelyn o gece diğer arkadaşına güvenmiş olsaydı, bu durum striptiz kulübüne gitmesini tehlikeye atabilirdi," dedi.

Hepimiz aynı fikirdeydik, Olaf bile.

"O gece Brianna ve Jocelyn ile birlikte olan dansçıyla konuşmalıyız. Arkadaşlar sizin için yalan söyler ama sizi sadece para olarak gören striptizciler, özellikle de cinayet konusunda pek yalan söylemezler.

"Ama Jocelyn'in cinayet gecesiyle mazeretini çürütebilsek bile, Ray'i nasıl bir leopar-adam öldürmüş gibi hâlâ çözemedik. Bu olmadan yargıç Bobby'nin adını arama emrinden çıkarmaz ya da iptal etmez," dedi Newman.

Edward, "O zaman Jocelyn'in mazeretini kırmamız ya da kanıtlamamız gerekiyor, çünkü bunu yapana kadar onun hikayesinin peşinde koşarak değerli zamanımızı boşa harcamış olacağız," dedi.

"İlişkisi hakkında yalan söyledi," dedim.

"Anita, öz kardeşiyle yatıyor. olsa bu konuda çelişkiye düşerdi."

"Bence bundan daha fazlası var," dedi

Newman. Hepimiz ona baktık.

"Bence Ray'i Bobby'nin öldürmüş olmasından korkuyor. Neredeyse tüm therianthropların güvende olduğu tek geceye dönüşmesi için ısrar edenin Jocelyn olduğunu unutmayın.

"Ayın karanlığı," dedim.

"Evet, eğer Ray'i Bobby'nin öldürdüğünü düşünüyorsa, kendini suçlayabilir."

"Onun şekil değiştirdiğini ve bir leopar gibi pencereden çıktığını gördüyse, tekrar insana dönüştüğünde saatlerce kendinden geçmiş olacağını bilmelidir. O hala kendinden geçmiş bir gibi

Acemi bir şekil değiştirici. Şerif ve polis onu bu şekilde sorunsuz bir şekilde hücreye götürdü," dedim.

Newman, "Belki de odasına geri döner ve Jocelyn'in haberi olmadan sızar," dedi.

"On yıldır şekil değiştiren Bobby ile birlikte yaşıyor. İnanın bana, bir şekil değiştirenle yaşadığınızda, onun kalıplarını öğrenirsiniz."

Edward, "İlişki yalan söylemek utanç verici olabilir ama Bobby'nin evden çıktığında insan formunda olduğu yalanının tek bir açıklaması var," dedi.

"Cinayeti onun üzerine yıkmak için," dedim.

Olaf, "Birçok insan onun eve geldiğine ve vahşi bir hayvan olduğu için kurbanı öldürdüğüne inanabilir" dedi.

"Herkes Bobby'nin canavarını çok iyi kontrol ettiğini söylüyor," dedim.

"İnsanlar her zaman şekil değiştirenlerin cinayetten sadece bir dürtü uzakta olduklarına inanmışlardır."

Newman, "Ayrıca Anita, Bobby'nin Ray'in ölümüyle ayrıntılara verdiği tepkiyi gördün," dedi. "Biz oradayken hücresinde neredeyse şekil değiştiriyordu."

"İnsanların tüm şekil değiştirenlerin tehlikeli olduğunu düşünmesi konusunu tartışabilirim ama bunu tartışamam. Yani Jocelyn'in ilişkisini sakladığına inanıyoruz çünkü Bobby babalarını öldürdüyse artık ona aşık değil mi? Ben sordum.

"Bundan daha basit olabilirdi, Anita," dedi Edward.

Ona baktım. "Dinliyorum. Bu durumda basit olmak iyi olur.

"Onun bir katil olduğuna inanıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor.

onun yürüyen bir ölü olduğunu düşünüyor. Cinayetten birkaç saat sonra idam edileceğini düşünüyor. Bir aile trajedisinden sağ kurtulan tek kişi ya da kardeşini beceren ve onu babalarını öldürmeye iten kız olabilir. Ortalık yatıştığında hangisi olmayı tercih edersin?"

Birkaç saniye düşündüm ve sonunda başımı salladım. "İfade verildi ve eğer hikayesini sadece cinayetten sonra değiştirmiş olsaydı, tamamen katılırdım, ancak

aşçıya ve arkadaşına, cinayetten en az bir hafta önce, Bobby'nin kendisini taciz ettiğini söylemiş."

"Kendini göster ve işte para. Bobby ölünce, onun payı artacak."

"Bunu henüz bilmiyoruz," dedi Newman. Sanki bir işaretmiş gibi telefonu çaldı. Arayan Leduc'tu. Newman hmm sesi çıkardı ve sonra "Teşekkürler Duke" dedi.

Ona baktık ve paylaşmasını bekledik. O söylemeyince ben önden gittim ve "Ee?" dedim.

"Bobby paranın çoğunu, sanat eserlerini ve aile antikalarını aldı. Jocelyn evi, araziyi ve sanat eserleri ya da aile yadigarlarıyla uyuşmayan eşyaları aldı. Sanat eserleri ve aile yadigarları Bobby tarafından değerinde satılsa bir servet daha ederdi. Bobby'nin ölümüyle, aile servetinin büyük bir kısmı kıza kalır ve kız hâlâ araziye ve daha birçok eşyaya sahiptir. Aile portreleri ve diğer bazı sanat eserleri, yeni bir kanat ya da bina için bağışla birlikte bir müzeye gider. Görünüşe göre Ray, aile geçmişi ve en önemli sanat eserleri konusunda Bobby'den başka kimseye güvenmiyordu.

"Muriel ve Todd ceset soğumadan sanatı çalıp satmaya çalışıyorlardı, yani o haklıydı," dedim.

"Ray, Jocelyn'i hiçbir zaman resmen evlat edinmedi çünkü Jocelyn'e babasından miras kalmıştı ama sadece babasının adını taşıması şartıyla. Ayrıca annesinin modellik, oyunculuk, müzik telif hakları vs. gibi işlerden kazandığı paranın tutulduğu bir vakıf fonu da ona miras kaldı. Otuz beş yaşına geldiğinde bu fona erişebilecek. Ancak yasal olarak bir Marchand değil ve aile yadigarlarından bazılarını almasını imkansız kılan birkaç nesil öncesine dayanan bazı eski vakıflar ve vasiyetler var, bu yüzden bağış her şeyi Muriel ve kocasından korumak içindi.

"Bir dakika. Burada herkes ona Jocelyn Marchand diyor," dedim.

"Ama ehliyetinde ve tüm yasal belgelerinde hâlâ Jocelyn Warren yazıyor, ya da avukatlar Duke'a öyle söyledi."

"The daha fazla herkes miras alır ile Bobby e Ray Marchand öldü mü?" Edward sordu.

"Ray'in kız kardeşi ve eniştesi sıfırdan yaklaşık iki milyona çıktı."

"Peki ya Jocelyn?" Ben sordum.

"Tüm mülkleri satıp yatırımları tasfiye etseydi, bu en az iki milyar dolar ederdi."

"Milyarlar mı dedin?" diye sordum. Newman başıyla onayladı.

"Peki Bobby hayatta kalırsa eline ne geçecek?" diye sordu Edward. "Tam olarak mülkü satabileceği miktar." "Vay canına," dedim.

"Öz babasından ne kadar para miras kaldı?" Edward sordu.

"Üç milyondan az," dedi Newman, "ve bu da büyük ölçüde yatırımlarla bağlantılı."

"Yani gerçek para değil," dedi Edward, "ve eğer yatırımlar batarsa, çoğunu ya da tamamını kaybedebilir."

"vakıf fonu mu?" diye sordum. Ben sordum. "İki milyon."

"Gerçek para mı?" Sordum.

"Evet."

"İki milyara karşı iki milyon," dedi Edward. "Bu da bir neden," dedim.

Newman, "Ray'in kız kardeşi ve kocasının alacağı iki milyon, kıyaslandığında küçük görünüyor, ancak yine de Bobby'nin yaşaması halinde alacaklarından iki milyon daha fazla" dedi.

"Yani bizim de sebeplerimiz var."

"Muriel ve Todd'un iyi mazeretleri bile yok," dedi Newman.

Edward, "Kızın sağlam bir mazereti olup olmadığını ya da bunu yapmış olup olamayacağını bilmemiz gerekiyor," dedi.

"Bobby'nin leoparı dışında bir cinayet silahına ihtiyacımız var," dedim.

Olaf, "Cesedi görmemiz ve yaraları incelememiz gerekiyor," dedi.

Olaf cesede baktığında odadaki tek şerifin ben olmayacağımı hemen anladım. Bu oyunu çoktan oynamıştım.

ve o her zaman bunu korkutucu hale getirmeyi başardı.

"Sen ve Ted morga gidin," dedim. "Newman ve ben striptiz kulübüne gidip mazereti bulabilecek miyiz diye bakacağız."

"Ya seninle striptiz kulübüne gitmeyi tercih edersem?" Olavo sordu.

Gözlerimi görememesi için hâlâ gözlüğü takıyor sevinmiştim çünkü bir gözümün yanındaki seğirmenin beni ele vereceğini hissedebiliyordum. Yüzümün geri kalanını mükemmel bir şekilde kontrol edebiliyordum. "Cesetleri parçalama konusundaki uzmanlığınız, kurbanı öldürmek için ne kullanıldığını keşfetmek için tek umudumuz olabilir." Bu gerçekten doğruydu.

"Ya dansçı mazeretini korumak için yalan söylerse?"

"Eğer Newman ve ben dansçının bize bildiği her şeyi anlattığını düşünmüyorsak, o zaman sen ve Edward ona bir şans verebilirsiniz."

Olaf, "Eğer dansçıyla daha sonra konuşmak gerekirse, bunu ikimizin yapmasını tercih ederim," dedi.

İçimden "Tabii ki hayır" diye geçirdim ama Edward beni bunu söylemekten kurtardı.

"Hadi ama Otto. Silahların insan vücuduna neler yapabileceğini biliyorsun, ama Anita striptizcileri tanıyor.

"Ben ikisiyle de nişanlıyım," dedim. Bu tahriki protesto edebilirdim ama Edward bana büyük adamla bir şans veriyordu ve ben de bunu kullanacaktım.

Olaf başını salladı. "Yani her birimiz kendi deneyimimize sahibiz." "Evet, ," dedim ve sonra odaya doğru yürümeye başladım.

Newman'ın cipinin bir amacı varmış gibi. Ne de olsa bir hayat kurtarmaya çalışıyorduk. Bunun beni Olaf'tan ve onun tüm tuhaflıklarından daha da uzaklaştırdığı gerçeği de sadece bir bonus oldu.

60

NEWMAN sanki sadece müşteriymişiz gibi striptiz kulübünün kapısını açtı. Kimse bizi durdurmadı ya da bağırmadı: Cheese, polis ya bizi fark etmiş gibi görünmüyorlardı. Kulübün içi o kadar karanlıktı ki, güneş gözlüklerimizi çıkardıktan sonra bile gözlerimizin alışması biraz zaman aldı. En azından bazı barlarda olduğu gibi girişte bir platform yoktu ve ışıktan gözünüzü alamıyordunuz. Bazı barlarda o an vurulmak için bir davetiye gibi görünüyordu ama bu sadece benim fazla mesai yapan polis paranoyamdı elbette. Aslında, bir kulüpte gözlerimin alışmasını beklerken hiç saldırıya uğramamıştım ve bugün de farklı değildi. Yine de karanlık iç mekanda ilerleyebilecek kadar iyi görebildiğimizde kendimi daha iyi hissettim.

Sahnede parlak bir g-string ve pek çok striptizcinin sevdiği şeffaf plastik topuklu ayakkabılar giyen bir dansçı vardı. Jean-Claude onları Guilty Pleasures'da yasaklamıştı. Ucuz göründüklerini düşünüyordu. Ben sadece rahatsız göründüklerini düşündüm ama dansçıların giydiği topuklu ayakkabıların çoğu da öyleydi. Dansçı müzikle birlikte neredeyse hiç hareket etmiyordu, sanki sahnede üstsüz görünmek müşterilerin ona para atması için yeterliymiş gibi. Guilty Pleasures'da bu yeterli olmazdı ama Jean-Claude dansçılarının rutinleri için performanslar hazırlamalarına yardımcı oldu. Bazılarının özel koreografileri bile vardı. Eğer sadece müzik eşliğinde döneceksenız, hareketlerinizin atletik, iyi uygulanmış ve en azından ritme uygun olması gerekiyordu. Sahnenin ortasındaki direği tutan kadın üçünü de kontrol etmiyordu. Guilty Pleasures beni striptiz kulüpleri konusunda gerçekten şımarttı.

Kulübün karanlık, soluk iç mekânı da Guilty Pleasures'ın daha neşeli, iyimser atmosferini özlememe neden oldu. Belki de daha fazla sahip-yönetici dansçı olarak işe başlamış olsaydı, onlar da ayrıntılara daha fazla dikkat ederlerdi. Kulübe girdiğinizde bar sağ taraftaydı ve barın arkasındaki adam Newman'dan santimetre daha uzundu, yani en az altı ya da yedi fit boyundaydı. Ayrıca Newman'dan iki kat daha genişti ve bunun büyük bir kısmı omuzlarına yayılmıştı. Bize gülümseyerek şöyle dedi: "Bar açık ve günlük spesiyallerimiz var. Ne istersiniz?

Bize menüleri uzatırken parmak eklemlerinde yara izleri gördüm. Ya fedai olarak başlayıp barmenliğe ve garsonluğa kadar yükselmişti ya da çok yetenekli bir adamdı. Yumruğu yüzümün büyüklüğünde olduğu için, yeteneklerinin bize yönelik olmadığından emin olmaya çalıştım.

Newman rozetini ihtiyatlı bir şekilde gösterdi. "Dansçılarınızdan biriyle kısaca konuşmamız gerekiyor." Bunu söylerken gülümsedi.

Orada öylece durdum ve zararsız görünmek için elimden geleni yaptım. Genelde bu konuda oldukça iyiyimdir, ancak silahların, bıçakların ve zırhın bunu daha da zorlaştırdığını kabul ediyorum. Çoğu insan tüm teçhizatımı görmezdi ama barmen bana doğru bir bakış attı ve fark ettiğini anladım.

Gülümsemeye devam etti ama gözleri daha soğuk ve dalgın bir hal aldı. "Senin de rozetin var mı?" diye sordu.

Benimkini aldım ve ona gösterdim. Ona ya da belki elime dokunmaya çalıştı ama ulaşamayacağı bir yere gittim.

"Sadece rozetlerinize daha iyi bakmaya çalışıyorum, hepsi bu."

Rozetimi onun bakabileceği bir yere koydum.

Sanki acı bir şey tatmış gibi yüzünü buruşturdu. "Doğaüstü polisler. Yanlış yerde olmalısınız. Burada canavarların dans etmesine izin vermeyiz." Canavarları sanki bir küfürmüş gibi söyledi.

Sertleştiğimi hissettim ve yüzümün artık dostça olmadığını anladım.

Barmen bunun farkındaydı, çünkü "İstediğimiz kişiyi işe alma hakkına sahibiz" dedi.

"Elbette," dedi Newman, sesi temposu yüksek ve neşeliydi. Arkasını döndü ve yüzümdeki ifadeyi gördü, yani benim huysuz polisime karşı iyi polisi oynuyordu.

Huysuzluktan huysuzluğa geçmemeye çalışırdım ama söz veremezdim. Bu, barmenin beni ne kadar sinirlendirdiğine ve ne kadar işbirlikçi olduğuna bağlıydı. Yeterince uzun süre rozet taktım. Yeterli bilgi karşılığında önyargılarla başa çıkabilirdim.

"O öyle düşünmüyor. Peki ya sen kızım?" dedi barmen.

"Öncelikle, bana kızım deme. İkincisi, dansçılarınızdan biriyle konuşmamız gerekiyor, hepsi bu."

"İstersen sana kaltak da diyebilirim." Newman'a baktım.

"Burada kibar davranıyorum, değil mi?"

"Aferin sana," dedi ve gülümsedi.

Kaşlarımı çattım ama dönüp barmene işaret ettim. "Bunu tekrar deneyelim. Öncelikle, henüz seni uçurmaya başlamadım bile. Başladığım zaman anlarsınız. İkincisi, biz sadece dansçılarınızdan birine devam eden bir av hakkında birkaç soru sormak için buradayız. Hangi dansçıyı istediğimizi bile sormadınız. Bu da bana zaten bildiğinizi düşündürüyor. Gerçekten onların tarafında olduğunuz için mi canavarlara karşı önyargılıymış gibi davranıyorsunuz? Gizli bir doğaüstü hayranı mısın? Adın neydi senin? Sana ırkçı bir pislik diyebilirdim ama bu kulağa kaba geliyor."

"Lanet olsun. Ben tabut yemi değilim." Vampirlerle çıkan insanlar için kullanılan çok kaba bir terimdi. Yıllar boyunca bana bu ve daha kötüleri söylendi.

"Oh, sen bir kürk canavarısın. Favori bir insan-hayvan türün var mı yoksa hepsini sever misin?

Yüzü kızardı, iri elleriyle barı öyle sıkı kavradı ki teni lekelendi. Müzikten emin değildim ama cilalı ahşabın küçük bir protesto iniltisi çıkardığını düşündüm,

Sanki ondan bir parça koparacakmış gibi. Tanrım, bir insana göre çok güçlüydü.

"Seni orospu." Barmenin sesi öfkesinin testosteronuyla alçaktı.

Onu kızdırmak neredeyse çok kolaydı. Çok öfkeliydi ve öfkesinin onu bir aura gibi sardığını hissedebiliyordum. Belki de öfke aurasını bir balon gibi dolduruyordu ve tek yapmam gereken onu dürtmek ve tüm bu öfkeyi serbest bırakmaktı ve sonra ondan beslenebilirdim. Bunu düşündüğüm anda gerçek bir yiyeceğe ihtiyacım olduğunu anladım. Kahvaltı etmeyeli ne kadar olmuştu? Oh, kahretsin.

Newman, "Şimdi de senin kıçını tekmeliyor," dedi.

"Ne?" Barmen konuşulanları gibi Newman'a baktı.

"Mareşal Blake, onun gerçekten kıçını tekmelediğini anlayacağını söylemişti. Evet, öyle. Farkı görüyor musun?"

"İkiniz de defolun buradan."

"Yoksa ne, polisi mi arayacaksın?" diye sordum. Aslında bara doğru eğildim ama onun üzerine eğilmek için çok kısaydım. Fiziksel erişimimin dışındaydı, ki bu iyi bir şeydi çünkü öfkesi sıcak ve iyiydi.

Newman, "Doğaüstü varlıklardan gerçekten nefret ediyorsanız, bunu avlamamıza yardım edin," dedi.

"Şehrimizde başıboş dolaşan bir canavar olduğunu mu söylüyorsun?" Öfkesi dağılmaya ve yerini korkuya bırakmaya başladı. O kadar büyük ve sert bir adamdı ki bu kadar kolay korkmasını beklemiyordum.

Öfke kaybolup korku arttıkça somurtmamak için kendimi zor tuttum. Korkuyu yiyemezdim. Kahretsin, bu potansiyel bir tanıktı, av değil. Ona baktım, çok büyük, sert ve korkmuştu ve doğaüstü vatandaşlardan bu yüzden mi nefret ettiğini merak ettim, çünkü hepsi onun olabileceğinden daha güçlüydü. Hiçbir halter ya da jimnastik ona likantropi ya da vampirliğin verebileceğini veremezdi.

"Hayır, öyle bir şey yok," dedi Newman. "Sadece birkaç şeyi teyit etmek için bazı bilgilere ihtiyacımız var, böylece geri dönüp bunu çalıştırabiliriz."

"Bize yardım edin ve dünyada bir canavar eksilsin," dedim. "Söz mü?" - Barmen neredeyse fısıldadı ve bir an için,

Canavarlardan nefret etmek için gerçek bir nedeni olup olmadığını merak ettim. En çok barmenden nefret edebilmeyi seviyordum. Onu bu kadar korkutan kötü şeyin ne olduğunu düşünmek istemiyordum. Önyargılı bir aptal olduğu için ondan hoşlanmamak çok daha eğlenceliydi.

"Söz veriyorum," dedi Newman.

"Kimi arıyorsunuz?" diye sordu barmen ve artık içinde hiç kavga kalmamıştı.

"Giselle adı altında dans ediyor."

"O bizim ana cazibe merkezlerimizden biri. Gündüzleri çalışmıyor.

Newman, "Bize adını ve adresini verin, biz de ona gidelim," dedi.

Barmen başını salladı. "Kızların gerçek isimlerini ve adreslerini açıklayamam. Ben güvenlik şefiyim. Bunu yapan herkesi işten atarım. Kendi kuralımı çiğneyemem."

"Polise bile mi?" diye sordum.

Onu ikna etmeye çalıştık ama o kararlılığını sürdürdü. Kulübündeki dansçıların güvenliğinden kendini sorumlu hissediyordu. Onları koruma konusundaki kararlılığına hayran olmamak elde değildi ama bu onun inanılmaz derecede önyargılı ve cinsiyetçi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Kulüpte çalışan kadınları koruma arzusu cinsiyetçiliğin bir sonucu bile olabilirdi: kadınlar fiziksel olarak erkeklerden daha zayıftır, bu yüzden erkekler onları korumalıdır. Çoğu erkeğin çoğu kadını üst vücut gücünde yenebileceği gerçeğine itiraz edemezdim. Sorun, bazı erkeklerin daha az vücut gücünün her şeyde daha az olduğu anlamına geldiği sonucuna varmalarıydı. Beni rahatsız eden buydu ve kadınları aşağılık varlıklar olduklarını hissetmeden korumak istemeyen pek çok erkekle tanıştım. Ayrılmamamın nedenlerinden biri de buydu.

çoğu erkek benimle bir sorun arasında durur. Daha küçük değildim, sadece daha küçüktüm. Ağırlık odasında beni geçebildiğiniz için daha az değildim. Hepimizin güçlü ve zayıf yönleri vardı. Bazı insanlar astrofiziğin matematiğini yapabilirdi; diğer insanlar düz vitesle araba kullanabilirdi - kimse her şeyi yapamazdı.

Barmen Barry'nin dansçıyı aramasını ve bizimle konuşmak için kulübe gelmeye ikna sağlamaya karar verdik. "Geleceğini nereden bileceğiz?" Ben sordum.

"Kızlara çok iyi bakıyorum. Bana güvenirler. O gelecektir. Aradığınız cevapları vereceğine söz veremem ama gelecektir. Bir masa bulun ve yiyecek bir şeyler sipariş edin. O burada olacak. Kendinden o kadar emin görünüyordu ki geçmesine izin verdim.

Newman ve ben menüleri aldık ve kulübün karanlık iç mekânına daldık. Barın bulunduğu dar giriş, odanın kapıdan göründüğünden çok daha büyük olduğu anlaşılana kadar genişledi. Sahneden uzakta bir masa bulduk. Sahneye çıkan kadını izlemek istemiyordum. Kendi göğüslerim vardı; ona bakmama gerek yoktu. Evet, birkaç kadınla çıktım ama bu hepsini çıplak görmek istediğim anlamına gelmiyordu. Aynı şey erkekler için de geçerli: Bir türü seviyor olmanız hepsini görmek istediğiniz anlamına gelmez. Bu Pokémon değil.

Newman isterse izleyebilsin diye oturdum ama o da ilgilenmiyor gibiydi. Sanki çok önemliymiş gibi menüsüne odaklanmıştı. Rahatsız olup olmadığını merak ettim. Tam olarak rahatsız değildim ama rahat da değildim. Tuhaftı, sanki sahneye çıkıp dansçıya müziğin ritmini bulana kadar ellerini çırpmasını söylemek istiyordum. Sahnenin yakınında içki içen birkaç erkek onun ritimsizliğini fark etmemiş gibiydi, bu da beni rahatsız etti.

"Ne istediğimi biliyorum. Sen biliyor musun?" Ben sordum.

"Bir kahve alayım dedim. Buraya gelmek için en güvenli şey bu gibi görünüyordu."

"O kadar da kötü değil."

"Burası bir striptiz kulübü. Mutfaklarıyla tanınmazlar."

Edward ya da hatta Olaf orada olsaydı, barmeni yemeyi düşündüğümü, bu yüzden gerçekten yemeye ihtiyacım olduğunu açıklardım. Newman'a bunu söyleyemediğim için sadece aç olduğumu söyledim ki bu doğruydu. Kızarmış yemek anlamına gelen bar yemeğiydi, ama kolesterol konusunda endişelenmeme gerek yoktu, bu yüzden iyiydi. Kızarmış yemekleri severdim.

Ben hamburger, patates kızartması ve kola aldım. Newman pane tavuk, patates kızartması, su ve kola seçti. Siparişime su ekledim Newman menüleri ve siparişlerimizi barmen Barry'ye söylemek için aldı. Newman ve ben Barry ile gereğinden fazla muhatap olmama gerek olmadığına karar verdik.

Çok kısa siyah bir elbise giyen sarışın bir kadın odanın içinde dolaşmaya başladı. Saçları uzundu ve bir omzunun üzerinden ustalıkla salınıyordu, böylece rahat görünüyordu. Böyle mi olduğunu yoksa saç ürününün mü onu yerinde tuttuğunu anlamak için saçına dokunmam gerekirdi. Diğer masaların bazılarında bir omzuna, bir yanağına dokundu. Diğer dansçının hâlâ garip hareketlerini yaptığı sahne alanından uzak durdu. Başka biri dans ederken sahnenin yakınındaki müşterilerden birini çalmaya çalışması kabalık olarak değerlendirilebilirdi, ancak insanların yemek yediği veya sahneyi görmezden geldiği masalar adil bir oyundu.

Sarışın yaklaşırken siyah saten ince topuklu ayakkabılar giydiğini görebiliyordum. Siyah elbise saten ve parlaktı, yürüdükçe vücudunda aşağı doğru hareket ediyordu, ta ki elbisenin altında sütyen olmadığından, sadece küçük, sıkı göğüsler olduğundan emin olana kadar. Satenin altındaki bu göğüs izi, sahnedeki neredeyse çıplak kadından çok daha çekiciydi. Belki de sarışının odanın içinde hareket ederkenki özgüveni ya da yüksek topuklu yürüyüşünün zarafetiydi, ama her neyse, sahnedeki kadını şaşırtmıştı - en azından benim için. Genelde erkeklerle çıkardım ama arada sırada radarıma bir kadın takılırdı ve bu kadın da öyle oldu.

Newman'ı aradım ama hâlâ köşede saklanıyor ve siparişimizi barmene veriyordu. Bu ne kadar ? Sarışın başını arkaya atmış gülüyordu, sanki

Masadaki üç adamın söylediği her şey çok komikti. Muhtemelen o kadar da komik değillerdi ve kimse gerçekten böyle gülmezdi. Sanki komedyenlerin stand-up gösterilerinde yüz ifadelerine çalıştıkları gibi, aynanın karşısında alıştırma yapıyor gibiydi ama sarışının aynanın karşısında alıştırma yaptığı her neyse zarif, seksi ve... Newman neredeydi?

Onu kontrol etmek için kalkmak üzere masadan uzaklaştım ve sarışın birden önümde durdu. Elbisesinin siyah satenine bakıyordum ve yüzünü görebilmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. Onu uzun gösteriyordu ama topuklu ayakkabılarını görmüştüm; en az 12 santimetre fazladan boy eklemişlerdi, bu da onu benden biraz daha uzun yapıyordu. Bana gülümsedi. Gri gözleri kocaman görünüyordu, kalın kirpikleri onları çerçeveliyordu. Gözlerini siyaha, griye ve gümüşe boyamıştı. Neredeyse gotik ya da emo ya da bugünlerde buna ne diyorlarsa öyle görünüyordu. Sarı saçlarıyla kötü görünmesi gerekirdi ama görünmüyordu. Gümüş ruj da öyle, ya da belki de sadece küçük parıltıları olan parlak bir dudak parlatıcısıydı. Her neyse, giydiği diğer her şeyle mükemmel uyum sağlıyordu.

Ona baktığımı fark ettim, bu yüzden durup yere ve sonra neredeyse umutsuzca Newman'ın gittiği yöne baktım. Bunca zaman sonra striptizcilere karşı daha az beceriksiz olacağımı düşünürdünüz ama kadınlara ilgi duymak benim için hâlâ yeniydi ve bu beni erkeklere karşı beceriksiz olduğum eski günlere geri götürdü. Sanki yeni bir cinsiyetle yeniden başlamak tamamen baştan başlamak gibiydi. Ya da belki de beni güvensiz yapan şey hayatımdaki hiçbir erkeğin yanımda olmamasıydı. Tek başıma yeni insanlarla tanışmayalı birkaç yıl olmuştu ve görünüşe göre tek başıma da eskisi kadar beceriksizdim. Güzel.

"Merhaba güzelim," dedi sarışın, elbisesi kadar ipeksi bir sesle.

Ses tonundaki bir şey bana başlangıçtaki Jean-Claude'u hatırlattı, romantik bir olasılıktan çok bir hedef olduğum zamanları. Sesi ve seçtiği kelimeler üç dolarlık banknot kadar sahteydi. I

Tek başıma kadınlara karşı beceriksiz olabilirdim ama bir hedef değildim. Başımı kaldırdım ve gözlerimde gördüğü her şey yüzündeki gülümsemenin solmasına neden oldu.

"Seni kızdırmak istemedim," dedi neredeyse normal bir sesle. Kalçasını masaya yasladı, bu da elbisesinin eteğinin altında kendisinden başka bir şey olup olmadığını merak edene kadar neden oldu. "Çoğu kadın güzel olduğunun söylenmesinden hoşlanır. Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Güzel, seksi ve giyinik halinle sahnedeki dansçının çıplak halinden daha çekicisin. Şimdi git flört edecek başka birini bul.

"Sen en güzel şeyleri söylerken neden başka biriyle flört edeyim ki?" Sarışın, vücudunun üst kısmını bana doğru eğerken neredeyse mırıldanıyordu. Bana elbisesinin ön kısmına bakma şansı veriyordu. Yüzüne bakmaya devam ettim.

Rozetimi onun iri gri gözlerinin önüne gelene kadar kaldırdım. Gözleri biraz genişledi ama sonra gülümsemesi seksi ve pratik bir hal aldı. "Burada pek çok polisimiz var ama siz benim ilk dedektifimsiniz."

"Ben dedektif değilim," dedim, ayağa kalkabilmek için sandalyemi geriye iterek. Newman'ın peşine düşecektim.

Sarışın, sandalyenin itişini bir davet olarak algılayarak kucağıma oturdu. Benim açımdan acemice bir hataydı. Ben daha iyi biliyordum. Kollarını boynuma doladı ve kucağımda biraz hareket etti, bu da elbisenin tekrar yukarı kaymasına neden oldu.

"O elbisenin altına en azından bir külot giysen iyi olur, çünkü seni vücut sıvılarını pantolonuma bulaştıracak kadar iyi tanımıyorum." Gözlerim yine kızgın bakıyordu ve bunun için özür dilemedim.

"Beni henüz o kadar ıslatmadın," dedi sarışın, kocaman gözleriyle bana tamamen seksi bir bakış atarak. İşe yarayabilirdi, ancak onun vücut sıvılarını üzerimde istemediğim konusunda şaka yapmıyordum. Ne kadar çekici olursa olsun, bu düşünce beni korkutuyordu.

Newman'ın içkilerimizle geri geldiğini gördüm. "Şimdi kucağımdan in."

"Odanın öbür ucundan bana nasıl baktığını gördüm."

"Ne istiyorsun?"

"Sen, sevgilim," dedi ve boynumun yan tarafını öpmeye çalıştı.

Onu tutmak için ellerimi kollarına koydum. "Yalancı. Ben çalışıyorum, sen de çalışıyorsun, o yüzden başka bir marka bulmalısın."

"Çalışıyor olmamız eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmez."

Beni iş yerinde yakalayan bir ifadeydi. Bir polis deyimiydi. Kulübe kaç yerel polisin geldiğini merak ettim. "Yerel polislerden müdaviminiz var mı?"

"Eğer bilgi istiyorsanız, bana karşı bundan daha nazik olmalısınız."

"Bu benim iyi oynamam."

"Sert bir kız mısın?" diye sordu. Bu beni

gülümsetti. "Hiçbir fikrin yok."

Sarışının gözlerinde belirsiz bir şey parladı ve sonra tekrar seksi ve baştan çıkarıcı oldu. Eğer işinde düşündüğüm kadar iyiyse, sıkılsa bile flört edebilirdi. İnsanlar striptizcilerin işinin sahnede dans etmek ve soyunmak olduğunu sanıyor ama öyle değil. Onların işi, ister sahnede olsunlar ister olmasınlar, müşterilerden para almaktır. Bazı dansçılar performanstan zevk alır ya da gerçek teşhircilerdir, ancak düşündüğünüz kadar çok değildir. Çeşitli nedenlerle dans ederler, ancak asıl neden üniversiteye gitmek, ailelerini desteklemek ve kendilerini geçindirmek için para kazanmaktır. Bu bir iştir ve eğer bir dansçı kucağınızda oturuyorsa bir şey istiyordur, genellikle para, ama her zaman değil.

Newman sanki onu masada istediğimden emin değilmiş gibi içkileri uzatırken tereddüt etti. Sarışının kollarını bıraktım ve ona başımı salladım. Onunla gereğinden fazla yalnız kalmak istemiyordum. Eğer bu kadar nazik biriyle garip , takviyeye ihtiyacım vardı.

Sarışın bu fırsatı değerlendirerek kucağıma daha sıkı oturdu ve kollarını boynuma doladı. Küçük bir kıpırdanma gösterdi. "Eğer bir erkek olsaydın

Pantolonundaki bıçak mıydı yoksa beni gördüğüne sevindin mi?"

"Seni gördüğüme sevinmedim," dedim gülümseyerek.

Bir kez daha gözleri ama tüm silahları mükemmel bir şekilde kullanarak bana daha da yaklaştı. Ben onun ilk polisi değildim ama bunu zaten kabul etmişti.

Newman içecekleri masaya koydu ve ikimiz de ona bakarken gülümsedi. "Mareşal Blake, beni sevgili arkadaşınızla tanıştırın."

"bilseydim söylerdim," dedim. "Phoenix," dedi.

"Şehirden sonra mı yoksa efsanevi kuştan sonra mı?" Ben sordum.

"İkisi de." Sanki zekice bir şey söylemişim gibi bana gülümsedi. Kaç müşterinin onun sahne adının bilmediğini merak ettim.

"Bir içki ister misin, Phoenix?" Newman sordu. "Çok iyi olur."

Ona ne istediğini sordu. O da buzlu bir şey istedi. Acaba gerçekten içecek miydi yoksa bir yudum alıp buzun erimesine izin mi verecekti? Kontrolün onda kalması için içkisine göz kulak olmak ona benim gözümde puan kazandıracaktı, onun hakkında ne düşündüğümü umursadığından değil, pek değil. Kısa eteğini tekrar kucağımda salladığında, yabancı bir kadınla bu kadar yakın ve kişisel olmaya değecek bir şeyler öğrenmiş olmayı umuyordum.

Newman içkisini sipariş etmeye gittiğinde Newman yüzünü boynumun kenarına gömdü. Nefesi tenime karşı çok sıcaktı. Güzel bir parfüm kokuyordu. Saçları temiz, gür ve şampuan kokuyordu. Eğer saçında saçı bir tarafta tutan saç ürünleri varsa, bunlar saçını dokunulduğunda yumuşak bırakırdı.

Bize en yakın masada bir hareket gözüme çarptı. Öğle ya da akşam yemeği için işten eve aceleyle gelmiş gibi görünen dört adam vardı. Kravat takmış ve takım elbise giymişlerdi, önlerinde yemekleri vardı ama yemeklere bakmıyorlardı. Bize bakıyorlardı. Kahretsin, avlanmak için giyinmiştim.

Çoğu insanın sahip olduğundan daha fazla silahı olan haydutlar, bu yüzden zaten o striptiz kulübünde kendimi kadın gibi hissetmiyordum, ama kucağımdaki kadın bunu telafi edecek kadar kadınsı giyinmişti - ya da belki de daha çok bir erkek gibi giyinmiş olmam lezbiyen fantezilerini körüklüyordu? Bunu çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Kulübün içine doğru baktım. Diğer müşterilerden bazıları da bize bakıyordu. Sahnenin etrafındaki insanlar hâlâ sahnedeki kızı izliyordu ki bu iyi bir şeydi çünkü sahnedeki performansın dikkatini dağıtmak kabalık olarak kabul ediliyordu. Sahnedeki kadın öncekinden bile daha az hareket ediyordu ve hâlâ müziğin ritmi hakkında hiçbir fikri yok gibiydi.

Sarışın dudaklarını boynumun derisine değdirdi, bir öpücük değildi ama oyunun başında her zamankinden daha gerçekti. Belki de müşterilerin daha sonraki gösteri için kendisiyle daha fazla ilgilenmesini sağlamak için flört ediyordu ya da belki de kızları erkeklerden daha çok seviyordu.

Yüzümü saçlarına yasladım, yüzü hâlâ boynuma gömülüydü. "Bu kadar erken saatte burada ne işin var, Phoenix? Erken gelenler için fazla iyisin.

Bu onun yüzünü kaldırıp yüzüme bakmasını sağladı. "Ah güzelim, çok tatlı şeyler söylüyorsun ve haklısın. Başka bir dansçı son anda içeri giremedi, seni yaramaz kız."

Yüzü bana çok yakındı. Dudakları ayrılmıştı ve gözleri bir anime karakterininki gibi genişti. O kadar yapay, o kadar alıştırılmıştı ki, beni dudaklarının fırçalanması kadar etkilemedi. Gerçek gibiydi, sanki bir anlığına hareket etmeyi unutmuş gibiydi. Ya da belki bu da işin bir parçasıydı. Striptizcilerle, asla bilemezsiniz. Nathaniel ve Jean-Claude'a bu kadar uzun süre direnebilmemin nedenlerinden biri, her ikisinin de profesyonelce flört etmeleriydi, bu yüzden benim hakkımda ciddi olduklarını söyleyemedim. Ancak onlarla birlikte yaşadığım yıllar sonunda aradaki farkı anlamama yardımcı oldu. Kollarımdaki kız hâlâ bir gizemdi.

"İki gece önce çalışıyor muydun?"

Phoenix gereğinden fazla saç hareketi yapmayı başararak başını salladı. Çok güzel saçları vardı ve bunu biliyordu, ama sahip olduğu özelliklerin neler olduğunu ve bunları işte nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Ben asla bu kadar sessiz olamazdım ama sorun değildi. Başka becerilerim de vardı.

Newman Phoenix'in içeceğiyle döndüğünde telefonumu kucağımdan atmadan alıp alamayacağımı merak ediyordum. Onu suyumun yanına koydu, bu da bana henüz bir şey içmediğimi hatırlattı. Buzumun erimesine izin veriyordum, bu su için iyiydi ama kola için değil.

Phoenix, yüzündeki pek de mutlu olmayan ifadeye rağmen Newman'a dönüp çok hoş bir gülümseme verdi. Kendi içeceğini aldı ve benim de aynısını yapmama izin verdi. Kola zaten çok suluydu, ben de suyu aldım. Tadı soğuktu ve olması gerekenden çok daha iyiydi. Bu, fiziksel ihtiyaçlarımı karşılayamadığımın bir başka işaretiydi ve bu da tüm metafiziksel ihtiyaçlarımı kontrol etmemi zorlaştırıyordu. Bu da sorgu odasında neden likantropun enerjisi olan Olaf'a yaslandığımı ve muhtemelen neden kucağımda Jean-Claude'dan miras aldığım sorunlara/yeteneklere daha yakın olan yabancı bir kadın olduğunu açıklıyordu. Phoenix'in kucağımda olmasından rahatsız ve neredeyse sinirli olmaktan, hoşuma gitmese de en azından bir duruma geçmiştim. Ben değildim ama ondan bilgi almak için belki de benden biraz daha az ve Jean-Claude'dan biraz daha fazla bilgi almak kötü bir şey ?

Suyumdan bir yudum aldım ve diğer elimin kadının kalçasına oldukça sahiplenici bir şekilde sarıldığını fark ettim. Bu onu sıkıca kalçalarımın üzerinde tutuyordu ama bunu yaptığımı fark etmemiştim. Çok yakında yemek yemem gerekiyordu. Newman'dan Phoenix'e şüphelimizin fotoğrafını göstermesini istedim. Potansiyel bir tanığın önünde birine şüpheli demek önyargı olarak kabul edilir, bu yüzden herkes şüpheli kişidir ya da soruşturmalarımızda bize yardımcı olabileceğini umduğumuz biridir ya da politik olarak doğru bir ifadedir.

Phoenix'in yüzü bulutlandı. Bir anlığına seksi flörtünü unuttu ve ipeğin altındaki çeliği görmemize izin verdi.

"Evet, o gece buradaydı. O ve arkadaşları bütün geceyi Giselle ile geçirdiler."

"Fotoğraftaki kadının bütün gece burada olduğuna emin misiniz?" Newman sordu.

"Eminim." Gözleri fırtına bulutları renginde karardı. İçinden öfke akıyordu ve birden daha da fazla yemek kokmaya başladı.

Elimi Phoenix'in kalçasında gezdirdim ve o kadar sinirlendi ki tepki vermedi. İşi gereği, flörtüme karşılık vermeli ya da ona dokunmama izin vermediğimi söylemeliydi. Bunun yerine, sanki ben bir insan değil de sert bir sandalyeymişim gibi kucağımda dik oturdu. Teni elimin altında sıcaktı, sanki öfkeyle pişiyordu. O sıcaklıktan beslenebilirdim, ten tene.

"Nasıl bu kadar eminsiniz?" Newman sordu.

"Çünkü o sürtük Giselle ben sahnedeyken onunla kucak dansı yaptı."

Yanağımı çıplak koluna sürterek yüzümü öfkesinin sıcaklığından uzaklaştırdım. "Buna izin yok," dedim.

"İzin verilmiyor da ne demek?" Newman sordu.

Cevap verirken yüzümü onun teninden uzaklaştırmak ve Newman'konsantre olmak için kendimi zorladım. Tanrım, yemeğimizin bir an önce gelmesini istiyordum. "Kızlar arasında kucak dansı yapmak müşterilerin dikkatini gösteriden uzaklaştırır. Bu diğer dansçının cebinden para çalmak gibi bir şey."

Phoenix bana baktı, gerçekten baktı, sadece bir marka ya da para kazanma yolu olarak değil, sanki ilginç bir şey söylemişim gibi. "Aynen öyle."

Elimi üzerine koymak yerine okşamamı istercesine kalçalarını döndürmeyi başardı. Daveti kabul ettim, çünkü konuşmaya devam etmesini istiyordum. Geldiğinde Giselle'den fazla bir şey öğrenmemize gerek kalmayabilirdi, hatta yalanını yakalamak için yeterince şey öğrenebilirdik. Jocelyn'in mazeretinin iyi mi yoksa kusurlu mu olduğunu bilmemiz gerekiyordu ve bunu şimdi öğrenmemiz gerekiyordu çünkü Bobby'nin parası daha sonra tükenecekti.

"Diğer dansçılar sahnedeyken Giselle üçüne erotik danslar yaptı mı?" Ben sordum.

"Hayır, çünkü yönetime şikâyet ettim."

"Barry senden hoşlanıyor olmalı,"

dedim.

Phoenix bana yarı cinsel yarı eğlenceli bir gülümseme verdi. "Herkes beni sever, güzelim."

"Eminim öyledir," dedim ve kalçasını okşamayı bıraktım, çünkü elimi hareket ettirip daha fazlasını yapmazsam, benim için çok fazla tekrar olacaktı.

Ellerimle bir şeyler yapabilmek için kucağımdan düşmeyeceğinden emin olmak istercesine kollarımı ona doladım. Bir kez daha, Phoenix bana ellerimi uzak tutmamı söyleyebilirdi, ama yapmadı. Beni diğer müşterileri ısıtmak için kullanıyordu. Beni diğer müşterileri ısıtmak için kullanıyordu, bu da muhtemelen bir erkek müşteriye ya da bir kız olma yanılsamasını inşa etmek için kullanmadığı bir kadın müşteriye sahip olmama izin vereceği anlamına geliyordu. -Kadın. Seks yapmadan seks sözü vermek çok ince bir çizgi. Ben bunu asla yapamazdım ama Phoenix oyunu anladı ve hayatımdaki erkekler sayesinde biraz oynayabildim.

"Yani diğer erotik danslar gece boyunca mı yapıldı?" Dedim.

Phoenix başını salladı ve kucağıma daha rahat yerleşti. "Fotoğraftaki kızınız son dansını Giselle ile sahnede yaptı."

"Saat kaçtı?" Newman kahvesinden bir yudum alarak sordu.

"Sabah iki ile üç arası." Newman'ın ona aldığı içkiden bir yudum alabilmek için kucağımda döndü. Alkolü zayıflatmak için buzun erimesine izin verecekti, bu bir bağımlılığı olmadığı anlamına gelmiyordu - sadece alkol değildi.

"Emin misin?" diye sordum. Sordum, çünkü eğer saatten eminseydi, Jocelyn'in mazereti sağlamdı.

Phoenix içkisini bıraktı ve bana döndü. Yüzündeki ifade yine gerçekti, seksi değil ama mutsuz bir kaş çatmaydı.

yüzünde gülümsemenin göstermediği küçük çizgiler belirdi. "Eminim. Senin kız ve arkadaşları gidene kadar, normalde kazandığımın yakınından bile geçmiyordum. Giselle yanlarında değilken bile üçü öpüşüyordu. Programı ücretsiz dağıtıyorlardı, bu yüzden kimse izlemek için para ödemek istemedi."

"Üçü birlikte mi çıkıyorlardı?" Newman sordu. "İlk başta sadece senin kız ve uzun, siyah saçlı olan vardı,

Ama sonra üçüncü kız da bize kadar sarhoş oldu." Phoenix seksi olmayan ama çok gerçek olan alaycı bir homurtu çıkardı. "Bunu yapmak için o kadar sarhoş olman gerekiyorsa, sonra pişman olursun."

"Kesinlikle katılıyorum," dedim ve katıldım, bu biraz garipti.

Phoenix beklediğimden çok daha pratikti. Bu onu bir insan olarak daha çok sevmeme neden oldu ama ona daha az ilgi duyduğumu hissettim. Ondan kucağımdan bir sandalyeye geçmesini istemeyi düşündüm ama bunu bir hakaret olarak algılayacağı için zahmet etmedim. Ama kucağımda oturup konuştukça daha az baştan çıkarıcı olmaya başladı. Sanki sıradan bir şey hakkında konuşabilirdik ama sandalyede oturmak yerine kucağımdaydı. Seksi denizkızı illüzyonu gerçek duygularının altında kayboluyordu. Onun gerçek olması hem soruşturmaya hem de metafiziğimi kontrol etme yeteneğime yardımcı oldu.

Phoenix nerede olduğunu ve ne yapması gerektiğini hatırlıyor gibiydi, çünkü yüzümün yan tarafına dokundu ve gözlerimin içine bakarak, "Bahse girerim iyi vakit geçirmek için içmek zorunda değilsin" dedi.

"Hayır, içmeme gerek yok," dedim ve sanki maskesini geri takmış gibi anında seksi denizkızı moduna geri dönerken gülümsedim. Edward ve "Ted" gurur duyardı.

Phoenix alnını benimkine yasladı, gür saçları bir tarafa düştü, böylece kulübün çoğuna beni öpüyormuş gibi göründü. Soyunmak tamamen illüzyonla ilgilidir. Bu bir

En yüksek mertebeden yem, tatlı, yerine getirilmemiş vaatlerle dolu. Takılma terimleri ve çıkarları olan arkadaşlar gerekli olmadan önce flört etmek böyle bir şeydi. Flört etmek, sadece sevişmek değil, bir ömür boyu birlikte olmak için suları test etmekle ilgili olmalıdır - ah, eski güzel günler ya da belki de sadece eski güzel günler.

"Yemeğimizi kontrol edeceğim," dedi Newman.

"Evet, lütfen," dedim. Phoenix'in sarı saçlarının arasından onu göremiyordum ama sandalyesinin sürüklendiğini duydum ve uzaklaşırken havanın hareketini hissettim.

Phoenix ve ben yalnız oturuyorduk ve onun yüzü benimkine dönüktü. Hâlâ kulüpteki diğer herkesin görüş alanındaydık. Hiçbir şey değişmemişti ama aniden müziğin sesi, gürültü ve kulübün geri kalanının hareketi kayboldu. İkimiz sanki sadece ikimiz varmışız gibi bir mahremiyet alanında oturuyorduk. Eğer görebilecek kadar geri çekilseydim, kulüpte bizden başka kimse olmayacaktı. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama yanılsama yaratabilen tek kişi kollarımdaki kadın değildi. Tek fark, onunkini bilerek yapması ve benimkinin üzerinde tam kontrolümün olmamasıydı.

Ellerim Phoenix'in kalçalarının yanları boyunca kaydı, parmak uçlarım kıçının yumuşak kıvrımını izledi. Beni durdurmak için ellerini benimkilerin üzerine koydu ve yüzümü görebilecek kadar kendini yukarı kaldırdı. Yüzü şimdi mutsuzdu, ağzında bir hayır ifadesi vardı ama bu kelimeyi asla yüksek sesle söylemedi çünkü gözlerimin içine bakıyordu. Yüzü bir an için gevşedi, bakışları odak noktasından çıktı ve sonra daha önce var olmayan bir yoğunluk gözlerini doldurdu. Ellerini benimkilerin üzerine sardı ve kıçını ellerimle tutmama yardım etti. Nefes alış verişi kısık ve endişeliydi. Vücudu yumuşamış gibiydi; bana olan mesafesinin dikkatli kontrolü ortadan kalkmıştı. Kucağımdaki hali daha önce sadece samimi gelmişti; şimdi ise gerçekti. Sanki kendisini benden uzak tutan görünmez bir gerilimden kurtulmuştu, tıpkı bir böceğin kayarak geçtiği bir göldeki gerilim gibi. Artık suyun üzerinde kaymamaya karar vermişti. Boğulmak istedi.

Phoenix sanki ağzımdan içime boşalmak istiyormuş gibi beni öptü. Ben de onu öpmek için bir an buldum. El ele tutuştuk ve sonunda vücudu masanın üzerindeydi, ben de onun üzerindeydim. Ayaklarım hâlâ yerdeydi ama bacakları belime dolanmıştı. Eğer bir erkek olsaydım, geri dönüşü olmayan noktayı geçmiş olabilirdik, ama iki kadın hızlı seksi daha zor hale getirir. Kızlar arasındaki seks ön sevişmeyle ilgilidir, sevişmekle değil. Sadece ona istediği zevki nasıl vereceğimin kafa karışıklığı, en azından ayağa kalkıp onu masaya doğru itmeyi bırakacak kadar kendimi kontrol etmeme yardımcı oldu. Bu sayede Newman'ı yemek tepsimizle birlikte görebildim. Bana sanki ikinci bir çirkin başım çıkmış ya da belki de başka bir canavarca vücut parçam filizlenmiş gibi bakıyordu.

Dedi ki: "Gözlerin, Blake. Gözlerinin nesi var?

Masanın üzerinde yatan ve bacakları hâlâ bana sarılmış olan kadına baktım. Ruju yüzüne gotik palyaço makyajı gibi bulaşmıştı ve gözleri parlıyor gibiydi. Ama parlayan onun gözleri değildi; benimkilerdi. Gün ışığı görmeyen bu odada güneş ışığını yansıtan konyak elmaslar gibi gözlerimin ışıltısını onun gözlerinde görebiliyordum.

61

Güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerinden kaydırabilmek için Phoenix'in ellerinden kurtulmak için mücadele ettim. Newman'a dedim ki: "Onu üzerimden çıkarmama yardım et."

Yemek tepsisini yakındaki bir masaya koydu ve yardım etmek için yanıma geldi. Bunun için ona puan verdim. Gözlerimin parladığını gördükten sonra ona ya da bana dokunmayı reddedecek, insanlıktan nasibini almamış birkaç görevli tanıyordum. Onu incitmeden dışarı çıkarmama yardım etti ki bu göründüğünden çok daha zordur.

Şöyle diyordu: "Hayır, hayır, lütfen, lütfen, durma. Lütfen!" Newman'ın kollarında çırpınıyor, onunla savaşmaya çalışmıyor, sadece bana ulaşmaya çalışıyordu. Ona ne yaptığımdan emin değildim, bu yüzden nasıl geri alacağımı da bilmiyordum. Şehvet ya da aşkla beslenen ardeur gibiydi ama bana dokunmadığında ya da gözlerimin içine bakmadığında durması gerekirdi. Neden durmuyordu?

Midem açlıktan o kadar çok ağrıyordu ki neredeyse iki katına çıkacaktı. Ah, işte bu yüzden. Newman'ın yiyecekleri koyduğu masaya gittim ve hamburgerimi aldım. Harika bir burger değildi ama protein içeriyordu ve yaklaşık yedi saat önceki kahvaltıdan beri yediğim ilk yemekti.

"Blake, !" Newman aradı.

Hamburger hâlâ elimdeyken arkamı döndüm. Barmen Barry, sanki benden otuz santimetre daha uzun ve yüz kilo daha ağır olması yeterince avantaj değilmiş gibi, elinde bir beyzbol sopasıyla arkamda duruyordu. "Kulübümden defol! Rozetli ya da rozetsiz, burada canavarlara hizmet etmiyoruz!"

Gözlerimi görmüş müydü? Hayır, eğer kulübün diğer tarafında gözlerimin kamaştığını görseydi, panikleyen daha fazla insan olurdu ve

Görebildiğim herkes hâlâ şovu izliyordu. Yani, kızlar arasında bir öpüşme seansı ve şimdi de bir kavga - çifte film gibiydi. Peki Barry neden canavar diyordu?

Phoenix arkamdan bağırdı: " beni! Bırakın beni ona gideyim! Lütfen, !"

"sakinleşelim," dedi arkamdaki Newman, sesini onun yakarışlarının üzerine yansıtarak.

Güneş gözlüklerimin ardından Barry'ye baktım, camların karanlığında bile doğrudan göz temasından kaçındı. Bir vampir tarafından becerilen birinin belirtilerini tanıyordu. Teknik olarak ben onlardan biri değildim, ama ördek gibi yürüyüp ördek gibi vaklayan.... . . Gerisini biliyorsunuz. Hamburgerimi yuttum ve ortalığı sakinleştirmek için ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım. Bize beyzbol sopasıyla saldırırsa onu vurabilirdik, çünkü beyzbol sopasıyla kafasının yan tarafına alacağı keskin bir darbe onu bir kurşun kadar ölümcül bir şekilde öldürebilirdi. Metafiziksel figüranlarımın kontrolünü kaybettiğim için Barry'nin bugün ölmesini istemiyordum.

"Sopayı yere bırak, Barry," dedi Newman. Mücadele eden kadını zapt etmek zorunda kalmasaydı, muhtemelen silahını çoktan eline almış olurdu, ama kelimenin tam anlamıyla elleri doluydu.

"Onu yuttun," dedi Barry, "ama katı yiyecek yiyemezsin."

Barry bazılarının yemek yiyormuş gibi davrandığını bilecek kadar vampir tanıyordu. Anoreksiya hastaları gibiydiler ve yemeklerini kesip tabaklarında gezdirerek yemek yemiş gibi görünürlerdi ama bu da başka bir illüzyondu.

Tekrar yutkundum ve sonra ağzımı dişlerimin olmadığını görebileceği kadar açtım. Hatta daha iyi görebilmesi için dudaklarımı aşağı çekmek için bir parmağımı kullandım. "Bakın, diş yok," dedim.

"Ne ?"

"Artık emin olmadığıma inanabiliyor musun?"

"Sen neden bahsediyorsun be?" Barry artık korkmuş değil kızgın görünüyordu ama beyzbol sopasını pozisyonunda tutmak yerine yere doğrultmaya başlamıştı.

"Sopayı yere bırak, Barry. Kimsenin canının yanmasına gerek yok," diye bağırdı Newman arkamdan. Hâlâ kendini Phoenix'in sesine yansıtmak zorundaydı.

Ona her ne yaptıysam yine de bitmişti, çünkü bana gelebilmek için onu bırakmasını istiyordu, böylece ben de bitirebilecektim. Yıllar boyunca zihnimin sikildiği anlar oldu. Bir keresinde bir vampirin beni neredeyse ölene kadar emmesine izin vermiştim ve bu hoşuma gitmişti. Muhtemelen ölene kadar hoşuma giderdi.

"Sen buna acı demiyor musun?" Barry parmağıyla Phoenix'i işaret ederek sordu. Sopa tek kolla sallanır pozisyonda geri geldi. Bu bir gelişme değil.

Hamburgerden bir ısırık daha aldım, çünkü içimde yeterince yiyecek olana kadar diğerleri için tehlikeli olacaktı. İnsanlara bilerek zarar vermeyi umursamıyordum. Elimdeki en iyi araç buysa, metafizik yetenekleri onlar üzerinde kullanmayı bile umursamıyordum ama bunu kazara yapmak doğru değildi. Phoenix'e yaptığım şeyi nasıl geri alacağımdan bile emin değildim. Ardeur'un ondan beslenmesini engelleyecek kadar kontrolüm vardı ama beslenmeden birini tamamen büyülediğimden emin değildim. Neyse ki onun yerine hamburgerimi yiyebilirdim. Gerçek bir vampir olsaydım, böyle bir seçeneğim olmazdı. Asıl sorun, bunu nasıl düzelteceğimi bilmememdi. Hamburgerimden son ısırığı aldım, midem doluysa belki kadına yanlışlıkla yaptığım şeyi geri almaya yardımcı olur diye umuyordum.

"Barry, lütfen bana inan," dedim. "Phoenix'i incitmek istememiştim."

"Kanıyla beslenmen için ağlamadığı zaman sana inanacağım."

Son kısmı neredeyse homurdanarak söyledi ve iki eliyle sopanın etrafını sardı. Eğilmezsem kafamı koparabilecek bir pozisyondaydı. Bir silaha uzanamayacağım kadar yakındı. Asla zamanında yetişemezdim. O kadar yaklaştığınızda, beyzbol sopası silahtan daha iyidir. Yanımda bıçaklarım vardı ve

Bıçağımın bir sopayı yenmesi için yeterince eğitim almıştım ama hatam yüzünden birini öldürmek zorunda kalmak istemiyordum.

Hafifçe yana kaymak için tam zamanında arkamda bir hareket hissettim, sonra onu indirmeye çalışmadan bir saniye önce Phoenix'i gördüm. Etrafımı o kadar sıkı sarmıştı ki, kendimi savunmak için bir kolumu serbest bırakıp diğerini beline sarmak için mücadele etmek zorunda kaldım, böylece belki kavga başlarsa onu dışarıda tutabilirdim.

Newman silahını çekti ve Barry ile copuna doğrulttu. Phoenix beni tekrar öpmeye çalıştı ama ben yüzümü çevirdim ve o da boynumu öpmek zorunda kaldı. Silahı, copu ya da tehlikeyi görmedi. Sadece beni gördü. Hayır, beni bile. O gücün peşindeydi, ardeur'un.

Jean-Claude burada olsaydı, ne yapacağını çok iyi bilirdi, çünkü güç aslında onundu - soyundan geldiği soyda ortaya çıkabilecek en nadir güç. Elbette o asla benim gibi kontrolünü kaybetmezdi. Metafizik kalkanlarımı indirip onunla zihinsel olarak iletişime geçebilirdim ama bu işleri daha kötü mü yoksa daha iyi mi yapardı? Neler olup bittiğinden emin olmadığım için bilemiyordum. Kahretsin.

"Sopayı hemen yere bırak," dedi Newman. Sesi giderek sakinleşiyordu.

Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordum: Çekime hazırlanıyordum. İyi nişan almak için nefesinizi kontrol etmeniz gerekir. Bağırırken iyi çekim yapmak çok zordur. Nefesinizi, kalp atış hızınızı, nabzınızı kontrol etmeniz gerekir. İyi nişan almak derin bir sessizlikten gelir. Benim için bu, bir zamanlar beyaz parazitlerle dolu olan bir yerdi. Şimdi sessizdi.

İkinci bir güvenlik görevlisi belirdi, elinde bir haç taşıyor ve bana doğru uzatıyordu. Gözleri parlayan bir vampir olsaydım, elinde bir yıldız gibi parlardı, ama şimdi çok metaldi.

"Senin gerçek bir mümin olduğunu sanıyordum, Sam," dedi Barry, bu da kutsal nesnelerin sadece

Onlara inanıyorsanız, gerçekten inanıyorsanız ya da kutsal biri tarafından kutsanmışlarsa.

"Parlıyor olmalı," dedi Sam.

"Ben vampir değilim. Tanrı şahidim olsun ki ben vampir değilim," dedim. Phoenix'i ağzımdan uzak tutmak için yüzümü Barry ve Sam'e doğru çevirmek zorunda kaldım.

"O zaman bırak Phoenix gitsin!" Barry söyledi.

Kolumu belinden ve iki kolumu da yanlarıma koydum. Beni o kadar sert ve yoğun bir şekilde öpmeden önce "Deniyorum" diyebildim ki konuşmak bir yana nefes bile alamadım.

"Sopayı yere bırak. Sana bir daha söylemeyeceğim," dedi Newman.

Dua ettim: Lütfen Tanrım, Barry'nin ölmesine izin verme çünkü her şeyi mahvettim ve birden aklıma bir fikir geldi. Öpüşmeyi kestim ve dedim ki: "Phoenix, Barry'den sopayı çıkar."

Beni öpmeye çalışmayı bıraktı ve kendini Barry'ye doğru fırlattı. Beni öpmeye çalıştığı gibi tamamen ve kontrolsüz bir şekilde sopaya saldırdı. Barry ona zarar vermeden ya da sopayı ondan almasına izin vermeden onu defetmeye çalıştı. Çok meşguldü ve şimdi Newman onu vuramazdı çünkü Phoenix yoluna çıkmıştı.

Diğer adam Sam, sanki pilin çalışmadığını düşünüyormuş gibi elindeki haçı sallıyordu.

"Senin inancın iyi," dedim. "Sadece benim için işe yaramıyor."

"Phoenix, dur. Dur! Sana zarar vermek istemiyorum," diyordu Barry.

Newman silahını yere doğrultmuş halde yanımda belirdi. "Ona ne yaptın?"

"Emin değilim," diye fısıldadım, çünkü bu doğruydu.

"Geri alabilir misin?"

"Bilmiyorum."

"Biryapmalıyız Blake."

Newman haklıydı. Tişörtümün altından kendi haçımı çıkardım ve tekrar dua ettim. "Tanrım, lütfen ona yaptığım her şeyden onu yardım et." Haçım parlamaya başladı - bir vampir onu yemeye çalıştığında ortaya çıkan beyaz sıcak parıltı gibi değil

Yüzümde yumuşak, mavimsi beyaz bir parıltı vardı. Sam'in haçı da benimkiyle birlikte parlamaya başladı. İkimiz de gerçek inananlardık.

Yüksek sesle dua ettim. "Lütfen Tanrım, ona yaptığım her şeyi geri almama yardım et."

Phoenix sopayı Barry'nin elinden almaya çalışmayı bıraktı. Kıpırdamadan durdu, kollarını iki yana açtı. Yüzünü görmeden gözlerinin boş, yüzünün rahatlamış olduğunu biliyordum. Bunu diğer vampir kurbanlarında da görmüştüm. Tanrım, bunu ona yapmaktan nefret ediyordum.

Haçlar daha parlak bir şekilde parlamaya başladı, ama bu mavi bir ışıktı ve beyaz sıcaklığın yaptığı gibi ona bakmak acı vermiyordu. Vampirlerle kendi haçımın ışığıyla onları ve beni kör ettiği kavgalarım oldu. Bu farklıydı, daha nazikti. Bu bir huzur hissiydi, tıpkı dua ederken o yumuşak dokunuşu aldığınızda Tanrı'nın sizi dinlediğini hissettiğiniz gibi.

Phoenix düşmeye başladı. Barry sopayı düşürdü ve onu yakaladığında yere düştü. Onun kollarında gözlerini kırpıştırdı, sanki yeni uyanmış gibi odaya baktı. Koyu renk makyajı neredeyse morluklar gibi yüzüne bulaşmıştı ama bunun nasıl olduğunu hatırlamıyordu. En son hatırladığı şeyin ne olduğunu merak ettim.

İki haçın ışıltısı sönmeye başladı ve bazen bir dua kabul edildiğinde hissettiğim o huzur duygusuna kapıldım. Sam'in yüzünde gözyaşları vardı ve neredeyse mutlu bir gülümseme bırakmıştı. O zaman onun da bunu hissettiğini anladım.

"Neler oluyor?" Phoenix sordu. "İçkime ilaç mı kattılar?" Sonra ona bir içki ısmarladığımızı hatırladı. Güzel. Fazla zaman kaybetmemişti.

"Hayır Phoenix," dedi Barry, "içkine ilaç katmamışlar." Sanki benimle ne yapacağını bilemiyormuş gibi bana bakıyordu. Böylece iki kişi olduk.

"Hadi Blake, gidelim buradan," dedi Newman. Silahını bir kenara bırakmıştı.

Kapıya yönelirken masadan cipslerimi aldım. Eve dönene kadar yeterince yiyeceğim olduğundan emin olmak istedim ve etrafımda bu boku kontrol etmeme yardımcı olacak gerçek vampirler vardı ya da en azından yanımda Nicky ya da metafizik atıştırmalıklar için onaylanmış menümde olan biri vardı.

62

Newman bizi kapıdan geçirip gün ışığına çıkarırken telefonum çaldı. Bir şekilde, cevap vermeden önce Nicky olduğunu biliyordum. Bunun metafiziksel olduğunu sanmıyorum ya da en azından vampir türünden değil - daha çok çift türünden.

"Anita, ne oldu?" "Ben iyiyim."

"Tamam derken olan biten her şeyin durduğunu kastediyorsanız, o zaman evet, ama ardeur'un bu kadar yükselmesine ne sebep oldu?"

"Bilmiyorum." Cevap vermesini beklerken bir kızartma daha yedim.

Newman, "Kim o?" diye sordu. "Nicky," dedim.

"Newman seninle mi?" Nicky sordu. "Evet."

"Hâlâ aç olduğunu hissedebiliyorum, Anita."

Yutkundum ve şöyle dedim: "Biz konuşurken katı yiyecekler yiyorum."

"Neredeyse Newman'dan mı besleniyordun? Bu yüzden mi durabildin?

Newman'a baktım ve neredeyse boğazım düğümleniyordu. "Hayır, öyle olmadı."

Newman eğildi ve sanki neredeyse boş olan otoparkta bizi duyabilecek biri gibi fısıldadı: "Nicky kulüpte olanlarla ilgili sana yardımcı olabilir mi?"

"Bana tam olarak ne olduğunu anlatırsan belki," dedi Nicky telefonda, çünkü elbette duymuştu.

"Belki," dedim.

"O zaman biz Giselle'in beklerken onunla konuşun," dedi Newman. "Onu hâlâ sorgulamamız gerekiyor."

Newman'a başımla selam verdim ve konuşmayı biraz yalnız yapmak için otoparka geçtim. Newman'ın benim metafiziksel sırlarım hakkında kulüpte öğrendiğinden daha fazlasını bilmesine gerek yoktu. Elbette, az önce ne olduğundan emin olmadığım için, sırlar doğru kelime olmayabilirdi. Yürürken Nicky'ye her şeyi anlattım. Bir sonraki tanığı sorgulamadan önce biraz bilgi almayı umuyordum.

"Ethan duyabilsin diye seni hoparlöre alıyorum," dedi Nicky ve sonra sesindeki değişikliği duydum. Başka şeyleri de çok daha net duyabiliyordum.

"Arabada mısınız?" "Size doğru geliyoruz." dedim.

"Şerifi duydun, Nicky. İkiniz de soruşturmaya dahil olamazsınız."

"Biliyorum. Bobby'nin değişmesini engellemeye yardım etmeliyiz. Angel ona göz kulak oluyor.

"kim var?"

Olaf döndüğünde Nicky olmadan onun orada olacağı düşüncesi midemi sıkıştırdı. Doğrusu, yerel polisin önünde onu kötü amaçlarla kaçıracağına inanmıyordum ama bir yanım da diğer kadınlar için korkuyordu. Bunun bir nedeni Olaf'ı tanımam, bir nedeni de Angel ve Pierette'in beni yemlemesiydi. Beni korurken zarar görmelerini istemiyordum.

"Ethan ve ben hariç herkes. O korunuyor, Pierette de öyle. Tuttuğumu fark etmediğim bir iç geçirdim. Ethan'ın sesi: "Gerçekten ikisi için de bu kadar korkuyor musun?" "Sanırım korkuyorum."

Nicky, "Üstleri örtülü," dedi.

"Şimdi senin için endişelenmeliyiz," dedi Ethan. "Şu anda iyiyim," dedim.

"Seninle striptiz kulübünde buluşuruz," dedi Nicky. "Hangisinde olduğumuzu nereden biliyorsun?"

"Telefonlarımızın GPS'ine bağlanan bir uygulamamız olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Evet, bunu hep unutuyorum."

"Bobby de Jocelyn'in hangi kulübe gitmekten hoşlandığını biliyordu," dedi Ethan. "Geri döndüğünde Bobby'ye, Jocelyn'le Bobby arasındaki ateşli aksiyonu anlatırdı.

kızları vardı ve sonra ikisi de azınca seks yaptılar," dedi Nicky.

"Bobby hikâyeyi böyle anlatmadı," dedi Ethan. "buydu," dedi Nicky.

"Çocuklar, neden bana doğru geliyorsunuz?" diye sordum.

"Protein barlarımız ve spor içeceklerimiz var.

Bir daha yemek kaçırmamak için yanınızda bulundurun," dedi Ethan.

"Daha yeni yemek yedim."

"Bu akşam yemeği olurdu, Anita," dedi Nicky.

"Siz öğle yemeği yediniz mi?" Ben sordum.

"Evet," dedi.

"Bakın, özür dilerim, suçla savaşmakla meşguldüm, yemek yiyemedim."

"Anita, erken uyanan sadece ardeur değildir. Metafiziksel olarak sana bağlı olan herkesin hayatını riske atıyorsun. Nathaniel ve Damian'ı kurutarak başlıyorsun. Damian'la gerçekten ilgilenecek kadar yakın değilim ama Nathaniel kardeşim gibidir. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum çünkü bunu hissedebiliyorum. Birinin onu senin kadar sevebileceğini fark etmemiştim, bu yüzden onun hayatını nasıl böyle riske atabiliyorsun?

Nicky ile tartışamadım bile ve Tanrım, tartışmak istedim ama.... . . "Jean-Claude ve Micah eğer birini tüketmeye başlarsam benimle iletişime geçeceklerine söz verdiler. , Nathaniel üçümüz arasındaki enerjiyi yönetme konusunda giderek daha iyi hale geliyor."

"Sadece özür diliyorsun, Anita." Nicky'nin sesi gerçekten kızgın geliyordu. Bana hiç kızmazdı.

"Sen benim nişanlımsın, Nicky. Mutsuz olursam seni inciteceğimi düşündüm.

"Bazen olur, ama Nathaniel dikkatsiz davrandığın için ölseydi, kendini asla affetmezdin, ben de affetmezdim. Ya da Micah'ı, ya da Sin'i,

ya da Dev, ya da..."

"Anladım, Nicky."

"Sen mi?"

"Evet." Şimdi öfkeliydim, bu suçlu hissetmekten daha iyiydi.

"Güzel. O zaman sen suçla savaşmaya devam ederken bizim de seni takip etmemize izin vereceksin.

"Hayır, Leduc'u duydunuz. Hiçbiriniz soruşturmanın bir parçası olamazsınız."

"Yoldan uzak duracağız ama bize ihtiyacın var, Anita."

"Ne demek beni takip ediyorsun?"

"Seni arabamızla takip edeceğiz. Kontrolü tekrar kaybetme ihtimaline karşı yakında olacağız."

"Leduc bizi takip ettiğinizi göremez. Aklını kaçıracak ve Koalisyon'u bölgeden çıkaracak kadar nüfuz sahibi. Eski dostlar ağında o kadar çok dostu var ki Koalisyon'u Michigan'ın çoğundan uzak tutabilir.

"Anita, yeni tanıştığın bir kadınla neredeyse tahrik . Ya striptiz kulübünde kontrolünü kaybetseydin? Ethan söyledi.

Otoparkın kenarındaki boş park yerlerine doğru yürüdüm. Nabzım hızla atıyordu; öfke korkunun sınırına ulaşmıştı. Sonunda "İcabına baktım," dedim.

"Anita, etrafın polislerle çevriliyken ve biz de yanında yokken ardeur'un artma riskini gerçekten almak istiyor musun?" Nicky sordu.

"Hayır, tabii ki olmaz. Bu tam bir kabus olur, bunu sen de biliyorsun. "Öyleyse her ihtimale karşı onu takip edelim."

A kompakt kompakt var ve otopark; orada siyah saçlı bir kadın sürüyor.

"Sanırım konuşmamız gereken dansçı az önce geldi."

Nicky, "Park edeceğiz ve polis meseleleri hakkında konuşmayı bitirdiğinizi bize bildirmenizi bekleyeceğiz," dedi.

Ethan, "Ardeur'un kontrolünü Newman'a, Şerif Yardımcısı Rico'ya ya da eyalet polislerinden birine yem olursan daha da az mutlu olursun," dedi.

"Demek istediğinizi açıkça ifade ettiniz," dedim.

"Seni takip etmemize izin verecek misin?" Ethan

sordu. "Atıştırmalıkları için alacağım," dedim.

Nicky, "Eğer seni takip etmemize izin vermezsen, Leduc'la tekrar buluşmadan önce birimize ardeur yedir," dedi.

"Kesinlikle hayır," dedim.

"Bu da ardeur'u en az dört garanti saat boyunca güvenli hale getirecektir."

"Diğer polis memurlarıyla otoparkta şipşak yapamam."

"Newman seninle birlikte olan tek kişi, değil mi?" Nicky

sordu. "Evet ama-"

"Striptiz kulübünde neler olduğunu gördü, Anita. Bence bunu sorun etmeyecektir."

"Biz Bobby Marchand'ın hayatı için zamanla savaşırken otoparkta ayaküstü bir şeyler yaparsam sorun olmaz."

Nicky sanki mesele çözülmüş gibi, "O halde sizi takip edeceğiz," dedi.

"Bunu kabul etmedim ama Jocelyn'le birlikte olan dansçı burada. Onu sorgulamak zorundayım.

Ethan, "Buna fazla çalış," dedi.

"Yine kontrolümü kaybedeceğimden mi korkuyorsun?"

Dedim. "Korkmuyor musun?"

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü endişeliydim. Ardeur'un neden kulübe gittiğini anlamıyordum. Dansçıyı bakışlarımla nasıl yakaladığımı bilmiyordum, sanki cinsel ya da başka türlü enerjiyle beslenen biri değil de gerçek bir vampirmişim gibi.

"Evet, endişeliyim ama yine de dansçıyı sorgulamak zorundayım. Normal kıyafetler giyiyor ve makyaj yapmıyor. Sonuncusu gibi kucağıma oturmayacak."

"Yabancı bir striptizcinin kucağına oturmasına izin mi verdin? Vay canına, oyundan çıkmışsın," dedi Ethan sesinde kuşkulu bir tonla.

Nicky daha sinirli görünürdü ve beni de sinirlendirirdi. Ethan'ın şaşkınlığı beni biraz korkuttu.

Newman'ın dikkatini çekmek için salladım ve hâlâ arabada oturan kadını işaret ettim. Başını salladı ve arabaya doğru yürümeye başladı.

"Onun kucağıma oturmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Ama Newman'ın onu sorgulamasına yardım etmem gerek. Onunla yarı yolda buluşmak için arabaya doğru yürümeye başladım.

Nicky, "Oraya vardığımızda içimizden birini besle," dedi.

"Elimde sorgulayan bir tanık var, değil katılan bir arayın."

"Tanığı sorgulamayı bitirdiğinizde bizden birini besleyin."

"Ben otoparkta seks yaparken Newman'ın parmaklarını oynatmasına izin vermeyeceğim."

"Newman'a buna katılıp katılmadığını soracağım."

"Nicky, hayır ve eğer sana bunu yapmamanı söylersem, yapamazsın."

"Bu doğru."

"Newman'a soracağım," dedi Ethan. "Ethan!"

"Ona sormaya utanırım, ama Nicky'ye bunu yapmasını yasaklıyorsanız, o zaman ben yaparım."

"Yapamam-"

"Eğer Newman tuhafsa, onu takip etmeye çalışacağız," dedi

Nicky. "Newman'a gerçekten benimle aynı fikirde olup olmadığını soracaksın

birinizle otoparkta seks yapmak?"

"Yakınlarda bir motel olsa daha iyi olmaz mı?" Nicky sordu.

"Evet, sanırım, ama bu daha fazla zaman alır ve Bobby'nin zamanı tükeniyor."

Nicky, "O zaman hızlı bir sevişme için geri geliriz,"

dedi. "Hayır."

"Bu yüzden önümüzdeki dört saat boyunca daha düzenli beslenin ve biz de takip edelim" dedi.

"Atıştırmalıkları getireceğimi söyledim."

"Çabuk ol yoksa yolculuğun geri kalanında şaperonculuk oynarız, Anita."

"Şimdi gidip işimi yapmam gerekiyor." Öfkeliydim ve bunu sesime yansıttım.

"geldiğince çabuk orada olacağız," dedi Ethan.

"Bunların hiçbirini kabul etmedim."

"Biliyoruz," dedi Nicky.

Telefonu yüzüne kapattım. Hayır, seni seviyorum, hiçbir şey, çünkü üzgündüm. Beni rahatlık alanımın bu kadar dışında düşünmeye zorladığı için Nicky'ye kızgındım. Ethan'a ona yardım ettiği için kızgındım. Metafiziğimin kontrolden çıkmasına kızgındım, özellikle de bir polis soruşturmasının ortasında. Tüm seçimlerimden nefret ediyordum ama en nefret ettiğim düşünce ardeur'un kontrolünü kaybetmekti çünkü Newman'dan ya da diğer polislerden birinden beslenmek en kötü seçimdi.

63

KADIN arabadan indi ve ben de sordum: "Giselle, değil mi?"

Kadın başını salladı. Newman ona baktı, kaşlarını çattı ve sonra bana baktı. Bu ifadeyi zaten biliyordum. Bu bana inandığı anlamına geliyordu ama sadece ben öyle söylediğim için. Normal kıyafetli ve makyajsız striptizciler sahne kişiliklerine pek benzemezler. Kemik yapısına dikkat etmelisiniz. Değişmeyen ve normal makyajla taklit edilemeyen tek şey budur.

Otoparkta, güneşin altında konuşmayı önerdim ve Newman arabanın kapısını açıp onu dışarı çıkarmak için atladı. Barry'nin bizi onunla görürse alarm vereceğinden, hatta polisi arayacağından emindim. Az önce olanlardan sonra onu suçlayamazdım ama hâlâ çözmemiz bir cinayet ve engellememiz gereken başka bir cinayet vardı. Büyük bir metafizik sorunla yüzleşmiş olsanız bile, her şey öncelikler meselesidir.

Newman onu cipe taşımama yardım etti. Artık soğuk olan patates kızartmalarını yemeye başladım, güzel oldukları için değil, yiyecek oldukları için ve Giselle'in ya da başka bir yabancının menüde görünmesini istemediğim için. Konuşmak için cipe binmesini istedik.

"Tutuklu değilim, değil mi?" dedi.

Hayır dediğimizde, bize katılmak istemedi. Onun tercihi. Biz de Newman'ın aracına yaslandık.

Giselle'in yüzü güneş ışığında solgundu. İri kahverengi gözlerini neredeyse bir baykuş gibi kırpıştırıyordu. Kaşları koyu renk ve mükemmel bir şekilde kavislenmişti, bu çıplak yüzünün geri kalanının daha da solgun ve renksiz görünmesine neden oluyordu. O

ışıktan korumak için elini gözlerinin üzerine koydu. "Bu sabah güneş gözlüklerimi bulamadım," diye açıkladı sanki biz sormuşuz gibi.

Kendiminkini teklif etmeyi düşündüm ama gözlerimin parlaması durdu mu bilmiyordum. Onu korkutmak istemedik. Newman kendi gözlüğünü takmıyordu ama ona teklif etmedi. Belki de onları geri istemek gibi garip bir andan kaçınmak istiyordu.

Üzerinde kot pantolon, egzersiz için değil moda için Nike spor ayakkabıları ve belinde yandan düğümlenmiş bir tişört olan Giselle gözlerini kısarak Newman'a baktı. Ayrıca hayatındaki erkeklerden birine ait olabilecek kadar büyük görünen kareli bir flanel gömlek giymişti. Bu bir erkek arkadaş ya da hatta babası bile olabilirdi. Bütün striptizciler sahne dışında vahşi bir hayat sürmez. Becky ya da Jennifer adında, sabah erkenden yataktan kalkıp derse gitmek için giyinmiş bir üniversite öğrencisine benziyordu. Striptiz kulübünün internet sitesindeki tanıtım fotoğraflarında egzotik Giselle'den eser yoktu ama zaten kaç tane oyuncu gerçekten vesikalık fotoğraflarındaki gibi görünür ki?

Kendimizi mareşal olarak tanıttıktan sonra bile Giselle dikkatini Newman'dan ayırmadı, sanki ben o kadar da önemli değilmişim gibi. Rozet grubundaki kadını görmezden gelen ilk kişi o değildi ama bu benim için bir soruyu cevaplıyordu: Sahne arkasında erkekleri kadınlara tercih ediyordu. Eğer rolünün bir parçası dışında daha biseksüel olsaydı, bana daha çok bakardı. Göründüğü gibi üniversite çağında bir kadın gibi davranıyordu: Newman yakışıklı bir adamdı ve ben de görmezden gelinecek bir şeydim, onun ilgisinin önünde bir engeldim ya da belki daha azıydım. Arkadaşların olmadığı ve tek önemli olanın kimin daha çekici olduğu ve erkeği kimin elde ettiği olduğu kadınların dünyasına hoş geldiniz. Tipik kadın kültürüne aşılanmadığım için milyonuncu kez sevinmiştim.

"Jocelyn'in babası öldürüldüğünde burada, hatta benimle birlikte sahnede olduğunu fark ettiğimde onun için çok üzüldüm." Giselle biraz ürperdi ve fanilasının üzerinden kendine sarıldı. Tepkisinin gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu tartıştım ve gerçek olduğuna karar verdim. Giselle'in

Cildinin ışık altında daha da solgunlaşıyormuş gibi davranmak gibi bir yeteneği vardı.

"Bu korkunç bir şey," diyerek Newman'a katıldı.

Giselle tekrar ürperdi. "Çok güzel bir geceydi ve sonra eve gittim..." Newman'a baktı. "Cesedi bulduğu doğru mu?" Son kısımda sesi alçaldı, sanki kelimeleri çok yüksek sesle söylemekten korkuyormuş gibiydi.

Newman, "Tahmin edebileceğiniz gibi bu onun için bir şok oldu," dedi.

Giselle başını salladı ve tekrar kendine sarıldı.

"Barry'ye bir müşterinizi ya da müşterilerinizi sahneye çıkaracağınızı açıklamak zorunda kaldınız mı?" Ben sordum.

Gözlerini devirdi, güzel yüzü ekşi ve mutsuz görünüyordu. "Onunla her şeyi açıklığa kavuşturdum."

"Neden bunu Barry ile açıklığa kavuşturmak zorundaydın?" Newman sordu.

Dedim ki cevap verdi: "The müşteriler olabilir kal daha fazla diğer kadınları sahneye sürüklediğinizde asi oluyorsunuz."

Giselle sanki ilginç bir şey söylemişim gibi bana baktı başını salladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir dansçıyla nişanlıyım." Erkek olduğumu ya da birden fazla erkek olduğumu açıklamadan söyledim.

Bana ilk gerçek gülümsemesini verdi. "Evde kulüpte çok zaman geçirmiş ."

"Yeter," dedim ve gülümseyerek istediğini yapmasına izin verdim.

Ondan sonra daha arkadaş canlısı oldu, daha rahatladı. Gecenin birkaç ay öncesinden planlandığını öğrendik, çünkü Jocelyn'in evli iki arkadaşıyla koordine olması gerekiyordu. Herkes için erotik danslar planlanmıştı ama sadece Jocelyn sahneye çıkmayı planlıyordu.

"Para yağmış olmalı," dedim tekrar gülümseyerek.

Giselle başını salladı, yüzü büyük, şişman bir kanaryayı yemiş bir kedi kadar mutlu ve tatmin . "Hayatımda geçirdiğim en güzel gece."

"Jocelyn sahnede ona bu şekilde güvendiğine göre sürekli yanında olmalı," dedim.

Tekrar başını salladı. "Ayda en az birkaç kez buraya gelir."

"Her zaman seninle kucak dansı mı?" diye sordum.

Giselle kaşlarını çattı. "Hayır, her zaman değil. Bazen o geldiğinde ben meşgul oluyorum, o da başka bir dansçı buluyor ama yatmadan önce hep bana geliyor.

"Eminim öyledir," dedim ve bir kez daha gülümsememi istediği her şeye dönüştürmesine izin verdim.

Newman zamanlamayla ilgili sorular sormaya başladı ama Phoenix gibi Giselle de Jocelyn'in mazeretinin sağlam olduğunu doğruladı. Normal insanların çoğu ihtiyaç duyduklarında nadiren iyi mazeretlere sahip olurlar, çünkü mazerete ihtiyaç duymayı planlamazlar. Aslında, bazen mazeret çok iyi olduğunda daha da şüpheli olur, bunun gibi, ama iki striptizci ve bir kulüp dolusu insan bütün gece Jocelyn'i izledi. Onu cinayet mahalline koymanın hiçbir yolu yoktu. Bir cinayet şüphelisine saldırmak, bizi Bobby'ye geri götürür. Lanet olsun.

Giselle o kadar rahatlamıştı ki, sanki başka bir dansçıymışım gibi omzunu omzuma çarptı ve sonra şöyle dedi: "O gece diğer tüm dansçılar beni çok kıskandı. Kulüplerde kadınlar var ve genellikle dikkatleri üzerimize çekiyorlar ama bunların hepsi benimdi."

"Diğer dansçılar üzülmüş olmalı." Sanki en iyi şey buymuş gibi mutlulukla başını salladı.

Newman, "Arabanıza kadar size eşlik edeyim" dedi.

Değişiklik kadar ani oldu ki söyleyecektim ama bana baktı ve kendine göre nedenleri olduğuna inandım. Cipin kilidinin açılması için korna çaldı ve kapıları açıp ısıtıcıyı dışarı çıkarmamı istedi. Hava o kadar sıcak değildi ama itiraz etmedim. Arabaya gittim ve iki ön kapıyı açtım. Cipsleri bir süre önce bitirmiştim, bu yüzden otoparkta bir çöp kutusu buldum ve araba havalanırken çöpleri içine koydum.

Newman beni yolcu koltuğunda kapılar açık bir şekilde otururken buldu. "Neden aniden bitti?" diye sordum.

"Başka bir dansçıyı büyülemeni istemedim."

"Artık kontrol bende, Newman. Söz veriyorum." "Gözlerini görmeme izin ver."

Tartışmadım. Sadece güneş gözlüklerimi onun görebileceği kadar indirdim.

Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi iç çekti. "Yine normal."

Gözlüklerimi tekrar taktım çünkü güneş ışığı vardı ama "Güzel" dedim.

"Giselle sana dokunmaya ve arkadaşça davranmaya başladı. Seni başka bir dansçıyla yuvarlanırken görmek istemedim. Ayrıca, öğrenmeye geldiğimiz şeyi öğrendik.

"Jocelyn'in mazereti tartışılmaz," dedim.

Kapıyı kapattı, ben de aynısını yaptım. Motoru çalıştırdı ve havanın akmasına izin verdi. "Kulüpte ne oldu, Blake? Bazı doğaüstü yeteneklerin olduğunu biliyorum ama bunların likantropiden kaynaklandığını sanıyordum. Orada yaptığın şey vampirlikti, şekil değiştiren değil.

Newman ve ben iş arkadaşıydık, dost değil. Ona hayatım boyunca güvenmiştim ama tüm sırlarım konusunda ona güvenebileceğimden emin değildim. "Genelde yanıma protein barları ve su alırım ama bu yolculuğu unutmuşum. Diğer metafizik istekleri kontrol altında tutmak için her dört saatte bir sadece kahve değil, gerçek yiyecekler yemem gerekiyor."

"Diğer metafiziksel kıtlıklar mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, doğaüstü olaylarla senden çok daha uzun süredir uğraştığım anlamına geliyor ve onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, benim için o kadar geçerliymiş gibi görünüyor."

Direksiyonu kavradı. "Jeffries ve Karlton aynı lanet davada çalışırken likantropiye yakalandılar. Karlton ve ben ilk kez aktif bir avda sahadaydık. Ben de olabilirdim."

"İkisi de rozetlerini ve işlerini korumak zorundaydı," dedim.

"Bu rozeti insanlığımdan vazgeçecek kadar uzun süre saklamak istemiyorum, Blake."

Bu konuda ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden o doldurana kadar sessizliğin büyümesine izin verdim. "Kulüpte o dansçıyla birlikte gördüğüm şey insan değildi, Blake."

"Canavarlarla savaşırken onlardan biri için dikkatli olmalısın," dedim.

"Gerçekten bana Nietzsche'den alıntı mı yapacaksın?" "Uygun göründü."

"Bana kulüpte neler olduğunu anlat Blake," diye neredeyse bağırıyordu.

"İş likantropi dışında keşfedebileceğin başka şeyler de var, Newman. Orada gördüğün şey de bunlardan biriydi.

"Neydi o? Söyle Blake.

Bir dereceye kadar doğruyu söyledim. "Bunun için likantropi gibi bir test yok, Newman. Orada gördüğün şey, uzun yıllar boyunca çok sayıda vampirle birlikte yaşamanın bir yan etkisi.

"Yani bu bir tür vampirlik mi?"

"Tıbbi kayıtlarıma göre öyle değil ve inanın bana, doğaüstü işindeki herkes gibi düzenli olarak kan alıyorlar ve beni muayene ediyorlar."

"Normal müfettişler bizim yaptığımız tüm tıbbi muayeneleri yapmıyor. Ne arıyorlar?"

"Korkutucu şeyler," dedim.

"Bu ne anlama geliyor, Blake?"

"Demek ki Nietzsche'den yaptığım alıntı sadece sorularınıza cevap vermekten kaçınmak için değilmiş."

"Yani bu işte iyi olmak için canavarlardan biri olmanız gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet, çoğu zaman. Evet."

Newman direksiyonun üzerine eğildi, elleri direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki lekelenmişti. Hiçbir şey söylemeden orada oturmasına izin verdim. Bu onun kriz anıydı ve bunun geleceğini biliyordum. Marshals Service'in bu şubesinden ayrılması gerekiyordu ama buna kendisi karar vermeliydi.

Başını kaldırdı ve yüzü o kadar duygusaldı ki gözlerimi kaçırmamak için mücadele etmek zorunda kaldım ama o bunu hissedebiliyorsa ben de ona bakabilirdim. "Canavarlardan biri olmak istemiyorum Blake. Artık işim gereği insanları öldürmek zorunda kalmak istemiyorum. Polis olmayı seviyordum. İnsanlara yardım etmeyi, onları korumayı

İnsanlar. Doğaüstü işlere girene kadar iş yerinde hiç silahımı çekmek zorunda kalmamıştım.

"Canavarlardan biri olmayı isteyerek başlamadım, Newman. Sadece işi bitirmek için gerekeni yaptım."

"Bobbyyi öldürmek istemiyorum,"

dedi. "Ben de istemiyorum."

"Senin için arama emrini imzalarsam, bunu yapar mısın?"

Bir dakika düşündüm ve sonunda başımı salladım. "Burada senden başka bir tek ben olsaydım, bunu yapardım, çünkü bu benim işim. Ama Ted ve Otto var, bu yüzden bunu takıma götürmeme gerek yok."

"Ama mecbur kalsaydın, Bobby'nin gözlerinin içine bakıp bunu yapabilir miydin?"

Uzun bir nefes verdim ve sonra başımı salladım. "Başka seçeneğim olmasaydı yapabilirdim."

"Ama bunu yapmak size pahalıya mal olur ve zarar verir mi?"

"Ruhumun küçük bir parçası kesilip atılacak,

evet." "Senden bunu benim için yapmanı asla

istemem."

"Dediğim gibi, Ted ve Otto burada. İkisine de bana mal olacağı kadar pahalıya mal olmayacak."

"Onu Jeffries'e vermezdim. Bobby'yi ona vermem için öldürmeyi çok seviyor.

"Katılıyorum," dedim.

"Bunu Forrester'a mı yoksa sana mı vermemi istiyorsun?"

"Benim. Eğer durum buysa, ona daha sonra verebilirim.

Newman, "Biri bir ipucu bulmazsa ya da biri itiraf etmezse iş varacak," dedi.

"Bu yüzden bir ipucu için dua ediyoruz."

"Orada dua ettin ve işe yaradı. Nasıl olur da gözlerini bir vampir gibi kullanırsın ve haçın hala parlar ve çalışır?

"Ben özel bir kar tanesiyim." "Bu bir

cevap değil," .

"Sahip olduğum tek cevap bu. Tanrı yeteneklerimi kötü olarak görmüyor ve inancım haçımın iyi işlemesi için yeterince güçlü."

"O zaman bir canavar olamazsın."

"Böyle düşünmek çok güzel," dedim.

"Eğer Tanrı benden yanaysa, kim bana karşı olabilir?" dedi.

Sonra gülümsedim. "Evet, o."

"Bu davada yardım alabilmemiz ve Bobby'nin hayatını kurtarabilmemiz için dua etmeye ne dersiniz?"

"Gerçeğin ortaya çıkması ve gerçek katili bulmamız için dua etmenize yardımcı olabilirim."

"Hâlâ Bobbynin yapmış olabileceğine inanıyor musun?"

"İyi insanların kötü şeyler yaptığına inanmayacak kadar uzun süredir bu işin içindeyim."

"Bobby masumsa onu öldürmek zorunda kalmamamız için benimle birlikte dua eder misin?"

"Elbette," dedim.

Başımızı eğmeye başladık ama Newman'ın telefonu çaldığında henüz oraya varmamıştık. "Yüzbaşı Livingston. İyi günler efendim. Newman bir an için yüzünün gösterdiği kadar şaşırmış görünmemeyi başardı. Her gün polisin herhangi bir biriminden bir başkomiser kötü bir neden olmaksızın sizi bir davayla ilgilenmek için aramazdı. Bu genellikle büyük bir hata yaptığınız anlamına gelirdi ama bir emniyet teşkilatındaki başkomiserle diğerindeki başkomiser aynı anlama gelmez ya da aynı işi yapmazdı.

Newman, "Marshal Blake'in bilgileri duyabilmesi için sizi hoparlöre alabilir miyim efendim?" dedi.

Görünüşe göre Livingston evet demişti, çünkü aniden telefonda sesini duyabildim. "Şerif Blake," dedi.

"Yüzbaşı Livingston." Sanırım dememek için kendimi zor tuttum. Zaten iki kez baştan çıkarıldığım için bunu milyonlarca kez duyduğundan emindim.

"Adamlarım sigorta müfettişine Marchand'ların evindeki soygunda kaybolmuş olabilecek eşyaların envanterini çıkarması için yardım ediyor."

Neredeyse hırsızlığın ne olduğunu soracaktım ama Muriel ve Todd Babington'ın yaptıklarının yasal olarak hırsızlık, haneye , soygun ya da bunların bir karışımı olabileceğini fark ettim. A

tanımı eyaletten eyalete değişirdi. Normal polis işleri hakkında daha fazla şey öğrendikçe, daha da kafa karıştırıcı görünüyordu. Genelde benim işim çok daha basitti.

Newman, Livingston'a, "Cinayette kullanılabilecek bir şey bulmuş olabileceğinizi söylemiştiniz," diye ısrar etti.

"İkinizden biri bagh nakha'yı tanıyor mu?"

İkimiz de hayır dedik.

"Avucunuzun içine sığan gizlenebilir pençeleri olan ters çevrilmiş bir İngiliz yumruğu gibi. Yerinde tutmak için küçük ve işaret parmaklarından geçen halkaları var. Bu yumruğun aslen bir mihraceye ait olduğunu kanıtlayan belgeler olduğu söyleniyor. Rivayete göre bunu rakiplerine suikast düzenlemek için kullanmış."

"Hâlâ canlandırmakta güçlük çekiyorum," dedim.

"Ayrıca daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bazı fotoğraflar gönderdim," diyor Livingston.

Newman'ın telefonu çaldı ve görüntülerin ekranı doldurmasını sağladı. Gözüme ilk çarpan şey mücevherler oldu. Çok büyük, zengin renkli taşlar fotoğrafta parlıyordu. Bir zamanlar bunların gerçek olduğunu ve ne kadar para kazandığımı bilemezdim ama Jean-Claude ve benim için yapılan alyansların taşlarının seçimine yardım ettiğim için bu büyüklükte ve renkte kaç tane yakutun sığacağını biliyordum. Ayrıca fotoğraftaki taşların renkleri ve boyutları nedeniyle eski olması gerektiğini de biliyordum. İnsanlar artık o renkte yeni yakut bulamıyordu. İki yakuttan küçük olanını çevreleyen elmaslar parlak güneş ışığına yakalanmış oyulmuş buz gibi görünüyordu. Büyük yakutun etrafı altın, zümrüt ve nasıl adlandıracağımı bilemediğim başka şeylerle çevriliydi ama hepsi birbirinden güzel ve gösterişliydi. Yüzükler aralarındaki metal bir çubuk tarafından bir arada tutuluyor gibiydi.

"Sadece mücevherler bile küçük ila orta ölçekli bir servet eder," dedim.

Livingston'ın telefondaki sesi şöyle dedi: "Menşei ve tarihiyle ilgili belgelerle birlikte daha da değerli."

Newman bir sonraki fotoğrafa geçti. Bu, çubuğun altındaki metal pençeleri gösteriyordu. "Yani yüzükler parmaklara ve pençeler

üst kısmında mı?"

"Bir sonraki fotoğrafa kaydırın. Kullanılan bagh nakha'yı gösteriyor."

Parmağımızı içeri soktuk ve parmaklarında iki parlak yüzük olan bir adamın eli vardı: illüzyon mükemmeldi. Sanki iki yüzük takıyormuş gibi görünüyordu. Biri tamamen yakut ve elmastan oluşuyordu, diğerinde ise daha küçük mücevherler ve altından oluşan renkli bir mozaikle çevrili daha büyük bir yakut vardı.

"Birisi yüzüklerin uyumlu bir set gibi görünmemesi için çok uğraşmış," dedim.

Livingston, "Bagh nakha, nihai meşru müdafaa veya bir suikast için kullanılana kadar tespit edilemeyecek şekilde tasarlanmıştı" dedi.

Newman bir sonraki fotoğrafa geçti. Bu fotoğrafta pençeler avuç içine bastırılmıştı. Altın değillerdi. Bahse girerim iyi kalite çelik ya da eşdeğer bir karışımdı. Silahın üst kısmı bir sanat eseriydi ama alt kısmı tamamen faydacıydı ve sadece tek bir şey için tasarlanmıştı.

"Bagh nakha kaplan pençesi anlamına geliyor," dedi Livingston. "Büyük bir kedi gibi güzel ve ölümcül," dedim.

"Ve şu ana kadar bulamadığımız tek pahalı eşya bu. Başkaları da olabilir, ama adamlarım bana bundan bahsettiğinde, size ve Duke'a mümkün olan en kısa sürede haber vermem gerektiğini düşündüm.

"Buna gerçekten minnettarım, Kaptan Livingston."

"En azından bunu , Marshal Newman. Sizin işinizi yapmak istemezdim ama yapmak zorunda kalsaydım, doğru kişiyi infaz ettiğimden emin olmak isterdim.

"Bu bizim cinayet silahımız olabilir," dedim.

"Olabilir. Onlar ondan kurtulmadan önce bizim onu bulmamız gerekiyor," dedi Newman.

"Eğer benim düşündüğümü düşünüyorsanız, o zaman atmayacaklar. Mücevherleri alıp satacaklar," diyor Livingston.

"Yapabilirim sadece söyle kim Biz düşünmek, vardır onları?" Ben sordum.

Livingston, "Hepimiz bunu düşünüyoruz," dedi.

"Vücuda çivilenmemiş tüm süslü eşyaları evden çıkarmaya çalışan yaramaz teyze ve amca."

dedi.

"Muriel ve Todd Babington," dedi Newman.

Livingston, "Eğer sadece cinayet silahı olsaydı, onu en yakın göle ya da nehre atarlardı ve biz de onu asla bulamazdık," dedi.

"Ama paraya ihtiyaçları var," dedi Newman. "Mücevherleri ellerinde tutmaya çalışacaklar."

Livingston, "Taşları bulursanız, bagh nakha'yı ellerinde bulundurduklarını kanıtlamak için yeterli olacaktır," dedi.

"Yakutlar dayanabilir ve çalışmaya devam edebilir ama zümrütler etmez," dedim. "Eğer Muriel Teyze ve Todd Amca taşları tanıyorlarsa, o zaman bu şeyi parçalarına ayırmak için bir uzmandan yardım isteyeceklerdir ve belki de henüz bir tane bulacak zamanları olmamıştır."

"Değerli taşlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun, Blake?"

"Alyans tasarımına yeni yardım ettim. Mohs sertlik ölçeğine göre zümrütlerin sadece yedi ila sekiz arasında olduğunu ve günlük kullanıma her zaman dayanmayan yumuşak bir sekiz olduğunu öğrenene kadar zümrütlerin güzel olduğunu düşünüyordum. Yakut ve safir dokuz, elmas ise on - gezegendeki en sert maddelerden biri. Giydiğim her şeyde , bu yüzden zümrütler de gitti."

"Sürprizlerle dolusun, Blake," dedi Livingston. "Bana öyle söylendi."

Newman "Babingtonların evi için mümkün olan en kısa sürede bir arama emrine ihtiyacımız olacak," dedi.

"Neyse ki Marchand'ların evindeki bir hırsızlık olayının ortasında yakalandıklarında işe koyulmuştuk bile."

"Arama iznimiz var mı?" Newman sordu.

"Yapacağız. Duke'un adamları ve benimkiler şu anda Babington'lara gidiyorlar.

"Onlara evde katılacağız," dedi Newman ve gülümsedi. Birkaç yıl önce tanıştığım adama daha çok benziyordu. Daha genç ve iş için daha tazeydi.

"Bunu yapacağını düşünmüştüm. İyi avlar," dedi Livingston ve telefonu kapattı. Çoğu polis vedalaşmaz, en azından birbirlerine.

Emniyet kemerimi bağladım ve Newman arabayı çalıştırdı. Bana yan yan baktı. "Hiç sessizce dua ettin mi?"

"Ben değil," dedim.

Gülümsedi. "Diğer şeriflere senden bir ipucu için dua etmeni istediğimi söyleme."

"Annemin sözü," dedim gülümseyerek. Ama emin olmak için sessiz bir teşekkür duası ettim. Tanrı gerçekten gizemli yollarla çalışıyor ve iyi şeyler olduğunda asla yeterince teşekkür edemezsiniz.

64

NEWMAN vites değiştirdi ve onu durdurmak zorunda kaldım. "Nicky ve Ethan'ın en azından buraya gelmesini beklemeliyiz."

Bana delirmişim gibi baktı. "buraya geliyorlar?"

"Kahretsin, sana söylemedim. Özür dilerim, Newman. Bizi burada bulacaklar.

"Leduc açık konuştu, Anita. Çalışanlarından hiçbiri bu soruşturmaya dahil olamaz."

"Bana protein barları falan getiriyorlar."

"Erkek arkadaşlarınız bize atıştırmalık getirecek diye cinayet silahını aramaya gitmeyecek miyiz?"

"Olası cinayet silahını arama çalışmalarına katılacağız, Newman, ama bir daha yemek yemeyi unutmadığımdan emin olmam gerekiyor."

"Daha yeni yemek yedin," dedi.

"Günün sadece ikinci öğünüydü ve üçüncü öğünüm olmalıydı. Öğün atladığım zaman iyi olmuyor."

"Az önce kulüpte olanların yemek yemediğiniz için olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Tam olarak değil, ama buna katkıda bulunmuş
olabilir." "Tamam, birkaç dakika bekleyebiliriz."

"Geri kalan zamanlarda bizi takip etmek
istiyorlar." "Duke küplere binecek."

"Biliyorum ama polis çalışmalarına yardım etmek için gelmiyorlar. Bizi takip edecekler ama tanık, ipucu ya da soruşturmayla ilgili herhangi bir şey ararken yolumuzdan çekilecekler.

"O zaman neden burada olmak istediklerini anlamıyorum, Blake."

"Kulüpte olanlar tekrar yaşanırsa diye." "Daha önce hiç olmadığını söylemiştin."

"Böyle bir şey olmadı ve eğer bir daha asla olmazsa, Nicky ve Ethan beni uzaktan takip ederek zaman kaybedecekler ama eğer bir daha olursa, yardım edebilecek kadar yakınımda olacaklar."

"Nasıl yardım?" Newman sordu.

"Eğer vampir olarak dışarı çıkarsam, içlerinden biri takım için bir tane alır." "Bu da ne demek oluyor? Yani, ne dendiğini biliyorum ama sizin için ne anlama geliyor... her ne ?" "Onları beslememe izin verecekler."

"Kan mı?" Newman sanki bu düşünce onu hasta etmiş gibi baktı. Elimde değildi. Ona gülümsedim.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır, istemiyorum ama kan içtiğimi düşündüğünde yüzündeki ifadeyi.... Bunu komik bulmalıyım yoksa kendimi şu anda olduğumdan daha fazla canavar gibi hissetmeye başlayacağım."

"Özür dilerim. Kendini kötü hissettirmeme izin verme. Niyetim bunu yapmak değil ama bu iş sırasında kaptığın bir şeyden kan içmek zorunda kalabileceğin fikri beni çok korkutuyor.

"Ben kan içmem Newman" derken gülümsemiyordum. Enerji içiyorum."

"Ne tür bir enerji?"

"Senden ya da başka bir yerel polisten almamayı tercih edeceğim türden bir enerji."

"Nicky'yi mi Ethan'ı mı besleyeceksin?" "Evet."

"Enerjiyle besleniyorum da ne demek?" diye sordu.

Ethan yanında Nicky ile otoparka girdiğinde nasıl açıklayacağımı ve ona bir açıklama borçlu olup olmadığımı düşünüyordum. Eğer şipşak sevişmemiz hakkında yanlış bir fikre kapılmalarından korkmasaydım, ikisini de öperdim.

65

Sanki bir soruşturmanın ortasında kendini utandırmak istemeyen yetişkin bir polismişim gibi cipe doğru yürüdüm ama Nicky arabadan indiğinde kendimi daha çok hormonları tavan yapmış ve sağduyusu tükenmekte olan bir ergen gibi hissettim. Ona bu kadar dokunmak istemem çok saçmaydı. Birbirimizi daha birkaç saat önce görmüştük. Çıplak elim onun çıplak tenine değene kadar uzanmamam gerektiğini kendime hatırlatmak için yumruklarımı iki yanımda sıktım. Bugün benim neyim vardı?

Ethan cipin önünde dönüp bize gülümsedi. "Eskiden seni başkalarına öyle bakarken gördüğümde kıskanırdım ama şimdi evde Nilda'yla birlikteyim ve o da bana öyle bakıyor."

Ethan'a bakıp gülümsedim. Çok mutlu görünüyordu. Bu bende ona sarılma isteği uyandırdı çünkü insanlarımın mutlu olmasını çok severdim. Nicky elimi tuttu ve Ethan'la bana gülümsedi. "Ethan'ın Nilda ile sonsuza dek mutlu olmasından çok mutlusun."

"Elbette," dedim ona gülümseyerek.

Ethan güldü ve kolunu Nicky ile bana dolayarak sarıldı. "İkinizi de çok seviyorum."

Nicky, "Anita da seni seviyor, bu yüzden sarılmak zorundayım," dedi ve sarılmaya karşılık verdi.

Kolektif kucaklaşmaya kendimi kaptırmıştım ve sanki paylaşılan tüm mutluluklar birkaç dakika önceki açlığımın kaygılarını ve cinsel çağrışımlarını yok etmişti.

Newman bize gülümseyerek, "Siz çok tatlısınız," dedi.

Hepimiz ona gülümsemek için kucaklaştık, o anın mutluluğunu paylaşmaya hazırdık. Herkesin bizim kadar mutlu olduğunu görmekten hoşlanan mutlu bir çift gibiydik.

Herkesin bizim gibi mutlu bir çift olmasını istemekten daha fazla seçenek vardı.

"Teşekkür ederim. Şimdi atıştırmalıklarımı alacağım ve daha fazla ipucu arayacağız."

Newman, "İpucu aramaya çıkmadan önce arama emrini imzalayacağız," dedi.

Ona baktım, içimdeki mutluluk parıltısı sönmeye başlamıştı. Arama emrini benim için imzaladığı için mutluydum. İstediğim buydu, değil mi? Öyleyse neden kazanmak yerine kaybetmiş gibi hissediyordum? Ama Newman'ın arama emrini çıkarmasına ve Nicky'nin arkasından yaymasına izin verdim. Newman ve ben imzaladık, Ethan da şahit olarak imzaladı. Tekrar katladım ve taktik pantolonumun ceplerinden birine koydum. Artık benimdi, bu da iyi ya da kötü tüm yetkinin bende olduğu anlamına geliyordu.

"Anita bizi takip edeceğinizi mi söyledi?" Newman sordu.

Nicky başıyla onayladı. Ethan, "Evet," dedi.

"Duke sizi görürse aklını kaçırır," dedi Newman. "Bizi görmez,"

dedi Nicky.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Nicky güneş gözlükleriyle Newman'a bakarak onu sert ve havalı gösterdi. Ethan gülümseyerek, güneş gözlüğüyle birleşen rengârenk saçlarına ve zırhın saklayamayacağı kadar fit vücuduna rağmen sertlik kısmını mahvetti. Nilda'ya aşık olmasından memnun olmam, manzaraya hayranlık duyamayacağım anlamına gelmiyordu.

"Göründükleri kadar iyiler," dedim.

Newman gülümsedi ve başını bize ya da belki sadece bana doğru salladı. "Duke'un en iyi halini göremiyorsunuz. Göründüğünden daha iyi."

"Belki de öyledir," dedim, "ama etrafta olmamaları yerine görülmeleri riskini almayı tercih ederim."

"Burada bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum, Blake."

Keşke kaçırdıklarının yarısını bilseydin, diye düşündüm ama yüksek sesle "Beslendiğim enerjiyi biliyor musun?" dedim.

"Evet, geldiklerinde ne tür bir enerji olduğunu açıklayacaktınız."

"Giselle'e sarılmamı istemediğini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sana sarılmamı ister misin?"

Newman bana uzun uzun baktı. "Ne ima ediyorsun?"

"Kazara herhangi birimizi utandırmaktansa, zaten yakın olduğum insanlardan beslenmeyi tercih ettiğimi söylüyorum."

Kaşlarını çattı ve önce bana sonra da diğer iki adama baktı. "Ethan'ın evdeki kız arkadaşıyla tek eşli olduğunu sanıyordum."

"Çoğunlukla," dedi Ethan.

"Bu esas olarak ne anlama geliyor?" Newman sordu.

Ethan'ın acil durum yemeği olduğunu açıklamak istemiyordum ve Ethan'ın önce sevgilim olduğunu ve sonra Nilda yüzünden değil, hayatımda zaten aşık olduğum çok fazla insan olduğu için yatağımdan çıktığını söylemek istemiyordum. Ethan iyi bir adamdı, ama benim iyi adamım değildi. Neyse ki hepimiz için, şimdi Nilda için mükemmel bir adamdı. Ama yine de hayatlarımızdan herhangi birini mahvetmeden ardeur'u besleyebileceğim insanlar listesindeydi. Nilda metafizikten anlıyordu ve Ethan'a sanki St Louis'in gerçek usta vampirlerinden birinin kan bağışçısıymış gibi davranıyordu.

Ethan, "Bu, Anita'nın bir striptiz kulübünde yanlışlıkla yabancıyla beslenmesine izin vermek yerine, kız arkadaşım üzülmeden benimle beslenebileceği anlamına geliyor," dedi.

"Kulübün içinde gördüklerim Blake'in ihtiyaç duyduğu türden bir enerjiyse," dedi Newman, "o zaman nişanlım kesinlikle üzülürdü."

"İşte bu yüzden buradayız," dedi Nicky.

"Bu bir tür cinsel enerji. Bu yüzden çalışırken ilişki yaşadığınıza dair söylentiler var," diyor Newman.

Yüzümü ifadesiz tutmak için mücadele ettim. "Delege olarak seyahat ederken yerel polisle yatmam. Aksini söyleyen yalan söylüyordur."

"Sana inanıyorum." Newman ciddi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bir şey değil."

"Livingston'ı ve diğer yerlileri bir an önce bulmamız gerekiyor," dedim.

Newman başını salladı. "Hadi gidelim."

Gittik, ancak Newman'ın uzun bacaklarına yetişmek için koşmadan önce Nicky'yi hızlıca öpme riskini aldım. Ethan ve ben öpüşmedik çünkü sevgili değildik. Yemekten daha iyi görünen, çıkarları olan arkadaşlara daha yakındık.

66

Bagh Nakha'nın kayboluşunu anlatmak için EDWARD'ı arabadan aradım. Ne olduğunu anlatmaya başladım ama sözümü kesti: "Ne olduğunu biliyorum Anita".

"Tabii ki bagh nakha'nın ne olduğunu biliyorsun," dedim gülümseyerek ve başımı sallayarak.

Newman sordu: "Cesede bakarak şey öğrendiler mi?"

Soruyu Edward'a yönelttim ve o da şöyle dedi: "Bunun bir insan-hayvan tarafından yapılmamış olması ve kullanılan şeyin sadece bir elde olması ve katilin muhtemelen sağ elini kullanıyor olması dışında. Olası silahların bir listesini yaptık ama itiraf etmeliyim ki listeye bir bagh nakha bile koymadım. Çok nadir bulunur."

"Size Marchand ailesinin 19. yüzyılda Hindistan'dan buraya taşındığını söylesem, onları da listeye ekler miydiniz?"

"Belki," dedi.

"Ya size cinayetin Hindistan ve Afrika'dan gelen tahnit edilmiş hayvanlar ve dünyanın her yerinden gelen her türden antik silahlarla dolu bir odada işlendiğini söyleseydim?"

"Evet, Anita, bu yararlı
olurdu." "Özür dilerim ve ."
"Hayır dostum, suç mahallini bizzat görmekte ısrar etmediğin
için."
Olaf'ın gürleyen sesini duydum ama dediğini anlayamadım.
Edward, "Orijinal suç mahalline bakmamak utanç vericiydi," dedi.
"Bir dahaki sefere öğreniriz," dedim. "Sen ve
Newman şimdi nereye gidiyorsunuz?"

"Muriel ve Todd Babington'ın evinin ve bagh nakha'yı saklamış olabilecekleri diğer yerlerin aranmasına yardımcı olmak için."

"Bize adresi kısa mesajla gönderin, biz de size ."

Newman'dan adresi istemek zorunda kaldım. "Adres size gönderildi; orada görüşürüz.

"Eğer katil insansa, Newman arama emriyle ne yapacak?" Edward telefonda sordu.

"Bu artık benim emrim. Bana verdi.

Edward bir iki saniye sessiz kaldı. "Çok daha ilginç," dedi.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Evde görüşürüz.

"Otto oraya varmadan önce eğlenceli bir şey yapmamamızı söyledi." "Eğlenceli demedi."

"'Oraya varmadan kimseyi öldürme' dedi."

"Kendimi tutmak için elimden geleni yapacağım," dedim. Bunu bir şaka olarak söylemiştim ama Olaf'ın sesini telefona çok daha yakın duydum, sanki telefonu Edward ona vermişti.

"Öldürmek birlikte en iyi yaptığımız şey, Anita. Beni bekle."

Nabzım aniden biraz daha hızlandı, ancak şunu söylemeyi başardım: "Bizi vurmadıkları sürece sizi bekleyeceğim, o zaman nefsi müdafaa beklemekten daha önemlidir".

"Beni beklerken ölme, Anita."

"Ölmeyeceğim," dedim.

Edward tekrar telefondaydı. "Newman arama iznini insanları öldürmek için kullanmandan hoşlanmayacak."

oturan ve araba kullanan adama bakmamak için kendimi zor tuttum. "Kulaktan dolma bilgilerle hareket edelim," dedim.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Babington'larla bir kez karşılaştığımda onlardan pek etkilenmemiştim ve Muriel'den de pek hoşlanmıyordum ama sırf elimde bir kâğıt parçası var diye onları soğukkanlılıkla öldürmek ahlaki açıdan kabul edilebilir olmaktan çok uzaktı. Elleri kelepçeli ve gözaltında güvende olsalardı, ben değil onları vururdum. Belki onları

polisi vurmaya çalıştı. O zaman meşru müdafaa olurdu. Bunun dışında ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Newman bir soru sorarak ahlaki ikilemimi kırdı. "Jocelyn'in mazereti cinayet için şüphe götürmez ama yine de Bobby'nin suçlanmasına yardım etmiş gibi görünüyor, yani teyzesi ve eniştesiyle birlikte mi çalışıyor? Yani, eğer onlar cinayeti işlerken Jocelyn kulüpte mazeretini mi kanıtlıyordu? Üçü birlikte mi?

"Teyze ve amca, Bobby ya da Jocelyn'e yeğenleri gibi davranmışa benzemiyor. Aileyi tanıyan herkes, onlarla ailenin diğer üyeleri arasında hiçbir sevgi bağı olmadığını doğruladı," dedim.

"Bu doğru, ama Muriel vasiyetten çıkarıldığını öğrenirse, sanırım parayı almak için neredeyse her şeyi yapardı."

Ona baktım; çok ciddiydi. "Katılıyorum ama kendi kardeşini öldürmeye razı olur muydu? Canavarına karşı tutumuyla Bobby'yi suçlamakla ilgili bir sorunu olacağını sanmıyorum. Onu artık tamamen insan olarak görmüyor. Kardeşini öldürmesi için birine para verdiğini bile hayal edebiliyorum ama bunu tek başına yapması biraz zor.

"Ya kocasına söylediyse?"

"Belki, ama dürüst olmak gerekirse bunu kaldıracak midesi olduğunu sanmıyorum."

Newman, "Bence içlerinden biri bunu kişisel olarak yaptıysa, bu muhtemelen Muriel'dir," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse, herhangi gerçek katil olarak görmekte zorlanıyorum."

"Bu yüzden mi Jocelyn'i kendi babasından daha çok seviyorsun?"

"Bobby'yi onu sevdiğine, ona aşık olduğuna ikna etmek için yapmak zorunda kaldığı soğukkanlı manipülasyon ve yalan seviyesi," dedim ve başımı salladım, "eğer bunu yapabilseydi, ona hiçbir şey koymazdım.

"O bir insan-hayvan. Neden kadının yalan söylediğini anlamadı? Newman sordu.

"Güçlü hayvan-adamlar ve vampirler gördüm, eğer yalan kişisel kör noktalarından birindeyse ya da duygusal olarak çok ilgiliyseler kandırılmışlardı. Doğaüstü olmanız kendinize yalan söyleyemeyeceğiniz anlamına gelmez."

"Ve Bobby o kadar güçlü bir şekil değiştirici değil, bu yüzden ona yalan söylemek daha kolay , değil mi?"

"Ondan biraz var. Yalanın kokusunu alabilmek genellikle şekil değiştirenlerin işidir. Düşük seviyeli vampirlere düşük seviyeli şekil değiştirenlerden daha kolay yalan söyleyebilirsiniz."

"Bunu aklımda tutacağım," .

"Muriel aile ve sanat eserlerinin kendisine miras kalacağına inanıyor gibiydi," dedim.

Newman, "O ve Todd hırsızlıkla ya da başka bir şeyle suçlanacaklar," dedi.

"Peki Jocelyn'in mirasın çoğundan onları mahrum bırakacağını biliyorlarsa neden bir şey çalsınlar? Yani, vasiyetname onaylanana ve ortalık yatışana kadar beklemediler?

"İyi bir nokta," dedi Newman, "ama cinayeti onlar ve Jocelyn bir kulüp dolusu insanın gözü önündeyse, o zaman kim işledi? Ray Marchand'ı kim öldürdü?

"Bobby dışında mı demek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Forrester ve Jeffries cinayetin şekil değiştirenlerin pençeleri ve dişleriyle işlenmediğini söylüyorlar, yani Bobby değil."

"Bobby ilk şüphelinin kendisi olacağını biliyorsa olmaz. Ya kendi pençeleri yerine bagh nakha'yı kullandıysa?"

"Yani bu önceden planlanmış ve tamamen soğukkanlı bir hareket olurdu. Bobby'nin bunu yaptığını düşünemiyorum," dedi Newman.

"Katılıyorum, ama onu ailenin diğer üyelerinden daha çok sevdiğimi kabul ediyorum, bu yüzden onun lehine önyargılı olabilirim."

"Ben de," dedi Newman.

"Sonra Jocelyn, Bobby'yi kendi kız kardeşinin peşinde çılgın bir cinsel sapık olarak tanıtmış gibi görünüyor ve baba

Ona saçmalamayı kesmesini söyledim, Bobby bir kurt adam gibi çıldırdı ve Ray'i öldürdü."

Newman, "Eğer yalan söyleyen Jocelyn ise, o zaman evet," dedi.

"Videoda onun sesini duyduk. O bir kurban değildi. Bir ilişkinin gönüllü bir katılımcısıydı" dedim.

"İlişki hakkında yalan söylüyor ama ya Bobby'nin babalarını bu ilişki yüzünden öldürdüğüne inanıyorsa? O zaman belki de o kadar travma geçirmiştir ki kendini tüm bunlardan uzak tutmaya çalışıyordur."

Newman'a yüzümü buruşturdum. "Bobby'nin onu takip ettiğine, hatta tecavüz ettiğine kendini inandırdığını, böylece ilişkisi yüzünden babalarını öldürdüğü için kendini suçlamadığını mı söylüyorsun?"

"Böyle söyleyince kulağa saçma geliyor."

"Daha tuhaf şeyler de gördüm ama Muriel'in evin ve içindekilerin kendisine miras kaldığına inanması daha mantıklı."

"Ama madem tüm bunlar ona miras kalacak, o zaman neden çalıyor?" diye sordu.

"Belki borçları çok yüksektir ya da tefeci gibi tehlikeli kişilerden kredi ve vasiyetnamenin onaylanmasını bekleyemiyorlar," dedim.

"Muriel ve Todd'un bu kadar tehlikeli birini tanıyacaklarından emin değilim."

"Çok pahalı ve nadir bulunan antika ve sanat eserlerini satabilecek ya da satın almak isteyen birini tanımaları gerekiyor," dedim.

Başını salladı. "İyi bir noktaya değindin. Tamam, her neyse, Muriel ve Todd'un bir yerlere bulaştığını mı düşünüyoruz?

"Evet, onları bu yüzden seviyorum, ister tek başlarına suikastçı olsunlar ister Jocelyn'le birlikte komplo kursunlar, çünkü Bobby ölmediği ya da cinayetten suçlu bulunmadığı sürece servetin büyük kısmı ona kalacak."

"Rayi öldürmek sadece Bobby'nin işine yaradı," dedi.

"Evet, bu da sana başka bir neden veriyor," dedim.

Newman başını salladı. "Böyle söyleme, Blake. Onun hayatını kurtarmaya çok yakınız.

İtiraz edemezdim ama cinayet silahının Muriel'in çantasında bulunmasının bile Bobby'nin adını infaz emrinden kaldırmayacağını ve kesinlikle yeni bir isim koymayacağını da biliyordum. Bu dava, arama emri sisteminin tasarlandığı gibi değildi. Bir yakalama emrinin çıkarıldıktan sonra iptal edilmesinin yasal bir yolu olup olmadığından emin değildim. Sadece hedefi değiştirebilirdiniz, niyeti değil, ama cinayete karışan tüm insanlarsa ne olacaktı? Aslında bilmiyordum. Belki de tek seferde bir cinayeti çözebilir, bir hayat kurtarabilir ve yeni bir içtihat yaratabilirdik.

67

MARCHAND-BABINGTONLAR ya da Babingtonlar, iseler, kendilerine ait bir mahallede bir McMansion'da yaşıyorlardı. Her bir mini malikane, kendisine doğru uzanan geniş peyzajlı bahçesiyle kendi başına güzel olabilirdi. Ancak posta pulu gibi bahçeleri ve her zamanki hayal gücünden yoksun banliyö peyzajıyla evler, size çok küçük gelen bir elbiseye sığmaya çalışmanın evdeki karşılığı gibi yersiz görünüyordu. Sığabiliyor olmanız, sığmanız gerektiği anlamına gelmiyordu.

O kadar çok parlak mavi eyalet polis arabası vardı ki garajdan çıkıp yolun bir tarafını işgal etmişlerdi; sanki biri caddenin o tarafındaki her yeşil bahçenin önüne mavi bir sınır dikmiş gibi görünüyordu. Newman adresten sonra bir garajda durmak ve geri dönmek zorunda kaldı; sonunda alt bölümün girişine yakın bir yere park etti. Newman'ın cipinden indiğimizde Nicky ve Ethan'ın araba yolunda ilerlediklerini gördüm.

Newman da onları fark etti. "Şimdiye kadar onları arkamızda görmemiştim." "Dediğimiz gibi, iyiler."

Sadece başını salladı ve eve doğru yürümeye başladık. Olaf ve Edward yanımızdan geçip sokağın ortasında durdular ve bize yetişmelerini beklediler.

Sürücü tarafında olduğumuz için Olaf camı indirdi. "Buraya mı park etsek?"

"Orada başka park yeri yok," dedim.

Camı kapattı ve başka bir şey söylemeden geri geri giderek cipini Newman'ınkinin arkasına koydu. Mavi hattaki birkaç işaretsiz bej arabadan birinin yanında bekledik. İşaretsiz tam olarak doğru değildi, çünkü yolcu kapısı Michigan Eyalet Polisi amblemiyle işaretlenmişti. En azından

alamet-i farikaları olan mavi renkteydi ve tepesindeki büyük kırmızı ışık ve kalın harflerle STOP yazan köpekbalığı yüzgeci eksikti. Acaba tüm "plakasız" arabaları kahverengi miydi? Umarım değildir. Kapıda büyük bir rozet varken plakasız araçlarda çalışmak yeterince zor olurdu; tüm araçların aynı renkte olması işi daha da zorlaştırırdı.

Edward yanımda, Newman'ın diğer tarafında duruyordu, biz de sokaktan aşağı, aramamız gereken eve doğru yürümeye başladık. Olaf Edward'ın diğer tarafındaydı, ama aslanından gelen görünmez bir darbe gibi ondan bir güç patlaması oldu. Bu beni biraz tökezletti.

"Sen iyi misin?" Edward sordu.

Başımı salladım. "Sadece Otto'yla konuşmam gerekiyor, hepsi . Sen ve Newman önümüzden gidin.

Bunun, söylemek istediğim şeyin Newman için güvenli olmadığını ve yeni gelenin dikkatini dağıtması gerektiğini bilmesini sağlayacağını umuyordum. Edward hafifçe başını salladı ve Newman'la en iyi Ted sesiyle konuşarak sokağa devam etti. Kelimeleri anlayamıyordum ama Ted konuşmasının ritmini biliyordum.

Biraz yalnız kaldığımızda Olaf, "Bunun olmasını istemedim," dedi.

"Bu neden oldu? Kontrolünüz takdire şayan." "Öyle ve bu kadar kontrolü kaybetmek için hiçbir mazeretim yok."

"Peki ne oldu Olaf?" diye sordum ve onunla daha iyi göz teması kurabilmek için yürümeyi bıraktım. Evet, ikimiz de güneş gözlüğü takıyorduk, bu yüzden göz teması gerçek olmaktan çok mecaziydi, ama en azından yere ya da çevreye değil ona bakabiliyordum.

"Onun yanında olmak istedim ama Newman'ı Newman'ı hareket etmeye zorlamak profesyonelce değildi."

Olaf'a gözlerimi kırpıştırdım, gözlerimi göremediği için mutluydum. "Kontrolünü bu şekilde kaybettiğine göre bu konuda çok güçlü hissetmiş olmalısın."

"Beni güçsüzleştiriyorsun, Anita."

"Senin için hiçbir şey yapmıyorum, Olaf... Otto. Bana karşı hissettiklerin zayıf hissettirebilir ama duygularını ben kontrol etmiyorum. Bu sana bağlı.

"Haklısın elbette, ama her şeyin kafanda ve kalbinde olduğunu kabul etmek yerine arzunun nesnesini suçlamak çok daha kolay. Eğer sadece bedenini isteseydim, şimdiye kadar çoktan almış olurdum. Elini kaldırdı, çünkü yoruma verdiğim tepki yüzüme yansımış olmalıydı. "Denerdim ve sen ve Edward beni durdurmaya çalışırdınız. Bunu biliyorum. Demek istediğim, tek istediğim seks ve senin üzerinde güç sahibi olmak olsaydı, benim açımdan kolay olurdu, ama benden hoşlanmanı, beni istemeni istiyorum. Diğer erkekleri hor gördüğüm gibi ilk kez bir kadının merhametine kalıyorum. O anda canavarlığımın kontrolünü kaybetmeme neden olan şey bana bakmaman oldu. Ed'e baktın. . Ted'e baktın, ama beni benim seni gördüğüm gibi görmedin. O anda, böyle hissetmek yerine seni incitmek istedim.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bir erkeğin bana söylediği en dürüst şeylerden biriydi ve bunun Olaf'tan gelmesi beni şaşırttı. Sonunda gerçeğin peşinden gittim. "Dürüstlüğünle beni şaşırtmaya devam ediyorsun Otto. Yani, gerçekten, minnettarım. "

"Ama," dedi.

Bir ama'nın gelmekte olduğunu bilmesi, gerçekten öğrendiği anlamına geliyordu. İlişkimiz için bu kadar çaba sarf etselerdi hala benimle olabilecek erkeklerle çıktım. Tabii ki seri katil değillerdi. Bu, Olaf'ın yumruk sütununda ağır basıyordu.

"Ama senden çok Ted'e baktığım için beni incitmek istediğini mi söylüyorsun? Bu konuda ne diyebilirim ki? Ted'i senden daha uzun süredir tanıyorum. Sen ve ben daha çıkmıyoruz bile ve sen şimdiden kıskanıyor musun?

Olaf sinirlenmeye başladı. Üzerinden tatlı, misk kokulu bir parfüm gibi çıktı ve birden yemek gibi kokmaya başladı. "Ben hiçbir kadını kıskanmıyorum." Sesi hırıltılıydı, öfke doluydu.

Görünüşe göre, onu beni kıskanmakla suçlamak en yanlış şeydi. Korkmam gerekirdi; midem çalkalandı. Daha yeni yemek yemiştim ama yine acıkmıştım ama hamburger ve patates kızartması için değil.

Ona doğru eğildim ve yumuşak bir sesle konuştum. "Öfken bana yemek gibi kokuyor."

Öfkesi hiddete dönüştü. Bu bende daha da yaklaşma isteği uyandırdı. Ona dokunmak, dudaklarımı eğip tenine bastırmak ve onu içime çekmek istedim. Neredeyse yüzümü kolunun içine sokacaktım. Sanırım üzerinde mareşal ceketi olmasaydı, bir kedinin kokusu gibi ona sürtünecektim. Hareketimin ortasında donup kaldım.

Bana baktı, öfkesi dağılmaya başlamıştı. Bu öfke seviyesinden bu kadar çabuk soğukkanlı ve sakin olabilen çok fazla insan tanımıyordum. Yılların deneyiminden bahsetti. Sanki kolunu bana dolayacakmış gibi doğru uzandı. Kendimi çektim ama sanki sarılmaya devam edecekmiş gibi kolu gelmeye devam etti. Daha da geri çekildim, beni yakalamak istemediği sürece ulaşamayacağı bir yerdeydim.

Tam da bunu yapmayı düşündüğünü izledim ya da belki de hissettim. "Birimizin canı yanmadan bunu nasıl yapacağız?"

Söylediğim neredeyse her şeyi ciddiye aldığı gibi bunu da ciddiye alıyor gibiydi. Başka koşullarda, düşündüklerime ve söylediklerime bu kadar dikkat eden bir adam harika olurdu, ama bu Olaf'tı, bu yüzden bunun yerine göz korkutucu ve biraz korkutucuydu - tamam, çok korkutucu.

"Bilmiyorum," .

Edward'ın Ted modundaki sesi, "Naber ortaklar?" diye .

Döndük ve ona baktık. O uzaktaydı ki, Olaf beni yakalamış olsaydı, Olaf'la birkaç saniye kavga etsem bile silahına davranabilirdi.

Edward biraz daha yaklaştı ve şöyle dedi: "Diğer polisler izlemeye başladılar. Ne görmelerini istediğine karar ver.

"Bunu burada ve şimdi tartışacak vaktimiz yok Otto," dedim.

"Hayır," dedi ama hâlâ kızgın ve rahatsızdı. Bu farklıydı. Genelde her şeyden çok emindi,

Belki çok emindim ama onda daha önce hiç görmediğim bir rahatsızlık vardı.

"Newman ileride bizi bekliyor. Şimdi caddede yürüyoruz ve sen de tam istediğin gibi benim diğer tarafımdasın. Sorun şimdilik çözüldü."

Bana kaşlarını çattı ve şöyle dedi: "Böyle önemsiz şeyler için endişelenmeyi sevmiyorum."

"Kimse bilmiyor," dedim.

"ile ne küçük şeyler vardır Biz endişeleniyorsun?" Edward sordu.

Büyük adama baktım. "Bunu ona açıklasam sorun olur mu?"

Sanırım Olaf'ı şaşırttım. "Benim için ondan sır saklar mısın?"

"Büyük değiller ama sana bunu vereceğim."

"Anita'nın diğer tarafına yürümek istedim ama Newman'ı sosyal tepkiler olmadan nasıl taşıyacağımdan emin değildim." Bunu söylerken Olaf'ın sesi neredeyse doğal olarak duygusuzdu. Bu kadar dürüst olmaya istekli olması beni bir kez daha şaşırttı. İşle ilgili duyguları olan ve asla bu kadar açık sözlü olamayacak pek çok insanla tanıştım.

Edward güneş gözlüklerinin arkasından kaşlarını kaldırdı ve en iyi Ted gülümsemesini takındı. "Bunu paylaştığın için minnettarım dostum ve gelecekte elimden geldiğince yardım edeceğim."

Edward'a baktım ve aklında tam olarak ne tür bir yardım olduğunu merak ettim, ama Olaf cevabı beğendiği için geçiştirdim.

"Teşekkürler," dedi iri adam.

"Ah, bana henüz teşekkür etme dostum, ama ipuçlarını aramana yardım etmek için eve gidiyoruz."

Edward yanımda durdu ve yürümeye başladı. Ben de onunla gittim, Olaf da yanımda yürüdü, böylece üçüncü caddede eski bir kovboy filmindeymişiz gibi yan yana yürüdük. Caddeye devam ederken Newman Edward'ın diğer tarafında durdu. Dördümüz sokağın ortasında sanki sokağın sahibiymişiz gibi yürüdük. Eskiden izlediğim tüm o eski western filmlerine geri döndüm.

Babamla birlikte, iyi adamların son hesaplaşma için kötü adamlarla buluşmak üzere sokağa çıktığı bir film izlemiştik. Gerçek tarihi okuduğumda silahlı çatışmaların böyle olmadığını ve Eski Batı'daki en başarılı kanun adamlarının kanun kaçaklarını saklayıp vurduklarını biliyordum ama ekranda bu kadar iyi görünmezdi.

"Neden gülümsüyorsun?" Olavo sordu. Bu düşünceyi herkesle paylaştım.

"Bunu seviyorum. Çocukken polis olmak istememin biri de bu eski filmlerdi," diyor Newman.

Edward, "Filmlerde şu anda son yüzleşmeye doğru gidiyor olmamız dışında," dedi.

"Ve gerçek polis işinde, henüz kötü adamların kim olduğunu bile bilmiyoruz," dedi Newman ve şimdi gülümsemiyordu.

Edward, "Eğer cinayet silahını bugün burada bulursak, katillerimizi yakalamış olacağız," dedi.

Newman, "Ancak Todd ve Muriel söz konusu olduğunda adalete doğru bir zafer yürüyüşü olmayacak," dedi.

"Bu zaferle ilgili değil, Newman. Bu masumları kurtarmak ve kötüleri cezalandırmakla ilgili," dedi Edward.

Newman, "Bu kulağa İncil'deki gibi geliyor," dedi.

"Dört Atlı'dan üçüne sahipsiniz," dedim.

"Sen vardır diyerek o senin intikam geliyor içinde İncil'deki boyutlarda mı?" Newman sordu ve neredeyse gülüyordu.

"," dedi Olaf.

Edward ve ben sadece başımızı salladık. Newman gülmeyi bıraktı ve sanki onunla şakalaşıp şakalaşmadığımıza karar vermeye çalışıyormuş gibi üçümüze baktı.

68

BİR SAAT SONRA, güne ebeveyn yatak odası olarak başlayan ama şimdi büyük bir indirimden çıkmış bir kumaş ve ev eşyası dükkânına benzeyen odanın ortasında duruyordum. Yastıklar, yorganlar, çarşaflar vs. dizlerime kadar yığılmıştı, sanki beyaz ve kahverengi çiçeklerle karda yürümek zorundaymışım gibi. Yatak çarşaflarının ötesinde gardırobu görebiliyordum. Her şey yere atılmış gibi görünüyordu. Gardırobu arayan polislerin, giysilerin muhtemelen evdeki en pahalı şeyler olduğunu anlayıp anlamadıklarını merak ettim. Muriel insanların görebileceği şekilde para kullanan ya da taşıyan insanlardan biriydi. Ev ve mobilyalar o modern tarzda güzeldi ama giydiği kıyafetler, Porsche SUV ve üç arabalık garaja park edilmiş Jaguar kadar güzel değildi. Porsche'nin bir SUV ürettiğini bile bilmiyordum. Jaguar güzel, zarif bir makineydi, ama SUV yoldaki diğer SUV'lara benziyordu, bu yüzden Porsche fiyatlarını ödemek bana aptalca geliyordu, ama tasarımcı bir fahişe değildim. Bir tasarımcı ya da süslü bir isim bir araba ya da kıyafetle ilişkilendirildiği için otomatik olarak daha fazla ödemezdim. Bazı tasarımcılar harika giyilebilir sanat eserleri yaratıyordu ama benim günlük hayatım giyilebilir sanata pek uygun değildi. Jean-Claude hayattaki iyi şeyleri hiçbir zaman gerçekten takdir etmediğim için umutsuzluğa kapıldı. Ona kendisini takdir ettiğimi ve hayattaki en iyi şeylerden biri olduğunu söyledim. Gülümsedi ve bunu bana itiraf etti.

"Nerede bu lanet şey?" Newman arkamdan söyledi.

Edward dördümüzün ikişer ikişer ayrılmamız gerektiğini söyledi ve Olaf'ı da yanına aldı. Bana uyar. Bir süredir koca adamdan bıkmıştım.

"Bilmiyorum," dedim.

"Özür dilerim. Olmadığını biliyorum, ama eğer onu bulamazsak, o zaman. " Sesinin kaybolmasına izin verdi.

Onun yerine ben bitirdim. "O zaman arama emri için daha fazla zaman kazanamayız."

"Evet, senin için arama emrini imzalamanın beni daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Masumsa kimsenin Bobby'yi öldürmesini istemiyorum ve senin de onu öldürmek istemediğini biliyorum. Sadece bunu benim yerime senin omuzlarına yüklediğim için kendimi suçlu hissediyorum."

"Sen iyi bir adamsın, Newman."

Başını iki yana salladı. "Hayır, gerçekten değilim ya da olmak istediğim kadar iyi değilim."

"Sanırım bu hepimiz için geçerli," dedim.

Tekrar başını salladı. "Herkesin iyi olmak istemediğini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Çoğu insan kendini iyi adam gibi ya da en azından haklı hissetmek ister. Eminim görmüşsünüzdür: kurbanı karşı koyduğu için, kısa etek giydiği için, çalacak güzel şeyleri olduğu için suçlayan haydutlar. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Gülme olabilecek ama tarif edilemeyecek kadar acı bir ses çıkardı. "Rolls-Royce'larını çalabilmek için bir bankacı ve karısını vuran bir araba hırsızım vardı. Kaybolduklarında bir hayır etkinliğine gidiyorlardı. Suçlunun savunması 'Böyle bir mahallede böyle güzel bir arabayı kullanarak ne yapıyordu? Birinin kıçına tekmeyi basacağını biliyor olmalıydı.

Dedim ki: "Sanki insanların arabalarını silah zoruyla çalmaması gerektiği hiç aklına gelmemiş gibi."

"Onları vurmayacağını söyledi ama silahı cama doğrulttuğunda adam kapıyı açmadı. Zengin adamın arabayı ona vermek yerine arabayla uzaklaşmaya çalışmasından çok rahatsız olmuş gibiydi. Arabayı vermiş olsalardı ikisini de vurmayacağını söyledi.

"Dediğim gibi, kötü adamlar bile kötü adam olmadıklarını hissetmek isterler."

"Suçlular konusunda haklısın, ama geri kalanımızın bundan daha iyi olmaya çalıştığını düşünmek hoşuma gidiyor," dedi yerdeki dağınıklığa bakarak.

Edward'ın mesaj sesi duyuldu, ben de telefonumu kontrol ettim. Mesaj basitti: "Onu buldular."

Newman'a mesajı gösterdim. O kapıya yöneldi, ben de onu takip ettim. Sanırım ikimiz de Muriel ve Todd'un kelepçelendiğini görmek istiyorduk. Yıkılıp itiraf edecekler miydi? Todd'un itiraf edebileceğini düşünüyordum ve eğer Perry Mason, Matlock, Law & Order anlarından birini yaşayacaksak, bunu görmek istiyordum. Henüz o dizi anlarından birini görmemiştim ama olursa kaçırmak istemedim. Yasal olarak cebimde Ray Marchand'ın katil ya da katillerinin yargılanma masraflarından tasarruf için uzatılabilecek bir arama emri vardı ama sonunda bunu yapanın ben olmak zorunda kalmayacağım bir davadaydım. Michigan'da doğaüstü olmayan suçlar için ölüm cezası olup olmadığından bile emin değildim. Normalde bilmeme gerek yoktu, çünkü tek başıma yürüyen, konuşan bir ölüm cezasıydım.

Muriel Babington'ı görmeden önce duyduk. "Kardeşimi biz öldürmedik!"

Todd Babington: "O barbarca şeyin bu eve nasıl girdiğini bilmiyorum" dedi.

Barbarca bir şey mi? Kanıt olarak ortadan kaybolmadan önce bagh nakha'yı bizzat görmem gerekiyordu. Normalde bir davanın sonunda hissettiğime hiç benzemeyen bir rahatlama hissettim. Belki de benim kimseyi öldürmeme gerek kalmadan bitiyor olmasıydı. Evet, bununla bir ilgisi olabilir.

"Dokunma bana!" Muriel bağırdı.

Kapının yanındaki insan grubu ayrıldığında ve Muriel'in onu kelepçelemeye çalışan eyalet polis memurlarına karşı mücadelesini harika bir şekilde gördüğümüzde hala merdivenlerdeydik. Tahmin ettiğimden daha fazla mücadele ediyordu ama eyalet polisleri ondan sadece fiziksel olarak daha büyük değildi. İnsanları kelepçeleme konusunda ondan daha fazla pratik yapmışlardı. Kazanamayacaktı ama onu yere yatırıp üzerine diz çökene kadar pes etmedi.

Onu. Zor görünüyordu ama bu kadar çok mücadele eden birini kelepçelemenin en güvenli yolu buydu - sadece memurlar için değil, Muriel için de. Onun üzerinde ne kadar kontrol sahibi olurlarsa, birinin kazara kendine zarar verme olasılığı da o kadar azalırdı.

Bağırıyordu: "Bunu bana yapamazsınız! Rozetlerinizi alacağım!"

Kocası Todd elleri kelepçeli ve pasif bir haldeydi, Leduc da kollarından birini gevşekçe tutuyordu. İkisi de olanları ilginçmiş gibi izliyordu ama ikisi de üzgün görünmüyordu. Todd, hayatının aşkına polis tarafından profesyonelce kötü davranılmasını izleyecek bir adam gibi görünmüyordu.

İki polis, her biri bir kolundan tutarak Muriel'i yerden kaldırdı. Ayaklarının yere değip değmediğini göremiyordum. Onu kapıdan dışarı taşıdılar. Duke, Todd'la birlikte peşlerinden geldi. Kelepçeleri görmemiş olsaydım, dışarıda takılan iki arkadaş olduklarını düşünebilirdim.

Muriel ise iki yanındaki polisleri tekmelemeye çalıştı. Onu sıkıca çektiler, böylece onlara zarar vermeye çalışmak için yüzüstü yere düşmemekle meşgul olacaktı.

"Piçler! Bırakın beni!"

Bahse girerim bu son kısmı iyice düşünmemişti, çünkü şimdi onu bırakırlarsa, elleri hala arkasında kelepçeliyken ve tutunmanın hiçbir yolu yokken yüzüstü yere düşecekti. Pek çok şey istemiş olabilirdi ama onu bırakmalarını gerçekten istemiyordu.

Livingston'ın tüm bunların ortasında, öfkeli enerjinin ortasında sakin bir kaya gibi durduğunu gördüm. Sanki heyecan ona hiç dokunmamış gibiydi. O kadar sakindi ki etrafındaki diğer insanların da sakin kalmasına yardımcı oluyordu.

Edward ve Olaf'ın nerede olduklarını merak ettim. Edward'ı uzun boylu, iri yarı polislerin arasında kaybetmiş olabilirdim ama Olaf yine de odadaki en uzun kişi olacaktı ve onu da görememiştim. Newman ve ben merdivenlerden inmeye başladık. Duke ve kelepçeli şüphelileri takip etti. Ben Livingston'a gittim çünkü ilk kez mahkûmları takip etmek ve hiçbir şey yapmamak zorunda değildim.

Rahatlamıştım, sadece Bobby Marchand'ı serbest bırakmaya yetecek kadar paramız olduğunu düşündüğüm için değil.

"Yüzbaşı Livingston," dedim, sesimi kargaşanın üzerinde duyabileceği şekilde yansıtarak.

Bana döndü ve sonra gözlerimle buluşmak için yere bakmak zorunda kaldı. Gülümsedi ve . "Mareşal Blake."

"Peki o barbar şey nerede saklıydı?"

Küçük bir gülümseme verdi. "Bunu duydun, değil mi?" "Kaçırmak zor."

"Bir rafın üzerinde, kirli paçavralara sarılmış bahçe sığınağı." Kanıt torbasını uzattı ve plastiğin içinden altın ve mücevherden yapılmış bir hayalet görebildim. Torbanın içinde ağır ağır sallanıyordu ve içerideki ışığın altında bile parlıyordu. Daha güçlü bir ışıkta görmek istediğimi hissettim ama bu sadece mücevher ve tarih değildi. Bu bir cinayet silahıydı ya da potansiyel bir cinayet silahı. Polis şimdi bunu cesetteki yaralarla karşılaştırmak zorunda kalacaktı. Gerçekten iyi bir avukatın cinayet silahını teknik bir gerekçeyle davanın dışında bırakma şansı olabilirdi. İşin adli boyutu devreye girdiğinde, mahkumiyet ve ceza garanti değildi, Cinayet için bile.

"Evin dışında saklamak riskli," dedim. "Ya mahalleden bir çocuk kazara bulursa?"

"Çöp gibi görünen bir şeyin içine gizlenmiş bir rafta zor bulduk. Asıl tehlike peyzaj ekibinin barakadaki çöpleri dışarı atması olabilir."

"Pençe kısmını görebilmem için çevirebilir misin?"

Livingston silahı elinde dikkatle döndürdü, böylece avucunun üst kısmına takılması gereken metal pençeleri görebildim. "Forrester ve Jeffries bunun kurbanın yaralarıyla eşleşeceğini düşündüler."

"Bu arada, ?"

"Dışarı. Daha iyi bilmesem, Jeffries'in bugün kimse idam edilmediği için üzgün olduğunu söylerdim."

Bu yorumu bir şaka olarak yaptı ve ben de onunla birlikte güldüm, çünkü Olaf'ın birini öldürmek istemesi komik değil miydi? Evet, son derece komikti.

Çok komik.

69

VI OLAF avlunun kenarında, parlak mavi polis arabalarının sıralandığı caddeye yakın bir yerde duruyordu. Polis kalabalığı yer değiştirdi ve Edward'ı onunla birlikte görebildim. Olaf'ın üzgün olduğu belliydi, ama onu bu kadar iyi tanımasaydım, Livingston gibi sakin göründüğünü düşünebilirdim. Bana sakin görünen Edward'dı ama belli ki Olaf'la ciddi bir şekilde konuşmaya çalışıyordu. Polis çemberinin dışında toplanmaya başlayan sivil kalabalığın arasında kalmışlardı. Önceden komşular olduğunu düşünürdüm ama o küçük sokak için çok fazla insan vardı. Suç mahallerinde her zaman açıklayabileceğinizden daha fazla insan olurdu. Hepsinin nereden geldiğini hiçbir zaman anlayamadım ve insanlar, internet her lanet şeyi duyurmayı kolaylaştırmadan çok önce de suç mahallerinde toplanıyordu.

Muriel polis arabalarından birinin içinde çığlık atıyor, camı itiyordu. Kocası arkasındaki arabada sessizce oturuyordu. Newman arabaların yanında Duke ile konuşuyordu. Gergin ama sakin görünüyorlardı. Kötü adamların hepsi saklanıyordu, ben de Edward ve Olaf'a doğru yürüdüm, Edward'ın koca adamı sakinleştirmesine ya da onu üzebilecek herhangi bir şeyden vazgeçmesine yardım edip edemeyeceğimi görmek için.

Yolun yarısına gelmiştim ki sivil kalabalığın içinde bir kargaşa oldu. Uzun boylu bir kadın polis hattını geçmeye çalışıyordu. Beyaz giyinmişti, bu da onu kalabalığın içinde boyundan daha fazla öne çıkarıyordu. Olaf kadar uzun değildi ama 1.80'in üzerindeydi. Yüzünü gizleyen büyük, yuvarlak beyaz çerçeveli güneş gözlükleri takıyordu, bu yüzden ilk başta onu tanıyamadım. Sadece kalabalık açıldığında

Jocelyn Marchand olduğunu ve onu duyuyor gibi görünen polis memuruna doğru eğildiğini fark ettiğimde oldu. Açıkçası, yıllar öncesinden annesinin yüzü aklımda olmasaydı, onu tanıyamayabilirdim ama kahverengi gözlerini kapatan gözlükleriyle, tamamen beyaz giyinmiş olduğu için annesinin hayaletine benziyordu.

Şerif Leduc da onu tanımış olmalıydı, çünkü yöne doğru yürüyordu. Onu tutan polise küçük bir jest yaptı ve kenara çekildi. Dar kalçalarını sallayan ince topuklu ayakkabılarıyla öne doğru adım attı ve uzun bacaklı her adımda kısa eteğinin dışarı fırlayıp etrafında dönmesine neden oldu. Onu bir hastane yatağında görmek beni bacaklarının uzunluğuna ve şekline hazırlamamıştı. Normalde bacakları pek sevmem ama bacakları o kadar kısaydı ki, sanki kalçalarının hacmine ve eteğinin dans eden dar kenarının hemen altında kalan diğer her şeye işaret eden bir ünlem işaretiymiş gibi eteğinin girdabına doğru ilerliyor gibiydi. Karşıdan karşıya geçerken bunun sadece kıyafet, makyaj ve saçtan ibaret olmadığını fark ettim. Maksimum etki için nasıl hareket edeceğini biliyordu. Şerifle kaldırımın ortasında karşılaştığında başım dönerek onu izleyen tek kişi ben değildim.

Yüksek topuklu ayakkabılar giydiği için, adamın onunla yumuşak bir şekilde konuşabilmesi için eğilmesi gerekecek kadar uzundu. Gözlerini göremedim ama bir ara omuzları dikleşti ve büyük güneş gözlüklerinin arkasından gözlerinin büyüdüğüne bahse girebilirim. İçinde teyzesi ve eniştesinin bulunduğu polis arabalarına baktı, sonra o mükemmel rujlu ağzını açtı ve "Muriel Teyze, bunu nasıl yaparsın?" diye bağırdı. Arabalara doğru ani ve titrek bir adım attı. "Todd Amca, babamı nasıl öldürebildin? Bobby'ye nasıl iftira atarsın? Bana babamızı onun öldürdüğünü düşündürdün!

Kadın, Todd'un bulunduğu arabanın camına bir tokat attı ve Todd sanki darbe ona değmiş gibi gözle görülür bir şekilde titredi. Eğer onu karısından uzaklaştırabilirsek, konuşabilirdi. Suçlu hissediyordu ve bu da insana aptalca şeyler yaptırıyordu, avukatı olmadan konuşmak gibi.

Jocelyn, Muriel'in içinde olduğu arabaya gitti. Camına vurulduğunda Muriel hiç irkilmedi. Başını benden çevirmişti, yani yeğenine bakıyordu. Keşke Muriel'in yüzünü görebilseydim, çünkü ifadesi her neyse, Jocelyn'in ellerini cama bastırmasına ve yüzünü yaklaştırmasına neden oldu, sanki camı itmek ve diğer kadına ulaşmak istiyormuş gibi.

"Duyarsız olduğunu biliyordum Muriel, ama kendi kardeşini nasıl öldürebilirsin? Babamızı bizden nasıl alırsın? Bobby'yi suçlayarak, seni kötü kaltak!

Hepimiz gösteriyi izliyorduk ama sanki bu hakaret bir işaretmiş gibi Leduc Jocelyn'e yaklaştı ve onu sakinleştirmeye ya da en azından arabalardan uzaklaştırmaya çalışmaya başladı. Onu dirseğinden tuttu ve arabaların gidebilmesi için kaldırıma yatırdı. Babington'lar yerel hapishaneden daha büyük ve çok daha az memleket dostu bir yere gidiyorlardı.

Şerif elini Jocelyn'in dirseğinin üzerinde tutuyordu, sanki arabaların peşinden koşmayacağına ya da bir şey fırlatmayacağına güvenmiyormuş gibi. Onu gerçekten suçlayamazdım. Yanlarına gittim. Onunla konuşmak isteyip istemediğimden emin değildim ama Bobby ile olan cinsel ilişkisi hakkında neden insanlara yalan söylediğini anlamıyordum. Cinayetten dolayı ondan hoşlanmama neden oldu ama belki de Bobby'yi kandırmaya çalışmasıyla ilgili sorunum buydu. Bunu neden yaptığını gerçekten anlamak istiyordum ama bu artık beni ilgilendirmiyordu. Kötü adamlarımız hapishane yolundaydı. Önümde duran güzel yalancı beni yasal olarak aşağı çekecek hiçbir şey yapmadı.

Leduc ile konuşuyordu. "Bunu Bobby'nin yaptığına beni ikna izin verdiğime inanamıyorum. Babam."

"Hepimizi kandırdılar, Joshie."

"Jocelyn," o o düzeltildi otomatik olarak, olmadan ifadede bir değişiklik yok.

"Jocelyn. Yıllar önce tanıdığım küçük kız olmadığını hep unutuyorum.

Hayatım boyunca insanların bunu söylediğini duydum ama aile fotoğraflarını gördüm ve bir insanın nasıl gerçekten aile üyesi olamayacağını anlamadım.

Küçük kız ile karşımızdaki bu uzun boylu, heykelsi güzellik arasındaki farkı görememek. Birinin yaşını unutmak sorun değil, ama aradaki fark bu kadar büyükken bunu görememek, anlamadım.

"Şerifin Bobby'yi idam etmediğine çok sevindim. Bu her şeyi daha da kötüleştirebilirdi." Jocelyn yüzünü ellerinin arasına gömdü, omuzları ağlıyormuş gibi titriyordu. Gözlükleri takılı olduğu için kaç damla gözyaşı aktığını anlamak zordu. Ondan hâlâ hoşlanmadığımı fark ettim. Güzeldi, ama güzel olmak da aynı şeydi ve insanlara Bobby ile cinsel bir ilişki yaşadığını itiraf etmek yerine Bobby'nin onu takip ettiğini, taciz ettiğini söylüyordu. Ensest tabusunu anlıyordum ama yalanları Bobby'ye karşı davayı güçlendirdi. Bunu affedemezdim. Biri sevişmek için yeterince iyiyse, onunla seviştiğinizi itiraf edecek kadar da iyidir. Eğer değilse, o zaman muhtemelen ilk etapta onlarla sevişmemelisin.

Newman yanlarına geldi. "Ben de memnunum, Jocelyn. Bobby'yi idam etseydim ve sonra masum olduğunu öğrenseydik kendimle yaşayamazdım."

Jocelyn kollarını onun boynuna doladı ve sanki omurgasını eritmeye çalışıyormuş gibi kendini ona doğru bastırdı. Şaşırmış görünüyordu, ama biri size sarıldığında ona karşılık vermemek her zaman zordur, bu yüzden kollarını ona doladı ve beceriksizce onu okşadı. Sonra bacakları çöktü. Bayılmıştı ve eğer Newman'ın yardımına koşmasaydım ikisi de düşecekti. Onu tutacak kadar güçlüydü ama hazır olmadığınız sürece birini yakalamak şaşırtıcı derecede zordur.

Ambulansın gelmesini ve onu hastaneye götürmesini beklerken onu polis arabalarından birinin arkasına yatırdık. Livingston, sağlık görevlileri gelene kadar memurlarını Jocelyn'in yanında oturttu.

Leduc bize seslendi: "Şerifler, bir dakikalığına bize katılabilir misiniz?"

Livingston'la birlikte evin ön merdivenlerinin yanındaydı. Newman ve Şerif Yardımcısı Rico zaten yanlarındaydı. Kimse pek mutlu görünmüyordu. Bu ilçede on yıllardır işlenen en kötü cinayeti çözmüştük ki başka bir şey oldu. Bir grup adama doğru yürürken içimden gelen soruyla savaştım: Şimdi ne olacak? Onlara ulaşmadan önce Olaf bize eşlik etti. Kişisel bir şeyden bahsetmedi, biz de bahsetmedik. Tüm polis işleri bitene kadar profesyonel olacaktık. Bildiğim iyi oldu.

70

"CARMICHAEL kendini öldürmeye çalıştı," dedi Leduc.

"Marchand'ların yerleşik bekçisi, şu Carmichael mı?" Ben sordum.

Başını salladı.

Livingston şunları söyledi: "Birkaç dakika önce yerel bir motelde bulundu. Görünüşe göre cinayetten beri orada saklanıyormuş."

"mı?" diye sordu Rico. "Doktorlar
henüz bilmiyor."

Duke, "Nedenini belirten bir not bıraktı mı?" diye sordu.

"O , odadaki bilgisayara yazdı. Bu bir itiraf." "Neyin itirafı?" diye sordum.

"Nottan daha önce bahsetmemiştiniz," dedi Newman.

"Oraya varmak üzereydim ama Duke bunun için polislerin burada olmasını istedi."

Leduc, "Newman Blake için infaz emrini imzaladı, yani artık onun davası ve diğer ikisi olmadan hiçbir yere gitmiyor," dedi.

Livingston, "İnfaz emrinin şimdiye kadar tartışmalı hale geleceğini sanıyordum, ama tamam," dedi. "Not senin bilgisayarındaydı. Önemli noktalara değineceğim. Babingtonlar için bagh nakha çalmış. Mücevherlerin satışından elde edilecek paranın bir kısmını ona vaat etmişler. Mücevherlerle birilerine zarar vermek istediklerini fark etmemiş ve bundan pişmanlık duymuş. Ray Marchand'a ne olduğunu."

Newman, "Eğer bu bilgiyi vermiş olsaydı, Bobby'nin hayatı kurtulabilirdi," dedi.

Rico, "Belki de bunun kendisini cinayete bulaştıracağını düşündü," dedi.

"Küçük bir şey çalmasını ve bunun değerini bilmemesini anlayabiliyorum ama Carmichael'ın, Bobby'yi kurtarabilecek bir bilgiye sahipse idam edilmesine izin vermekten daha iyi olacağını düşündüm." Duke başını salladı ve sanki insan davranışları hakkında çok fazla şey öğrenmiş gibi yeniden yaşlı ve bitkin göründü.

Rico, "Belki Muriel yalan söylemek ve her şeyin Carmichael'ın fikri olduğunu söylemekle tehdit etmiştir," dedi.

Dük, "Sizce konuşmaktansa Bobby'nin ölmesine gerçekten izin verir mi?" dedi.

Newman, "Buna inanmak istemiyorum Duke, ama görünüşe göre öyle yapmış," dedi.

Duke şapkasını çıkardı ve sanki havayla yıkamaya çalışıyormuş gibi elini yüzünde gezdirdi. "Bobby'nin içindeki canavarın kontrolünü kaybedip Ray'i yanlışlıkla öldürdüğüne inanmak, böyle soğukkanlı bir pisliğe inanmaktan daha kolaydı."

"Bazen aileniz ve arkadaşlarınız gerçek canavarlar olunca daha kolay oluyor," dedim.

Duke bana baktı ve neredeyse gülümseyecekti ama sonra ifade üzüntüye dönüştü. "Buna amin derim. Sanırım tutuklama emrinizi iptal etmek ya da değiştirmek için yeterli makul şüpheye sahibiz.

"Aslında, sadece insanların olduğu bir arama emrim hiç olmamıştı, bu yüzden nasıl işlediğinden emin değilim. Sanırım ayrılabilmem için bir yargıcın burayı resmen boşaltması gerekiyor."

"Onu şimdi arayacağım," dedi Duke. Telefonuna numaralar yazarak uzaklaştı. Yerel yargıçlarla bu kadar içli dışlı olan birinin bizim tarafımızda olması güzeldi.

"Davanın sonu bu mu?" Olavo sordu.

"Arama emri hâkim tarafından iptal edilirse, evet," dedim.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Eğer birlikte ava çıkmayacaksak, neden burada olduğumu bilmiyorum."

"Arama emri iptal edilirse hepimiz eve gidebiliriz," dedi Edward. Konuşurken gülümsedi.

İlk tanıştığımızda avlanmak ve öldürmek için yaşıyordu. Şimdi hala bundan zevk alıyordu ama aynı zamanda ailesi için de yaşıyordu. O da benim gibi artık evinden uzaktayken özlediği insanlara sahipti. Gerçekten keyif aldığımız hayatlarımız vardı. Olaf'ın tepkisini izlemek bana onun hiç kimsesi olmadığını hatırlattı. Yakınlık kurduğunuz herkesi öldürürseniz, ilişkiler açısından üzerine inşa edebileceğiniz pek bir şey kalmaz sanırım.

Duke telefonu hala kulağında tutarak bize geri döndü. Konuşmanın kendi tarafını bize yüksek sesle anlattı. "Dill, seni cinayet silahına ve Bobby Marchand'ı suçlamak için cinayet sebebi olan şüphelilere sahip olduğumuz konusunda temin etmeme rağmen, infaz emrinin hâlâ geçerli olduğunu mu söylüyorsun?"

Birkaç dakika boyunca konuşmanın diğer tarafını dinledi ve sonra, "Şaka yapıyor olmalısın, Dill. Arama emrinin süresine daha fazla ekleme yapamaz mısın? Dill, hukuk dilinde ne yazdığı umurumda değil. İtiraf almak için yeterli zaman yok diye polis memurlarından birinin masum bir adamı infaz etmesini kabul edemezsin!

Telefonu kapattı ve sanki onu bahçeye atmayı düşünüyormuş gibi bir hareket yaptı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en korkunç, en kafa karıştırıcı şey."

"Ciddi ciddi Bobby'nin zaman dolduğunda hâlâ idam edileceğini mi söylüyorsunuz?" Newman sordu.

"Yargıç Metcalf Dill, bulabildiği tüm katip ve avukatlara arama emrinden kaçmanın bir yolunu araştırtıyor, ancak bunun için yasal bir emsal olmadığı ortaya çıkıyor ve Dill tekneyi sallamaktan hiç hoşlanmıyor."

Livingston şöyle dedi: "Bu tekneyi sallamak değil. Bu yasal bir cinayet.

"Sence ben nasıl hissediyorum?" diye sordum. "Arama emri artık benim adıma, yani herhangi bir infaz gerçekleşecekse bunu yapması gereken kişi benim."

Newman bana baktı, şok olmuş gibiydi. "Ciddi olamazsın."

"Yasal olarak başka seçeneğim yok."

"Bobby'nin herhangi bir suç işlemediğini bildiğiniz halde onu gerçekten öldüreceğinizi kastetmiş olamazsınız," dedi.

"Gerekirse Otto ya da benim için arama emrini imzalar," dedi Edward.

Newman ona baktı. "Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilirim," dedi Olaf.

Newman ona baktı. "Umarım ciddi ."

Leduc şunları söyledi: "Dill, şüphelilerimizin suçu itiraf etmeleri halinde, infaz emrini iptal etmenin yasal bir yolunu bulana kadar infazın durdurulması için bizimle birlikte çalışacağını söyledi."

"Arama emirleri muğlak ifadeler içeriyor," dedi Edward, "bu yüzden onları sadece cinayeti işleyen kişiyi değil, bir indeki tüm vampirleri ve onların insan hizmetkârlarını ya da tüm bir kurtadam sürüsünü ortadan kaldırmak için kullanabiliriz."

"Ne bize nasıl yardımcı olur?" Ben sordum.

Edward, "Babington'lara insan gibi davranırsak, izin onları da kapsar," dedi.

Olaf ve benim dışımda polis grubundaki herkes ona, sanki alnının ortasında dişleri ve bir gözü olan ikinci bir kafa filizlenmiş gibi baktı.

Livingston, "İnsanları doğaüstü varlıklarmış gibi infaz edemezsiniz," dedi.

"Ama Muriel ve Todd bunu bilmiyor," dedim.

Livingston kaşlarını çattı ama Duke gülümsedi. "Muriel'i avukatı olmadan konuşması için korkutmaya mı çalışacaksın?"

"Hayır, Todd Babington'ı suçlamaya çalışacağım, böylece avukatı olmadan konuşacak ve eğer suçlama sorunu çözmezse, onu korkutmaya çalışacağım."

"Cinayet silahı onların evinde saklı. Carmichael'ın onları suçlayan intihar notu elimizde. Bu onları suçlamak için yeterli" dedi Duke.

"Normal bir cinayetmiş gibi suçlanabilirler mi ve yine de infaz emri kapsamına girebilirler mi?" Newman sordu.

"Emin değilim," dedim ve küçük grubumuzdaki herkese baktım.

"Bana bakma," dedi Rico.

Ama sadece Bay Rico değildi. Hiçbirimiz bilmiyorduk.

"Hayırbiz değiliz onları suçla . Cinayet, Yani, değil önce İtiraf almak için arama emrini kullanacağız," dedi Edward.

"Nasıl sen olabilir olmak Tabii ki o o alacağız herhangi birinden bir itiraf var mı?" Livingston sordu.

"Eğer yolumuzdan çekilir ve işimizi yapmamıza izin verirseniz, bir itiraf alacağız," dedi Edward.

"Yolundan çekilmekle ne demek istiyorsun?" Duke sordu.

"Demek istiyor ki, garanti sistemi altında, hangi düzeyde ... hareket edeceğimiz konusunda tam bir takdir yetkisine sahibiz. . şiddetle hareket ediyoruz," dedim.

"Canlılık ve hareket ne demek?" Dük sordu. "Şiddet," dedi Olaf.

"Evet, demek istediğim de buydu," dedi Edward.

"Muriel ve Todd'a zarar vermenize izin veremeyiz," diye itiraz etti Duke.

"Bobby'yi öldürmemizi mi istiyorsun?" Sordum.

"İstemediğimi biliyorsun."

"O zaman en iyi yaptığımız şeylerden birini yapalım," dedim.

" nedir?" diye sordu Rico.

"Korkutucu ol."

"Hayır Yapmayacağım. ayrılmak sen istismar . mahkumlar altında denetim," dedi Duke.

"Bobby'nin hayatını kurtarmak için bile mi?" Ben sordum.

Duke başını salladı. "Muriel ve Todd'a kötü davranmanıza izin verirsem, onlardan daha iyi olamam."

"Bizim ne olduğumuzu hâlâ anlamıyorsun," dedi Edward.

"Siz ABD polisisiniz," dedi Livingston. "Öyleyiz ama doğaüstü şubedeniz."

"Yani canavar avlıyorsun," dedi Rico.

"Yani canavarları öldürüyoruz," diye düzeltti Edward. "Biz cellatlarız," dedim.

"Muriel ve Todd'u gözaltındayken öldüremezsin," dedi Duke.

"Teknik olarak, arama emri buna izin verir," dedi Edward.

"Hayır," dedi Duke.

"Hayır," dedi Livingston.

Newman, "Bu yüzden şerif olmadım," dedi.

"Bir arama emrinde kanunun lafzını nasıl tamamlayacağımız konusunda tam bir takdir yetkisine sahibiz," dedim.

"Dediğim gibi, onları öldürmüyorsunuz," dedi Duke.

"Ölüler Bobby'yi kurtaramayabilir. Vasiyeti itiraf etmek için hayattalar," dedim.

"Muriel'in yıkılacağını sanmıyorum," dedi Duke.

"Herkes eninde sonunda kırılır, Şerif," dedi Edward.

"Benim gözetimim altında kimseye işkence yapamayacağınızı gerçekten yüksek sesle söylemek zorunda mıyım?"

Edward, "İstediğinizi söyleyebilirsiniz, ancak yasal olarak görevimizi tamamlamak için gerekli gördüğümüz düzeyde güç kullanabiliriz" dedi.

"Normalde mahkumlarınızı öldürmeden önce onlara işkence yapar mısınız?" Livingston söyledi.

"Hayır," dedim.

"Evet," dedi Olaf.

"Duruma göre değişir," dedi Edward.

"Sizler çok korkutucusunuz. Bunu biliyor muydunuz?" dedi Duque.

Üçümüz de başımızı salladık. Biliyorduk.

71

OLAF, EDWARD VE ben Muriel ve Todd Babington'ın tutulduğu büyük hapishaneye gittik. İkisinden de itiraf alabilecek miydik bilmiyordum ama yargıç Duke'a tutuklama emrinin süresini durdurabileceğimizi ancak bu şekilde söyleyebilirdi. İptal etmeyecekti, çünkü bunu yapacak bir sistem yoktu, ama bu bir başlangıçtı. Todd'a gerçekten işkence etmek zorunda kalmadan ondan bir itiraf alabileceğimizi umuyordum. Tehditler. Tehditler konusunda iyiydim ama Olaf'ın başka bir gerçek şüpheliye işkence etmesine asla yardım etmek istemedim. Evet, Florida'daki bir şekil değiştirendi ve tüm parçaları yeniden büyümüştü ama bunu yapabilecek olmam beni korkutuyordu. O anda Olaf'tan değil, kendimden, yaptıklarımdan ve tekrar yapmaya istekli olabileceğim şeylerden korkuyordum.

Todd Babington'ı sorgu odasında otururken gördüğüm an, ona işkence yapmamıza gerek kalmayacağından neredeyse emindim; suçluluk duygusu yeterli olabilirdi. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce Marchand malikanesinde karşılaştığımızdan on yaş daha yaşlı görünüyordu. Omuzları yuvarlanmış ve sanki masaya bağlı kelepçelerin izin verdiği ölçüde kendini kucaklamaya çalışıyormuş gibi kendi içine doğru kıvrılmıştı. Normalde, şehrin önde gelen vatandaşlarından biri muhtemelen bu şekilde kelepçelenmezdi ama sadece cinayet değil, vahşi bir cinayet şüphesiyle tutuklanmıştı. Onunla ilgili her şey yenilgiyi anlatıyordu. Mükemmel.

Edward ve ben onun masasına oturduk. Olaf köşedeki aldı, böylece gerektiğinde içeri girebilecekti. Newman, Carmichael hakkında neler öğrenebileceğini görmek için hastaneye gitti. Bu, siz cesetleri ararken şovalyeyi tepeye yürüyüşe göndermenin oyun içi eşdeğeriydi, ancak Newman belki de

İtiraf almak için kötü şeyler yapmamız gerekecekti. Biz bunu yaparken orada olamayabilirdi ama Bobby'nin hayatta kalmasını, ahlaki öfke duygusunun bozulmamasından daha çok istiyordu. İş bölümü konusunda anlaşmıştık. Şimdi sadece buna göre yaşamak zorundaydık.

Üçümüz odaya normalde sahip olamayacağımız tek bir şey almıştık: fotoğraflarla dolu kahverengi kağıttan bir klasör. Sigorta fotoğrafları yığının en üstündeydi. Ondan sonra olay yeri fotoğrafları geliyordu. Tehditlerden önce şok edici görüntülerle başlardık - enerji tasarrufu ve diğer şeyler. Klasörü önümdeki masanın üzerine koydum, kapalı ve nötr. İçinde her şey olabilirdi. Todd'un bakışları dosyaya kaydı. Sonra hepimize hızlı ve gergin bakışlar attı ve sonra tekrar masaya baktı.

"Cinayet senin fikrin miydi yoksa karının mı Todd?" Ben sordum.

Başını kaldırıp bir an için bana baktı, gözleri irileşmiş ve korkmuştu, sanki bu soruyu beklemiyordu. Bunu beklemesi gerekirdi. Bu yüzden kelepçeliydi ama onu hazırlıksız yakalamıştım. Eğer akıllı davranır ve onu fazla zorlamazsak, bizimle konuşacaktı. Muriel Babington çoktan avukatını aramıştı ama biz yine de teslim olmayacaktık çünkü teknik olarak benim tutuklama emrim altındaydı. İcra emri onun yasal temsil hakkını elinden almıştı. Bu gerçekten bir insan hakları kabusuydu. Bu kabusu yeğenlerini öldürmeye çalışmak için kullandılar. Bunu şimdi onlara karşı kullanmak şiirsel bir adaletti. . ya da şiirsel adaletsizlik.

Todd başını salladı ve o kocaman korkmuş gözlerle bana baktı. Far ışığına tutulmuş bir geyik gibiydi. Bir şey söylemesini bekledim. Bir ses çıkarmasını beklerdim ama o öylece oturmuş, ağzı hafifçe açık, gözleri şok ve korkudan başka bir şeyle dolu bana bakıyordu. Sanki başka hiçbir şeyi kalmamış gibiydi ve soruma cevap verecek hiçbir şeyi kalmamıştı. O anda, onu çok fazla zorlamanın, eğer henüz yapmadıysa, onu soğutabileceğini fark ettim. Bunun olacağını tahmin etmemiştim ve nasıl ilerleyeceğimden emin değildim. Kurnazlık ve yumuşaklık benim hızım değildi.

Edward'a baktım. O büyük dostça Ted gülümsemesini takındı ve sonra masanın karşısındaki adamı işaret etti. "Merhaba Todd. Nasılsın?"

Todd arkasını döndü ve o kocaman korkmuş gözlerle ona baktı.

"Senin için garip bir gün, değil mi Todd?" Edward sadece o eski iyi çocuk cazibesini yayıyordu.

"Evet," dedi alçak ve kararsız bir sesle. Gözlerini kırpıştırdı ama gözlerini açtığında panikten daha fazlası vardı.

"Todd, bana cinayet planlayan biri gibi gelmiyorsun."

"Ben değilim." Kelepçeler onu felç edene kadar biraz daha dik oturdu ve sonra omuzları tekrar eğildi, ama o kadar değil. "Yani, ben yapmadım. Biz kimseye zarar vermedik."

"Kayınbiraderiniz Ray yaralanmaktan daha fazlasıydı."

Başını hızla ve birçok kez salladı. "Ray'e olanlarla bizim hiçbir ilgimiz yok. Biz katil değiliz." Hakarete uğramış gibi konuşmayı başarmıştı.

"Cinayet silahını senin evinde bulduk, Todd. Ray'i öldürmek için kullanmadıysan oraya nasıl geldi?

"Bilmiyorum, ama sizi temin ederim ki o bizim elimizde

değildi." "O zaman evinize nasıl girdi?"

"Muriel burada olsaydı, senin yerleştirdiğini söylerdi."

"Karın burada değil. Ne diyorsun Todd?

"Polisi onu evimize yerleştirmekle suçlamıyorum ama yemin ederim o şeyi vitrinin dışında hiç görmedim. Cidden Ray'i öldürmek için kullanıldığını mı söylüyorsun? Çok ciddi görünüyordu ve sürekli Ray'in adını kullanıyordu. Genellikle katiller kendilerini kurbanlarından uzak tutmaya çalışırlar ve bunu yapmanın bir yolu da isim vermekten kaçınmaktır.

"Biz de tam olarak bunu söylüyoruz Todd."

Beti benzi attı ve nefes nefese bir sesle, "Bobby'nin Ray'e zarar verebileceğine inanmak istemiyordum ama birinin o şeyi onun üzerinde kullanabileceği düşüncesi..." demeden önce yutkunmak zorunda kaldı. Tekrar yutkundu, burnundan nefes alıyordu. Umarım

çünkü bu, sorgunun geri kalanını hepimiz için tatsız hale getirirdi.

"Buna bagh nakha deniyor," dedi Edward Ted aksanıyla, ama kulağa yabancı gelen cümleyi mükemmel bir şekilde telaffuz ediyordu, öyle ki son iki kelimede ev aksanı kaybolmuş gibiydi.

Kahverengi kâğıt dosyayı açtım ve tüm o parlak altınları ve ışıkta parlayan değerli taşları gösteren sigorta fotoğraflarını çıkardım. Kıvrık pençeleri gösterene geldiğimde Todd gözlerini kaçırdı. Bu bir suçluluk işareti miydi yoksa sadece acıma mı?

"Şuna bak Todd," dedim.

Bakmadan başını salladı.

"Ray Marchand'ı parçalara ayırmak için kullandın ve şimdi ona bakamıyor musun?"

O zaman bana baktı. Gözleri korkmuştu ama önceki kadar değil. "Sana söyledim, o şeye hiç dokunmadım, kutunun dışında hiç görmedim."

"O zaman neden senin evindeydin?" diye sordum.

"Onu bizim evimizde bulmadın." Sesi çok emin geliyordu. "Ama biz bulduk," dedim.

"Nerede?" diye sordu yine kızgınlıkla. "Nerede ne?" diye sordu Edward.

"Bunu evimizin neresinde buldun?" "Arka barakada," dedi Edward.

Todd'un sesi kibirli geliyordu. "Çim biçme makinesini ve bahçe ekipmanlarını sakladığımız kulübe mi? Mahalleden biri girip çalabilsin diye kilitlemeye bile zahmet etmediğimiz kulübe mi?

Olaf sanırım üçümüzü de şaşırtarak şöyle dedi. "Yeğeniniz bir günden kısa bir süre içinde ölecek."

Todd korku dolu gözlerini Olaf'a çevirdi. "Ama cinayet silahını sen buldun. Bobby'nin artık masum olduğunu biliyorsun."

"Gerçek katili bulmadığımız sürece yargıç arama emrini iptal etmeyecek," dedim.

Önce bana sonra da hepimize kaşlarını çattı. "Ama Muriel ve benim katil olduğumuzu düşünüyorsun. "Ama Muriel ve benim katil olduğumuzu düşünüyorsunuz.

suç. Bobby'yi kurtarmak için bu yeterli değil mi?"

"Biz de öyle olacağını düşünmüştük Todd," dedi Edward, "ama idam doğaüstü suçları haklı çıkarır . . şey, onlar insanların yaşamasına izin vermek için yaratılmadılar."

"Masum olduğunu bile bile Bobby'yi öldüreceğini mi söylüyorsun?"

"Bunu yapmak istemiyorum," dedim.

"Yapar mısın?"

"Marshal Newman benim için arama emrini imzaladı, yani evet."

"Ama o masum. Öyle demiştiniz."

"Sanırım öyle, ama yargıç arama emrini tebliğ etmemiz için bize daha fazla zaman vermeyecek. Yerel polis senin ve Muriel'in Ray Marchand'ı öldürdüğünüzü kanıtlamak için delil toplamaya devam edecek ama o zaman Bobby'yi kurtarmak için çok geç olacak.

"Bu ... bu ... bu canavarca," dedi Todd.

"Canavarları öldürdüğümüz için ironik bir kelime seçimi Todd."

"Ama onun masum olduğunu biliyorsun."

"Ama bunu zamanında kanıtlayamayız." Edward üzüntüyle başını salladı, daha genç ve garip bir şekilde masumca hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Tanrım, rol yapabiliyordu. Asla o kadar iyi olamayacaktım ama kız gibi, küçük bir şey olduğumu vurgulamak için elimden geleni yaptım. Bobby'nin hayatını kurtarmak için büyük kahverengi gözlerimi amcasına dikerdim.

"Bobby'kurtarabilirsin Todd," dedim ve eline dokunmanın çok fazla olup olmayacağını tartıştım ve sonunda dokunmamaya karar verdim. Şüphelileri öldürebilirdim ama el ele tutuşmak hoş karşılanmıyordu.

"Nasıl?" diye sordu. "İtiraf et."

"İtiraf ediyorum, bir şeyler çaldık ve daha da çalacaktık."

"Cinayet silahını nasıl çaldınız?" Olavo söyledi.

Todd ona baktı, yine öfkeliydi. Bu onun en sevdiği duygulardan biri gibi görünüyordu. "Sana söyledim, onu biz almadık ve alsaydık da bahçedeki kulübeye koymazdık. Bu kadar değerli bir şeyin çok daha güvenli bir yere gitmesi gerekirdi."

"Neresi gibi?" diye sordum ve gözlerimi ona dikerek biraz daha yaklaştım. İyi bir önlem için dış görünüşümle oynayabilirdim.

"Malı nereye saklayacağımızı söylesem Bobby'ye yardımı olur mu?"

"Belki," dedim.

"Evde bir kasamız var."

Edward, "Bagh nakha bulunmadan önce bugün açıldı," dedi.

"Ana yatak odasındaki kasa değil. Bodrumdaki.

Edward'a baktım ama o başını salladı. "Bodrumda kasa yoktu Todd," dedim.

"Ama orada. Sana söz veriyorum orada."

"İçinde ne var?" Olavo sordu.

"Küçük Küçük, ama hiçbir şey Bu. Ben hiç görüldü o Dışarıda Ray'in ofisi."

"Carmichael yardım etti sen a çalmak ve küçük şeyler?" Ben sordum.

Todd başıyla onayladı. "Ray, Bobby'ye durumu hakkında bazı talihsiz şeyler söyledikten sonra Muriel'in eve girmesini yasakladı."

"Carmichael neden sizin için işini riske atsın ki?" "Para için.

Şirketi sattığımızda onun payına düşecek para için.
öğeler."

"Sattığınız her şeyin ve bunlardan ne kadar kazandığınızın bir listesi var mı?"

"Bunu yapacağız ve sana her şeyi vereceğim. Bu Bobby'yi kurtarmaya yeter mi?

"Korkarım hayır, Todd," dedi Edward yumuşakça, nazikçe, evcil hayvanının öldüğünü söylemeye gelen bir arkadaş gibi.

"Onu ne kurtaracak?"

"Suçu başkasının işlediğine dair kesin kanıt," dedim. "Bunun için zamanımız yok," dedi Olaf duvardan. "İhtiyacımız olan
bir itiraf."

"Ama bunu ben yapmadım. Ray'e biz zarar vermedik.

"Yani biz diğer şüphelileri ararken Bobby ölüyor," dedim.

"Tanrım, bu çok korkunç. Bu adalet değil. Bu yasal bir cinayet.

"Ben de senin gibi hissediyorum. Ben de senin gibi hissediyorum. Bobby, ama yasal olarak son tarih geçmeden bunu yapmak zorundayım."

"İtiraf edersem ne olur?"

"Eğer cinayeti itiraf edersen, Bobby'nin suçu temizlenmiş olur," dedim.

"İtiraf edeceğim o zaman."

"Cinayeti mi?" diye sordum.

"Evet, Bobby'yi kurtaracaksa. Yıllar önce Muriel'le dövüşmeli ve onu yanıma almalıydım. O bizim oğlumuz olmalıydı, Ray'in değil ve o zaman asla o kanlı safariye gitmez ve o büyücü leopar tarafından saldırıya uğramazdı. Bizim olacaktı ve bir oğlum olacaktı, ama bunun yerine her zaman yaptığım gibi Muriel'in istediğini yapmasına izin verdim ve şimdi buradayız.

Ray Marchand'ı öldürdüğünü itiraf etti. Karısını suçlamadı. Edward onu sıkıştırınca şöyle dedi: "Muriel'i seviyorum. Onu hep sevdim.

İtirafını duyduğumuzda, Muriel'in cinayeti onsuz mu yoksa de mi yapmadığına karar veremedim. Her halükarda Todd'un yapmadığını biliyordum ama yine de itirafını kabul ettik. Bu Bobby'nin hayatını kurtaracaktı ve Todd bir insan olduğu için cinayet davasından önce kanıt toplamaları gerekecekti. Zamanı vardı ve bir avukatı olacaktı, çoğu doğaüstünün asla sahip olamayacağı bir şey. Micah'nın Bobby için tavsiye ettiği avukat, Bobby adına evrakları dolduruyor olmasına rağmen hâlâ uçakta buraya gelmeye çalışıyordu. Bunların hiçbiri Bobby'nin hayatını kurtarmak için zamanında gelmeyecekti, ancak Micah bunları, arama emri sistemine takılan bir sonraki doğaüstü vatandaşa yardımcı olacak bir tür yasal emsal için bir başlangıç noktası olarak kullanmaya çalışıyordu. Yasal emsaller harikadır, ancak genellikle mücadelenin başında yer alan kişiyi kurtarmazlar.

Leduc'un ofisinde buluşacaktık, çünkü yasal olarak Bobby'yi kafesinden çıkarmak zorundaydım, çünkü bu benim arama iznimdi. Arama emri iptal bile edilmeyecekti. Sadece denklemin yasal tarafları kendi aralarında tartışırken ertelenecekti.

Telefonum çaldı ve arayanın kimliğinde Newman olduğu yazıyordu, ben de açtım. "Carmichael nasıl?"

"Öldü. Aşırı dozda uyuşturucudan hiç uyanamadı. Bobby'yi kurtarmak için Babington'dan yeterince bilgi aldın mı?

"İtiraf ediyorum," dedim.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Tanrı'ya şükürler olsun." Sesi bitkin geliyordu ve sanki onun sesini duyunca ben de birden ne kadar yorgun olduğumu fark ettim.

"Bobby'ye iyi haberi verelim," dedim.

"O özgür ama amcası babasını öldürmüş, bu iyi bir haber mi?"

"Onu öldürmek zorunda değilim, yani evet, bu iyi haber ya da en azından bu karmaşadan çıkabileceğimiz en iyi haber."

Newman hattın diğer ucunda iç çekti. "Doktor beni görmek istiyor. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım.

"Bobby'nin çıkmasına izin vermeni beklememi ister misin?"

"Hayır, artık senin emrin, Blake. Bu onuru sen yaşa. Seni eve götürmek istiyorum."

"Anladım."

"Gitmem gerek," dedi Newman ve telefonu kapattı.

Arkamı döndüm. için Olaf e Edward.

"A girişim girişim İntihar görünüşe göre başarılıydı."

"İki ölü," dedi Edward.

"En azından üç kişi değiller. Bobby'ye özgür bir leopar adam olduğunu söyleyelim.

"Kimseyi öldüremeyeceğiz, değil mi?" Olavo sordu. Suskun görünüyordu.

Edward ve ben ona hayır dedik. Neredeyse iki metre boyundaki birinin somurtabileceğini düşünmezsiniz, ama yanılırsınız. Olaf da Hanuman'a surat astı.

72

Üçümüz ofisin dışındaki küçük balkona tırmanırken Leduc'un birine bağırdığını duyabiliyoruz.

"Avukat burada," dedi Olaf.

"Ne duyabiliyor musun?" diye sordum. "Ve ne söylediğini." diye sordum.

"Sanırım bir kadın olduğunu duyabiliyorsunuz, ama kadının avukat olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Sadece avukatların söyleyebileceği şeyler söylüyor."

Daha fazla ayrıntı isterdim ama ne demek istediğini anlayacak kadar avukat duydum. Edward ofisin kapısını açtı ve bir kadın sesinin Leduc'u, departmanını, Hanuman şehrini dava etmekle tehdit ettiğini duydum ve sanırım Edward ve Olaf odaya girdiğinde sesle birlikte gelen kişiyi görebilmem için eyalet polis memurlarından bahsetti. Edward'ın boyu civarındaydı, ancak bunun yaklaşık beş santimetresi takım elbisesinin topuklarından belli oluyordu. Makyajı dikkat çekmiyordu. Koyu renk saçları kısa kesilmiş ve dalgaları kontrol altına alınacak şekilde . Saçımı asla böyle yapamazdım.

Milligan ve Custer tartışmayı sanki bir tenis maçıymış gibi izlediler. Angel hücrelerin kapısında duruyordu, bir kalçası kapının pervazına yaslanmıştı, böylece kalçalarının kıvrımı daha belirgin hale geliyordu ya da belki de kalem eteğiydi. Şimdi onunla birlikte gelen yüksek topuklu ayakkabıları çıkarmak isterdim ama Angel'ın onları bütün gün giyeceğini biliyordum. Bu bir kıyafetti ve ayakkabılarını değiştirerek bunu bozmazdı.

Leduc, "Ben kanunun lafzına uyuyorum," dedi.

"Şerif Leduc, bana gerçekten de bu yasayı sonuna kadar uygulamaktan memnun olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Benim işim yasaları uygulamak ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim" dedi.

"Ah, hadi ama, Dukie. Bu kadar zor bir vaka olma," dedi Angel kapı aralığından.

Duke mü? Ben de öyle düşünmüştüm.

Angel kırmızı dudaklarına öyle bir gülümseme yerleştirdi ki Duke neredeyse ona gülümseyecekti. Sonra kendini durdurur gibi oldu ve kaşlarını çatarak avukata baktı. Eminim ona Dukie deseydim beni de tartışmaya dahil ederdi.

"Neyi tartışıyoruz?" Ben sordum.

Avukat "Bir hayat kurtarmak ve bir adaletsizliği düzeltmek için buradayım," dedi.

Angel şöyle dedi: "Şerifler, yel değirmenlerine saldıran Amanda Brooks ile tanışın, Koalisyon'un kendi Bayan Don Kişot'u."

"Bu Doña Quixote olmalı," dedim ama Bayan Brooks'a elimi uzattım.

Yarım bir tebessüm etti ama yüzü Leduc ile dövüşmeye hazırdı, bu yüzden sanki dövüş daha önemliymiş gibi bana hiç bakmadı. Alınmadım, çünkü bu bakışın benim de kendime göre bir versiyonu vardı.

Leduc'a başka birinden bir itiraf aldığımızı açıklarken Edward ve Olaf'la el sıkışmasına izin verdim.

"Muriel pes ," dedi ve bu bir açıklamaydı. "Ama

Todd verdi," dedim.

Başını salladı. "Ray'e bunu yaptıklarına hâlâ inanamıyorum."

Ona sadece sempatik bir şekilde baktım; benim de onların düşünmediğimi söyleyerek suyu bulandırmaya gerek yoktu. Bobby'nin hapisten çıkmasını ve adalet sistemi cebimdeki arama emrini geri alana kadar evde kalmasını istiyordum.

Avukat dedi ki: "Bekleyin. Müvekkilimin suçlandığı suça dair bir itirafınız var. Bu doğru mu?

"Doğru," dedim.

"Bay Marchand'ın serbest bırakılacak olmasından dolayı mutluyum, ancak bu durum tutuklama emri sistemi ile yasal süreç arasında iyi bir test " dedi.

"Hâlâ , çünkü henüz özgür değil," dedim. "Ne demek istiyorsun?"

Edward ve ben ona infaz emrinin hâlâ geçerli olduğunu ve üzerinde Bobby'nin adının bulunduğunu, çünkü itirafçı katilin insan olduğunu ve şimdi nasıl ilerleyeceğimiz konusunda hepimizin kafasının biraz karışık olduğunu açıkladık. "Orijinal emri imzalayan yargıca göre, yanlış kişiyle birlikte olduğunuz gerekçesiyle bir emri iptal etmek için herhangi bir emsal yok gibi görünüyor" diye bitirdim.

Edward en iyi Ted sesiyle, yumuşak bir şekilde şaşkın ve hoş bir şekilde ekledi: "Gerçek şu ki, suç sadece normal insanların bir therianthrope gibi davranması gibi görünüyor, bu yüzden suçun kendisi infaz emri sistemine uymuyor."

Brooks, "Bu doğaüstü bir suç değil, dolayısıyla doğaüstü şubenin burada olmaması gerekiyor," dedi.

"Bu doğru," dedim, "ama buradayız ve arama emri yürürlükte ve birdenbire yasal belirsizlik içindeyiz."

"Arafta değilsiniz," dedi Olaf. Ona baktık.

"Yasal olarak, emrinde adı geçen kişiyi, emrin aktif hale gelmesinden itibaren yetmiş iki saat içinde öldürmek zorundasınız."

"Ve yasal olarak tek seçeneğimin artık masum olduğunu bildiğim birini sırf insan-hayvan - pardon, Therianthrope - olduğu için öldürmek olduğu gerçeği, doğaüstü infaz sisteminin daha fazla yasal seçeneğe ihtiyaç duymasının nedenidir."

"İşleri karmaşıklaştırıyorsun, Anita. Kanun açık."

Avukat, "Şerif Jeffries, Bobby March'ın bu suçtan masum olduğunu bile bile oraya gidip onu öldürebileceğinizi mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Cevabın davanıza yardımcı olacağını bilmediğiniz sürece soru sormamanız gerektiğini söyleyen mahkeme kuralını biliyor musunuz?" Ben sordum.

Başını salladı. "Her zaman mümkün değil ama evet." "Otto'nun cevabı sana yardımcı olmayacak."

İri yarı adama baktı. "Cidden bana masum bir adamı öldürebileceğini mi söylüyorsun?"

"Ben işimi yasaların lafzına göre, yazıldığı gibi yapıyorum," dedi ve bana koyu renk gözlüklerin arkasına gizlenmiş olsa bile korkutucu bir bakış attı, ya da belki de sadece bana öyle geliyordu, çünkü Bayan Amanda Brooks onunla ilgilenmiyor ya da ondan korkuyor gibi görünmüyordu.

"Tüm arama emri sistemi sadece yasal süreç ve bir sivil haklar kabusu" dedi.

Edward ve ben onunla aynı fikirdeydik. Olaf ondan sonra sadece konuşmamızı dinledi. Sanırım bu sefer birlikte işkence yapıp kimseyi öldüremeyeceğimiz için hâlâ üzgündü.

Edward, Ted'in en güçlü, en sade aksanıyla, "Git Bobby'ye iyi haberi ver," dedi. Bunun üzerine kocaman bir gülümseme bile takındı.

"Oh, seni duydu," dedi Angel hâlâ baştan çıkarıcı bir şekilde eğildiği kapı aralığından.

Bu kadar uzun süre eğilseydim kalçamı kırmış gibi ama o öyle görünmesini sağladı. Gülümsemesini bana harcadı ve sonra tekrar hücrelere ve Bobby'ye doğru çevirdi.

Kapıya geldiğimde gülümsüyordum. Angel kıpırdamadı, sadece o kırmızı rujlu gülümsemesini bana çevirdi. Geçebilmem için yolumdan çekilmesini bekliyordum ama gözlerinde neredeyse yorum yapmamı isteyen bir pırıltıyla bana gülümsedi. Yüzündeki meydan okumayı görmezden geldim ve kalçasının yanından geçerek kolumu gelecek vaat eden şişkinliğine sürttüm. Bizi izleyen bir avukat ve diğer polisler olmasaydı, buna daha fazla vücut İngilizcesi uygulayabilirdim, ya da belki de uygulamazdım. Onun arkasındaki hücrede Bobby'yi görebiliyordum ve o benim hedefimdi. Parmaklıkların önünde durmuş gülümsüyordu ve ben de aptal gibi gülümsüyordum.

"Bugün gerçekten buradan ayrılıyor muyum?" diye sordu. Başımı salladım.

Gülümsemesi kayboldu. "Düşündüm ki .."

"Dışarı çıkıyorsun ama bugün hücrenden çıkmana izin veremeyiz. Yarını düşünüyoruz.

Parmaklarını parmaklıklara doladı. "Ray Amca'yı kimin öldürdüğünü bildiğini söylemiştin. Neden onlar burada değil ve ben dışarıdayım?"

"Hapisteler," dedim.

Edward, Angel'ı geçmesine gerek kalmadan kafasını kapıdan içeri uzattı. "Onlar insan, bu yüzden diğer suçlular gibi yargılanacaklar."

Yardımcısı Troy Wagner, ya da belki de eski Şerif Yardımcısı Troy, diğer hücreden konuştu. "Normal bir şekilde işlem görmedim ve ben bir insanım."

Leduc diğer odadan, "Evet ama sen bir aptalsın," diye bağırdı.

Bobby, "Duke'e yaptığın şey yüzünden cezalandırılmanı istemediğimi söyledim, Troy," dedi.

"Henüz kovuşturmaya uğramamış olmanızı iyiye işaret olarak kabul ediyorum," dedim.

Troy bana baktı, yüzü kararsızdı. "Bobby'ye yapmaya çalıştığım şey yüzünden hapse girmeyi hak ettiğimi düşünüyor musunuz, Şerif Blake?"

Zırhımın izin verdiği ölçüde omuzlarımı silktim. "Bu bana bağlı değil. Ben doğaüstü şeylerle ilgilenirim, o yüzden şerife sormanız gerekecek."

Leduc yine ofisten bağırdı. "Hâlâ düşünüyorum."

Bobby, "Yarın ben gidersem Troy da ," dedi.

"Dediğim gibi, o kısım bana bağlı değil," dedim. "Buraya kesinlikle senin için geldim Bobby. Troy şansını Duke ile denemek zorunda kalacak."

"Beni gerçekten öldürmeyecek misin?"

"Seni gerçekten öldürmeyeceğim." Konuşmamı bitirdiğimde gülümsüyordum.

Bobby parmaklarını çözdü ve elini bana doğru uzattı. Parmaklıkların arasından el ele tutuşana kadar parmaklarımı onunkilere dokundurmak tamamen mantıklı görünüyordu. "Sadece sana sarılmak istiyorum. Herkese sarılmak istiyorum."

Leduc'un sesi yine ofisten geldi. "Sanırım bunu başarabiliriz."

Angel kapıdan çıkıp şerife doğru yürüdü. Görünüşe göre, onunla olan flörtü o noktaya ulaşmamıştı. Bildiğim iyi oldu. Hücre kapısının kilidini açabilmesi için yoldan çekildim. Bobby sanki geri çekilmeyi alışkanlık haline getirmiş gibi hücre kapısından uzaklaştı.

Leduc hücrenin içinde durup genç adama baktı ve "Ray'e zarar vermediğin ve buradan çıkacağın için söyleyebileceğimden daha mutluyum" dedi. Sonra kollarını açtı ve Bobby'nin yüzünde sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi onu yıllarca genç gösteren kocaman bir gülümseme belirdi. Sarıldılar, Leduc bitirdiklerinde Bobby'nin sırtını sıvazladı.

Neredeyse açık hücre kapısının arkasındaydım, bu yüzden Leduc Bobby'yi küçük koridora bıraktığında Bobby sarılma partisi için diğer yöne gitti. Olaf da dahil olmak üzere herkese sarıldı ki bu eğlenceliydi. İri yarı adam ellerini yana açmış öylece duruyordu, sanki kucaklanmaya alışık değilmiş de nasıl yapacağını bilemiyormuş gibi.

Bobby Angel'a sarıldı ve yanağından öptü, o da şekilde karşılık verdi. Bana doğru geldiğinde, neredeyse vurulduğumuz zaman hücrede yaptığım gibi yüzümü boynunun kıvrımlarına gömebileceğim şekilde eğildi. Teni sıcaktı, sabun ve şampuan kokuyordu ve tüm bunların altında hafif bir leopar izi vardı. İçimdeki leopar bana doğru baktı, onun kokusunu koklarken koyu altın gözleri parlıyordu. Bobby'den hoşlanmıştık ve sonra fark ettim ki, fark ettik ki, kokladığımız sadece onun leoparı değildi. Kollarında hareketsiz yatıyordum ve Pierette'i kapı aralığında, neredeyse Olaf'ın iri gövdesinin arkasına gizlenmiş halde buldum. İnsan yüzündeki leopar gözlerini gizlemek için güneş gözlüklerini takmadan önce gözleri leopar yeşilini gösteriyordu.

Bobby havayı kokladı ve sonra kokuyu aramak ya da ben olmadığımı teyit etmek için yüzüme yaklaştı. Boynumdaki hareketle ilgili bir şey gıdıkladı, ben de güldüm ve kahkahayla geri çekilmeden önce ona karşı kıpırdandım. Isı tenimden aşağı akıyordu ve bu Bobby'den gelmiyordu.

koridorda duran Angel değildi. Güneş yanığı çimen ve acımasız bir güneşin altında yağmurların yağmasını bekleyen sertleşmiş toprak kokuyordu. Bazı kapalı alan hayvanları kürk ve deri gibi değil, geldikleri toprak gibi kokarlardı - aslanlar da bunlardan biriydi. Olaf'a baktım, o da güneş gözlüğü takıyordu ama gözlerinin aslana dönüştüğünü anlamak için gözlerini görmeme gerek yoktu.

Bobby yanımda titreyerek kollarını ovuşturdu. "Bu da ne?"

Öğrenmek yerine sormak zorunda kalması ya çok zayıf olduğunu ya da diğer şekil değiştirenlerle hiç pratik yapmadığını gösteriyordu. Belki de her ikisi de. Olaf döndü ve dans enerjisini de yanına alarak kapıya doğru yürüdü.

Pierette kapıya doğru tökezledi, sanki zar zor yolundan çekilmiş ya da ona vurmuş gibiydi, ama ona dokunmadığını biliyordum. Kahretsin. Bobby artık güvende olduğuna göre Pierette, Olaf'a kurulan tuzağın tekrar devreye girdiğini mi düşünmüştü?

Olaf dış kapının yanında durdu. Milligan ve Custer odanın bir tarafında duruyorlardı, kolları vücutlarından biraz uzakta, ayakları ilk darbeyi vurmak için çoktan pozisyon almıştı. Olaf'ın enerjisi odayı yakıp kavurdu, öyle ki dişi aslanım havayı koklamaya, sıcak kokusunu almaya başladı. Güç yüklü havada kurt ve sırtlan kokusu yayılıyordu ama bu bir ev kurdunun kokusuyla aynı değildi. Burası her daim yeşil ve taze ağaçların altında derin yaprakları olan sık ormanlardı. Burası ise çöl, kuru ve kavruk. Bu sırtlan da aynı kokuya sahipti, sanki aynı topraklardan geliyorlardı ve öyleydiler. Milligan ve Custer, Orta Doğu'da bir yerlerde aynı kurtadam sürüsü tarafından saldırıya uğramışlardı; kurtadamlar yaygın olan benekli kurtadamların aksine en az bir tane çizgili kurtadama sahip olan bir sürü.

Olaf, "Artık onun hayatını kurtardığına göre, nihayet başka şeyler hakkında konuşabiliriz," dedi.

Ne demek istediğini anlamadığımı söylemek isterdim ama bana baktığında ve gözlüklerini görebileceğim kadar indirdiğinde gözleri sıcak ve turuncuya dönüştü, benim dişi aslanım

yukarı doğru aktı. Onu derin derin kokladı ve çok ciddi bir şekilde onun bir yavru katili mi yoksa kralımız olmak için sırada mı olduğuna karar verme zamanının geldiğini düşündü. İçimdeki aslan hakkında çok düşündüm, evde bekleyen fazlasıyla kralım olduğunu açıklamak için. Karanlıkta onun yanında duran ikinci bir figür vardı. Onun yanında dururken bile iriydi, kalın koyu renkli yelesi vardı. Dişi aslan ne istediğini çok iyi biliyordu ve benden istediği şey, kapıda duran iri adamın olup olamayacağına karar vermemdi.

Olaf odadaki havayı kokladı: "Erkek aslan nerede? Kokusunu alabiliyorum.

Ben olduğumu söylemeye başladım ama arkasındaki kapıdan bir ses geldi.

"Tam arkanda." Nicky'ydi.

73

"Hissettiğim aslan SEN DEĞİLSİN," dedi Olaf, Nicky'ye ve iki SEAL'a göz kulak olabilmek için arkasını dönerek.

Yüzünü kaldırıp odadaki havayı derin derin içine çekme sırası Nicky'deydi. Olaf bunu yaptığında pek insani bir hareket değildi, Nicky yaptığında da daha insani değildi. Olaf yaptığında sinirleniyordum ama Nicky yaptığında sinirlenmiyordum. Ama sonra onu sevdim ve Olaf'tan biraz korktum, bu da olayları yorumlamamı etkiledi. Garip bir şekilde, bunu bilmek her ikisine karşı da daha sabırlı olmamı sağladı. Ya da belki de onlara kızmak istemeyen dişi aslanımdı. Odada, içimde yarattığı karanlık erkekle boy ölçüşebilecek iki büyük erkek vardı. Bunu zaten bir kez yapmıştı; sanki arzusunu gösteriyordu.

Nicky mutluluktan çok homurdanmaya benzeyen bir gülümseme verdi. "O aslanın kokusunu daha önce almıştım."

"Kim o?" Olaf, canavarı yaklaştıkça sesinin daha da derinleştiğini söyledi.

"Kokuyu takip et. Bulacaksın.

Olaf yüzünü tekrar kaldırdı ama bu kez dudaklarını aralayarak kokuyu ağzının çatısına doğru çekti, tıpkı gerçek bir aslanın verdiği tepki gibi: Erkekler kızgınlık dönemindeki dişilerin kokusunu bu almaya çalışır. İnsan formundayken Olaf'ın dudaklarının arasında, siyah sakal ve bıyık çerçevesi ya da kafasının içinde bu kısımlar yoktu. İnsanlar beyinlerinin yeterince büyük bir kısmını kokuları tercüme etmeye ayırmamışlardır. Kokuyu alabilsek bile ne kokladığımızı anlayamazdık. Entelektüel kapasitemizin çok büyük bir kısmını görme ve soyut düşünce için feda ettik.

Odanın içine doğru ilerledi, hâlâ havayı pek de insani olmayan bir şekilde kokluyordu. Hücrelere doğru geri dönmeye başladım. Leduc'un Bobby'yi hücresine geri koymasını istiyordum, böylece geri kalanımız içimdeki aslan hakkında konuşmak için daha özel bir yere gidebilecektik. Ama onlardan uzaklaşmaya çalıştığım anda, içimdeki büyük erkek öksürürcesine bir kükreme sesi çıkardı ve içimi titreterek sendelememe neden oldu. Bir şey kapmak için ve tutacak bir el buldum. İçimdeki aslanları sakinleştirmek için o elden enerji aktı. Arkamı dönüp Angel'ı görmeden önce beni kimin elinin sakinleştirdiğini biliyordum.

Beni vücuduna çekti ve diğer elini yüzüme koyarak birbirimizin gözlerinin içine bakmamızı sağladı. Odanın geri kalanına bir öpücüğün başlangıcı gibi görünmüş olmalı ama Angel içimdeki canavarları sakinleştiriyordu. Önce erkek aslan ortadan kayboldu, çünkü gerçekte orada değildi. Dişi aslanım ise Angel'ın sakinleştirici enerjisi karşısında hırladı. Sakinleştirilmek istemiyordu; kendi yarattığı iç canavarın gerçekliğini istiyordu ve bizden birkaç metre ötede onlardan ikisi vardı. Nicky'nin tartışma dışı kalması dışında, çünkü o benim nişanlımdı. Bu da onun metafiziksel olarak tehlikede olduğu ve asla Nathaniel'in benim çağırdığım leopar olduğu gibi çağırdığım aslan olamayacağı anlamına geliyordu ki bu da dişi aslanım söz konusu olduğunda odada sadece bir aslan bırakıyordu.

Melek alnını benimkine yasladı, çünkü daha fazla ten teması çoğu metafizik güç için daha iyiydi. Dişi aslan hırladı ve pençelerini uzatarak saldırdı. Bu beni Angel'a doğru savurdu; ben beni içimden kesmeye çalışan hayali pençelerin hissiyle savaşırken o kollarını bana doladı. İçimdeki canavarların neden olduğu gerçek bir fiziksel hasar yoktu ama sanki saniyeler, dakikalar boyunca devam ediyormuş gibi acı veriyordu, bu sırada bedenim gerçekten incinmediğimizi fark etmek zorunda kaldı.

"Orada iyi misiniz, Marshal?" Leduc hücre bölümünden sordu. Cevap vermek için acıdan nefes almak zorunda kaldım. "Evet, sadece.

. . Ben iyiyim."

Avukat Leduc'un dikkatini dağıtmak için harekete bile geçti. Bayan Brooks bir sorun gördüğünde bunu anlayacak kadar uzun süredir şekil değiştirenlerin arasındaydı. Bobby'nin şimdi, bugün gözaltında tutulması gerektiğini savunmaya başladı, ki bu çok saçmaydı ve hiçbir yasal dayanağı yoktu, ama şerifle kavgayı yeniden başlattı. Bu bana ayağa kalkıp hiçbir şey olmamış gibi davranmam için zaman kazandırdı.

Angel ağzını yüzüme değdirerek konuştu, böylece fısıltısı insanlardan hiçbirine ve Bobby. "Seni buradan çıkarmamız gerekiyor."

Pierette toplu bir kucaklaşma gibi yanımıza geldi ve fısıldadı, "Hepimizin büyük kurt adamla konuşmak için özel bir yere ihtiyacı var."

Nicky'yi değil de Olaf'ı kastettiğini anlamam bir saniye sürdü. Yüksek sesle, "En azından birinizi burada Bobby'yle bırakmamız gerekiyor," dedim.

"Dava sonuçlandı," dedi Leduc, "hukuki meseleyi çözer çözmez Bobby evine dönecek. Artık Koalisyon'un bebek bakıcılığına ihtiyacımız yok, değil mi Bobby?

Bobby, "Canavarımın kaybetmeme neden olan şey şüphelerimdi," dedi. "Artık kendimden şüphe etmiyorum. Amcamı öldürmediğimi biliyorum."

Brooks, "Eğer bir therianthrope olmasaydın, şimdi gidebilirdin," dedi.

Başımı salladım ve sanki dişi aslanım az önce yan tarafıma vurmamış gibi hücre alanına girdim. acı sadece . Yaralanmamıştım. "Üzgünüm Bayan Brooks, ama Bobby bu gece hücresinde kalmak zorunda. Umarım yarına kadar eve dönmüş ve temizlenmiş olur.

"Artık masum olduğunu biliyorsun. Neden bir geceyi daha hapiste geçirsin ki?" diye sordu.

"Çünkü o hâlâ cinayetle suçlanan bir şekil değiştiren. Adına arama emri olsa bile onu infaz etmeyi reddedebilirim ama biz onu kamuoyu önünde aklayana kadar muhtemelen parmaklıklar ardında daha güvende olacaktır."

"Hayatım beni tanıyan insanların bana zarar verebileceğini mi söylüyorsunuz?" Bobby hücresinin açık kapısından sordu.

"Yasal olarak kadere karşı gelmeyeceğimizi söylüyorum. Bu geceyi ve yarın günün bir kısmını evde geçireceksiniz ve o zamana kadar başka bir şey düşüneceğiz.

"Ama kimse beni idam etmeyecek, öyle mi?" diye sordu.

"Birimiz buraya geri döndüğünde endişelenmene gerek yok. Seni öldürmek için burada değiliz.

Brooks, "Onları mümkün olan en kısa sürede serbest bırakmak için çalışacağız" dedi.

Leduc, "Doğaüstü sistemde yasal olarak avukat tutma hakkı olmadığını biliyorsunuz," dedi.

"Ama yine de buradayım," dedi.

Leduc, "Buradasınız ama hiçbir yasal hakkınız yok, çünkü Bobby'nin hiçbir hakkı ," dedi.

Brooks, "Bu korkunç bir şey," dedi.

Leduc omuz silkti ve ellerini iki yana açtı. "Şerifi duydunuz. Başkalarının olduğu kadar kendi güvenliği için de kilit altında tutulması gerekiyor." Bobby'yi hücresine geri gönderdi ve kapıyı büyük bir gürültüyle kapattı.

Bobby ellerini parmaklıklara koydu. "Yarın dışarı çıkacağıma söz veriyor musun?"

Kime sorduğuna emin değildim ama "Evet, yarın gidiyorsun" diye cevap verdim.

"Anita, ona bu konuda söz veremezsin. Birkaç gün sürebilir," dedi Edward, nam-ı diğer Ted, kapı aralığından.

"Seni çıkarmak için savaşmaya devam edeceğim," dedi Brooks. "Ben de sen hapisten çıkana kadar kalacağım," dedim.

Bobby bana doğru çok sıcak bir gülümseme fırlattı. "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Olaf, "Onu infaz edene ya da tutuklama emri iptal edilene kadar yakınında kalmalı," dedi. Hücrenin kapısından bakabilmek için arkasını döndü.

Bobby'nin yüzü seğirdi, mutlu gülümsemelerden şaşkınlığa ve korkuya geçti. Ellerine dokundum elleri nerede hala oradaydı

parmaklıkların etrafına sarılmıştı. Bana tekrar gülümsedi ama gözleri hâlâ korkuyordu. Ellerini sıktım ve o da parmaklarını oynattı, böylece ben de sıkabildim.

"Her şey yoluna girecek Bobby," dedim. "Hepimiz seni kurtarmak için çalışıyoruz."

"Teşekkür ederim. Hepinize teşekkür ederim," dedi, hâlâ parmaklıkların arasından ellerimi tutuyordu ama görebildiği herkese bakıyordu.

Yanağımı bir kedinin kokusu gibi parmaklarına sürtme dürtüsüyle savaştım. İçimdeki leopar da ayağa kalkıp onu rahatlatmaya çalışıyordu ama hayvanlarımın kontrolden çıkmasından bıkmıştım. Derin bir nefes alıp geri çekildim ve Bobby'nin parmaklarının tenimde kaymasına izin verdim. Beni bırakmak istemiyordu. Bunun insan rahatlığının bir parçası olduğunu biliyordum ama bunun bir parçası da onun canavarının benimkini tanımasıydı. Tanıdığım tüm şekil değiştirenler etraflarında kendi türlerinden başka kimse olmadığında yalnızlık çektiklerini söylüyorlardı ve o da uzun zamandır yalnızdı.

"Gitmemiz gerek Bobby, ama yarın görüşürüz." Bunu söylerken gülümsedim ve o da bana gülümsedi.

Onu gülümseyerek bıraktık. Angel ya da Ethan'ın geride kalmasını sağlamaya çalıştım ama şerif onları orada istemiyordu ve yasal olarak gri bir bölgedeydik. Bu dava doğaüstü bir dava değildi, bu yüzden teknik olarak doğaüstü polislerin yetki alanında değildi. Elimde Bobby'nin adının yazılı olduğu bir infaz emri olmasaydı, bu davada hiçbir hakkımız olmayacaktı. Ama korumalarımdan hiçbiri Bobby'ye göz kulak olmak istemiyordu. Bunu yüksek sesle söylemediler ama Bobby Marchand'dan çok beni ve birbirlerini korumakla ilgilendikleri izlenimini edindim. Tartışmak istedim ama Bobby rahat ve mutlu görünüyordu. Leduc bir satranç tahtası bulmuştu ve Bobby ile parmaklıklar arasından oynamaları için taşları diziyordu. Kazanan, şerif yardımcısı Troy'la oynayacaktı. Görünüşe göre Troy lisede bir satranç dahisiymiş, ama futbol ona satranç kulübünden daha çok randevu getirmiş. Şerif yardımcısının satranç için yeterince derin bir düşünür olduğunu hayal edemiyordum,

Ama belki de yerel halktan en iyi şekilde yararlanamıyordum.

Bayan Brooks yargıçla şahsen konuşup Bobby'yi hapisten erken çıkarıp çıkaramayacağına bakmaya gitti. Leduc'u kenara çektim ve Jocelyn'in nerede olduğunu sordum. Görüşmenin nasıl emin değildim. Muriel ve Todd'la olan küçük kavgasından sonra tekrar hastanede gözetim altındaydı. Onu gece boyunca sakinleştirici altında tutmaktan bahsediyorlardı. Bobby izin verebileceğim kadar güvendeydi. Bir ya da iki gün içinde özgür bir adam olacaktı ve ben de ölüm olmadan iptal edilen ilk infaz emriyle eve gidebilecektim.

Olaf ve Edward'ın da bize katılmasıyla hepimiz bir grup halinde ayrıldık. Metafizik konuşmanın ve seri katillerle çıkmanın zamanı gelmişti. Kalıp satranç, dama ya da Parcheesi oynamayı tercih ederdim, ki bunların nasıl oynandığını bile bilmiyordum.

74

"Bobby Marchand'dan etkileniyorsun," dedi Olaf biz ayrılır ayrılmaz. Başlayabileceği onca şey arasında bu benim listemde yoktu.

"Bobby'den hoşlanmıyorum," dedim.

"Yalan! seni onunla gördüm.

Etrafındaki enerji o kadar sıcaktı ki, sanki gerçek bir ateşmiş ve ben yanmaktan korkuyormuşum gibi geri çekilmek istedim. Tanrım, o çok güçlüydü. Deli olması gerçekten utanç vericiydi. Bu düşünceye kapıldığım anda dişi aslanımın gölgelerin arasından çıktığını gördüm. Koyu kehribar gözleriyle bana baktı.

"Yalan söylemiyorum. Bobby ile çıkmak istemiyorum.

"Neden hep biriyle çıkmaktan bahsediyorsun? Ondan etkilendiğini söyledim, onunla bir ilişki istediğini değil.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Dişi aslanım havayı koklayarak ileriye doğru ilk adımı attı. O kadar güçlü, o kadar kuvvetliydi ki bizi diğer aslanlardan koruyabilirdi. Keşke onu diğer aslanımızla birlikte avlanmaya ikna edebilseydik ve onun Nicky'yi kastettiğini biliyordum.

"Bobby'yi becermek istemiyor," dedi Nicky.

Olaf ona doğru döndü, tüm o güç alev alev yanıyor ve onun öfkesinden besleniyordu. Birden yemeğin kokusunu tekrar aldı. "Onu onunla gördüm! Her dokunduklarında canavarının tepki verdiğini gördüm!"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedim.

"Leoparın ona tepki verdi, dostum. . Anitta," dedi Pierette. "Evet," dedim.

"İtiraf ediyorsun," dedi Olaf.

"İçimdeki canavar onunkine tepki verdi, evet, ama bu ondan etkilenmekle aynı şey değil."

Angel kahkaha olabilecek bir ses çıkardı. Döndüm ve ona baktım. "Bu neden komik?"

"Canavarın böyle tepki vermiyor," dedi gülümseyerek.

"Bana kes ve bunun ne anlama geldiğini söyle" dedim.

"Bu, artık canavarlarınız üzerinde daha fazla kontrole sahip olduğunuz ve yalnızca birinden etkilendiğinizde patladıkları anlamına geliyor."

"Ya da ardeur'u dört saatten fazla beslememişse," dedi Pierette.

Edward, "Bu konuşmayı gerçekten şerifin ofisinin önünde mi yapmak istiyorsun?" dedi.

Custer, Olaf'ı başıyla işaret ederek, "Enerjisini kontrol edene kadar onunla arabaya binemeyiz," dedi.

"Enerjisi sakinleşiyor," dedi Angel.

Olaf sakinleşiyordu ama şimdi enerji yeniden patladı ve öfke de onunla birlikte patladı. Kahretsin, öfkesi neden bana bu kadar güzel kokuyordu?

"Eğer sesini alçaltabilirsen, bir yere gidip özel olarak konuşabiliriz," dedim.

Kollarımı ovuşturmamak ya da Olaf'a yaklaşmamak için mücadele ettim. Sanki onun gücünü tenimden temizlemem ya da ona dokunmam gerekiyordu. İstediğim onun aslanı değildi; onun öfkesiydi. Ne kadar lezzetli, ne kadar lezzetli bir öfke. Onu yiyecek olarak düşünmek dişi aslanımın kafasını karıştırdı, bu yüzden bana gitmediğini, sadece iyi bir pusu yırtıcısı gibi karanlıkta saklandığını hatırlatmak için sadece altın gözlerinin parıltısıyla karanlığın içinde kayboldu.

Olaf, "Gizlilik, tanık olmaması anlamına gelir," dedi.

Ne söylediğini ve neden söylediğini anlamam bir saniye sürdü. Başımı salladım, katı yiyeceklerle hiçbir ilgisi olmayan açlığı kafamdan atmaya çalıştım. Bugün benim neyim vardı? "Bir suça tanık olmamak için mahremiyet istemiyorum. Bunu istiyorum çünkü bu boktan şeyi herkesin içinde konuşmayacağım."

"Bu da ne böyle?" diye sordu. "Özel
bir bok."

Olaf, sanki ben komik olmak istiyormuşum gibi gülümsedi.

Angel alaycı bir gülümsemeyle, "Anita herkesin içinde mahrem şeylerden bahsetmeyi sevmez," dedi.

Olaf, "Bu konuları Anita ile konuşmak istiyorum ama arzumun beni aptal yerine koymasına izin vermeyeceğim," dedi.

Angel kalçalarını yana yatırdı, böylece kalem eteğin içinde kalçalarının hacmi daha da belirginleşti. Hatta kalçalarının hacmini vurgulamak istercesine elini bir kalçasının üzerine koydu. "Sadece Anita ile yalnız kalmıyorsun." Elini kelimenin tam anlamıyla gezdirdi. Olaf bir şey söylemeden önce biliyordum.

"Aynı anda iki kadın benim fantezilerimden biri değil," dedi.

"Peki ne ?" Sizi biraz yaramaz yapmak için bir seviye atlattı ya da size yaramaz şeyler yapacağına söz verdi.

"Bu numara diğer erkeklerde de işe yarıyor
mu?" "Hiçbir şey yapmıyormuş gibi
davranmıyorum," dedi.

"İlk tanıştığımızda fantezilerimin ne olduğunu yüzümde görmene izin verdim. O zaman korku gösterdin, ki bu mantıklıydı, ve sonra benimle tekrar flört ettin.

"Ben flört ederim," dedi Angel ama ellerini kalçalarından çekti.

"Fark ettim. Karar veremediğim şey, bunu yapıp yapmayacağın. Onlarla seks yapar mıydın?

Cevap vermek için derin bir nefes aldı ama ben sözünü kestim. "Angel flört etmeyi sever, ama hayır, dalga geçtiği kadar çok kişiyle yatmaz."

Söylediklerim doğruydu ama Olaf'ın Angel'ın bir fahişe olduğunu düşünmesi isteyeceğim son şeydi. Onları daha hızlı öldürme eğilimindeydi.

Angel başka bir şey söylemeye çalıştı ama parmağımı kaldırdım ve o da ipucunu aldı. "Bu konuşma için gerçekten özel bir yere ihtiyacımız var."

"Kaç tane onlardan olacak katılmak a Biz için a Ders mi?" Olavo sordu.

"Çoğu," dedim. "Hepsi," dedi Nicky.

"Herkese ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Sanırım öyle." Nicky sanki önemli bir şeyi kaçırıyormuşum gibi benimle doğrudan göz teması kurdu.

"O zaman güvenliğim için garantiye ihtiyacım var," dedi Olaf.

"Ne tür garantiler?" Ben sordum.

"Hepimizi alamayacağını itiraf mı ediyorsun?" Nicky sordu ve o zaman bakışıyla bana ne anlatmaya çalıştığını anladım.

"Normalde dörde karşı bir konusunda endişelenmezdim," dedi Olaf, "ama hepiniz şekil değiştiricisiniz ve ikiniz eski özel timlersiniz ve onlardan biri de sizsiniz."

Nicky iltifatı onayladı. "Neden sadece dört?" Edward sordu.

"Hangimizin daha iyi olduğunu bilmek istiyorsun. Bunu bir grup içinde bana saldırarak öğrenemezsiniz."

Arkamızdaki ofislere bir göz attım. "Bu konuşma için başka bir yere gitmemiz gerekiyor."

"Katılıyorum," dedi Edward. "Elbette," dedi Nicky.

"Seni hiçbir saldırıya dahil etmediği için protesto etmeyecek misin?" Angel sordu.

"Şerifin karakolunun önündeyken olmaz. Öyleyse tekrar deneyelim. Hangi garantileri istiyorsun, Otto? Dedim ki.

"Şeref sözünüz ve. . Ted, seninle gidersem zarar görmeyeceğim.

"Önce bize zarar vermeye çalışmamanız koşuluyla size şeref sözü veriyorum."

"İlk darbeyi ben vurmayacağım," dedi Olaf. "Söz mü?" Ben sordum.

"Sana söz veriyorum."

Başımı salladım.

"TAMAM."

"Onun sözüne inanacak mısın, ?" Custer sordu.

"Otto'nun sözleri iyi, yani evet."

"Herkesin şeref sözü vermesini istemiyor musun?" Custer sordu.

"Anita ve Ted'in sözlerini tuttuklarını biliyorum," dedi Olaf. "Benim de
Nicky'nin şeref sözünün değersiz olduğuna eminim. Çok iyi yalan söyler. Geri kalanınızı tanımıyorum, bu yüzden sözünüze güvenemem." Edward'a döndü ve "Bana söz verir misin Ted?" diye sordu.

Edward birkaç saniye ona gerçekten baktı ve sonra başını salladı. "Sana söz veriyorum."

Olaf gülümsedi ve sanki bir şeyden mutlu olmuş gibi normal . "Bu konuşma için nereye gitmeliyiz?"

"Odana gitmemizi isteyeceğini umuyordum," dedi Edward.

"Henüz bir odam yok."

"Hanuman'da çok fazla oda seçeneği yok," dedi Ethan. "Motelde bağlantılı kapıları olan iki odamız var."

Hepimiz birbirimize baktık ve yerimizi belirledik.
İyi de oldu, çünkü Leduc balkonda belirdi.

"Ne oluyor be?" Leduc sordu. "Bunun artık doğaüstü bir vaka olmadığını söyledim, bu yüzden polisler kalabilir ama siz kalamazsınız."

"Doğaüstü branş yerine geçebilir, bu yüzden polis memuru ," dedim.

Başını salladı, parmakları yine emniyet kemerinin üzerinde, alışık olduğu bir hareketle, ama yeni olması gereken ağırlıkla garip bir şekilde duruyordu, çünkü hala buna alışmamıştı. "Başka bir doğaüstü vaka değilse hayır. Hâlâ burada olmanızın tek nedeni cebinizdeki tutuklama emri. O emir yürürlükten kalktığında hepiniz buradan gitmiş olacaksınız."

"Şerif, o kadar gri bir yasal alan içindeyiz ki ne zaman ayrılmam gerektiğinden bile emin değilim."

Bu onu kendine rağmen güldürdü. "Sanırım buna itiraz edemem, ancak sizin vekalet etme yeteneğinizin, bir şerifin tek başına olduğu acil durumlar için olduğunu biliyorum.

Canavar avlıyorlar ve takviyeye ihtiyaçları var. Bu davadaki hiçbir şeyin buna uygun olduğundan emin değilim. Bobby'yi hiç avlamak zorunda kalmadınız ve şimdi işin içinde canavarlar da yok."

"Ray Marchand'ı öldürenlerin canavar olmadığına gerçekten inanıyor musun?" Ben sordum.

Leduc'un yüzündeki son gülümseme de kayboldu ve aniden bitkin ve yaşlanmış göründü. Bu tür bir davaydı. "Demek istediğini açıkça ifade ettin Blake. Şimdi ekstra personeli buradan çıkar."

Angel ona yaklaştı. "Oh, Dukie, gittiğimde beni özleyeceksin."

Bu onun yüzüne yeniden bir gülümseme yerleştirdi. "Elbette seni özleyeceğim meleğim. Eğer daha azını söyleseydim, bir centilmen olmazdım."

Onu yanağından öptü, tıpkı amcanı öptüğün gibi, ama dudaklarının mükemmel bir kızıl izini geride bıraktı. "Sen her zaman bir centilmensin, Dukie," dedi, sesi olması gerekenden daha kısıktı.

Yanakları onun rujundan daha koyu olana kadar kızardı. Angel iyiydi.

75

MOTEL, bir zincir motelin tüm cazibesine sahipti, yani hiçbir cazibesi yoktu ama temizdi. Her odadaki bir pencere, Missouri'de hiç olmadığı kadar bulutlarla kaplı mavi gökyüzüne doğru yükselen daha fazla yaprak dökmeyen yoğun yeşil bir ormana bakıyordu. Manzara odanın genelini önemsiz kılıyordu. Kalkıp yürüyüşe çıkabilir, kuşları izleyebilir, havadaki su kokusunu takip edebilir ve en yakın gölü bulabilirdim. Çok fazla olasılık vardı ve ben hiçbirini yapamıyordum. Bir şerif olarak seyahat etmek, her şeyin davanın etrafında döndüğü anlamına geliyordu. Bazen manzara çok güzeldi, hatta muhteşemdi ama bunun bir önemi yoktu. Dışarıdaki ormanda bir şekil değiştireni kovalamak zorunda kalmadığım sürece, vahşi New Age müziği eşliğinde büyük ekran bir televizyon da olabilirdi.

"Anitta." Edward'ın sesi arkamdan ve sadece ses tonundan bile adımı ilk kez söylemediğini anlıyordum.

"Özür , Eduardo. Ne diyordun sen?"

Yatak odasına bakmak için pencereden başımı çevirdim. Sanki bir gün Olaf'la gerçekten seks yapacakmışım gibi bu tartışmayı yapıyor olmamız çok saçmaydı. Ama o bir şekil değiştiren olduğu ve yalan söylediğimizi anlayabildiği için, hepimiz yalan söylemiyormuşuz ve Olaf'la çıkma ihtimalimiz yokmuş gibi davranmak zorundaydık.

Nicky sırtını bana en yakın duvara dayamıştı, böylece odayı ve pencereyi görebiliyordu. Beş kat yukarıdaydık ama şekil değiştirenlerin bundan daha yüksek binaların dışına tırmanıp indiğini görmüştüm. Edward, Nicky ve bana en yakın olan kraliçe yatağın köşesinde oturuyordu. Angel da onunla birlikte yatakta oturuyordu ama topuklu ayakkabılarını çıkarıp yatağa tırmandı, böylece yatağın üzerine çıkabildi.

Sırtını yatak başlığına ve arkasına dayadığı yastıklara dayamıştı. Olaf neredeyse yatağın ayak ucuna denk gelen kanepenin köşesinde oturuyordu. Custer bitişik odanın kapısında duruyordu. Omzunu kapının pervazına yaslamıştı, tıpkı Angel'ın şerifin ofisinde kalçasını yasladığı gibi. Onu taklit ettiğinin farkında olup olmadığını merak ediyordum; Custer'dan asla emin olamıyordum.

Milligan koridora açılan dış kapıya yaslanmıştı. Her iki eski SEAL'in de sadece iki kapıda görev almaları tesadüf değildi. Custer, Angel'ın daha önce yaptığına eşdeğer bir şey yaptığının farkında olmayabilirdi ama neden kapılardan birinden sorumlu olduğunu biliyordu. Olaf'ın her iki adamın da kendisiyle çıkışlar arasında olduğunun farkında olduğunu biliyordum; konumlarından rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi.

Pierette ve Ethan diğer yataktaydılar. Ethan yatağın bir köşesine oturmuş, neredeyse Edward'ın aynısı olmuştu. İkisi de ayaklarının yere düz basmasını istiyordu, böylece hızlı ve kararlı bir şekilde hareket etmeleri gerektiğinde zıplamaya hazır olacaklardı. Pierette de Angel gibi yatağın başına oturmuştu ama sırtı çıplak yatak başlığına . Kullandığı tek yastık, sarıldığı yastıktı. Angel yatakta mutlu bir şekilde uzanırken, Pierette üzerine kıvrılmıştı. Onu akademide, dövüş sanatları eğitiminde, nöbet tutarken görmüştüm ve hiç böyle görünmemişti. Bu o değildi. Olaf'ın yararına bir hareketti ama yanlış yaptı. Olaf kadınların sonunda kendisinden korkmasını severdi, ama zaten bu kadar bitkin görünen birinden etkilendiğini hiç görmemiştim.

Herkes büyük planını daha önce ortaya koymuş olsaydı, kadınlara ipuçları verebilirdim ama artık çok geçti. Bu neredeyse utanç vericiydi, çünkü Olaf onları ilk gördüğünde o seri katil tavrıyla onlardan hoşlanmaya meyletmişti. Şimdi odayı izliyordu ama kadınların yanından geçerken bakışlarını kaçırmadı.

Zemin kattaki dükkandan aldığımız alkolsüz içecekler su ile kahve yapmak için elinden geleni yapan bir kahve makinemiz vardı. Hüzünlü sesler çıkarıyordu ve aroması da anemikti.

motelin önerdiği şey işe . Neredeyse herkesin suyu vardı. Nicky'nin almam için ısrar ettiği bir Powerade vardı. Ayrıca bana bir protein barı teklif etti, bunu reddedecektim ama bana insanların muhtemelen yazı dilinden önce sevdiklerinden aldığı o bakışı attı. Bu bakış mantıksız davrandığımı söylüyordu ve striptiz kulübünde olanlardan sonra haklıydı. Sağlıklı barların tadı bana hiç doğru gelmiyor ve sağlıksız olanlar da . Dürüst olmak gerekirse, sadece bir çikolata yiyip bu işi bitirebilirdiniz, ama çikolatayı aldım. Bana vermeden önce ucunu açtı. Artık onu öylece cebime atıp unutmayacağımı biliyordu. Beni çok iyi tanıyordu. Ambalajında üç kat iyi çikolata olduğu yazıyordu ve öyle olmamayı başarmıştı ama berbat da değildi. Kesinlikle kontrolü tekrar kaybetmek kadar korkunç değildi. Bir ısırık daha aldım ve bir yudum Powerade içtim, bu da yardımcı oldu. Neredeyse bir çocuğun doğum günü partisindeki çikolatalı pasta ve Kool-Aid gibiydi - tamam, , ama koltukta oturan Olaf'a baktım ve en yakın atıştırmalık o olduğunda kontrolü kaybetmeyi düşündüm. Çikolatayı rekor sürede bitirdim.

Olaf bir yudum su aldı ve bana baktı. Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibiydi. Pencereden dışarı bakarken neyi kaçırdım?

"Özür , gerçekten. Bu kadar dalgın olmak bana göre değil."

"Powerade'ini iç," dedi Nicky.

"Büyük bir öğle yemeği yedim."

"Bugün yeterince yemedin, Anita." "Benim

için endişelenmeyi bırak."

Ethan, "Nicky'nin senin sağlığın ve refahın için endişelenmeyi bırakmasını gerçekten istiyor musun?" dedi.

Ne yaptığımı fark ettim. "Özür dilerim Nicky. Benimle ilgilenmeyi bırakmanı istediğimi kastetmedim. Eğer bu ajitasyon içeriyorsa, öyle olsun."

"Teşekkürler Ethan," dedi Nicky.

"Ethan araya girmeseydi Anita için endişelenmeyi gerçekten bırakacak mıydın?" Olavo sordu.

"Bu doğrudan bir emirdi, yani evet."

Olaf öyle bir hareket yaptı ki, başka biri olsa ürperdiğini söylerdi. İri adamı hiç bu kadar huzursuz görmemiştim. "Anita'nın nişanlısı olmaktan mutlu olduğuna inanamıyorum."

"Bana daha önce sorsaydınız hayır derdim ama şimdi her şey sakin. Daha önce de söylediğim gibi, her zamankinden daha mutluyum."

Olaf başını salladı. "Birinin kölesi olarak daha mutlu olacağımı sanmıyorum."

"O benim kölem değil," dedim.

Olaf mağarayı andıran siyah gözlerinin tüm ağırlığını bana verdi. "Senin her sözüne itaat etmek zorunda. Kendi özgür iradesi yok. Senin mutluluğun onun için kendi mutluluğundan daha önemli. Eğer o senin kölen değilse, bunun için söyleyecek bir sözüm yok."

Edward, "Eğer birine aşıksanız, bazen onun mutluluğu sizinkinden daha önemlidir," dedi.

"Yani aşk köleliğin başka bir türü." "Değil,"

dedim.

"Gerçekten ," dedi Edward. "Bu

harika," dedi Ethan.

"Neredeyse şeyden daha iyi olabilir," dedi Milligan duvar parçasından.

"Silah arkadaşlarınla birlikte sahada olmaktan daha mı iyi?" Olavo sordu.

Milligan gülümsedi. "Neredeyse her şeyi söyledim."

"Karın burada olsaydı, farklı şeyler söylerdin," dedi Custer.

Milligan başını salladı. "Hayır, söylemezdim. O anlıyor. Bu yüzden on yıldır evliyiz." "Tebrikler," dedi

Edward.

"Evet, Millie bizim birlikten yaşlı ve evli bir adam," dedi Custer.

Edward, "On yıl, takımdaki erkeklerden birinin evlenmesi için uzun bir süre," dedi.

Milligan iltifat karşısında gülümsedi ve başını salladı.

"Olaf, eğer aşkı kölelik olarak görüyorsan, o zaman neden bu büyük konuşmayı yapmamız gerekiyor?" Ben sordum. Bir yudum aldım

Powerade'imi de. Gerçekten daha iyisini yapmak istedim ama yine de meşrubatlardan birini içmeyi tercih ederdim.

"Ben seks teklif ediyorum, aşk değil. Dediğin gibi büyük bir konuşma yapıyoruz çünkü benimle seks yapmaktan korkuyorsun.

"Beni suçluyor musun?"

"Hayır, ama seninle normal seks yapmayı teklif ediyorum, benim normal yöntemimle değil."

"Sıradan seks derken neyi kastediyorsun?" diye

sordum. Ben de sordum. "Saf ve basit seks."

"Terimleri tanımlamamız gerekecek," dedim, "çünkü bir kişinin sade vanilyası diğerinin grenli kayalık yolu olabilir."

Olaf kaşlarını çattı ve şişedeki sudan bir yudum aldı. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Angel şöyle dedi: "Saf vanilya olduğunu iddia eden bazı erkekler, ön sevişme olmadan misyoner pozisyonunu kastediyor ve bunu Tanrı için yapıyor ve bebek yapıyor."

Olaf sanki suyun tadı kötüymüş gibi yüzünü buruşturdu ama görünüşe göre bu daha çok Angel'ın sözleriydi. "Hayır, hayır, bu cümleyle kastettiğim o değil."

"İşte terimleri tanımlama ihtiyacı derken bunu kastediyordum," dedim ve neredeyse lezzetli spor içeceğimi yudumlarken popomu pencere çerçevesinin kenarına yasladım.

"Eğer bu kadar farklı tanımlarımız olabiliyorsa, o zaman evet, vanilya seksin ne anlama geldiğini tartışmamız gerekiyor."

"Neden vanilya seksine takıntılısın?" diye sordu Angel. "Belki de yanlış kelimeleri kullanıyorum."

Edward'a baktım. Biraz yardıma ihtiyacım olduğunu anlayacağını umarak kaşlarımı kaldırdım.

"Anita gerçekten vanilya seks yapmıyor," dedi.

"Ne yapıyor?" Olavo sordu.

Normalde Olaf'a sanki orada oturmuyormuşum gibi benim hakkımda konuşmamasını söylerdim ama açıkçası soruya cevap vermek istemedim. Onunla cinsel tercihlerim hakkında konuşmak istemiyordum, asla.

"Başlangıç için birkaç ortak," dedi Edward.

"Erkeklerinin çoğunun onunla birlikteyken yatakta ikinci bir erkeği tercih ettiğini biliyorum. Benim buna ihtiyacım yok. Olaf'ın sesi şimdi onaylamama, neredeyse küçümseme içeriyordu.

"Sanki yatakta başka bir erkekle birlikte olmak her erkeğin gibi konuşuyorsun," dedim.

"Bunun senin fikrin olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu adama göre değişir. Bazen Jean-Claude'un fikri , bazen de benim. Bazen de Nathaniel'in.

"Bazen benimdir," dedi Nicky, neredeyse bir hırıltıya dönüşecek kadar şiddetli ve mutlu bir gülümsemeyle.

"İstediğin şeyleri talep edebiliyor musun?" Olavo sordu.

"Evet."

Olaf bana baktı. "Kendi iradesi yoksa bu nasıl mümkün olabilir?"

"Nicky'ye gelen tüm özgür iradeyi veriyorum," dedim.

Nicky, "Beni sonsuza kadar kilit altında tuttuğu için kendini suçlu hissediyor," dedi, "bu yüzden kendim olmama izin vermek için gerçekten çok uğraşıyor."

"Sen bir sosyopatsın ve insanlara işkence etmek ve öldürmek için para alan bir paralı askersin," dedi Olaf. "Anita senin kendin olmana nasıl izin verebilir?"

"Para için daha fazla insana işkence edip öldürmüyorum." "Bunu özlemiyor musun?" Olavo sordu.

"kadar değil." "En çok neyi özlüyorsun?"

"Sınır tanımadan tam gaz dövüşebilmek ve başka bir adamın kıçını tekmeleyebilmek."

"Evdeki diğer muhafızlarla antrenman yapıyorsun," dedim.

Nicky başını salladı. "Aynı değil, Anita."

"Birinin kıçını tekmelemek istediğini söylediğinde, kuralları ve hakemi olan bir MMA dövüşünü kastetmiyorsun, değil mi?" Dedim.

Sadece başını salladı.

"Hayatın için savaşmak demek, Anita," dedi Edward.

"İnsanları öldüresiye dövmek demek," dedi Olaf.

Olaf'a baktım ama Nicky konuştu ve ona bakmamı sağladı. "Her şey tehlikedeyken savaşmaktan bahsediyorum. Eğer kazanamazsam

beni öldürecek."

Ona baktım, yüzünü inceledim ve ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım, tabii ki ciddiydi. "Hayatta kalmak için insanlarla savaştım, kaybedersem beni öldüreceklerini biliyordum. Bundan hoşlanmadım.

"İstemediğinizi biliyorum ve eğer hayatınız ya da değer verdiğiniz herhangi bir insanın hayatı risk altındaysa, bu hiç eğlenceli değil."

"Ama hala musun?" diye sordum. Nicky başını

salladı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Edward.

"TAMAM. Bana açıkla," dedim.

"Bulabildiğim en büyük, en kötü canavara karşı kendimi test etmek istememin nedeni de aynı şey."

"Kimin en iyi olduğunu anlamanın bir yolu," dedim.

Edward başını salladı.

En iyi arkadaşımdan hayatımın aşklarından birine baktım ve tekrar geri döndüm. Sonra Olaf'a baktım. "Neden bahsettiklerini anlıyorsun, değil mi?"

"Ben yaparım."

Ethan'a baktım. Ellerini kaldırdı. "Bana bakma. Ben böyle düşünmüyorum."

Hâlâ kendi kapılarını koruyan iki SEAL'a baktım. "Peki ya sen?"

Custer başını salladı. "Kendimi test etmeyi severim ama bu şekilde değil ve Nicky ile gerçekten dövüşmek istemiyorum."

Milligan güldü. "Bunu destekliyorum ve metreslerinizden biri değilim. İş için seçmelere bile katılmıyorum, bu yüzden başka bir soruya cevap vermeme gerek yok, yoksa şüphe mi var? Her neyse, cevaplamak zorunda değilim.

"Haklısınız. Bu çok kişisel. Özür dilerim. Bazen kötü sınırlarım oluyor.

"Bir odadaki neredeyse herkesle çıkmaya alışkınsın," dedi Angel.

"Bize bu soruyu sormadınız," dedi Pierette, sesi alçak ama odayı dolduracak kadar sertti.

"Ne sorusu?" Ben sordum.

"Size bağlı olmanın nesini özlüyoruz?"

"Angel'ın erkeklerin yaptığı türden şeyleri özlediğini sanmıyorum, ama yanılıyorsam bir şey söyleyin."

"Sadece erkeklere sorman cinsiyetçilikti," dedi Angel, "ama hayatım için yumruklarla ya da silahlarla dövüşmek istemiyorum. Gerekirse dövüşürüm ve antrenman yaptığımı biliyorsun, çünkü hepimiz antrenman yapıyoruz ama ben senin gibi antrenman yapmıyorum. Senin kadar umursamıyorum.

"Siz bir sosyal hizmet uzmanı ve danışmansınız. Normalde işiniz gereği kavgaya başvurmanız gerekmez," dedim.

"Şaşıracaksın ama senin işin kadar tehlikeli değil."

"Yani hiçbir şeyi kaçırmıyorsun?"

"Korkunç kiralar ve berbat maaşlara rağmen New York'u özlüyorum. İlk başta oradaki hayatımı bırakmaktan nefret ettim ama Micah ve Koalisyon ile çalışmaktan gerçekten keyif alıyorum. Ülke genelinde standart bir sosyal hizmet uzmanı olarak başarabileceğimden çok daha fazla insan için çok iyi bir iş yaptığımızı düşünüyorum."

"New York'taki hayatından için üzgünüm," dedim. "Oraya geri dönmek istiyor musun? Koalisyon'la çalışmayı sevdiğini söylediğini biliyorum ama mutlu olmanı istiyorum. "

Angel yataktan kayarak yanıma geldi ve parmaklarını nazikçe dudaklarıma yerleştirdi, böylece konuşmayı kesmek zorunda kaldım. "İşte bu yüzden seni seviyoruz, çünkü hepimizin insani ve insan ötesi olarak mümkün olduğunca mutlu olmasını istiyorsun." Parmaklarını çekti ve beni usulca öptü; bu sadece dudakların fırçalanmasıydı.

Pierette, "Bizi mutlu eden şeyler onu rahatsız ediyorsa hepimizin mutlu olmasını istemiyor," dedi.

Angel diğer kadını görebileceğim şekilde hareket etti. Pierette artık yastığın üzerinde kıvrılmış değildi. Onunla birlikte kucağında oturuyordu.

"Size yakında yurtdışı seyahatlerine başlayabileceğinizi söylemiştim."

"Bunun için sana ve Jean-Claude'a teşekkür ediyorum ama seyahat ederken yaptıklarımızı özlüyorum. Tüm vampirlerin ve şekil değiştirenlerin bizden tekrar korkması için yapmamız gereken şeyleri yapmamıza izin vermiyorsunuz. Jean-Claude iyi bir kral, adil bir hükümdar olmaya çalışıyor ama siz tehdidimizi güçlü tutmak için gerekenleri yapmamıza izin vermiyorsunuz."

"Pierette," dedi Ethan ve elini ona doğru uzattı.

"Planımızı bozduğumu biliyorum ama zaten işe yaramıyordu. İyi görünüyorum ama çok korkarak oynadım. Kurbanlarını yok etmeyi sever, kırık dökük başlamayı değil."

"Sen yanlış yemdin," dedi Olaf, "o da ."

Angel, "Güvenliğimi garanti altına almanın bir yolunu bulabilirsek, seni kesinlikle beceririm derken ciddiyim, en azından bir kez," dedi.

Ona baktım. Sanırım şok olmuş ya da ona inanmamış gibi görünüyordum.

"Hadi ama Anita, çok lezzetli. Menüye girmekten korkmasaydın çoktan bitirmiş olurdun.

"Hiç sanmıyorum."

Olaf, "Menüde olmamasına rağmen Anita'ya seks teklif ettim, ancak menü yanlış," dedi. "Yamyamlığı heyecan verici bulmuyorum."

"Bildiğim iyi oldu," dedim.

"Bana teklifte bulunmadığın için alınmalı mıyım?" Angel sordu.

"Anita benim için Kadın, birden fazla kez birlikte olmak istediğim tek kişi. Onu yok etmeden arzularımı gerçekleştirmenin yollarını bulmamı sağlayan tek kişi."

Pierette, "O ve diğerleri bize seninle birlikte canavar avlamasını istediğini, böylece ön sevişme olarak onları kesip öldürebileceğinizi söyledi," dedi.

"Evet," dedi.

"Yasalarımızı çiğneyen vampirleri avlamayı özledim. Onlara eziyet etmeyi, ibret olsun diye cezalandırmayı özledim. Hizmet ettiklerim adına korkunç şeyler yapmayı özledim."

Pierette her kelimeyle birlikte doğruldu. Sonuncusunda yastığı yere düştü ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde kendinden emin, sessizce oturdu. Bu gerçek miydi yoksa rol mü yapıyordu? Gerçek Pierette lütfen bir adım öne çıkabilir mi?

Olaf, "Bu benim için çok daha iyi bir yem ama bu yalana diğerinden daha fazla inanmıyorum," dedi.

Pierette ona baktı. "Bu konuda yalan söylemiyorum."

"Bunu saklamakta iyisin. Nefes alışınız, nabzınız, hiçbir şey değişmiyor ama kokunuz değişiyor. Ne kadar kontrollü olursan ol, kontrol edemezsin. Büyük düşmüş Harlequin'lerden biri bile kokuyu kontrol edemez. Yalanlar teninizde acı kokar."

"Benim Harlequin'lerden biri olduğumu varsayıyorsunuz."

"Neredeyse Anita'ya kraliçem diyeceksin. Bunu sadece yaşlı vampir kraliçenin korumaları yapar."

"Ve onlardan biri olsaydım, olağanüstü bir casus ve suikastçı olurdum. Seninle birlikte canavar avlardım Olaf ve bu konuda Anita'dan çok daha az ahlaki değerlere sahip olurdum.

"Sanırım beni yalnız yakalasaydınız, öldürmeye çalışırdınız. Daha sonra sana saldırdığımı ve kendini savunmak zorunda kaldığını söylerdin. Ne kadar cesursun, benim için ne kadar trajik.

"Asıl planın bu olduğunu kabul ediyorum ama Angel'ın da dediği gibi, sen çekicisin ve beklediğimden çok daha çekicisin."

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun ama ben hedeflerimden kolay kolay sapmam." Sanki kadınların varlığı sona ermiş gibi Edward'a döndü. "Anita ve arkadaşlarından herhangi biriyle yattın mı?"

"Hayır."

"Diğerine sormayacağım. Bu bir hakarettir."

"Bu bir hakaret değil. Sadece bir soru," dedi Edward.

"Onu aynı anda başka bir erkekle paylaştığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Genellikle kırsalda, evden uzaktayken seks yapıyoruz, bu da genellikle bir sorun olmadığı anlamına geliyor."

Yüzümü ifadesiz tutmak ve az önce söylediği büyük yalanı ortaya çıkarmamak için elimden geleni yaptım. Keşke güneş gözlüklerim hâlâ takılı olsaydı da gözlerim bunu belli etmeseydi, ama neyse ki Olaf'ın tüm dikkati Edward'ın üzerindeydi.

"Yani o senin iş karın mı?" Olavo sordu. "O benim

ortağım. Donna benim karım.

"Hiçbir kadını aşağılamak istemedim. Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Anlamanız gereken benim Anita ile olan ilişkim değil. Sizin için önemli olan onun başkalarıyla olan ilişkisi."

"Bu neden daha önemli?" Olavo sordu.

"Çünkü sen ve ben Anita'yı yatakta birlikte paylaşırken asla rahat hissetmeyeceğiz, ama bence onun güvenliği için bunu yapmak isteyeceğin erkekler bulman gerekecek."

"Anlamıyorum."

"Sana Anita konusunda romantik olarak güvenmemin tek yolu, odada seni yenebileceğini ya da en azından Anita'nın kaçmasına yetecek kadar uzun süre seninle dövüşebileceğini düşündüğüm adam olmasıydı."

"Hâlâ anlamıyorum."

Daha yeni başlıyordum ve bu hem harika hem de korkutucuydu, ama sonra Edward'dı ve aklı böyle çalışıyordu. "Seninle yalnızken kendimi asla güvende hissetmeyeceğimi söylüyor, ama diğer sevgililerimden bazıları yanımızdayken, işler ters giderse savaşma şansım olurdu."

Olaf iğrenmişti ve tepkisini gizlemeye çalışmadı. "Diğer erkeklere yapmaktan hoşlandığım tek şey onlara işkence etmek ya da dövmekti. Herkese acı çektirmekten hoşlanırım. Sadece kadın olursa daha iyi oluyor."

Edward, "Bulduğum diğer tek seçenek, Anita seni döverken zincirlenmene izin vermen," dedi.

"Hayır, kimseye boyun eğmeyeceğim." "O

zaman Anita'yı nasıl güvende tutabiliriz?"

"Benim sözüm senin için yeterli değil mi?"

"Ondan değil, Olaf. Bugünün geleceğini biliyordum ve Anita'nın hayatını riske atmadan ihtiyaçlarınızın en azından kısmen karşılanabileceği yollar düşünmeye çalışıyordum."

Yine yalan söylüyordu ve Olaf bunu sorgulamadı. Ya Edward'ın vücudunda aslan adamın hissedebileceği bir şey yoktu ya da Olaf o kadar üzgündü ki bunu hissedemiyordu. İkisinden de biraz olabilirdi.

"Peki ya ardeur? Peki ya Anita'nın şehvetle beslenme yeteneği? Olavo sordu.

"Ne ?" diye sordum.

"Eğer benden beslenirse, bunu yaparken ona zarar verebilir miyim?"

"Bana bunun yemek olmadığını söylediğini sanıyordum, kimse için değil," dedim.

"Bu sadece bir soru, Anita. ne gibi seçenekler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Buna cevap verebilirim," dedi Nicky. "Ardeur bir kez serbest bırakıldığında, tüm engellemeler ortadan kalkar. Anita için bu, onsuz olduğundan çok daha şiddetli sekse katlanabileceği anlamına geliyor."

"Sana arabada, üçümüz yalnızken, Anita ile birlikte esaret yapıp yapmadığınızı sordum. Soruya cevap vermekten kaçındınız.

"Utanmıştım, tamam mı?" Dedim. "Hâlâ utanıyorum ama soruya gerçekten cevap vermek istiyorsak, evet, birlikte esaret yapacağız."

"Ona hükmediyor
musun?" "Hayır, o
benim üstüm."

"O senin dominantın mı?"

Başımı salladım. "Ben bir değiş tokuşçuyum, yani zindanda iki yöne de gitmeyi severim. Dibe vurabilirim ama tamamen teslim olmam."

Nicky, "Birlikte olduğum itaatkârların çoğundan daha sert vuruyor," dedi.

Bu konuşmanın dışında kalmayı gerçekten istiyordum ama eğer konuşmak istiyorsak bir yetişkin gibi davranmalıydım. "Olaf'a bağlanmayı isteyeceğim bir dizi koşul hayal edemiyorum

Beni alt etmesini bir kenara bırakalım. Birine kendimi bu şekilde teslim edebilmem için ona tamamen güvenmem gerekir ve sana bu nasıl güvenebileceğimi bilmiyorum Olaf.

"Ardeur'u salmana izin versem bile mi?"

Nicky'ye baktım. "Sen söyle bana. Ardeur seni benim için bir sevgili olarak daha güvenli kılıyor mu?

"Beni onun gelini yapan şey ardeur, yani evet." "Geri kalanımızı ardeur ile besliyor ve bu
gelinlere dönüştüler," dedi Angel.

"Ve hiç seks yapmadığı gelinleri var," dedi Pierette. "Sanırım Brides'ı çaresiz kaldığımda yapıyorum. Sanki bir
Hail Mary pası."

"Yani başın belada değilken hiç Gelin olmaya çalışmadın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Anita içimdeki şehveti beslesin ve beni gelini yapmasın diye mi?" Olavo sordu.

"Sanırım ," dedi Pierette.

"Sadece kendimi güvende hissedersem ve dediğim gibi, senin yanında kendimi bu şekilde güvende hissedeceğim bir dizi koşul hayal edemiyorum."

Olaf Nicky'ye baktı. "Eğer içindeki heyecanı tetiklememiş olsaydı, onunla ilk kez seks yaptığında canını yakar mıydın?"

"Hayır, acı çekmeden seksten zevk alabilirim."

"Ben de yapabilirim, ama benim sorum bu değil."

"Onun büyüsü olmadan kendi başıma yapabileceğimden daha nazik bir sevişme miydi?" Nicky sordu.

"Ben de bunu soruyorum," dedi Olaf. "Daha
nazikti."

"Ama yine de tatmin edici mi?"

"Ardeur bir yarış. Bu da her dokunuşu daha yoğun hale getiriyor."

Edward ve iki SEAL dışında odadaki herkes başını salladı. Edward, "Benden beslenmesine izin vermeyeceğim," diyecek kadar zamanında fark etti.

"Neden olmasın?" Olavo sordu.

"Ben yemek değilim, onun için bile."

Olaf sanki ona mantıklı geliyormuş gibi başını salladı.

Olaf'la asla ama asla seks yapmazdım ama bunu yüksek sesle söylemedim çünkü hala el bombasının pimini çekmemeye çalışıyorduk. Ama bu bir araba ile tren arasındaki tavuk oyunu gibiydi. Eğer raydan çıkmazsanız, sonunda kaybediyordunuz.

"İyilik senin için nasıl tatmin edici olabilir Nicky?" Olavo sordu.

"İlk sefer nazikti ve bazen hala öyle, ama birlikte yaptığımız kölelik RACK."

"Bu terime aşina değilim," dedi Olaf.

Nicky, "Risk-bilinçli rızaya dayalı bükülme, RACK," dedi. "Ben edge play terimini tercih ediyorum," dedim, "ama RACK daha çok

Açıklayıcı, sanırım.

Kıvranmamak için kendimi zor tuttum, çünkü şiddet içeren seks ve esaretten ne kadar hoşlandığım konusunda rahat olmam uzun zamanımı aldı. Bunun cinsel yönelimimin bir parçası olmasından hâlâ tam olarak mutlu değildim ama terapide kendimle ilgili her şeyi kabul etmeye çalışıyordum ve bu benim bir parçamdı. Cinsel yöneliminizi seçme şansınız yoktu. Buna göre hareket etmemeyi seçebilirdiniz, ancak yine de şalterinizi indiren şey buydu. Yapmayı bıraktığınız ya da yapmamaya çalıştığınız için ortadan kalkmıyordu.

"Anita bunu başka de yapıyor mu?" Olavo sordu. Angel gülümseyerek elini kaldırdı.

Nicky, "Angel ve Anita'ya Nathaniel ile birlikte gözetmenlik yaptım," dedi.

"Bu odadaki herkesin önünde ayrıntılara girmek istemiyorum," dedim. Yüzümün kızarmaması için mücadele ediyordum ama bu istemsiz bir şey olduğu için kendimi kaybediyordum.

Nicky bana gülümsedi. "Zindanda hoşuna giden şeylerden çok rahatsız oluyorsun."

Başımı salladım. "Evet. Evet, öyleyim.

"Nathaniel'in son derece itaatkâr olduğunu düşünmüştüm," dedi Olaf, "hatta sinir bozucu bir sürtük."

"Olabilir," dedi Nicky ve ben birlikte. Bu konuda bir gülümsemeyi paylaştık.

"Bana Nathaniel ile seks yaptığını mı söylüyorsun?" Olavo sordu.

"Sanırım bu senin için Nicky," dedim. "Nathaniel'le birlikte olduğumu biliyor."

"Beni hedef almış olabilir," dedi Angel.

"St. Moritz'de erkeklerle seks yaptığını sanıyordum. Louis," dedi Olaf.

Ona baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Hepsini yapmıyorum. Benim bile sınırlarım var."

"Ben de," dedim.

Angel memnun ve muzip bir ifadeyle bana gülümsedi. "Herkesle yatamayız."

Başımı salladım. "Yapamayacağımı biliyorum."

"Sen vardır sahip olmak seks ile Nathaniel, Nicky?" Olavo sordu.

"Onu becermiyorum. Anita'yı ve bazen de Angel'ı becermeme yardım ediyor.

"Bu yeni bir ekleme," dedim ve bu konuda hâlâ utandığımı fark ettim. İçimi çektim. Yatak odasında ya da zindanda hoşlandığım şeyler konusunda kendimi gerçekten rahat hisseder miydim?" "Hayır Düşündüm ki o Anita olur Gönder veya olmak aşağı a Hiç kimse," dedi Olaf.

"ben de öyle," dedim ve kimseyle göz göze gelmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Sadece Nicky mi?"

Önce Olaf'a, sonra da odanın ortasındaki belirsiz bir noktaya baktım. "Hayır, sadece o değil."

"Başka kim olacak?"

"Bu konuşma Olaf'la aramızdaki sorunları çözmemize nasıl yardımcı olacak?" Ben sordum.

"Yararlı olduğunu düşünmesem bunu sormazdım, biliyorsun," dedi Edward.

Onunla göz teması kurdum. "Bu odada bu soruları yanıtlamaya devam edeceğim tek kişi sensin."

"Biliyorum ve teşekkür ederim," dedi.

"Edward için, ama Nicky için değil," dedi Olaf.

Nicky'ye baktım ve dedi ki: - Zindanda ondan daha üstünüm ama yatak odası dışında Edward'ın emirlerini benimkilerden daha iyi yerine getiriyor.

Metin hoşuma gitmemişti ama tam olarak karşı da çıkamıyordum, bu yüzden geçmesine izin verdim. "Soru neydi?" diye sordum.

"Sana hükmeden ya da seni aşan başka kim var?"

"Nicky dışında mı demek istiyorsun?"

"Evet."

"Kim olduğu gerçekten önemli mi?"

"Belki değil, ama Nicky dışında kaç kişi var?"

"Edward," dedim ona bakarak.

"Lütfen ona cevap ver, Anita," dedi Edward.

"Tamam." Zihnimden saydım. "İki."

"Ben bundan daha fazlasını sayıyorum," dedi Nicky.

Yüzümü buruşturdum. "Asher ve Richard, bu."

"Jean-Claude sana ve Richard'a katılıyor ya da sen ve Asher, o zaman sayılıyor."

"Tamam, üç."

Nicky sanki eksikmiş gibi bana baktı. "Ne?" diye sordum.

Angel şöyle dedi: "Birçok başka insanla seks yaptığında birlikte oldum ve asla sadece basit bir seks yapmadın."

"Ben de," dedim ve ciddiydim. "Pek sık

değil," dedi.

Omuz silktim. "Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Muhtemelen Anita'nın sahip olduğu saf vanilyaya en yakın şey benim," dedi Edward.

Olaf bir kez daha yalan söylediğinin farkına varmadı. Ama bunu söylemiş olması bile utançtan kıvranmama neden oldu, muhtemelen yalanın kokusunu almamı engelleyen de buydu. Olaf'ın kurt adam hislerini maskelediğim için çok utanmıştım.

"Anita beni mutlu edecek kadar şiddetten hoşlanıyor," dedi Nicky.

"Yani Anita için saf ve basit seks yapmaya istekli olduğumu söylediğimde, senin de ilgilendiğin şey bu değil mi?" Olavo

diye sordu.

"Normalde değil," dedi Nicky.

"Her gece şiddet içeren bir seks yapmak istemiyorum," dedim.

"Hayır, istemiyorsun," dedi Nicky. "İşte bu yüzden senin tek sevgilin ben değilim. Hayatında benim sahip olmadığım ihtiyaçları karşılayacak başka insanlar var."

"Çok eşliliğin en iyi yanlarından biri de bu," dedim.

"Tamamen katılıyorum," dedi Angel. "Yani, zaman zaman şiddeti severim ama Anita kadar sevmem."

"Edward, burada bir noktayı savunmamıza yardım etmeni istiyorum, çünkü herkesin önünde bu konuyu derinlemesine konuşmaktan yoruldum."

"Bizim için endişelenme," dedi Custer. "Bunu eğitici buluyorum."

Ona baktım. Güldü.

"Onu rahat bırak, Pud," dedi Milligan.

Custer özür diler gibi ellerini kaldırdı.

Edward dedi ki: "Mesele şu ki, Olaf'ın onu durduracak kimse olmadığında kadınlarla neler yaptığını gördüm. Bunun altında onu seninle tatmin edecek bir şey olup olmadığını bilmek istedim.

Olaf, "Bu soruya cevap verebilmem için Anita'nın RACK oyununda ne yaptığını bilmem gerekiyor," dedi.

Nicky, "Bazı şeylere cevap verebilirim, ancak diğer şeyler için Nathaniel veya hatta Asher ile konuşmanız gerekir," dedi.

"Hayır," dedim.

"Anita, eğer bunu ikiniz de ölmeden yapmanın bir yolu varsa, bu garip konuşmaya değmez mi?" Edward söyledi.

Kulağa öyle geliyordu ama. "Lanet olsun, Edward."

" muyum?" diye sordu.

İçimi çektim ve kendimi duvara yasladım. Tamam, belki yaslandığımdan daha çok düştüm. Bütün bunlardan çok yorulmuştum. Cinsel açıdan sadist bir seri katili tatmin edecek kadar aşırıya kaçmadığım kesindi. Yani, sert oynadım ama o kadar da sert değil.

"Peki. Bu konuda mümkün olduğunca çok bilgi toplamanın mantığına karşı ."

"Olaf'ın sorularını yanıtlayabilir miyim, mıyım?" Nicky sordu.

"Yapabilirsin ama hepimiz buradayken olmaz. Milligan ve Custer'ın seks hayatım hakkında bu kadar çok ayrıntı bilmesine gerek yok."

"Ah," dedi Custer, somurtuyormuş gibi yapmaya çalışarak, ama gülümsemesi her şeyi bozdu.

Milligan tekrar, "onu, Pud," dedi.

Custer konuşmayı kesti ama gülümsemesi devam etti. Konuşmadığı sürece onu görmezden gelebilirdim.

"Ethan bu tür şeylerden hoşlanmaz, Pierette de öyle," dedim. "Sanırım daha fazla ayrıntı öğrenmek için burada olmamayı tercih ediyorlar."

"Ben senin korumanım. İşimi yapacağım," dedi Ethan. "Ben de öyle," dedi Pierette.

"Pekala, ama bu kadar çok insanla aynı odada bulunup bu tartışmayı yapabileceğimden emin değilim," dedim.

Nicky, "Sana bir liste vermeme ve sen söylediğinde durmama ne dersin?" dedi.

"Burada yatmadığım kimsenin olmamasını tercih ederim."

"Kimseye zarar vermeyeceğime dair şeref sözü verdim. Tabii önce bana zarar vermezsen," dedi Olaf.

"Bu, Milligan ve Custer'ın kapının dışında ya da diğer odada bekleyebileceklerini söyleme şekli," dedi Edward.

"Ne demek istediğini biliyorum," dedim ve sözlerim bana bile huysuzca geldi.

"Nefesiyle oynamayı seviyor," dedi Nicky. "Bu beni ilgilendirmiyor," dedi Olaf.

"Ve listedeki başka yapmadan önce odayı boşaltmamız gerekiyor," dedim.

Bundan sonra ne yapardık bilmiyorum çünkü telefonum çaldı. Tanımadığım bir numaraydı ama beni bu konuşmadan kurtaracak biri olduğunu umuyordum.

"Blake, bu Livingston."

"Merhaba. Ne var ne yok?" diye sordum.

"Benimle en kısa zamanda Sugar Creek'te buluşmanı istiyorum."

"Sizinle restoranda buluşmak neden acil bir durum olsun ki?" "Hazel hastaneden yeni geldi."

"Newman bize Carmichael'ın hayatta kalamadığını söyledi. Kız arkadaşının bununla uğraşmak zorunda kalmasına ."

"Evet, Pamela ile konuşmak için buraya geri geldi. Bence onun söyleyeceklerini duymalısın.

"Hastanede Newman'la mı konuştu?"

"Hazel yerel kimseye güvenmiyor."

"Sen buralısın."

"Pamela yüzünden bana güveniyor. Onun söyleyeceklerini dinlemelisin, Blake."

"Bana bir önizleme yapabilir misiniz?" Ben sordum.

"Sadece buraya gelin ve bu bağlantıdan şerife ya da herhangi bir çalışanına bahsetmeyin. Ve temsilcilerinizi de getirmeyin. Bu artık normal bir cinayet davası ve Therianthropes yardımcılarının olaya dahil olmasının bulacağımız kanıtları ne hale emin değilim.

"Onları daha önce başka vakalarda da kullandım."

"Onlar tamamen doğaüstü vakalardı. Bu öyle değil. Normal Marshals Service'in kimseyi yetkilendirme yetkisi yok, bu yüzden bir avukata daha sonra doğaüstü yardımcıları bize karşı kullanma şansı vermeyelim.

"Doğaüstü cinayetten sıradan cinayete dönüşen bir davam hiç olmadı, bu yüzden davayı daha sonra olumsuz etkilemeyeceğini söyleyemem."

"Yani onları soruşturmanın geri kalanının dışında bırakmayı kabul ediyorsunuz?" diye sordu.

"Sanırım ."

"Yani siz, Forrester ve Jeffries hizmet kolunuzdan görmek istediğim tek kişilersiniz."

"."

"Güzel. Şimdi mümkün olduğunca çabuk buraya gel. Telefonu kapattı. Olaf ayağa kalktı. "Duydum. Seninle restoranda buluşmamız gerekiyor. Süper duyma yetisi olmadığı için Edward'a haber verdim.

"Livingston'a fazladan işçiliğin daha sonra mahkemede sorun olacağı konusunda yanıldığını söyleyemem," dedi.

"Ben de yapamam."

"Biz senin korumanız," dedi Nicky. "Seninle birlikte olmazsak pek bir işe yaramayız."

"Söz verdim," dedi Olaf. "Sözün

gerçekten çok iyi," dedim. "Gerçekten

öyle," dedi Edward.

Nicky ve diğerleri bundan pek hoşlanmadılar ama sonunda kabul ettiler ve üçümüz onları motelde bıraktık. Kenar oyunu hakkındaki tartışmayı bitiremediler bile, çünkü Olaf'ı yanımıza almıştık ve onsuz konuşmanın bir anlamı yoktu. Edward ve ben birlikte seyahat ediyorduk, bu yüzden Olaf'la konuşmayı bitirmek zorunda bile kalmadım. Yaşasın! Restorana giden hızlı yolda Edward'a bir soru sormam gerekiyordu.

"Olaf'la asla gerçek seks yapmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Asıl plan buydu."

"Bunu söyleme şeklin hoşuma gitmedi."

"Onu hiç kimseyle bu kadar uğraşırken görmemiştim. Gerçekten kölelikten bahsetmekten vazgeçeceğini düşünmüştüm.

"Ben de."

Bana baktı. "Olaf o kadar makul davranıyor ki, hayır demek için nedenimiz kalmayabilir."

"Becermek istediği biz değiliz. Benimle."

"Doğru."

"Doğru mu? Tüm söyleyeceğin bu mu?" "Ne

söylememi istiyorsun, Anita?"

"Bir dakika önce bana Olaf'ı öldürmemi yoksa senin öldüreceğini söylüyorsun, sonra da sanki onunla seks yapmama izin veriyormuşsun gibi konuşuyorsun. Ne oluyor, Edward?

"Üzgünüm Anita, ama koca adam beni şaşırtmaya devam ediyor. Olaf'ın kim olduğunu, ne olduğunu ve canavarın içinde, bırakın en iyi arkadaşımı, herhangi biriyle ilişki kuracak kadar insan olmadığını bildiğimi sanıyordum."

"Onu öldürmek zorunda kaldığımızda özleyeceksin," dedim ve bu bir suçlama gibi geldi.

"Gitmiyor musun?"

Başımı salladım ve sonra düşündüm. "Onu savaşta özleyeceğim ama dışarıda olduğu için hissettiğim sürekli tehdit durumunu özlemeyeceğim. Korkutucu kısımlar olmadan faydalı kısımlara sahip olmanın bir yolu olsaydı, farklı olurdu, ama öyle olmuyor."

"Belki de onu yararlı kılan korkutucu kısımlarıdır," dedi Edward sakince.

"Öyle olduğunu biliyorum ve onu bu kadar korkunç yapan da bu. Birçok seri katil vakasında bize yardımcı oldu, ancak siz ve ben onun deneyiminin nereden geldiğini biliyoruz. Bugün hayat kurtarmak için Nazi toplama kamplarındaki tıbbi kayıtları kullanmak gibi. Bu yardıma değer mi? Bu süreçte ruhunuzu kaybetmeden şeytanın yardımını kabul edebilir misiniz?"

"Ben bir ateistim. Bunu biliyorsun."

"Kutsal bir nesneyi bir vampirin yüzünde parlatmaya yetecek kadar inancın olmadığı gerçeğine hiç girmeyeyim bile. Onsuz bu kadar uzun süre hayatta kalabilmiş olman, O'nun hakkında ne hissedersen hisset, Tanrı'nın seni sevdiğini kanıtlıyor."

Sugar Creek Restaurant and Bakery'nin kalabalık otoparkında durdu.

"Burası hep dolu mu?" Dedim.

Bana cevap vermeden park yeri aramaya başladı. Gerçekten bir cevaba ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

"Olaf'ın seninle seks yapma fikrinden vazgeçmesi için yeterince kural ya da nefret edeceği şey yaratabileceğimi düşünmüştüm," dedi Edward, "ama beni şaşırtmaya devam ediyor."

"Evet, onu geri adım attırmak için harika bir fikrin olduğunu düşünmüştüm, ama köleliği müzakere etmekle ilgili tüm konuşma boyunca direndi."

Koyu mavi bir kamyon önümüze çıkmaya başladı. Edward okunu açtı ve arabalar arkasına sıkışmaya başladıkça vult yaptı. Kamyonu kullanan kişi arkasındaki arabalara çarpmadan nasıl geri gideceğini bilmiyor gibiydi. Büyük kamyonlar zordu. Benim de bir tane olmamasının nedenlerinden biri buydu; bir de tırmanmadan içine giremeyecek kadar kısa olmam. Ben yapmadım

Bir kadın için ortalamadan daha kısa olduğumu her gün kendime hatırlatmak zorundaydım.

"Ya Olaf, o olmasaydın senin yapacağın bir şeyi kabul ederse?" Edward sordu.

Yüzünün yan tarafına baktım, çünkü görebildiğim tek şey buydu. Önümüzdeki kamyona bakmaya çalıştı ama o kadar uzun sürüyordu ki sonunda bana bakmak zorunda kaldı. Güneş gözlüklerinin arkasındaki yüzü boş ve okunaksızdı.

"Ciddi olamazsın," dedim.

"Petra ya da Pierette bir konuda haklı, Anita: Sen ondan etkilenmediğin sürece canavarın birine tepki vermez."

"E?" Dedim. Tek kelime de onun ifadesi kadar soğuk ve boştu.

"Canavarınız Olaf'a çok düşkün."

"Dişi aslanımın çok sevdiği son kişi sonunda Nathaniel'i öldürmeye çalıştı. Eğer Noel onu yolundan çekip kurşunu yemeseydi, Nathaniel'i kaybedecektim.

"Herkesi korumak için Haven'ı öldürdüğün için üzgünüm Anita. Bunun sana pahalıya mal olduğunu biliyorum.

"O zaman benden daha da tehlikeli olan başka bir kurt adamı düşünmemi nasıl istersiniz? Olaf'a gerçeği söyleyemeyecek kadar korkak olduğumuz için sevdiğim insanları ya da korumamı verdiğim insanları riske atmayacağım.

Kamyon nihayet arkasındaki arabalara çarpmadan çekilmeyi başardı. Kamyonun nihayet dönmesi ve Edward'ın park yerine doğru kaymaya başlamasına yetecek kadar ilerlemesi daha da uzun sürdü. Kamyon tekrar geri geri gitti. Edward frene basmak ve emniyet kemerlerinin çalıştığını kanıtlamak zorunda kaldı, yoksa kamyon bize çarpabilirdi. Kamyon ilerlemeye çalışmaya başladı. Bazı insanların büyük kamyonları kullanmasına izin verilmemeli.

"Peki gerçek nedir, Anita?"

"Senin seri katil sevgilin olamam."

"O bir kız arkadaş istemiyor. Karısını öldürmeden seks yapmayı denemek istiyor."

"Diyelim ki başardık. Diyelim ki beni onunla seks yapabilecek kadar güvende tutacak bir dizi esaret kuralı bulduk. Sonra ne olacak? Bu onu tatmin ederse, onun sevgilisi olarak mı kalacağım? Eğer bu onu tatmin etmezse, o zaman hala beni becermek istiyor, ama şimdi bunu kendi yöntemiyle yapmak istiyor, bu da bu süreçte bana işkence edip öldüreceği anlamına mı geliyor? Burada kazanmak yok, Edward.

"Muhtemelen haklısın."

"Muhtemelen mi?"

Kamyon nihayet çekildi ve sonunda park edebildik. Edward kapı koluna uzandı. "Sadece onu öldürmek zorunda kaldığımızda üzüleceğim ve eğer önce o bizi öldürürse daha da üzüleceğim."

Bununla birlikte, cipten indi ve ben de ona yetişmek için koştum. Yetiştiğimizde balkonda bekleyen bir müşteri kalabalığının ortasındaydık, bu yüzden söylemek istediğim hiçbir şeyi söyleyemedim. Ama o da söyleyemedi.

76

Kendimizi müdürün ofisinde bulduk, Pamela'nın ofisinde. Masasında oturmak yerine Hazel'ın yanına oturabilmek için fazladan sandalye getirmişti. Hazel'ın omuzları öne doğru eğilmiş, kolları sanki biri ona vurmuş ve onu eğmiş gibi karnını tutuyordu ama bu ona vuran fiziksel bir darbe değildi. Pamela onun yanına oturdu, bir eli diğer kadının sırtında küçük daireler çiziyordu, tıpkı bir bebeği uyutur gibi. Hazel dokunuşa tepki vermedi ama Pamela'ya durmasını da söylemedi. Ya bu onu daha iyi hissettiriyordu ya da diğer kadının ona dokunduğunun farkında bile değildi. Carmichael öleli henüz iki saat olmamıştı, bu yüzden kederden ziyade saf bir şok yaşıyordu. Onları sonsuza dek özlediğiniz ve bunun sonsuza dek süreceğini ve yapabileceğiniz hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini, onları geri getiremeyeceğini ya da mezarın bu tarafında sıcak ellerini tekrar izin vermeyeceğini kabul etmek zorunda kaldığınız yoğun keder - bu henüz gelmemişti.

Masanın önünde gruplanmış diğer sandalyelerden birine, kadınların karşısına oturdum. Edward ve Olaf duvara yaslanmış, odanın izin verdiği ölçüde uzakta duruyorlardı. Duyabiliyorlardı ama onu korkutmamaya çalışıyorduk. Livingston hepimizin yanına bir sandalye çekmiş, duvara yaslanmıştı. Hazel onu tanıyordu, Pamela aracılığıyla ona güvenmişti, bu yüzden sanırım ikisi için de rahatlatıcı bir varlıktı.

Hazel'in sesi alçaktı, zaten gözyaşlarıyla doluydu, ancak konuştukça gözyaşları durdu, sanki konuşmak onu sakinleştirecek, ağlamaktan başka bir şey yapmasını sağlayacaktı. "Onu öldürdüler. Öldürdüklerini biliyorum.

"Kim bunlar?" Ben sordum.

Bana baktı. Gözlerinde restorandan hatırladığım sert güvensizliğin bir kısmı vardı. "Rico ve Jocelyn."

Ona uzun uzun göz kırptım, yıllar içinde öğrendiğim, şaşkınlık göstermeyi ya da neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi davranmayı göze alamadığım bir bakıştı bu. "Bana bildiklerini anlat," dedim sesimi eşit ve nötr tutarak.

"Mike birkaç kez kafası güzel bir şekilde işe geldi ve Bay Marchand bir daha olursa onu işten çıkarmak zorunda kalacağı konusunda uyardı. Mike'a her şeyi mahvetmemesi için yalvardım ama sanki kendine engel olamıyordu. Hayatında iyi olan bir şey varsa, onu bozmak zorundaydı, anlıyor musunuz? Bana sanki sevdiği adamın kötü olmadığını, sadece kusurlu olduğunu anlamamı istermiş gibi baktı.

Ona en sempatik yüz ifademi takındım ve başımı salladım. "Ben de böyle insanlar tanıyorum," dedim.

Bu, Hazel'ın gülümsemesi ve biraz daha dik oturması için yeterli görünüyordu. "Efendim. Marchand iyi bir adamdı ama kız kardeşi tam bir sürtüktü. Olanları duymuş ve Mike'tan evden ufak tefek şeyler almasını istemiş. Ona evi sattıklarında paranın kısmını vereceğini ve başka bir iş bulması gerektiğinde biriktirmeye başlayabileceğini söyledi. Mike bana ne yaptığını söylemedi. Onlara satmaları için bir şeyler verdiğinde beni aldattığını düşündüm. Gülmekle hıçkırmak arasında bir ses çıkardı. "Keşke beni aldatıyor olsaydı. Hâlâ hayatta olurdu.

Pamela sempatik sesler çıkardı ve Hazel'a tüm bunların Rico ve Jocelyn'le ne ilgisi olduğunu sorma isteğime direndim. Yüzünde odaya girdiğimizden daha fazla renk vardı. Konuştukça daha güçlü görünüyordu ve bu da sonunda daha fazla soru sorabileceğimiz anlamına geliyordu, ama önce o konuşmalıydı. Yıllar içinde biraz sabırlı olmayı öğrendim. Ayrıca acele etmeye gerek yoktu. Bobby güvendeydi. Başka kimsenin kellesi tehlikede değildi. Hazel'ın hikayesini anlatmasına izin verecek zamanımız vardı.

"Jocelyn hırsızlık yaptığını öğrendi ve Mike istediğini yapmazsa Bay Marchand'a söylemekle tehdit etti."

"Mike'tan ne yapmasını istedi?" - Sordum, çünkü Hazel sormamı istiyor gibiydi.

"Bobby ile yaptıkları hakkında sessiz kalmak için. Mike onları kardeşlerin yapmaması gereken şeyler yaparken görmüştü ama ona bunu bildirirse soygunu anlatacağını söylemişti. Hazel başını salladı. "Mike, Bobby'nin neler olup bittiğini bilmesi gerektiğini söyledi ama Jocelyn onu o kadar kamçılamıştı ki görmesini istediği şeylerden başka bir şey göremiyordu. İstediği her şeye ya da neredeyse her şeye sahip olabileceğini düşünüyordu ama ona hayır diyenler vardı. Kimseyi sevmiyor hayır demek için."

"Mike ona hayır mı dedi?" Ben sordum.

"Hayır, sadece sessiz kaldı ve o kaltak Muriel ve aptal kocası için daha büyük şeyler çalmaya başladı. Hiç bu kadar işe yaramaz bir adam görmemiştim ve zamanında çok işe yaramaz adamlar gördüm. Birçoğuyla çıktım. Hazel burnunu çekti ve tekrar ağlamaya başladı. "Mike birlikte seyahate çıkmak için para biriktiriyordu. Avrupa'ya gidip görmeyi planladığın ama asla göremediğin yerleri görecektik, anlıyor musun?

"Biliyorum," diye cevap verdim ve sesimi yumuşak tutmaya çalıştım, çünkü sabrımı kaybetmeye başlamıştım. Kaynağım asla sonsuz değildi.

"Sonra Mike, Jocelyn'in Marchand'ın evinde çalışan diğer insanlardan biriyle konuşmasına kulak misafiri oldu. Sanki Bobby onu takip ediyormuş, ona tecavüz etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu ama Mike bunun doğru olmadığını biliyordu." Hazel bana baktı, gözleri aniden açıktı. "İnsanlara Bobby ve kendisi hakkında neden yalan söylediğini anlayamadık. Yani, onlar gerçekten kardeş değillerdi, kan bağı yoktu. Mike, kimse görmezken Bobby'yi takip ettiğini söyledi. Sonra Mike, Jocelyn'i Rico Vargas'ı öperken gördü. Kasabadaki çoğu kadın onu bir kez olsun öpmüştü ama Bobby evlilikten bahsediyordu. ciddi biri varken Rico'ya bulaşamazsın, çünkü Rico kimseyi ciddiye almaz."

Sesinde, deneyimlerinden bilip bilmediğini sormak istememe neden olan bir ton vardı, ama buna izin verdim. Önemli olsaydı, sonra öğrenirdim.

Pamela, "Rico kendisinin Tanrı'nın herkese bir armağanı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor," dedi.

Hazel ona gülümsedi ve bir anlığına normale döndü, sonra hatırladı ve sanki darbe daha tazeymiş gibi sandalyesinde geriye . Keder yeni olduğunda, birkaç saniyeliğine unutursunuz ve sonra sizi daha da ezer çünkü bir saniyeliğine normal hisseder, kimsenin ölmediğini, bunun yaşanmadığını düşünürsünüz.

"Mike'a Jocelyn'e onu Rico ile gördüğünü söylemesini söyledim. Şantaj olsun diye şantaj, anlıyor musun? Ama o henüz olmaz dedi. Onunla ilgili bir şeye ihtiyacı olana kadar beklemek istedi ve ayrıca, eğer insanlara Bobby'nin onu takip etmeye çalıştığını söylüyorsa, o zaman belki de Rico'yu bilmesine aldırmazdı, anlıyor musun?

"Bu mantıklı," dedim.

"Sonra Jocelyn Mike'a Bay Marchand'ın öldüğü gece evi onlara vermek için bir neden bulmasını söyledi. Mike nedenini sordu ama kadın ona söyleneni yapmasını yoksa Bay Marchand'a söyleyeceğini ve işini kaybedeceğini söyledi. O da bunu yapardı ama hırsızlık yaparsanız sizi işten attığı için birini suçlayamazsınız, değil mi?

"Doğru," dedim.

"Jocelyn'e onu Rico'yla birlikte gördüğünü söyledi ve o da ona yalancı dedi. Onun sözüne karşı onun sözüydü ve hırsızlık yapıyordu ama Mike, Bay Marchand'a ne olduğunu duyunca onları yalnız bıraktığı için kendini suçladı. Ona kendisinin de ölebileceğini söyledim. Polisin leopar adam hikayesine inandık.

"İlk başta hepimiz yaptık," dedi Pamela.

"Mike cinayetten sonra neden saklandı?" Livingston sordu.

"Evdeki eşyaların envanterini çıkardıklarında kendisinin bir çaldığını öğreneceklerini düşünüyordu. Mahkemeye gitmek istemedi.

Zincir. Bay Marchand eşyaların kaybolduğunu öğrendiğinde bizim ülke dışında olmamızı planlamıştı.

Geçen sefer neredeyse bunu ona söyleyecektim ama tam zamanında kendimi durdurdum. "Bu bir dereceye kadar mantıklı, sanırım."

"Sonra Win Newman Bobby'nin yaptığını düşünmedi ve sonra Mike Jocelyn'in daha fazla insana Bobby'nin ona tecavüz etmeye çalıştığını duydu, oysa bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Onun Bobby'ye tuzak kurduğunu düşünüyordu. Sadece nasıl olduğunu anlayamadı."

Livingston, "Sonra bagh nakha'yı hatırladı," dedi.

Hazel başını salladı. "Şerif Newman'a gidip durumu anlatırsa belki soygun konusunda bir anlaşmaya varabileceklerini düşündü."

"Neden Newman'la konuşmadı?" Ben sordum.

"Rico onu buldu. Mike ondan kaçmak için pencereden atlamak zorunda kaldı."

"Ondan sonra neden Newman'la irtibata geçmedi?" Sordum.

"Mike korktu. Kimi arayabileceğinden emin değildi.
güven. Yani, yerel milletvekillerinden birine karşı onun sözü. Mike bir bağımlı ve hırsızdı. Neden kendilerinden birine karşı ona inansınlar ki? Jocelyn dışında.

"Polisler tarafından yeterince rahatsız edildikten sonra, hiçbirine güvenmiyorsun," dedi Edward.

Hazel ona baktı. "Evet," dedi.

"Jocelyn ve Rico'nun Mike'ın intiharıyla bir ilgisi olduğunu size düşündüren nedir?" Ben sordum.

"Mike uyuşturucuya geri dönmüştü. Yanlış şeyler düşünmesine neden oluyorlardı ama stresli olduğu zamanlarda hep kafayı buluyordu ve" - yine sessizce ağlamaya başladı - "Jocelyn'e şantaj yapmaya çalıştı. Bana nerede olduğunu söylemedi ama son telefon görüşmesinde ondan bizi kimsenin bulamayacağı bir yere götürecek kadar para alacağını söyledi. Bunu yapmaması, içeri girip Pamela'nın erkek arkadaşıyla konuşması için ona yalvardım. Güvenilir bir polis varsa o da oydu ama Mike'ın kafası iyiydi. Düzgün düşünemiyordu.

Hazel sandalyesinde öne doğru yuvarlanarak daha çok ağlamaya başladı. Sanırım Pamela elini Hazel'in omzuna koymasaydı, Hazel yere düşecekti. Hazel histerik bir haldeyken Pamela onu tuttu. Görüşme şimdilik sona ermişti.

Livingston odadan ve koridora yönelmemizi işaret etti. "Ona inanıyor musun?" Edward sordu.

"Pamela biliyor ama hepsi söylenti. Carmichael öldü, bu yüzden onu tanık olarak bile gösteremeyiz.

"kanıtlayabilir miyiz?" "Şimdi değil," dedi

Livingston.

"Rico'nun bu tür bir şiddet uygulayabileceğine inanıyor musun?" Edward sordu.

"Onu çok iyi tanımıyorum ama ben olsam hayır derdim."

"Rico'nun aptalca davrandığını düşünüyoruz, izlemesi gerekirken Babington'ları olay yerine soktu ama zaten suçu onların üzerine atmayı planlıyordu," dedim.

"Onları suçlamak Jocelyn'i milyarder yapmaz," dedi Edward.

"Bunun için Bobby'nin ölmesi gerek," dedim.

Livingston, "Ve Jocelyn'in Ray'in cinayetiyle bir ilgisi yok," diye ekledi.

"Elimizde onu ve suç ortaklarını temize çıkaran bir itiraf var. Kahretsin, tam da onların ekmeğine yağ sürdük," dedim.

"Rico cinayet silahını kulübede buldu. Evden çalınan ve kasada olmayan tek eşya buydu" dedi Livingston.

"Rico mu yerleştirdi?" diye sordum ve hepimiz birbirimize baktık. "Carmichael'a intiharı ve notu konusunda yardım eden oldu mu?"

"Rico bizimle birlikteydi," dedi Livingston.

Olaf, "Kadın onu teyzesi ve amcasının evinde göreceğimizden

emin oldu," dedi. "Olay çıkardı," dedim.

Livingston, "Eğer Carmichael'a aşırı doz intihar notunu taklit etmiş olsaydı, o zaman tanıdığım en soğuk müşterilerden biri olurdu," dedi.

"Eğer cinayeti ve komployu o planladıysa, o zaman kesinlikle soğukkanlıydı," dedim.

"İlk cinayet gecesi için mükemmel bir mazereti var," dedi Edward.

"Rico'nun o geceki mazeretini kontrol eden oldu mu?"

Dedim. "Neden kontrol edelim ki?" Livingston sordu.

"Videoda onun sesi var," dedim.

"Videoda çoğu insanın özel ekipman olmadan duyamayacağı bir kadın sesi var. Bunu önce bir insan-hayvanın, pardon, Therianthrope'un duyduğunu ve sonra insan polislere söylediğini öğrenirler öğrenmez, muhtemelen kanıt olarak atılacaktır.

"?" diye sordum.

"Çünkü yargıçlar doğaüstü tanıkları ya da sadece doğaüstü bir şey nedeniyle var olan kanıtları sevmezler. Mahkemede pek işe yaramıyor."

"Birden fazla davada zombi uzmanı olarak görev yaptım. Doğaüstü tanıklardan elde edilen kanıtlar, hakimin kabul edeceği şekilde sunulabilir."

"Bu, dava mahkemeye gidecek kadar güçlü olduktan sonra olur. Jocelyn ya da Rico'ya karşı elimizde bir dava yok," dedi

Livingston. "Kahretsin," dedim.

"Videoyu dinlemeye istekli olabilecek bir yargıç tanıyorum, ancak bazı ciddi iyilikler yapmam gerekecek" dedi.

"Marchand'ın evini ve Rico'nun evini aramak için izin çıkartabilirsen, eminim buluruz," dedi Edward.

"Sadece Hazel'in anlattıklarına dayanarak ikisi için de arama emri çıkartabilir miyim bilmiyorum, kulaktan dolma bilgiler bunlar ama sanırım haklısın. Eğer birlikteler ise, o zaman bulunacak bir şey olacaktır. Ben onun evine oynuyorum, çünkü neden oraya bakalım ki? Livingston telefonunun tuşlarına basmaya başladı. Arama izni almanın bir yolunu bulursa arayacağına dair söz aldık.

Edward, Olaf ve ben balkona çıktık ve üç ilçenin en iyi kahvaltısını bekleyen ailelerin ve çiftlerin ortasında durduk, sanırım bu yüzden tüm gün servis yapıyorlardı. Bazı yerliler bize baktı, ama sonra biz baktığımızda geri döndüler. Tüm biz hala giyiyor bizim

rozetlerimizi insanların görebileceği bir yere takıyorduk, çünkü arkasına saklanmak için hâlâ çok sayıda silah kullanıyorduk. En azından Edward ve ben üzerinde büyük harflerle MARSHAL yazan ceketlerimizi giyiyorduk.

"Bobby'nin nasıl olduğunu görmek istiyorum," dedim.

Edward bizi merdivenlerden arabamıza doğru götürdü.
Olaf'ın nereye park ettiğinden emin değildim.

"Sence Duke bu işin içinde mi?" Olaf biraz yalnız kaldığımızda sordu.

"Hayır, ama bu küçük bir güç," dedim. "Rico'nun hapiste olması fikri hoşuma ."

"Bobby'yi hâlâ ölü istiyorlar," dedi Edward. "Ya da

Ray Marchand'ı bir hiç uğruna öldürdüler," dedim.

Edward kiraladığı cipin kilidini açmak için düğmeye bastı. Olaf arabaya doğru gitmeye başladı ama ben "Bizimle gel. Araban için geri geleceğiz.

"Onun için korkuyorsun," dedi Olaf.

"Evet, nabzım hızlı ve kalp atışlarım hızlanıyor. Şimdi arabaya bin de Bobby'yi görelim.

Olaf'ın tartışmasını bekliyordum ama tartışmadı. Arka koltuğa geçti. Arka koltuğa geçti. Bir pompalı tüfek aldım ve Edward otoparktan o kadar hızlı çıktı ki neredeyse arkamızdaki arabaya çarpıyordu. Belki de büyük kamyondu. Belki de park yeriydi.

77

EDWARD bizimle hiç konuşmadan cipi şerifin karakolunun önüne park etti.

Olaf, "Onun burada ne işi var?" diye sordu.

Ayağım üzengide, cipin kapısını yarılayana kadar kimden bahsettiğini anlamamıştım. O zaman Jocelyn'i balkonda görebiliyordum. Hâlâ beyazlar içindeydi ve sanki her an bir fotoğrafçı geçecekmiş gibi küçük balkonun yaslanmıştı. Sadece güzelliği ya da askılı sandaletleriyle kıyafeti değil, teatral bir niteliği de vardı. Hayır, tam olarak değil. Dramatikti, hayatınızdaki gereksiz drama tarzında, oyuncu olacağımdan değil. Olaf'ın şiddet yaydığı gibi o da lama draması yayıyordu. İkisinin de var olmak dışında bir şey yapmasına gerek yoktu ve kendi yöntemleriyle ikisi de hayatınızı mahvedecekti.

Ağlayarak ve biraz fazla yüksek sesle konuşarak bize doğru geldi. "Memur beyler, Bobby ile konuşmaya çalıştım, neler hissettiğimi anlatmaya çalıştım ama bana çok kızdı."

"Ve sen buna şaşırdın mı?" Yaklaşırken sordum.

"Gözleri değişti. Bana gitmemi söyledi çünkü onu üzüyordum." Elleriyle yüzünü kapatarak daha fazla ağlamaya başladı.

Bir ya da belki iki el silah sesi duyuldu. Daha önce orada bulunmamış mıydım? Silahlarımız yere dönük ama ateş etmeye hazır bir şekilde binaya koştuk. Sadece eğitim, ofis kapısının önünden bakmadan geçmemi engelledi. Ama hepimiz eğitimliydik. Olaf kapıya önce ulaştı ama bizim yetişmemizi bekledi. O yukarı çıktı, ben aşağı indim, Edward da onu takip etti. Kapıdan geçerken pastayı kestik, odayı böldük ve

Birbirlerinin yolundan uzak durarak. Ofis boş görünüyordu ama masaların üzeri kapatılabilecek kadar büyüktü.

Masaların arkasında hiçbir şey saklanmadığından emin olduktan sonra ayrıldık. Edward, Olaf'a sorgu odası ve tuvaletin bulunduğu küçük koridoru kontrol etmesini işaret etti. Edward kapalı hücre kapısına gitti, ben de onun altı tarafında kaldım. Oraya varmadan saldırıya uğrarsan kurtarmaya koşmanın bir anlamı olmazdı. Küçük koridora ve ötesindeki hücrelere açılan kapıya ulaştık ve gizlilik ya da eğitimle işimizi bitirdik.

Leopar adam Rico'yu kolundan tutup parmaklıkların arasından çekmeye çalışıyordu. Kanın ortasında parlayan beyaz bir kemik gördüm. Rico parmaklıkların arasından ateş ediyordu ama açısı kötüydü. Neden atış yönüne daha fazla dönmediğini anlayamıyordum, ama bunun bir önemi yoktu, çünkü üçümüz atış yapacaktık. Iskalamamak için yukarı tırmanıp parmaklıkların arasından nişan almak zorunda kaldık. Leopar hırıltılı bir çığlık attı ve Rico'nun kolunun alt yarısını kan püskürterek kopardı. Etin ve kemiğin parçalanırken çıkardığı sesi duydum, tıpkı çiğ bir tavuk kanadını gövdesinden ayırırken çıkardığı ses gibi, sadece daha yüksek, daha büyük ve daha etli. Rico çığlık attı ve parmaklıklara çarpıp bize doğru geri seken bir el ateş etti. Olaf onu etkisiz hale getirirken Edward ve ben ilerledik ve parmaklıkların arasından ateş ettik. Leopar pençelerini açarak hırıltılı bir sıçrayışla bize doğru fırladı. Kurşunlarımız ona isabet etti ama vücudu parmaklıkları sarsmaya yetecek bir güçle çarptı. Pençeli bir bacak parmaklıkların arasından geçerken Edward'ı yoldan ittim. Pençeler bana saldırırken leopar adamı vücudundan vurdum. Olaf onu kafasından vurdu ve alt çenesinden kan ve kemikler sıçradı. Bu onun savaşma gücünü biraz azalttı ve parmaklıklardan yuvarlanarak uzaklaştı. Edward aldığı dizden ateş etti. Leopar kan öksürdü ve sonra kendini parmaklıklara geri attı. Hep birlikte ateş ettik ve büyük kedi yan yatıp hareket etmeyi bıraktı. Üçümüz de fişeklerimizi çıkardık ve atışları saymaya çalışmadan yeniden doldurduk. Eğer tekrar ayağa kalkarsa, daha fazla cephaneye ihtiyacımız olacaktı. Aksi takdirde, düşen taraklarımızı geri alabilir ve kullanılmamış mermileri saklayabilirdik.

Bu kadar küçük bir alanda silah seslerinden dolayı kulaklarımızdaki çınlamadan birbirimizi duyamıyorduk. Bazen lanet olası işitme korumamla yaşamam gerektiğini düşünüyorum. Rico'nun ağzının açık olduğunu görebiliyordum ve çığlık attığını biliyordum. Kolundaki kan hücrenin içine fışkırıyordu. Bir hareket gözüme çarptı ve neredeyse silahımı kapıda bağıran Jocelyn'e doğrultacaktım. Ambulans çağırması için bağırdım. Muhtemelen ben de ona bağırmıştım ama dediğimi yapacağını umarak kapı aralığından kayboldu.

Edward leopar adamı izlemem için bana işaret etti. O ve Olaf silahlarını bırakıp Rico'yu parmaklıklardan kurtarmaya çalıştılar ama omzu o kadar sıkışmıştı ki kapana kısılmıştı. Kanamayı durdurmak için hücreyi açmamız gerekecekti, yoksa ambulans gelmeden ölmüş olacaktı. Leopar adam hâlâ hayvan formundaydı, bu da henüz ölmediği anlamına geliyordu. Hücredeki kıllı bedeni kasıtlı olarak leopar adam olarak düşünüyordum. Onu Bobby olarak düşünmeyi göze alamazdım, çünkü hücredeki leoparın elleri yoktu ve Rico'yu parmaklıklardan çekip oraya hapsetmek için ellerin gerektiğinden oldukça emindim. Bobby insan formundaydı ve bunu yaparken tam olarak ne yaptığını biliyordu. Kontrol eksikliği yoktu, kaza da değildi, sadece cinayetti. Jocelyn gözlerinin değiştiğini söylemişti. Bu Rico'nun onu öldürmeye çalışması için yeterli miydi? Bobby nefsi müdafaa yaptığına inanıyor muydu? Kanun önünde bunun bir önemi var mıydı? Rico için kesinlikle önemli değildi.

Leduc nereye gittiyse oradaydı. Hücreyi açtı ve silahımı yerdeki leopar adama doğrultarak içeri girdim. Rico'nun kanıyla dolu bir havuzun içindeydi ve eğer hareket ederse onu tekrar vuracaktım.

Hücreye püsküren kan yavaşladı ve sonra durdu. Kolundaki turnikeyi görünce gözlerimi hafifçe kıstım ama Rico baygındı ve parmaklıklara yaslanmıştı. Leduc parmaklıkların dışındaydı ve bir nedenle onu tutuyordu. Belki de bunun iyi bir ilk yardım nedeni vardı. Bilmiyordum. Dikkatimi leoparın üzerinde tutmak için mücadele ettim.

Sesler parçalar halinde geri geldi, bazı kısımlar daha yüksek ve daha uzaktı, bir tür özel efekt gibi. İşitme duyum daha önce de böyle şeylerden geri gelmişti, bu yüzden endişelenmedim. Etrafıma bakmadım, insanların yaklaşıp uzaklaşıp uzaklaşmadığını ya da sadece kulaklarımın mı duyduğunu anlamaya çalışmadım. Bu da geçerdi.

Bağırdım: "Neredeydin Duke?"

"Troy'u bir avukata götürdüm."

Troy'un diğer hücrede olmadığını fark ettim. Siktir, Rico'nun tek ihtiyacı olan buydu.

"Bobby'yi güvende tutmak senin görevindi, lanet olsun!"

Düşündüğümden daha yüksek sesle bağırdığımı biliyordum, çünkü işitme duyum hâlâ iyi değildi, ama dürüst olmak gerekirse, harika bir fikir gibi görünüyordu. Bobby Marchand'ı kurtarmak için harcadığım onca çaba boşunaydı, boşunaydı.

Ambulans geldi ama ekip leoparla birlikte hücreye girmek istemedi. Onları suçlayamazdım. Yerdeki ceset kıpırdadı ve derin bir nefes aldı, bu da açık altın ve siyah lekeli kürkün yükselip alçalmasına neden oldu. Vücudun geri kalanının kanlı karmaşasındaki o temiz nokta hareket etti. Hayattaydı ama sağlık görevlileri ve Yaşam Çenesi'ne sahip itfaiyeciler kısa sürede buraya gelmezse Rico hayatta kalamayacaktı. Leopar, kurtarıcıların görebileceği kadar hareket etti. Koridordaki paniklerini görmekten ziyade hissettim. Göremiyordum, çünkü ayaklarımın dibindeki leopara bakmayı göze alamıyordum. O cesedi vurdum, açıyı leopar şeklindeki kalbe doğru değiştirdim. İşimi yapmıştım. Newman'ın uçağa binmeden önce yapması gereken işi yaptım. Bobby ilk cinayetle mi suçlandı? Evet, ama hayatta kalsaydı bu Rico'yu pek rahatlatmazdı.

Ceset insana dönüşmüştü, bu da muhtemelen Bobby'nin öldüğü anlamına geliyordu ama her zaman değil. Bana Bobby'nin bu kadar yüksek miktarda gümüş mühimmatla iyileşebilecek kadar güçlü olup olmadığını sorsaydınız, hayır derdim ama aynı zamanda kimse için bir tehlike oluşturmadığına da yemin ederdim. Bir kez yanılmıştım. Tekrar yanılmak istemedim.

Olaf benimle birlikte hücredeydi, silah vücuduna doğrultulmuştu. İçinde sakladığım çantadan işitme korumamı çıkardım ve taktım. Olaf da aynısını yaparken ben vücudumu kapattım. Bana soru sormadı. Cesedin başını kesmemi ya da kalbini bıçakla sökmemi istemedi. Hareketimi desteklemekten başka bir şey yapmadı. Bobby'nin cesedine baktım. Neyse ki önünü göremeyeceğim şekilde yan yatmıştı ve başı da yüzünün sadece kenarlarını görebileceğim şekilde dönüktü. Kafatası çatlayıp patlayana, kan ve beyin yere saçılana kadar ateş ederken gözlerinin içine bakmama gerek kalmadı. Botumu omzuna dayadım ve onu tamamen yüzüstü yatırdım, sonra kalbinin olması gereken yerden vurdum. Boş tuşuna bastım ve Olaf cesedin üzerine doğru ilerleyip göğsüne ateş etmeye başladığında yeniden doldurmak için geri çekildim. Olaf ceset neredeyse ikiye ayrılana kadar göğsüne ateş ederken ben cesedi korudum.

Olaf boşa bastı ve o doldururken ben de silahımı cesedin üzerinde tuttum. Cesedi bu şekilde izlemek benim için bir formaliteydi, çünkü yakıp kül etmek istemediğimiz sürece onu öldürebileceğimiz kadar ölüydü. Ama o bir vampir değildi, bu yüzden yakmak hem metafiziksel hem de yasal olarak abartı olurdu. Arama emri tamamlandı.

78

Dışarıda güneşin altında durdum, düşünmemeye, hissetmemeye çalıştım ama başaramadım. Olaf oradaydı ve neredeyse güneşi kapatıyordu.

" de olsa birlikte öldürdük," dedi.

Ona bakmak için yavaşça başımı çevirdim. Beni iyi tanıyan biri ya kafasını çevirir ya da konuşmayı keserdi. Anlaşılan Olaf beni pek iyi tanımıyordu.

"Ama tatmin edici değildi."

"Tatmin edici değil mi? Tatmin edici değil! Ne oluyor Olavo? Ne oluyor be! diye bağırdım ve diğer polislerin önünde onun gerçek adını kullandığımı fark ettim.

Derin bir nefes aldım, öfkemi sadece tepki vermek yerine düşünecek kadar yutmaya çalıştım ama Bobby'nin sarı saçlarını ve yerdeki beynini görmeye devam ettim. Çığlık atmak istedim, kelimelerle değil - sadece sözsüz, umutsuzca, öfkeyle çığlık atmak. Beni durduran tek şey, bağırmaya başlarsam duracağımdan emin olmadığımı bilmekti. Olaf'a pişman olacağım şeyler söyleyeceğimi kastetmemiştim. Sesim kısılana kadar bağıracağımı ve bağırmam durduğunda belki ağlayacağımı ya da yapacak daha faydalı bir şey düşüneceğimi kastetmiştim.

Olaf dedi ki, "Özür dilerim.

Ona bakakaldım, çünkü beni sakinleştirmek için söyleyebileceği onca şey varken, bu iyi bir tanesiydi, özellikle de ondan gelmesi. Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. Yüzünde hâlâ bir seri katilin boş sakinliği vardı. Özür dileyen bir yüz değildi bu.

Cip tüm acil durum araçlarının ve izleyicilerin arkasında durmadan önce Nicky'nin enerjisini hissettim. Trajedi için her zaman bir seyirci vardır. Bugün hepsinden nefret ettim. Ama kalabalık ve ışıklar

Nicky ve diğerlerine gelip benimle buluşmalarını söyledi. Belki de kalabalıktan nefret etmemeliydim ama ettim. Yardım etmek için burada değillerdi; sadece sirki görmek istiyorlardı. Ekmek ve sirkler. Tanrım.

Nicky aniden yanımdaydı. Orada bir yerde biraz zaman kaybettim. Oh, kahretsin. Bundan daha iyisini yapmalıydım. Bana dokunmamaya dikkat ediyordu, çünkü ne hissettiğimi hissedebiliyordu, bu da bana şimdi sarılmanın çığlık atmama, ağlamama veya bir şeye vurmama neden olacağını bildiği anlamına geliyordu. Önümüzdeki birkaç dakika boyunca dokunmak kötüydü.

"Anitta, özür dilerim."

Nicky'ye baktım ve Olaf hâlâ Nicky'nin omzunun üzerinden onu görebileceğim kadar yakındaydı. İkisi de neredeyse aynı şeyi söylüyordu ve hâlâ ifadesiz ve sosyopattılar.

"Neden üzgünsün, Nicky? Onu sen öldürmedin. Ben öldürdüm."

"Sen yapmadın... Rico'yu o öldürdü," dedi Nicky.

Bobby'ye hayır demek üzereydi ama isimleri düşünmek istemedim. Birini parçaladıktan sonra isim düşünmek asla iyi değildir. Onlar bedenler, etler, gerçek değiller, tanıdığınız ya da olduklarını düşündüğünüz insanlar değiller. Sadece bu. Sadece ölü bir et. Onu kişiselleştiremezsiniz. Boğazımın arkasında sıkışıp kalmış gibi görünen çığlığı yuttum. Sanki hala doğru sesi çıkaramamışım gibi, söylediğim hiçbir şey onu netleştirmedi.

Dudaklarımı yaladım; ağzım kurumuştu.

Pierette önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Sizi hayal kırıklığına uğrattım kraliçem."

"Ayağa kalk!" Dedim.

Nicky onun kolundan tuttu ve ayağa kaldırdı. Dedi ki, "Seyircimiz var.

"Filme alınıyoruz Petra," dedi Ethan.

Televizyon ekiplerini aradım ama cep telefonları, akıllı telefonlar, olay yerini ya da polisin izin verdiği kadarını çekiyorlardı. Hâlâ bölgede bulunan eyalet polisi, kalabalığı kontrol etmeye yardımcı olmak için sihir gibi ortaya çıktı.

Leduc bize doğru gelerek "Bunun olmasını engellemelisiniz!" diye bağırdı.

"Onları kovmuştun, unutma," dedim.

Ethan, "Burada olsaydık bunun olmasını engelleyebilirdik," dedi.

Nazik Ethan'ımızın bir şey söylemesi onun da en az bizim kadar üzgün olduğu anlamına geliyordu. Bobby'yle konuşmak için saatlerini harcamıştı ve şimdi hepsi boşunaydı. Leduc, Ethan'ı daha önce Milligan ve Custer'a yaptığı gibi itti, vücudunu ince adama doğru bastırdı.

"Sen burada olmadığın için morg dışında hiçbir yere gitmiyor."

Artık canıma tak etmişti ya da belki de tüm öfke ve hüsranımı yöneltmek için umursamadığım bir hedef arıyordum. Durum ne olursa olsun, Leduc'u Ethan'dan uzaklaştırarak girdim ve bağırdım: - Burası hapishaneniz ve iki yardımcınız mahkûmunuzu vurdu. Burada ne tür bir bok gösterisi yapıyorsun Duke?

Tüm o ekstra ağırlığı ve boyu üzerime bindirdi, aslında cüssesiyle beni geriye doğru zorladı. Ellerimle geri ittim, böylece ona ilk ben dokundum. Gerçek bir kavga istemiyorsanız, öfkeniz bu kadar yüksekken bunu yapmazsınız. Beni sertçe itti ve dengemi kaybedip tökezledim. Ben de peşinden gittim. Nicky beni yakaladı, kolunu omuzlarıma dolayarak beni geride tuttu.

"Bırak beni!" diye ve o da bunu yapmak zorunda kaldı.

Milligan ve Custer beni yakaladı. Newman ve Edward Leduc'u yakaladı.

Custer bağırdı, "Şef!"

Savaştım ama onlarla savaşmadım. Hala çok fazla kontrolüm vardı. Bağırdım: "Bobby'ye göz kulak olmalısın. Birini suçlamak istiyorsun, görünüşe göre etrafta bir ton suç var!

"Troy'u avukata götürdüğümü söylemiştim, o yüzden burada değildim," dedi ve şimdi bağırmıyordu.

Edward'ın ondan uzaklaşmasına yetecek kadar kendini kontrol ediyordu. Newman onun diğer koluna yaslandı, ama daha çok

Onu kucaklamak yerine sırtını sıvazlamak gibi, ancak telefonlarını bize doğrultan halkın kandırıldığını sanmıyorum.

"? Henüz resmi olarak suçlanmadı."

"Suçlanmayacak, ya da suçlanmadı. Bobby onun istemedi. Bobby öldüğüne göre Troy'a ne olacak bilmiyorum."

Sakin kalmak istemedim. Öfkeli kalmak istiyordum çünkü bu, yüzeyin hemen altında olan diğer pek çok duygudan daha iyi hissettiriyordu. Hiçbirini hissetmek istemedim. Öfkemi körükledim ve beni hissettiğim diğer şeylerle baş başa bırakmaması için ona tatlı isimler taktım.

Edward, "Anita, kanaman var." dedi.

Sanki farklı bir dil konuşuyormuş gibi kaşlarımı çattım. Kalçama doğru başını salladı. İşaret ettiği yere baktım ve kumaşın üzerindeki kanı ve taze pençe izlerini gördüm. İlk düşüncem, ne olmuş yani? Bir yara izi daha. Henüz acımamıştı bile, bu da muhtemelen düşündüğümden daha kötü olduğu ya da hâlâ şokta olduğum anlamına geliyordu. Sonra Edward'ı yolumdan ittiğim için yaralandığımı hatırladım. Zaten likantropi hastasıydım, artık kendime zarar veremezdim. Edward'ın kalçasına baktım, ama üzerindeki kan daha aşağıdaydı, dizine yakındı, çünkü o daha uzundu, sanırım.

"Seni kurtardığımı sanmıştım," dedim.

"Beni belki de ömür boyu sakat kalmaktan kurtardın."

"Belki de kurtarmadın," dedim.

"Kendini sorgulama, Anita. Benim için kendini tehlikeye attın. Ben de bunu hatırlayacağım."

"Sınava girmen gerekecek."

"Biliyorum."

Birbirimize baktık.

"Yarana benim kanımdan bir şey bulaştı mı?" "Henüz bilmenin bir yolu yok," dedi.

Başımı salladım. Haklıydı elbette, ama tek düşünebildiğim onu bu tür bir therianthropy'den kurtarmaya çalışırken

Bobby'ninkini, benimkini ona verebilirdim. Sanki ben denedikçe işler daha da kötüye gidiyordu.

Edward, "Rico'nun bilinci yerine geldi ve ambulansa binmeden önce bir şeyler söyledi," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Dedi ki: 'O kaltağı asla dinlememeliydim'." "Bu ne anlama geliyor?" Leduc sordu.

"Durduğumuzda Jocelyn buradaydı," dedim.

"Başka söyledi mi?" Leduc sordu.

"Ona ne demek istediğini sordum ve o da 'İkimizi de öldürdü' dedi."

"Bu da ne demek oluyor?" Leduc sordu.

Edward Leduc'a Hazel'ın Livingston'a ve bize söylediklerini anlattığında, "Orospu çocuğu, orospu çocuğu, bana Rico'yu mu söylüyorsun...?" dedi. Ray ve Carmichael'ı öldürdüğünü ve Bobby'nin sadece kendini savunduğunu mu söylüyorsun?

Başımı salladım. "Bobby hâlâ elleri varken onu parmaklıkların arasından çekti. Rico'yu kaçamasın diye kilitledi. Yardımcısının onu hücresine dönerken izleyebilmesini ve başına gelecekleri bildiği için kaçamamasını sağladı. Bobby bundan vazgeçebilirdi. O özgürdü, lanet olsun. Neden özgürdü? Neden şimdi birini öldürsündü?

Leduc, "Hastaneye gidip Rico'dan Jocelyn'in bu olaydaki rolü daha fazla alabilecek miyim diye bakacağım," dedi.

"Hastaneye söyle, yaraya en az miktarda ısı uygulasınlar, çünkü likantropiye yakalanırsa, etini yakıp onu öldürmezlerse kol tekrar büyüyecektir," dedim.

"Orospu çocuğu," dedi Leduc, çoktan hastaneye etmişti.

Bobby'nin kontrolünü bu kadar kaybetmesine neden olacak ne söylediğini sorabilmek için Jocelyn'e baktım. Öfkemi daha sonra ona yöneltebilirdim.

Nicky şunları söyledi: "Sorgulama için gelen yaşlı kadınla birlikte arabaya bindi. Aile için çalışıyor."

"Helen Grimes," dedim.

Başını salladı.

"Jocelyn Bobby'ye aklını kaçırmasına neden olacak ne söyledi?" Ben sordum.

"Öyle söylediğini sanmıyorum," dedi Olaf.

"Ne demek istiyorsun?" - diye sordum ve kızgın kalmaya çalıştım ama bunun için Olaf'a kızgın değildim. Ölümle burun buruna gelmenin verdiği adrenalinin dağıldığını hissedebiliyordum. O gittiğinde oturuyor ya da uzanıyor olmak isterdim.

"Milletvekilini kollarımda tuttum. Vücuduna çok ve üzerindeki kadının kokusunu alabiliyordum." Olaf'a baktım ve Rico'nun kanıyla kaplı olduğunu fark ettim.

"Kadın, Jocelyn'i mi kastediyorsun?" Olaf başını salladı.

"Onun kokusunu aldım da ne demek?" Milligan sordu.

"Kadının vücut kokusu giysilerinin altında, tenindeydi." "Yani seks mi yapmışlar?" diye sordu Custer.

"Muhtemelen. Çıplak vücutlarının birbirine sürtündüğünü, kokularını paylaştıklarını söyleyebilirim ama ne onun ne de onun kasıklarının kokusunu almadım, bu yüzden çıplakken ne yaptıklarından yüzde yüz emin olamam. Olaf, sanki her şey tamamen normalmiş gibi, ifadesini neredeyse hiç değiştirmeden her şeyi söyledi.

"Bu Rico koktuğu anlamına gelir," dedim.

"Muhtemelen," dedi Olaf.

Nicky, "Birbirlerinin teninden kokusunu alabiliyorsa bir şey söylemesine gerek yoktu," dedi.

"Buraya vücutlarını yan yana koklasın diye gelmedi," dedim.

Ethan, "Bobby'ye onu çıldırtacak bir şey söyledi," dedi.

"Eğer o kadar soğukkanlı bir entrikacıysa, Ethan haklı: Bobby'nin kokularını birbirlerinin teninde hissetmesi riskini göze alamazdı. Polisin cinayeti bitirmesine izin vermek için ayrılmadan önce Bobby'ye olaydan bahsetti," dedi Pierette ve tüm adamlar onaylarcasına başlarını salladılar.

"Melek nerede?" Ben sordum.

"çalılıklara kusuyor," dedi Nicky.

İşini bitirene kadar ona yaklaşıp saçlarını tuttum ve sonra hasta olduğu kokusuyla ilgili bir şey beni yanlış etkiledi. Ben de kusmaya başlamadan önce ondan uzaklaşıp bir ağaca yaslanacak zamanım oldu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kusmaya başladım. Nicky saçımı tuttu ve bana biraz su getirdi.

Birinin çağırdığı ekstra ambulanslardaki sağlık görevlileri Edward, Olaf, Angel ve benim hastaneye gitmemiz konusunda ısrar ettiler. Edward ve ben yara bere içindeydik ama benim dikişe ihtiyacım yoktu, onun vardı. Olaf o kadar çok kanla kaplıydı ki, hepsinin başkasına ait olduğuna inanmadılar ve hepimizin gideceğini öğrenince kabul etti. Angel gitmek zorundaydı çünkü hastalandıktan sonra bayılmıştı. Bir kaplan adamdan daha fazlasını beklerdim. Erkekleri bir ambulansın arkasına, biz kızları da diğerine bindirdiler.

Angel yolda ağlamaya başladı. "Özür , Anitta."

Kalın gotik göz makyajı siyah gözyaşları gibi yüzünden akmaya başladı. Makyajını değiştirmesi gerekiyordu. Benimki böyle çalışmıyordu. Teşekkürler, Dior. Onu ağlarken izlerken hiçbir şey hissetmedim. Sanki içimde bir tetiği çekip bir can alabileceğim ve hiçbir şey hissetmeyeceğim o sessiz, sessiz yere gitmiş gibiydim. Belki bir şoktu, belki de Bobby'yi öldürmek ruhumun kaybedebileceğim ve kendimi kaybetmeyeceğim son parçasıydı.

Sağlık görevlisi hayati belirtilerimizi ölçmeye devam ederken, Angel kalbi kırılacakmış gibi ağlıyordu ve ben sadece ona bakıyordum. Sonunda yanına gittim ve sağlık görevlisinin ona sarılıp omzumda ağlamasına izin verecek kadar uzun süre bizi yalnız bırakmasını sağladım. Doğaüstü yaralarla başa çıkmak için tesisleri olan bir hastaneye giderken bir yerde onunla birlikte ağlamaya başladım. İki küçük kız gibi sarıldık ve ağladık. Bunu Edward'la asla yapamazdım. Bir yanım onunla olmadığım için pişmanlık duyuyordu, bir yanım onu öylece bıraktığım için utanıyordu ama küçük bir yanım da döktüğüm her gözyaşının ruhumdan bir parçayı geri getirdiğini hissediyordu.

79

RICO aldığı yaralar yüzünden öldü, dolayısıyla anlatması gereken sırlar da onunla birlikte öldü. Vasiyetinde diriltilemeyeceğine dair bir madde vardı, bu yüzden onu diriltip soramadık bile. Todd Babington'ın itirafı çöktü. Bobby Marchand, Rico Vargas ve Raymond Marchand'ın resmi katiliydi. Jocelyn'e teknik olarak iki milyar dolar miras kaldı. Mirastan sorumlu avukatlar, mirasın kontrolünü ele geçireceği beklentisiyle ona bir miktar para, küçük bir servet bıraktılar.

Ardından Hazel Phillips, Carmichael'ın kendisine e-posta ile gönderdiği ve cinayeti değil şantajı itiraf ettiği bir video sundu. Rico ve Jocelyn'e şantaj yapıyordu çünkü onları şehrin kötü bir bölgesindeki bir motelde birlikte görmüş ve telefonuyla fotoğraflarını çekmişti. Bunlar e-postaya eklenmişti. İlişkileri hakkında onlara şantaj yapıyor, Ray Marchand'a değil Bobby'ye söylemekle tehdit ediyordu. Jocelyn bunu gizli tutması için ona para verdi. Carmichael bunun nedenini ancak cinayetten sonra anladı: Jocelyn, Bobby'yi cinayetle suçlayabilmek için bu olayı gizli tutması için ona para ödemeye hazırdı. Sonra Carmichael açgözlülük edip onlara şantaj yapmaya çalıştı çünkü cinayet gecesi Rico'nun arabasını Marchand'ların evinin yakınında görmüştü. Bunların hiçbiri Rico' katil olduğunu ya da Jocelyn'in babasının öldürülmesine yardım ettiğini kanıtlamak için yeterli değildi ama avukatların onun bir suçtan kazanç sağlayamayacağını savunmaya başlamaları için yeterliydi. Avukatların mücadelesi yıllar alacaktı ve Jocelyn, ABD ile suçluların iadesi anlaşması olmayan tropikal bir yerde beklemeye karar verdi.

İki ay sonra Edward ve ben o ülkeden kartpostallar aldık. "Yıllardır ülke dışına ilk seyahat" yazıyordu. İmzalı değildi.

Benimki

yaptı,

Adler,

Avlanmaya gittim ve limitime ulaştım. Umarım bir gün birlikte bir av gezisi düzenleyebiliriz.

Moriarty

Manşetler şöyleydi: "Marchand Fortune'un varisi kayboldu!" "Model ve söz yazarı Angela Warren'ın kızı kayıp." "Milyarder varis kayboldu, öldüğü bildirildi." Daha pek çok manşet vardı; hatta bazıları Jocelyn'in babasının ölümüyle ilgili bir şüpheli olduğunu öne sürüyordu. Marchand'ın servetinin çoğu şimdi çeşitli müzelere ve hayır kurumlarına gidiyor, ancak Jocelyn'in ölümünü kanıtlamaları ya da parayı bölüşmek için yedi yıl beklemeleri gerekecek. Bekleyecekler, çünkü Olaf suçlayıcı hiçbir kanıt bırakmıyor ve buna Jocelyn Marchand'ın öldüğünü kanıtlayabilecek her şey dahil.

Öldüğü için kendimi kötü hissetmiyorum. Ölmeyi hak ediyordu ama Olaf'ın onu öldürdüğü şekilde ölmeyi hak ediyor muydu? Hayır, kimse bunu hak etmez. Ölmeden önce ona ne yapmış olabileceğini düşünmemek için elimden geleni yaptım. Hâlâ da düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Edward ve ben bu konu hakkında konuştuk ama Olaf aralarındaki ateşkesi bozmadı. Bu suçu Amerikan topraklarında işlemedi, ne biz onunla çalışırken ne de herhangi bir hükümet için çalışırken. Tatile çıktı ve kendini en sevdiği hobisine adadı. Tatiller bunun için değil mi?

Edward therianthropy testine girdi. Negatif ya da kesin olmayan bir sonuç bekliyorduk çünkü Ailuranthropy, yani kedi temelli likantropinin kan testinde ortaya çıkması haftalar sürebiliyor ama sonuç sıcak çıktı ama kesin değildi. Buna benzer sonuçlar alan diğer tek mareşal benim, bu yüzden onu test etmeden önce iki hafta daha bekleyecekler

tekrar. Bu noktada, tam olarak hangi teriantropik suşları taşıdığı okunabilir olmalı. Eksik antikorlardan ya da Bobby'nin ya da benim vücudumdaki bir şeyden kaynaklanan yanlış pozitif olma ihtimali var, ancak bir ay içinde Edward bizi ziyarete gelecek ve böylece ilk dolunayında ona yardım edebileceğiz. Edward'ı güvende tutmaya çalıştım ama bunun yerine işleri daha da kötüleştirdim.

Bobby Marchand'ı kurtarmak için çok uğraştık ama başaramadık. Jocelyn Bobby'ye onu bu kadar kızdıracak söyledi? Bobby Rico'yu hücrenin parmaklıklarından çekmeden önce mi yoksa sonra mı gitti? Rico'yu Bobby'nin ellerinde ölmesi için mi bıraktı? Rico ölmeye niyetli değildi. Sadece çok yaklaştı ve benim yaptığım gibi Bobby'nin canavarını hafife aldı. Ben hatamdan kurtuldum. Rico kurtulamadı. Çoğu insan kurtulamaz.

Newman ve ben Polis Teşkilatı tarafından inceleniyoruz. Bobby'yi öldürdüğümüz için inceleme altında değiliz; bu yasaldı. Onu zamanında öldürmediğimiz ve bu ihmalimiz başka bir polis memurunun ölümüne yol için inceleme altındayız. Newman doğaüstü şubeden istifa etti, ki bu büyük bir sürpriz değildi. Şu anda normal Polis Teşkilatı'na transfer edildi, ancak eyalet polisine katılacağına dair söylentiler var.

Hâlâ doğaüstü şubenin, şerif yardımcısı Rico Vargas'ın ölümünün, arama emrini daha önce uygulamadığım için benim hatam olup olmadığını bulmasını bekliyorum ve onun asıl katilimiz olduğunu düşünmemiz bir fark yaratmayabilir. Suçluluğu ya da masumiyeti artık mahkemede asla kanıtlanamayacak ama Livingston, Jocelyn'in Rico'nun evinde kişisel eşyalarını bıraktığını keşfetti, yani dava doğruydu. Rico'nun Ray Marchand'ın öldürüldüğü gece başka yerde olduğuna dair bir mazereti yoktu ama bu onun suçu işlediğini kanıtlamıyordu. Livingston beni iyi gösteren bir rapor yazdı, ya da Marshals Service'te patronum olması gereken kişiler bana öyle söyledi.

Leduc bile beni düşündüğüm kadar kötülemedi. Sanırım Ray Marchand'ı Rico'nun öldürdüğüne inanıyor. Bu onun kutsal hevesini kursağında bıraktı. Uzaklaştırma konusunda garip bir şekilde sakinim. Bu kadar sakin olabilir miydim bilmiyorum.

Newman gibi normal bir şerif olabilirim ama doğaüstü bir şerif olmaya devam edebileceğimden de emin değilim. İnfazcı olmaya devam etmek isteyip istemediğimi bilmiyorum. İlk kez Edward'ın Ölümüne Savaşı ve Olaf'ın Vebası'nda yer almaktan duyduğum gurur, gördüğüm kâbusları telafi etmiyor. Rüyalarımda Bobby'yi tekrar tekrar öldürüyorum ama bazen Haven oluyor, bazen arkadaşım Jason oluyor, bazen de Nicky ya da Nathaniel oluyor. Anladınız siz onu.

Newman'ın düğünü için bir davetiye aldım. Gidebilirim bile. Belki birkaç günlüğüne kampa gider ve üniversitedeki kızımdan geriye kalanları görebilirim - biyoloji doktorası yapmak ve doğaüstü konularda uzmanlaşmış bir saha biyoloğu olmak isteyen kız. Jean-Claude benimle gelemezdi; vampirler bu şekilde iyi seyahat edemezler. Israr etseydim Nathaniel gelebilirdi ama o rahatına düşkün bir kedi. Micah, onu leopar adama dönüştüren saldırıya kadar kamp kurdu ve avlandı; o da benimle gelirdi. Nicky batıda bir çiftlikte büyüdü, o yüzden hoşuna gidebilir. Kim bilebilirdi ki? Belki de poli grubumuzdaki diğer bazı insanlar açık hava etkinliklerini düşündüğümden daha çok severek beni şaşırtabilirdi. Ya da belki daha tropik bir yere gidebiliriz, ana kamp olarak lüks bir otel ve daha fazla açık hava etkinliği için günlük geziler? Evet, bu hayatımdaki erkekler ve kadınlar ve benim için işe yarayabilir.

Yazar hakkında

Laurell K. Hamilton tam zamanlı bir yazar ve Anita Blake, Vampir Avcısı ve Merry Gentry serilerinin 1 numaralı New York Times çoksatan yazarıdır. Ailesiyle birlikte St Louis'in bir banliyösünde yaşamaktadır.

Penguin
RandomHouse
PENGUEN YAYIN GRUBU

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçenekleri ve bu yazarla ilgili güncel haberler alın.
Şimdi kaydolun.